

Giới thiệu Vương Gia! Người Thật Bỉ Ôi!

Truyện Vương Gia! Người Thật Bỉ Ôi! của tác giả Mạt Cẩm là một câu truyện ngôn tình Xuyên không, 1x1, hài, HE. "Cuối cùng Trầm cũng có thể cười được năng."

Hắn nói với nàng, nụ cười nở rộ như hoa đào, đến cả một vườn cánh xuân đều mất đi nhan sắc. Thế nhưng, người nam nhân dưới thành kia vẫn không ngừng hò hét như cũ: "Nếu nàng dám gả cho hắn, ta, nàng nhất định phải chết!" Mà thẳng đến một khắc cuối cùng, nàng mới hiểu được, trong lòng của nàng, vẫn luôn lựa chọn hắn, chính là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bỉ Ôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bắt đầu xuyên qua

Chương 1: Bắt đầu xuyên qua

(*tên Chương tự đặt =))) vì hơi khó hiểu, hiểu đại khái nội dung thôi)

Edit: Thủy Lưu Ly

~~~~~

Đời người bể tắc nhất là khi bạn đang đi trên đường bị bụi thổi bay vào mắt, đến khi bạn mở mắt ra lần nữa lại phát hiện bản thân mình trần truồng xuất hiện ở một nơi hoàn toàn xa lạ. À, phải đặc biệt nhất mạnh, chỗ này còn là một thùng nước.

Chu Vô Tâm nhìn thùng nước dập dờn máu tươi, lại nhìn cổ tay vì bị thương mà đau muốn chết “của mình”, sờ sờ vóc người hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn da bọc xương trong nước, trong lòng lộp bộp một tiếng.

“Ào, ào” từ trong thùng nước nhảy ra ngoài, cô không cẩn thận bị trượt chân một cái, cả người lập tức lộn một góc chín mươi độ, dùng tư thế chó ăn phân rơi xuống đất.

Nếu không phải lúc rơi xuống cô nhanh nhẹn ngẩng cao đầu, thì chắc chắn đã bị ngã dập mặt.

Cô vội vã xé một góc khăn trải bàn băng bó cổ tay mình, rồi mới cẩn thận nhìn quanh bốn phía tìm quần áo và gương soi, thế những nơi này từ một thùng nước cô mới “tắm” xong, mấy chiếc khăn lau, rèm cửa sổ, còn lại thì không còn gì cả.

Chu Vô Tâm lại gần thùng nước, dùng nước thay gương. Cô sờ sờ mặt mình chừng mười lần, mơ hồ nhận rõ mặt mũi của mình, nhưng càng xem cô càng thấy xa lạ, hơn nữa cảm giác sờ vào cũng không đúng.

Cô bất đắc dĩ ngửa mặt lên trời thở dài, “Người Trung quốc nhiều như vậy, vì sao lại chọn trúng tôi chứ?”

Hơn nữa, xuyên cũng xuyên rồi, nhưng sao số cô lại khổ đến mức không có quần áo để mặc hả?

Trở lại vấn đề chính, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm ở trong này cả đời, ưu điểm lớn nhất của Chu Vô Tâm cô là năng lực thích nghi siêu mạnh mẽ. Vì vậy, cô kéo rách màn cửa sổ, tùy tiện quần lên người rồi đi ra ngoài.

Thế nhưng, khi cô bước chân ra cửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cô lập tức tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bỉ Ôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hiện trường

Edit: Thủy Lưu Ly

(từ Chương này sẽ đổi cổ đại vì nữ chính đã xuyên và gặp “cổ nhân”=))

Nam tử trước mặt có một mái tóc đỏ rực như lửa, khỏe mắt hẹp dài, khi nhìn về phía trước mang theo một tia lạnh lẽo, cao ngạo, mơ hồ toát ra một luồng hơi thở tà ác. Ngũ quan sắc nét như đao tạc, giống như một bức chạm trở tỉnh xảo đi ra từ bức họa cuộn tròn. Tinh xảo không có tí vết, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến cho người khác không thể dời mắt.

Mà điểm hấp dẫn nhất của hắn là đôi môi, mỏng mà căng đầy, tao nhã áp sát một đôi môi khác.

Tay của nam tử tóc đỏ chạy khắp thân thể thiếu nữ trước mặt.

Thiếu nữ trong ngực hắn dùng sức phản kháng, vẻ mặt đau khổ, dường như muốn tránh khỏi sự kiểm chế của hắn, nhưng một tay đã bị hắn giữ chặt, hoàn toàn không có cách nào hoạt động.

Thiếu nữ càng dẩy dụa, hắn lại càng ôm chặt, đến mức cả người thiếu nữ bị hắn nắm ra vết ửng đỏ, hắn vẫn không chịu buông tay, mà hình như còn cảm thấy rất hưởng thụ sự phản kháng như vậy của thiếu nữ.

“Oh, myladygaga, thì ra đây chính là nghiện còn ngại nha~.”

Chu Vô Tâm nuốt một ngụm nước bọt, mẹ nó, hiện trường diễn ***, quả nhiên rất phấn khích.

Chẳng qua lúc nàng đang suy nghĩ những hình ảnh hạn chế, nóng bỏng sắp diễn ra, lại đột nhiên phát hiện giữa răng môi của bọn họ chảy ra một ít máu tươi...

Sau đó, Chu Vô Tâm nghe được một tiếng “Răng rắc” vô cùng rõ ràng, thiếu nữ trong tay nam tử kia đã bị hắn bẻ gãy cổ, treo.

(ngôn ngữ nói chệch của chết).

Bàn tay thon dài của nam tử thu lại, tiện tay vớt thiếu nữ vừa rồi còn ôn tồn với mình xuống đất, lại thản nhiên dùng một ngón tay xóa sạch vết máu trên khóe miệng, cười như không cười nhìn về phía Chu Vô Tâm, quyến rũ vô hạn.

“Người vẫn chưa chết.” Nam tử tóc đỏ mở miệng nói với Vô Tâm. Giọng nói của hắn khàn khàn mà âm trầm, khiến nàng toát mồ hôi lạnh. Tâm tình xem diễn vừa rồi đã hoàn toàn bị quét sạch, bản năng nhận biết nguy hiểm của con người nói cho nàng biết người trước mặt tuyệt đối không phải là kẻ hiền lành gì.

Sớm biết như vậy thì lúc hắn đang ‘bận rộn’ nàng nên thừa dịp mà chuồn mất mới đúng, không nên bị sắc đẹp nhất thời mê hoặc mà ở lại rình coi, thật sự là chó không đòi được cái tính thích ăn ph**! Giờ thì hay rồi, có muốn hối hận cũng vô ích!

Chu Vô Tâm xuất phát từ bản năng, vươn tay che ngực lui về phía sau vài bước, nam tử tóc đỏ nhanh chóng vọt tới, bóp chặt cổ họng nàng kéo đến trước mặt mình. Động tác của hắn trôi chảy, lưu loát đến mức nàng hoàn toàn không nhìn ra được hắn ra tay thế nào, đến khi tỉnh táo lại nàng mới phát hiện mình đã bị hắn chụp trong tay.

Ngón tay lạnh lẽo của hắn lướt qua gò má nàng, nổi rõ từng chữ: “Xem ra mạng của ngươi cũng rất lớn.”

Chu Vô Tâm bị hắn bóp sắp tắt thở, trợn trắng mắt, cảm nít không biết nói gì ngắm nhìn trời xanh: Ai có thể nói cho nàng biết đây là tình huống gì không hả? Tình huống này không đúng rồi tác giả ơi, có cái gì sai sai rồi á ~~~!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: (không tên)

Edit: Thủy Lưu Ly

Không thể không nói, năng lực cầu sinh của con người đều rất mạnh mẽ.

Ngay khi Chu Vô Tâm cho rằng mình sắp về châu ông bà ông vải tới nơi rồi, thì đột nhiên, không biết lấy đâu ra sức lực, nàng nâng chân, hung hăng đá vào đùi quần hắn. Đau đớn bất ngờ ập đến khiến hắn buông lỏng bàn tay kiểm chế nàng trong thời gian ngắn. Nàng không khỏi mừng rỡ, vội vàng chớp thời cơ, lách mình tránh khỏi phạm vi nguy hiểm.

Trên người nàng vốn chỉ quấn tạm một mảnh rèm cửa làm quần áo, lại bị nam tử tóc đỏ nắm lại, nhưng mạng nhỏ trước mắt, hơn nữa phương châm của nàng là đầu không thể rơi, máu không thể chảy, cho nên Chu Vô Tâm bất chấp tất cả, dùng tư thế xoay tròn duyên dáng của diễn viên múa ba-lê, xoay một vòng lớn, tiện đường ngay cả “đồ lót” cũng không cần, trực tiếp trần trồng chạy mất.

Một bên chạy một bên cũng không quên la to cứu mạng, nhưng mà đáp lại nàng chỉ là những thi thể lạnh như băng nằm rải rác trên mặt đất. Chu Vô Tâm vừa chạy vừa phân chút thời gian để đánh giá những thi thể này. Mỗi người đều chết cùng một kiểu, giống hệt thiếu nữ vừa rồi mà nàng đã vô tình nhìn thấy, rất có thể những người ở đây đều bị tên nam tử tóc đỏ điên cuồng kia giết chết!

Chu Vô Tâm âm thầm khóc ròng, chạy vội: Thật tiếc cho khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của hắn. Hay! Không ngờ hắn lại là một tên cuồng giết người!

Nam tử tóc đỏ theo sát sau lưng nàng, càn rỡ cười to, giống như hắn không hề vội vàng muốn giết nàng như lúc nãy.

Chu Vô Tâm không có hình tượng nào mà trốn trái, né phải, sợ đến mức chân tay run rẩy không ngừng. Trước đây, nàng đã từng nhìn thấy nhiều cảnh người chết như thế này trên phim ảnh, thời sự, nhưng đến khi tự mình gặp phải hung thủ, nói không sợ hãi, tuyệt đối là gạt người.

Nam tử tóc đỏ cười rộ lên, kết hợp với vẻ mặt tà khí càng thêm mê hoặc. Nếu không phải bây giờ là thời khắc liên quan đến tính mạng, nói không chừng, chỉ bằng một nụ cười này của hắn, thì đã có không ít thiếu nữ cam chịu quỳ dưới gấu quần hắn mà cầu xin tình yêu rồi.

Chu Vô Tâm hung hăng cho mình một cái tát: “Đây là lúc nào mà còn nghĩ đến mấy chuyện tào lao này hả?”

Có điều, rất nhanh nàng đã không còn thời gian để suy nghĩ vớ vẩn nữa, bởi vì... Loại khách sạn bình dân ở cổ đại này, chỗ nào cũng giống hệt nhau, nàng đã đi mất nửa ngày cũng không thể ra khỏi đây được, mà trong khi đó, cái tên tóc đỏ điên điên cuồng cuồng kia lại như âm hồn không tan, muốn bỏ rơi cũng không bỏ rơi được.

Sao lại thế này? Người khác tốt xấu gì khi xuyên qua cũng có thể tỉnh lại từ trên giường, có kẻ hầu người hạ, cơm bưng, nước rót, nhưng nàng thì ngược lại, vừa không có quần áo để mặc, vừa phải liều mạng chạy trốn chết. Rốt cuộc nàng đã làm gì mà ông trời lại đối xử như vậy với nàng chứ?

“Ai da.” Chu Vô Tâm đột nhiên hét to một tiếng, lao đảo té ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ân nhân cứu mạng

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm lấy tay che ngực, than thở khóc lóc hô to: “Đại hiệp tha mạng~, vừa rồi ta không thấy gì cả! Ta cũng không có xuất hiện. Xuất hiện trước mặt ngài nhất định là ảo giác, là ảo giác~!” Nhìn hắn im lặng không nói, Chu Vô Tâm gia tăng âm lượng, tiếp tục kêu rên: “Đại hiệp, ta thật sự không thấy gì cả. Đều nói oan có đầu nợ có chủ, ta và ngài không oán không thù, ngài bỏ qua cho ta đi!!

“Ồ? Phải không?” Nam tử tóc đỏ hứng thú, dừng lại: “Nhưng tại sao ta lại nhớ người vừa chửi bới màu tóc của ta, hừm?”

“Gi? Tên khốn kiếp nào dám nói như vậy, sao ta không biết, tiểu nhân giúp ngài tát chết hắn!” Chu Vô Tâm banh hòng kêu la, trong lòng cũng âm thầm gào thét: Chắc chắn chủ nhân của thân thể này lúc còn sống là một người thiếu đánh mả.

“Đại hiệp, ngài xem kiểu tóc của ngài này, tiêu sái, phiêu dật, nhiệt tình như lửa. Còn màu sắc này, ánh sáng này,... Ồi...”

Chu Vô Tâm còn muốn nịnh bợ thêm một chút, nghĩ thầm nam nhân tóc đỏ có thể nể mặt mà thả nàng, nhưng ai biết được, hắn lại đột nhiên ra tay lần nữa, nắm chặt cổ họng nàng, vẻ mặt “tách” một tiếng đã trở nên đặng đặng sát khí, không còn tươi cười dịu dàng như lúc nãy: Gi chứ! Tâm tình bất định, tính khí thay đổi thất thường gì đó thật đáng ghét!!!

Mạng nhỏ của Chu Vô Tâm bị hắn chộp vào tay lần thứ hai, cái gì gọi là bất lực, không thể làm gì được, cuối cùng nàng cũng hoàn toàn hiểu được rồi.

Chẳng lẽ ông trời rảnh rồi đến mức cho nàng xuyên tới đây một lần chỉ để thử nghiệm cảm giác chết thêm một lần sao?

Nam tử tóc đỏ càng tăng lực, Chu Vô Tâm càng khó thở, cảm giác giống như sắp chết chìm đến nơi, tất cả hành động giãy dụa đều trở nên vô ích. Có vẻ như hắn phải nhìn thấy nàng bị chặt đứt hơi thở cuối cùng thì mới bằng lòng bỏ qua.

Theo thời gian, ý thức của Chu Vô Tâm càng lúc càng nặng nề, bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ. Nhưng mà, ngay trước khi nàng sắp hôn mê, trước mắt nàng đột nhiên lóe lên một bóng trắng, giống như thần tiên từ trên trời rơi xuống, ngăn lại hành động của nam nhân tóc đỏ, cũng nhân tiện tạm thời giữ lại cái mạng của nàng.

Trước mắt chỉ có hai bóng người màu trắng và màu đỏ lao vào đánh nhau, Chu Vô Tâm chớp thời cơ vội vàng hít vào mấy ngụm lớn không khí, một bên cũng liều mạng ho khan. Bóng trắng chọt cao chọt thấp, trường kiếm trong tay như mây trời nước chảy, bay tới bay lui ở trước mặt nàng, đúng chuẩn hình tượng của một vị đại hiệp khô ngô, phóng khoáng.

Chu Vô Tâm bò lại gần thi thể gần đấy, nhanh nhẹn lột quần áo trên người thi thể, nhưng vì không cởi được nên quần áo đã bị nàng xé chỗ này chỗ kia,

chẳng qua bắt đắ dĩ vì bản thân vẫn đang trần truồng, hơn nữa cũng không thể tiếp tục trần truồng chạy loạn trước mặt đại hiệp được, cho nên nàng đành phải quần tạm đóng “vải rách” này lên người: Được rồi, tốt xấu gì ta cũng là hoàng hoa khuê nữ* đấy, phải biết khép nép!

(*nói những cô gái chưa lấy chồng vẫn còn trong trắng ấy)

Chu Vô Tâm muốn nhìn xem ân nhân cứu mạng của mình có hình dạng thế nào, thế nhưng, lúc hai người kia đánh nhau đều quay lưng về phía nàng nên nàng vẫn không thể xem rõ được.

Sau đó, trong khách điểm tĩnh lặng này, bên tai nàng đột nhiên xuất hiện một giọng nói trầm ấm: “Về nhà.”

Hai chữ đơn giản, không biết là người nào nói với người nào, nhưng sau khi nghe xong, Chu Vô Tâm chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Năm nay chuyện kỳ quái đặc biệt nhiều.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Chu lão gia mặc dù không phải là quan viên triều đình quan trọng gì, cũng không có bối cảnh chính trị hùng hậu, nhưng ở Kinh thành, Chu phủ là phủ đệ giàu có nhất, là sự tồn tại không người không biết, không người không hiểu. Có rất nhiều đồ dùng trong cung đều do hiệu buôn của Chu Phủ cung cấp, có người nói ngay cả thức ăn của Hoàng đế đương triều dùng hằng ngày cũng do đầu bếp Chu phủ đặc biệt chế biến. Cho nên, đừng nói người thường, ngay cả chúng quan viên cao thấp trong triều, khi nhắc đến Chu phủ cũng phải nhường nhịn ba phần.” Đây là những điều Chu Vô Tâm nghe được từ trong miệng nha hoàn bên cạnh, khi nàng mới tỉnh lại.

Mà Chu Vô Tâm nàng, vừa lúc là một người trong Chu phủ.

Không phải là nha đầu, không phải là tiểu thiếp mà là một vị Tứ tiểu thư đường đường chính chính.

Tuy rằng sau khi Chu Vô Tâm tỉnh lại, phát hiện tên tuổi của thân thể này cũng giống mình, hơn nữa thân phận lại cao quý, nên đã hưng phấn một chút, thế nhưng, rất nhanh, nàng đã không thể cười nổi nữa.

Bởi vì, nàng là một đứa nhỏ cha không đau, mẹ không thương. Trên danh nghĩa nàng là Tứ tiểu thư, trên nàng có hai vị ca ca, một người tỷ tỷ, dưới nàng còn có một cô muội muội, nhưng trong phủ không có ai thật sự đối đãi với nàng như một vị tiểu thư. Nói trắng ra là, ngoài cái danh hiệu Tứ tiểu thư ra, ngay cả nha đầu, thị vệ canh cổng cũng có thể bắt nạt nàng, bất cứ ai cũng có thể trút giận lên người nàng. Tóm lại, địa vị của nàng ở Chu phủ, đến nha đầu cũng không bằng.

Bằng không, nhìn lại vị nha hoàn được phân đến hầu hạ nàng đi, một bên cắn hạt dưa, một bên phoi nắng. Chu Vô Tâm đã gọi nàng ta cả nửa ngày mà nàng ta cũng không thèm để ý, hoàn toàn mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm.

Chu Vô Tâm tức giận, nhảy ra ngoài hung hăng quăng cho nàng ta một cái tát: “Ngươi nhìn rõ cho ta, rốt cuộc ai mới là tiểu thư!”

Nha hoàn bị Chu Vô Tâm tát một cái ngây người, không nghĩ đến nàng cũng có lúc dám nổi giận như vậy. Phải mất nửa ngày nàng ta mới phản ứng lại được, đỏ mặt giúp nàng đi gọi đại phu.

Trước khi xuyên qua, Chu Vô Tâm này nhất định là một kẻ dù có bị sỉ nhục, đánh mắng cũng chỉ biết nén nhịn.

Còn sau khi xuyên qua, Chu Vô Tâm nàng lại không phải là một kẻ dễ dàng trêu chọc như vậy!

Nàng không phải là vị tiểu thư bao cò (vô dụng) như nguyên chủ. Từ sau hôm qua bị đưa về Chu phủ, nếu không phải đúng lúc Chu lão gia trở về thấy nàng nằm ngoài cửa, sợ bị mất mặt mới sai người mang nàng vào phủ, thì nàng đã phải mang bộ dạng áo rách quần manh nằm ở ngoài Chu phủ tròn một đêm, mà không có ai chủ động cho nàng vào rồi. Sau khi tỉnh lại, nghe được mọi chuyện từ miệng nha hoàn mới tới, nàng cảm thấy tức giận một bụng nhưng không có chỗ để trút giận, còn nha hoàn bên cạnh nàng thì đã bị nam tử tóc đỏ kia giết chết rồi, người hầu hạ nàng bây giờ không biết là được điều tới từ đâu nữa.

Nếu không phải nàng ta gọi nàng là tiểu thư thì nàng cũng không biết rốt cuộc ai mới là chủ, ai mới là tớ!

Từ lúc Chu Vô Tâm trở về, cả người nàng dần dần nóng lên, vết thương trên người bị mưng mủ, chảy máu cũng không ai quan tâm: Đúng là những người này ước gì nàng chết quách đi cho rồi phải không?

Nghĩ tới đây, nàng xoay người trở về phòng, lần thứ hai cảm thán Phật tổ bất công. Vì sao đều xuyên qua nhưng toàn bộ xui xẻo đều do mình nàng gánh hết! Còn nữa, rốt cuộc nàng đã làm gì chọc đến tên cuồng giết người kia vậy? Là do chủ nhân thân thể này không muốn sống nên chủ động đến chọt hán

vài cái để hấn chấm dứt sinh mạng giùm nàng ta sao?

Ồ, chuyện kỳ quái năm nào cũng có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rõ ràng ta đẹp như vậy

Edit: Thủy Lưu Ly

Nếu không tại sao cùng xuyên không nhưng số phận của nàng lại bị thương như vậy.

Nha hoàn bên người vừa bị nàng đánh đi, thì đã xuất hiện hai người ăn mặt như hoa như ngọc kéo theo một đám nha hoàn khác đến tìm nàng. Từ tướng mạo bọn họ, Chu Vô Tâm đại khái cũng biết người đến là ai.

Vừa vào cửa, tỷ tỷ Chu Kỳ Hương đã không chờ đợi được mà châm chọc khiêu khích: “Yo, muội muội, nghe nói hôm qua người đến khách sạn Duyệt Lai, nhưng trùng hợp là trong vòng một đêm toàn bộ người ở đó đều chết sạch. Mạng của người đứng là lớn thật nha, không ngờ còn có thể sống trở về.” Nói xong còn vỗ hoàng sợ vỗ vỗ ngực: “Lam muội, muội không biết đâu, nghe nói tên sát nhân kia rất lợi hại, mấy người ở đó đều bị mất mạng bởi một chiêu, cũng không biết Vô Tâm muội muội nhà chúng ta làm sao trốn được, thật đúng là có năng lực.”

Cô nương tương đối nhỏ tuổi gọi là Chu Kỳ Lam nói rằng: “Tỷ tỷ, tỷ nói có phải vì nàng ta quá xấu nên ngay cả sát thủ thấy nàng cũng không có dục vọng muốn ra tay hay không?”

Chu Kỳ Hương và đám nha hoàn sau lưng bọn họ cười phá lên: “Ta xem nha, tám phần mười là tên sát thủ kia vừa thấy nàng đã muốn ới nên Vô Tâm nhà chúng ta mới có thể trốn thoát đây.”

Chu Vô Tâm vô cùng bất đắc dĩ nhìn hai người kẻ tung người hứng: Hai người này có phải quá rảnh rồi hay không? Còn chọn lúc này đến để tìm ngược?

Chu Vô Tâm suy nghĩ rất lung: Nếu như các nàng không đi, nàng cũng không có cách nào nghỉ ngơi, cho nên đành sáng khoái từ trên giường đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Con mắt nào của các người nhìn thấy ta xấu?”

“Người nói cái gì?” Chu Kỳ Lam hét to, tất nhiên hoàn toàn không thể tin được Chu Vô Tâm có thể cãi lại nàng ta như vậy. Nàng ta ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn Chu Kỳ Hương, ý hỏi phải làm gì bây giờ.

“Tuổi của người còn trẻ mà đã bị lăng tai rồi hả?” Vô Tâm nhún nhún vai: “Ta nói, rõ ràng ta đẹp như vậy mà người không nhìn thấy. Điều này chứng tỏ mắt người có tật. Mắt có tật, là bệnh, phải trị, đừng ở chỗ này nói nhảm nữa.”

“Người. . .” Chu Kỳ Lam chỉ vào mặt Vô Tâm, xông lại, muốn tát nàng một cái, lại bị Chu Vô Tâm bắt được, cản lại.

Người sinh bệnh tính tình rất khó chịu. Nàng quét mắt lạnh lùng nhìn Chu Kỳ Hương: “Nếu không có chuyện gì thì mời các vị quay về cho. Ta đây bận rộn nhiều việc, không rảnh tiếp đãi các người.”

Chu Kỳ Lam còn muốn nói gì thêm, nhưng Chu Kỳ Hương đã dành mở miệng trước, “Lam muội, chúng ta đi thôi. Vô Tâm muội muội còn phải nghỉ ngơi, hôm nào đó chúng ta lại đến thăm nàng.”

Nói xong, liếc mắt nhìn Vô Tâm một cái rồi mới xoay người rời đi.

Xuyên qua hành lang, Chu Kỳ Hương nghi ngờ hỏi Chu Kỳ Lam: “Muội có phát hiện Chu Vô Tâm hôm nay khác hẳn bình thường không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nghiệp chướng

Edit: Thủy Lưu Ly

Đến khi Chu Vô Tâm tỉnh lại từ trong hỗn loạn, nàng cuối cùng cũng nhớ ra: Nha hoàn nói với nàng sẽ đi mời đại phu lúc trước đã chuẩn mất tiêu rồi.

Có thể làm tiểu thư kiểu như nàng cũng quá uất ức. Nàng còn tưởng cái tát kia sẽ làm nàng ta thức tỉnh, ai ngờ, người ta lại dám ngang nhiên mặc kệ nàng. Nhìn nhìn cái bụng mình đang hát ‘không thành kế’ (đói), Chu Vô Tâm bất đắc dĩ trợn trắng mắt nhìn trời, mạnh mẽ chống đỡ thân thể, đứng dậy, ra ngoài tìm đồ ăn.

Đầu óc của Chu Vô Tâm lúc này nặng trĩu như đeo chì, trên người lúc lạnh lúc nóng, vô cùng khó chịu. Mà chỗ nàng ở lúc này lại là một tiểu viện hẻo lánh, từ khi nàng vịn bệ cửa bước ra ngoài, nhìn bàn tay đầy bụi bặm, nàng không thể không nghi ngờ chỗ này có thật sẽ có người ở hay không?

Có điều cũng may ông trời không tuyệt đường nàng, đi tầm bảy cua tám quẹo gì đây, cuối cùng nàng cũng tìm được phòng bếp.

Lảo đảo tìm kiếm tầm nửa ngày, nhưng trừ mấy cái bánh màn thầu cứng như đá ra lại không còn thứ gì khác.

Bóng đêm thâm trầm, phủ đệ yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng vang vọng. Gió lạnh thổi qua khiến nàng co rúm người lại, không thể không rút người vào một góc nhà bếp, chậm rãi nhắm mắt. Ngay cả ăn cũng không ai quán nàng, lúc này, Chu Vô Tâm coi như hiểu rõ: Thì ra đây là lý do mà chủ nhân thân thể này gầy như da bọc xương.

Cái nơi quỷ quái này quả thật không phải là chỗ cho người ở.

Đến cô bé lọ lem phiên bản cổ trang cũng không tham như vậy.

Trong miệng nhắm mắt bánh màn thầu cứng rắn, Chu Vô Tâm đột nhiên muốn khóc. Rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì mà ông trời lại dẫn vật nàng như vậy?

Bỗng dưng một tiếng rít gào từ ngoài cửa truyền đến: “Là ai? Mau ra đây cho ta! Nếu không lão nương chém chết ngươi! Ngươi ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám cả gan đến Chu phủ trộm đồ!”

Chu Vô Tâm bị tiếng quát bất thành linh dọa hoảng sợ, bánh màn thầu trong tay cũng bị rớt xuống đất. Nàng đau lòng cảm râm, vỗ vỗ bụi bặm trên người, đứng bật dậy: “Là ta, Chu Vô Tâm. Ngươi đừng kích động.”

“Hả, thì ra là Tứ tiểu thư!” Đại nương phòng bếp cầm cây dao thái thịt trong tay lên mặt thót, đoạt lấy bánh màn thầu trong tay Chu Vô Tâm ném ra bên ngoài: “Tiểu thư, bánh này không thể ăn.”

Chu Vô Tâm đau lòng nhìn miếng ăn mình vất vả mới tìm được nhưng đã bị người ta ném mất, muốn chạy đuổi theo, lại bị đại nương phòng bếp kéo lại. Chu Vô Tâm ngốc ngốc, mở to đôi mắt ngập nước nhìn bà: “Tiểu thư, ngươi chờ một lát, ta lập tức làm chút gì đó cho ngươi ăn.”

Chu Vô Tâm gật đầu, bây giờ nàng không còn chút sức lực nào để giằng co nữa, chỉ có thể tin tưởng vị đại nương này sẽ cho nàng ăn cái gì đó...

Đại nương phòng bếp một bên làm một bên nói: “Tiểu thư, nếu có cơ hội thì ngươi nhanh chóng rời khỏi Chu phủ đi.”

Chu Vô Tâm mơ màng ừ một tiếng: “Vô Tâm, tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Một giọng nam trong trẻo bỗng dưng vang lên.

Chu Vô Tâm nâng mắt, muốn thấy rõ người trước mắt, lại bị một mảng ánh sáng chói lọi làm mờ hồ tầm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Dễ nhìn xuất hiện

Edit: Thủy Lưu Ly

“Nhị thiếu gia, ngài đói bụng rồi ạ.”

Chu Hoàng Thiện đi tới, cười hi hi gật đầu, “Lưu đại nương, làm phiền ngươi cũng làm thêm cho ta một phần.”

“Vô Tâm, ngươi làm sao vậy?” Hoàng Thiện nhìn thấy sắc mặt Chu Vô Tâm ửng hồng, lập tức ngồi xổm xuống, vron tay áp lên trán nàng, lại phát hiện nhiệt độ nàng cao đến dọa người. Hắn hoảng sợ, đẩy nàng ra, cũng khiến nàng lại theo lực tay của hắn mà ngã xuống đất.

Lưu đại nương thấy thế, bật người để dao xuống, quỳ gối trước mặt Hoàng Thiện, chảy nước mắt cầu xin: “Nhị thiếu gia, cầu xin ngài mau mời đại phu xem bệnh giúp tiểu thư một chút đi.”

“Vô Tâm làm sao vậy?”

“Ngài thường xuyên ra ngoài nên không biết. Hôm qua, trong một đêm, người trong khách sạn Duyệt Lai đều bị giết sạch, Tứ tiểu thư lại vừa vặn ở đó,

nhưng may mắn nàng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết. Sau không biết tại sao nàng trở về được, còn bị người nhét vào phủ một buổi chiều, không ai quản. Ta thấy trên người nàng đều là vết thương, nhưng các vị tiểu thư khác không cho bất cứ ai nhìn nàng, chúng ta... Phận là kẻ hầu người hạ, cũng không dám làm trái ý... Tử tiểu thư luôn là người lương thiện, hiện giờ Tiểu Hi bên cạnh nàng đã chết, tiểu thư...”

Hoàng Thiện một tay ôm lấy Chu Vô Tâm, một bên lại nói: “Lưu đại nương, đồ ăn nguội làm xong cứ mang đến chỗ ta đi. Tiểu Hắc!”

Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một thị vệ mặc hắc y: “Có thuộc hạ.”

“Lập tức đi mời Lục đại phu. Càng nhanh càng tốt.”

“Vâng.”

Hoàng Thiện ôm lấy Chu Vô Tâm, dùng tốc độ nhanh nhất về tới phòng mình. Hắn chẳng qua mới ra ngoài vài ngày mà nàng đã bị người khác bắt nạt thành như vậy. Rốt cuộc thì đến lúc nào các nàng mới bằng lòng bỏ qua!

Quần áo Chu Vô Tâm mặc trên người đều là loại quần áo bình thường dành cho hạ nhân. Hoàng Thiện đặt nàng trên giường, phát hiện trên người nàng có vết máu đã bị khô cứng, lại không xác định được máu chảy ra từ đâu, nên không thể làm gì khác hơn là gọi nha hoàn Tiểu Liên tới, giúp nàng thay quần áo.

Tiểu Liên làm xong, khóc lóc với Hoàng Thiện: “Thiếu gia, vết thương trên người Tử tiểu thư không được băng bó nên đều sưng mủ cả lên rồi.”

Tâm Hoàng Thiện như bị người hung hăng đánh một cái. Hắn đã nói sẽ bảo vệ Vô Tâm, nhưng bây giờ lại để nàng phải chịu tội như vậy.

Một quyền của Hoàng Thiện nặng nề đánh lên hành lang, vừa lúc Tiểu Hắc dẫn người tới nơi, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của chủ tử nhà mình, không dám quấy rối, chỉ nhảy mất với Tiểu Liên, ý nói để đại phu vào xem bệnh.

Mà khi thấy người đến, Hoàng Thiện cũng điều chỉnh lại tâm trạng mình, cứng ngắc theo sau đại phu bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thiếu gia Hoàng Thiện

Edit: Thủy Lưu Ly

“Lục đại phu, muội muội ta thế nào rồi?”

“Mất máu quá nhiều, khí huyết không thông. Còn lại thì không có gì đáng ngại.” Lục đại phu vuốt râu, bình tĩnh trả lời Hoàng Thiện.

Lục đại phu nói xong, lập tức dời bước đến bên bàn, bắt đầu viết phương thuốc, trong miệng lại không ngừng lặp lại: “Chu Hoàng Thiện, ta nghĩ ngươi cũng biết, từ nhỏ, thân thể tiểu thư Vô Tâm đã không tốt, bây giờ lại thêm ngoại thương nghiêm trọng. Chẳng qua thời gian ta xem bệnh giúp nàng cũng biết nàng không được người trong phủ coi trọng, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là bệnh nhân, chẳng lẽ đến cái ăn các ngươi cũng không cho? Nói đi nói lại nàng chẳng qua là một đứa nhỏ, người Chu phủ các ngươi nhất định phải bức chết nàng mới cam tâm sao?”

“Lục đại phu, không phải như thế, thiếu gia của chúng ta không. . .” Tiểu Liên nghe thấy thiếu gia nhà mình bị hiểu lầm, muốn mở miệng giải thích, lại bị Hoàng Thiện ngăn lại. Hắn tao nhã, lễ phép chấp tay với Lục đại phu: “Hoàng Thiện nhớ kỹ.”

“Nếu không phải nể mặt mẫu thân Vô Tâm trước khi mất đã nhờ cậy ta, thì ta tuyệt đối không muốn bước vào đại môn Chu gia các ngươi một lần nữa. Chu Hoàng Thiện, ta nhắc nhở ngươi lần cuối, nếu tiểu thư Vô Tâm tiếp tục bị người ức hiếp, ngươi đừng trách ta sẽ mang nàng đi.” Lục đại phu đặt mạnh phương thuốc lên bàn, ngênh ngang bỏ đi.

Tiểu Liên không hiểu, trong Kinh thành có nhiều đại phu như vậy, nhưng tại sao thiếu gia lại cố tình nhẫn nhịn, chịu đựng tính tình quái dị của Lục đại phu. Tuy nàng là nha đầu do thiếu gia mới mua về tháng trước, ở trong phủ chưa lâu, có rất nhiều chuyện không biết rõ, nhưng cũng thấy nếu Tử tiểu thư bị Lục đại phu mang đi không phải rất tốt sao, như vậy tiểu thư sẽ không bị người bắt nạt nữa, nhưng vì sao thiếu gia vẫn luôn không chịu đồng ý?

“Thiếu gia, vị Lục đại phu này là ai vậy ạ?” Tiểu Liên cầm lấy phương thuốc Lục đại phu để lại, mở miệng hỏi, lại phát hiện Hoàng Thiện đã lại gần giường Chu Vô Tâm từ lâu, lúc này hắn đang nhẹ nhàng đếm chẩm, lại thay nàng vén gọn những sợi tóc rối bời trên trán.

“Tiểu Liên, đi sắc thuốc đi.” Hoàng Thiện dùng một giọng nói bình thản, không phạt phòng hạ lệnh, Tiểu Liên rùng mình, bật người xin cáo lui.

Đến khi đóng lại cánh cửa sau lưng, Tiểu Liên nhớ đến ánh mắt thiếu gia nhìn Chu Vô Tâm, nàng luôn cảm thấy, lúc ấy, trong mắt thiếu gia mang theo đau thương nồng đậm. . .

Chương 10: Tỉnh lại lập tức thay đổi

Edit: Thủy Lư Ly

Đến khi Chu Vô Tâm tỉnh lại, nàng đã nhìn thấy một đôi mắt xinh đẹp hẹp dài đang nhìn chính mình, mà chủ nhân của đôi mắt ấy lại cách gương mặt nàng không đến mười cm.

Xuất phát từ phản xạ có điều kiện, Chu Vô Tâm vươn chân đạp một cái, nhưng bị người đó nhanh nhẹn tránh thoát, còn gan bàn chân nàng lại rơi xuống một nơi mềm mại, ấm áp.

Hoàng Thiện nắm chân nàng, nhú mày nhìn nàng: “Vô Tâm, sao ngươi vừa tỉnh lại đã muốn đánh người rồi?”

Chu Vô Tâm le lưỡi, cười mỉa hai tiếng, nhân tiện rút chân lại trong chăn, trong lòng âm thầm xấu hổ: Hình như phản ứng vừa rồi của nàng có hơi lớn, hắc hắc.

Hoàng Thiện bắt đắc dĩ, dìm lại chân cho nàng, nhẹ giọng hỏi han: “Vô Tâm, ngươi cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Chu Vô Tâm quay đầu lại, nhìn thấy nam tử dịu dàng như nước trước mặt, cảm thấy không thể tin được. Nàng nhéo mạnh lên đùi mình một cái, xác định không phải nằm mơ, mới vui tươi hơn hờ ngồi dậy, ánh mắt tỏa sáng nhìn anh chàng dễ nhìn đột nhiên xuất hiện này: “Được rồi, được rồi, ta không có suy yếu như vậy.”

Vùng xung quanh lông mày của Hoàng Thiện nhăn càng sâu. Trước kia hắn thường xuyên gặp mặt Chu Vô Tâm, nhưng phản ứng lúc ấy của nàng đều là đỏ mặt xấu hổ, mà chưa bao giờ có thể trắng trợn nhìn chằm chằm hắn như lúc này. Tuy bây giờ tướng mạo nàng không thay đổi, thân thể không thay đổi nhưng thần thái của nàng lại khác hoàn toàn so với vẻ yếu đuối, nhu nhược trước kia. Vậy, chuyện gì đã xảy ra?

“Vô Tâm, tại sao ngươi lại đến khách sạn Duyệt Lai?” Hoàng Thiện trực tiếp hỏi thẳng.

“Hả, ta không biết. Lúc ta tỉnh lại đã thấy mình ở chỗ này rồi. Ta đoán, chắc người nào đó bắt ta tới.” Chu Vô Tâm há mồm bịa chuyện.

Hoàng Thiện nghe xong lời nàng, gương mặt không tin. Trước đó hắn đã cho Tiểu Hắc tra qua, là Chu Vô Tâm tự mình chạy đến khách điểm, làm sao có chuyện bị ai bắt tới được.

Nàng, đang nói dối?

Lẽ nào Vô Tâm chưa bao giờ nói dối với hắn mà bây giờ cũng học được cách lừa dối rồi sao?

“Ngươi . . . Thật sự là Vô Tâm ư?” Về dịu dàng trên mặt Hoàng Thiện thoáng cái trở nên lạnh lẽo, hắn đứng dậy, dùng ánh mắt từ trên nhìn xuống nàng, gắng hỏi từng chữ.

Chu Vô Tâm vừa nghe đã biết vị này không dễ lừa, nhưng muốn nói thật là chuyện tuyệt đối không thể, hơn nữa đây là cái niền đại lừa đảo gì chứ, nói ra sẽ có người tin sao?

Có lẽ người trước mắt có quan hệ sâu xa gì với Chu Vô Tâm tiền nhiệm, cho nên khi bị hắn nhìn như vậy, trong lòng nàng cảm thấy đau đớn mơ hồ, hơn nữa, Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, trong phủ này, chỉ sợ chỉ có mình hắn là có thể cứu được nàng.

Được rồi, thật mệt, tim mệt, người mệt, tinh thần cũng mệt ~ ~ !!!

Chu Vô Tâm ngẩng đầu lần nữa, nước mắt như vỡ òa, thấm đẫm cả khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chu lão đại*

(~boss Chu gia = Chu lão gia =))

Edit: Thủy Lưu Ly

“Ca, xin lỗi.” Chu Vô Tâm thấp giọng khóc lóc kể lể: “Muội vẫn chưa nói cho huynh biết, thật ra lúc muội tỉnh dậy, muội đã bị mất trí nhớ. Đương nhiên không phải hoàn toàn mất trí nhớ, mà muội còn nhớ rõ một ít chuyện, nhưng là, khi muội trở lại, người, người muội đột nhiên nóng rần lên, lại cảm thấy rất đói bụng... Muội, muội... Ca, muội xin lỗi... Muội thật sự không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì... Lúc muội tỉnh dậy, trên đất toàn là máu, muội cũng thiếu chút nữa đã bị giết chết...” Để tỏ ra mình sợ hãi thế nào, Chu Vô Tâm còn ôm lấy đầu, liều mạng lui vào góc giường, nét mặt vô cùng hoảng sợ.

Quả nhiên, Hoảng Thiện nhìn thấy bộ dạng này của nàng không tiếp tục tra hỏi nữa. Hắn vội vàng ngồi xuống, ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi.

“Được rồi, không cần nói nữa. Ta hiểu, ta tin tưởng muội.”

Ồ yeah, thành công. Vô Tâm “Ừ” một tiếng, gác cảm lên đầu vai hắn, lén lén nở một nụ cười đắc ý.

“Muội nói muội mất trí nhớ, vậy mà muội còn nhớ ta, ta rất vui vẻ. Được rồi, bây giờ muội không cần suy nghĩ gì nữa cả, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được. Hoảng Thiện nói xong, đỡ nàng nằm lại xuống giường, mãi đến khi nàng đi vào giấc ngủ mới lưu luyến rời đi.

Chẳng qua, mấy ngày nữa đây, cuộc sống của nàng chắc chắn không còn bình yên nữa.

Ngủ dậy giấc, lão gia Chu phủ, cũng là cha già của nàng, đã tới rồi. Đương nhiên, hộ tổng lão còn có các huynh đệ tỷ muội khác của nàng.

Câu nói đầu tiên của Chu Hậu khi nhìn thấy nàng là: “Vô Tâm, vì phụ nghe nói tình tình người bỗng dưng thay đổi?”

Vốn không quan tâm sống chết của nàng, cũng không quan tâm nàng bị thương ra sao, nhưng khi nghe mấy chuyện ma quỷ mà Chu Kỳ Hương và Chu Kỳ Lam nói, lão không thể không đến đây hỏi thử xem một chút.

Chu Vô Tâm không muốn vòng vo với bọn họ nên trả lời thẳng: “Dạ, vâng. Là do ngày đó con phải chịu đả kích quá lớn...” Chu Vô Tâm quyết định bịa chuyện: “Cha, thật ra trước đây con không nhìn rõ rất nhiều việc, thế nhưng, sau khi trải qua chuyện kia, con cảm thấy mình không cần phải... Tiếp tục nhẫn nhịn nữa. Tưởng chết mà sống được, cảm giác này thật sự rất khó nói rõ ràng. Con nghĩ mình không nên sống khúm núm như trước. Con cũng vậy, cũng có lúc phát tính tình, cũng có tôn nghiêm. Mà nói đi nói lại, thật ra con không hề thay đổi, chẳng qua vì nhìn thấu rất nhiều đạo lý mà thôi.”

“Đạo lý gì?”

“Người nên sống vì chính mình.”

Câu trả lời của Chu Vô Tâm khiến Chu Hậu á khẩu không nói lại được. Có lẽ cảm thấy bản thân mình thua thiệt đưa con gái này quá nhiều, hơn nữa dầu gì cũng là con mình, lão còn là trụ cột gia đình, nếu con gái bị thương mà bản thân lão còn đến gây sự thì quá không có tình người rồi. Nói chung, lão không có mắng chửi, cũng không tiếp tục truy cứu chuyện tính tình nàng đột nhiên thay đổi, mà ngược lại còn dặn dò nhà bếp chuẩn bị thức ăn ngon đưa tới cho nàng.

Hai vị tỷ muội Chu Kỳ Hương thấy kế hoạch bị thất bại, bọn họ tức giận trừng mắt nhìn Chu Vô Tâm, lại bị Chu Vô Tâm trừng trở về: “Thế nào, hai người còn muốn làm gì sao?”

“Hừm, bọn ta không thèm.” Chu Kỳ Lam tức giận nói xong rồi lập tức xoay người đi thẳng, mà Chu Kỳ Hương lại liếc mắt nhìn Chu Vô Tâm thật sâu, khóe miệng lặng lẽ treo lên một nụ cười yếu ớt như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Rảnh rồi đi gây sự.

Edit: Thủy Lưu Ly

Hoảng Thiện là con trai thứ hai trong nhà, nhưng có rất nhiều chuyện nặng nề hắn phải ra mặt giúp đỡ đại ca quản lý, không có khả năng tùy lúc đều ở lại Chu phủ, cho nên khi sức khỏe của Chu Vô Tâm tốt hơn một chút, hắn đã phải thu dọn đồ đạc, đi đến Giang Nam kiểm tra sổ sách.

Hoảng Thiện đưa Tiểu Liên cho Vô Tâm làm nha hoàn bên người. Lúc Chu Vô Tâm đứng ở cửa tiễn hắn rời đi, Hoảng Thiện thật sự rất muốn để nàng theo chính mình, nhưng bắt buộc dĩ nàng nói thân thể nàng vẫn còn rất yếu, nói thế nào cũng không chịu đồng ý đi theo.

Thật ra không phải Chu Vô Tâm không muốn đi mà là do nàng nghĩ bây giờ chưa phải lúc. Bị người bắt nạt, lại cụp đuôi, không nói một tiếng chạy trốn, đó không phải là tác phong làm việc của nàng. Hơn nữa, Hoảng Thiện là Nhị thiếu gia ở trong nhà này, cho dù hắn có đi đến đâu thì cũng có lúc phải trở về nhà.

Nếu đã như vậy thì không bằng sống yên ở chỗ này, một lần nữa xây dựng hình tượng chính mình.

Chu Vô Tâm thoải mái cười cười: “Ca, huynh đi đi. Lúc này nếu như lại có người bắt nạt muội, muội nhất định sẽ rút gân lột da hắn! Yên tâm, yên tâm, muội không giống trước đây đâu, muội có năng lực tự bảo vệ mình mà.”

Hoàng Thiên vỗ vỗ đầu nàng cười nhẹ: “Nhất định phải chăm sóc bản thân cho tốt.” Nói xong, hắn lên xe rồi đi. Thẳng đến khi bóng dáng hắn chỉ còn một chấm đen nho nhỏ, Chu Vô Tâm mới thở dài, dẫn theo Tiểu Liên trở về viện mình ở tạm, thế nhưng khi nàng về đến nơi, lại bị người xông ra ngăn chặn.

“Các người đang làm gì?” Chu Vô Tâm đẩy gia đình của Chu Kỳ Lam ra, rống giận.

“Không nhìn thấy sao? Tìm đồ.” Chu Kỳ Lam vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhã ngồi một bên uống trà: “Các người tìm cho ta, không tìm thấy ta sẽ lột da các người!”

Từ khi nàng đến đây, cả đám đều muốn leo lên đầu nàng mà ngồi, bây giờ còn quá đáng hơn nữa. Bọn họ thật sự nghĩ nàng là quả hồng mềm, muốn bóp, muốn nắm gì cũng được sao?

“Tất cả dừng tay cho ta!” Chu Vô Tâm rống lên với bọn gia đình.

Hừm, thất thế đã lâu, không ai thèm nghe lời của nàng nữa.

Chu Vô Tâm bắt đầu nóng nảy: “Chu Kỳ Lam, rốt cuộc người muốn tìm cái gì?”

“Tất nhiên là vòng tai của ta. Lần trước đến nơi này của người, khi ta trở về đã không thấy, cho nên muốn dẫn người đến tìm thử. Tỷ Tỷ, đừng để ý nha~. Nếu như không tìm thấy ở đây, muội muội nhất định sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục. Ngược lại, nhìn tỷ tỷ kích động như vậy, không phải ở chỗ người có điều gì bí mật không muốn người khác biết chứ?”

“Ha, vu oan giá họa thật rất lành nghề nhỉ.” Chu Vô Tâm cười nhạt.

Mà Chu Kỳ Hương cũng ở bên cạnh châm ngòi thổi gió: “Muội muội đừng nổi giận, Lam muội tuổi còn nhỏ, có lúc hơi tùy hứng một chút, muội làm tỷ tỷ, nên nhường nhịn nhiều.”

“Hừ.” Chu Vô Tâm vừa nghe đã muốn chửi người. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ phải nhẫn nhịn loại chuyện này. Nhặt chén trà trước mặt Chu Kỳ Lam, nàng tức giận, vung tay ném qua.

“Ai da, muội muội, thật xin lỗi. Sức khỏe tỷ tỷ vẫn còn chưa khỏe, mới này tỷ muốn uống nước nhưng không ngờ lại bị trượt tay.”

“Người . . .” Chu Kỳ Lam đang muốn nổi bão, bỗng dung một gia đình cầm lấy đồ vật gì đó, hô to lên: “Tìm được rồi, tìm được rồi.” Nói xong lập tức vọt người tới chỗ mấy người Chu Vô Tâm

Chu Vô Tâm quay đầu đi: Thì ra là như vậy, giờ thì hay rồi, Hoàn Châu cách cách có ở khắp nơi, lại thêm Dung ma ma ở đây nữa, quả thật là tuyệt phối!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bị ăn hèo.

Edit: Thủy Lưu Ly

Lúc nhóm gia đình phóng tới trước mặt ba người, đột nhiên một tiếng nói hùng hậu ngăn chặn hành động của bọn họ lại: “Các người đang làm gì?”

Chu Hậu cất bước vào trong viện, nhìn gian phòng lộn xộn trước mắt, lão mắt lạnh hỏi. Không biết mấy đứa này đang làm gì mà khiến đồ đạc lộn xộn cả lên.

Chu Vô Tâm còn chưa phản ứng kịp, Chu Kỳ Hương và Chu Kỳ Lam đã khóc ầm lên, cũng nhân tiện cầm lấy đồ vật này nọ trong tay đám gia đình, vọt đến trước mặt Chu Hậu.

“Cha, xin người làm chủ cho con gái. Ngày đó, Lam Nhi có ý tốt muốn đến thăm tỷ tỷ, nhưng tỷ ấy lại len lén giấu vòng tai của con gái đi. Nếu không phải con gái mang người đến tìm thì không biết sẽ bị tỷ ấy giấu tới khi nào. Đây là đồ cha cho con mà...”

“Cha, người xem, con gái không biết mình đã làm gì đắc tội muội muội, mà khiến muội ấy dùng thuật vu cổ nguyên rửa con. Cha, chúng ta đều là người một nhà, vì sao muội muội lại có thể đối xử với con như vậy...”

“Tiểu thư, người có muốn nô tỳ đi gọi thiếu gia quay lại hay không?” Tiểu Liên nhìn thấy tình cảnh này, chỉ biết Chu Vô Tâm nhất định chạy trời không khỏi nắng. Nhân chứng vật chứng đều đủ, ngay cả khi Chu Vô Tâm có trăm cái miệng cũng không nói rõ ràng được.

Tuy vậy, Chu Vô Tâm vẫn vô cùng bình tĩnh. Nàng vỗ vỗ tay Tiểu Liên, cười cười: “Không sao, cứ xem kịch đi.”

Chu Hậu vỗ về, khuyên bảo một hồi, mới trầm mặt đi đến trước mặt Chu Vô Tâm, không nói hai lời, vung tay cho nàng một cái tát. Đánh mạnh đến mức làm nàng ù mắt chóng mặt, nếu không phải nàng nén nhịn, thì không chừng đã té ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

“Ngươi còn gì để nói?” Chu Hậu lạnh lùng hỏi.

Chu Vô Tâm lau lau vết máu ở khóe miệng: “Nói gì, nói ta không biết chuyện này, ông tin không?”

“Tốt, vô cùng tốt! Ngươi trộm này nọ, lại dám dùng thuật vu cổ hãm hại tỷ tỷ ngươi. Sao ta lại sinh ra loại nghiệt chủng như ngươi chứ! Xem ta làm thế nào trừng phạt ngươi! Ngươi đâu, theo gia quy! Phạt năm mươi đại bản!”

Chu Vô Tâm ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy nụ cười chiến thắng của hai tỷ muội Chu Kỳ Hương, nhìn Tiểu Liên quỳ xuống cầu xin, Chu Vô Tâm cắn răng kéo nàng ta đứng dậy.

Chu Vô Tâm ngẩng đầu ưỡn ngực nằm trên băng ghế, Tiểu Liên không muốn để nàng cậy mạnh, nhưng nàng vẫn lắc đầu, không cho phép Tiểu Liên nhúng tay. Không phải nàng sợ chết, cũng không phải nàng cậy mạnh, mà là nàng biết dù có xin tha thứ hay giải thích, thì hai vị kia cũng sẽ không tha cho nàng, hoặc giả sẽ dời sự chú ý lên người Tiểu Liên. Không dạy dỗ được chủ tử, vậy thì dạy dỗ nha hoàn cũng không tồi. Cho nên, không bằng để các nàng đắc ý một hồi, đỡ phải khiến người bên cạnh mình gặp phiền phức.

Lúc gậy gõ rơi trên người nàng, Chu Vô Tâm nghiêng rặng nghiêng lợi, trong lòng âm thầm thì: “Chu Hậu, một nhà các ngươi nhớ kỹ cho ta, hôm nay ta chịu nhục, ngày kia, ta nhất định khiến các ngươi phải hoàn trả gấp trăm ngàn lần!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Mang thù.

Edit: Thủy Lưu Ly

Bởi vì căn cốt Chu Vô Tâm không tốt, cho nên lúc bị đánh đến ba mươi đại bản, nàng đã hôn mê bất tỉnh. Mà khi nhìn sau lưng nàng máu thịt mơ hồ một mảnh, những người ở đây, bao gồm Chu Hậu, đều thật sự không đành lòng nhìn tiếp. Dù sao hai vị tiểu thư kia chỉ muốn bắt nạt nàng thôi mà không phải muốn lấy mạng nàng, nên cũng giúp đỡ khuyên bảo. Chu Hậu có được bậc thang, lập tức ra lệnh ngừng tay.

Tiểu Liên gào khóc vọt tới bên cạnh Chu Vô Tâm, khó khăn dìu nàng trở về phòng, còn nhờ Lưu đại nương giúp đỡ đổi quần áo, mới vội vàng chạy đi tìm Lục đại phu.

Đến khi Lục đại phu nhìn thấy vết thương sau lưng nàng, viên mắt ông lập tức âm ỉ, lúc ấy, Tiểu Liên chỉ nghe được ông nói một câu: “Cánh Sơ, ta xin lỗi nàng.” Thì đã bị Lục đại phu đuổi ra ngoài, đóng cửa, một mình trị liệu.

Chu Vô Tâm chỉ tạm thời hôn mê bất tỉnh, sau khi được Lục đại phu chữa trị, nàng đã dần dần tỉnh lại.

“Đừng nhúc nhích. Ta bôi thuốc giúp ngươi.” Lục đại phu thấy nàng muốn ngồi dậy, vội vàng mở miệng ngăn lại.

Chu Vô Tâm vừa động một chút, toàn thân đã bị đau đến cứng người. Nàng nhe răng trợn mắt hỏi Lục đại phu, xem vết thương trên người có lưu lại sẹo hay không. Lục đại phu thở dài một tiếng, nói sẽ nghĩ cách để da thịt nàng lành lặn như lúc ban đầu.

Chu Vô Tâm cười yếu ớt: “Toàn thân ta không có chỗ nào lành lặn, Lục đại phu, ta chỉ hy vọng vết thương không gây ảnh hưởng đến xương cốt, còn lại, dù có lưu lại sẹo, cũng không sao.”

Chu Vô Tâm nắm gối đầu thật chặt, trong lòng âm thầm nghiền rủa: Thì ra phạt đòn ở cổ đại không phải đánh trên mông mà là trên lưng! Trách không được cả người nàng đau đớn đến mức không thể động đậy. Vết thương nặng như vậy, nếu không phải xương cốt nàng đủ cứng thì không chừng đã bị đánh cho tàn phế rồi.

Lục đại phu thoa xong thuốc, lại thay nàng đắp kín chắn, rồi mới ngồi bên giường hỏi: “Đứa nhỏ, ngươi có đồng ý đi theo ta không?”

“Hà?” Tình huống gì đây? Lục đại phu muốn mang nàng đi đâu?

Thấy vẻ mặt Chu Vô Tâm tỏ rõ khó hiểu, ông cười giải thích: “Ta và mẹ con là bạn bè, trước khi lâm chung nàng đã nhờ ta chăm sóc cho con. Trước ta tin tưởng Hoàng Thiện sẽ chăm sóc tốt cho con, nên vẫn không mang con đi, nhưng hôm nay, ta. . .”

Chu Vô Tâm hiểu rõ gât gât đầu: Thì ra ở trên đời này, vẫn còn có người quan tâm nàng, thương nàng.

Chẳng qua, nếu phải đi bây giờ, thì lại không phải lúc.

Chu Vô Tâm xoay mặt đối diện Lục đại phu, cười cười với ông: “Đại bá, ta không muốn đi.”

“Vì sao?”

“Tất cả những khổ sở ta phải chịu, ta muốn đòi lại hết.”

Lục đại phu cười ha ha đứng lên: “Tính tình của con và mẹ con đúng là giống y như nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đại hội thân cận*(1).

(~đại hội tuyển người yêu =)))

Edit: Thủy Lưu Ly

“Đúng vậy. Ta có thù tất báo.” Chu Vô Tâm kiên định nói, vươn tay vỗ vỗ tay Lục đại phu, lại nhẹ giọng cười cười đầy cảm kích: “Cảm ơn người, đại bá.”

Lục đại phu được nàng cảm tạ như thế nhưng vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối, ông nổi lên tính trẻ con, sờ sờ đầu nàng, rồi mới luống cuống tay chân bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Trong khoản thời gian này, mỗi ngày ta sẽ đến đổi thuốc cho con. Con phải nhớ kỹ, không được để vết thương ngấm nước, cũng đừng cố hoạt động nhiều. Ta còn có bệnh nhân cần gặp, con phải chăm sóc chính mình cho tốt đấy...”

Chu Vô Tâm thấy Lục đại phu đi xa, lần đầu tiên cảm thấy ông lão này đáng yêu như vậy, ngấm lại bộ dạng đồ mặt vừa rồi của ông, nàng không khỏi bật cười ra tiếng.

Lục đại phu chưa đi được bao lâu thì Tiểu Liên đã vô cùng lo lắng xông vào phòng, hô lên: “Tiểu thư, em biết nguyên nhân các nàng muốn giá họa cho người rồi.”

Chu Vô Tâm vừa nghe có ẩn tình khác, vội vàng gọi Tiểu Liên lại gần, cổ vũ nàng ấy nói ra.

Tiểu Liên lau mồ hôi trên trán: “Tiểu thư, em nghe nói ngày mai diễn ra đại hội chọn rể mỗi năm một lần. Không chỉ dân thường mà còn có hậu duệ vương công quý tộc tham gia, ngay cả Thái tử và các hoàng tử cũng sẽ có mặt. Có người nói, rất nhiều vương phi đã được chọn ra từ những lần đại hội như thế này. Dung mạo của người không biết đẹp hơn các nàng bao nhiêu lần, các nàng sợ người đoạt danh tiếng của mình cho nên mới cố ý hãm hại người như thế.”

“Tiểu Liên, em thật biết cách an ủi người khác.” Chu Vô Tâm cười cười, nheo mắt lại: Chỉ vì nguyên nhân này, chỉ vì cái nguyên nhân rách nát này sao?

“Tiểu thư, không phải em nịnh nọt người, em toàn nói lời thật thoi. Chẳng qua người hơi gầy một chút, nếu người béo hơn tí, tuyệt đối có thể so với...”

“Được rồi được rồi. Đừng khen ta nữa. Đợi đến lúc ta đắc ý thì em sẽ không chịu nổi đâu.” Chu Vô Tâm nhanh chóng cắt đứt vẻ mặt sùng bái của Tiểu Liên: “Tiểu Liên, ta đói bụng, em giúp ta mang ít thức ăn đến đây đi.”

Nghe thấy Chu Vô Tâm muốn ăn gì đó, Tiểu Liên lộ vẻ khó xử.

“Sao vậy?”

“Tiểu thư, lão gia hạ lệnh, không cho người ăn uống gì cả. Vừa rồi Lưu đại nương muốn đem thức ăn đến cho người lại bị người khác cản lại. Em thấy vậy, muốn đến phòng bếp trộm một ít, nhưng bọn họ không ai cho em vào.”

“Đuổi tận giết tuyệt?” Mẹ nó, tốt xấu gì Hoàn Châu cách cách còn được cho ăn, sao đến nàng lại thảm như vậy! “Tiểu Liên, không còn cách nào khác nữa sao?”

“Có. Tiểu thư, người chờ một chút.” Tiểu Liên nói xong, từ trong lòng móc ra hai cái bánh nướng: “Tiểu thư, đây là do em trộm được trong phật đường, người mau ăn đi.”

Chu Vô Tâm nhận lấy, viên mắt hơi ửng đỏ. Thời gian Tiểu Liên theo Hoàng Thiện chắc chưa bao giờ gặp phải chuyện này đâu. Quả nhiên, chủ tử không

được, thì nha đầu cũng phải chịu tội theo.

Chu Vô Tâm lấy một cái bánh đưa cho Tiểu Liên: “Đến đây, chúng ta mỗi người một cái.”

“Tiểu thư, người ăn đi. Em không đói bụng.”

“Dù không đói bụng em cũng phải ăn. Được rồi, thân cận, không đúng, trong đại hội chọn rể có gì ăn không?”

“Chắc sẽ có ạ.”

“Vậy là được rồi. Em mau ăn đi, chờ sáng mai, chúng ta lại đến chỗ đó ăn cơm.”

Vô Tâm nghĩ, quả nhiên bản thân nàng vẫn rất trâu bò. Người ta đến đại hội chọn rể là để tìm đối tượng, chỉ mình nàng lại đến đó để tìm đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đại hội thân cận (2).

Chương 16: Đại hội thân cận (2).

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm để Tiểu Liên quần lên người mình thêm vài lớp băng vải để cheo chống thân thể, sau đó, hai người lén lút trèo tường, nhân trời còn chưa sáng đã chạy ra ngoài.

“Oa mama, không phải những người này đều cả đêm không ngủ mà đến đây canh chứ!” Chu Vô Tâm vốn tưởng các nàng đã dậy sớm lắm rồi, ai ngờ, khi tới nơi lại phát hiện nhiều thiếu nam thiếu nữ thức dậy còn sớm hơn, đã sớm canh giữ bên ngoài nơi tổ chức đại hội.

Tiểu Liên đỡ Chu Vô Tâm đi vào trong góc, đợi đến khi cửa hội trường tổ chức mở ra, mọi người chen lấn xong, mới chậm rãi đi vào.

Lúc này, hai vị tiểu thư Chu phủ, cũng đã chuẩn bị trang phục đầu vào đây, bắt đầu xuất phát.

“Tiểu thư, chúng ta qua bên cạnh chờ một chút đi.” Tiểu Liên nói xong liền đỡ Chu Vô Tâm qua đứng một bên, nhưng người đến tham gia đại hội chọn rể này thật sự rất đông, khó tránh khỏi việc bị người va chạm. Chu Vô Tâm không tiện tức giận, chỉ đành để Tiểu Liên mang nàng đi tìm nơi nào đó yên tĩnh một chút, sau đó mới ngồi tại chỗ chờ đợi Tiểu Liên kiểm chút đồ ăn về cho nàng lót dạ.

Trong đại hội chọn rể như thế này, đa số các nam thanh nữ tú đều vì hình tượng mà hầu như không ăn cái gì, chẳng qua, đối với Chu Vô Tâm và Tiểu Liên mà nói thì những người đó càng không ăn gì, thì các nàng càng thấy vui vẻ.

Tiểu Liên, nhanh tìm đồ ăn thôi! GO! GO! GO! Chu Vô Tâm vừa vào trong hội trường đã bắt đầu sai khiến Tiểu Liên tìm thức ăn rồi.

Sau đó, Tiểu Liên bưng các loại bánh trái, cùng Chu Vô Tâm ngồi trên phiến đá bên cạnh dòng suối, từ từ ăn. Vì tương đối đói bụng nên hầu như hai người đã quét qua một lượt các loại thức ăn trong hội trường. Nếu không phải Chu Vô Tâm dặn dò Tiểu Liên lấy mỗi loại một ít thì nói không chừng hai người đã trở thành người đầu tiên chết vì ăn no.

Mặt trời dần nhô lên cao, đại hội chọn rể cũng chính thức bắt đầu. Chu Vô Tâm để Tiểu Liên vào trong hội trường chờ, nếu nàng ấy phát hiện có vị công tử nào vừa ý thì thuận tiện bồi dưỡng một chút. Nếu không có, vậy thì thấy gì ăn đó cũng không tội. Riêng nàng thì chỉ một mình an tĩnh ngồi ăn bánh hoa quế, cười nhỏ không quan tâm.

Chẳng qua nàng yên tĩnh không được bao lâu thì có một đám các cô nương vừa đùa giỡn vừa kéo lại gần chỗ nàng ngồi.

Chu Vô Tâm làm như không nhìn thấy các nàng, tiếp tục thưởng thức bánh hoa quế trong tay.

Các cô nương la hét đùa giỡn ném túi cát lại đây, Chu Vô Tâm bình tĩnh đứng dậy, dời đến nơi cách xa các nàng một chút. Thế nhưng cuộc so tài của các vị cô nương càng lúc càng quá đáng, khiến sự nhẫn nại của Chu Vô Tâm đến cực hạn.

Nào có người nào ném túi cát từ nơi xa như vậy mà mỗi lần đều chính xác không lầm ném trúng lưng nàng? Hơn nữa, ném xong, một câu xin lỗi cũng không có, giống như bị các nàng ném trúng là vinh hạnh của nàng vậy.

Lúc túi cát thứ bảy ném trúng mình, Chu Vô Tâm hoàn toàn nổi giận, vung tay ném luôn túi cát kia xuống suối.

Quay đầu nhìn lại, trong tiếng la hét chói tai của các cô nương, Chu Vô Tâm nhìn thấy rõ ràng hai người Chu Kỳ Hương và Chu Kỳ Lam đang đứng một

bên hạ hề cười to.

Chu Vô Tâm cố gắng chống đỡ thân thể đứng dậy, bỗng dung “Bốp”, tiếng một cái tát vang dội, đã dừng trên mặt nàng

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đại hội thân cận (3).

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm sờ sờ chỗ bị đánh trúng, không chút lưu tình trở tay ném lại cho người đối diện một cái tát.

Thật không hiểu ra sao, tại sao người triều đại này lại thích bạt tai người khác vậy! Nhất là người trước mắt, gặp người thì đánh. Nàng thật sự không hiểu nổi mà.

Người đối diện hiển nhiên không ngờ Chu Vô Tâm sẽ đánh lại mình, hơi sững sốt một lát rồi vội hét âm lên: “Ngươi dám đánh bổn cung!”

“Quận chúa, người không sao chứ.” Chu Kỳ Hương thấy quận chúa bị đánh, vội vàng tiến lên, lớn tiếng quát Chu Vô Tâm: “To gan, đến Quận chúa Ninh An mà ngươi cũng dám đánh! Người đâu, mau lùi nàng ta ra ngoài.”

“Ngươi dám?”

“Chờ đã!”

Ninh An và Chu Vô Tâm đồng thời mở miệng.

“Hôm nay ngươi đánh bổn cung, bổn cung không thể dễ dàng buông tha cho ngươi như vậy được!” Ninh An rống giận.

Mà trong đình nghị mát đối diện dòng suối, tiếng một vị công công lạnh lạnh, hơi chói tai hơi ý kiến người đang ngồi thường thức trà trước mặt: “Cửu gia, có cần tới đó xem thử không ạ.”

Cửu hoàng tử Ninh Liên lạnh nhạt khép cây quạt trong tay lại, phát phát tay: “Theo tính tình của Ninh An thì cũng không gây ra được chuyện lớn gì.”

“Dạ.” Công công lui ra ngoài.

Thật ra từ lúc đại hội chọn rể bắt đầu, Ninh Liên đã sớm phát hiện Chu Vô Tâm đang ngồi bên dòng suối ăn cái gì đó. Rõ ràng nhìn từ xa, thấy những thứ nàng ăn cũng chỉ là những thứ bình thường hần hay ăn mà thôi, nhưng không biết vì sao, nhìn nàng ăn ngon như vậy, hần cũng muốn đi tới ném thử. Với lại, nhìn bộ dạng của nàng, dường như thức ăn so với việc tìm đối tượng còn quan trọng hơn.

Còn có vẻ mặt tự tại, tự đắc, ngẩng đầu bừa bãi đón lấy ánh nắng của nàng, giống như một bức tranh cây xanh đón nắng sớm, mà nàng, chính là nét chấm phá quyết định trong bức tranh cuộn tròn ấy. Một khắc kia khi nhìn thấy nàng, tâm mắt hần đã không thể nào dời khỏi người nàng được nữa.

Vốn nghĩ rằng nàng là tiểu thư nhà ai, nhưng khi thấy quần áo trên người nàng chỉ là vải thô bình thường, hoàn toàn không có giá trị, hần lập tức hủy bỏ ý nghĩ của chính mình. Tuy vậy, trên người nàng vẫn có một loại quý khí nhân nhạ, nhìn qua không hề giống một nha hoàn.

Rốt cuộc nàng là ai? Ấn số này làm Ninh Liên rất tò mò. Huống chi nàng còn dám đánh quận chúa An Ninh. Phải biết rằng An Ninh nổi danh là người hung hăng can quấy, không có mấy người là không sợ nàng. Mà cô gái này nói đánh là đánh, phui tay đã cho An Ninh một cái tát. Sở dĩ, hần quyết định không nhúng tay, là vì hần muốn nhìn xem nàng sẽ xử lý chuyện này thế nào, cũng muốn biết, nàng có phải là một cô gái thú vị hay không...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quỳ xuống nói xin lỗi.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Ngươi, lập tức đến chỗ kia nhặt lại túi cát cho bổn cung!” Ninh An vênh mặt, hất hàm sai khiến.

Chu Vô Tâm hừ lạnh một tiếng: Ai quan tâm ngươi là quận chúa gì. Nghĩ xong, nàng xoay người rồi đi, lại bị hai vị tỷ muội ‘tốt’ ngăn lại: “Ngươi muốn chạy đi đâu.”

Chu Vô Tâm ném cho các nàng một ánh mắt trợn trắng: Tại sao hai người này cứ cố đào cơ hội gây phiền phức cho nàng thế nhỉ?

“Tránh ra, chớ khôn không cần đường.” Chu Vô Tâm lạnh lùng nói.

“Làm mất đồ của Quận chúa, thì tốt nhất ngươi nên tạ tội với người đi, bằng không, khiến quận chúa không vui, làm tổn hại thân thể ngươi, thì dù ngươi có trăm cái đầu cũng không đủ để chuộc tội!” Chu Kỳ Lam chặn trước mặt nàng, nghiêm nghị, chính nghĩa nói.

“Thân thể nàng ta có chuyện thì liên quan gì đến ta? Quận chúa thì sao? Quận chúa thì có thể ý thế ức hiếp người à?”

“Khi nào thì Quận chúa ý thế ức hiếp người, rõ ràng là ngươi làm mất đồ của Quận chúa.”

“Ai bảo các ngươi cứ ném túi cát lên người ta!”

“Kỳ Lam, ngươi đi xuống. Người đâu, mang nàng ta về vương phủ cho bổn cung, bổn cung sẽ tự mình dạy dỗ nàng ta.” Ninh An đẩy Kỳ Lam ra, hạ lệnh.

Mấy người thị vệ sau lưng Ninh An lên tiếng trả lời, một trái, một phải kiềm chế Chu Vô Tâm ở giữa. Mà lúc này Thái tử Ninh Dạ nghe hạ nhân bẩm báo quận chúa Ninh An bị người đánh, lập tức bật người mang người qua. Đứng trên cầu, vừa liếc mắt một cái, hắn đã nhìn thấy một cô gái nhu nhược yếu ớt bị bọn thị vệ kiềm chế, nhưng vẻ mặt không sợ hãi mà tỏ ra khinh thường của nàng, trong nháy mắt đã đánh trúng hắn.

Thế nhưng, sự thương thức của hắn đối với sự kiên cường của nàng đã nhanh chóng bị tiếng nói của nàng cắt đứt.

Chu Vô Tâm nói muốn xin lỗi, cầu Quận chúa tha thứ cho nàng.

Ninh An vừa nghe, lập tức sai người kéo nàng trở lại. Vết thương sau lưng Chu Vô Tâm sau một hồi co kéo đã bị vỡ ra, đau đớn gần như làm thần kinh nàng tê dại, thế nhưng, mặc kệ thế nào, nàng cũng nhất định phải xả giận giúp bản thân.

Do bây giờ là mùa hạ, cô gái ăn mặc không nhiều, mà hôm nay Ninh An lại mặc một áo váy bằng lụa mỏng. Lúc thị vệ kéo nàng đến trước mặt Ninh An, nàng giả vờ lão đạo té ngã xuống. Ninh An tưởng nàng muốn quỳ cầu xin tha thứ, đắc ý hất cằm. Ai biết, Ninh An đột nhiên cảm thấy da thịt mát lạnh, tầng lụa mỏng trên người nàng ta đã bị người dùng sức túm xuống, roẹt một tiếng, xé rách..

Bộ ngực của nàng ta hoàn toàn bị lộ ra ngoài.

Mọi người ồ lên.

Ninh Liên đang ngồi uống trà trong đình, không nhận được phun sạch ngụm trà vừa uống vào miệng.

Thái tử Ninh Dạ đứng trên bậc thang, suýt nữa té xuống.

Chu Vô Tâm rất chi là vô tội ngẩng đầu. Ninh An quát to một tiếng, không quan tâm bản thân sẽ bị không ít lưu manh, lăng tử chiếm tiện nghi, rống giận: “Người đâu, lập tức vớt nàng ta xuống nước cho bổn cung!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thể diện hoàng gia đều mất hết.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Tỷ tỷ, nàng ta không biết bơi, làm sao bây giờ?” Chu Kỳ Lam tiến lên, nhỏ giọng nói bên tai Chu Kỳ Hương.

Chu Kỳ Hương trừng mắt nhìn Chu Kỳ Lam một cái, ý muốn nàng ta câm miệng: “Cho dù Quận chúa muốn giết người, thì chúng ta cũng không làm gì được. Đứng qua một bên đi.”

Vốn cho rằng độ sâu của con suối này không quá một thước*, nhưng đến khi Chu Vô Tâm bị vớt xuống, bàn chân không chạm được đáy, nàng mới ý thức được mực nước còn sâu hơn nàng tưởng nhiều.

(*1 thước = 0,23m)

Nàng không biết bơi, bất kể là trước hay sau khi xuyên qua, nàng hoàn toàn là một con vịt trên cạn. Cho nên khi bị ngụp trong nước, nàng chỉ có thể liều mạng kêu cứu. Ngay cả vết thương trên người cũng bất chấp, liều mạng gạt nước, cố gắng không để mình bị chìm xuống.

Nhưng dù sao bản chất của nàng cũng là một con vịt cạn, động tác gạt nước của nàng không giúp ích được gì nhiều cho nàng cả.

Đến khi hơi thở cuối cùng trong phổi bị nàng dùng hết, thì đột nhiên, một bóng người ào một tiếng, nhảy vào trong nước.

Cách màn nước xuôi trong suốt, nàng nhìn thấy một gương mặt của ai đó dần lại gần mình, sau đó, trên môi chạm vào một mảnh mềm mại, xúc cảm ấm áp mà ẩm ướt, khiến nàng mờ chòang mắt. Có người nhảy vào trong nước độ khí cho nàng, theo đó, cánh môi lại bị làn nước lạnh như băng bao trùm..

Chỉ chốc lát sau, nàng đã được hấn cứu ra khỏi mặt nước.

Có điều, phản ứng đầu tiên khi Chu Vô Tâm được đặt nằm xuống đất, không phải muốn nhìn rõ ân nhân cứu mạng mình là ai, cũng không phải muốn mắng chửi người, mà là bậc người lật người lại.

Có trời mới biết, vừa rồi khi phần lưng chạm xuống đất, nàng đã phải chịu đau đớn bao nhiêu.

Lúc Tiểu Liên ôm một đồng đồ ăn trở về, nhìn thấy chủ tử nhà mình nằm trên đất, nàng hốt hoảng bỏ lại thức ăn trong tay, vội vàng chạy lại chỗ Chu Vô Tâm: “Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Khụ khụ, Tiểu Liên, ta, ta...khụ khụ, ta không sao.”

Thấy nàng được cứu, những người chỗ này đều toát mồ hôi lạnh: Mặc kệ Hoàng đế cung chịu Quận chúa Ninh An như thế nào, nếu nàng ta thật sự giết người trước mặt mọi người thì các nàng... Những người ở đây cũng khó tránh khỏi bị liên lụy.

May mắn, may mắn, Thái tử xuất hiện đúng lúc.

Ninh Dạ thấy có người bắt chuyện với nàng thì biết điều đứng dậy. Hấn xoay người, kéo Ninh An lại, tha nàng ta qua một bên, trầm giọng quát lớn: “Ninh An, đường đường là một Quận chúa, mà ngươi lại dám tùy tiện đùa giỡn mạng người như vậy. Mặt mũi của Hoàng gia đều bị ngươi làm mất hết! Ngươi lập tức trở về phủ cho ta.”

Trên người Ninh An đã được khoác thêm một chiếc áo lụa dài mỏng khác, nàng ta tỏ ra đúng lý hợp tình nói: “Chẳng qua là một nha đầu thối, chết thì chết, có gì đặc biệt hơn người. Thái tử ca ca, nàng ta dám làm muội xấu mặt, đây mới là hành vi làm mất hết thể diện của Hoàng gia.”

Mặt Ninh Dạ thoáng cái bị kéo căng ra: “Ngươi còn không đi? Chẳng nhẽ muốn chờ ta gọi lão Cừu đến mới chịu?”

“Thái tử ca ca, huynh bất công, muội biết trước giờ Thái tử ca ca luôn chán ghét muội. Muội hận huynh, muội hận huynh...” Ninh An nước mắt chảy dài, gào lên một câu, rồi mới ôm mặt vừa khóc vừa chạy đi. Mà những người vây quanh Chu Vô Tâm lúc này, khi thấy Ninh An chạy mất, lập tức sợ hãi nghĩ nếu như Thái tử trách tội, các nàng cũng chịu không nổi, vì vậy đều xin cáo lui, theo sát Ninh An.

Ánh mắt Ninh Dạ dừng trên đình nghỉ mát đối diện dòng suối, một lát sau, hấn mới thu hồi tầm mắt, bước lại gần Chu Vô Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ít ngược ta một chút không được sao? (1).

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm đã được Tiểu Liên đỡ dậy, đến lúc này, nàng mới có cơ hội nhìn rõ tướng mạo của Thái tử.

Quả nhiên không hổ hậu duệ của Hoàng tộc! Ngũ quan sâu sắc, mặt mày rõ nét, u tĩnh. Chiếc mũi cao thẳng, lồi lạc. Cằm nhọn, trong lúc lơ đãng lại vung về trước thành một đường cong lạnh như băng. Cằm phức sang trọng, đẹp đẽ, cho dù bị ướt sũng cũng không che dấu được ngạo khí trên người hấn.

Chu Vô Tâm nghĩ đến việc bị hấn hôn môi lúc này, gò má nàng không khỏi đỏ hồng.

“Cô nương, tại hạ là Ninh Dạ. Ninh An là muội muội của tại hạ, từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều nên tính tình hơi ngang ngược, kiêu ngạo. Hôm nay nếu có chỗ nào đắc tội, xin cô nương rộng lòng bỏ qua cho.”

“Cho nên?”

Ninh Dạ nhoèn miệng cười: “Chuyện hôm nay coi như xong đi.”

Được lắm, không hổ danh là người của chính phủ. Muội muội nhà mình xem chút nữa đã giết người, mà người chỉ tùy tiện nói vài ba câu, là ta phải xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Dựa vào cái gì chứ? Ta sống mà còn phải chịu ức khí từ các người như vậy sao?

Thái tử thấy sắc mặt Chu Vô Tâm không được tốt, vội vàng tiến lên nói: “Cô nương, để tại hạ phái người đưa cô nương trở về đi.”

“Không cần.” Tiếng nói của Chu Vô Tâm suy yếu như sắp tắt thở, nhưng vẫn kiên quyết từ chối hẳn. Cảm tình vì hành động cứu người trước đó của hắn, trong nháy mắt đã tụt xuống giá trị âm.

“Cám ơn người đã cứu ta. Gặp lại sau.” Giương mặt Chu Vô Tâm lạnh lùng nói xong, lập tức túm lấy tay Tiểu Liên, xoay người rời đi.

Thái tử vẫn cẩn thận nhìn nàng, đến khi bóng dáng nàng mất hẳn, cũng không buông tha. Hắn, bị tính khí vui giận thất thường của nàng làm không hiểu ra sao.

Nghĩ tới, hẳn đường đường Thái tử, mà chưa từng có ai dám bày ra sắc mặt như vậy cho hắn xem đâu?

Lá gan của nàng thật không nhỏ, khiến Ninh An khó xử, bây giờ lại cho hắn thêm một vỏ. Hắn đang muốn giải tỏa một chút bất mãn của mình, nhưng khi ánh mắt dừng trên lưng nàng, nhìn thấy quần áo sau lưng nàng ngoài ẩm ướt vì bị ném xuống nước, lại nhiễm đầy máu tươi, trông mắt hắn hơi co rụt lại.

“Cô nương, lưng của người. . .” Hắn muốn gọi nàng, nhưng mà nàng đã đi xa mất, không còn nghe thấy lời hắn nữa. Hắn chỉ đành nghiêng đầu, lạnh nhạt dận dò với tùy tùng bên cạnh: “Cố Ninh, người đi điều tra một chút, xem nàng là người của phủ nào.”

Từ lúc Chu Vô Tâm rời khỏi đại hội chọn rể, thì lập tức lâm vào hôn mê. Tiểu Liên không còn cách nào khác, mới vừa khóc vừa đưa nàng đến chỗ Lục đại phu. Lục đại phu vừa nhìn thấy cả người Chu Vô Tâm ướt sũng, cũng không quan tâm nhiều, nói Tiểu Liên giúp nàng cởi quần áo, rồi vội vàng bôi thuốc lên vết thương sau lưng nàng.

Bởi vì Tiểu Liên một đường tập trung tìm ăn, hoàn toàn không biết Chu Vô Tâm đã xảy ra chuyện gì, cho nên khi Lục đại phu hỏi, nàng ấy cũng không biết phải trả lời ra sao.

Từ lúc gặp Chu Vô Tâm, Tiểu Liên chưa từng thấy nàng sống dễ chịu. Luôn là như vậy, cứ ba bữa, năm ngày sẽ gặp một trận tai vạ. Tiểu Liên không biết, nếu đổi lại là chính mình, thì có thể chịu đựng được không nữa, sợ rằng bản thân thà tự sát, cũng không muốn phải chịu tội như vậy.

Lục đại phu rút ngân châm ra, cất xong, vỗ vỗ vai Tiểu Liên vẫn nước mắt đầy mặt từ khi gặp ông đến giờ, nói rằng: “Cánh Sờ là người không dễ dàng thỏa hiệp. Ta tin rằng con gái của nàng cũng như vậy. Tin tưởng tiểu thư nhà người, cho dù gặp bao nhiêu trắc trở, nàng cũng sẽ chống đỡ được.”

Tiểu Liên lau khô nước mắt, gạt đầu: “Lục đại phu, may mà có ngài ở đây. Nếu không, tiểu thư nhà ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ít ngược ta một chút không được sao? (2).

Edit: Thủy Lưu Ly

“Được rồi, người giúp nàng thay quần áo sạch sẽ đi. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để vết thương của nàng dính nước lần nữa.” Lục đại phu nói xong thì đi ra khỏi phòng.

Tiểu Liên cẩn thận đổi quần áo mới cho Chu Vô Tâm. Lúc ở trong phủ, Chu Vô Tâm chưa từng có một bộ quần áo mới nào, những thứ nàng mặc đều là thứ các tỷ muội khác không mặc nữa, hay xấu xí thì cho nàng. Mà ở chỗ Lục đại phu lại có rất nhiều quần áo xinh đẹp dành cho nữ. Thợ kéo, tinh xảo, xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là thượng phẩm.

Mặc dù đối với người gầy yếu như Chu Vô Tâm mà nói, những bộ quần áo này hơi dài, rộng, nhưng tốt ở chỗ còn mới, chỉ ít khi mặt lên người sẽ không khiến người khác hiểu nhầm nàng là một nha hoàn nữa.

Lục đại phu chờ Tiểu Liên thay xong quần áo cho Chu Vô Tâm mới trở lại phòng, cho nàng uống ít thuốc, rồi nhàn nhã ngồi trên ghế uống trà.

“Đừng lo lắng, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt thì nàng sẽ mau chóng bình phục lại thôi.” Lục đại phu thấy Tiểu Liên vẫn chưa hết lo lắng mà đi vòng quanh, ông chậm rãi rót cho nàng một chén trà, mở miệng trấn an nàng vài câu.

Tiểu Liên nhìn Chu Vô Tâm một chút, lại quay đầu, nhỏ giọng hỏi: “Lục đại phu, ngài quen biết mẹ của tiểu thư sao ạ? Người là một cô nương như thế nào?”

“Chúng ta là chỗ quen biết cũ.” Nói đến mẹ của Chu Vô Tâm, trên mặt Lục đại phu xuất hiện một bóng ma: “Nàng là một nữ tử rất xinh đẹp và hiền

lành. Đáng tiếc, lại rất cứng đầu cứng cổ, ai nói gì cũng không nghe. Nếu như nàng sớm nghe lời ta thì bây giờ Vô Tâm cũng không cần chịu đựng... Những đau khổ này. Nàng ra đi rất phóng khoáng, để mình Vô Tâm ở lại chịu khổ trên thế gian.”

Tiểu Liên vốn đã khó hiểu nay nghe Lục đại phu nói chuyện, càng thêm mê mang. Nàng muốn mở miệng hỏi gì đó, nhưng ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Tiểu Liên kinh hãi, lo lắng trong phủ sẽ phái người tới gây phiền phức cho Chu Vô Tâm.

Lục đại phu buông chén trà trong tay, bước lại gần, hỏi: “Là ai?”

“Là ta, Tiểu Liên, Lư đại nương.”

Tiểu Liên vừa nghe thấy người tới là Lư đại nương, lập tức gạt đầu ý bảo Lục đại phu mở cửa cho bà vào. Bởi vì trước đây Lư đại nương từng đến lấy thuốc cho Chu Vô Tâm vài lần, cho nên bà còn nhớ rõ đường đến chỗ này.

Lư đại nương đầu tiên là cầm lấy tay Tiểu Liên, giục nàng và tiểu thư mau trốn đi. Bà nói bây giờ lão gia đang tìm tiểu thư khắp nơi, không chừng sẽ dùng gia quy với tiểu thư lần nữa. Bà lại nói Tam tiểu thư và Ngũ tiểu thư vừa về đến nhà đã đem chuyện tiểu thư đánh Quận chúa An Ninh, thêm dầu thêm mỡ nói cho Chu Hậu. Chu Hậu vừa nghe tiểu thư đắc tội với Quận chúa An Ninh, người được Hoàng đế cưng chiều nhất, lập tức không nói hai lời, ra lệnh cho hạ nhân lùng tìm tiểu thư cho bằng được.

Tiểu Liên vừa nghe đã nghĩ đây có lẽ là cơ hội mà tiểu thư có thể hoàn toàn rời khỏi Chu phủ.

Thế nhưng Chu Vô Tâm không biết đã tỉnh lại lúc nào, mở miệng suy yếu nói rằng: “Tiểu Liên, chúng ta trở về.”

Cùng là con cả, nàng thật sự muốn nhìn xem bọn họ có thể làm gì nàng? Có bản lĩnh giết chết nàng sao? Nếu không thể chết được thì không bằng trở về xem trò hay vậy, đỡ phải tiếp tục ở đây chịu dần vặt. Nàng không tin, phụ nữ thời đại mới như nàng mà không đầu lại được đám quý nhỏ kia.

Tiểu Liên lắc đầu: “Tiểu thư, chuyện đã như vậy, lão gia nhất định không buông tha cho người. Chúng ta nên đi thôi.”

Chu Vô Tâm dùng hai tay chống đỡ thân thể, ngồi dậy: “Ta phải trở lại.” Nàng nhìn qua Lục đại phu, rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Tiểu Liên, trấn an nàng: “Bình gia có nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ta nhất định phải ở lại Chu phủ, không thể chạy trốn.”

Tiểu Liên nghe không hiểu những gì nàng nói, nhưng Lục đại phu hiểu được.

Ông vuốt râu cười rộ lên, lấy ra một lọ thuốc trị thương cao cấp từ trong tay áo đưa cho Tiểu Liên, dặn nàng ấy phải bôi thuốc thể nào, làm sao rửa sạch, sau đó mới ra ngoài tìm xe ngựa, giúp đỡ Tiểu Liên đưa nàng lên xe.

“Suy nghĩ rõ ràng thì trở lại đây. Ta lúc nào cũng có thể đưa con rời đi.” Lục đại phu len lén nhỏ giọng nói bên tai Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm gạt đầu: “Đại bá, ngài yên tâm, ta sẽ sống đến lúc nhìn thấy bọn họ trả giá cho những chuyện mình làm.”

...

Chu phủ.

Chu Hậu ngồi trong đại sảnh tiếp khách, vẻ mặt âm u nhìn Chu Vô Tâm đang đứng giữa sảnh.

“Ngươi biết sai chưa?” Chu Hậu nhìn lướt qua Chu Vô Tâm, trầm giọng hỏi.

“Biết sai cái gì?” Chu Vô Tâm không trả lời mà hỏi lại: “Ta không làm gì sai cả.”

“Ngươi, đưa con bất hiếu này, ngươi còn dám nói mình không làm gì sai! Thân là người của Chu phủ, nhưng ngươi không chỉ không suy nghĩ cho tính mạng của hơn trăm người trong phủ, mà còn cố tình làm vậy, biết sai vẫn phạm sai, đã thế lại không biết hối cải, nhục mạ Quận chúa trước mặt mọi người, đúng là không biết liêm sỉ! Sớm biết như vậy thì năm đó ta đã đánh chết ngươi rồi!” Chu Hậu đen mặt, âm u trừng mắt nhìn Chu Vô Tâm rống lên.

Chu Vô Tâm ngây ngây lơ lơ tại: Ồ, sao người cổ đại lúc nào cũng lấy mạng nhỏ ra mà đe dọa thế nhỉ. Sáng tạo một chút không được à? Mạng của các người yếu ớt như vậy, đừng tự dọa mình chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chu lão đại chân chó*.

(~ nịnh nọt)

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm nhìn thẳng vào mặt Chu Hậu, không hề sợ hãi chút nào, nói: “Bây giờ ngươi đánh thêm một lần nữa xem. Ta sẽ để ngươi cảm nhận mùi vị mê người khi bị âm hồn quán thân.”

“Làm càn!” Chu Hậu vỗ mạnh lên bàn trà bên cạnh, khiến chiếc bàn lung lay vài cái. Mọi người ở đây cũng bị tiếng quát của Chu Hậu dọa đến mặt mày tái nhợt.

Rất rõ ràng, Chu Vô Tâm đã hoàn toàn chọc giận Chu Hậu.

“Ta nghĩ sau khi ngươi đã trải qua chuyện ở khách điểm Duyệt lai, sẽ trở nên hiểu chuyện hơn một chút, lại không ngờ ngươi càng ngày càng không có quy củ, càng ngày càng làm càn. Hôm nay ta sẽ không đánh ngươi, ta sợ sẽ làm tay mình ô uế!” Chu Hậu đứng lên, nắm chặt cảm nang, căn răng nghiến lợi nói: “Người đâu, nhốt nó vào phòng chứa cũi cho ta. Dù là kẻ nào cũng không được phép cho nó ăn uống. Ta muốn nhìn xem, nó còn mạnh mẽ đến khi nào!”

Dứt lời, mấy gã gia đình xông vào, nhanh chóng kéo nàng ra ngoài. Mà ở ngoài cửa, Khi nhìn thấy Tiểu Liên khóc đến sắp ngất đi, nàng đã vội vàng ra hiệu, ý bảo nàng ấy nhanh chóng chạy trốn đi, tránh việc bị Chu Hậu nhìn thấy, lại bị ông ta giận chó đánh mèo.

Nhưng Tiểu Liên dù khóc tức tưởi cũng không hề muốn chạy trốn, một mực muốn theo nàng đến phòng chứa cũi, gục ngoài cánh cửa bị khóa chặt, bên khóc, bên nói với Chu Vô Tâm: “Tiểu thư, người đừng lo lắng, em đi gọi thiếu gia Hoảng Thiện. Người chờ em, người nhất định phải chờ em trở lại.”

Chu Vô Tâm muốn gọi nàng ấy dừng đi, nhưng khi nàng vọt đến cửa sổ, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân vội vã đang xa dần của Tiểu Liên.

Nàng lặng lẽ lui về chỗ cũ: Dù Hoảng Thiện có trở về thì sao, theo ý của Chu Hậu, nàng phạm phải tội lớn không thể tha thứ như vậy, không lãng trì xử tử nàng là đã may mắn lắm rồi. Hoảng Thiện trở về cũng không thay đổi được gì, mà không chừng lúc hấn còn chưa về, nàng đã bị chết đói rồi cũng nên.

“Ông trời ạ, rốt cuộc ta đã làm gì đắc tội ông! Ông ít ngược ta một chút thì trời sẽ sập xuống à!”

...

Đều nói Giang Nam là nơi địa linh nhân kiệt, sản sinh tầng tầng lớp lớp mỹ nhân. Nơi này có chợ phồn hoa nhất, có cô nương xinh đẹp nhất, có bầu trời trong xanh nhất, có núi có sông, đẹp như tranh vẽ, khiến mỗi người khi đến đây đều muốn lưu luyến quên đường về.

Hoảng Thiện tới Giang Nam đã nhiều ngày rồi, một đám bạn bè đều la hét muốn dẫn hấn đi dạo chơi khắp nơi, thế nhưng không biết tại sao, tâm trạng của hấn luôn ở trong trạng thái hoảng hốt. Dường như có chuyện không tốt gì đó đã xảy ra, khiến hấn không thể hòa nhập với chúng bạn, thoải mái vui chơi, hưởng thụ được.

Lòng hấn tràn ngập cảm giác lo lắng!

Hôm nay, cũng bởi vì vậy mà hấn bị giật mình tỉnh dậy từ sớm.

Trong mơ, hấn thấy Chu Vô Tâm nằm trong vũng máu, vươn tay muốn bắt lấy cái gì, nhưng lại không được như ý. Hấn muốn lại gần nàng, nàng đột nhiên lún sâu vào vũng máu, cho dù hấn có chạy nhanh thế nào cũng không thể chạy tới kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng mỗi lúc một chìm sâu...

Hoảng Thiện bị giật mình tỉnh giấc, trên trán đầy mồ hôi hột. Hấn quyết định bất kể thế nào cũng phải trở lại Kinh thành gặp Chu Vô Tâm.

Trước đây, cảm giác hoảng hốt như vậy cũng từng xảy ra một lần, đó là lần mẹ Vô Tâm mất. Sau đó, nếu không phải hấn đứng lúc chạy đến thì chỉ sợ Vô Tâm đã sớm bị bọn hạ nhân giết chết rồi.

Từ nhỏ, Hoảng Thiện chính là bùa hộ mệnh của nàng. Hấn đã quen với việc đứng sau lưng nàng, bảo vệ nàng. Hấn sợ nhìn thấy nàng bị thương, không muốn nhìn nàng bị người khác bắt nạt. Thế nhưng, nàng lại không đồng ý với hấn, theo bên cạnh hấn.

Bây giờ, chỉ khi xác nhận nàng không có việc gì thì Hoảng Thiện mới có thể yên tâm, bằng không hấn sẽ bị cảm giác hoảng hốt này hành hạ đến phát điên.

“Tiểu Hắc, sao lại dừng xe?” Hoảng Thiện để lại vài người ở Giang Nam kiểm tra sổ sách thay hấn, còn hấn và Tiểu Hắc thì lên đường về Kinh. Xe ngựa một đường chạy suốt đêm, giờ đột nhiên ngừng lại, Hoảng Thiện bật người vén rèm, lo lắng hỏi.

Tiểu Hắc dùng roi ngựa chỉ người đang cười ngựa chạy về phía bọn họ: “Thiếu gia, người xem người ngồi trên lưng ngựa kia có phải là Tiểu Liên không?”

Hoảng Thiện neho mắt lại, bóng người cười ngựa càng lúc càng gần, cuối cùng cũng thấy rõ mặt mũi: “Đúng là Tiểu Liên.”

Lúc này, tóc nàng đã bị gió thổi rối rùi, còn bị bụi đường bám đầy. Tiểu Liên thật sự không ngờ mình có thể gặp được Hoảng Thiện ở đây. Nàng kích động, vội vàng nhảy xuống ngựa, vừa khóc vừa quỳ xuống trước mặt Hoảng Thiện, gấp gấp nói: “Thiếu gia, Thiếu gia, người mau trở về cứu tiểu thư mau lên, nếu người không quay về, tiểu thư sẽ, sẽ...”

Tiểu Liên còn chưa nói hết câu, chỉ nghe “Àm” một tiếng, hai mắt nàng tối sầm, ngã xuống trước xe ngựa, hôn mê bất tỉnh.

Thấy Tiểu Liên hôn mê, sắc mặt Hoàng Thiện trầm xuống. Hắn nhảy xuống xe ngựa, khom người ôm Tiểu Liên vào trong xe, rồi mới giục Tiểu Hắc tiếp tục lên đường.

Nhìn bộ dạng hôm nay của Tiểu Liên, để có thể đến thông báo với hắn, chắc nàng đã không ngủ nhiều ngày rồi. Có điều, để nhanh chóng chạy về Kinh thành, nàng còn phải chịu sức này thêm một hồi nữa.

Tiểu Liên hôn mê một lát đã tỉnh dậy, nàng đỏ mắt kể lại cho Hoàng Thiện những gì đã xảy ra.

Mỗi lần nghe thấy Chu Vô Tâm lại bị thương, tim hắn lập tức trầm xuống.

Quả nhiên, hắn dự cảm không sai.

Chu Vô Tâm đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn.

Ở kinh thành, Ninh An vốn chẳng phải người hiền lành gì, vì được cưng chiều mà hư hỏng, ngang ngược vô lý, ý vào sự sủng ái của hoàng đế và Cửu hoàng tử mà làm càn, không biết đã có bao nhiêu người phải chết trong tay thuộc hạ của nàng ta.

Mà lần này, Vô Tâm và nàng ta xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy, đối với người có cũng được mà không cũng không sao như Vô Tâm, Chu Hậu rất có khả năng sẽ vì muốn lấy lòng Quận chúa mà giết chết muội ấy.

Dù sao, đối với Chu Hậu mà nói, vì lợi ích của toàn Chu Phủ, thì dù có hy sinh một hai người cũng không phải là chuyện lớn gì. Huống chi, hai vị muội muội kia của hắn lại hay ở bên châm ngòi thổi gió, có thể mâu thuẫn giữa Vô Tâm và Quận chúa trong đại hội chọn rể là do hai người này hợm mưu tính toán.

Hắn thật sự quá bất cẩn. Sớm biết như vậy, hắn không nên cho nàng quyền lựa chọn, cũng không nên tin lời nàng nói, mà phải trực tiếp trói nàng, mang nàng theo bên người, như vậy, có thể nàng sẽ không phải gặp những... Chuyện bất công như vậy.

Hoàng Thiện vung tay, hung hăng đâm một đâm lên vách xe, Tiểu Hắc ngồi bên ngoài nghe thấy tiếng động, lập tức mở miệng thông báo: “Thiếu gia, nhanh nhất thì ngày kia chúng ta sẽ về tới Kinh thành.”

“Có thể nhanh hơn nữa hay không?”

“Thiếu gia, ngẫu mai là sinh thần của tiểu thư Kỷ Lam, lão gia sẽ nhìn mặt mũi chuyện này, mà tạm tha cho Tứ tiểu thư một con đường sống.” Tiểu Hắc ngồi ngoài đánh xe, bình tĩnh phân tích: “Dù sao trước ngày tổ chức sinh thần kỵ nhất là việc thấy máu. Dù Quận chúa có gây sự thế nào đi chăng nữa thì cũng phải nể mặt mũi của lão gia.”

Hoàng Thiện suy nghĩ một chút, thấy cũng có đạo lý. Lúc trước hắn luôn bận rộn, nên những chuyện thế này lại bị hắn quên mất: Như vậy, hắn sẽ có đủ thời gian để chạy về cứu muội ấy.

Tiểu Liên vui vẻ thở phào: “Sẽ không đâu, lão gia nhất định sẽ không lấy mạng của tiểu thư.”

Hoàng Thiện vén rèm xe nhìn lên trời, dù nói như vậy như cảm giác hoảng loạn trong lòng hắn vẫn không hề ngừng lại: “Chỉ mong sẽ được như vậy.”

...

Chu phủ.

Liên tiếp mấy ngày, Chu phủ đều ở trong trạng thái vội vàng, gấp gáp. Đứng trước Vô Tâm bây giờ là kẻ có tội, nhưng động tĩnh toàn phủ, tốt xấu gì nàng cũng có thể nghe không ít được từ trong miệng của những hạ nhân tới lui qua chỗ này.

Hình như hôm nay là sinh thần của Chu Kỳ Lam. Tiếng động gây ra lớn như vậy, thì cho dù Chu Vô Tâm bị nhốt ở phòng chứa củi cũng có thể nghe rõ ràng. Tất cả bận rộn vì muốn chiêu đãi khách khứa tới đây hôm nay!

“Trời ạ, chỉ là sinh nhật thôi mà, có cần phải long trọng như vậy hay không?” Chu Vô Tâm âm thầm gào thét trong lòng.

Đều là con cả, nhưng vì cái lòng gì lại khác biệt lớn như vậy!

Theo tính cách của Chu Hậu mà nói, người đến tham dự hôm nay nhất định đều là khách quý. Tuy rằng phòng chứa củi cách chính sảnh rất xa, nhưng ở đây cũng có người qua lại, nếu không nàng đã sớm nghĩ cách trốn thoát khỏi chỗ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhanh nhẹn cởi quần áo.

Edit: Thủy Lưu Ly

Kế hoạch của Chu Vô Tâm là nhân lúc hỗn loạn, thành công hấp dẫn một người nào đó, cứu thoát chính mình, thoát khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Nghĩ lại nếu để khách khứa nhìn thấy Chu Hậu biến con gái lão thành bộ dạng thế này, thì mặt mũi của lão sẽ hoàn toàn mất sạch.

Có điều, nói đi nói lại thì.

Chu Vô Tâm đứng là phúc lớn mạng lớn, bị nhốt trong phòng chứa củi nhiều ngày, lại không cho ăn uống, chỉ sống nhờ nước mưa mấy ngày trước mà vẫn có thể cầm cự đến hôm nay, với lại cũng không biết người nào thiện tâm, cứ chờ Dạ vắng người, sẽ vọt vào chỗ nằng hai chiếc bánh nướng, hay bánh màn thầu gì đó. Tuy rằng không nhiều nhưng tốt xấu gì cũng có thể giúp Chu Vô Tâm không bị đói chết.

Chỉ cần còn mỗi lửa thì sớm muộn gì cũng có một ngày nằng đốt trụ Chu phủ!

Vô Tâm kéo thân thể đến nơi cách cửa tương đối gần, ép buộc chính mình đề cao lực chú ý, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lúc này trong sảnh tiếp khách, Chu Hậu đang hăng hái chấp tay nghênh đón những vị khách đến tham gia tiệc sinh thần của Chu Kỳ Lam, còn Chu Kỳ Lam thì đứng bên cạnh lão hạ thấp người hành lễ. Lúc này, một gã nam tử mặc áo bào xanh đen kéo theo thê tử xinh đẹp của mình tiến đến, Chu Kỳ Lam vừa nhìn thấy người đến, lập tức bật người vui vẻ chạy tới: “Đại tẩu, hai người đã tới rồi. Muội nhớ hai người muốn chết.”

Chu Mặc gật đầu, cung chiêu xoa nắn khuôn mặt của Chu Kỳ Lam: “Kỳ Lam lại cao hơn. Càng ngày càng đẹp ra.”

Chu Hậu đi tới, hai người kia lập tức khom lưng hành lễ: “Ninh Hoàng công chúa, mau mời vào.”

Ninh Hoàng vội vàng đỡ tay Chu Hậu, vội vàng nói: “Cha, ta đã là người của Chu gia, người đừng gọi Công chúa gì nữa, cứ gọi ta là Ninh Hoàng thì được rồi.”

“Được được được.” Chu Hậu tươi cười sáng lạn, nếu có Chu Vô Tâm ở đây, nằng nhất định sẽ cười nhạo bộ dạng chân chó này của lão.

Ninh Hoàng đi tới nội sảnh, nhìn xung quanh một vòng, tươi cười dịu dàng kéo dài giọng: “Cha, huynh trưởng của ta đi đâu rồi ạ?”

Chu Hậu phẩy người tản ra tìm, xác định ca ca của Ninh Hoàng không xuất hiện ở Chu phủ.

Ninh Hoàng nhéo thắt lưng trọng phụ, kéo gã qua một bên, nỏi giận dỗi dỗi nói: “Huynh ấy bị sao vậy. Rõ ràng trước đó đã đồng ý với thiếp sẽ tới đây. Hơn nữa, huynh ấy nói có khi sẽ đến đây trước thiếp một bước, còn thả cả bồ câu đưa thư cho thiếp mà!”

Chu Mặc kéo tay Ninh Hoàng: “Từ trước đến nay Thái tử điện hạ luôn bận rộn công sự, nếu chẳng may đến chậm cũng không có gì đáng trách, với lại, bây giờ vẫn còn sớm mà.”

“Nói gì vậy. Chẳng đừng nói giúp huynh ấy. Hôm nay huynh ấy nhất định phải tới. Kỳ Lam cũng sắp đến tuổi thành thân rồi, chàng suy nghĩ một chút đi, nếu hôm nay tất cả mọi người nhìn thấy Thái tử đến tham dự tiệc sinh thần của Kỳ Lam, thì sau này địa vị của muội ấy sẽ được nâng cao hơn một bậc.”

Chu Mặc cười khê, nhẹ tay nhéo chóp mũi nằng: “Có vị Công chúa như nằng ở đây, không phải cũng giống nhau sao?”

Ninh Hoàng bĩu môi, nhưng vẫn chưa thật sự yên tâm, nằng ta lôi kéo Chu Mặc ra ngoài tìm Thái tử. Chu Hậu nhìn tình cảm ân ái như lúc mới cưới của bọn họ, nụ cười trên mặt lão càng sâu.

Thế nhưng, lúc này ở Đông cung, Thái tử Ninh Dạ lại không được thoải mái như vậy.

Sau khi liên tục nhảy mũi hơn mười cái, hần mới bắt đầu thay đổi quần áo, chuẩn bị xuất cung.

“Điện hạ, người muốn xuất cung sao ạ?” Cổ Ninh nhìn chồng công vụ chất đống như núi trên bàn, mở miệng dò hỏi. Ninh đế đứng là rất thanh nhàn, tự mình mang theo Liễu Quý phi đến sơn trang nghỉ hè, còn toàn bộ tấu chương thì ném hết đến chỗ Thái tử, khiến ngài ấy đến thời gian để ngủ cũng không có.

Thái tử xoa xoa mắt: “Đi, sao lại không đi. Ta chỉ có một cô muội muội ruột như vậy, nếu ta không đi thì muội ấy chắc chắn sẽ đến Đông cung náo loạn đến gà bay chó sủa mất. Đi thôi, chuẩn bị ngựa, đến trễ muội ấy lại ồn ào.”

Cổ Ninh nhin không được thở dài một hơi, cũng không dám chậm trễ, lập tức cho người nhanh chóng chuẩn bị xong xe ngựa để Thái tử lên đường chạy đến Chu phủ.

Thái tử ngồi trong xe, đột nhiên nghĩ đến một người, cao giọng hỏi Cổ Ninh: “Cô nương ngày đó, người đã tra được nằng là người của quý phủ nào chưa?”

“Hồi bẩm Điện hạ, vẫn chưa tra được ạ.”

Thái tử im lặng trong chốc lát: “Kỳ quái, ta không tin một người sống sờ sờ nhưng vậy lại tìm không được. Tiếp tục tra cho ta!”

“Điện hạ, thuộc hạ có một nghi vấn, không biết có nên nói ra hay không.” Cố Ninh do dự nửa ngày mới cẩn thận mở miệng.

“Nói!”

“Thuộc hạ nghĩ, từ khi cô nương kia rời khỏi đại hội chọn rể thì không thấy tung tích, có thể cô nương ấy đã bị Ninh An quân chứa...”

“Nhất định không.” Thái tử cắt đứt suy đoán của Cố Ninh: “Để tránh việc Ninh An lại gây sự, lão Cửu đã đổi toàn bộ tùy tùng xung quanh muội ấy thành người của mình. Nếu như Ninh An làm ra chuyện thương thiên hại lý gì, thì hẳn nhất định sẽ biết. Huống chi, ngày đó, hẳn cũng có mặt.”

Nói đến đây, Thái tử không tiếp tục nói hết, bởi vì, từ xa hẳn đã nghe được tiếng rít gào của Ninh Hoàng. . .

Yến hội hôm nay, nếu nói được tổ chức long trọng hơn so với sinh thần của Hoàng tử trong hoàng cung, thì cũng không giả. Hơn nữa, tay nghề đầu bếp của Chu gia có thể nói là đứng đầu Kinh thành, ngay cả cái tráng lược nước sôi cũng... Là một hương vị đặc biệt.

Chỉ là, người mời rượu lúc này rất nhiều, Thái tử dù ăn không nhiều nhưng rượu lại uống không ít. Nếu không phải từ nhỏ từ lượng hẳn đã rất cao thì không chừng hôm nay hẳn đã gục xuống tại chỗ rồi.

“Điện hạ” Cố Ninh theo sau lưng Thái tử, Thái tử vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn dừng lại: “Không cần theo, Bản vương đi ra ngoài một lát. Các người cứ chờ ở chỗ này đi.”

Trong sảnh đèn đuốc sáng rực, tiếng người ồn ào, nhiệt độ cũng cao hơn bên ngoài mấy phần. Thái tử chậm rãi đi dọc theo hành lang, bên ngoài gió nhẹ thổi qua, khiến tinh thần hẳn tỉnh táo hẳn.

“Có ai không, cứu mạng, cứu mạng, có ai ở đó không. . .”

Thái tử vốn không thích cùng ăn cùng uống với một đám người, cho nên sau khi ra ngoài, hẳn quyết định ngồi trên hành lang nghỉ ngơi, chẳng qua, lúc này, hẳn lại loáng thoáng nghe thấy có người hô cứu mạng. Thái tử gọi Cố Ninh tới, hỏi hẳn có hay thấy tiếng người cầu cứu không, Cố Ninh tập trung tinh thần, yên lặng nghe, xong mới gật đầu xác nhận.

Thái tử hơi liếc mắt nhìn thị vệ bên người một cái, Cố An mà mấy thị vệ khác lập tức mở rộng phạm vi, tìm kiếm nơi phát ra tiếng động.

Rất nhanh, bọn họ đã tìm được một cánh cửa bị khóa kín.

Thái tử đi tới, ôn hòa hỏi: “Có ai không?”

Trong lòng Chu Vô Tâm dấy lên hy vọng, nằng nặng sức lớn tiếng hô cứu mạng.

Thái tử nhìn Cố Ninh, ra lệnh: “Mau cửa mở.”

Cố Ninh dùng trường kiếm trong tay, mạnh mẽ chém vào khóa cửa, cạch một tiếng, ổ khóa đã bị chém hỏng.

Thái tử mở cửa đi vào, thấy bên trong có một bóng đen đang cuộn mình trong góc. Cố Ninh tháo một ngọn đèn từ trên mái hiên xuống, chiếu sáng căn phòng.

Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn chiếu lên một bóng đen. . .

Bóng đen dần ngẩng đầu lên, một đôi mắt ngập nước, mờ mịt nhìn những người mới đến. Sắc mặt nàng tái nhợt, nhìn qua vô cùng suy yếu. Nhìn bộ dạng thương tích đầy người của nàng này, như một đòn cảnh cáo, hung hăng đánh vào người Thái tử.

Thái tử gạt ngọn đèn qua một bên, chạy tới ôm lấy nàng, nhưng lập tức cảm thấy sau lưng nàng ẩm ướt một mảng. Hắn vươn tay ra nhìn, mới phát hiện toàn bộ đều là máu.

Thái tử gần như điên cuồng mà rống Cố Ninh: “Lập tức gọi ngự y đến đây cho ta!”

Bởi vì phải ôm nàng ra ngoài, cho nên cánh tay của Thái tử chỉ có thể đặt sau lưng nàng, cũng dè lên vết thương trên đó. Chu Vô Tâm nắm chặt tay áo hẳn, chịu đựng đau đớn, ngấm lên một tiếng yếu ớt như mèo con.

Cuối cùng cũng tìm được người cứu, vị Thái tử này so với kẻ nào cũng hữu dụng hơn.

Thái tử ôm nàng, tùy tiện tìm một gian phòng sạch sẽ để đặt nàng lên giường. Bên trong phòng chứa củi lạnh lẽo, ẩm ướt, hơn nữa mấy ngày trước còn mưa to, cho nên toàn thân nàng đều ẩm ướt, lạnh lẽo, dù hôm nay trời nắng lên, nhưng quần áo trên người nàng vẫn không khô được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Nhìn lầm các người.

Edit: Thủy Lưu Ly

Thái tử sai người lấy nước nóng, bắt chấp chuyện nam nữ khác biệt, tự mình ra tay cởi quần áo nàng. Chu Vô Tâm cũng không còn sức lực đâu mà quan tâm mấy chuyện này, trong lòng nàng thầm nghĩ có người cứu nàng thì đã tốt lắm rồi, cho nên cũng mặc kệ hắn. Nhưng dù hắn muốn cởi, thì máu thịt chỗ vết thương cũng đã dính chặt vào vải vóc, làm cách nào cũng không cởi ra được, chỉ có thể kéo ra từng chút, từng chút.

Thái tử một bên kéo, hai tay lại run rẩy. Từ cổ trở xuống, trên người nàng hầu như không có một nơi nào là lành lặn, tất cả đều là vết thương to nhỏ không giống nhau. Chứng tỏ chuyện nàng bị ngược đãi không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Người chết, hắn đã gặp qua không ít, cũng từng giết rất nhiều người, thế nhưng không có người nào tác động mạnh tới hắn như vậy.

Hắn sờ được, trên thân thể nàng không có chỗ nào là có da có thịt, hoàn toàn có thể dùng hình ảnh ‘gầy trơ xương’ để hình dung.

Trong phòng có chong đèn, hơn nữa bọn nha hoàn đang chuẩn bị nước ấm, cho nên trong phòng có một tầng hơi nước nóng ẩm lượn lờ, khiến người ta cảm thấy mơ màng.

Thái tử thấy nàng muốn ngủ quên, vội vàng gọi: “Cô nương, cô nương, người tỉnh lại đi.”

Chu Vô Tâm bị hắn đánh thức, lầm bầm: “Ta, ta rất đói.”

Bàn tay đặt trên mặt nàng của Thái tử bỗng dưng run rẩy: “Người chờ một chút.” Sau đó hắn vội vàng quay đầu nhìn người phía sau, lạnh lùng hạ lệnh: “Các người đi chuẩn bị chút đồ ăn đến đây.”

Nói xong, lại xoay đầu nhìn Chu Vô Tâm: “Cô nương, người chờ một lát, thức ăn sẽ lập tức tới ngay. Người đừng ngủ, tuyệt đối không được ngủ. Người có nghe thấy những gì ta nói không?”

Chu Vô Tâm bị hắn lắc qua lắc lại, không thể không gật đầu.

Thái tử không muốn cho nàng ngủ nên bắt đầu hỏi này nọ: “Người là ai? Vì sao lại bị giam trong phòng chứa củi?”

“Ta? Ta là Chu Vô Tâm, cha ta nói ta đắc tội với quận chúa Ninh An, cho nên muốn để ta chết đói.”

“Vết thương trên người người thì sao? Cũng do cha người đánh?” Hỏi đến đây, giọng nói của hắn hơi run nhẹ.

“Ừ.”

Thái tử nghe xong, đang muốn nổi bão, thì một đứa nha hoàn đi tới, cẩn thận bẩm báo: “Thái tử điện hạ, nước nóng đã chuẩn bị xong.”

Thái tử gạt đầu, nhin xuống con tức trong ngực, ôm lấy nàng, trực tiếp bỏ vào trong nước, lúc này, hắn mới có thể cởi bỏ lớp áo cuối cùng trên người nàng ra.

Nói cho cùng thì Thái tử cũng là khách quý của Chu phủ, cho nên những hành động của hắn tất nhiên sẽ gây ra không ít sự chú ý. Dù Chu Hậu có bận rộn thế nào thì lúc này lão cũng không thể làm ngơ được.

Chu Hậu dặn dò mấy vị phu nhân ở lại tiếp đãi khách khứa, con lão thì dẫn người, chạy đến chỗ Thái tử.

Thái tử giúp nàng cọ rửa sơ, rồi nhẹ nhàng ôm nàng về giường. Đến khi nhìn rõ vết thương thê thảm không nỡ nhìn sau lưng nàng, mày hắn càng nhíu chặt. Bởi ngư y còn chưa tới, hắn lo lắng nếu mặc quần áo vào sẽ động chạm vào vết thương của nàng, khiến vết thương nặng hơn, cho nên, hắn chỉ có thể đặt nàng nằm sấp trên giường, dùng chăn nhẹ nhàng giữ ấm cho nàng. Tuy bây giờ là mùa hè, nhưng sức khỏe của nàng suy yếu như vậy, không thể không cẩn thận được.

Mà ngay cả nha hoàn bị Thái tử gọi đến hầu hạ, khi nhìn thoáng qua vết thương sau lưng Chu Vô Tâm cũng hoảng sợ, nhắm mắt lại không dám nhìn nữa.

Thái tử nghe tiếng Chu Hậu tới, hắn cắn răng nghiêng lợi bước qua, rống giận: “Chu Hậu a Chu Hậu! Thân là thủ phủ đứng đầu Kinh thành, quốc gia gặp nạn thì người quyền tiền xuất lực, trước mặt người khác làm đủ các loại việc thiện, khiến bách tính ai ai cũng nghĩ người là một đại thiện nhân*. Nhưng sau lưng thì sao, không ngờ người lại có thể ra tay độc ác như vậy với con gái mình!”

(*người chuyên làm việc thiện, mà còn là thường xuyên làm)

Ninh Hoàng thấy Thái tử phát hỏa, có chút không hiểu ra sao. Nàng ta không nhin được mở miệng chấp vắn, nói ngày vui không nên câu kinh, nhưng khi Thái tử chỉ người trong phòng cho nàng ta nhìn, nàng ta lập tức ngậm chặt miệng.

Mấy vị phu nhân của Chu Hậu có thể ngăn cản một nhóm người, nhưng lại không ngăn cản được hết, lúc này, ngoài cửa đã tụ tập không ít người, mà còn có xu hướng càng lúc càng tăng.

Giọng nói của Thái tử càng lớn: “Bên ngoài thì bày yến thiết đãi khác khứa, rượu thịt duê huê, còn trong này thì âm thầm bỏ đói con gái mình? Ngươi nhìn đi, nhìn xem trên người nàng có bao nhiêu cân thịt! Nàng còn không bằng mấy tên ăn mày ngoài phố nữa! Bỏn cung vừa đi qua phòng bếp trong phủ người, không ngờ ngươi thà rằng ăn không hết thì ném đi chứ không cho con gái mình ăn. Rốt cuộc ngươi có tính người hay không!”

Ngày thường quan hệ của Ninh An và Chu Kỳ Lam không tệ, sau lại nghe Chu Kỳ Lam nói, thật ra người đánh Ninh An là tỷ tỷ ruột của Chu Kỳ Lam, cho nên hôm nay hẳn mới đến đây, định dạy dỗ nàng một trận. Có điều sau khi gặp được nàng, lần đầu tiên hẳn bùng phát cơn giận lớn như vậy. Không ai dám chọc vào ô kiêu lửa, cho nên đều im lặng đứng một bên xem náo nhiệt.

Mà lúc này, sắc mặt Chu Hậu lại lúc đỏ lúc trắng. Chu Kỳ Lam bị mọi người hấp dẫn đến đây, nàng ta rướn người, đến khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, cũng không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Ninh Hoàng và Thái tử dù sao cũng cùng từ một bụng mẹ mà ra, cho nên tính tình tương đối giống nhau. Ninh Hoàng nhìn Chu Vô Tâm yếu ớt nằm trên giường, viên mắt lập tức đỏ ửng, không khỏi cảm tay Chu Vô Tâm, nhẹ giọng hỏi: “Vô Tâm muội muội, muội còn nhớ ta không? Ta là Ninh Hoàng tỷ tỷ.”

Chu Vô Tâm nhẹ nhéo lại tay nàng, ý bảo mình nhớ kỹ, nhưng trên thực tế Ninh Hoàng là củ hành tây nào, Chu Vô Tâm đâu có biết. Nàng bây giờ đang vô cùng chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Ninh Hoàng dụi mắt một cái, đột nhiên lao ra ngoài: “Cha, sao người có thể đối xử với muội ấy như vậy!”

Thái tử nghiêng đầu qua chỗ khác hỏi Ninh Hoàng: “Muội quen biết nàng?”

“Quen biết. Lúc muội gả tới Chu phủ, có gặp qua muội ấy một lần. Nhưng lúc đó muội ấy lại bị người khác bắt nạt. Muội nhớ rõ, khi đó, muội ấy còn rất nhỏ, bây giờ thì đã thành một đại cô nương rồi.” Ninh Hoàng nói tới đây, nàng xoay đầu nhìn về phía Chu Hậu: “Cha, lúc đầu người đã hứa với ta như thế nào? Người nói sẽ không để ai bắt nạt muội ấy nữa, vậy chuyện này, cha định giải thích thế nào đây?”

Chu Mặc cau mày: Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, hẳn không hy vọng Ninh Hoàng làm Chu Hậu khó xử trước mặt mọi người. Hắn tiến lên kéo Ninh Hoàng lại, Ninh Hoàng nặng nề hất tay hắn ra: “Chu Mặc, chàng có nhớ lúc thiếp hỏi chàng Vô Tâm đi đâu không? Lúc đó chàng đã trả lời thiếp thế nào? Chàng nói, muội ấy đã được gả vào một đại hộ, cuộc sống rất tốt, rất hạnh phúc. Bây giờ thì tự chàng xem đi, bộ dạng muội ấy bây giờ thế nào? Đây là kiểu hạnh phúc mà chàng nói sao?”

“Ninh Hoàng, ta. . .”

Ninh Hoàng cắt đứt lời hắn: “Chu Mặc, bản công chúa nhìn lắm phụ tử các ngươi rồi.” Nói xong, cũng không thèm nhìn bọn hắn thêm nữa, Ninh Hoàng quay đầu nói với Thái tử: “Ca, chúng ta hồi cung trị liệu cho muội ấy đi.”

Thái tử gật đầu, chờ Ninh Hoàng phủ thêm áo khoác cho nàng rồi mới mang người hồi cung.

Trước khi đi, Thái tử đặc biệt ngừng lại trước mặt Chu Hậu một lát, cụ thể hắn đã nói gì thì mọi người không nghe được, thế nhưng, sau khi đoàn người Thái tử rời khỏi, sắc mặt của Chu Hậu lại đột nhiên trắng bệch.

Một bữa tiệc sinh thần long trọng như vậy đã hoàn toàn bị hủy.

“Cha, không phải ngài nói với ta Vô Tâm đã lập gia đình sao? Vậy chuyện hôm nay là thế nào?” Chu Mặc chờ mọi người giải tán hết mới chạy lại chất vấn Chu Hậu.

Chu Hậu trầm giọng trả lời: “Mấy ngày nay bận rộn sinh thần của Kỳ Lam nên ta quên mất chuyện của nó. Lão phu hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Thái tử sẽ tìm được nó.”

Chu Mặc hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Chu Hậu nhìn hắn: “Ngươi mau đi đỡ dành Ninh Hoàng đi, không thể vì chuyện của nha đầu Vô Tâm chết tiệt kia mà đắc tội nàng (Ninh Hoàng) được.”

Im lặng một lúc lâu, Chu Mặc mới mở miệng tiếp lời: “Cha, không phải ngài không biết Ninh Hoàng là một người rất nhiệt tình, vì lúc trước nàng ấy đã cứu Vô Tâm một lần nên trong lòng luôn nhớ kỹ nó. Trước đây mặc kệ ngài cho phép hạ nhân bắt nạt nó thế nào, ta đều mắt nhắm mắt mở, bởi vì ta cũng chán ghét nó giống ngài, hơn nữa chuyện đó cũng chỉ là chuyện vặt vãnh, sẽ không gây ra chuyện lớn gì. Nhưng bây giờ thì khác, chuyện ngài làm lúc này là mưu sát, ngài có biết không! Với lại, ngay cả ta mà ngài cũng kéo vào!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bi Ối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Là ai muốn gặp ta.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Làm càn, người dám nói như vậy với lão phu!”

“Cha, thông minh của ngài đi đâu rồi?” Chu Mặc tức giận đến cả người đều run rẩy: “Ta mới hỏi hạ nhân, vết thương sau lưng Vô Tâm là do ngài làm, cũng là ngài ra lệnh không cho phép bất cứ ai cho nó ăn uống. Ngài còn muốn che giấu cái gì. Nếu Vô Tâm thật sự vì chuyện này mà mất mạng, ngài cho là Thái tử sẽ không tra được gì sao? Ngài đừng quên, trên thế gian này, không ai có thể thoát khỏi tai mắt của hoàng đế, và Thái tử cũng là người như vậy! Bây giờ thì hay rồi, Ninh Hoàng không quan tâm đến ta nữa! Là ngài hại chết ta rồi!”

Dứt lời, Chu Mặc phất tay áo rời đi, Chu Hậu nhìn căn phòng vắng lạnh, gương mặt càng lúc càng tái nhợt.

...

Chu Vô Tâm tỉnh lại là do bị một mùi hương nồng nặc xông vào mũi.

Mở to mắt một lúc lâu, lúc này nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Nhìn đồ đạc bày biện xung quanh, không có cái nào là không lộ rõ sự tinh tế, khéo léo của nó, vừa nhìn đã biết không phải là những thứ mà người bình thường có thể có được. Tuy rằng Chu phủ cũng được xem như giàu có, nhưng không khí lại khác hoàn toàn so với chỗ này. Toàn Chu phủ mang đến một loại cảm giác nhà giàu mới nổi, mặc dù có trang hoàng quý giá cỡ nào, cũng không thể khiến Chu gia trở nên cao quý hơn được.

Nhất là người ngồi trước bàn, nhìn qua đã khiến Chu Vô Tâm cảm thấy người này không phú cũng quý.

Thái tử Ninh Dạ phát hiện nàng đã tỉnh lại, hần ôn hòa tiến lên hỏi nàng cảm giác thế nào, có khó chịu hay không. Bị hần hỏi đến, Chu Vô Tâm mới nhớ đến vết thương sau lưng mình, chẳng biết bọn họ dùng thuốc gì mà nàng đã không cảm thấy đau đớn nữa.

Thái tử vén chăn lên, đỡ nàng xuống giường: “Thái y nói người phải thường đi lại một chút mới được, như vậy mới giúp thân thể mau chóng hồi phục.”

“Ừ. Cảm tạ.”

“Còn nữa, vết thương trên lưng người, có lẽ sẽ. . .”

Chu Vô Tâm cười cười, cắt đứt lời hần: “Ta biết, chi là lưu lại sẹo thôi mà, không sao đâu. Cảm ơn người đã cứu ta, chi cần như vậy là tốt lắm rồi.”

Thái tử bị sự khoan dung của nàng làm xúc động. Nữ nhân trong cung có người nào mà không kêu trời trách đất chỉ vì bị trầy da một chút? Đó là còn chưa kể đến việc bị lưu lại sẹo như nàng.

Thái tử đỡ nàng đến trước bàn, để nàng tự chọn thứ mình muốn ăn. Hai mắt Chu Vô Tâm tỏa sáng, gật đầu, cũng không khách sáo nữa, mà tự nhiên vui cười, tập trung lấp đầy bụng.

Thái tử lấy tay chống cằm, tò mò nhìn bộ dạng không câu nệ của nàng, thầm nghĩ nếu là người khác, khi đối diện với hần thế này, chắc không ai không cảm thấy căng thẳng đầu nhĩ. Nhưng nàng lại khác, hành động thoải mái ăn uống, không hề để ý hình tượng của nàng khiến hần cảm thấy dường như chỗ này chỉ có mình nàng vậy. Hần đột nhiên nghĩ tới, nếu lưng nàng không bị thương nặng, thì có lẽ nàng đã nhào lên quét sạch đồ ăn trên bàn rồi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, trên người nàng giống như có một loại sức hút gì đó. Thời gian tiếp xúc với nàng càng dài, thì hần càng trở nên thả lỏng, không giống bình thường, cứ muốn nói chuyện với nàng càng nhiều, càng nhiều. . . Nhưng có tình càng như vậy càng khiến hần cảm thấy thoải mái, dễ chịu. Không những thế, ở bên nàng, hần có thể là chính mình mà không cần phải ngại ngùng như khi đối mặt với những người khác.

Thái tử thấy nàng đã ăn được tương đối, hần không nhịn được cũng gấp một khối đậu hũ cho vào trong miệng, cười cười nói với nàng: “Ta vừa cứu người một lần, người định cảm ơn ta thế nào?”

Chu Vô Tâm không phải là người dễ dàng bị chiếm tiện nghi như vậy.

“Ngoại trừ lấy thân báo đáp, những thứ khác tùy người.” Nàng không thèm ngẩng đầu lên, nói, nói xong lại vui cười tiếp tục sự nghiệp ăn uống. Mà hậu quả của việc vừa ăn vừa nói là từng chữ như bị ép ra từ trong kẽ răng. Người biết thì hiểu nàng sợ thức ăn trong miệng bị rơi, người không biết lại tưởng Thái tử đang ép nàng làm chuyện gì mờ ám lắm, cho nên mới khiến nàng ‘nghiên răng nghiêng lợi’ như thế.

Thật ra hiện tại Chu Vô Tâm đến ăn còn không kịp, hơi đâu mà nghĩ đến chuyện phải báo đáp hần như thế nào.

Thái tử bị sặc một cái, đột nhiên xoay đầu không ngừng ho khan.

Lúc này Chu Vô Tâm mới nâng mắt nhìn hần, e ngại hỏi thăm: “Người không sao chứ? Chỉ ăn một khối đậu hũ cũng bị nghẹn sao?”

Thái tử ho khan hơn nửa ngày, đến mức mặt mày đỏ ửng mới có thể dừng lại.

“Người và người Ninh Hoàng nói, có vài chỗ không giống nhau.”

“Nàng nói thế nào?”

“Nàng nói lá gan ngươi rất nhỏ. Không thích nói chuyện. Hơi âm trầm. Có chút ngu ngốc.”

“Vậy bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?”

“Lá gan của ngươi rất lớn. Rất thông minh.” Thái tử thẳng thắn khen ngợi nàng.

Chu Vô Tâm được khen cũng mặt dày vui vẻ nhận lấy: Ở trước mặt người nào thì diễn vai gì, há, đây là kiến thức cơ bản của người hiện đại đây.

Im lặng một lát, Chu Vô Tâm học người trên giang hồ, ôm quyền: “Cảm ơn đã khích lệ.”

Nói xong, tiếp tục ăn.

Thái tử bị hành động của nàng làm sững sốt, mí mắt hấn giật giật hai cái: “Ta còn tưởng ngươi muốn nói gì. Ha ha ha ha, ngươi rất biết tự hiểu lấy. . . Ha ha ha ha. . .”

Chu Vô Tâm ngẩng đầu lên, vội vàng vươn tay kéo đĩa gỏi quay trước mặt hấn lại gần mình, Thái tử vừa nhìn, cười càng vui vẻ.

Ai quan tâm hấn điên khùng thế nào, đây là loại thịt gà tốt nhất đấy! Hấn cười kệ hấn, nàng ăn kệ nàng.

Dù Chu Vô Tâm không hiểu hấn cười gì, nhưng nàng không muốn hỏi, tôn chỉ của nàng là, chờ ăn no xong đã rồi muốn nói gì thì nói. Ăn không nói, ngủ không nói mả. Hơn nữa từ lúc xuyên về cổ đại, nàng chưa bao giờ được ăn một bữa nào đáng hoàng như thế này cả.

Thái tử rất kiên nhẫn, vẫn ngồi chờ nàng ăn xong, từ lúc trước, bản thân hấn động kinh một trận ra thì hấn không tiếp tục quấy rối nàng nữa.

Thẳng đến khi điền đầy bụng, Chu Vô Tâm mới ôm cái bụng no căng đứng lên, nghiêm túc cảm ơn hấn một lần nữa, sau đó nàng hỏi qua vết thương trên người mình phải mất bao lâu mới có thể lành, nàng dự định khi đó sẽ trở về.

Thái tử không ngờ nàng sốt ruột trở về như vậy, cảm thấy hơi khó hiểu.

“Ngươi trở về Chu phủ thì chỉ có nước lại bị bắt nạt, không bằng ngươi ở lại chỗ ta đi.”

Chu Vô Tâm dùng sức lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của Thái tử, nơi đó dù sao cũng là nhà của ta, luôn luôn phải trở về.”

Mặc kệ nói thế nào, Thái tử và nàng chẳng qua chỉ là hạng bèo nước gặp nhau, dù đã gặp mặt hai lần nhưng nghiêm túc mà nói, bọn họ chỉ là người xa lạ.

Chu Vô Tâm không quen thuộc nơi này lắm, nhưng kịch cổ trang nàng cũng xem không ít, mới nảy sinh cảm giác bài xích trời sinh với hoàng cung, mà quan trọng hơn, ở lại Chu phủ, nàng có thể triển khai kế hoạch, cho nên, nàng nhất định phải trở lại đó.

Cũng may Thái tử nói vết thương của nàng chỉ cần cẩn thận tĩnh dưỡng thì sẽ hồi phục rất nhanh, cho nên nàng không kiên trì muốn trở về sớm nữa.

Tốt xấu gì đây cũng là cổ đại, không nên không nể mặt mũi Thái tử như vậy, đến lúc đó hấn mà nổi giận đem mình ra chém gì cái được chẳng bù được cái mất đầu.

Nghĩ như vậy, Chu Vô Tâm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vô cùng chân chó cười cười với hấn: “Vậy thời gian này đành làm phiên ngai vậy.”

Căn cứ theo những gì khoa học chứng minh, có vài người, tính cách của họ là mặt trong mặt.

Nhất là vị Thái tử đương triều, tên Ninh Dạ này.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử, Chu Vô Tâm nghĩ hấn là người có lòng dạ hiểm độc, ngoại trừ việc bao che người nhà, vẽ đường cho hươu chạy*, biết bơi gì đó, thì không còn bản lĩnh nào khác.

(*vi hành động dung túng, bày vẽ cho kẻ khác làm những việc không tốt.)

Lần thứ hai nhìn thấy Thái tử, Chu Vô Tâm nghĩ hấn là một người hiền lành và nhiệt huyết, vừa ôn hòa lại quyết đoán, là một nhân vật anh hùng.

Lần thứ ba nhìn thấy Thái tử, Chu Vô Tâm nghĩ hấn là một người rất thích cười, tuy rằng nàng hoàn toàn không biết lý do vì sao hấn cười.

Lần thứ tư nhìn thấy Thái tử, Chu Vô Tâm phát hiện, thì ra, Thái tử là một tên nói cmm nhiều.

Trước đây Chu Vô Tâm vẫn cảm thấy mình nói nhiều, nhưng đến khi gặp Thái tử, nàng mới biết nói nhiều thật sự là thế nào, quả thật nàng đã gặp trúng sư phụ rồi. Hấn tuyệt đối là do Đường Tăng đầu thai, một mình lảm bảm từ sáng đến tối, không hề gián đoạn.

Nàng thật sự không hiểu nổi, hấn tìm đâu ra nhiều thứ để nói như vậy.

Vì muốn tỏ rõ tâm trạng vui vẻ của mình, Chu Vô Tâm cũng bắt chước dáng vẻ của Tiểu Liên, hăng hái nói: “Tiểu Liên, Tiểu Liên, cuối cùng ta cũng được nhìn thấy em rồi. Đến đây, chúng ta ôm một cái.”

“Tiểu thư, em nghe nói người được Thái tử điện hạ cứu, người không sao chứ?”

“Không sao, không sao. Thân thể ta rất cường tráng, còn ăn được ngủ được. Em thì sao? Em có tìm được Hoàng Thiện không?”

“Tìm được rồi, tìm được rồi*. Em mới đi được nửa đường thì đã gặp được Thiếu gia, ngài ấy cũng đang định quay về phủ.” Nói xong, Tiểu Liên lấy ra một cái bọc lớn, đặt trên bàn, rồi cẩn thận mở ra cho Chu Vô Tâm nhìn: “Tiểu thư, những... Thứ này, thứ này, còn có thứ này, đều là thuốc mà Thiếu gia dặn em mang đến cho người. Thiếu gia nói những thứ này đều là Kim Sang được tốt nhất, người dùng nó thì vết thương sẽ mau lành hơn.”

(*tác giả viết, không phải tại ta =.=)

Chu Vô Tâm cười cười, nói chung, từ lúc gặp mặt, nàng vẫn luôn thích tính cách chân thành này của Tiểu Liên. Nàng nhìn qua một lần, mới tò mò hỏi: “Tại sao Hoàng Thiện không tới gặp ta?”

Nhắc tới Hoàng Thiện, đầu Tiểu Liên lập tức quay qua một bên: “Sau khi Thiếu gia trở về đã bị lão gia mắng một trận, còn bị giam lại nữa.”

“Lão gia chết tiệt kia! Vậy huynh ấy có bị đánh không?”

“Tiểu thư yên tâm đi. Lão gia không nổi đánh Nhị thiếu gia. Lão gia chỉ giam lỏng Thiếu gia trong viện, cấm dẫn quân gia và hộ vệ canh chừng ngài ấy, không cho ngài ấy đi gặp người.”

“Vậy là được rồi. Chỉ cần hấn không sao, thì dù có bị nhốt cũng không có việc gì lớn cả.”

Nghe vậy Tiểu Liên vẫn liên tục lắc đầu: “Không phải đâu. Nếu lão gia chỉ giam lỏng Thiếu gia, thì cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng Thiếu gia lại dùng cách tuyệt thực để kháng nghị, uy hiếp lão gia phải thả ngài ấy. Thiếu gia và lão gia đã dần co hai ngày rồi, đến bây giờ Thiếu gia vẫn chưa ăn uống gì cả.”

☹.

“Hoàng Thiện điên rồi sao? Địa ngục không lối mà cứ đâm đầu vào. Tại sao phải tự ngược đãi bản thân như vậy chứ?” Chu Vô Tâm vừa nghe đã nóng nảy, lo lắng đi qua đi lại trong phòng: “Bây giờ ta trở về cũng không thích hợp lắm. Ta muốn Chu Hậu phải tự mình đến đây cầu ta trở về. Ta không muốn nhận thua với lão.”

Tiểu Liên cảm thấy không thể hiểu được suy nghĩ của Chu Vô Tâm, nàng ta khó hiểu, mở miệng: “Tiểu thư, lão gia ước gì người không trở về thì có, sao có thể đi cầu người trở về được.”

“Yên tâm đi. Bây giờ có lẽ ông ta sẽ nghĩ như vậy, nhưng ta càng không trở về thì ông ta sẽ càng bất an, bởi vì ông ta sợ ta sẽ nói lời gì không nên nói với Thái tử. Hơn nữa, Ninh Hoàng còn ở cùng với ta, cho nên, bất kể thế nào, ông ta cũng phải cầu ta trở về.”

“Ồ, thì ra là vậy, tiểu thư thật thông minh.” Tiểu Liên hiểu ra, vỗ đầu mình một cái, tiếp lời.

Chu Vô Tâm quyết định phải khuyên nhủ Hoàng Thiện đừng làm chuyện dại dột, nhưng, nàng phải làm cách nào mới có thể nhìn thấy hấn đây?

“Có rồi.” Chu Vô Tâm đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, nàng ghé lại gần lỗ tai của Tiểu Liên, lén lút sắp xếp.

...

Tục ngữ nói, không lừa gạt thì không phải thương nhân, nhất là loại người có thể gây dựng nên một thủ phủ như Chu Hậu, cho nên ông ta nhất định là gian thương trong gian thương.

Đừng nghĩ rằng vì ngày đó Thái tử có mặt, cho nên ông ta không thể phản bác, sai rồi, thật ra ông ta rất cáo già. Ông ta biết, cho dù bị Thái tử trách tội, thì ngoại trừ nói nặng vài câu, cũng không thể làm gì được ông ta cả. Huống chi, nhờ cơ hội này mà ông ta có thể khiến Hoàng Thiện thành thật nghe lời mình.

Vì vậy, trong ngày Hoàng Thiện trở về, Chu Hậu và Chu Mặc đã diễn một tuồng kịch ngay trước mặt bọn hạ nhân.

Nội dung là: Chu Mặc khuyên nhủ Ninh Hoàng thành công, hai người lập tức trở về nhà, song túc song phi, rời khỏi Chu phủ.

Cho nên, rất tự nhiên, lợi thế trong tay Hoàng Thiện cứ như vậy mà biến mất. Mặc kệ hấn nói thế nào với Chu Hậu, hấn cũng không thể uy hiếp được ông ta.

Có điều, Chu Hậu không ngờ Hoàng Thiện lại tuyệt thực. Ông ta có thể bất chấp sống chết của Chu Vô Tâm, nhưng lại không có cách nào bỏ mặt Hoàng Thiện. Vì vậy, lúc ông ta nhìn thấy Tiểu Liên muốn ra ngoài, ông ta đã tự mình đến phòng Hoàng Thiện.

Chu Hậu chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng trước giường: “Ngươi là con ta, trong lòng ngươi nghĩ thế nào lão phu hiểu rất rõ. Ngươi chẳng qua chỉ

muốn lão phu nhận nó trở về, lấy lại công bằng cho nó. Lão phu nhận lời người là được chứ gì.”

Hoàng Thiện vốn nằm im trên giường, nhưng khi nghe Chu Hậu nói vậy, hần lập tức bật người ngồi dậy: “Thật sao?”

Chu Hậu gật đầu: “Có điều, vì phụ có một điều kiện, coi như là trao đổi.”

“Là cái gì?”

“Ta muốn người làm chuyện kia.”

Hoàng Thiện mạnh mẽ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Chu Hậu.

Hiệu quả Chu Hậu muốn chính là như vậy. Ông ta đi tới, vỗ vỗ bả vai Hoàng Thiện: “Ta biết vì sao người vẫn không chịu nhận lời làm việc kia, vì phụ cũng không ép người, người có thể từ chối. Thế nhưng đây là trao đổi, người biết đấy, người làm thương nhân như chúng ta, chưa bao giờ làm chuyện lỗ vốn. Người hiểu chứ?”

Hoàng Thiện đẩy tay ông ta ra, nằm lại giường, giọng nói lạnh băng: “Không cần nói thêm nữa, ta đồng ý.”

Chu Hậu cười hài lòng, nhàn nhả nâng bước đi thẳng.

Đến khi Tiểu Liên từ hoàng cung trở lại, Hoàng Thiện vẫn còn nằm trên giường không nhúc nhích. Tiểu Liên nhìn thấy đôi mắt hần hơi ửng hồng, lại không dám hỏi cái gì.

Qua một lúc lâu, Hoàng Thiện mới ngồi dậy, giọng nói không chút tình cảm, nói với Tiểu Liên: “Sáng sớm mai, chúng ta đi gặp Vô Tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Khuôn mặt tai họa.

Edit: Thủy Lưu Ly

Tiểu Liên không hiểu, vì sao trong một đêm, những người canh chừng Hoàng Thiện đều trở về vị trí của mình.

Nàng chỉ biết là, lão gia nhất định đã ép thiếu gia làm chuyện mà hần không muốn. Từ việc tối qua thiếu gia ăn gì đều tỏ ra cẩn thận nghiêng lợi, là có thể nhìn ra được. Đối với chuyện này, nhất định thiếu gia đã phải hy sinh rất lớn, nếu không khi biết tiểu thư không có chuyện gì đáng ngại, thì thiếu gia sẽ không chỉ cười yếu ớt mà còn phải vui vẻ cất tiếng cười to như trước kia kia.

Có điều gì đó, trong một đêm đã âm thầm thay đổi.

...

Ngày hôm sau, nhờ sự chỉ dẫn của Ninh Hoàng, Tiểu Liên và Hoàng Thiện đi thẳng tới Đông cung. Thời khắc Hoàng Thiện nhìn thấy Ninh Hoàng, nụ cười trên mặt hần trở nên đặc biệt nhợt nhạt, nhưng đến khi gặp được Chu Vô Tâm, lại nhanh chóng khôi phục thần thái như lúc ban đầu: “Vô Tâm, sắc mặt của muội hình như đã tốt hơn rồi.”

Chu Vô Tâm tùy tiện cắn trái cây trong tay, mơ hồ trả lời: “Ở đây ăn được ngủ được, đương nhiên sẽ tốt hơn. Được rồi, ca, huynh đừng buồn bực nữa, với lại nếu huynh muốn đối phó với ông ta thì có rất nhiều cách, cần gì phải tuyệt thực chứ?”

Nghe thấy những lời quan tâm của nàng, Hoàng Thiện cười cười, vỗ đầu nàng: “Tiểu Vô Tâm của ta đã lớn rồi, biết quan tâm người khác rồi.”

“Huynh đừng đánh trống lảng.”

“Yô, lại còn dám hung dữ với ta nữa, lá gan không nhỏ nha.” Hoàng Thiện làm bộ tức giận, nhéo nhéo hai má nàng: “Yên tâm đi. Ta ăn no, ngủ đủ rồi mới tới đây. Cha đã sớm thả ta ra ngoài rồi.”

Chu Vô Tâm tà tà liếc nhìn hần: “Thật hay giả?”

“Ta có bao giờ lừa gạt muội đâu?”

Chu Vô Tâm nghe hần nói không sao, cũng cảm thấy yên lòng, xong lại lập tức trở mặt trêu ghẹo: “Đừng bắt nạt người mất trí nhớ như muội. Ngày nào đó nếu để muội biết huynh lừa gạt muội thì muội sẽ đánh huynh một trận.”

Hoàng Thiện buông tay đầu hàng: “Được rồi được rồi. Ta nói không lại muội, được chưa?”

“Còn tạm được. Nếu huynh muốn nói tiếp, chúng ta có thể ra ngoài mở cửa hàng, diễn thành kịch ngắn cho mọi người xem, thuận tiện thu chút tiền nha.” Nói xong Chu Vô Tâm tiếp tục tìm ăn: Bây giờ đó hả, ngoài mục tiêu không bị lỗi vào đường chết thì Chu Vô Tâm nàng còn thêm mục tiêu cố gắng tăng cân nữa. Nếu không thì buổi tối nàng lại không ngủ được, toàn thân đều là xương sọc, cần đau muốn chết.

Hoàng Thiện cũng không muốn tiếp tục mấy lời vô nghĩa với nàng nữa, hần trực tiếp ngắt với, đi vào chủ đề chính: “Hôm nay ta tới đây là muốn cho muội biết một chuyện.”

Nhìn thái độ Hoàng Thiện đột nhiên trở nên nghiêm túc, Chu Vô Tâm cũng bị hần lấy nhiễm, nàng ngồi nghiêm chỉnh, lắng nghe hần nói: “Chuyện gì ạ?”

“Ta coi trọng Liễu Tô Tô, thiên kim tử tướng.” Hoàng Thiện chậm rãi nói từng chữ.

Gi? Chưa bao giờ gặp qua, cũng chưa bao giờ nghe qua.

“Nhất kiến chung tình?”

Hoàng Thiện cười cười. Chưa trả lời.

Lúc này, ngực Chu Vô Tâm lại bắt đầu mơ hồ đau đớn: Tại sao mỗi lần gặp chuyện liên qua đến hần thì ngực nàng đều nhói đau như vậy?

Hồn xuyên đúng là tai hại, chần chẫn chủ nhân trước của thân thể này có bệnh gì khó nói rồi, cho nên sau khi xuyên qua nàng mới phải ‘kê thừa’ nó như vậy.

“Ca, huynh nghiêm túc chứ?” Chu Vô Tâm nhìn thẳng vào mắt hần, hỏi.

“Muội nói xem?”

Lừa gạt người thành thật là không nên. Chu Vô Tâm nhỏ vỏ hạt dưa trong miệng ra ngoài: “Nếu huynh thật sự thích nàng, vậy sao bộ dạng huynh lại tỏ ra tâm không cam tình không nguyện như vậy?”

Hoàng Thiện vron tay xoa xoa đầu nàng: “Muội nhìn lầm rồi. Ta thật sự nghiêm túc. Có lẽ vì được nhìn thấy muội nên cảm xúc của ta hơi phức tạp thôi.”

“Không phải huynh không muốn thành thân với nàng ta chứ?”

“Ta luôn lấy thành thân làm mục đích cuối cùng khi muốn gặp gỡ, làm quen với ai đó.”

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng: “Sao tự dung huynh lại nghĩ tới chuyện này?” Lấy sự chú ý của Hoàng Thiện đối với Chu Vô Tâm, không phải bọn nàng nên thảo luận làm sao đối phó với Chu Hậu sao? Tại sao hần lại nghĩ đến chuyện thông báo cho nàng hần muốn theo đuổi nữ nhân khác? Diễn biến bình thường không phải như vậy mà!

“Nếu đã định trước bản thân không thể chiếm được thứ mình yêu nhất, vậy không bằng theo đuổi một thứ khác. Muội nói có đúng không?” Hoàng Thiện đứng dậy, lại gần cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Vô Tâm, muội có biết không, Chu gia vẫn tồn tại được trong một khoảng thời gian dài như vậy, không chỉ dựa vào những hiệu buôn dưới tay mà quan trọng nhất còn phải có lợi thế chính trị nữa. Đây cũng là ý do cha không muốn đắc tội vương công quý tộc. Ta là Nhị thiếu gia của Chu gia, sớm muộn gì cũng phải đi lên con đường này.”

“Hoàng Thiện.” Chu Vô Tâm có chút nóng nảy: “Đối với chuyện tình cảm, miễn cưỡng là không hạnh phúc. Huynh cần gì đi theo con đường của Chu Mặc, như vậy huynh cũng không cảm thấy vui vẻ gì.”

“Đã không thể đạt được, cho nên ta không cần.” Hoàng Thiện mở cửa sổ ra, một cơn gió khô hanh lập tức ủa vào trong phòng, thổi bay vạt áo hần, như tùy lúc cũng có thể cuốn theo hần bay mất vậy: “Huống chi, muội nhìn Ninh Hoàng và đại ca đi, không phải hai người họ chung sống rất vui vẻ sao?”

“Huynh. . .” Chu Vô Tâm nhanh chóng bị hần làm tức chết: Quan niệm của hai người hoàn toàn khác nhau! Tuy rằng nàng và Hoàng Thiện tiếp xúc không lâu, thế nhưng nhìn hần làm như vậy, nàng cảm thấy vô cùng không thoải mái, loại cảm giác này giống như bầm sinh, ẩn sâu trong xương tủy, vô cùng khó chịu.

Hoàng Thiện không muốn tiếp tục đề tài này nữa, hần xoay người lại, nhìn Chu Vô Tâm, ầm áp nói tiếp: “Vô Tâm. Muội có thể gọi tên ta một lần nữa không?”

Chu Vô Tâm nhìn sâu vào mắt hần, bên trong lưu động một tầng ánh sáng nhiều màu sắc, nhưng lại khiến nàng nhìn không tới suy nghĩ trong lòng hần là gì. Một lát sau, nàng mới nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Hoàng Thiện.”

Hoàng Thiện đi tới, vron tay ôm chặt nàng vào lòng, khe khẽ nói bên tai nàng: “Vô Tâm, muội là cô nương tốt nhất mà ta đã gặp.”

...

Ninh Hoàng là con ruột của Hoàng hậu, lần trở về này của nàng, đã khiến Hoàng hậu cảm thấy rất hài lòng, cho nên mới mang theo nàng xuất cung, đi tìm Hoàng đế.

Ninh Hoàng vừa đi, người trong Đông cung lập tức hoan hô vui mừng. Để ăn mừng sao chổi Ninh Hoàng tạm thời rời khỏi, Thái tử đã mở yến hội chiêu đãi ở trong cung, còn mới một đám bàn bẽ đến tham gia náo nhiệt.

Chu Vô Tâm phải ngồi cùng bàn với những ... vị vương công công tử trái ôm phải ấp này, cho nên chỉ có thể vội vàng lấp đầy bụng rồi lập tức đứng dậy trở về phòng.

...

Đêm lạnh như nước.

Chu Vô Tâm ghé người bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên đỉnh đầu.

Chỉ cần yên tĩnh một mình thế này, trước mắt nàng luôn hiện lên một bóng người xuất trần, thoát tục. Nam tử bạch y linh động, lạnh nhạt, bờ vai kiên nghị, vững chãi, khí chất thoát tục, giọng nói trầm thấp êm tai, giống như tiếng trời. Cũng không biết khi nào nàng mới có cơ hội gặp lại.

Nàng rất muốn nhìn xem, rốt cuộc hắn có đáng đáp như thế nào. Là một bóng lưng sát thủ? Hay là một khuôn mặt tai họa?

Bởi vì chỗ Chu Vô Tâm ở tạm cách chính sảnh Đông cung khá xa, cho nên ở đây luôn rất yên tĩnh, chỉ cần Chu Vô Tâm không nói lời nào, thì trong phòng sẽ yên tĩnh đến mức chỉ còn nghe được tiếng bùng cháy của ngọn nến.

Tất nhiên, là khi nàng đã loại trừ tiếng động bên ngoài kia...

Mặc kệ Chu Vô Tâm đã giả lơ hay làm bộ không nghe thấy như thế nào thì chỉ cần yên tĩnh lại, nàng sẽ luôn nghe được tiếng cười mơ hồ truyền đến từ xa xa. Lúc đầu nàng tưởng mình nghe nhầm, nhưng sau khi nàng hỏi thăm chúng cung nữ mới biết được, vào lúc đêm hôm khuya khắc, cũng có người nghe thấy tiếng cười như vậy.

Tiếng cười này xen lẫn rất nhiều tâm tình. Hết lần này tới lần khác lại không hề làm cho người ta cảm thấy vui vẻ chút nào, thậm chí còn bí mật mang theo một ít gào thét, xót xa, khiến người nghe run sợ trong lòng.

Có điều, không biết vì sao, mỗi lần nghe được âm thanh này, Chu Vô Tâm lại cảm thấy quen thuộc. Hình như nàng đã nghe qua ở đâu rồi, quen thuộc đến mức khủng hoảng.

Loại cảm giác này, làm cho người ngủ một mình như nàng, cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nếu không phải tiếng cười kia không vang lên mỗi đêm thì không chừng nàng đã mất ngủ đến suy sụp thần kinh rồi.

Đều nói tò mò hại chết mèo, trong nhiều vở kịch cổ trang đã dạy chúng ta, ở trong cung, không nên tìm hiểu bất cứ bí mật gì, nhưng hết lần này đến lần khác Chu Vô Tâm luôn làm ngược lại. Nàng giấy dựa một lúc lâu nhưng vẫn quyết định đi xem thử rốt cuộc là người nào luôn ồn ào, quấy rối người khác lúc nửa đêm...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Thủy Lưu Ly

Đẩy cửa sổ ra, Chu Vô Tâm nhẹ chân giẫm trên một chiếc ghế, lén lút chạy về nơi phát ra âm thanh.

Đừng nghĩ Chu Vô Tâm chúng ta là kẻ mù đường mà khinh thường, ít ra thì thính giác của nàng lại rất nhạy bén. Đi qua bảy ngoặc, tám quẹo, rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng tìm được nơi mình muốn tìm.

“Hà, chết tiệt, cuối cùng cũng bị ta tìm thấy. Cái hoàng cung rách nát này sao lại lớn như vậy, làm ta một muốn chết.” Chu Vô Tâm nghiêng người, tựa vào tường nghỉ ngơi, một tay nàng buông thõng, một tay lại chống trên tường khiến tro bụi bám trên đây ma sát vào lòng bàn tay nàng, nham nhám, lấn cấn.

Chu Vô Tâm đột nhiên rút tay về, giơ lên trước mặt, thổi một hơi, trong lòng thầm oán: Toàn là bụi bặm.

Nàng đứng thẳng người lại, cảnh giác nhìn xung quanh. Nếu không phải nàng đang đứng trong sân, bên trong phòng ốc lại thỉnh thoảng truyền đến một loạt tiếng cười thì nhất định nàng đã nghĩ mình lạc đường rồi.

“Cái nơi chết tiệt này đã bao lâu không có người tới?”

Vị trí nơi này không chi xa xôi, lại tối tăm không có ánh đèn. Dựa vào ánh trăng, nàng còn nhìn thấy từng đám cỏ dại phát triển tươi tốt dọc theo bờ tường ở trước viện. Cảm giác tiêu điều, hoang vắng khó có thể hình dung.

Vô Tâm lẩm la lẩm lét lặng lẽ bước tới, trên cửa viện có cài một ổ khóa lớn, nhìn qua vừa dày lại vừa nặng.

Nàng vươn tay sờ lên ổ khóa này, phát hiện trên đó không hề có tro bụi, nàng đoán có lẽ do có người thường xuyên tiếp xúc hoặc là nói ổ khóa này được sử dụng thường xuyên nên mới như vậy.

Nhanh chóng bình ổn cảm xúc phập phồng trong lòng, Chu Vô Tâm nghĩ thầm: Nhìn qua ổ khóa này đã được sử dụng một thời gian, như vậy, người bị giam bên trong cũng hơn một năm rồi, nhỉ?

Chu Vô Tâm hơi dùng lực đẩy cửa viện ra, muốn nhìn thử. Trong không gian yên tĩnh, âm u này, đột nhiên cánh cửa bị nàng đẩy truyền ra một tiếng “cọt kẹt”, trầm trầm, chói tai, dọa nàng sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, lo lắng sẽ bị người bên trong phát hiện.

Mãi đến khi trong viện không truyền đến chút động tĩnh nào, tiếng cười kia dường như cũng bị tiếng động “cọt kẹt” nghẹn lại trong họng, biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Tự mình bơm hơi nửa ngày, Chu Vô Tâm mới lấy lại can đảm một lần nữa, ghé mắt lại gần khe cửa nhìn vào trong...

Có điều, khi nàng còn chưa kịp nhìn rõ cái gì, đã nghe “bộp” một tiếng, bả vai nàng bị bàn tay của ai đó, nặng nề vỗ một cái.

Trong nháy mắt, trái tim Chu Vô Tâm như rút xuống đáy vực, tóc gáy dựng đứng, cứng ngắc một lúc lâu mới quay đầu lại.

Đến khi nhìn thấy rõ người tới là ai, nàng lập tức lớn tiếng hét âm lên.

Chẳng qua, ngay lúc này, một đôi tay thon dài, nhân lúc nàng vừa a một tiếng đã dùng sức bịt miệng nàng lại.

“Xuyt, đừng kêu. Đã nhìn thấy mặt ta rồi thì ngươi còn kêu cái gì nữa?” Thái tử che miệng Chu Vô Tâm, hốt hoảng tha nàng cách xa cánh cửa mấy mét: “Nếu ngươi còn ồn ào, thì đêm nay ngươi và ta đừng nghĩ còn mạng trở ra.”

Nói xong, cũng mặc kệ gương mặt sợ hãi đến trắng bệch của Chu Vô Tâm, vô cùng không tình nguyện kéo nàng thoát thân trở về.

Rất cực khi hai người chạy đến nơi có ánh đèn và binh lính tuần tra, Chu Vô Tâm mới được hắt thả ra. Nàng khom người, hai tay chống đầu gối, há mồm thở dốc.

“Ngươi làm gì vậy. Không hù chết ta thì trong lòng ngươi cảm thấy khó chịu phải không?” Chu Vô Tâm một bên thở dốc một bên tức giận oán hận: “May mà ta gan lớn nếu không thì thử ngươi nhìn thấy lúc này nhất định là cô hồn dã quỷ!”

Thái tử bị nàng nói như vậy, sắc mặt tất nhiên không tốt: “Chỗ kia là cấm địa, ai bảo ngươi không không chạy đến đó làm gì. Nếu không phải ta đến kịp thì đúng là bây giờ ngươi đã trở thành cô hồn dã quỷ rồi!”

Chu Vô Tâm nghe xong, lập tức kết luận người bị giam giữ bên trong tuyệt đối có vấn đề: Thái tử hẳn là người nào chứ, trong hoàng cung này, ngoài Hoàng Đế lão tử ra, thì hẳn chính là kẻ lớn nhất. Có thể khiến hắn căng thẳng như vậy, chứng tỏ thân phận người bên trong không tầm thường. Nghĩ đến không ngại học hỏi là một phẩm chất tốt, Chu Vô Tâm trở mặt ra, nhỏ giọng lại gần hắn hỏi thăm: “Người bị giam trong đó là ai vậy?”

Thái tử thật vất vả mới làm vẻ mặt mình trở nên ung dung như lúc bình thường, nhưng khi bị nàng hỏi, ánh mắt của hắn lập tức trở nên nghiêm nghị, lạnh lẽo hẳn.

Hít sâu một hơi, hắn đỡ lấy vai Chu Vô Tâm, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt nàng: “Vô Tâm, ngươi phải nhớ kỹ cho ta, trong hoàng cung này, đúng là có rất nhiều bí mật. Có những bí mật ngươi có thể hỏi, nhưng cũng có những bí mật khi ngươi hỏi sẽ có thể đưa đến họa sát thân. Vì thế, ngươi nhất định phải ngậm miệng lại, hiểu chưa?”

Ngoài lúc phê tấu chương, Chu Vô Tâm ít khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng này của Ninh Dạ. Nếu hắn đã nói như vậy thì nàng cũng không tiện hỏi thêm gì nữa. Nàng gật gù: “Ta biết rồi. Ta không hỏi là được rồi chứ gì.”

Thái tử thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại khôi phục nụ cười bất cần đời như trước: “Vậy thì tốt.”

“Ể, không đúng.” Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ: “Bây giờ ngươi nên ở chính sảnh mới đúng, sao có chuyện biết ta ở đâu được?”

Thái tử cười đến ý tứ sâu xa: “Bởi vì ta gần mắt trên người ngươi mà.”

Thái tử vốn chỉ muốn nói đùa một câu, nhưng khi nhìn khuôn mặt Chu Vô Tâm, những lời định nói tiếp lại đổi thành: “Ngươi đang tìm cái gì?”

Chu Vô Tâm ôm cánh tay xoa xoa, lại chậm rãi đi vòng vòng xung quanh hắn: “Ta nổi da gà đầy đất rồi, mau đến nhặt lại giúp ta đi!”

Thái tử nghe vậy, vươn tay kéo nàng đứng lại, còn nhéo loạn hai má nàng: “Ha, Vô Tâm, ngươi thật sự quá đáng yêu!”

“Ồi chao, ông trời ơi, ông mau đánh ta một búa đi!”

...

Ở trong cung này, muốn giết thời gian có ba cách: Một: Tìm người nói chuyện. Hai: Ngủ. Ba: Nghe trộm người ta nói chuyện.

Mà dựa trên ba cách trên, Chu Vô Tâm lại sáng tạo cho mình cách thứ tư, đó là... Nhìn lên người khác ‘nói chuyện’.

Đại khái giống như lúc này. Vào một buổi tối nào đó, nàng tự mình lên lút dâm một lỗ nhỏ trên cửa sổ phòng người khác, với mục đích là... Nhìn lên!

Nhưng mà, một phút sau.

“Oh, myladygaga. Chảy máu mũi, chảy máu mũi.” Chu Vô Tâm che mũi chính mình, nhanh chóng ngẩng đầu lên, một tay cũng nhanh nhẹn lấy khăn lụa trong túi ra, cẩn thận bịt lên mũi. Động tác lưu loát liền mạch, vừa nhìn đã biết được ‘rèn luyện’ thường xuyên.

Nhìn xuyên qua ‘con mắt’ trên cửa sổ, chỉ thấy trong căn phòng mờ tối, có hai thân thể trần trụi, quần quýt lấy nhau không phân ta người. Chỗ nào đó trên người bọn họ đang đưa dử dỗi, giữa răng môi còn phát ra tiếng rên rỉ sung sướng kéo dài.

Da thịt cô gái trắng nõn, bóng loáng, hằn lên hàng loạt dấu hôn, dày đặc như mưa roi. Một đôi tay thon dài của nam tử nhào nặn hai luồng bạch ngọc trên ngực nàng, cả người điên cuồng rung động theo nhịp điệu của đôi phương. Trong không khí lan tỏa hơi thở dâm mị, càng khiến nhiệt độ trong phòng trở nên ướt át, nóng rực.

Thái tử ồ ồ thở gấp, nhịp thở càng lúc càng nhanh, hay tay dùng lực, ôm chặt thân thể mềm mại của Thái tử phi, xoay người thay đổi tư thế. Tần xuất ra vào của Thái tử càng lúc càng nhanh, kéo theo sự lay động của màn che, tiếng kéo kẹt của ván giường, và tiếng thở gấp, rên rỉ dè dặt của hai người bọn họ.

Chu Vô Tâm vô cùng hưng phấn, kim lòng không được mà nói toát những lời trong lòng ra: “Gào, rất có cảm giác.”

Đoán chừng nếu không phải trên mũi bị khăn tay bịt lại thì chắc chắn máu mũi của nàng đã phun trào tại chỗ rồi. Nàng xấn tay áo, hít sâu một hơi, lại đổi con mắt khác nhìn trộm, trong miệng còn lầm bầm linh tinh: “Một, hai, ba, bốn, hai hai, ba, bốn, ba hai, ba bốn, đổi động tác, lại thêm lần nữa.”

“Cạch.”

Ngay lúc Chu Vô Tâm ‘đệm nhạc’ cho động tác vận động của bọn họ, một chiếc giấy thù đã bị ném thẳng lên cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Càng không cho làm càng muốn làm.

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm bị dọa giật mình.

Đến khi ghé mắt nhìn lại lần nữa, đã không thấy Thái tử đâu.

Trong lúc Thái tử và Thái tử Phi chìm trong cảm xúc mãnh liệt lại có người dám tới quấy rối.

Nàng thật sự cho rằng thính giác của Thái tử kém đến mức không nghe được cái gì sao? Lại còn một, hai, ba, bốn, hai hai, ba, bốn, ba hai, ba bốn. Nàng bị ngứa da nên mới muốn tìm người cào vài phát à?

Chẳng qua lúc Thái tử mở cửa ra ngoài, cũng không hề tóm được Chu Vô Tâm như người ta nghĩ, bởi vì nơi nàng nhìn lên có rơi vài giọt máu, còn kéo dài dọc theo hành lang đến khúc quanh, còn bóng dáng nàng thì đã sớm chuẩn mất dạng.

Thái tử nhìn nhìn vết máu trên đất, cười cười: “Đúng là chạy thật nhanh.”

Sau đó, hần đột nhiên nghĩ tới cái gì, nâng bước lại gần ‘con mắt’ trên cửa sổ, ghé mắt nhìn, đến khi nhìn thấy rõ Thái tử phi đang nằm trên giường lại đột nhiên thẳng lưng ha ha cười to.

Tiếng cười xuyên qua hành lang vọt thẳng vào tai Chu Vô Tâm, nàng dừng bước, quay đầu nhìn sau lưng một chút: “Không phải hần giao hoan thất bại nên điên rồi chứ?”

Nghĩ nghĩ, trong lòng muốn trở lại quan sát một chút, chẳng qua máu mũi nàng vẫn chảy không ngừng, giống như vòi nước phun liên tục, khiến nàng đi đường mà đầu óc cứ mơ hồ như bị say xe, cho nên, vì an toàn của mạng nhỏ, nàng quyết định hôm nay tạm thời không nhìn, chờ tối mai lại đổi cách, leo

lên nóc nhà, tiếp tục rình cũng được.

Nghĩ như vậy, Chu Vô Tâm tăng tốc, bước nhanh về phòng. Sau khi xử lý mũi mình cho tốt, không biết tại sao nàng lại không thể ngủ được.

Do đó, nàng rời giường, đi tới trước bàn, quyết định thực hiện một ý tưởng vĩ đại.

Trong lúc ý tưởng được hình thành, nàng hưng phấn cầm bút lông, xoạt xoạt xoạt, nằm trước bàn nghiêm túc vẽ vời. . .

Hon nữa vì tính chân thực của nội dung, Chu Vô Tâm hi sinh trọn một đêm để tập vẽ.

Hôm sau, lúc Thái tử muốn đến chỗ nàng sớm để dọa tỉnh nàng, lại không ngờ thứ chờ đón hần là một bức tranh và đôi mắt lờ lờ sáng như thú hoang khiến người khác phải rợn người của nàng.

Chu Vô Tâm nhìn thấy hần, vừa bung trà vừa đưa nước, vô cùng ân cần, nói: “Đến đến đến, Dạ, uống một ngụm nước trước đi.”

“Ngươi. . .” Thái tử nhìn bức tranh trong tay nàng, run giọng hỏi.

Chu Vô Tâm vô cùng phấn khởi thì thầm bên tai hần, lặng lẽ nói một câu.

Ngụm nước Thái tử vừa uống vào miệng đã bị lời nói của nàng dọa phun ra, cũng làm nét mực trên bức tranh bị nhòe cả, lem luốc không nữa nhìn.

Nhìn thấy bức tranh mình cẩn thận vẽ bị hủy, nàng cũng không tức giận mà chạy đến trước bàn, cầm một tờ giấy khác đến: “Không sao, ta còn vẽ rất nhiều. Thời đại này ấy hả, làm chuyện gì cũng phải dự trù nhiều chút thì mới an tâm được.”

Về mặt Thái tử vô cùng khó tin nhìn Chu Vô Tâm: “Ngươi nói lại lần nữa, thứ ngươi vẽ là cái gì vậy?”

“Lỡ tai ngươi chỉ dùng để trang trí à?” Chu Vô Tâm khinh bỉ Thái tử, chậm rãi nói rõ từng câu từng chữ: “Ta vẽ các tư thế khi OOXX, bây giờ ngươi nghe rõ rồi chứ?”

Thái tử dăm chiêu, gât gù, cầm lấy bức tranh nàng vẽ, tỉ mỉ ngắm nhìn một chút.

Những cung nhân canh cửa cẩn thận xem xét sắc mặt của Thái tử, từng kẻ từng kẻ đều sợ hãi đến mặt mũi trắng bệch, vô cùng lo sợ Thái tử sẽ tức giận, liên lụy bọn họ bị chịu tội theo.

Phải biết rằng, cá tính và suy nghĩ của Thái tử tương đối ‘đứng đắn’, tuyệt đối không thể đắc tội được. Lúc hần bộc phát tính tình, nếu hần không chém chết ngươi thì cũng lắm bầm lầy bâu bên tai ngươi, khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Tuy nói tính tình của Chu Vô Tâm cô nương khác hẳn người thường, nàng không hề xem người là Thái tử, mà trái lại giống như bạn bè bình thường, muốn trêu đùa Thái tử lúc nào cũng được, điều này cũng không phải là chuyện to tát gì, nhưng nhìn bức tranh kia đi, người mặc mỗi chiếc yếm thêu hình hoa mẫu đơn ấy, không phải Thái tử phi thì còn là ai nữa đây?

Có điều, ai ngờ được, cho dù Thái tử đã nhìn ngắm bức tranh một hồi lâu nhưng cũng không tỏ vẻ không vui chút nào, trái lại còn chỉ vào tư thế của một người trong đó mà bình luận: “Tư thế này không tồi, đợi lúc nào đó ta áp dụng vào thực tiễn xem sao.”

Tất cả mọi người trong nháy mắt bị chấn nằm rạp xuống đất, một đám quạ đen xếp hàng bay ngang qua đầu.

Chu Vô Tâm rướn cổ lên nhìn: “Đó là tư thế ta vẽ, một quyển gồm bốn mươi tám loại tư thế, tuyệt đối khiến người ta thoải mái muốn chết.”

Thái tử nghe Chu Vô Tâm nói trắng trợn như vậy, cười muốn sặc hồng: “Ngươi có phải là nữ không vậy? Những lời hôm nay nếu bị truyền ra ngoài thì ngươi đừng hy vọng có thể gả đi được nữa.”

“Ta có phải là nữ hay không thì liên quan gì đến ngươi.”

“Đương nhiên có liên quan.” Nói xong còn không quên ném cho Chu Vô Tâm một ánh mắt mờ ám: “Ta không ngại phối hợp với ngươi để thử nghiệm các loại tư thế này đâu.”

“Ái!” Chu Vô Tâm ngã từ trên ghế xuống, nửa ngày sau mới vịn cạnh bàn bò lên: “Phu nhân của ngài sẽ để ý.”

“Trước giờ Thái tử Phi luôn là một người rộng lượng, nếu vì chuyện nói dối tông đường cho hoàng thất thì nàng ấy sẽ không chú ý. Ngược lại, có khi nàng ấy còn vui vẻ xưng tỷ muội với ngươi nữa.”

“Bịch!” Lúc này, trái tim Chu Vô Tâm kinh hoàng, thịnh thịnh đập loạn, hoàn toàn bị hần dọa sợ đến mức ngã ngồi trên sàn không đứng dậy được.

“Thái tử, ngài đại nhân có đại lượng (rộng lượng), thương xót ta thể yếu nhiều bệnh mà tha cho ta đi. Tiểu nhân trẻ người non dạ, không chịu được kinh hãi.”

Thái tử nhìn thấy dáng vẻ ấy của nàng, lập tức cười càng thêm thoải mái, nghĩ: Mỗi lần chỉ cần đến chọc nàng, nghe những lời ứng phó khác thường của nàng thì hần luôn cảm thấy vui vẻ. Nàng thú vị hơn những người bình thường khác nhiều: “Ồ, vậy sao? Vậy một, hai, ba, bốn, hai hai, ba, bốn, đôi động

tác, lại thêm một lần, là gì đây?”

Ta đại biểu nhân dân lên tiếng, ngài, thắng!

Tuy rằng lúc trước Thái tử đã cảnh cáo Chu Vô Tâm không được tìm hiểu chuyện liên quan đến người bị giam trong viện tối kia. Nhưng mà, con người là vậy, càng không cho làm thì càng muốn làm.

Càng không thể biết, thì càng muốn biết. Cho dù lấy sống chết ra uy hiếp, nhưng nếu không đi tới bước cuối cùng thì không sợ hãi bao nhiêu, giống hệt như câu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cho nên, yên tĩnh được mấy ngày, trải qua việc tìm hiểu nhiều mặt, vào giữa trưa, Chu Vô Tâm lập tức đánh ngất một cung nữ đưa cơm cho viện ấy, trao đổi quần áo với nàng ta rồi thẳng tiến đến khu viện bị cấm.

Có điều, khi đến gần nơi đó, nàng phát hiện cửa viện bị dán giấy niêm phong, mà kỳ quái không chỉ có điểm này, đến ngay cả ổ khóa cũng bị đổi, cô đại bị dọn sạch, tro bụi cũng bị cọ rửa hết.

Nếu không phải mùi vị năm tháng tích lũy đã xâm nhập vào tường viện này thì có lẽ Chu Vô Tâm sẽ thật sự nghĩ rằng mình đã tìm lộn nơi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chu Vô Tâm vô cùng khó hiểu mà trở về phòng, trở về đỡ cung nữ bị nàng đánh ngất trước đó, kéo vào một góc bên cạnh, chờ nàng ta tỉnh lại.

Cung nữ vừa tỉnh, Chu Vô Tâm lập tức phủ đầu, đến cơ hội khiếp sợ cũng không cho người ta, trực tiếp hỏi: “Người trong viện người đưa cơm mỗi ngày đã đi đâu?”

“Ta, ta không biết. Mấy ngày nay ta mới bị sắp xếp đến đó đưa cơm. Ngày hôm nay, ngày hôm nay còn...” Thật ra cung nữ kia rất muốn hỏi: Vì cái lông (máng tục) gì mà quần áo của ta lại ở trên người người, không phải người đánh ngất ta là người chứ!

Chu Vô Tâm cần thanh đại đao đi mượn gác trên bả vai mình, cắt đứt lời nói của nàng ta, tỏ vẻ nếu người không nói thật thì ta sẽ cho người đẹp mặt: “Người có biết người bị giam giữ bên trong là ai không?”

“Ta, ta không biết.”

“Hừm?”

Cung nữ bị khí thế của Chu Vô Tâm dọa khóc: “Ta là thật sự không biết mà. Cô nương, cầu người thương xót, tha cho ta đi. Ta chỉ biết hễ là người đưa cơm đến viện kia, cuối cùng đều bị chết một cách khó hiểu. Ta đâu muốn đến đó đưa cơm, nhưng, công công đã hạ lệnh, nếu ta không đi thì sẽ ném ta vào trong viện ấy. Ta sợ mà...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trở thành phi tử của ta đi.

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm nhìn nàng ta nước mắt như mưa, cũng nghe ra sự ái ngại trong lời nói như Thái tử đêm đó. Rốt cuộc là ai mà có thể khiến bọn họ sợ hãi như vậy?

“Người còn biết gì nữa?”

“Ta, ta không biết.”

Chu Vô Tâm cẩn thận nhìn vẻ mặt của nàng ta, biết nàng ta còn có chuyện chưa nói. Chu Vô Tâm nghĩ nghĩ, dứt khoát đòi thanh đại đao trong tay đến gần cổ họng nàng ta: “Nếu người không nói thì ta cũng ném người vào viện kia.”

Vừa nghe mình sẽ bị ném vào, cung nữ sợ đến nhảy vọt lên: “Đừng mà, cô nương đừng ném ta. Ta nói, ta nói. Ta mới tiến cung chưa lâu, nhưng mỗi vị công công và cung nữ khác đều cảnh cáo ta, tuyệt đối không được đến viện kia, không được làm chuyện gì liên quan đến viện đó. Trong cung này, viện kia tồn tại như một sự cấm kỵ, bất kể người nào cũng không được phép bàn luận, nếu không sẽ bị chém đầu. Ta nghe một tỷ tỷ đưa cơm trước đây nói, bên trong viện có một người, là một tỷ tỷ trước khi chết trong tay hân đã nói như vậy.”

Về mặt Chu Vô Tâm trở nên nghiêm túc: “Tên là gì?”

“Hồng Ma. Mọi người đều gọi người trong viện kia là Hồng Ma. Bởi vì hấn là ma quỷ chuyên uống máu người, ăn thịt người.” Sau khi nói đến đây, giọng nói của nàng ta cũng không nhịn được run rẩy.

Mẹ ời, Không thể nào là quỷ hút máu được, quỷ hút máu sẽ không ăn thịt người. Huống chi mỗi ngày đều có người đi đưa cơm, cho nên trong đó tuyệt đối là người. Nói cái gì mà ma hay quỷ chứ, trí tưởng tượng của người cổ đại thật phi thường. Nếu nói đến người có thể liên quan đến kẻ này, nàng đột nhiên nghĩ chuyện sau khi nàng xuyên qua, có một người rất có khả năng bị gọi như vậy, là tên tóc đỏ điên cuồng muốn giết nàng kia!

Nhìn thấy cung nữ bị dọa đến run rẩy, Chu Vô Tâm nghĩ dù có hỏi chắc cũng không ra được chuyện gì nữa.

“Được rồi, ta không ép người. Người đi đi.”

Nói xong, Chu Vô Tâm thu lại cây đại đao, lấy hạt dưa trong túi, vừa đi vừa cắn hạt dưa.

Nhìn thấy nàng muốn đi, cung nữ vội vàng gọi nàng lại: “Ái, cô nương, chờ đã.”

“Có chuyện gì?”

Cung nữ bắt đầu nhìn Chu Vô Tâm: “Cái kia, phiền cô nương coi trời cho ta.”

“Ồ ồ ồ, ngại quá, ta quên mất.” Chu Vô Tâm nói xong, vội vàng quay lại coi trời cho nàng ta, nhưng mò mãi cả nửa ngày cũng không thể mở được, cuối cùng nàng chỉ đành tức giận vẩy vẩy tay: “Ha, thật ngại quá, bị trời thành nút chết rồi, ta mở không ra.”

Cung nữ cuống lên: “Không phải người có đao sao?”

“À, đao này là đao cụ, là hàng giả.”

Trong lúc hai người bó tay hết cách, Cố Ninh lại gấp gấp bay tới: “Chu cô nương, Thái tử muốn người trở lại ngay lập tức.”

“Hả? Nhưng sao người biết ta đang ở đây?”

“Nơi này là hoàng cung. Người ở đâu, Thái tử đều có thể tìm được người.”

Cố Ninh đưa tay ra hiệu Vô Tâm đi trước, nhưng Vô Tâm lại nói phải nhìn hấn coi trời giúp cung nữ này xong thì nàng mới đi. Đến khi hai người trở về, nàng còn vừa đi vừa hỏi hấn Thái tử tìm nàng có chuyện gì.

Cố Ninh mặt lạnh như tiền, không hề có cảm xúc trả lời: “Có một người muốn gặp người. Tối nay, người sẽ tự biết.”

Chu Vô Tâm nửa tin nửa ngờ: Kỳ quái, không phải người ta nói chủ nào tốt đấy, kiểu gì thì đức hạnh hai người cũng sẽ giống nhau à, nhưng sao Cố Ninh không có được chân truyền công phu nói nhảm như Thái tử nhỉ. Để hấn bên cạnh Thái tử lâu như vậy, thật sự quá lãng phí rồi.

Thấy cố Ninh không để ý chính mình, hình thức nói nhiều do được hun đúc trong thời gian gần bên cạnh Thái tử của nàng bắt đầu phát tác: “Cố Ninh, người xem thử cung nữ vừa này người cứu có phải vẫn còn theo sau chúng ta không. Người nói xem, không phải vì được người anh hùng cứu mỹ nhân nên nàng ta coi trọng người chứ? Nếu không ta làm chủ, sắp đặt hôn sự cho các người được không. Ai nha, người nhìn người đi, đừng tỏ vẻ nghiến còn ngại như vậy, yêu thích thì phải biết chủ động chứ, mau mau qua đó với nàng ta đi.”

Mí mắt Cố Ninh giật giật: “Ta e thẹn khi nào?”

“Không phải lúc này người đang rất e thẹn sao.”

Cố Ninh bắt đầu đi trừng nàng một cái: “Còn nữa, cung nữ theo sau chúng ta là người Đông cung, nàng đi theo, là tiện đường.”

Thấy Chu Vô Tâm há mồm còn muốn nói thêm, Cố Ninh căng người, hấn thật sự sợ nàng rồi, nên đành vội vàng vươn tay dứt khoát ôm ngang eo nàng, trực tiếp dùng khinh công bay lên, định dùng thời gian ngắn nhất ‘ném’ nàng vào chính sảnh.

Vừa đặt chân xuống, nhìn thấy người xuất hiện trước mắt, Chu Vô Tâm kinh ngạc, trượt chân, té ngã.

Về mặt mọi người lúc đó chỉ có hai chữ mới có thể hình dung: Câm nín.

Chu Vô Tâm không ngờ hôm nay Hoàng Thiện sẽ đến đón mình. Sau khi được người nâng dậy, nàng lập tức tươi cười hơn hờ chạy lại chỗ hấn.

“Ca! Sao hôm nay huynh đến đây vậy?”

Hoàng Thiện dịu dàng phỉ phỉ bụi bặm trên người nàng: “Mấy ngày không gặp, muội lại mập hơn không ít.”

“Nói thừa, cả ngày hết ăn lại nằm, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, muội có thể không mập sao?” Chu Vô Tâm tùy tiện đùa giỡn hai câu rồi lập tức đi vào vấn đề chính: “Đúng rồi, sao huynh lại đến đây?”

“Ta tới đón muội về nhà.”

“Chỉ có mình huynh?”

Hoàng Thiện cười cười: “Tiểu nha đầu, còn giả ngu. Muội không thấy cha cũng tới đây sao.”

Chu Vô Tâm bấu môi: “Ông ta tới làm gì.”

“Đương nhiên là đón muội về nhà.”

Nói xong, Hoàng Thiện dắt nàng tay, kéo nàng đến trước mặt Chu Hậu.

Chu Hậu vỗ vỗ bả vai Chu Vô Tâm: “Con gái, con đến đây với cha, cha có chuyện muốn nói riêng với con.”

Chu Vô Tâm lập tức hiểu ra, Chu Hậu đến tìm nàng tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì, suy nghĩ một chút cũng biết, bây giờ Ninh Hoàng không muốn quay lại, chắc bọn họ sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhỉ?

Chu Vô Tâm nghĩ thầm gian kế của mình đã thực hiện được, đắc ý theo sau Chu Hậu.

Ánh mắt Thái tử dừng lại trên bàn tay mà Hoàng Thiện đã đặt trên vai nàng, nụ cười không chút thay đổi. Hắn và Hoàng Thiện đứng một bên, nhìn phương hướng rời đi của Chu Hậu và Chu Vô Tâm, lạnh nhạt nói: “Nếu như ta nói, ta muốn cưới nàng thì người sẽ làm gì?”

Về mặt Hoàng Thiện căng thẳng, nhưng lại nhanh chóng khôi phục như lúc bình thường: “Điện hạ, ngài đã có Thái tử phi, hơn nữa Điện hạ và Thái tử cũng vô cùng ân ái, sao có thể để một người khác chen vào đảo loạn sự yên tĩnh lúc này được. Muội muội ta còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu để muội ấy trong cung, sẽ dễ dàng bị người bắt nạt. Huống chi, muội ấy tự do quen rồi, ta nghĩ muội ấy sẽ không thích sinh sống trong hoàng cung này đâu, cho nên, kính xin điện hạ hiểu cho.”

Thái tử cười gằn: “Để nàng ở lại Chu phủ các người thì sẽ không bị bắt nạt sao?”

Bàn tay trong ống tay áo của Hoàng Thiện nắm chặt thành quyền: “Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Thái tử im lặng, trên mặt lại từ từ treo lên nụ cười nhả nhặn như ngày thường.

Đến khi Ninh Dạ khôi phục xong nụ cười như thế, hắn đã biến thành một vị Thái tử dưới một người, trên vạn người, cũng biến thành người gặp ai cũng cười, nhưng ánh mắt lại giấu giếm sát cơ. Không ai hiểu được ẩn ý sau nụ cười của hắn, lại không ai có thể biết sau nụ cười ấy sẽ bùng phát sóng to gió lớn như thế nào.

Hắn quay đầu nhìn Hoàng Thiện, cười khê, từng bước từng bước lại gần Chu Vô Tâm vừa mới trở lại.

“Dạ, ta phải về nhà.” Chu Vô Tâm nhìn thấy hắn lại đây, vô cùng phấn khởi nói.

Chu Hậu sau lưng nàng hành lễ với Thái tử rồi mới cười hàm hậu lùi qua một bên.

Đối với những chuyện Chu Hậu vừa nói với nàng, Thái tử cũng không quan tâm.

Thái tử nhìn nàng: “Thật sự muốn rời đi sao? Không ở lại thêm ít ngày à? Vết thương trên người người vẫn chưa tốt hoàn toàn đâu.”

“Đi, đương nhiên phải đi. Người đừng lo, vết thương của ta đã ổn hơn nhiều rồi. Hơn nữa, ta không thể ăn vạ ở chỗ người cả đời được.”

“Ta lại hi vọng người cứ ăn vạ ở chỗ ta cả đời.”

“Người đó, ta sắp đi rồi mà người vẫn không chịu đứng đắn một chút, còn chọc cười ta.” Chu Vô Tâm hoàn toàn xem những lời đó của hắn là nói đùa, không thèm để ý, vỗ vỗ vai hắn.

Thái tử kéo tay nàng lại, nhìn nàng: “Vô Tâm, trở thành phi tử của ta được không? Ta sẽ đối đãi với người thật tốt.”

Chu Vô Tâm bị lời nói bất thành linh của hắn dọa hết hồn: “Người thật lòng?”

Thái tử gật đầu.

Chu Vô Tâm nhìn hắn, im lặng một lát mới nghiêm túc nói: “Dạ, ta không thể nhận lời người.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bi Ối!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ta muốn làm công.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Tại sao?”

“Vì ta vẫn luôn xem ngươi là bạn bè.”

“Trở thành phi tử của ta cũng có thể làm bạn bè mà.”

“Chuyện này không giống nhau.”

“Sao lại không giống?” Trong ấn tượng của hắn, hình như nàng đã từ chối hắn rất nhiều lần rồi thì phải.

“Giữa bạn bè với nhau gọi là tình bạn, không phải tình yêu. Huống chi, ngươi đã có thể tử, và ta lại rất thích đập những tên nam nhân lưu manh, cặn bã, không có trách nhiệm.” Chu Vô Tâm không tìm không phổi cười nói: “Tóm lại ngươi cứ cẩn thận ôn luyện bốn mươi tám chiêu thức kia đi, khi nào rảnh rồi thì chúng ta đến trao đổi một chút.”

“Ha ha ha ha, được. . .” Mỗi một lần, chỉ cần nói chuyện với nàng, nàng đều luôn có cách làm hắn bật cười. Cho nên, cho dù nàng đã từ chối hắn, nhưng, hắn cũng không muốn để nàng chạy mất.

Thái tử hơi thấy không ổn, tuy rằng thời gian bọn họ quen biết không lâu, nhưng nàng không hề tôn kính, sợ hãi hắn như người khác, cũng vì thế hắn mới thích ở bên nàng như vậy, thích nhìn nàng cười, thích nhìn nàng ằm ỉ.

Hắn đã sớm hình thành thói quen đầu võ mồm với nàng mỗi ngày, quen việc mỗi sáng sớm nàng cười cười chạy đến chỗ hắn, chọc hắn tỉnh, quen việc nàng gọi hắn là Dạ, quen việc buổi tối khi nàng ngủ không được lại chạy ra ngoài ca hát, quen thuộc lúc hắn phê duyệt tấu chương đến tối muộn đều là nàng sẵn sóc mà đưa nước, đưa trà, quen với. . .

Hắn đã quen với việc nàng luôn sinh hoạt ở bên cạnh hắn.

“Vô Tâm, ngươi thật sự muốn rời đi sao?” Thái tử nắm lấy bờ vai nàng, nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

Chu Vô Tâm thu lại nụ cười: “Đi.” Nàng ghé lại gần lỗ tai hắn, dùng giọng điệu nghiêm túc hiếm có nói với hắn: “Ta nhớ rõ tất cả những người đã từng giúp đỡ và tổn thương ta. Dạ, ta thật sự rất vui vẻ khi có thể quen biết một người bạn như ngươi.” Dừng một chút, nàng lại vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Ta biết ngươi rất tốt.”

Thân thể Ninh Dạ bỗng nhiên cứng đờ.

Câu cuối cùng kia của Chu Vô Tâm: “Ta biết ngươi rất tốt.” Không ngừng lặp lại bên tai hắn.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên có người nói với hắn những lời như thế.

Không phải vì hắn là Thái tử, cũng không phải vì quyền thế sau lưng hắn, mà là vì nàng là bạn bè của hắn, cũng vì vậy mà nàng mới có thể nhìn thấy một mặt mà người khác không thấy. Người trên triều đều nói Thái tử máu lạnh, các huynh đệ tỷ muội đều nói hắn vô tình, cho dù là Thái tử phi của hắn, cũng chưa bao giờ nhớ tới những mặt tốt đẹp trên người hắn. Sự thân thiết của bọn họ chỉ vì tâm mặt nạ Thái tử hắn vẫn treo trên mặt kia. Nhưng mà, người mới quen biết hắn trong thời gian ngắn như Chu Vô Tâm lại là người đầu tiên khiến hắn cảm nhận được loại tình cảm giản dị, tự nhiên nhất mà những người trong nhà Đế vương không thể có được.

Nàng biết hắn rất tốt.

Đột nhiên, Ninh Dạ cất tiếng cười to, hắn hưng hăng ôm chặt Chu Vô Tâm vào lòng, thầm nghĩ: Vô Tâm, được quen biết nàng cũng là chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta. Ta sẽ không buông tay.

...

Màn đêm buông xuống.

Chu Vô Tâm há hê nhìn Chu Hậu dùng kiệu lớn tám người khiêng đón nàng trở về, bởi vì nhờ vậy mà lúc này nàng rất có mặt mũi đấy. Trận đầu thắng lợi khiến tâm tình nàng vô cùng tốt.

Nàng chính là một người như vậy, một người được nước làm tôi, được voi đòi tiên điển hình.

Dọc theo đường đi, nụ cười trên mặt Chu Vô Tâm lúc càng xán lạn, khiến Chu Hậu hận không thể bóp nàng chết tươi.

Có điều, khi vừa bước vào cổng lớn Chu phủ, nàng đã nhìn thấy Quận chúa Ninh An từ bên trong đi ra, nụ cười trên mặt nàng lập tức mang theo khó hiểu và nghiêm nghị: “Nàng ta tới đây làm gì?”

Hoàng Thiện và Chu Hậu nhìn thấy Ninh An nên đã đi lên hành lễ, còn Chu Vô Tâm thì đến bây giờ vẫn chưa nuôi được thói quen phải hành lễ với người khác, đặc biệt là người nằng không ưa. Cho nên, nàng chỉ đứng im tại chỗ, nhìn ngắm phong cảnh Chu phủ, hoàn toàn xem Ninh An không tồn tại.

“Được rồi, mọi người đều đi cả rồi, muội còn muốn ở đây nhìn Đông nhìn Tây đến khi nào.” Chỉ chốc lát sau, bên tai đã truyền đến giọng nói buồn cười của Hoàng Thiện.

Chu Vô Tâm dời mắt nhìn hẳn, hỏi: “Nàng ta tới đây làm gì?”

“Có lẽ đến tìm Kỷ Lam, ta thấy gần đây các nàng thường ở chung một chỗ.”

Hai tên có ý đồ xấu hợp lại thì tuyệt đối không thể có chuyện gì tốt được, nhất định bọn họ đang bàn bạc cách hại người rồi.

Chu Vô Tâm oán thăm, theo Hoàng Thiện vào phủ.

Vốn dĩ tâm trạng Chu Vô Tâm vẫn còn nặng nề, nhưng đến khi về tới viện mình ở, nàng lập tức vui vẻ trở lại.

Nơi này không chỉ rực rỡ hẳn lên, dụng cụ, bồn hoa đều thay đổi, mà ngay cả giường chiếu, rèm cửa sổ, mỗi thứ một đều được đổi mới. Người ta nói mà, nhìn đồ mới, tâm trạng cũng tốt hẳn lên. Hoàng Thiện thấy Chu Vô Tâm nở nụ cười, hẳn hài lòng gật gật đầu, khen thưởng những tên hạ nhân đã sắp xếp nơi này cho nàng.

...

Buổi tối, lần đầu tiên Đại phu nhân Chu gia chủ động gọi Chu Vô Tâm tới chính sảnh ăn cơm. Khi đến nơi, Chu Vô Tâm nhìn một bàn đầy người và đồ ăn, trong lòng lại âm thầm giễu cợt: Người một nhà này thật thích diễn kịch.

Ngoại trừ Hoàng Thiện, bộ dạng người nào không phải đều hận không thể ăn thịt uống máu nàng chứ. Nếu đã không muốn ăn cơm với nàng thì cần gì miễn cưỡng, tự ngược đãi chính mình? Đúng là một đám M! Thật tiện*.

(*trong đề tiện, hèn mọn, thấp hèn, chịu sự khinh bỉ của người khác)

Tuy rằng phải ăn cơm với một đám người không quen mặt, cảm giác cũng hơi quái dị, nhưng nàng cứ muốn bọn họ không thoải mái đấy. Bọn họ càng không muốn nàng dễ chịu, nàng càng phải dùng sức hưởng thụ, khiến bọn họ tức chết.

Vì vậy, bữa cơm này, Chu Vô Tâm ăn rất nhiều, ăn đến mức bị đầy bụng, phải tự mình chống đỡ, mà hậu quả việc cố chịu đựng là đêm hôm khuya khoát, nàng bị đầy bụng, khó ngủ phải chạy tới gõ cửa phòng Hoàng Thiện ‘tâm sự giết thời gian’.

“Ca, muội muốn ra ngoài làm việc.” Chu Vô Tâm vừa thấy Hoàng Thiện thì câu đầu tiên của nàng chính là nói ra một ít chuyện nàng đã âm thầm tính toán khi còn ở trong Đông cung.

Nàng nghĩ, chuyện làm ăn và tiền tài là sinh mạng của Chu Hậu, nên không có chuyện gì có thể giúp nàng giải hạn hơn chuyện này, vì thế, nàng quyết định làm lên từ cơ sở, chậm chậm nắm giữ mạch máu kinh tế Chu gia, chậm rãi xâm nhập, làm tan rã, cuối cùng thì san bằng, đạt đến mục đích muốn báo thù của nàng.

Nhưng mà, có lẽ Hoàng Thiện sẽ không được biết những tính toán nhỏ nhặt kèm theo này của nàng.

“Làm việc?” Hoàng Thiện khó hiểu nhìn nàng.

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút: “Muội muốn ra ngoài làm chút chuyện gì đó, muội không muốn ở trong phủ tự tìm ngọt ngào, buồn bực.”

“Muội muốn làm gì?”

“Không phải Chu phủ có rất nhiều sản nghiệp sao, nơi nào gian khổ nhất, thì huynh đưa muội đến đó.”

“Muội...” Hoàng Thiện vẫn không rõ ý đồ của nàng: Sao trước đây hẳn không biết nàng cũng có hứng thú với những việc làm ăn buôn bán này chứ!

“Yên tâm, muội chỉ muốn học thêm một ít tri thức mà thôi. Chủ yếu là nếu có một ngày muội phải rời Chu phủ, thì cũng có thể tự lực cánh sinh mà không bị chết đói.” Chu Vô Tâm cũng không thể nói: Ý đồ của ta là muốn đào gia sản nhà người được. Cho nên, nàng quyết định chỉ hơi tiết lộ một ít ý đồ của nàng với hắn mà thôi.

Đương nhiên, đi, nàng nhất định phải đi.

Xuyên qua thì cũng xuyên qua rồi, nếu không đi du sơn ngoạn thủy, nhìn ngắm danh lam thắng cảnh thì chẳng phải rất uống chuyến này sao.

Hoàng Thiện nghe thấy nàng muốn đi, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Muội muốn đi đâu?”

“À, cái này, muội còn chưa biết. Đi một bước tính một bước vậy. Huynh cũng không nghĩ xem, nhưng người trong phủ này vốn không thích muội, muội cần gì phải cột cả đời mình với bọn họ, vì thế, chỉ cần muội để giành đủ tiền, chờ tới cơ hội, muội nhất định phải rời khỏi đây.”

Hoàng Thiện suy nghĩ một chút: Nàng nói cũng đúng, nàng sẽ không có khả năng sẽ luôn ở bên cạnh hấn cả đời.

(xung nàng vì ta nghĩ ngờ nữ chính không phải người Chu phủ, hoặc là nói Hoàng Thiện có một loại tình cảm đặc biệt với nữ chính cho nên mới để hấn xung ta mà không phải ca ca, hay huynh các loại =)))

Cuối cùng sẽ có một ngày, nàng phải lập gia đình, nàng phải rời khỏi hấn.

Như vậy, chỉ bằng hấn sớm buông tay... Chỉ cần nàng hài lòng, thì có gì là hấn không thể làm?

Hoàng Thiện vỗ vỗ đầu nàng: “Vậy ta đưa muội đến Châu Bảo Hành nhé?”

“Không được. Nơi đó vừa nghe đã biết thanh nhàn.” Chu Vô Tâm từ chối như chém đinh chặt sắt (dứt khoát), trông mắt vòng vo nửa ngày: “Có kỹ viện không, muội muốn đến kỹ viện.”

Khóe mắt Hoàng Thiện co giật một cái, bình tĩnh đáp: “Không có.”

“Thế có tửu lâu hay quán trà gì đó không? Muội sẽ đến chỗ đó.”

Hoàng Thiện không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, hơi cân nhắc: “Được rồi. Có điều, muội phải cải trang thành nam nhân, có như vậy thì hành động của muội mới thuận tiện được.”

“Không thành vấn đề!”

Cứ như vậy, ngày thứ hai, Chu Vô Tâm đường đường chính chính ‘chôm’ mấy bộ quần áo của Hoàng Thiện, rồi lập tức hăng hái thẳng tiến đến Mộng Hương Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đẹp trai đệ nhất thiên hạ.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Ông chủ, ta là tiểu nhị mới tới.” Chu Vô Tâm đến Mộng Hương Lâu từ rất sớm, vừa vào cửa đã hưng phấn hết to.

Lúc này, Mộng Hương Lâu vừa mới bắt đầu mở cửa buôn bán, trong lâu chỉ có chút việc lật vật, cho nên khi nhìn thấy Chu Vô Tâm đột nhiên xuất hiện, mọi người không khỏi ngừng lại, xì xào, bàn tán: Đây là kẻ nữ* nhà ai vậy, sao lại xông vào đây. Thật thiếu đoan trang.

(*cô gái chưa lấy chồng)

Lý chương quý thấy nàng đi vào, lập tức thả bàn tính trong tay xuống kéo nàng qua một bên, nhỏ giọng nói: “Là Chu Tứ tiểu thư à, thiếu gia Hoàng Thiện đã nói qua với tiểu nhân rồi, tiểu thư yên tâm đi, tiểu nhân sẽ nghe theo những gì thiếu gia đã dặn dò.”

“Hừm, ông không được nể tình riêng mà thiên vị ta. Chương quý, ông cứ coi ta là một tiểu nhị bình thường mà sai bảo là được, cũng đừng để những người trong lâu biết thân phận ta. Chuyện ta ra ngoài thế này chỉ có ca ca ta và ông biết, vì vậy ông cứ yên tâm sai bảo ta, ta không sợ khổ, cũng không sợ vất vả mệt nhọc.” Chu Vô Tâm vỗ ngực bảo đảm, cuối cùng, còn nhượng mảy như uy hiếp với Lý chương quý: “Giờ thì không còn vấn đề gì chứ?”

Lý chương quý cười đến thân thiện, dễ gần: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Có điều, nàng điên rồi sao, tuy rằng mọi người đều biết Chu Tứ tiểu thư là một vị chủ nhân hay bị người trong phủ bắt nạt, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là một tiểu thư, là chủ nhân. Yên yên lành lành làm tiểu thư không muốn, lại cứ muốn đến tửu lâu này chịu tội. Thật sự là bệnh nhà giàu làm hại mà.

Được câu trả lời khẳng định của Lý chương quý, Vô Tâm hài lòng gật gù: “Thế nhưng, ca ca có dặn dò ta nhất định phải về nhà trước giờ cơm tối, nếu không sẽ xảy ra phiền phức.”

Nụ cười lúc này của Lý chương quý càng trở nên chất phát, thành thật: “Tiểu thư yên tâm, những chuyện này thiếu gia Hoàng Thiện cũng đã thông báo với tiểu nhân rồi. Tiểu nhân sẽ nghe theo. Tiểu thư muốn về lúc nào cũng được.”

Chu Vô Tâm lại lộ ra nụ cười như gió xuân với Lý chương quý lần nữa, nàng cuốn tay áo, nhìn xung quanh: “Vậy chúng ta đừng chần chờ nữa, bắt đầu đi, bây giờ ta nên làm cái gì?”

“Tiểu thư vẫn chưa quen thuộc với Mộng Hương Lâu, cho nên tiểu thư đến nhà bếp giúp đỡ trước đi.”

Chu Vô Tâm không nói hai lời đã xoay người rời đi, nhưng mới đi một lúc đã quay lại, vô cùng chân thành nhìn Lý chương quý: “Ủm, cái kia, chương

quý, nhà bếp ở đâu vậy?”

Cứ như vậy, Chu Vô Tâm của chúng ta đã bắt đầu cuộc sống làm công trong tửu lâu.

Mà cái gọi là đến nhà bếp giúp đỡ của nàng, thật ra là chuyện... Rửa chén.

Có điều ước chừng khi nàng làm được mười ngày đã chủ động tìm Lý chương quý yêu cầu đổi nơi làm việc. Lý chương quý cho rằng tính tình tiểu thư của nàng tái phát, đang muốn âm thầm khi bị nàng chút chút, ai ngờ, nàng lại nước mắt, nước mũi ròng ròng kể khổ: “Vị đại ca ở nhà bếp kia thật sự quá dững mẫn, cả ngày toàn đánh rắm. Từ sáng đến tối hần đã ăn bao nhiêu đậu vậy, sao có thể ‘làm’ ra nhiều rắm như thế. Chương quý, ông không biết đâu, từ sáng đến tối, mỗi một phút hần nhất định phải thả rắm một lần, lại là kiểu thối đến mức người ta muốn thất cổ tự vẫn. Chương quý, chỗ ta rửa chén lại ở ngay sau mông hần, nếu người muốn ta bị hun đến chết thì người cứ để ta lại chỗ đó đi.”

Lý chương quý vừa nghe thấy lý do này của nàng, lập tức câm nín không biết nói gì.

Oán niệm này của Chu Vô Tâm ước chừng đã tích tụ mười ngày, cho nên không dễ dàng bình tĩnh lại như vậy, nàng mở miệng nói tiếp: “Còn nữa, nếu như có người hỏi ông ta đã chết thế nào, thì xin ông nhất định phải nói cho hần biết, ta bị rắm hun chết tươi nhá!”

Vì không muốn tiếp tục để khách khứa bị tiếng gào khóc thảm thiết của Chu Vô Tâm dọa chạy, Lý chương quý nhanh chóng quyết định dời Chu Vô Tâm từ bộ hậu cần ra ngoài sảnh Mộng Hương Lâu, phụ trách việc bung mâm đưa món ăn, cộng thêm tiếp đón gọi món ăn.

Từ đầu Lý chương quý đã ôm tâm tư muốn chế giễu, chờ thấy Chu Vô Tâm xấu mặt, bởi ai bảo nàng là tiểu thư, hiếm có dịp hạ nhân mới có cơ hội sai khiến tiểu thư, cho nên ông đâu thể buông tha cơ hội tốt như vậy được.

Có điều, ông tính sai. Chu Vô Tâm hoàn toàn khiến ông phải nhìn nàng bằng con mắt khác.

Chu Vô Tâm rửa chén rất sạch sẽ, bung thức ăn cũng rất nhanh nhẹn, thậm chí khi khách khứa gọi món ăn, trình độ lừa gạt của nàng cũng tăng đến một loại cảnh giới không thể nhìn thẳng, đến mức ngay cả ông đứng bên cạnh nghe nàng giới thiệu những món ăn đặc sắc trong lầu cũng không nhận được muốn chọn toàn bộ. Hơn nữa, quan trọng nhất là sau khi nàng được điều đến đây, Lý chương quý phát hiện, tiền lời của Mộng Hương Lâu lại tăng thêm vài phần. Chức vụ tiểu nhị này nàng làm vô cùng xứng chức.

Ông thật sự không hiểu nổi sao một vị tiểu thư luôn ở trong khuê phòng như nàng lại có thể lợi hại như vậy?

Chu Vô Tâm nhìn vẻ mặt khó tin của ông ta, hả hê cười thầm.

Đùa sao, nói gì thì nàng cũng là một cô gái gương mẫu đến từ thế kỷ hai mươi mốt, chỉ mấy chuyện vặt vãnh này thì tính là gì?

Phụ nữ làm việc như đàn ông, đàn ông làm việc như động vật*.

(*ý làm việc hơn khả năng vốn có, và chỉ vui đầu vào làm việc. Câu đàn ông làm việc như động vật là kiểu làm việc theo bản năng chỉ có ngủ và làm việc, giống như bản năng của động vật vậy.)

Nói trắng ra, nàng chính là một tên đàn ông, vì vậy, chút việc vặt vãnh này không thể làm khó nàng được, nếu không thì quá khinh thường những người mẫu mực thế kỷ mới như nàng rồi.

Làm việc trong tửu lâu tuy rằng bận bịu chút, mệt mỏi chút nhưng lại trôi qua rất phong phú, náo nhiệt, hơn nữa có thể cách xa mấy vị ôn thần trong nhà kia, nàng cảm thấy thoải mái muốn chết.

Có điều nếu như người này không đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, sắc mặt không đen kịt đến mức không thể dùng than để so sánh thì càng hoàn hảo hơn.

Từ lúc nàng trở lại Chu phủ, nghe Hoàng Thiện nói, Ninh Hoàng cũng đã về nhà với Chu Mặc, nếu Ninh Hoàng về rồi thì hần đột nhiên lòi mặt ra là muốn làm gì đây?

Chu Mặc âm trầm nhìn Chu Vô Tâm, nói: “Tuy rằng ta không biết người đột nhiên chạy tới tửu lâu làm gì, nhưng ta cảnh cáo người, nếu như người dám gây ra bất cứ chuyện gì bất lợi đối với Chu phủ thì đừng trách ta không nể tình ruột thịt.”

“Thật khó hiểu.” Nói chuyện thì cứ nói, cần gì phải phóng khí lạnh như vậy! Người cứ phóng ra đi? Lúc ngủ bà đây cũng phóng được!

Huống chi, kỳ quái, nàng đã cướp vợ hần hay là giết con trai hần vậy? Thật không hiểu Chu Vô Tâm trước kia đã làm gì đắc tội vị đại ca này khiến hần hận nàng thành như vậy?

Thực sự quá khó hiểu. Nàng có tới tửu lâu hay không thì liên quan gì đến hần.

Nàng đã sớm nghe qua, trên danh nghĩa, Mộng Hương Lâu là thuộc về Chu Hậu, nhưng thời gian trước, Chu Hậu đã sớm giao lại cho Hoàng Thiện quản lý. Nàng lượn lờ trên địa bàn của Hoàng Thiện thì liên quan gì với hần, hần là cái thá gì mà dám quơ tay múa chân với nàng.

Mục tiêu của nàng đúng là muốn đối phó với Chu phủ đấy, hần có thể bắt nàng sao? Có bản lĩnh thì làm gì nàng xem.

Còn nữa ai cần hẩn nể tình ruột thịt, người cần đã sớm quy tiên rồi, linh hồn bây giờ trong thân xác này hoàn toàn không thừa nhận! Nể tình cái lòng.

“Thật ngại quá, ta rất bận, nếu ngài không có chuyện gì thì làm ơn đừng gây trở ngại cho ta.” Chu Vô Tâm lạnh lùng nhìn Chu Mặc, đáp.

Trong mắt Chu Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không tin được người từ nhỏ đã bị bắt nạt thành thói quen như Chu Vô Tâm lại dám chống đối lại mình.

Có điều, hẩn đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nghênh ngang rời đi.

Chu Vô Tâm nhìn bóng lưng hẩn, trừ khó hiểu vẫn là khó hiểu.

Đám người cổ đại này, một so với một còn khó hiểu hơn.

“Muội đang nghĩ linh tinh cái gì vậy?” Trong lúc Chu Vô Tâm quay người nhìn bóng lưng Chu Mặc, một giọng nói trong trẻo vang lên từ sau lưng nàng, Chu Vô Tâm quay đầu lại, nhìn người tới là ai, lập tức lộ ra một nụ cười rục rờ.

“Sao huynh lại đến đây rồi? Mau vào bên trong ngồi đi.” Chu Vô Tâm nhìn thấy Hoàng Thiện, kích động kéo hẩn vào nhà gian. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chết cũng không đến Câu Lan Viện*.

(*tên một kỹ viện nam)

Edit: Thủy Lưu Ly

Mãi đến khi vào trong nhà gian, Chu Vô Tâm mới phát hiện, sau lưng Hoàng Thiện có thêm một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Thiếu nữ cười cười với Chu Vô Tâm, hai má ửng hồng đồng tiền nhợt nhạt, nhìn qua đặc biệt đáng yêu, khiến độ thiện cảm trong lòng Chu Vô Tâm đối với nàng lập tức tăng vọt.

Khá khen cho một cô nương dịu dàng. Chu Vô Tâm âm thầm khen ngợi trong lòng.

Tùy tiện hỏi Hoàng Thiện vài câu, Chu Vô Tâm lấy cớ bận bịu mà đi ra ngoài. Nàng không muốn trở thành bóng đèn cao áp ở giữa hai người họ đâu. Nhìn ánh mắt cô nương kia khi nhìn Hoàng Thiện, đoán chừng hai người đã sớm hợp nhất nhau rồi.

Buổi tối về đến phủ, Chu Vô Tâm chưa kịp ăn cơm đã đến thẳng chỗ Hoàng Thiện, hưng phấn dò hỏi cô nương đi cùng hẩn hôm nay là ai.

Hoàng Thiện treo lên nụ cười trong suốt trước sau như một, trả lời: “Nàng là thiên kim Thừa tướng, Liễu Tố Tố.”

“Ha, hai người phát triển không tồi nha, muội thấy nàng ấy hình như có cảm giác với huynh đó.”

Biết trên đời này chuyện gì khiến người ta đau lòng nhất không? Là người yêu người kia, nhưng người kia lại tỏ ra vô tội bàn luận về cô nương khác trước mặt người. Mà người chỉ có thể chôn sâu tình cảm của chính mình, làm bộ vô cùng vui vẻ, nói chuyện với nàng.

“Ta dự định ngày mai sẽ đến phủ Thừa tướng cầu hôn.” Hoàng Thiện uống trà, bình tĩnh nói.

Chu Vô Tâm cọ cọ ghế ngồi một hồi rồi nhảy dựng lên: “Nhanh như vậy?” Lúc này mới mấy ngày đâu mà đã tính chuyện đàm hôn luận giá. Nói nửa ngày thì ra cô đại cũng lưu hành kết hôn chớp nhoáng.

“Nhìn đi, ca ca của muội ưu tú như thế, làm việc lại luôn luôn dứt khoát, nhanh nhẹn. Muội không thấy ngay cả Liễu Tố Tố cũng đã bị ta mê hoặc đến không biết gì nữa sao?”

Chu Vô Tâm bị trình độ tự kỷ của Hoàng Thiện ‘nổ’ tan xác: Sao trước đây nàng không phát hiện hẩn tự yêu mình như vậy nhỉ?

“Nhiều lắm muội chỉ thấy nàng có chút cảm giác với huynh thôi, còn nói mê hoặc đến không biết gì nữa chứ, huynh nghĩ mình là mỹ nam đệ nhất thiên hạ à.”

Nói đến đây, Hoàng Thiện như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hẩn hơi lắc lắc ly trà trong tay: “Trong toàn Ninh triều, có một nam nhân, nếu hẩn xưng thứ hai thì người đứng đầu thiên hạ kia tuyệt đối sẽ hủy dung tự sát.”

“Ai mà lại trâu bò như thế? Là ai vậy?”

Hoàng Thiện nhìn nàng cười cợt: “Ta chỉ biết là hấn ở trong cung thôi. Còn là ai, thì chỉ sợ trong thiên hạ không có mấy người biết.”

Không mấy người biết, vậy sao huynh lại biết hấn?

Hoàng Thiện tiếp tục uống trà của mình, đối với chuyện đột nhiên gọi lên đề tài như vậy, tỏ vẻ không muốn nói gì thêm. Hấn nói vòng sang chuyện khác: “Ta cảm thấy đã đến lúc mình nên lập gia đình nên mới muốn sớm kết hôn với Liễu Tố Tố, nhưng có điều, khó không phải làm cách nào nắm bắt trái tim nàng ấy thành tù binh, mà là phải thuyết phục được Liễu thừa tướng.”

Đúng vậy, cổ đại coi trọng nhất là môn đăng hộ đối, người càng quyền cao chức trọng thì càng đặc biệt quan tâm đến vấn đề này.

Có điều.

“Ca, huynh không cần phải lo lắng. Huynh nhìn đi, Chu phủ chúng ta không phải chỉ là một thủ phủ bình thường mà trong nhà còn có một vị công chúa, cho nên vị Thừa tướng kia nhất định sẽ tuyệt đối an tâm mà giao khuê nữ cho huynh.” Chu Vô Tâm vỗ bàn chắc chắn nói.

“Có lẽ vậy.” Hoàng Thiện không xác định đáp lời, mặt không thay đổi lại lái câu chuyện sang hướng khác.

Hấn thật sự không muốn bàn luận quá nhiều với nàng về chuyện hôn sự của chính mình.

Mà Chu Vô Tâm cũng không phát hiện hấn khác thường, chỉ tiếp tục tùy tiện tán gẫu với hấn một hồi, ăn tối xong, rồi trở về phòng mình tính toán số tiền thường được khách cho ngày hôm nay, sau đó, vui tươi hơn hờ ơm bạc đi ngủ.

Nếu có người hỏi vì cái lông gì mà hai vị tiểu thư Chu gia kia vẫn chưa tìm Chu Vô Tâm gây phiền phức, thật ra, nguyên nhân chủ yếu là vì Hoàng Thiện đang ở nhà, các nàng sợ Nhị ca này sẽ tìm tới cửa, nên mới an phận như vậy. Đừng thấy Hoàng Thiện đối xử không tồi với Chu Vô Tâm mà nhầm, hề có người làm hấn nổi giận thì ngay cả Chu Hậu cũng phải sợ hãi ba phần, các nàng là tiểu lâu la, sao dám nhỏ rêu lão hồ được.

Hơn nữa, gần đây Chu Vô Tâm thức dậy rất sớm, lúc nàng ra ngoài thì hai vị kia vẫn còn đang ngủ mơ màng, còn buổi tối lúc trở về thì gần như đều ở cùng một chỗ với Hoàng Thiện cho nên các nàng mới không có cơ hội gây rối, mà chuyện nàng làm công trong tư lâu, các nàng càng không thể biết được.

Vì vậy, Chu Vô Tâm hiếm khi hưởng thụ được một đoạn thời gian thanh tĩnh.

Chẳng qua, Chu Vô Tâm chưa thanh tĩnh được bao lâu thì bánh xe vận mệnh của nàng đã tiếp tục chuyển động. Nàng thật sự không hiểu được, nàng chỉ muốn một cuộc sống yên bình, thoải mái qua ngày thôi nhưng sao lại khó CMN khăn như vậy!!

Một ngày trời trong nắng ấm nào đó, hôm ấy, nàng mới vừa ra khỏi phủ, đã bị một chiếc bao tải màu đen trùm lên đầu. Chu Vô Tâm muốn gọi người tới cứu, nhưng đột nhiên một mũi dao sắc bén đâm vào bao tải, dừng lại trước mũi nàng, khiến nàng sợ đến mức cầm miệng, không còn cách nào chỉ đành dùng sự im lặng để phản kháng.

Có điều, có lẽ bên trong bao tải đã bị người rắc thuốc mê, cho nên Chu Vô Tâm cảm thấy suy nghĩ trong đầu mình dần mơ hồ, sau đó, nàng nặng nề ngủ thiếp đi.

Đến khi Chu Vô Tâm tỉnh lại, à không thật ra là bị độ lắc lư của xe ngựa ép tỉnh.

Lắc độ rung của chiếc xe ngựa này, có lẽ bọn họ đang chạy trên một con đường bằng phẳng. Thật bất cần, nàng ở Kinh thành lâu như vậy nhưng lại chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ đi dạo một vòng trong thành, nếu không, tốt xấu gì nàng cũng sẽ biết mình đang ở đâu.

Có điều, rất nhanh nàng đã thấy yên tâm trở lại, bây giờ Hoàng Thiện đang ở nhà, Chu phủ thiếu thông minh, thiếu quan thần, thiếu nam nhân, nhưng sẽ không thiếu tiền. Nếu bọn cướp vì tiền mà trói nàng thì nàng càng không thấy lo lắng, bởi vì bọn họ thiếu cái gì chỉ không thiếu tiền thôi.

Nhưng lỡ bọn cướp này không phải vì tiền, mà bởi vì nàng mặc nam trang nên thật sự cho rằng nàng là nam, muốn đem bán nàng đến Câu Lan Viện, vậy thì nàng bị thiệt thòi lớn rồi.

Nhờ như ông chủ Câu Lan Viện phát hiện nàng không có “chờ rìm” thì không biết có dùng một dao chém rụng “chờ rìm” của bọn cướp này để xả giận hay không.

Ôi chao, thật tội lỗi.

Chuyện như vậy quá không nhân đạo rồi. Mà nếu bọn họ không có cái kia, thì có thể làm tăng gánh nặng nhân khẩu cho hoàng cung không nhỉ??

“Đến.”

Trong lúc Chu Vô Tâm đang mạnh mẽ YY trong thế giới nội tâm, thì một giọng nam chất phát từ ngoài xe truyền vào, sau đó, nàng phát hiện, xe ngựa đã dừng, nàng bị người ta xách ra ngoài, ném trên mặt đất.

Qua nửa ngày, người trói nàng mới bắt đầu mở bao tải, thả nàng ra.

Cảm giác khi được nhìn thấy ánh mặt trời, đúng là vô cùng thoải mái và thỏa mãn.

Chu Vô Tâm ngừng đầu nhìn những người đã bắt trói nàng một chút, nàng phải nhớ kỹ mặt mũi bọn họ, để nếu bị đưa đi gặp Diêm vương, thì nàng nhất định tố cáo những tên xấu xa chuyên lừa gạt cô nương đáng hoàng này.

Chẳng qua, khi Chu Vô Tâm nhìn nơi quý quái mình bị đưa đến, tâm tình đột nhiên xuống dốc không phanh.

Đám người chết tiệt này rõ ràng muốn giết người cướp của nên mới đưa nàng lên đỉnh núi hẻo lánh này mà. Khoan đã, vậy chiếc xe ngựa kia làm sao chạy lên đây được, làm nàng hiểu lầm bọn họ đang đi trên đất bằng!!

Chu Vô Tâm nhìn đám đại hán đứng trước mặt, tan nát cõi lòng, gào khan: “Đại ca, các người trói ra đến chỗ này làm cái gì vậy? Ta...”

“Đừng gào, chúng ta không phải muốn giết người!” Một người trong nhóm đại hán thật sự không chịu được tiếng sói tru của Chu Vô Tâm nữa, rốt cục mở miệng lên tiếng thay quần chúng.

Hắn vừa nói xong, quần chúng đứng sau hắn cũng vô cùng nhất trí gật đầu, tỏ vẻ khẳng định với lời nói của hắn.

Chu Vô Tâm nghe thấy họ nói không phải muốn giết nàng, cuối cùng cũng yên tâm. Nếu đã không phải vì cái mạng của nàng mà tới, vậy thì cái gì cũng có thể thương lượng được: “Vậy các người muốn vợ vét?”

“Không có hứng thú.”

“Hay muốn bán người? Ta nói trước nha, ta là nữ, không phải nam, các người tuyệt đối đừng bán ta vào Câu Lan Viện nha.” Tốt xấu cũng phải bán đến nơi ta có cơ hội phát huy chứ, bán Câu Lan thì không biết là ai trên ai dưới đâu!

Tồn chi của nàng là thà chết ở kỹ viện cũng kiên quyết không đi Câu Lan Viện!

Đại hán nhìn Chu Vô Tâm một chút, rồi vô cùng buồn thương xoay người lại gần vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm nhìn vị đại hán kia trưng ra vẻ mặt cuộc sống không còn ý nghĩa, xuất phát từ sự tò mò, nàng lên tiếng dò hỏi một người khác: “Không phải hắn muốn tự sát chứ?”

Đại hán cảm đầu không thèm nhìn nàng, lạnh nhạt đáp lời: “Đừng để ý đến hắn, để hắn ngổn ngang trong gió một lát là được rồi.”

Không phải muốn giết nàng, cũng không phải muốn vợ vét, bán mình, vậy, rốt cuộc bọn họ mang nàng tới đây để làm gì?

Sao người thời đại này, khi làm việc cũng không chịu hớ hếch mục đích cho con tin như nàng biết một chút chứ? Có cần ngược nhau như thế không?

Chu Vô Tâm ngừng đầu lên, vô cùng chân thành nhìn đám đại hán: “Có phải trong mấy người các người có ai đó nhìn trúng ta, muốn bắt ta về làm áp trại phu nhân không? Còn chọn bắt người Chu phủ vì cần môn đăng hộ đối, cần có mặt mũi cái gì đó à?” Dừng lại một chút, lời nói của nàng dần trở nên ý vị sâu xa: “Vậy thì người các người nên bắt nên là mấy vị tiểu thư Chu phủ gì đó chứ. Các người nhìn bộ dạng nghèo nàn của ta đi, rõ ràng chỉ là một người qua đường không quan trọng mà thôi. Nếu đã muốn tìm áp trại phu nhân, thì tốt xấu gì các người cũng nên bắt cái người nào có địa vị cao cao một chút, cho dù không phải tiểu thư thì bắt đầu lĩnh nhóm nha đầu cũng tốt hơn so với ta nhiều, các người nói có đúng không?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một đám đại hán vừa vây quanh nàng đã đồng loạt chuyển người, thế lưng đứng bên cạnh vách núi, ngẩng mặt bốn mươi lăm độ nhìn trời, bộ dáng hiu quạnh, ngổn ngang không nói nên lời.

Quýnh.

Đám người kia bị sao vậy? Không muốn nói lý với nàng sao?!?

Chu Vô Tâm càng nhìn lại càng muốn dùng cách này dọa bọn họ, để chớp lấy sơ hở mà chạy trốn, chỉ tiếc, khi nàng vừa mới đứng dậy, thì đằng xa đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa, băng băng chạy lại gần chỗ bọn họ.

Đám đại hán nhìn thấy xe ngựa chạy tới, lập tức đứng thành một hàng, tư thế nghiêm chỉnh chờ đợi như vậy, khiến Chu Vô Tâm hiểu ra, người sai bọn họ bắt nàng tới đây, đã đến rồi.

Xe ngựa dừng lại trước mặt đám người, một lát sau, một cô gái mặc trang phục già dặn, nhưng tướng mạo nhanh nhẹn hoạt bát, từ trong xe ngựa nhảy nhót đi ra. Lúc ánh mắt dừng trên người Chu Vô Tâm, nàng ta lập tức xông tới, ôm hai vai nàng, vô cùng phấn khởi hỏi: “Người chính là Chu Vô Tâm?”

Chu Vô Tâm gật gù: “Người là . . ?”

“Đứng ngốc ở đó làm gì, còn không mau cưỡi trời cho nàng!” Cô gái nhìn đám đại hán, yêu kiều quát. Đám đại hán vội vàng không nói hai lời lập tức cưỡi trời cho Chu Vô Tâm.

Sau khi tay chân Chu Vô Tâm được tự do, lúc này, cô gái kia mới kéo tay nàng, tươi cười vui vẻ nói: “Xin chào, ta là Trình Hường Noãn. Ta đã nghe người ta kể về sự tích anh dũng của người rồi, ta rất tán thưởng người.” Nói xong còn vỗ vỗ bả vai Chu Vô Tâm vai, xem đó là cổ vũ.

Quýnh.

“Ta thì có sự tích anh dũng gì đâu?”

“Là chuyện người không sợ cường quyền, đánh mụ điên Ninh An kia mấy cái tát ấy, chuyện này đã truyền khắp Kinh thành rồi. Người chính là một vị nữ anh hùng. Ta đại biểu toàn bộ mỹ nữ khuê phòng bày tỏ sự khẳng định và ủng hộ mãnh liệt đối với sự dũng cảm của người. Tiếp tục cố lên nhé, chúng ta sẽ làm hậu thuẫn vững chắc cho người, để người yên tâm mà hung hăng đè đẹp ả Ninh An kia lún sâu vào khe nứt.”

Chu Vô Tâm nhìn Hường Noãn, bàn tay không nhịn được mà dấn lên trán nàng: “Không có bị nóng mà.”

“Này, đừng giỡn. Nghe ta nói hết đã. Hôm nay ta tới là vì còn có lời muốn nói với người.” Hường Noãn lấy hơi: “Bởi vì sự dũng cảm của người, ta quyết định nhét người vào hàng ngũ bạn tốt của ta, vì vậy, bắt đầu từ bây giờ, ta chính là bạn tốt của người, và người cũng là bạn tốt của ta!”

Má ơi, có ai kết bạn mà giống như kết nạp Đảng như nàng ấy không hả.

Tâm trạng lo lắng của Chu Vô Tâm cuối cùng cũng được buông lỏng: “Hại ta mất công lo lắng một hồi. Ta còn tưởng vì mình quá xinh đẹp nên gặp phải hái hoa tặc. Nói sớm một chút có phải tốt không.”

“Xin lỗi mà, cha ta là Thượng Thư, vì vậy, trong mấy phủ lớn ở Kinh thành đều có cơ sở ngầm của ông ấy. Hơn nữa ông ấy không cho phép ta tùy tiện chạy loạn bên ngoài, cũng không cho ta quen biết, kết giao bạn bè. Hết cách rồi, ta chỉ đành bảo người trời người đến mà thôi.”

Hoá ra lý do người trời người là như vậy?

Chu Vô Tâm yên lặng thờ dài trong lòng: Quả nhiên cổ nhân đều khá ngốc, cách thức tư duy hoàn toàn không theo lẽ thường.

“Nếu đã kết bạn xong, vậy có thể thả ta về Mộng Hương Lâu không?”

...

Từ lúc Hường Noãn chính thức quen biết với Chu Vô Tâm, cuộc sống tạm bình ổn thường ngày của nàng lập tức đi trên con đường bắt đắc dĩ không lối về.

Đại khái giống như bây giờ.

Hường Noãn chọn cho mình một bộ quần áo mà nàng nghĩ sẽ không có ai nhận ra nàng là một vị tiểu thư, rồi chạy đến tửu lâu chỗ Chu Vô Tâm, muốn cùng Chu Vô Tâm trải nghiệm cuộc sống, làm tiểu nhị.

Lý chương quỹ và Vô Tâm vô cùng bắt đắc dĩ liếc nhau một cái, lại là một vị chủ nhân bị tai tộm chuông (tự lừa mình nhưng không biết rằng ai cũng nhìn thấu).

Vừa nhìn đã biết quần áo trên người người là dùng loại vải tốt nhất may thành, người nghĩ chỉ cần kiểu dáng bình thường chút là người sẽ thành người ‘bình thường’ sao?

Có điều, Lý chương quỹ biết nàng là thiên kim Thượng Thư, cho nên ông không dám đắc tội nàng, huống chi, đến thiên kim Thượng Thư mà cũng chạy đến làm tiểu nhị cho ông, ông nào dám từ chối chứ.

Chu Vô Tâm không phải ông chủ, cho nên khi chương quỹ đồng ý, nàng cũng không tiện nói gì thêm nữa: Đành tùy ý nàng ấy vậy.

Trong lòng âm thầm mặc niệm lần nữa: Vị thiên kim này cũng thật tùy hứng.

Nói cho cùng thì Hường Noãn vẫn là một vị thiên kim chân chính, chưa từng làm việc nặng, càng không hầu hạ người khác bao giờ, cho nên khi nghe âm thanh náo động, ẩm ỉ, rất có tiết tấu như đập phá, phá nát gì đó, Chu Vô Tâm và Lý chương quỹ đồng thời đỡ tường.

“Chương quỹ, nhà bếp hết chén bát, làm sao bây giờ? Ta lấy cái gì để bụng thức ăn đây?” Về mặt Hường Noãn vô tội chạy đến trước mặt hai người đang đỡ tường: “Khách khứa nhiều như vậy, chương quỹ, ông mau nghĩ cách đi.”

Lý chương quỹ cười làm lạnh: “Được được được, tiểu nhân lập tức nghĩ biện pháp, trước ngài cứ làm gì đó đi, tiểu nhân sẽ đến nhà bếp nhìn thử xem.”

“Ừm Được, vậy ông đi nhanh đi. Thật là, làm khó ta quá.” Hường Noãn làm bộ bận bịu, cảm rằm, rồi đi ra sảnh lâu, tiếp tục sự nghiệp bùng thức ăn của nàng.

Về mặt Lý chương quỹ đầy đau thương, buồn rầu nói: “Tiểu thư, người nghĩ cách để nàng đi đâu đó nghỉ ngơi một lát đi.”

Chu Vô Tâm vì sự an toàn của Mộng Hương Lâu, nghĩ bản thân vẫn nên đóng gói Hường Noãn đưa đi cho rồi.

Có điều khi nàng đóng gói nàng ấy đưa đi, thì nàng lại phải đối mặt với bi kịch đem chén bát mới mua về rửa sạch. Phật Tổ phù hộ, cầu cho vị đại ca nhà bếp kia đừng thả bom nữa, nếu hôm nay, mà hắn dám tiếp tục thả bom thì nàng thề, nàng tuyệt đối sẽ lấy bắp ngô nút chỗ gây họa của hắn lại!

Ai, không khí trong lành, người ở đâu?

Mà khi Chu Vô Tâm vào nhà bếp, vừa nhét khăn bịt mũi lại, thì bên trong chính lâu của Mộng Hương Lâu, có hai người xuất hiện, gây ra rối loạn không nhỏ.

Nam tử đi đầu mặc một một trường sam màu vàng sáng, trong tay phe phẩy một chiếc quạt bằng bạch ngọc, đối với ánh mắt chăm chú, nóng bỏng của chúng thiếu nữ trong tửu lâu, đều ném qua một nụ cười nhàn nhạt như có như không. Hắn, mặt như hoa đào, kết hợp với nụ cười nhẹ kia có thể làm phai mờ bất cứ một vẻ đẹp nào gần đó. Mi mắt sênh ca* vô hạn phong tình, không biết đã mê đảo bao nhiêu thiếu nữ, lòng xuân âm thầm nhộn nhạo.

(*ánh mắt luôn hơi híp lại, mang theo cảm giác đang vui về hướng thụ)

Mà đi sau hắn là một nam tử mặc áo bào trắng thuần, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm, ánh mắt lạnh như băng, lại tản mát ra ánh sáng u ám, khiến người phải cách xa ngàn dặm. Trên khuôn mặt hoàn mỹ, ba trăm sáu mươi độ không góc chết của hắn, là một đôi môi hơi nhếch, mặt mày không chút cảm xúc lướt qua đỉnh đầu của mọi người.

Đi vào bên trong nhả gian.

Bởi vì Mộng Hương Lâu là gia sản của Chu phủ, thường xuyên có vương công quý tộc đến nơi này, cho nên Lý chương quỹ vừa nhìn thấy người tới, đã để tiểu nhị lui xuống, tự mình ra trận, bưng trà rót nước cho hai người vừa tới.

Bộ dạng khom lưng, cúi đầu kia hoàn toàn không giống phong cách lúc bình thường của Lý chương quỹ. Tiểu nhị số một vừa tới Mộng Hương Lâu chưa lâu, cảm thấy hơi khó hiểu với thái độ như vậy của ông, lo lắng sẽ có kiêng kị gì đó, cho nên mới theo sau mông Lý chương quỹ, mở miệng tò mò hỏi: “Lý chương quỹ, người bên trong là ai vậy?”

Lý chương quỹ quay đầu cho hắn một cái tát: “Ngu ngốc. Không thấy người áo vàng cầm chiếc quạt bằng bạch ngọc kia sao? Khắp thiên hạ này ngoài Cửu hoàng tử thì còn ai có cây quạt như vậy nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nghĩ cách theo đuổi.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Vậy người còn lại thì sao?” Tiểu nhị số một tiếp tục phát huy mỹ đức không ngại học hỏi của kẻ dưới, nhỏ giọng hỏi tiếp.

“Ta nói này, sao người lại không có thường thức như vậy. Không thấy chữ Thuần khắc trên kiếm của người mặc áo bào màu trắng kia sao? Khắp thiên hạ trừ Thất hoàng tử ra thì còn ai dám dùng thanh kiếm có khắc chữ như thế? Bình thường ta để người chạy lên phố nghe ngóng tin tức, người lại không chịu, thật sự là...” Lý chương quỹ nâng tay lên muốn đập hắn thêm một phát, lại bất đắc dĩ vì xung quanh có rất nhiều người, nên đành thu tay lại, nhanh chân đi xuống nhà bếp dặn dò người dưới chuẩn bị đồ ăn.

May mắn, may mắn là Hường Noãn đã đi rồi, nếu không thì chuyện làm ăn hôm nay của ông chắc chắn sẽ bị nàng phá hủy, mà người làm chương quỹ như ông nhất định phải lấy cái chết để tạ tội.

Thất hoàng tử và Cửu hoàng tử đồng thời giá lâm, đó là vinh hạnh lớn bao nhiêu chứ!

Thất hoàng tử Ninh Thuần bình thân uống một ngụm trà tốt nhất vừa mới được đưa lên, nhìn Ninh Liên, người đang ngồi quạt gió bên cạnh hỏi: “Đệ dự định làm thế nào?”

Ninh Liên gấp lại cây quạt trong tay, trên khuôn mặt hoa đào là ý cười dào dạt: “Đệ cũng không biết. Ai biết sao tự dung phụ vương lại đột nhiên bức hôn. Huynh nói thử xem, có phải cưới ai cũng tốt hơn so với Liễu Tổ Tổ không. Cứ nhìn mối quan hệ của nàng ta và Ninh An là biết, nếu lấy phải nàng

ta, chỉ sợ cả đời này của đệ sẽ không còn ngày tháng yên tĩnh nữa. Bản vương không muốn bị quân thúc sớm như vậy đâu, hơn nữa bên ngoài còn có rất nhiều mỹ nữ chờ hầu hạ đệ đấy. Nếu bây giờ đệ thành hôn, chẳng phải sẽ rất có lỗi với các nàng sao?”

Ninh Thuần hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ đối với những lời trêu chọc của hắn, lại uống thêm một ngụm trà, mới lạnh nhạt mở miệng: “Ta nghe nói, mấy ngày trước Chu Hoàng Thiện đến phủ thừa tướng cầu hôn.”

Ninh Liên nghe đến đó, hai mắt đột nhiên sáng ngời, mạnh tay mở ra, khéo lại cây quạt trong tay mấy lần, gian trá cười vờ với Ninh Thuần: “Huynh nói xem, chúng ta có nên giúp hắn một phen không?”

Trong phòng hai người trò chuyện đến vui vẻ, hưng phấn, lại không biết lúc này bên ngoài nhĩ gian, bởi vì sự xuất hiện của hai người, đã sớm trở nên ồn ào, náo nhiệt, chen chúc toàn là cô nương với cô nương, có thể nói là nối liền không dứt, chỉ vì muốn tranh nhau tận mắt nhìn thấy dung mạo của hai vị hoàng tử hoàng gia này.

Trước sảnh lâu không đủ người, Lý chương quỹ không kịp quan tâm chuyện gì nữa, chỉ có thể đẩy Chu Vô Tâm ra ngoài chào hỏi khách khứa, bình ổn hiện trường.

Có điều, Chu Vô Tâm còn chưa kịp bắt chuyện, thì Hường Noãn đã như gió trở về Mộng Hương Lâu.

“Chuyện lớn, chuyện lớn!” Hường Noãn vội vàng nhào lên tóm Chu Vô Tâm lại, về mặt hoàng mang lo sợ gọi to.

Ánh mắt Chu Vô Tâm trầm xuống: không phải Thượng thư đại nhân lại tới bắt nàng ấy về nhà chứ: “Làm sao vậy?”

Hường Noãn lôi Chu Vô Tâm chạy loạn tìm nơi có thể nói chuyện trong tửu lâu, nhưng bắt đầu đi là bây giờ người đông như mắc cửi, mỗi một nhĩ gian đều có khác cả, hơn nữa xung quanh nhiều người nhiều miệng nên nàng ấy càng gấp gáp muốn tìm một nơi yên tĩnh mới có thể nói chuyện được.

Chu Vô Tâm linh cơ vừa động, kéo nàng đến một bệ cửa sổ (giống ban công) cách một nhĩ gian nào đó: “Nơi này tương đối bí ẩn, thường không có ai đi qua đây, cho nên cũng không có ai nghe thấy chúng ta nói chuyện. Rốt cuộc có chuyện gì, ngươi mau nói đi, ta còn phải ra ngoài tiếp đón khách khứa nữa đấy.”

Tiếng nói nhỏ nhỏ truyền ra, Ninh Thuần vốn đang nhĩ nhĩ uống trà đột nhiên quay đầu, trong lòng không ngờ lại có người tới chỗ gần nhĩ gian bọn hắn ngồi mà nói chuyện bí mật.

Ninh Liên nhanh chóng vươn một ngón tay đặt trước miệng ý muốn hắn giữ im lặng, về mặt tỏ vẻ có thể nghe lén bí mật của người khác là chuyện vui vẻ cỡ nào. Hắn (Ninh Liên) lại phe phẩy cây quạt trong tay, quang minh chính đại vênh tai nghe trộm Chu Vô Tâm và Hường Noãn nói chuyện.

Hường Noãn nắm thật chặt tay Chu Vô Tâm: “Ta nghe nói hôm nay Hoàng thượng tứ hôn. Muốn gả Liễu Tổ Tổ cho Cửu hoàng tử Ninh Liên.”

Chu Vô Tâm lộ ra vẻ mặt không hiểu ra sao: “Người ta tứ hôn thì mắc mớ gì đến ngươi, ngươi kích động như vậy làm gì?”

Hường Noãn vỗ tay một cái, ánh mắt khinh bỉ nàng không biết gì cả: “Sao lại không liên quan đến ta, Cửu hoàng tử là người của ta, sao có thể cưới Liễu Tổ Tổ được.”

Lúc này, kẻ nào đó đang uống trà, đột nhiên không nhin được mà phun cả ra.

Chu Vô Tâm đã làm việc trong Mộng Hương Lâu một thời gian, nên nhiều khi cũng thường nghe thấy Lý chương quỹ tám mấy chuyện này nọ, mà chuyện về các hoàng tử, lại càng là chuyện ‘hot’ nhất mà ông ấy quan tâm. Vì vậy, thông qua thời gian gần được Lý chương quỹ hun đúc, tốt xấu gì nàng cũng hiểu biết một ít chuyện da lông (chuyện bên ngoài) của các Hoàng tử: “Ồ? Ta nghe nói hình như Cửu hoàng tử không hề có thể thiếp mà, khi nào thì các ngươi có một chân rồi. Sao ngươi không chịu thông báo cho ta một tiếng, để ta ăn mừng một trận.”

Nói tới chỗ này, Hường Noãn hơi ngưng ngừng, hai má ửng hồng lên: “Ta thích hắn đã nhiều năm.”

Má ơi: “Ngươi thắm mẩn?”

Hường Noãn bày ra vẻ mặt rất phù hợp tiêu chuẩn của hình tượng thiếu nữ hoài xuân, thẹn thùng gật gật đầu.

Dáng vẻ Chu Vô Tâm như chỉ tiếc mài sắt không thành kim, vỗ mấy phát về phía nàng ấy: “Ai nha, lẽ nào ngươi chưa bao giờ nghe câu tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tại uổng*? Kiểu ngươi bây giờ là ra tay sau nên gặp nạn đấy. Thật là, nếu đã thích người ta nhiều năm như vậy thì còn chờ đến giờ làm gì, xem đi, người trong lòng sắp thành người của người khác rồi.”

(*ra tay trước được lợi)

Hường Noãn bị những lời nói Chu Vô Tâm làm tâm tình càng trở nên vội vàng, căng thẳng, đột nhiên nàng chớp lấy tay Chu Vô Tâm lần nữa, về mặt đáng thương nài nỉ: “Vô Tâm, ngươi nghĩ cách giúp ta đi, ta không muốn bọn họ thành thân.”

Hoàng thượng đã tứ hôn rồi, ngươi không muốn thì được cái lông gì.

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của Hường Noãn, Chu Vô Tâm thở dài một tiếng, chỉ đành giúp nàng ấy nghĩ cách: “Cha ngươi không phải Thượng thư sao, để ông ấy dâng tấu nói khuê nữ của thừa tướng, tính tình xốc nổi, không thích hợp trở thành con dâu hoàng gia.”

“Cha ta không biết ta thích hần.”

Không biết thì ngươi không biết nói với ông ấy sao.

Chu Vô Tâm vô cùng bất đắc dĩ nhìn Hường Noãn: Cổ nhân khi đụng phải chuyện tình cảm đều chỉ biết tự mình làm khổ mình: “Vậy ngươi định làm thế nào?”

“Chính vì không biết nên ta mới tới hỏi ngươi mà, nếu không thì ta còn lo lắng đến mức này làm gì.”

“Thật ra ngươi cũng có thể chọn cùng Liễu Tổ Tổ gả cho hần.” Nam nhân ở cổ đại tam thế tứ thiếp là chuyện rất bình thường.

“Không được, bây giờ Liễu Tổ Tổ xuất giá thì tất nhiên nàng ta sẽ làm lớn, sau này nếu ta gả qua nhất định sẽ bị nàng ta đè đầu. Tốt xấu gì cha ta cũng là Thượng thư, ta tất nhiên phải có trách nhiệm làm về vang to tiên, tuyệt đối không làm thiếp.”

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút: Quên đi, nàng vẫn không thể khuyên nhủ người khác chung chồng với nhau được. Phải nghĩ cách để chuyện tứ hôn này của Cửu hoàng tử bị hủy bỏ vẫn tốt hơn.

“Chờ đã, ngươi nói người được ban hôn là ai?” Chu Vô Tâm như chợt nhớ ra điều gì, nàng vội vàng mở miệng hỏi lại.

“Là Liễu Tổ Tổ nha.”

Má ơi, hèn chi mà nghe quen tai như vậy, đây không phải là người Hoàng Thiện đang theo đuổi sao. Thừa tướng chó cùng rúc giậu (cùng đường), mớm ý cho Hoàng đế, muốn gả con gái cho hoàng tử, mà không gả cho Hoàng Thiện?

Nghĩ tới đây, Chu Vô Tâm hơi nổi giận, có loại cảm giác Hoàng Đế muốn chia ương rẽ thùy, gây đánh uyên ương. Ca ca Hoàng Thiện của nàng tốt như vậy, dù có đốt đèn lồng cũng chưa chắc có thể tìm được, vậy mà Hoàng đế lại dám phá hủy tương lai của hần.

Thân là người nàng coi trọng... Ái, nhằm là ca ca nàng quan tâm, sao nàng có thể để mặc người yêu của hần bị người khác cướp đi được chứ.

Cho nên, nàng quyết định khuyến khích Hường Noãn cướp hôn.

Chu Vô Tâm suy nghĩ hồi lâu, mới nói cho Hường Noãn một kiến nghị tự cho là vô cùng tốt: “Nếu không thì ngươi tìm Ninh Liên, hần gọi như vậy đúng không? Ngươi cứ tìm người trói hần giống như ta vậy, sau đó, gạo nấu thành cơm?”

Gương mặt Hường Noãn ửng hồng lên: “Không được. Nhỡ như hần không thích ta, thì sau này ta còn có mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.”

“Vậy ngươi theo đuổi hần.”

“Làm sao theo đuổi?”

“Tự trói mình, để hần ‘vô tình’ nấu ngươi thành cơm.”

Lần thứ hai ai đó bị những lời nói này làm phun trà, mà ngay cả vẻ mặt không cảm xúc của Ninh Thuận, khi nghe thấy những lời Chu Vô Tâm nói, trên mặt cũng mang theo nụ cười như có như không.

Hường Noãn cuống lên: “Nhanh nghĩ cách giúp ta, nghĩ cách nào chắc chắn có thể thành công ấy, không phải kiểu dựa vào may mắn như vậy.”

“Mà này, hần không biết ngươi đúng không?” Chu Vô Tâm hỏi.

“Không quen biết.” Ngươi thật phí lời, vừa này không phải đã biết ta thăm mền sao, nếu hần biết ta thì ta còn thăm mền cái rắm.

“Nếu ngươi muốn theo đuổi hần, thì phải thường xuyên lờ trước mặt hần. Nhưng ngươi đường đường là một thiên kim Thượng thư, phải làm sao vừa có thể gặp hần mà lại không làm người khác chú ý đây?” Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút: “Đúng rồi, nếu không người lên phố tìm một tên ăn mày, để hần giả chết, còn người thì bán mình chôn cha, đến cửa phủ hần cảm chột đi.”

(lời edit: nữ chính đang hại người mà *muốn quỳ*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chuyện lớn náo động Kinh thành.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Chuyện này. . .”

“Đừng do dự, suy nghĩ không bằng hành động. Mau đi đi.” Nói xong, Chu Vô Tâm lập tức đẩy Hường Noãn ra ngoài, trong lòng chỉ ước gì nàng ấy nhanh chóng thành công tóm được Cửu hoàng tử.

Hường Noãn dừng lại: “Ngươi không đi với ta à?”

“Phí lời. Là ngươi theo đuổi nam nhân, không phải ta. Ta lẫn lộn vào đó làm gì.”

Đúng vào lúc này, đột nhiên cách vách truyền đến tiếng gọi to: “Tiểu nhị!”

Ninh Liên nghe đến đó, đại khái cũng hiểu được hai vị cô nương kia đang muốn tính kế hắn. Đây là lần đầu tiên hắn đụng tới chuyện này, cho nên cảm thấy vô cùng tò mò đối với hai nàng. Tuy rằng hắn đã biết được thân phận của các nàng, nhưng có thể lớn mật đến mức theo đuổi nam nhân như các nàng, thì không thể không khiến hắn bất ngờ được. Đường như hai nàng hoàn toàn khác biệt so với những thiếu nữ khuê phòng mà hắn quen biết.

Đặc biệt là vị có ý xấu tên là “Vô Tâm” Kia.

“Vâng, khách quan, ngài chờ một chút, tiểu nhân lập tức tới ngay.” Chu Vô Tâm đáp một tiếng: “Thấy không, ta từ sáng đến tối có trăm công nghìn việc, không rảnh theo đuổi nam nhân với ngươi đâu.”

Ninh Liên thấy Chu Vô Tâm lên tiếng, đôi mắt vốn ẩn giấu suy nghĩ sâu xa càng thêm dày đặc ý cười: “Thú vị, đúng là quá thú vị.”

Nhưng Hường Noãn vẫn kéo tay Vô Tâm lại, không cho nàng đi: “Không được, ngươi phải đi theo ta. Ta cần có người cho ta can đảm.”

“Tỷ muội ngươi nhiều như vậy, cứ tùy tiện túm một người không phải được rồi sao.”

“Không được. Liên là người có nhân duyên rất tốt trong chúng Hoàng tử, tuy rằng vì ngại ngại, ta không dám lộ mặt trước hắn, nhưng những tỷ muội khác dù không thật sự quen biết cũng đã từng gặp. Còn ngươi lại không giống, trước đây ngươi luôn ru rú trong nhà, cho nên hắn nhất định không quen ngươi. Là tỷ muội với nhau, ngươi phải cùng chung chiến tuyến với ta chứ.”

“Bà cô của ta ời, ta sợ ngươi rồi, ta đi với ngươi, được chưa. Ngươi mau buông tay, đừng cản trở ta kiếm tiền.”

Chu Vô Tâm nói xong mới đẩy tay nàng ra, Hường Noãn thấy nàng đã nhận lời cũng không tiếp tục dây dưa nữa: “Được rồi, bây giờ ta lập tức đi tìm người, ngày mai chúng ta thẳng tiến đến quý phủ Cửu hoàng tử. Vô Tâm, tương lai của ta, hạnh phúc của, tình yêu của ta, tất cả đều giao cho ngươi.”

Chu Vô Tâm vô cùng bất đắc dĩ tạm biệt nàng: Tương lai của ngươi, hạnh phúc của ngươi thì giao cho ta, nhưng còn ta, nếu cứ theo ngươi chơi đùa mà không tập trung kiếm tiền thì tương lai của ta phải làm sao bây giờ.

“Tiểu nhị!” Sát vách lại truyền ra tiếng thúc giục lần nữa.

Chu Vô Tâm không dám tiếp tục kéo dài thời gian, nàng cười hi hi, nhanh chân chạy đến nhả gian sát vách.

Có điều, khi nàng vừa bước vào, nụ cười trên mặt lập tức trở nên cứng ngắc.

Ninh Thuận cảm chén trà trong tay, cảm nhận tia nhìn dò xét nóng rực từ ai đó, tầm nhìn kia như ngọn lửa, hùng hực thiêu đốt, khiến hắn cảm thấy da thịt sau lưng dần dần trở nên nóng bỏng. Cuối cùng cũng không thể tiếp tục duy trì lạnh nhạt như bình thường, hắn buông chén trà trong tay xuống, cau mày nhìn Chu Vô Tâm đang trợn mắt, há hốc mồm, ngây người đứng trước cửa.

Không biết nói gì.

Còn Ninh Liên thì từ lúc nàng bước vào, vẫn luôn dùng ánh mắt hứng thú, một bên phe phẩy quạt, một bên quan sát nàng: Nàng không phải là người đã quảng cho Ninh An mấy cái tát trong đại hội chọn rể sao? Nghe thám tử báo lại nàng là Tứ tiểu thư Chu phủ, hiện tại còn có Thái tử làm chỗ dựa, nhưng sao nàng lại chạy đến tửu lâu làm tiểu nhị rồi? Nàng đúng là làm hắn kinh hi không nhỏ.

Mà điều làm Chu Vô Tâm không thể ngờ là, người nàng ngày nhớ đêm mong, lại xuất hiện trước mặt nàng vào lúc này.

Có thể đem màu trắng mặc thành cao quý, trang nhã, không nhiễm bụi trần như vậy, trừ ân nhân cứu mạng mình thì còn ai vào đây?

Có lẽ vì thật sự không chịu được ánh mắt nóng bỏng như vậy của Chu Vô Tâm nữa, Ninh Thần không thể không lạnh nhạt buông một câu: “Tính tiền.” Giọng nói hắn trầm thấp, lạnh lẽo khiến nhiệt độ trong không khí đột nhiên hạ thấp xuống.

Nhưng riêng Vô Tâm lại cảm thấy vô cùng êm tai.

Ninh Liên ý tứ sâu xa, cười cợt nhìn nàng: “Tiểu nhị, tính tiền.”

Lúc này, Chu Vô Tâm mới hoàn hồn, vội vàng trả lời: “Vâng, khách quan, ngài chờ một lát.” Nói xong, lập tức chạy xuống lầu tìm Lý chương quỹ

lấy hóa đơn, rồi cũng tự động chạy lên muốn đưa tận tay bọn họ, nhưng khi nàng tới nơi thì hai người đã ra khỏi từ lâu rồi.

Chu Vô Tâm gấp gáp đuổi theo, từ lúc được cứu đến bây giờ, nàng vẫn không thể nhìn thấy mặt mũi của ân nhân cứu mạng.

Nhưng mà, bóng lưng kia, còn cả giọng nói kia, cả đời nàng sẽ không bao giờ quên.

Tuy rằng hẳn để nàng nằm ngoài phủ húng gió mấy canh giờ.

Tuy rằng, hẳn đánh ngất nàng.

Nhưng điều này lại không hề ảnh hưởng đến hình tượng rực rỡ đầy hào quang của hân trong mắt nàng.

Hơn nữa, anh hùng đều là những người có tính tình hơi cổ quái như vậy, cái này nàng có thể hiểu được.

Hiện tại, nàng trăm phần trăm khẳng định, xác định và nhất định, người cứu nàng, chính là nam tử bạch y trước mắt.

Má ơi, đây, không chỉ đơn giản là một bóng lưng sát thủ, mà ngay cả khuôn mặt hân cũng là mặt sát thủ nha! Quá đẹp, quá anh tuấn, đẹp mê chết nàng rồi!

“Chương quý nói người là Thất hoàng tử Ninh Thuần, Ninh Thuần có đúng không, ta nhất định phải tìm cơ hội báo đáp cho người!” Chu Vô Tâm âm thầm quyết định trong lòng.

Oa ha ha ha, hôm nay ta thật vui vẻ. . .

Ngày hôm nay, tâm tình của Chu Vô Tâm tốt một cách kỳ lạ, còn hưng phấn đến mức bước bước chân sinh gió, thân thể nhẹ bẫng như trên mây.

...

Sau khi lên xe với Ninh Thuần, Ninh Liên lại bắt đầu phe phẩy cây quạt trong tay hân, giọng điệu cười cợt, nhắc tới: “Thú vị. Quá thú vị. Để muốn xem thử, các nàng sẽ làm cách nào bắt được đệ tôi tay. Ha ha ha ha ha. . .”

Ninh Thuần nhìn cái tên đang phát bệnh bên cạnh, im lặng dòi mắt ra ngoài xe.

Trước cửa từ lâu xuất hiện một bóng người nhỏ gầy, nhưng trên gương mặt lại nở rộ một nụ cười sáng lạn, thổi quét vào lòng hân, thổi đến mức cả người hân tê tê ngứa ngứa, khiến tâm tình luôn bình tĩnh không lay động, đột nhiên trở nên vô cùng không thoải mái.

Chu Vô Tâm

Trong lòng hân âm thầm lẩm nhẩm cái tên này.

Gã sai vật giá một tiếng, xe ngựa lập tức bon bon lên đường, đến khi khuôn mặt tươi cười của nàng dần khuất, hân mới thu hồi tầm mắt, nhắm mắt lại, chẳng qua nụ cười ấy của nàng, lại luôn quấn quanh trong đầu hân, xua cách nào cũng không đi.

...

Bên trong Mộng Hương Lâu.

Chu Vô Tâm lôi kéo Lý chương quý, giọng nói ngọt ngào khiến ông phải rung mình: “Chương quý, ông xác định người mặc áo bào trắng lúc này chính là Thất hoàng tử sao? Ông chắc chắn chứ?”

“Bằng vào kinh nghiệm hóng chuyện nhiều năm của ta* thì tuyệt đối đúng.” Lý chương quý vô cùng chắc chắn khẳng định: “Xem ra tiếng tăm của Mộng Hương Lâu càng ngày càng lớn, rốt cuộc có thể khiến ta hân diện trong buổi tổng kết cuối năm rồi. Để ta xem lần này lão Lưu lại dám nói gì nữa.”

(*bởi vì nữ chính đã thân quen với Lý chương quý nên xưng hô cũng ngang hàng hơn)

“Vậy ông còn biết chuyện gì về hân không? Chương quý, mau nói cho ta biết đi.” Hai mắt Chu Vô Tâm tỏa ánh sáng, vội vàng thúc giục. Nàng hoàn toàn không thấy hứng thú đối với buổi tổng kết cuối năm gì đó của ông ta đâu.

“Người muốn biết chuyện này để làm gì?” Về mặt Lý chương quý vô cùng khó hiểu hỏi lại.

“Ai nha, còn không phải vì Hường Noãn ái mộ hân, nên ta mới giúp nàng tìm hiểu tin tức một chút sao.” Chu Vô Tâm không hề thấy áy náy mà kéo ngay Hường Noãn ra làm lá chắn.

Nhưng Lý chương quý nghe thấy nàng nói thế, lại tin tưởng nàng không chút nghi ngờ: “Thật? Người nói thiên kim Thượng thư ái mộ Thất hoàng tử?”

Chu Vô Tâm cực kỳ chắc chắn gật gù đầu: “Đúng vậy.”

Nhiệt tình hóng chuyện của Lý chương quý hoàn toàn bị nàng kích thích ra, ông kích động nói: “Không ngờ thiên kim Thượng thư không chỉ làm việc cực

đoan mà ngay cả tìm đối tượng, hay ái mộ cũng cực đoan như vậy. Thật khiến lão phu phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Quả nhiên ông trời rất công bằng, đứa nhỏ sinh trong gia đình vừa có tiền vừa có thể đều không có mấy đứa được bình thường.” Nói xong, ánh mắt ông còn dừng lại chốc lát trên người Chu Vô Tâm.

Càng tiếp xúc nhiều với Vô Tâm, Lý chương quỹ dần dần phát hiện, thật ra Chu Vô Tâm hoàn toàn không có tính khí tiểu thư như những vị tiểu thư khác, cho nên ông cũng không cần phải cẩn trọng trong lời nói đến việc làm như khi vừa gặp mặt.

Chu Vô Tâm luôn luôn tán thành cái nhìn của ông, có điều, bây giờ sự chú ý của nàng, lại dừng ở trên người Ninh Thuận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiễn khách.

Edit: Thủy Lưu Ly

“Chương quỹ, lời ấy nghĩa là sao?”

“Người trong Kinh thành đều biết, Thất hoàng tử đã từng làm ra một chuyện náo động toàn bộ Kinh thành.”

Nói xong còn liếc Chu Vô Tâm một cái như muốn nói rốt cuộc ngươi có phải là người Kinh thành hay không.

“Chương quỹ, ông mau nói đi, là chuyện gì vậy?”

Về mặt Lý chương quỹ lắm la lắm lét nhìn bốn phía, xác định không có ai nghe lén bọn họ tám chuyện mới tiếp tục nói: “Có người nói, sau khi mẫu phi Thất hoàng tử tạ thế (chết), hắn đã thề với trời, sẽ vì người mà giữ tròn đạo hiếu, chung thân không cưới. Nhưng vào lúc ấy, hoàng thượng lại hạ chỉ để hấn cưới con gái của Lý tướng quân, tên gì thì ta quên mất rồi. Vị kia nghe Thất hoàng tử nói vậy đã tự sát ngay trong ngày. Lý tướng quân nhất thời phẫn nộ, muốn đi giết Thất hoàng tử, chỉ có điều sau đó không biết ông ta đã chết hay còn sống mà đột nhiên biến mất không còn tung tích. Ta nghĩ nha, tám phần mười là chết rồi.”

Doạ.

Lại còn có chuyện như vậy.

Mị lực của hấn cũng quá lớn rồi.

“Vậy hấn thật sự không cưới sao?”

“Cưới cái gì chứ. Nghe nói mặc kệ Hoàng thượng dùng cách gì, trên vấn đề này hấn luôn kháng chỉ không tuân. Qua một thời gian dài, Hoàng đế cũng dần lười quản. Sau đó, dù ai muốn sắp xếp việc kết hôn, đều chừa mình hấn ra.”

Nói như vậy, trước giờ hấn vẫn chỉ một mình một người.

Rất tốt, nàng rất thích.

Với lại chuyện này không thành vấn đề, hấn muốn giữ đạo hiếu lại có thể giữ cả đời sao?

(lời edit: >.< tha cho anh ấy đi chị .= chị như vậy là iem muốn bỏ ngang không edit nữa ấy)

Nghĩ tới đây, Chu Vô Tâm gian xảo nở nụ cười. Mặc kệ có chuyện gì đi nữa, nàng cũng muốn cảm tạ hấn thật tốt, cho nên nàng không cần phải quan tâm đến những chuyện đó làm gì.

“Ngươi nói xem, đây không phải là ngu ngốc ngu, mà tầm tã sao. Thấy không, Thất hoàng tử và Cửu hoàng tử ấy, hai người đều là người chưa có hôn phối. Có điều, mắt thấy Cửu hoàng tử sắp cáo biệt cuộc sống độc thân rồi, những ngày tháng về sau của Thất hoàng tử có lẽ sẽ vô cùng tẻ nhạt, không có ai làm bạn, nhì.” Lý chương quỹ đứng một bên không ngừng cảm khái: “Không ngờ sinh ở hoàng gia mà cũng có người Đế vương không thể nắm bắt được.”

“Ừm, chương quỹ, tin tức này của ông chính xác chứ?”

“Phí lời. Làm nghề này như chúng ta, tin tức không chính xác, linh hoạt thì còn lẫn lộn làm gì.”

“Chương quỹ quả nhiên không hổ là chương quỹ.”

“Được rồi được rồi, khỏi phí lời. Mau mau ra chào hỏi khách khứa đi. Mà sao ta lại tám chuyện với ngươi nhỉ?” Lúc này Lý chương quỹ mới ý thức được, bây giờ không phải là lúc thích hợp để nói chuyện cho nên không nhận được thết to lên.

Còn Chu Vô Tâm thì ngược lại, tâm tình hôm nay của nàng càng lúc càng tốt, càng lúc càng sung sướng, đến chiều đài khách khứa cũng trở nên nhiệt tình, nhanh nhẹn hơn.

Chỉ để lại một mình Lý chương quỹ ở tại chỗ, về mặt trừ không hiểu ra sao thì cũng là không hiểu ra sao.

Cuối cùng, ông vẫn không hiểu được: “Không đúng, vị thiên kim Thượng thư này sao lại tự đâm đầu vào ngõ cụt chứ. Vô Tâm, ài, Vô Tâm ngươi trở lại cho ta, chúng ta từ từ tâm sự. . .”

...

Hôm nay, Thái tử xử lý xong đồng tấu chương sớm, cho nên tâm tình cực kỳ vui sướng đi đến Chu phủ tìm Chu Vô Tâm.

Nhưng nàng lại không ở nhà.

Mà nàng đi nơi nào, cũng không có ai biết.

Cuối cùng nếu không phải mọi người tìm Hoàng Thiện đến, Hoàng Thiện lặng lẽ nói với hắn vài câu thì có khi hắn đã cho rằng Chu Vô Tâm lại bị bắt nạt, bị ném đến nơi khi ho cò gáy nào nữa rồi.

Dáng vẻ lúc ấy của Hoàng Thiện dường như rất sốt ruột muốn ra ngoài, còn tùy tiện nói vài câu với Thái tử rồi vội vã rời đi. Thái tử không tìm được Chu Vô Tâm, vốn định trở về cung lại đột nhiên nảy ra ý định muốn đến xem nơi Chu Vô Tâm ở, vì vậy, hắn hạ lệnh bảo người dẫn đường, chậm rãi đi đến nơi đó.

Ven hồ nước u tĩnh, một thiếu nữ rung rung muốn khóc đang ngồi nhìn nước trong hồ, bộ dạng như muốn tự vẫn, cầu các người đừng cản trở ta.

Thái tử vừa thấy tình cảnh như vậy, không chút nghĩ ngợi, lập tức xông lên, kéo thiếu nữ ven hồ trở về.

Thân thể Chu Kỳ Lam bị Thái tử ôm, càng trở nên mềm nhũn như bông vải: “Cảm ơn Thái tử.”

Tâm địa của đứa nhỏ Thái tử này rất tốt, không chịu nổi khi nhìn thấy nữ nhân nào khóc lóc trước mặt hắn: “Ta biết ngươi, ngươi là người tổ chức sinh thân lần trước, Chu Kỳ Lam?”

“Vâng.”

“Đang yên đang lành sao ngươi lại muốn tự vẫn?”

Xem đi, đây chính là nhược điểm của nam nhân.

Nhìn thấy Chu Kỳ Lam khóc đến nước mắt như mưa, cái bệnh nhẹ dạ của hắn lại bắt đầu tái phát, muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Chu Kỳ Lam giả vờ muốn nói lại không dám nói, cuối cùng, dưới sự đe dọa, dụ dỗ của Thái tử, mà thật ra là cơ hội nàng ta cố tạo ra, kể lại nguyên nhân bản thân muốn tự vẫn, nói một đồng lớn, khiến sắc mặt vốn vui vẻ của Thái tử trực tiếp trở nên tái nhợt.

Hơn nữa, sắc mặt như vậy, vẫn kéo dài đến khi Chu Vô Tâm trở về.

Chu Vô Tâm đang muốn bước vào biệt viện mình ở, lại thấy trên địa bàn của mình, một nam nhân quen mắt đang ôm một nữ nhân cũng quen mặt, hai người cực kỳ ân ái ngồi ven hồ, cảnh tượng chói lóa muốn đâm mù mắt nàng.

“Yo, thật biết tìm chỗ, vụng trộm còn vụng trộm đến địa bàn của ta.” Chu Vô Tâm giễu cợt lại gần hai người, nói.

Thái tử vừa nghe thấy giọng nói của nàng, đột nhiên đứng bật dậy, gương mặt thối hoắc, lạnh lùng rít gào với nàng: “Chu Vô Tâm, ta thực sự đã nhìn lầm ngươi!”

Chu Vô Tâm bị Thái tử chửi không hiểu ra sao, cúi đầu nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt Chu Kỳ Lam, lập tức hiểu được, có người lại đang bịa đặt sinh sự.

Thái tử thấy Chu Vô Tâm không nói lời nào, cho rằng nàng ngầm thừa nhận, tiếp tục nói: “Ta thật không ngờ có người ý vào sự sùng ái của ta mà làm xằng làm bậy! Chuyện thương thiên hại lý nào cũng dám làm, lại còn không hề có ý ăn năn hối cải!”

“Dám hỏi một câu, ta đã làm chuyện thương thiên hại lý gì?” Chu Vô Tâm bị hắn nói như thế, lửa giận lập tức bùng lên. Uổng công nàng coi hắn là bạn tốt, vậy mà hắn lại không tin nàng! Chỉ nghe lời nói gió là mưa của kẻ khác!

“Ngươi còn dám không biết xấu hổ mà hỏi ta?” Thái tử hỏi ngược lại: “Kỳ Lam, ngươi vén tay áo lên, bày vết thương trên người ra cho nàng xem!”

Nghe vậy, Chu Kỳ Lam quả nhiên bày ra vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, vén tay áo lên.

Chu Vô Tâm nhìn thấy trên làn da trắng nõn kia dày đặt những vết thương đỏ thẫm, nàng không nhịn được cười gằn.

MN, không ngờ chỉ vì biết Thái tử đến mà lại dám làm như vậy. Chu Vô Tâm tỏ vẻ vô cùng ‘kính phục’ trước sự can đảm tự ngược của nàng ta.

Hơn nữa, không ngờ Chu Kỳ Lam tính toán chuẩn xác như vậy! Vết thương này nửa mới nửa cũ, mới chèn lẫn lên cũ, người bình thường vừa nhìn thấy chắc chắn sẽ khẳng định nàng ta thường xuyên bị bắt nạt.

Khó trách nàng ta có thể nhẫn nhịn, yên tĩnh lâu như vậy, e rằng vì chuyện hôm nay, nàng ta đã ngầm tính toán từ rất lâu rồi.

Thực sự là ăn no rừng mỡ, điển hình không có chuyện làm.

Khi nàng tức giận đến cực điểm, nàng sẽ không la hét, cũng không ồn ào, mà là dùng một loại giọng điệu vô cùng lạnh nhạt, hỏi hần: “Không phải chỉ là một ít vết bầm sao, ngươi muốn nói rõ cái gì?”

“Ngươi đánh muội muội ngươi thành như vậy, mà còn dám mở miệng hỏi ta muốn nói rõ cái gì? Xem ra ta đúng là quá sùng ngươi rồi, mới khiến lòng dạ ngươi ngày càng độc ác, không coi ai ra gì, chờ đến cơ hội lập tức trả thù muội muội mình như vậy.”

Chu Vô Tâm cảm thấy rất buồn cười: “Ngươi sùng ta ở chỗ nào? Ngươi cho ta tiền hay là cho ta quyền hay là cho ta yêu?”

“Ngươi . . .” Thái tử bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được. Nghe nàng nói, hần mới nhớ ra hình như mình không cho nàng cái gì cả, nhưng hần dung túng nàng như vậy chẳng lẽ còn không đủ?

Ai dám thấy hần mà không hành lễ? Ai dám trực tiếp gọi thẳng tục danh của hần? Huống chi, nếu không phải hần cảnh cáo Chu Hậu, thì Chu Hậu sẽ bỏ qua cho nàng sao?

“Thật ngại quá, hôm nay ta mệt rồi, phiền các người rời đi đi.” Chu Vô Tâm ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu Liên, tiễn khách!”

Sợ rằng trong thiên hạ này, người dám bày ra sắc mặt này với Thái tử, ngoại trừ Hoàng đế thì cũng chỉ có mình Chu Vô Tâm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Công tâm gian kế.

Edit: Thủy Lưu Ly

Thái tử bị nàng chọc tức: “Chu Vô Tâm, bản vương muốn ngươi lập tức xin lỗi muội muội ngươi!”

“Dựa vào cái gì?” Chu Vô Tâm dùng một loại ánh mắt vô cùng xa lạ nhìn hần: “Bản thân nàng ta tự ngược để diễn kịch, nhưng dựa vào cái gì lại muốn ta phải diễn cùng nàng? Chỉ có ngần ấy vết bầm mà đã khiến ngươi kích động như vậy sao? Nếu sự cảm thông của ngươi dư thừa đến mức tràn lan như thế, vậy mời ngài đi đến cửa Tây đi, nơi đó có đủ người có thể nuốt lên sự thông cảm đó của ngươi đấy.”

“Làm càn!” Thái tử vung tay lên, rất tàn nhẫn cho Chu Vô Tâm một cái tát.

Thời khắc này, Chu Vô Tâm cảm thấy thật bị ai.

Nàng chỉ là một người khách qua đường trong thời không này, mà khi nàng cố gắng để bản thân mình hòa nhập vào, khi nàng vất vả, tin tưởng mà giao tình cảm cho một người bạn, thì nàng lại phát hiện, những tình nghĩa này lại khiến người ta nản lòng thoái chí đến như vậy.

Không có ai tiếp nhận chính mình, cũng không có ai tin tưởng chính mình.

“Ha ha ha ha . . .” Chu Vô Tâm đột nhiên cất tiếng cười to lên.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thái tử: “Ninh Dạ, ta cho ngươi biết.” Nàng chỉ vào Chu Kỳ Lam: “Vết thương trên người nàng đúng là ta làm, ngươi có thể làm gì ta? Ta cứ muốn bắt nạt nàng, ngược đãi nàng, ta thích, ngươi có thể làm gì ta? Từ nhỏ đến lớn nàng bắt nạt ta còn ít sao? Hiện tại ta dựa vào sự sùng ái của ngươi mà trả thù nàng, không được sao? Tâm địa ta đúng là ác độc như vậy, ở trước mặt ngươi, bao gồm những câu nói khi ở cùng ngươi, đều là vì muốn nhận được sự che chở và tin tưởng của ngươi. Ta đúng là đang lợi dụng ngươi, như vậy thì ta mới có thể trả thù mỗi người bên trong Chu phủ này, không được sao? Lúc trước không ai ép buộc ngươi tới cứu ta, cũng không ai ép buộc ngươi muốn đối xử với ta như thế nào, tất cả đều là ngươi cam tâm tình nguyện, vậy thì ngươi còn tức giận cái gì?”

“Chu, Vô, Tâm!” Thái tử bị những lời nói Chu Vô Tâm chọc tức đến run người. Nghiến răng nghiến lợi rống nàng.

Đến ngay cả Chu Kỳ Lam cũng bị nàng dọa khiếp sợ đến nửa ngày cũng chưa thể lấy lại tinh thần.

“Tiểu Liên, tiền khách!”

Nói xong, Chu Vô Tâm không thèm bỏ thí cho bọn họ thêm một ánh mắt nào nữa, nàng xoay người, dùng sức đóng sập cửa lại.

Đến khi bản thân được yên tĩnh một mình, nàng mới phát hiện, thì ra, nước mắt nàng đã thấm ướt viền mắt.

Nàng không sợ khổ, không sợ vất vả, không sợ bị bắt nạt, cũng không sợ bị thương, nàng chỉ sợ người mình quan tâm khiến nàng thất vọng.

...

Kể từ khi cãi nhau với Thái tử, khoảng thời gian này, tinh thần Chu Vô Tâm luôn ở trong trạng thái vô cùng sa sút, cả ngày mặt mày ủ rũ, làm chuyện gì cũng không thể tập trung.

Đừng nói tình yêu hành xác người, mà tình bạn cũng hành hạ người ta như vậy.

Huống chi, trong lòng Chu Vô Tâm, Thái tử là một người bạn rất rất quan trọng, nhưng không ngờ hẳn lại vì Chu Kỳ Lam mà nói nàng như vậy, chuyện này, nói nàng làm sao chịu đựng nổi, làm sao chịu nổi!

Thái tử trở lại trong cung, đem một bụng tức giận đều xả lên người Thái tử phi, khiến Thái tử phi vô tội phải ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt: Nàng đã đắc tội ai chứ, tại sao Thái tử vừa thấy nàng đã phát hỏa như vậy?

“Điện hạ, ngài cứ ở trong cung đập vỡ đồ đạc cũng không phải là cách hay, nếu không thuộc hạ đi mời Chu tiểu thư tới, để hai người đơn độc nói chuyện?” Cố Ninh nhìn thấy Thái tử đập nát toàn bộ bình hoa trong đại sảnh, không nhìn được mở miệng khuyên can.

“Tìm nàng đến thì có ích lợi gì? Nàng dám ý vào việc có ta làm chỗ dựa mà dám làm ra chuyện như vậy, tính khí này của nàng tuyệt đối không thể nuông chiều!” Thái tử tàn nhẫn ném thẳng bình hoa cuối cùng ra ngoài, gầm gừ nói.

“Theo suy nghĩ của thuộc hạ, thuộc hạ cảm thấy Chu tiểu thư không giống người sẽ bắt nạt muội muội mình.”

“Lòng người cách một tầng da, sao người biết nàng không làm.”

Cố Ninh nhìn khuôn mặt đến chết cũng mạnh miệng của ai đó, hiếm khi mỉm cười như có như không: “Nếu Điện hạ cảm thấy nàng là người như vậy thì sợ rằng người sẽ không tức giận giống như bây giờ.”

Bởi vì hẳn không tin nàng sẽ làm chuyện này, nhưng nàng lại một mực thừa nhận. Hẳn đường đường là Thái tử, xưa nay chỉ có hẳn làm người khác buồn bực, mất tập trung, nhưng bây giờ lại bị một cô gái mới quen biết mấy tháng làm tâm thần không yên. Hẳn tức giận như vậy, trong mắt người khác, đứng là không hiểu ra sao.

Nhưng mà, Cố Ninh từ nhỏ đã theo hẳn, hẳn ta rõ ràng, Thái tử tức giận là vì nàng không chịu giải thích đã nhận tất cả tội lỗi về mình, cũng là giận chính mình vì không khống chế tâm tình, đánh nàng một bạt tai.

“Điện hạ, thuộc hạ cho rằng, cách giải quyết tốt nhất là hai người đối mặt tâm sự. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, cứ nói rõ thì chẳng phải sẽ biết sao? Hơn nữa, người cũng nghe thiếu gia Hoảng Thiện nói rồi, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Chu tiểu thư đều đến tâu lâu giúp đỡ, thuộc hạ cảm thấy nàng đã bận bịu cả ngày bên ngoài, mà buổi tối còn tìm người ngược đãi, thì với thể cốt của Chu tiểu thư, e rằng nàng sẽ không thể kham nổi.”

“Ừ” Thái tử nghe cố Ninh nói như vậy, sắc mặt dần dịu lại. Thật ra, lúc hẳn tức giận, trong lòng hẳn rõ ràng vẫn còn hiểu rõ đạo lý, nhưng vẫn phải có người cảnh tỉnh, dẫn dắt từng chút mới có thể giúp hẳn khôi phục bình tĩnh được.

Sau mấy ngày giã dựa về vấn đề mặt mũi, Thái tử quyết định đến tìm Chu Vô Tâm từ từ nói chuyện, ai bảo nàng là người đặc biệt như vậy đây.

Hắn tình nguyện vì nàng mà làm rất nhiều chuyện trước đây hẳn không làm. Ví dụ như chủ động xin lỗi người khác.

Lúc Thái tử đột nhiên xuất hiện ở Chu phủ, đã đem đến khiếp sợ không nhỏ cho mọi người.

Chu Vô Tâm và Thái tử cãi nhau ở Chu phủ, đã sớm là chuyện mà ai ai cũng biết. Tất cả mọi người đều cho rằng Chu Vô Tâm đã ném mất cái chỗ dựa này, nhưng không ngờ hẳn lại chạy đến tìm nàng lần nữa.

Bọn hạ nhân đều lặng lẽ bàn tán: “Chu tứ tiểu thư quả nhiên rất lợi hại, làm Thái tử điện hạ mê mẩn đến mức không để ý thân phận.”

Nhưng dường như mỗi lần Thái tử đến đều không đúng lúc, nếu không phải nàng không trở về thì chính là nàng mới vừa ra đi.

Lần trước là không trở về.

Lần này, vừa vặn là mới ra đi.

Có điều, không sao, có thể leo được đến vị trí Thái tử như hiện nay, trình độ kiên trì của hẳn tất nhiên khác hẳn người thường.

Hắn có thể chậm rãi chờ đợi.

Thái tử lập tức phát tay cho mọi người lui ra, còn mình hắn lại chậm rãi đi dạo đến biệt viện của Vô Tâm.

Còn Chu Kỳ Lam thì đứng ngoài biệt viện, len lén nhìn Thái tử. Nam nhân như ngọc này, từ lần đầu thấy hắn, ả đã thích hắn. Nhưng ả ngàn tính vạn tính cũng không ngờ người có thể gần gũi với hắn, lại là vị tỷ tỷ Chu Vô Tâm mà ả luôn xem thường, cười nhạo.

Ả không cam lòng.

Ả tin rằng có sự giúp đỡ của Ninh An, ả tuyệt đối không thua.

Cho nên, ả thu lại tâm tư, lão đảo đi vào biệt viện.

Thái tử nghe thấy tiếng bước chân, cho rằng Vô Tâm trở về, thế nhưng khi xoay người, nhìn thấy người tới là Kỳ Lam, ánh mắt hắn lập tức trầm xuống: “Sao ngươi lại qua đây rồi?”

Kỳ Lam một bộ yếu đuối, mong manh, đi tới trước mặt Thái tử định hành lễ, nhưng mà, đúng lúc này, thân thể nàng ta như trượt một cái, muốn té ngã. Dòng dõi Hoàng gia đều là những người có thân thủ không tồi, phản ứng tự nhiên cũng nhanh nhẹn hơn người thường rất nhiều, vì vậy, mắt thấy nàng ta muốn ngã xuống, xuất phát từ bản năng, Thái tử vươn tay đỡ lấy nàng ta, nhưng không nghĩ lại bị nàng ta thừa cơ ôm lấy, nhào vào lòng mình.

Thái tử muốn đẩy nàng ta ra, nhưng nàng ta lại có thể né tránh, càng ôm chặt hơn: “Điện hạ, ta, xin lỗi, ta, ta chỉ cảm thấy hơi choáng váng đầu.”

Thấy nàng ta đã nói đến vậy, Thái tử cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể tùy ý nàng ta ôm chính mình, hai hàng lông mày nhíu chặt, hắn đột nhiên nghĩ tới vết thương lần trước trên tay nàng ta: “Kỳ Lam, ngươi nói thật với bản vương, vết thương trên tay ngươi làm sao mà có?”

Kỳ Lam vui trong lòng hắn sợ hãi, cả kinh, không nghĩ đến Thái tử sẽ hỏi đến chuyện này: “Là, là Vô Tâm tỷ tỷ làm.”

Thái tử dùng tay nắm lấy cằm nàng ta, ép nàng ta ngẩng đầu lên, lạnh lùng đặt câu hỏi: “Rốt cuộc là làm sao lại có?”

Nhưng mà, ngay lúc Kỳ Lam bị Thái tử tra hỏi đến không biết trả lời ra sao, Chu Vô Tâm lại đột ngột trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nam nhân đào hoa.

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm vừa vào cửa, đã nhìn thấy Thái tử nâng mặt Kỳ Lam lên, mà Kỳ Lam nước mắt rung rung, vô cùng thâm tình cùng hắn đối mắt.

Chu Vô Tâm thật vất vả mới đè xuống ngọn lửa trong lòng, lại bị tình cảnh này đâm một phát, lửa giận cũng lập tức bùng lên.

Rốt cuộc hai người kia muốn thế nào, mỗi lần vụng trộm đều nhất định phải đến địa bàn của nàng sao? Chu phủ này không còn nơi nào khác à!

Thái tử nhìn thấy Chu Vô Tâm trở về, vội vàng đẩy Kỳ Lam ra, tươi cười rạng rỡ bước lại gần nàng: “Vô Tâm, ngươi đã về rồi?”

“Thì sao? Trở về không đúng lúc, làm hỏng chuyện tốt của ngươi rồi?” Chu Vô Tâm lạnh lùng liếc hắn một cái, né người đi vượt qua hắn.

Suy cho cùng dù sao hắn cũng là một vị Thái tử, từ nhỏ đến lớn chưa có người nào có thể thờ ơ với hắn như vậy, cho nên nhưng lời này của Chu Vô Tâm, làm hắn cảm thấy rất khó chịu: “Nói gì vậy, vừa rồi ta chỉ giúp đỡ nàng một chút thôi, không phức tạp như ngươi nghĩ.”

Chu Vô Tâm liếc xéo hắn một cái, ánh mắt lướt qua Kỳ Lam, cười lạnh: “Nam nhân nếu có ý đồ không an phận cũng sẽ không thừa nhận trước mặt người khác.”

Nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Sắc mặt Thái tử hơi thay đổi: “Đứng lại!”

Bước chân Vô Tâm hơi dừng rồi lại lập tức tiếp tục đi về phía trước.

Thái tử bị Vô Tâm bức cho chó cùng rút giậu, bạo lực kéo Chu Vô Tâm qua.

“A!” Chu Vô Tâm bị hấn đột ngột lôi kéo sợ hết hồn, chờ đến khi nàng đứng vững, nụ hôn của hắn đã phủ lên môi nàng.

Những người ở chỗ này, thấy Thái tử hôn Chu Vô Tâm, lập tức sợ đến ngây người, ngay cả Chu Vô Tâm là người trong cuộc cũng vậy.

Có điều lúc đầu lưỡi của Thái tử nhẹ thăm dò vào, Chu Vô Tâm nhanh chóng lấy lại tinh thần, tàn nhẫn đẩy hắn ra, còn dùng sức chà lau miệng mình, gần giọng mắng: “Kẻ điên!”

Khuôn mặt Thái tử bình tĩnh, nói rõ từng chữ từng câu “Vô Tâm, bản vương nói lại lần nữa, người ta yêu là nàng*, cho dù có ý đồ không an phận, thì cũng chỉ không an phận với nàng mà không phải người khác.”

(*thật sự tỏ tình nên đổi thành nàng hết)

Tò tình như vậy, người khác sẽ không cảm thấy gì, nhưng đối với Kỳ Lam mà nói, đây tuyệt đối là chuyện khiến ả bị đá kích nhiều nhất.

Vì thế, khi Thái tử vừa dứt lời, ả ta lập tức bật khóc, chạy vụt đi.

Tâm tình của Chu Vô Tâm bị nụ hôn này của hắn chọc cho buồn bực, bức bối, mắt tập trung, nàng lạnh lẽo quay đầu rồi đi.

Thái tử nhìn bóng lưng của nàng, đột nhiên nở nụ cười: “Chu Vô Tâm, có phải nàng đang ghen không?”

“Ta phi*. Đòi này ta chỉ ăn nước tương** chứ không ghen.”

(*ý phi nhỏ, cứ đọc theo sẽ biết hành động đó là gì =))

(** ghen = giẫm, ăn nước tương = ko ăn giẫm = không ghen)

“Vậy tại sao khi nàng nhìn thấy ta và Kỳ Lam ở cùng nhau, nàng lại tức giận?”

“Ta. . .” Chu Vô Tâm bị hắn hỏi đến nghẹn lời chỉ có thể “Ta, ta” nửa ngày, rồi giậm chân một cái, mạnh miệng: “Mắc mớ gì đến ngươi!”

“Được rồi được rồi, đừng chạy.” Thái tử vội vàng chạy theo sau Chu Vô Tâm, kéo nàng lại: “Chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không? Không cãi kinh, nhé? Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, Vô Tâm mà ta biết sao có thể là người có lòng dạ ác độc như vậy, ta tin nàng, ta tin những chuyện kia không phải do nàng làm. Lần trước là do ta quá nóng vội, xin lỗi.”

Chu Vô Tâm bị Thái tử nói đến ngây người, tuy rằng thời gian nàng ở cổ đại không lâu, nhưng nàng vẫn biết để một vị Thái tử hạ mình nói xin lỗi với một bình dân như nàng là cần bao nhiêu ân sủng, đừng nói đến ân sủng, đây gần như là chuyện không thể nào xảy ra.

Nhưng mà bây giờ chuyện này lại xảy ra trên người nàng, sao nàng không thể khiếp sợ cho được!

“Chúng ta tốt đẹp lại như trước nhé!”

Thái tử nhọt nhọt cười, trong nháy mắt đó, Vô Tâm như thoáng nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp, rực rỡ, ánh vào mắt nàng, khiến nàng không cách nào nhìn thẳng, chói đến mê mắt người..

...

Không thể không nói, người gặp việc vui, tinh thần lập tức thoải mái. Từ lúc làm hòa với Thái tử, Chu Vô Tâm cứ như được sống lại vậy, ăn gì cũng thấy ngon miệng, ngay cả làm việc cũng có sức lực hơn, điều này lại dọa Lý chương quỹ một trận, làm ông cho rằng nàng bị cái gì kích thích, mãnh liệt hỏi nàng có cân nhắc ngơi thêm mấy ngày không?

“Chương quỹ, không sao, ta rất khỏe. Ta chỉ hơi kích động một chút thôi.” Chu Vô Tâm vầy vầy khăn lau giải thích.

Bỏ đi, nếu nàng không muốn trở về nghỉ ngơi thì thôi vậy, vì để vị tiểu thư Chu gia này mau chóng khôi phục bình thường, Lý chương quỹ quyết định kết thúc công việc trước thời gian.

Nhưng mãi đến khi trời chiều ngã về tây, Chu Vô Tâm mới dọn dẹp xong chiếc bàn cuối cùng, chuẩn bị về phủ ăn cơm. Đột nhiên bên tai nàng xẹt qua một tiếng gió, Hường Noãn không biết từ đâu bất ngờ xông tới, không nói hai lời đã lôi kéo nàng chạy thẳng, trình độ liều mạng chạy trốn chết như vậy thật sự khiến người ta phải che mặt thối thức.

Mà mới chạy không bao lâu, Chu Vô Tâm đã nghe hàng loạt tiếng chém giết ồn ào truyền đến từ phía sau.

Quay đầu lại vừa nhìn, nàng suýt chút nữa đã trượt chân ngã lăn tại chỗ.

Người đuổi theo các nàng có chừng hai mươi người. Người người cầm đại đao trong tay, vẻ mặt hung thần ác sát, bộ dạng như gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, hoàn toàn là bộ dạng của một đám lưu manh, hải tặc (cướp biển), sơn tặc trong truyền thuyết.

Trước đây Chu Vô Tâm cảm thấy bản thân rất có khả năng gây chuyện, nhưng hôm nay so sánh với Hường Noãn, nàng cảm thấy mình đã gặp được sự phụ.

Về mặt Chu Vô Tâm như đưa đám, vừa chạy vừa nói: “Hương Noãn đại tiểu thư, tự ngươi gây sự thì thôi, tại sao còn nhẫn tâm kéo ta vào chứ!”

“Bởi vì ngươi là bạn tốt của ta, ta phải để ngươi có cơ hội đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau với ta.”

Má ơi, đây là logic bá vương gì vậy hả!

Chu Vô Tâm hơi liếc nhìn sau lưng: “Thị vệ của ngươi đâu? Là đám người trói ta lần trước ấy? Không phải là bọn họ lại chạy đến nơi nào ngăn ngươi, suy nghĩ nhân sinh rồi chứ.”

“Bọn họ ở lại trong phủ!” Hương Noãn ra sức chạy trốn, nỗ lực chạy trước Chu Vô Tâm.

Nếu không phải chạy thoát thân kích thích tiềm lực bản thân, Chu Vô Tâm đã sớm ngồi bệch xuống đất nghỉ ngơi rồi, thật sự quá mệt mỏi mà.

Chu Vô Tâm cắn răng chạy vọt tới bên cạnh Hương Noãn: “Bây giờ ngươi gặp nguy hiểm, bọn họ còn ở nhà làm gì.”

“Bọn họ ở nhà, cha ta sẽ cho rằng ta cũng ở nhà.”

“Vậy còn mấy cơ sở ngầm của cha ngươi thì sao.”

“Cơ sở ngầm nào có thể nghĩ đến chuyện ta bị người đuổi giết chứ.”

Chu Vô Tâm quay đầu lại nhìn một chút: Sao đám người kia không biết mệt vậy: “Đúng rồi, sao ngươi trêu chọc được những người này vậy?”

“Không phải ngươi nói ta tìm ăn mày đóng giả người chết à.”

“Ta nói ngươi tìm ăn mày, nhưng mà vì cái lông gì ngươi chỉ đi tìm ăn mày lại có thể bị người đuổi giết được thế.”

“Ta cũng không biết nữa.” Hương Noãn vô tội nói: “Ta nhìn thấy trước cửa sông bạc có rất nhiều ăn mày, còn có một người bị ném ra ngoài, quần áo bị xé rách, ta thấy vậy mới đến hỏi hắn có thể diễn vai người cha đã chết của ta không, không ngờ hắn lại gọi một đồng người rượt theo ta. Ta thật sự không hiểu ra sao cả.”

Chu Vô Tâm lão đạo muốn ngã xuống, cảm nín. Chạy ma-ra-tông cũng phải cần có đủ thể lực mới được: “Không được, nếu chúng ta cứ tiếp tục chạy như vậy sẽ bị bọn họ đuổi kịp. Chúng ta chia nhau ra đi, một người dẫn một phần, sau đó từng người nghĩ cách giải quyết.”

“Được, ý tưởng này không tồi.” Hương Noãn liếc mắt, tỏ vẻ tán thành.

“Đúng lúc, ngươi xem, trước mặt có một rừng trúc, chúng ta chạy vào đó rồi lại tách ra.”

“Được.”

“Rồi, một, hai, ba, đến rừng trúc, tạm biệt.”

Lúc Chu Vô Tâm chạy sâu vào rừng trúc, nàng đột nhiên nghe thấy một tiếng đàn xa xưa, nàng không chút nghĩ ngợi, trực tiếp xoay người chạy đến nơi phát ra tiếng đàn ấy.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã nhìn thấy nơi phát ra tiếng đàn. Nàng vừa xuất hiện, tiếng đàn cũng trở nên chậm rãi, sau cùng là hoàn toàn dừng lại.

Chỉ thấy, trong đình nghỉ mát sâu trong rừng trúc, có một nam tử mặc trường sam màu vàng sáng, hơi cong khốe môi, ánh mắt phong tình vô hạn nhìn chằm chằm đàn cổ trên bàn đá, dưới hàng lông mi thật dài là một đôi mắt sáng trong, lưu động ý cười nhàn nhạt.

Tình cảnh này, nếu không phải có đám người sát phong cảnh đằng sau thì Chu Vô Tâm thật sự muốn tận tai nghe hán đàn một khúc. Chi tiếc, Chu Vô Tâm nhìn lại đám người vẫn ngoan cường đuổi theo nàng, lại nhìn nam tử mặt như hoa đào kia, rồi lại so sánh với khuôn mặt hung thần át sát của đám người theo sau, không nhịn được vỗ đầu rên rĩ.

Được rồi, mặc kệ hán vui hay không vui, Chu Vô Tâm vọt vào, lôi kéo hán bỏ chạy. Một bên chạy, một bên còn không quên quay đầu nhìn, đề phòng đám người phía sau đuổi kịp...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edít: Thủy Lưu Ly

Sau đó, khi chạy đến chỗ cây cối tương đối rậm rạp, Chu Vô Tâm đẩy hấn vào, còn bản thân thì lập tức ngồi xuống, bắt đầu trốn.

Nói thật, người nào đó đã bị hành động thô bạo của Chu Vô Tâm làm chấn kinh nho nhỏ một hồi. Nhưng thấy thân thể nàng nhỏ gầy như vậy mà làm, thật ra nàng lại là một nữ nhân hung hãn.

Vừa nãy hấn đã nghe thấy tiếng la giết từ xa xa, vốn đang nghĩ đám sơn tặc nào muốn đến gây sự, lại không nghĩ tới, người đến là nàng.

Nhìn nàng vội vàng, bận rộn trốn tránh, hấn đột nhiên nghĩ dường như mỗi lần nhìn thấy, nàng đều luôn mang đến kinh hãi cho hấn thì phải.

Lúc này, sự chú ý của Chu Vô Tâm đều đặt hết lên đám người đuổi giết, nên hoàn toàn không phát hiện có người đang tỉ mỉ đánh giá mình.

Chu Vô Tâm mất thấy đám người kia đã đuổi tới nơi, nàng nhanh chóng đề thấp giọng nói chuyện, cũng nhân tiện dùng tay nhẹ nhàng bịt miệng cái người cũng đang muốn nói chuyện bên cạnh: “Xuyt, đừng nói chuyện.”

Cảm nhận bàn tay nhỏ bé, ấm áp che ngoài miệng mình, ánh mắt nam tử hơi chuyển, khóe miệng khẽ nâng lên thành một độ cong đẹp mắt.

Sợi tóc của Chu Vô Tâm cọ qua sườn mặt hấn, truyền đến từng đợt cảm giác tê ngứa. Hơi nóng phun bên tai, khuôn mặt nàng gần như dán vào gò má hấn, hấn thậm chí còn có thể cảm nhận được da thịt non mềm, trẻ tuổi của nàng, không những thế, thân thể nàng vì muốn tìm kiếm nơi quan sát tốt, còn không ngừng nhích tới nhích lui.

Phải biết, đã là một nam nhân bình thường, dưới sự tiếp xúc như vậy, nhất định phải dâng lên một chút cơn sóng nào đó.

Vì vậy, mang danh là một nam nhân bình thường, để không phụ lòng bản tính ưu việc của nam nhân, hấn quyết định phải làm gì đó. Nhưng mà, nữ nhân hung hãn này lại không cho hấn cơ hội, bởi vì lúc Chu Vô Tâm phát hiện đám người kia đang lại gần chỗ bọn họ, nàng càng thêm dùng sức che chắn miệng hấn hơn.

Phải biết rằng, nếu là lúc bình thường, có nữ nhân nào gặp phải Cửu hoàng tử như hấn, chắc hấn đã vui vẻ đến phát điên, mà nàng lại nói ngược, chiếm món hời của hấn còn chưa nói, lại còn trừng hấn, chế động tác hấn không nhanh nhẹn, nhích nửa ngày mà còn không nhích được bao nhiêu, thấy hấn chậm chạp, còn đá hấn mấy cái, ra hiệu hấn phải tăng tốc lên.

Ninh Liên bị nàng dẫn dắt như vậy cũng không tức giận, chỉ mở to đôi mắt hoa đào đẹp đẽ, vô tội nhìn nàng.

Ánh nhìn chăm chăm, thỉnh thoảng còn chớp chớp mắt, khiến nàng nhìn đến phát hoảng.

“Ai nha.” Ngay lúc Chu Vô Tâm cho rằng bản thân có thể an toàn chui vào cái động đằng sau, hấn đột nhiên giẫm phải gấu quần nàng, làm nàng nặng nề bật ngã ra sau, mà cái kẻ bị nàng che mặt, cũng rất nề tình, ngã bịch xuống theo nàng.

Chú ý: Vô Tâm ngã đập xuống đất, nhưng còn Cửu hoàng tử của chúng ta, là nện trên người nàng.

Vì vậy, Chu Vô Tâm thật sự không thể chịu được nữa, mới không kìm lòng được, rên rỉ ra tiếng.

Một tiếng rên rỉ này vừa ra, kẻ địch nhanh chóng phát hiện tung tích.

Đám người kia nghe thấy tiếng vang, lập tức chạy lại chỗ bọn họ ẩn nấp, trường đao trong tay, không nói hai lời đã chém loạn vào trong bụi trúc. Nếu không phải trên người nàng có kẻ ‘chịu tội thay’ thì chắc hấn nàng đã bị bọn hấn chém ra mây khói rồi.

Chẳng qua chuyện ngoài ý muốn này không nên tiếp tục nếu không nàng sẽ nôn sạch những gì đã ăn vào buổi trưa mất.

Trong khi Chu Vô Tâm còn đang âm thầm suy nghĩ xem có nên xông lên phản kích để không liên lụy người ta hay không, thì nam nhân kia đã đứng chắn trước mặt, chặn lại hành động của đám hung đồ cầm đao.

Sau đó, không biết từ khi nào trong tay hấn đột nhiên có thêm một chiếc quạt bằng bạch ngọc, mà đám người kia nhìn thấy hấn bỗng dưng xuất hiện, đầu tiên là sững sờ, xong mới ồn ào, la hét muốn đại khai sát giới.

Chu Vô Tâm đứng sau lưng hấn, chỉ thấy cả người hấn tiêu điều tự tại như muốn bay lên, còn đám người trước mặt sau khi phát điên như nhìn thấy chuyện gì đó, sắc mặt trong nháy mắt trở nên quái dị, sợ hãi đến xám xanh, đến lời nói muốn đại khai sát giới trước đó cũng không thêm quân, cả đám mang theo đại đao, như một làn khói vừa la hét, vừa nhanh chân chạy mất.

Chu Vô Tâm nhìn thấy vậy, cả người ngẩn ra, không hiểu ra sao.

Nhưng mà, khi hấn xoay người lại, phe phẩy cây quạt với nàng, nàng mới nhớ ra, người này chính là Cửu hoàng tử đã xuất hiện cùng với Ninh Thuần ngày đó: “Người là, Ninh Liên?”

Ninh Liên nhẹ nhàng nhún mảy, không ngờ lại có người dám gọi thẳng tọc danh của hấn. Lá gan cũng không nhỏ.

Ninh Liên ý cười dào dạt, đóng lại cây quạt trong tay: “Chính là tại hạ.”

“Ồ, chúng ta thật có duyên.” Chu Vô Tâm bỗng dưng xông về phía hắn, một phát bắt lấy tay hắn: Hường Noãn chọc phải một đồng phiến phức cũng không thể kéo nổi một chút quan hệ với hắn, ngày hôm nay, ông trời đúng là mở mắt, để bọn họ gặp phải. Vì hạnh phúc của Hường Noãn, vì hạnh phúc của Hoàng Thiện, và vì mình có thể tiếp cận Ninh Liên, cơ hội tốt như vậy, sao Chu Vô Tâm có thể buông tha được đây.

“Huynh đài, nhìn ở việc ta vừa cứu ngươi lúc nãy, ác, lại nhìn ở việc chúng ta có vài phần duyên phận, dám hỏi một câu, chỗ ở của ngươi có thiếu người không?”

Bộ dạng Chu Vô Tâm vô cùng chân chó, cực kỳ chân thành hỏi.

Ninh Liên lại mở cây quạt ra, thân nhiên xoay người đi về phía trước: “Há, bản vương ngẫm lại, hình như không thiếu người thì phải.”

“Không sao, nếu không ngươi lại chiêu thêm mấy người đi. Nhiều người một chút cũng đỡ phải vội vàng lúc gấp gáp, càng thêm thuận tiện mà.”

“Nhưng quý phủ của bản vương đã có rất nhiều người dự bị.” Ninh Liên tiếp tục trêu nàng.

“Ai mà biết được chứ, người quý giá như ngài đây, sao lại ngại nhiều người hầu hạ, ngài nói có đúng không?”

“Chuyện này chỉ cần một hai người là đủ, có thêm cũng chỉ cản trở mà thôi.” Ninh Liên vô tội nháy mắt mấy cái rồi trả nguyên những lời nàng nói lại cho nàng: “Ngươi nói có đúng không?”

Chu Vô Tâm thật muốn đập hắn một phát: Người gì đâu mà khó khai thông như vậy, một chút nỗ lực* cũng không có.

(*ý nói anh cừ không nghe hiểu hàm ý của chị, là anh cừ không biết điều =)))

“Ngài xem, thật ra là như vậy.” Chu Vô Tâm quyết định nếu vị đại gia này muốn tiếp tục làm khó, thì nàng đành phải sử dụng chiêu lợi hại kia của nàng vậy.

Là tiểu nhị của Mộng Hương Lâu, bên người Chu Vô Tâm luôn mang theo một ít bột ớt, đề phòng nếu vị khách nào cảm thấy mùi vị phai nhạt, có thể thêm chút gia vị cho hắn. Không ngờ tới hôm nay lại phát huy được tác dụng.

Chu Vô Tâm xông lên, cũng lên lút cho một bao bột ớt vào trong miệng, nước mắt lập tức ào ạt chảy ra.

“Tiểu Liên ~.” Chu Vô Tâm lấy vè mặt khô tình cực độ chạy vọt tới kéo tay áo hắn: “Tiểu Liên ~, phi, không đúng. Cừ hoàng tử ~. Ngài nể tình tiểu nhân trên có già, dưới có trẻ, trong nhà không có một người nam nhân để nuôi sống gia đình, mọi gánh nặng đều đè nặng trên vai tiểu nữ, muốn chống đỡ một đại gia đình như vậy, thật sự quá khó khăn. Cầu ngài thương xót, nhận tiểu nữ đến quý phủ ngài làm nha hoàn đi.”

Ninh Liên cười đến hai mắt đều híp thành một đường chỉ, nhưng vẫn nhẹ nhàng gấp quạt lại, bình tĩnh nói rõ từng chữ: “Không, được.”

Xem ra còn phải bán mình chôn cha mới được.

“Vậy rốt cuộc phải làm thế nào thì ngươi mới bằng lòng thu nhận ta?”

Ninh Liên dùng quạt nâng cằm nàng lên, khuôn mặt đầy cảnh “xuân”, phong tình, kiều diễm: “Tại sao bản vương lại phải thu nhận ngươi?”

“Để đề phòng chỗ ngươi thiếu người mà.”

“Tại sao ngươi nhất định phải đến quý phủ của bản vương?”

“Bởi vì ngươi là hoàng tử. Có tiền. Sẽ không khát nợ tiền công.”

“Còn gì nữa không?”

“Bởi vì chúng ta có duyên. Đầu vô tình gặp mặt nhiều lần như vậy, vẫn chưa đủ chứng tỏ chúng ta có duyên phận sao?”

“Theo những lời ngươi nói, vậy ông chủ bán đậu hũ ngoài cửa phủ ta, đừng nói mỗi sáng sớm, một tháng ta cũng gặp ông ta mấy lần, chẳng nhẽ bản vương và ông ta cũng có duyên phận?” Ninh Liên cố ý bắt bẻ, hắn muốn nhìn xem, nếu hắn không cho nàng vào thì nàng sẽ làm cách gì để được vào phủ của hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Nước sôi lửa bỏng

Edit: Thủy Lưu Ly

Thật ra Chu Vô Tâm rất muốn không khóc, bởi vì nàng bị bộ dạng khiến chết này của tên kia chọc cho xù lông.

Nhưng vì lỡ sát bột ớt lên mắt, lại bị cái miệng cay độc của hắn chọc khoáy, nên nàng không thể không vừa lau nước mắt, vừa hỏi hắn: “Ngươi muốn làm gì?”

“Muốn làm gì à?”

“Có phải ngươi thấy ta bộ dạng khó coi, không tiện không thể nên xem ta không vừa mắt? Sợ ta đến chỗ ngươi sẽ làm ngươi mất mặt?” Chu Vô Tâm muốn dùng phép khích tướng kích thích hắn, nhưng mà cái tên kia không hề mắc bẫy, hắn chỉ nhàn nhả đứng một bên phe phẩy quạt, vẻ mặt thiếu đôn: “Thú vị, thú vị. Không ngờ đến chuyện này mà ngươi cũng nhìn ra được. Ngươi rất tự biết mình nhì.”

Quên đi, Chu Vô Tâm bỏ cuộc. Cuối cùng thì da mặt nàng vẫn không dày như vậy, đến mức cần mặt nóng dán mông lạnh* của kẻ khác.

(*dùng nhiệt tình của mình bám theo, không để ý sự thờ ơ của đối phương, hay nói thông dụng hơn đó là một kiểu...mặt dày)

Đành vậy, chờ đến lúc nào đó lại bảo Hướng Noãn tiếp cận hắn là được, còn về phần Ninh Thuần, nếu đã biết hắn là hoàng tử, thì muốn tiếp cận hắn, nàng có thừa biện pháp, không thiếu một cách như vậy.

Không muốn thì thôi. Không cần phải ép bản thân phải nghe người khác xỉ nhục.

Chu Vô Tâm tàn nhẫn lườm nguyệt hắn một cái, xoay người bỏ đi.

Ninh Liên nhìn nàng rời đi, vội vàng gọi giật lại: “Ê? Ngươi muốn đi đâu vậy? Không muốn vào phủ bản vương nữa à?”

“Hừm. Bỏ cô nương không thèm.” Chu Vô Tâm cũng không quay đầu lại mà rống hắn một câu: Bỏ cô nương không muốn chơi với ngươi nữa đấy.

Nụ cười trên gương mặt hoa đào của Ninh Liên lập tức càng thêm sáng lạn: “Yo, lại còn nổi giận với bản vương. Tính khí đúng là không nhỏ.”

Chu Vô Tâm nổi giận dưng dưng, sai chân đi thẳng, Ninh Liên thấy vậy đột nhiên vươn tay, kéo lấy quần áo nàng, nàng dùng sức đi về phía trước để tránh thoát hắn, nhưng đáng là chất lượng quần áo trên người nàng không tốt, bị hắn kéo như vậy đã rách toạt một mảng.

Cứ như vậy phần da thịt cánh tay và trước ngực nàng lập tức bị lộ ra, mà ngay lúc mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, Thái tử không biết từ nơi nào bỗng dung xuất hiện trước mặt nàng.

Thái tử nhìn thấy Vô Tâm giàn dựa nước mắt, gương mặt lạnh lùng hỏi người phía sau: “Lão Cửu, ngươi đã làm gì với nàng?”

Ninh Liên nhìn thấy Ninh Dạ, vẻ mặt thản nhiên mở miệng: “Huynh đoán xem xem?”

Tốt xấu gì người này cũng đã giúp nàng, lộ cánh tay gì đó, ở hiện đại không tính là gì cả, nhưng mà ở cổ đại lại không giống vậy, cho nên Chu Vô Tâm vội vàng kéo Thái tử lại, giải thích: “Hắn không làm gì với ta cả. Thật sự.”

Thái tử nghi ngờ nhìn Chu Vô Tâm: “Nếu không làm gì nàng thì sao nàng lại khóc thành như vậy?”

Ta có thể nói là do bột ớt sao!

Thái tử nhét Chu Vô Tâm ra sau lưng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Ninh Liên, chỉ thấy lúc này Ninh Liên đang duỗi một ngón tay ra, ngả ngón xoa xoa khóe môi mình: “Không ngờ nàng là một*****chú chim non* đấy.”

(*nguyên văn là tiểu sò, ý nói nữ chính còn non tơ, hay kiểu xử nữ ngây thơ không biết việc đời... nói chung đại khái ý là vậy, khó giải thích quá =.)

Mợ nó, ngươi nói lung ta lung tung cái gì vậy!

Quả nhiên khi Thái tử nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức vùng kiểm muốn chém lên người hắn.

Chu Vô Tâm thật sự hận không thể đập đầu chết quách cho rồi.

Ninh Liên và Thái tử luôn luôn không hợp, người trong triều hay bên ngoài đều biết rõ, tuy hai người bọn họ luôn vì cố kỵ thân phận hoàng tử nên bề ngoài luôn tỏ vẻ không can thiệp vào chuyện của nhau, nhưng việc ngầm đánh nhau một mắt một còn là không thiếu.

Có điều, hai người họ có hợp hay không không thì cũng là chuyện của hai người họ, đừng kéo nàng vào vũng nước đục này chứ!

Hơn nữa Chu Vô Tâm lại không thể chạy trốn không quan tâm, cho nên chỉ đành vừa lau nước mắt vừa hô Thái tử đừng đánh. Chẳng qua hình như hai người không kéo nàng vào thì quyết không cam tâm thì phải.

Cho nên cái tên Cửu vương vốn đang đánh nhau hăng hái, đột nhiên thân thể như quý, vụt cái đã lên đến trước mặt nàng, ôm nàng hông nàng, lùi cách Ninh Dạ mười mấy mét.

Ninh Liên dùng cây quạt kẻ sắt cở hòng nàng. Thái tử vừa nhìn, lập tức không dám manh động nữa, chỉ có thể đứng tại chỗ gào thét: “Lão Cừu, ngươi thả nàng ra cho ta!”

“Thái tử ca, không ngờ huynh lại nặng tình như vậy đây!” Ninh Liên tiếp tục cười thật dịu dàng. Chu Vô Tâm trừng mắt nhìn hắn, khi nàng nhận thấy mình không thể động, không thể nói chuyện, nàng đã hiểu ra, bản thân đã trúng tuyệt chiêu điểm huyết trong truyền thuyết.

Hôm nay là ngày quái gì vậy, gặp ai không gặp lại gặp phải hắn. Sớm biết như vậy thì lúc này nàng đã không mất thời gian nói nhảm với hắn tôi. Giờ thì hay rồi, bị hắn kéo vào một đồng phiền phức.

Ninh Liên thân mật thôi khí bên tai Chu Vô Tâm mấy cái, lại khiến nàng lạnh run run đến mức tóc gáy dựng thẳng.

Thái tử thấy vậy càng thêm tức giận hết to.

Đôi môi mềm mại của Ninh Liên bất chấp mà nhẹ nhàng, tinh tế ma sát trên cổ nàng, ý đồ muốn chọc tức Thái tử. Dù sao việc Thái tử để bụng một người như vậy, là rất hiếm thấy. Hơn nữa, hắn nghe được tin tức, lúc trước Thái tử từng mang một nữ nhân về Đông cung, có lẽ, người mà hắn cứu đúng là người này nhỉ. Như vậy rất tốt, hắn (Ninh Liên) đúng là muốn nhìn thấy Thái tử tức giận, không thoải mái đấy, Thái tử càng như vậy, hắn càng vui vẻ.

Nhưng mà hắn vạn lần không ngờ, da thịt Vô Tâm lại có sức hấp dẫn lạ thường như vậy. Trong nháy mắt khi hắn chạm vào, giống như đang chạm vào lớp tơ lụa mềm mại, còn mang theo mùi hương thảo được nhân nhặt, càng làm hắn muốn ngừng mà không được, càng không muốn dời môi đi chỗ khác. Nếu không phải lúc này đang ở trong rừng trúc, trước mặt lại có một vị Thái tử như hồ rình mồi đang chờ đợi, thì hắn tuyệt đối sẽ đẩy ngã nàng ngay lập tức.

Mà lúc này, Chu Vô Tâm không thể động, cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể rung rung nước mắt cam chịu: Nàng đã tạo nghiệt gì chứ!

Đám người hoàng gia đều là một đám thích chiếm tiện nghi người khác!

Là một nữ nhân bình thường, sao có thể chịu được sự trêu chọc như vậy. Nàng oán hận mạng nháy mắt với Thái tử: Ninh Dạ, nếu ngươi không cứu ta thì ta sẽ làm thịt ngươi!!!

Thái tử vốn gương mặt đứng nhìn bên cạnh, rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, nhân lúc cánh tay khổng lồ Vô Tâm của Ninh Liên dời đi, trường kiếm trong tay vèo một tiếng đâm lại đây.

Ninh Liên nghe tiếng, trực tiếp kéo Vô Tâm che trước mặt mình, Thái tử thấy vậy lập tức thu kiếm, chuyển hướng đâm xuống mặt đất.

“Không ngờ ngươi lại dùng nữ nhân làm bia đỡ! Đề tiện!” Thái tử cả giận nói.

Khuôn mặt hoa đào của Ninh Liên mang theo một nụ cười yếu ớt: “Nếu so đề tiện thì sao đề có thể hơn được với Thái tử ca đây? Nếu Thái tử ca đã muốn nàng như vậy thì. . . Ha ha. . .”

“Ta sẽ nhớ kỹ ngươi.” Ninh Liên đột nhiên cúi người, cắn nhẹ vành tai của Vô Tâm, nhẹ giọng nói.

Sau đó, mới nhanh chóng giải huyết đạo nàng, đẩy nàng ra ngoài.

Nhưng mà. . .

Trong nháy mắt khi Vô Tâm khôi phục tri giác, không chút do dự, như chặt đinh chém sắt, mạnh mẽ cời giấy ra, ném thẳng về phía Ninh Liên, còn ném trúng trên lưng hắn: “Đồ lưu manh! Lần sau đừng để ta nhìn thấy ngươi nếu không thì đừng trách ta không nhịn được mà làm thịt ngươi!!!!”

Mợ nó, đúng là sói đội lớp cừu, lại đến thêm một tên lưu manh! May mà vừa rồi hắn không đồng ý cho nàng vào phủ nếu không nàng có thể tưởng tượng được ngày tháng nước sôi lửa bỏng sau này của mình rồi.

Thái tử cũng không tiếp tục đuổi theo mà cời áo ngoài của mình, không chút do dự bọc quanh người nàng, lôi kéo nàng trở về, còn vừa đi vừa nói: “Sao nàng lại đi cùng với hắn?”

“Ta có một người bạn tương đối phiền phức, trong lúc vô tình bị người đuổi tới đây nên mới gặp phải hắn.”

Thái tử đắm chiêu rồi im lặng trong chốc lát: “Sau này nàng cách xa hắn một chút.”

“Yên tâm, dù ngươi không nói, thì ta cũng định chạy xa được bao nhiêu thì chạy đây.”

Thái tử dừng lại, nhìn Vô Tâm đang không ngừng lau nước mắt: “Có thật lão Cừu không làm gì nàng không?”

“Không có.” Chu Vô Tâm vội vàng trả lời: “Do ta chà bột ớt hơi nhiều nên mới không ngừng chảy nước mắt như vậy thôi, không có gì, ngươi không cần lo lắng cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Dừng sức vất

Edit: Thủy Lưu Ly

“Được rồi.” Thái tử cười cười: “Đi, ta dẫn nàng đến chỗ này.”

Tâm trí Chu Vô Tâm vẫn đang lo lắng cho Hướng Noãn, nên hoàn toàn không có tâm tư đi chỗ nào chơi với hắn, nàng nhẹ giọng từ chối: “Chuyện này, Dạ, ta còn phải về từ lâu xử lý chút chuyện, nên không thể đi với ngài được.”

“Không phải lúc này Mộng Hương Lâu đã đến giờ đóng cửa rồi sao?”

“Bên ngoài đóng, nhưng bên trong không đóng mà.”

“Vậy ta đi cùng nàng.”

“Dừng. . .” Hướng Noãn là đảng của Cửu gia, nhớ như Hướng Noãn ở đó nói cái gì không nên nói thì không phải sẽ kéo thêm phiền phức cho nàng sao: “Híc, là chuyện tính toán sổ sách nội bộ, ngài đừng lộn xộn xen vào. Ngài xem ngài cả ngày trăm công nghìn việc, ngài nhanh trở về tắm rửa, nghỉ ngơi đi. Ừm, vậy, tạm biệt nhé...”

Nói xong, cũng mặc kệ Thái tử có đồng ý hay không đã nhanh chân chạy mất.

Thái tử nhìn bóng lưng của nàng, không cười nói nàng đáng yêu như ngày thường nữa, mà lại im lặng, đứng tại chỗ thật lâu, thật lâu. . .

...

“Vô Tâm, ta nghĩ kĩ rồi, chúng ta mau đi bán mình chôn cha đi.” Lúc Chu Vô Tâm trở lại Mộng Hương Lâu, quả nhiên Hướng Noãn đã ở đó chờ nàng, vừa thấy nàng xuất hiện, đã vô cùng hồn hờ lởi kéo nàng nói không ngừng.

Chu Vô Tâm vừa nghe muốn tiến vào phủ Cửu hoàng tử, nàng lập tức dùng sức lắc đầu: “Ta không đi. Ta kiên quyết không đi.”

Cái tên kia chính là một tên lưu manh, đi vào đó, không phải tự đưa dê vào miệng cọp sao.

“Không được, ngài đi cũng được, không đi cũng phải đi. Ngài là tỷ muội tốt của ta, ngài phải đứng cùng một trận tuyến với ta.”

“Ta không làm kiểu tỷ muội này, có được không?”

“Không được. Không phải ngài nói tuy duyên phận là trời định, nhưng một phần cũng do bản thân mình có chịu tranh thủ hay không, đến lúc đó được hay không được cũng không khiến bản thân hối hận còn gì.”

Lại bắt đầu logic Bá Vương.

Chu Vô Tâm trơ mặt ra: “Vậy, nếu không thì ta tìm một người có thể thay thế ta đi theo ngài đi, như vậy thì nàng cũng có thể báo cáo tình hình cho ta bất cứ lúc nào.”

“Không được. Không ai có thể thay thế ngài, nếu ngài không đi với ta thì mỗi ngày ta đều đến Mộng Hương Lâu quán quít cho đến khi ngài đồng ý mới thôi!”

Chu Vô Tâm tỏ vẻ thâm thù đại hận, đầm đẩm ngực: Nàng biết mà, đều là một đám bạn xấu!

Quan lớn một cấp đề chết người mà.

Cuối cùng, đáng thương Vô Tâm của chúng ta, dù có nói rất hòng vẫn phải theo Hướng Noãn bán mình chôn cha.

Lúc hai người quỳ gối trước cửa phủ Cửu hoàng tử, Chu Vô Tâm đột nhiên nghĩ lại chuyện đã xảy ra trong rừng trúc, hắn nói phủ hắn không thiếu người. Như vậy, nói cách khác, các nàng sẽ không thể bước vào phủ hắn được, nhỉ?

Chu Vô Tâm nghĩ tới đây lập tức cảm thấy đặc biệt hài lòng, nhưng mà khi nàng còn chưa thả lỏng được bao lâu, thì một vị quân gia đáng đáp đại nương đã vội vàng hấp tấp từ bên trong chạy ra: “Này, đây là Cửu gia ban thưởng, Cửu gia chúng ta mua hai người các ngài. Chọn giờ chôn cha đi, rồi mau mau về phủ trình diện.”

Chu Vô Tâm nhìn khối bạc vụn trên đất, trong lòng ngậm ngùi không biết nói gì nhìn trời, nước mắt tràn mi.

“Không phải hấn nói phù hấn không thiếu người sao, nhưng chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè!” Chu Vô Tâm rít gào trong lòng, nếu không phải do Hướng Noãn còn ở đây, thì có lẽ nàng đã đập phá cửa phủ tên Cửu hoàng tử lưu manh kia rồi. Thật CMN khổ bức!

Hướng Noãn nhặt bạc trên đất lên, còn không quên cho Chu Vô Tâm một thế tay thắng lợi.

Sau khi trải qua một phen dẫn vật, Hướng Noãn và Chu Vô Tâm ‘hưng phần’ đi theo sau vị đại nương kia vào phủ: “Nhớ kỹ, từ nay về sau, các người là người của phủ Cửu vương phủ! Cửu gia muốn gặp mặt các người, nhanh nhanh đi vào đi.”

Nói xong, bà ta dừng bước trước một cách cửa, lại đem hai người Chu Vô Tâm, mạnh mẽ đẩy vào trong.

Lúc đôi mắt Chu Vô Tâm nhìn thấy bóng người màu vàng trong phòng, thì nàng lập tức nắm lấy cạnh cửa, không để vị đại nương sức lực như trâu bò kia đẩy vào trong, về mặt đưa đám, nhỏ giọng kêu khóc: “Đại nương, nô tì muốn đi ngoài!”

Trương đại nương nhìn nàng khinh bỉ như đang nói người rất không hiểu chuyện, sau đó mới quay sang nhìn Hướng Noãn, dặn dò: “Người đi vào báo trước một tiếng với Cửu gia đi, ta dẫn nàng đi nhà xí.”

Nói xong, xách cổ áo Vô Tâm, lôi nàng đi về hướng ngược lại.

Chu Vô Tâm nặng nề thở ra một hơi, sau khi “đi ngoài” xong, mới chân chó chạy đến trước mặt Trương đại nương: “Đại nương, là ngài sắp xếp công việc sau này cho chúng nô tì sao?”

“Phí lời.”

“Cái kia, Trương đại nương, ngài có thể sắp xếp cho nô tì đến nơi không thể nhìn thấy Cửu gia được không?” Ánh mắt Vô Tâm sáng lấp lánh, chân thành nhìn đại nương, đề nghị.

“Hừm, tiểu cô nương người thật kỳ quái. Người khác tới đây đều ước gì có thể ở gần chỗ Cửu gia, còn người thì ngược lại, muốn đến nơi không thể nhìn thấy ngài.”

Nói giỡn sao, ở dưới mí mắt một tên lưu manh như vậy, ai biết sẽ nảy sinh chuyện gì, vì vậy nàng tuyệt đối không thể để hấn nhìn thấy chính mình.

Nhất định không thể.

Nếu không, lúc nhìn thấy hấn, nàng chắc chắn sẽ bị hấn dọa đến lạnh run.

Chu Vô Tâm hít hít mũi, vô cùng chân thành nói: “Thật ra nô tì là một người không quá thích tranh giành, hơn nữa cũng từng thấy những chuyện bất đắc dĩ trong hậu viện những nhà quyền quý, cho nên, nô tì chỉ nghĩ muốn an phận làm một hạ nhân trong vương phủ, hầu hạ chủ nhân cho tốt mà thôi.”

Trương đại nương suy nghĩ một chút rồi đáp lại: “Được rồi, vậy người đến phòng giặt, giặt quần áo đi.”

“Đại nương, ngài thật tốt. Cảm ơn đại nương.”

Cứ như vậy, Chu Vô Tâm đã được sắp xếp đến phòng giặt quần áo, bắt đầu sự nghiệp giặt quần áo của nàng.

Mà Hướng Noãn cao quý khác hẳn người khác cả về tướng mạo lẫn khí chất kia, sau khi gặp mặt Cửu gia, nàng đã bị hấn sắp xếp thành nha hoàn bên người, phụ trách bưng trà rót nước, gọi người, thông báo, làm chút việc nhỏ.

Hướng Noãn xoay Vô Tâm vòng vòng, hồ to vui vẻ: “Ta thành công rồi, Vô Tâm, ta gặp được hấn rồi! Hôm nay hấn còn cười với ta nữa, hấn tươi cười với ta đấy! Hơn nữa, hấn thật dịu dàng... Thật sự quá mê người... Vô Tâm, ta thật vui vẻ, ta thật vui vẻ...”

“Ha ha, chúc mừng nhé...” Rồi lại âm thầm bổ sung trong lòng: Hài, số ta đến đâu cũng là mệnh lao碌.

Cuộc sống giặt quần áo của Chu Vô Tâm ở phủ Cửu vương đã bắt đầu như vậy.

...

Trong phòng giặt rộng lớn, chỉ thấy một bóng người nhỏ gầy, đứng bên cạnh một loạt chậu lớn chứa quần áo bẩn, cố gắng đứng thẳng nhưng vẫn nhìn không được run rẩy cả người.

“Đại nương, phủ ta lấy đâu ra nhiều quần áo như vậy?” Nhìn từng chậu quần áo như giặt không hết trước mặt, Chu Vô Tâm muốn khóc, hỏi.

Về mặt Trương đại nương đưa quần áo đồng tình nhìn Chu Vô Tâm “Cửu gia dặn dò, thời tiết mấy ngày nay rất tốt, nên để mọi người đưa hết quần áo không mặc, hay đã mặc qua đều đưa đến phòng giặt một lần. Vì vậy, quần áo lần này tất nhiên nhiều hơn bình thường rồi.”

“Nhiều quần áo như vậy, Đại nương, ngài để mình nô tì giặt thì phải giặt đến ngày tháng năm nào đây.”

“Không có cách nào, vốn cũng có mấy người nữa, nhưng Gia nói nếu đã mua thêm hai nha đầu, thì phải có chỗ sử dụng, vì vậy, đừng phí lời nữa, người tiếp tục giặt sạch đi.”

Tên Cừu hoàng tử này quả thật khiến người ta rất chán ghét.

Nhìn bộ quần áo trong tay, Chu Vô Tâm tự động xem nó là khuôn mặt thiếu đôn của tên nào đó mà dùng sức chà, dùng sức giã, dùng sức đập, dùng sức vắt...

“Yo, không ngờ người thích giặt quần áo như vậy đấy.” Không biết từ khi nào Ninh Liên đã xuất hiện sau lưng Vô Tâm, mắt nhìn thấy nàng dùng sức ‘hành hạ’ quần áo trong tay, lập tức cười ‘địu dàng’ châm chọc.

Tay Chu Vô Tâm hơi ngừng, nhưng lại tùy tiện kéo lấy một bộ quần áo sạch sẽ, nhanh nhẹn trùm lên đầu mình, chỉ để lộ một đôi mắt, làm bộ không nghe, không thấy, tiếp tục cúi đầu giặt quần áo.

“Người đâu, đem ghế đến đây. Nơi này không khí trong lành, ánh mặt trời không tối, bản vương muốn nghỉ ngơi ở chỗ này một chút.” Ninh Liên thấy Chu Vô Tâm che mặt không để ý mình, hơi ngần ra, tối tiện dả ra lệnh cho bọn sai vật đứng sau lưng hắn.

Chu Vô Tâm ngẩng đầu nhìn mặt trời nóng rực trên đỉnh đầu, âm thầm khinh bỉ: Người muốn sưởi đến lột da à.

Đúng là càng sợ cái gì thì lại càng phải gặp cái đó. Không phải nói chỗ này là chỗ không thể gặp được hán sao, nhưng vì cái lông gì hắn lại chạy đến đây vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cãi nhau

Edit: Thủy Lưu Ly

“Nếu bản vương đã mua hai nha đầu mới về thì thế nào cũng phải nhìn xem mặt mũi một chút, nếu không lỡ để người nào không rõ lai lịch trà trộn vào, gây phiền phức gì cho vương phủ thì lúc đó bản vương sẽ mệt chết.” Ninh Liên như đoán được suy nghĩ của Chu Vô Tâm, lắc lắc cây quạt, trêu tức.

Cũng may Chu Vô Tâm đang quay lưng với hắn, bằng không, nàng nhất định sẽ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, để hắn mở mang cái gì là dùng ánh mắt giết người trong truyền thuyết.

Chu Vô Tâm giả vờ không nghe thấy gì hết, tiếp tục công việc trong tay. Ninh Liên thấy nàng không thèm để ý hắn, cũng không giận, tiếp tục phe phẩy quạt, vui tươi hơn hờn nhìn nàng.

Nhưng sau một lúc, hắn đột nhiên đứng dậy, nâng bước lại gần Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm cảm thấy sau lưng có một luồng hơi nóng thổi tới, không thể không quay đầu nhìn, lại lập tức đối diện với gương mặt đang kẻ sát của ai đó.

Nàng bị dọa đến rụt cổ, theo bản năng vươn tay đẩy hắn ra.

“Nô tì lớn mặt, đến chủ nhân mà người cũng dám động tay!” Vị công công ở bên cạnh đã sớm nhìn không được thái độ vô lễ của nàng, mở miệng quát lớn.

Bắt đầu từ lúc này, Chu Vô Tâm đến một chút tự giác của hạ nhân cũng không có, vừa không hành lễ, vừa dám làm lơ với chủ nhân. Hạ nhân không biết phép tắc như vậy, nếu tiếp tục dung túng thì còn ra thể thống gì!

Có điều, Ninh Liên lại không hề để ý chút nào: “Các người đều đi xuống đi, bản vương muốn ở chỗ này sưởi nắng một chút.”

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau. Hôm nay Cừu gia phát điên cái gì vậy? Trong lòng tuy khó hiểu nhưng bọn họ vẫn rất nghe lời mà cáo lui.

Chu Vô Tâm nhìn thấy mọi người đều đã đi rồi, nàng đứng dậy cũng muốn rời đi theo lại bị Ninh Liên nâng cây quạt, chỉ vào mặt nàng: “Chưa giặt xong quần áo mà người lại muốn đi đâu?”

Chu Vô Tâm hậm hằn lườm hắn một cái, không thể không trở về chỗ cũ.

“Nhìn bộ dạng của người hình như rất chán ghét bản vương nhỉ?” Ninh Liên nhấc ghế ngồi bên cạnh Chu Vô Tâm, hai chân bắt chéo, đá đá Chu Vô Tâm: “Như bản vương là một nam nhân ưu tú như vậy, sao người lại chán ghét ta nhỉ? Thật không có thiên lý mà.”

Má ơi, có cần phải tự kỷ như vậy không!!!

“Cửu gia, chắc hẳn ngài đã nhìn lầm rồi, sao ta có thể chán ghét ngài được. Ngài giúp tỷ muội ta có tiền chôn cha, ngài chính là cha mẹ tái sinh của chúng ta, sao chúng ta dám lấy oán trả ơn mà chán ghét ngài được, ngài nhất định là nhìn lầm rồi.”

Ninh Liên nghe Chu Vô Tâm nghĩ một đằng nói một nẻo, nghĩ thầm: Vật nhỏ, để ta nhìn xem người già vờ tới chừng nào.

“Lại nói, người tên là gì nhỉ?” Minh Liên biết rõ còn hỏi, nói sang chuyện khác.

“Vô Danh.”

“Yo, tên này thật có cá tính. Đến, ngẩng đầu để Gia nhìn một cái.” Nói xong Ninh Liên lập tức dùng quạt muốn nâng mặt Vô Tâm lên.

Vô Tâm vội vàng né tránh: “Cửu gia, nô tì và tỷ tỷ lớn lên giống hệt sau, ngài chỉ cần nhìn tỷ tỷ là biết nô tì như thế nào rồi.”

“Ai nha, nha đầu Tiểu Noãn đã đi mua thức ăn với Trương đại nương rồi, bản vương không có cách nào xem được. Nhanh lên một chút, lấy bộ quần áo đang trùm trên đầu ra cho ta, để bản vương nhìn xem bộ dạng người như thế nào.”

Nói xong hắn lập tức vươn tay muốn kéo tầng quần áo kia trên người nàng xuống. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, ngay lúc Vô Tâm né tránh hành động ‘lưu manh’ của hắn thì chuyện bất ngờ xảy ra.

Bởi bốn phía xung quanh đều lúc nhúc toàn chậu quần áo, nên lúc Chu Vô Tâm rút lui, không cẩn thận đập phải bàn chà dựng bên cạnh, lại không biết bằng cách nào, cái bàn chà kia lập tức ‘phi thân’ đáp xuống bả vai hắn, khiến hoa phục vốn sạch sẽ của hắn, trong nháy mắt bị dính đầy bọt xà phòng* và nước bẩn.

(*xưa cũng có xà phòng nhè nhưng ko giống loại bây giờ thôi)

Ninh Liên hơi liếc nhìn Chu Vô Tâm, cũng không tức giận mà tươi cười trước sau như một: “Ai nha, bản vương vừa mới đổi quần áo lại bị bẩn nữa rồi. Người đâu, đỡ bản vương trở về thay quần áo.”

Ninh Liên được người đỡ ra ngoài, đột nhiên dừng bước, quay người lại, hô lên với Chu Vô Tâm: “Đúng rồi, bộ quần áo này, ngày mai ta còn muốn mặc nha, nếu hôm nay giặt không sạch, thì người dùng hồng được ăn com.”

“Người . . .”

Bất nạt người, quá bất nạt người.

Ninh Liên vừa đi, con giận trong lòng Chu Vô Tâm lập tức bùng lên. Nàng không ngừng đi lòng vòng trong phòng giặt, suy nghĩ xem có cách nào đánh hắn một trận cho hả giận không hay là nên phui mông rồi đi cho rảnh nợ? Nàng thật sự chưa từng thấy vị hoàng tử nào như hắn, đúng là một tên ăn no rừng mỡ, không có chuyện gì làm, chỉ biết tìm cớ, gây sự!

Mà khi bộ quần áo Ninh Liên nói muốn mặc vào ngày mai được đưa đến, nàng càng thêm nổi giận.

Đều nói tâm tình quyết định vận mệnh, cho nên, bởi vì quá mức tức giận, trong quá trình giặt quần áo, Chu Vô Tâm đã ‘lỡ’ tay vò nát bộ hoa phục hắn cho người đưa đến.

“Xong, ngày mai hắn chỉ có thể trần truồng mà chạy thôi. Không biết nếu hắn biết ta vò nát quần áo hắn thì hắn có bắt ta đền tiền không? Không đúng, hắn nhiều tiền như vậy, nhất định không cần ta bồi thường mà sẽ dùng những biện pháp khác để trừng trị ta. Xong xong, họa vô đơn chí* mà. . .”

(*tai họa đã đến thì không đến một mình)

Sau khi xoắn xuýt ròng rã một buổi chiều, Chu Vô Tâm vẫn thần không biết quỷ không hay mà giấu kín bộ quần áo kia. Tốt xấu gì hắn cũng là một vị hoàng tử nên chắc hẳn có rất nhiều quần áo, không biết chừng ngày mai hắn đã quên mất những gì mình nói hôm nay rồi. Chu Vô Tâm âm thầm an ủi bản thân như vậy, nói chung cũng lấy được chút an tâm.

Vì Hường Noãn, vì Hoàng Thiện, vì Ninh Thuần, nàng nhất định không để hắn nhắm vào bản thân. Hơn nữa, nếu đã đến đây, nàng nên cẩn thận phối hợp với Hường Noãn, còn những chuyện vô dụng khác, nàng vẫn không nên suy nghĩ nhiều.

Vì thế, khi Chu Vô Tâm điều chỉnh lại tâm tình của mình, lúc nhìn thấy có người đưa com đến, lập tức ném mấy đồng quần áo kia qua một bên, vui vẻ, rạo rực ăn com cùng mọi người.

Nơi Hường Noãn được sắp xếp cách nàng khá xa, trên cơ bản hai người rất ít khi được nhìn thấy nhau, hơn nữa, tuy việc của Hường Noãn tương đối nhẹ nhàng, nhưng lại phải cẩn thận đối phó với cha nàng ấy, cho nên buổi tối đều phải nhờ Chu Vô Tâm yểm trợ để leo tường trở lại phủ Thượng thư, đến sáng sớm ngày kế tiếp mới trở về.

Còn về bản thân Vô Tâm, gần đây Hoàng Thiện không ở nhà, với lại bình thường cũng chỉ có mình hắn sẽ lo lắng cho nàng, bây giờ hắn không ở đây, việc nàng có trở về phủ hay không, thì không có ai muốn quan tâm, vì vậy nàng cũng không lo lắng nhiều, chẳng qua Mộng Hương Lâu chắc sẽ bận rộn hơn một chút rồi.

Tuy rằng, nguyên một cái vương phủ to lớn chỉ cho nàng ở lại một gian phòng chứa củi nhỏ hẹp, nhưng dù gì cũng tương đối sạch sẽ. Nàng cầm bộ quần

áo bị giặt nát hôm nay, ném lên bàn làm khăn lau. Tính ra thì chất lượng của bộ quần áo này tương đối tốt, so với những thứ nàng tìm trước kia thì tốt hơn nhiều.

Ban ngày làm việc mệt nhọc, buổi tối sau khi ăn cơm xong, Chu Vô Tâm cũng không còn dư lại bao nhiêu sức lực nên vừa ngã đầu đã ngủ. Chỉ là, ngày kế, khi nàng xuất hiện trong phòng giặt lần nữa, thì nàng hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người.

Không phải những bộ quần áo hôm qua đã giặt gần xong sao? Vậy thì những bồn lớn quần áo trước mặt này xuất hiện từ đâu vậy?

Đại tỷ đưa quần áo vô cùng đồng tình giải thích: “Cửu gia nói hạ nhân phủ quận chúa làm việc không nhanh nhẹn, vì vậy mới cho người gom số quần áo bán phủ quận chủ đến vương phủ giặt sạch. Cửu gia còn dặn ta nói với ngươi, không giặt xong thì không được ăn cơm.”

Chu Vô Tâm đột nhiên có loại kích động muốn giết người. Sao người cô đại hờ chút là dùng nắm cơm đến ép người vậy! Có để người khác có đường sống nữa không!

Thế nhưng, nàng có thể tìm hấn nói lý sao? Hướng Noãn nhất định sẽ trách nàng làm hỏng chuyện tốt của nàng ấy, còn lột nàng một tầng da.

Vì thế, ai: “Ta vẫn nên từ từ giặt đi.”

Chu Vô Tâm nhận mệnh, bắt đầu giặt quần áo, mắt thấy từ sáng sớm giặt đến tối muộn, rốt cục chờ đến lúc ăn cơm, Ninh Liên thông thả bước tới phòng giặt, khi nhìn thấy đồng quần áo còn lúc nhúc kia, hấn cười vô cùng ‘dịu dàng’ nói: “Lại không giặt xong, vậy hôm nay ngươi không cần ăn cơm nữa.” Nói xong, nghênh ngang rời đi.

Mà hạ nhân đi sau hấn lại không hiểu, rõ ràng Cửu gia lệnh nhà bếp làm rất nhiều đồ ăn, muốn khao nàng, cho nàng ăn, nhưng tại sao lúc đến đây lại nói không cho chứ.

Thật ra, hạ nhân làm sao biết được, hấn đang muốn Chu Vô Tâm đến ồn ào với hấn đấy. Cô gái nhỏ này tương đối thú vị. Rõ ràng giọng nói và vóc người đã chứng tỏ thân phận của nàng nhưng nàng vẫn một lực muốn bịt tai trom chuông, cho rằng chỉ cần thay đổi tên tuổi sẽ không bị hấn nhận ra? Nàng thật sự quá xem thường mắt nhìn của Cửu hoàng tử như hấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Người chết chắc rồi

Edit: Thủy Lưu Ly

Thật không biết nên nói nàng thiếu thông minh hay là quá ngây thơ đây.

Hơn nữa, chỗ đặc biệt của nàng không chỉ như thế mà ngay cả nội dung cãi nhau cũng không giống người khác. Cho nên, vì thú vui cho bản thân, hấn không thể không chọc tức nàng như vậy. Hấn sẽ chờ nàng mắc câu.

Nhưng Chu Vô Tâm không hề biết chút gì về tâm địa gian xảo của hấn. Một mối suốt một ngày, nàng đã sớm đói bụng đến đầu vàng mắt hoa, lại nghĩ đến lượng công việc hấn giao cho nàng, lửa giận lập tức bùng lên mãnh liệt.

Một canh giờ sau, khi hấn mang một đồng người đến lần nữa, Chu Vô Tâm cho rằng hấn lại tới hành hạ mình, mới vọt người dậy, quát: “Ngươi trừ việc bắt nạt ta, thì còn có bản lĩnh gì khác không hả?”

Khuôn mặt hoa đào của Ninh Liên lơ đãng chút phong tình vạn chủng không nói nên lời: “Ta có bắt nạt ngươi sao? Còn nữa, sao ta thấy ngươi quen mắt như vậy nhỉ?”

Ồi chào, quá mức tức giận nên quên che mặt.

Hiện tại Chu Vô Tâm ôm tâm tình muốn chết quách cho rồi, nàng cứng đờ người, xoay xoay cổ: “Đúng là hôm đó ta đập ngươi, ném giấy vào ngươi đấy, sao nào? Chẳng lẽ ta không thể trả thù tên lưu manh như ngươi sao?”

Tiếng nói vừa dứt, đám hạ nhân sau lưng lập tức tò vò về hải hùng khiếp vía: Thì ra giữa hai người còn xảy ra chuyện bạo lực như vậy, nhưng mà lưu manh gì gì là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ nói gia bọn họ đã làm cái chuyện màu hường phản gì à?

Ninh Liên thấy nàng có vẻ tức giận, cười càng lúc càng thoải mái: “Yo, hóa ra là ngươi, ngươi không nói ta cũng quên mất. Nói vậy thì tiểu nha đầu Tiểu Noãn kia là do ngươi gọi đến, để trả thù ta?”

“Ân oán giữa ta và ngươi không liên quan đến người khác. Tiểu Noãn cũng bị ta lừa mới làm bán mình theo ta.” Chu Vô Tâm không nghĩ tới người này thông minh như vậy, nhưng nói cho cùng thì nàng cũng không muốn hại nàng ấy, cho nên đành mở miệng nói bậy.

Ninh Liên gấp cây quạt trong tay lại, chậm rãi bước lại gần Chu Vô Tâm, khuôn mặt như hoa đào tràn ra một nụ cười tươi xán lạn: “Có phải người nhìn trúng bản vương nên mới dùng trăm phương ngàn kế để tiếp cận bản vương?”

“Đồ lưu manh, trừ khi hai mắt ta bị đũa đâm thủng, nếu không, hoàn toàn không có khả năng này.”

Ninh Liên nắm lấy cảm nạng: “Nữ nhân đúng là thích nói một đằng làm một nẻo.”

Nói xong, nhìn lướt qua đám người đang ngoác mồm, trợn mắt phía sau: “Các người đi xuống trước, bản vương còn có chút chuyện cá nhân cần xử lý.”

Về mặt mọi người không tính nguyên linh mệnh, cọ cọ nửa ngày mới hoàn toàn rút khỏi phòng giặt.

Chu Vô Tâm nhìn bọn họ rời đi, ánh mắt còn chưa kịp thu lại, bên môi đột nhiên bị một vật mềm mại đột kích, ầm ầm, ầm ướt, nhất thời khiến lòng nàng nảy sinh một loại cảm giác kỳ dị.

Ninh Liên nâng mặt nạng, nhìn nạng: “Người xem đi, ta làm vậy mà người cũng không phản kháng, điều này chưa đủ để nói rõ người yêu thích bản vương sao?”

Mợ nó, người đột nhiên tập kích như vậy thì dù là ai cũng bị dọa sững sờ có được không!

“Đồ lưu manh!” Vô Tâm hận không thể xé toạt cái miệng không biết xấu hổ của hắn ra, nhưng chỉ có thể nhận nhịn, hận hận trừng mắt nhìn hắn rồi hung hăng đẩy hắn qua một bên, giậm chân đi nhanh về phía trước.

Ninh Liên thấy vậy, sao có thể dễ dàng buông tha nàng được, hắn sai bước theo sát sau lưng nàng, mở miệng tiếp tục đâm chọc: “Ai nha ai nha, có người bắt đầu cảm thấy thẹn thùng rồi. . . Da mặt thật mỏng nha~...”

“Da mặt mỏng! Chẳng lẽ nhất định phải dày như người thì người mới thoải mái sao?” Chu Vô Tâm đứng là sắp bị hắn chọc tức chết rồi, nàng nổi giận dùng dùng quay ngoắc, hoàn toàn bỏ lại cái tên cười đến không mở mắt nổi nào đó, nhưng chẳng qua tên nào đó vẫn không chịu buông tha nàng mà vô cùng can rở, gõ gõ cây quạt lên đầu nàng: “Bản vương chưa nói người có thể lui mà, người bỏ đi như vậy rất không lễ phép có biết không? Cho dù bản vương cho người làm thịt người thì cũng không ai cảm thấy bản vương làm không đúng cả.”

Thề chế phong kiến hại chết người!

Chu Vô Tâm chỉ đành cảm giận đứng lại, quay đầu, buồn bực gạt tay cái tên liên tục dùng quạt gõ đầu nàng, nhưng vì cường độ quá lớn, nên cây quạt của hắn cũng bị hất văng ra ngoài, sau đó, tõm một tiếng, ‘không cẩn thận’ rơi vào trong ao giặt quần áo, chớp mắt đã chìm ngấm không thấy bóng dáng.

Khuôn mặt Ninh Liên đang treo một nụ cười rực rỡ, nhưng một khắc khi nhìn thấy cây quạt mình rơi vào đáy ao, lập tức mây đen ùn ùn kéo đến, sắc mặt tối sầm, giọng nói vốn luôn trầm ấm, lại dần lạnh xuống, gần như cắn răng nghiêng lợi ra lệnh: “Lập tức tìm cây quạt về đây!”

Chu Vô Tâm bị áp suất thấp đột nhiên bùng phát của hắn làm không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy sau lưng như có ngàn vạn mũi tên sắc bén, lạnh lẽo không ngừng đâm vào lưng nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi hơi e ngại, nhưng ngoài vẫn không chịu thua “Không kiểm. Không có sức. Ta đã đói bụng một ngày rồi thì lấy sức đâu ra để xuống nước mò đồ.”

Ninh Liên hít sâu một hơi, nâng tay lên nghĩ muốn cho nàng một tát. Chu Vô Tâm nhìn thấy, nâng giọng: “Sao nào? Không sai khiến được nên muốn đánh ta? Người có còn là nam nhân không hả?”

Nếu như ánh mắt có thể chém chết người thì có lẽ lúc này Chu Vô Tâm đã bị đao mắt của ai đó chém tan xương nát thịt rồi.

“Được, rất được. Người nhớ kỹ hành động hôm nay của người cho bản vương. Bản vương sẽ khiến người phải hối hận cả đời!” Ninh Liên thu tay về, tàn nhẫn mà buông xuống một câu rồi không thèm liếc nhìn nạng cái nào nữa, mà nổi giận dùng dùng rời đi.

Chu Vô Tâm nhìn bóng lưng dần biến mất của hắn: “Thật không hiểu ra sao, chỉ là mất một cây quạt thôi mà, có cần tức giận như vậy không? Chỗ người có nhiều tiền như vậy, mất một cái thì mua thêm một cái không được à? Ta bị người bỏ đói một ngày, còn bị người chiếm tiện nghi mà ta có nói gì không? Chỉ vậy thôi mà đã nổi giận! Thật không hiểu ra sao...”

Sau khi từ phòng giặt trở về, Chu Vô Tâm thật sự không tìm được đồ gì để ăn, nhưng lúc nàng đói bụng ngắt ngay con gà tây thì Trương đại nương người luôn đưa đồng quần áo đến cho nàng giặt hằng ngày đột nhiên lạng lẽ chạy đến gian phòng nhỏ của nàng.

Trương đại nương vừa thấy Vô Tâm lập tức tức đến nổ phổi, quát: “Người chết chắc rồi, ta nghe nói người ném cây quạt của Cửu gia vào trong ao, chuyện này có thật không?”

Chu Vô Tâm bị lời nói của Trương đại nương làm tâm tình trở nên bất an, gấp gáp: “Sao vậy ạ?”

“Cây quạt này là do mẫu thân Cửu gia đưa ngài khi còn sống. Người lại dám làm mất!”

Trương đại nương ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn trống trong phòng nàng, đưa cho Chu Vô Tâm một cái bánh màn thầu, Chu Vô Tâm lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chộp lấy, dùng mấy lần đã giải quyết một nửa cái bánh màn thầu này: “Ai bảo hắn lấy quạt gõ nô tì. Hơn nữa lúc đó nô tì đang tức giận

mà, chuyện đó đơn giản là phản xạ có điều kiện thôi, với lại hần là hoàng tử, ném mất thì còn mua cái mới được mà.”

Trương đại nương nhìn bộ dạng không biết hỏi cái của nàng, hận không thể dùng một chân giẫm chết nàng: “Đó không phải là một cây quạt bình thường, thứ người làm mất chính là cây quạt do chính tay phu nhân làm! Trong thiên hạ này chỉ có duy nhất một cái, độc nhất vô nhị!”

Nếu đúng như vậy thì có thể hiểu được nguyên nhân làm tính tình hần đột nhiên âm u như vậy rồi: “Đại nương, rốt cuộc có chuyện gì thế ạ?”

“Năm đó vào sinh thần của Cửu gia, trong phủ đột nhiên bị bốc cháy, lễ vật phu nhân muốn đưa cho Cửu gia chính là cây quạt tự mình làm. Vốn lễ vật này phu nhân định cuối cùng mới đưa nhưng khi đó Cửu gia còn nhỏ, ồn ào muốn xem lễ vật cho bằng được mới khiến phu nhân trở về phòng lấy, càng không khéo chính là đúng lúc ấy, lửa lớn bùng lên, phu nhân bị lửa nhốt lại, thiếu chết trong phòng. Đến khi đưa được phu nhân ra ngoài thì người đã bị đốt cháy khét, nhưng trong ngực vẫn ôm chặt một chiếc hộp ngọc, bên trong chính là cây quạt này. Có thể nói vì cây quạt này phu nhân mới mất mạng. Từ đó về sau, tính cách chủ nhân lập tức thay đổi, nhưng trong ngày thường chủ nhân vẫn đối xử tốt với hạ nhân, ngoại trừ một số chuyện nào đó”

“Cái gì gọi là một số chuyện nào đó?”

“Ta nhớ hồi ta vừa mới tới, có một hạ nhân nhìn thấy cây quạt chủ nhân rơi xuống đất đã nhặt lên, lại bị chủ nhân nhìn thấy, không nói hai lời lập tức chém rụng hai tay kẻ đó. Những chuyện nào đó ta nói là những chuyện liên quan đến cây quạt kia.” Trương đại nương nói xong lại nhìn nàng thật sâu, vỗ vỗ vai nàng an ủi: “Cho nên mới nói, lúc này người rất thảm. Tự lo lấy đi. Lúc tâm tình Cửu gia không tốt luôn tương đối đáng sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Nói xong, mặc Chu Vô Tâm đang trợn mắt há hốc mồm mà lắc đầu bỏ đi.

Lúc này Chu Vô Tâm mới ý thức được, hình như nàng đã phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

Hắn dùng quạt gỗ đầu nàng một lúc, nàng đã ném thứ quan trọng của hắn đi. Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn cũng sẽ thấy tức giận. Hơn nữa, nghiêm túc mà nói, hần ngoại hơi độc miệng một chút, thích giở trò lưu manh một chút, còn suốt ngày bắt nàng giặt quần áo, nhưng thật ra tính tình hần cũng không xấu, so với những người ở Chu phủ mà nói, ít nhất hần cũng được xem là người tốt.

“Được rồi, tự mình gây chuyện thì phải do tự mình giải quyết.” Đến khi Chu Vô Tâm đi qua đi lại trong phòng tới vòng thứ hai mươi mốt, cuối cùng nàng vẫn quyết định mở cửa, đi đến phòng giặt quần áo.

Vì thế, vào một đêm mây đen gió lớn, trong phòng giặt phủ Cửu hoàng tử, một bóng người màu đen, mò mẫm trong ao giặt quần áo, tìm kiếm cây quạt.

Cũng may nước trong ao không sâu, vừa mới qua cổ của Chu Vô Tâm, chân của nàng vẫn có thể chạm tới đáy hồ, cho nên, cho dù không cẩn thận uống vài ngụm nước trong ao, thì so với việc bị chết đuối cũng tốt hơn nhiều.

Không biết nàng đã lần mò bao lâu, lâu đến mức cả thân thể của Chu Vô Tâm đều bắt đầu trở nên cứng đờ, nàng vẫn cứ nhắc muốn đi kiểm cây quạt, không ngừng quanh quẩn trong chiếc ao không lớn không nhỏ này.

Dưới ánh trăng trong vắt, một bóng đen cao lớn chậm rãi đi về phía này.

“Người làm gì ở đó?” Trong giọng nói của Ninh Liên không hề chút trầm ấm như thường ngày mà rét lạnh đến mức làm cho người ta phải run rẩy.

Chu Vô Tâm không để ý tới hần, tiếp tục lần mò trong ao.

Đột nhiên.

“Tìm được rồi.” Chu Vô Tâm giơ cây quạt trên tay lên, cao giọng: “Ta tìm được cây quạt của người rồi!”

May mắn đã tìm được, nàng không muốn chỉ vì một cây quạt mà mình phải mất mạng đâu.

Vô Tâm vội vàng nhảy ra khỏi ao giặt quần áo, đem cây quạt cung cung kính kính đưa cho hần: “Thật xin lỗi. Hôm nay ta không cố ý làm như vậy. Ta chỉ thuận tay ném một cái thôi, không nghĩ tới...”

Ninh Liên nhận lấy cây quạt, lạnh lùng ngắt lời nàng: “Bản vương sẽ không nhận ân tình của người.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng. Chu Vô Tâm nhìn bóng lưng dần dần đi xa của hắn, ánh trăng phủ xuống làm bóng hắn đồ dài, nhìn qua đặc biệt gầy gò, đặc biệt cô đơn, khiến người nhìn nhìn không được phải cảm thấy đau lòng.

“Cuối cùng cây quạt cũng đã trở về với chủ cũ, ta không cần lo lắng về tính mạng của mình nữa rồi.” Vô Tâm nghĩ như vậy, mới có thể yên lòng trở lại.

Thế nhưng, người ta nói mà, họa vô đơn chí.

Sau khi trở về, Chu Vô Tâm vốn khỏe khỏe mạnh mạnh đột nhiên sinh bệnh!

Đến mức hôm sau lúc mặt trời lên thật cao cũng không thể ngồi dậy, chỉ có thể co ro trong căn phòng bé tẹo, tối tăm chịu đựng sự giãy vò của việc nóng lạnh đan xen. Thân thể nàng mềm nhũn không chút sức lực, nàng mong đến mong đi, hy vọng khi Trương đại nương không thấy nàng đi giặt quần áo sẽ cho người đến tìm nàng, sau đó phát hiện nàng bị bệnh, đem cho nàng một chút thuốc. Lại không ngờ tới, người nàng trông mong không đến, còn người nàng không hề trông mong lại hết lần này đến lần khác quấy rầy sự an tĩnh qua ngày của nàng. . .

“Thế nào? Bị bệnh rồi?” Mới sáng sớm Ninh Liên đã tới phòng giặt tìm bóng dáng Chu Vô Tâm, vì cây quạt của mình, chuẩn bị ‘cẩn thận’ dạy dỗ nàng một chút, nào ngờ, khi đến nơi lại không thấy nàng đâu.

Hắn cho rằng vì chuyện hôm qua nên nàng định đình công, nhưng đến khi vào phòng nàng tìm người, lại nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu đang rúc trong chăn của nàng. Trong lòng hắn cảm thấy hơi kỳ quái, nàng bước lại gần, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên trán nàng mới phát hiện trán nàng nóng hổi. Hơi suy nghĩ một chút hắn xác định do hôm qua nàng ngâm mình trong ao tìm quạt cho hắn nên hôm nay mới bị cảm lạnh.

Thế nhưng, vừa nghĩ tới cây quạt bảo bối của mình bị ném vào ao giặt đồ, sự đau lòng của hắn vừa chợt lóe đã biến mất nên vừa rồi mới nói ra một câu thờ ơ như vậy.

Đầu Chu Vô Tâm bị nung đến mơ hồ, cũng không nghe rõ hắn nói cái gì, chỉ cảm giác có người đến, mặc kệ là ai, vẫn cố gắng mở to hai mắt, nhưng cổ cả buổi lại không cách nào mở ra được.

Ninh Liên ngồi xuống bên cạnh giường nàng, vắt chéo chân, không nóng không lạnh nói: “Nếu tiếp tục không đứng dậy, chẳng lẽ ngươi chờ bản vương ném ngươi vào ao giặt quần áo à?”

Chu Vô Tâm mơ mơ màng màng, khó khăn mở to mắt, cũng không thấy rõ ràng là ai. Bàn tay nàng vô tình chạm vào mu bàn tay của Ninh Liên, hơi ngừng một lát, lại đột nhiên nắm lấy tay hắn áp vào mặt mình. Băng băng lạnh lạnh, làm nhiệt độ khô nóng toàn thân nàng hạ xuống không ít. Vô Tâm thích thú cầm lấy tay hắn xoa qua xoa lại, mỗi nàng quạt qua lòng bàn tay hắn, mang đến cảm giác tê tê kỳ dị.

Ninh Liên không ngờ nàng sẽ xem tay hắn là túi chườm đá, đang muốn rút về, lại phát hiện nàng cầm rất chặt. Nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt hoa đào lập tức ngưng lại, nhìn khuôn mặt bị nung đến đỏ rực của nàng, hắn hơi bĩu môi: Nhìn như ma vậy nhưng lại đột nhiên cảm thấy nàng hơi khiến người khác yêu thích.

Làn da nàng trơn bóng mềm mại, cảm giác vô cùng tốt làm lòng hắn dâng lên một chút rung động.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại cúi người lại gần nàng, nhìn cái miệng nhỏ non mềm của nàng, cổ họng siết chặt, nhìn không được muốn hôn xuống.

Nhưng mà, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra lần nữa...

“Vô Tâm à, ngươi bị sao vậy, sao hôm nay không đi giặt quần áo?” Đột nhiên giọng nói vang dội của Trương Đại Nương truyền vào từ ngoài cửa.

Ninh Liên nghe được, nhanh chóng rút tay lại, đứng dậy, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng.

Đến khi Trương đại nương đẩy cửa tiến vào, bà đã thấy Cửu Gia đỏ mặt nhìn Chu Vô Tâm, còn không ngừng đi tới đi lui, mà Chu Vô Tâm như đang tìm cái gì, cánh tay quơ quơ, bất loạn. Bà không khí có chút quỷ dị.

“Hôm nay trong chính điện không có người quét dọn. Ngươi đi quét dọn sạch sẽ chỗ đó cho bản vương. Nếu bản vương phát hiện ngươi làm qua loa cho xong, bản vương sẽ có rất nhiều biện pháp để trừng trị ngươi!” Ninh Liên hơi nhìn Trương đại nương mang vẻ mặt khó hiểu đứng ngoài cửa không dám bước vào, lại đột nhiên nhìn người trên giường rồi nghiêm nghị ra lệnh cho nàng, sau đó cũng không quay đầu lại mà phe phẩy cây quạt rồi đi.

Trương Đại nương nhìn bộ dáng vội vàng của Ninh Liên, cảm thấy rất kỳ quái: “Hôm nay Cửu gia bị sao vậy?”

Có điều bà không muốn dây dưa nhiều với Ninh Liên, vì vậy bà quyết định đi truyền lệnh của Cửu gia cho người trên giường kia, dù nàng có bị bệnh cũng phải đi quét dọn!

Trương đại nương tùy tiện làm chút gì cho nàng ăn, lại cho nàng uống thuốc, giãy vò nàng một phen, rồi mới nói cho nàng biết Ninh Liên muốn nàng đi quét dọn chính sảnh, khiến nàng nghe thấy hận không thể dùng một đập đập chết hắn!

Cho nên, một Đại lão gia như hắn có thù oán với Thái tử, không có thù oán gì với nàng, nhưng tại sao lại cứ muốn làm khó nàng như vậy? Không phải nàng chỉ lỡ tay ném cây quạt của hắn sao, nàng cũng đã nói xin lỗi rồi còn gì, hắn còn muốn hành hạ nàng đến khi nào nữa? Chẳng lẽ hắn xem nàng là thập bát độn nhân có vóc người cứng rắn như kim cương, lực lưỡng, thân thể bất tử ở Thiếu Lâm Tự à?

“Đại nương! Ngài biết Tiểu Noãn đi đâu không?” Bởi vì thân phận của Hường Noãn tương đối đặc biệt, cho nên sau khi đến đây, nàng đều gọi nàng ấy là Tiểu Noãn, cũng không nói tên thật cho người khác biết. Nhưng đến tỷ muội như nàng đã bị hành hạ như vậy rồi mà nàng ấy vẫn không xuất hiện, thì đúng là không có chút tình cảm tỷ muội tình thâm gì cả

“Ngươi nói nha đầu Tiểu Noãn kia. Nàng bị Cửu gia sắp xếp đi mua đồ rồi. Cả ngày đều không thấy bóng dáng.” Trương đại nương nói đến đây, sắc mặt dần trầm xuống: “Đoán chừng do chuyện ngươi ném cây quạt của Cửu gia đi, bị Cửu gia ghi hận, đổ hết bụi bọ lên đầu nàng. Ngày đó ta còn thấy nàng khóc lóc chạy từ phòng Cửu gia ra ngoài nữa.”

Nàng hại Hường Noãn rồi.

Chu Tô Tâm yếu ớt tát mình một cái. Đáng lắm, ai bảo nàng rảnh rồi đến sinh sự, ném cái gì không ném lại ném vây quạt của hần!

Sớm biết như vậy, nàng đã không đưa cái chủ ý cùi bắp kia cho nàng ấy rồi! Chuyện này đúng là do nàng không ngừng tự tìm đường chết mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Giọng nói âm hồn bất tán của tên nào đó lại vang lên bên tai: “Ồ, xem ra việc quét dọn đối với ngươi mà nói, có phải là quá dễ dàng rồi không? Lại còn có thời gian nghỉ ngơi phơi nắng nữa chứ.” Ninh Liên phe phẩy cây quạt, cười đến phong tình vạn chủng, nhưng trong ánh mắt lạnh đến có thể đóng băng người khác. Hần đứng dưới một cây đại thụ, lạnh nhạt buông lời châm chọc khiến Chu Vô Tâm nghe được muốn phát điên vô cùng.

Không thể không nói, người thật sự lợi hại không phải là những tên cao lớn thô kệch, cầm kiếm múa may mà là những tên lưu manh có văn hóa như hần. Hề là người bình thường, chỉ cần nghe những lời lăm nhăm của hần thì đến đại hiệp cũng phải cúi người ‘khiêm nhường’ rồi!

Có điều hần đang muốn làm khó người khác nhì? Hần cũng không nói ngươi không thể nghỉ ngơi, nhưng là, chỉ cần ngươi nghỉ ngơi thì hần lại dùng lời nói mà kích thích ngươi một trận. Nói chung, mặc kệ ngươi làm gì, cuối cùng người khó chịu vẫn là ngươi. Hơn nữa, sau khi nói xong hần còn bày ra bộ dạng không hề liên quan đến hần, khiến ngươi muốn tức giận cũng không có lý do. Chẳng lẽ nói, bởi vì ta bị bệnh, cho nên xin ngươi thương xót? Muốn nàng cầu xin hần tha thứ? Tuyệt đối không thể nào.

Càng quá đáng đến không thể nhịn được nữa là, lúc này ánh nắng mặt trời bên ngoài rất gay gắt, nhưng hần lại sai người khiêng bàn ghế ra ngoài, bắt nàng phải lau chùi dưới cái nắng chang chang này. Lúc này làm cái này, lúc kia làm cái kia, giống như nàng là người không biết mệt mỏi hay gì vậy. Mà nói ra thì người bệnh nên tính tình cũng tương đối gắt gỏng, vì thế Chu Vô Tâm bực bội ném khăn lau đi, bước nhanh đến trước mặt hần, rút cây quạt của hần ra, nhét vào bên hông: “Chẳng phải chỉ là cây quạt thôi à, ngươi có cần phải bắt nạt người khác như vậy không?”

Ninh Liên nhìn cây quạt bị nàng cướp đi, ánh mắt trầm xuống: “Trả lại đây!”

“Không trả!” Vô Tâm ôm tay trước ngực: “Ta xin lỗi rồi, không phải ta cố ý ném cây quạt của ngươi, ngươi còn thấy bất mãn gì nữa chứ.” Nghĩ đến những lời Trương đại nương nói với nàng, tức giận trong lòng lại không thể trút ra: “Còn nữa, là ta trêu chọc ngươi, không phải Tiểu Noãn, ngươi có tức giận thì cứ trút lên người ta, đừng trút giận lên người vô tội.”

Ninh Liên mặt kệ nàng nói loạn cái gì, đột nhiên đưa tay nắm lấy cằm nàng, lạnh lùng cắn rõ từng chữ: “Ngươi có biết bất kính với bản vương thì bất cứ lúc nào bản vương cũng có thể giết chết ngươi không?”

Chu Vô Tâm nhìn Ninh Liên tức giận, lại không hề cảm thấy sợ hãi, mà ngược lại lại lạnh nhạt nói: “Thật ra ngươi không cần cảm thấy áy náy.”

“Ngươi nói cái gì?” Sau khi nghe Trương đại nương giải thích chuyện về mẫu thân hần, Chu Vô Tâm cẩn thận suy nghĩ, nàng cũng không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng thời cơ vừa đến, ngựa không chết thì là ngựa sống thôi: “Ta nghĩ, nếu phụ nhân còn trên đời, nhìn thấy ngươi vẫn luôn tự trách về chuyện quá khứ như vậy cũng sẽ không thấy an lòng. Trận hỏa hoạn năm đó, không ai nghĩ rằng nó sẽ xảy ra cả, mà ngươi có biết tại sao cây quạt này không có vết chữ không? Ta nghĩ, có lẽ phụ nhân muốn ngươi tự mình lựa chọn con đường cho chính mình, mà không phải do bà nói cho ngươi, phải nên làm như thế nào. Cho nên bà mới không viết gì cả, hơn nữa đây chỉ là một cây quạt thôi mà, sao ngươi lại để nó chi phối cuộc đời mình vậy?”

Sắc mặt Ninh Liên càng lúc càng âm trầm: “Bản vương không cần ngươi dạy đời.”

“Ta không muốn dạy ngươi cái gì. Ta chỉ hy vọng ngươi có thể vui vẻ một chút. Ngươi có biết không, ta không hề ghét ngươi mặc dù ngươi có độc miệng có thích châm chọc ta đến thế nào. Nếu sai khiến ta có thể làm ngươi vui vẻ, vậy, xin mời ngươi tươi cười tự đáy lòng đi. Nếu không ngươi thật sự là một kẻ quá nhàm chán so với tưởng tượng của ta rồi.”

Nói xong, Chu Vô Tâm rất muốn tiêu sái xoay người, rời đi.

Nhưng mà, cánh tay nàng đã bị một người mạnh mẽ nắm lấy, không cho nàng cơ hội vùng ra.

“Bản vương muốn nói cho ngươi biết, ngươi nhìn lầm, bản vương luôn rất vui vẻ.”

Còn muốn diễn?

Nếu vui vẻ thì tay ngươi run rẩy làm gì? Bị nói trúng nên thẹn quá không chịu nhận?

“Cây quạt này, ta lấy, đợi đến khi nào ngươi có thể bước ra khỏi bóng tối thì lúc đó ta sẽ trả lại cho ngươi.” Nếu hắn muốn diễn, vậy, Chu Vô Tâm dự định tàn nhẫn một lần cho xong: “Ta nghĩ, hay ngươi vẫn nghĩ nếu không phải vì cây quạt này thì phu nhân sẽ không bỏ ngươi đi. Ngươi lúc nào cũng mang nó trên người, một mặt vì đây là đồ vật duy nhất phu nhân để lại, mặt khác, ngươi muốn không ngừng nhắc nhở chính mình, ngươi đã gián tiếp hại chết mẹ ruột của ngươi. Ngươi muốn dùng cách này để tự trừng phạt chính mình.”

Chu Vô Tâm cảm nhận rõ ràng lực tay nắm cầm nàng dần tăng lên, lời nói này của nàng đã đụng vào cảm kị của hắn!

Ninh Liên di chuyển tay đến cổ họng nàng: “Ngươi dám nói thêm một câu nữa, bản vương lập tức giết ngươi!”

Thật ra Vô Tâm vẫn muốn nói thêm một câu, chẳng qua, đột nhiên nàng cảm thấy rất ngại thẹn, rốt cuộc thể lực vì đau bệnh của nàng không thể chống đỡ được nữa, một khắc khi hắn gia tăng lực nắm trên cổ họng nàng, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hoàn toàn bất tỉnh.

Trong lúc đầu óc vô cùng hỗn loạn, Chu Vô Tâm cảm thấy mình không ngừng lắc lư. Mới đầu nàng còn cho rằng mình đang ở trên thuyền, sau đó, lại cho rằng mình đang ở trên đỉnh núi, còn sau sau đó, lúc nàng nghe thấy một giọng nói khê khàng truyền vào tai, nàng mới đột nhiên tỉnh dậy.

Trước giường mềm mại, khuôn mặt như hoa đào của ai đó lơ mơ mang theo vẻ sốt ruột, lúc nhìn thấy Vô Tâm tỉnh dậy, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm: “Sao bụng ngươi vẫn không ngừng phát ra tiếng vang vậy, có chuyện gì sao?”

Chu Vô Tâm tàn nhẫn ngắt mình một cái, xác định không phải mơ, không phải vừa rồi hắn suýt giết chết nàng sao? Hơn nữa bây giờ nàng đang ở đâu vậy?

“Không cần nhìn nữa, ngươi đang ở trên giường bản vương.” Ninh Liên đưa tay sờ sờ trán nàng, cười đến chói mắt. Vô Tâm bị nụ cười này của hắn làm cho ngất ngây con gà tây: Sao tính tình tên này lại hay thay đổi thất thường như thế nhỉ?

“Ừng ục ừng ục. . .” Bụng Chu Vô Tâm lại phát ra tiếng vang một lần nữa. Vô Tâm đỏ mặt lấy tay xoa bụng.

“Bụng ngươi sao vậy? Đại phu nói ngươi chỉ bị sốt, nhưng sao bụng ngươi vẫn không ngừng phát ra âm thanh thế?”

Chu Vô Tâm cảm thấy hơi quẫn bách: “Bởi vì ta đói.”

Ninh Liên phụt một tiếng, bật cười lên: “Lúc đói bụng ngươi không biết tìm gì ăn sao?”

“Ngươi không cho ta ăn thì ta ăn cái gì.” Tuy rằng Trương đại nương có cho nàng chút đồ ăn nhưng thật sự quá ít, làm sao no được.

“Có sao? Không phải ngươi có rất nhiều quỹ kế à, bản vương không cho ngươi ăn, ngươi không biết nghĩ cách tự mình tìm đồ ăn hũm?”

Nàng có thời gian đi tìm sao?

“Uống chút cháo đi.” Ninh Liên đứng dậy đi tới một bên, lấy một bát cháo nóng hổi lại gần nàng. Chu Vô Tâm thấy vậy, nuốt nuốt nước miếng, đưa tay muốn nhận lấy, lại bị hắn kéo đặt lại.

Múc một muỗng, thổi thổi một hơi, sau đó đưa đến bên miệng nàng: “Há miệng.”

Dù da mặt nàng dày, nhưng khi hắn đột nhiên đối xử với nàng như vậy, nàng vẫn có chút không thể thích ứng: “Cái này, Ninh Liên, ta có thể tự mình làm.”

“Không muốn ăn đúng không. Trương đại nương. . .”

Chu Vô Tâm nhìn đồ ăn ngon sắp bị đưa đi, vội vàng nắm lấy tay hắn: “Ta ăn, ta ăn.” Tuy rằng không quen được người khác đút ăn, nhưng nàng chỉ có thể thỏa hiệp. Ai là đại gia thì người ấy quyết định mà.

Ninh Liên lấy khăn lụa lau lau khóe miệng nàng: “Ăn ngon không?”

“Ừm.” Chu Vô Tâm gật gù, nàng lớn như vậy lại bị một nam nhân cho ăn, không cần nghĩ cũng biết nàng có bao nhiêu khổ bức rồi.

“Cái kia, ngươi không giận ta sao?”

Ninh Liên để bát cháo xuống: “Ngươi nói xem?”

“Không giận, ngài đại nhân đại lượng, chắc chắn sẽ không giận.”

“Nghĩ đẹp lắm.”

Chu Vô Tâm ghen hờn: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Ninh Liên thấy bộ dạng sốt sắng của nàng, bỗng nhiên cảm thấy hơi thú vị: “Ừm, ngươi nói xem, vị hoàng tử ưu tú nhất thiên hạ, không ai sánh bằng như bản vương có lẽ không tìm được người thứ hai đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lư Ly

“Vâng vâng vâng” Ta nhỏ vào, đồ quỷ tự kỷ.

“Vậy người hầu hạ bốn vương đây, phải rất đẹp rất có khí chất thì mới tôn lên bản vương được đúng không?”

“Vâng vâng vâng” Rốt cuộc ngươi muốn nói gì.

Ninh Liên cau mày, nâng cằm nàng nhìn trái nhìn phải: “Thế nhưng cái khuôn mặt này của ngươi, thật sự không có gì đáng xem cả.”

Mặt ta có đáng xem hay không thì mặc mớ gì tới ngươi?

Ninh Liên như hiểu được suy nghĩ của nàng, nói tiếp: “Có điều, đã thấy nhiều mỹ nhân lại thỉnh thoảng nhìn qua một phàm phu tục tử, vừa hay có thể điều chỉnh lại con mắt thẩm mỹ của bản vương. Nếu không đến khi ánh mắt bản vương càng ngày càng bất bẻ, thì có lẽ sau này bản vương sẽ gặp không ít phiền phức mất.”

Chu Vô Tâm nghe không nổi nữa: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Ngày mai, đến thư phòng hầu hạ cho bản vương.”

“Ta từ chối.”

“Ngươi có quyền quyết định sao?”

Chu Vô Tâm gục đầu: “Không có.”

Lúc này Ninh Liên mới cảm thấy thoải mái trong lòng, bàn tay ngả ngón lướt qua mặt nàng: “Vậy giờ thành thật nghe bốn vương nằm xuống ngủ đi. Sáng mai tới hầu hạ bốn vương rồi giường.”

“Đợi một chút.” Nàng mới thức dậy... ngủ cái gì mà ngủ: “Ta hầu hạ ngươi rồi, vậy chuyện Tiểu Noãn xử lý thế nào?”

“Bản vương phải nàng đi ra ngoài mua vài thứ thôi, tạm thời nàng không có ở đây, thế nào, không vui?”

“Vui, vui, sao có thể không vui được.” Vô Tâm miễn cưỡng cười nói nhưng lúc cúi đầu, ánh mắt rơi trên ống tay áo mình, lập tức cả kinh, sợ hãi, tức tốc xóc chân lên nhìn vào bên trong, rồi lại ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn Ninh Liên lần nữa: “Ta, ta, ta thay quần áo thế nào?”

“Cả người ngươi ra đầy mồ hôi nên đương nhiên phải thay ra.”

“Vậy ai giúp ta thay?”

“Đương nhiên không phải do bốn vương thay ——” Ninh Liên dừng một chút, nhìn thấy vẻ mặt tỏ vẻ yên lòng cười cười của nàng, lại nhỏ ra thêm mấy chữ: “—— mới là lạ!”

Lần này Chu Vô Tâm thật sự muốn khóc rồi: Nàng biết ngay tên này không phải là kẻ tốt lành gì mà. Vươn tay cầm lấy gối đầu ném về phía hắn: “Đồ lưu manh, ngươi chính là đồ lưu manh!”

“Ha ha ha ha ha. . .” Ninh Liên nhìn thấy bộ dạng bức bối của nàng, tâm trạng đột nhiên cảm thấy vui sướng nói không nên lời: “Bồn vương giờ trò lưu manh đấy, ngươi có thể làm gì được ta? Cái gì nên nhìn hay không nên nhìn đều thấy hết rồi, dù ngươi có mắng chết bản vương thì bản vương cũng không thiệt thòi gì. . .Ha ha ha ha ha. . .”

Phật tổ, người mang con đi đi.

Tuy thân thể Chu Vô Tâm rất yếu ớt, nhưng năng lực hồi phục lại rất mạnh. Sáng sớm ngày tiếp theo, cuối cùng con sốt cũng giảm xuống, vì vậy, cho dù không tình nguyện, nàng vẫn phải thực hiện nhiệm vụ gọi Ninh Liên thức dậy.

Chu Vô Tâm đứng cạnh giường Ninh Liên: “Này, hoàng tử, Ninh Liên, chủ tử, thức dậy.”

Ninh Liên mặc cho nàng lớn tiếng kêu la, không hề có ý định muốn đứng lên. Hắn trở mình, tiếp tục ngủ.

“Rời~ giường ~ ~” Chu Vô Tâm kéo dài giọng, tiếp tục la to.

Người trên giường dứt khoát dùng chân che đầu, xoay người, ngủ tiếp.

Chu Vô Tâm đối bụng: Nếu hắn còn không dậy, nàng cũng không thể đi ăn. Cho nên, vì bụng, hắn nhất định phải dậy.

“Ngươi không dậy nổi đúng không, được lắm.” Nàng không tin, nàng không gọi hắn dậy nổi.

Vì vậy, Chu Vô Tâm đứng ở một bên háng giọng, bắt đầu hát.

“Giặt loạch xoạch* giặt loạch xoạch, giặt loạch xoạch, ah nha. Hi loạch xoạch hi loạch xoạch, one two three four...”

(*tiếng chà quần áo khi giặt, hơn nữa đừng hỏi ta đó là bài gì =.=)

“Ngừng!” Đột nhiên bị tap âm ô nhiễm, Ninh Liên hung hăng ném chăn mền ra: “Ngươi hát lung ta lung tung cái gì đấy.”

“Ai bảo ngươi không tỉnh dậy.”

“Trương đại nương mà biết ngươi gọi bồn vương dậy như thế này, chắc chắn sẽ kéo ngươi đến phòng hỏi lỗi, hỏi lỗi rồi.”

Chu Vô Tâm nghiêm túc nhìn hắn: “Ngươi thân là chủ tử phải có tính tự giác, suy nghĩ nhiều cho hạ nhân một chút, như vậy, hạ nhân của ngươi mới có thể khẳng khái một mực đi theo ngươi.”

Đôi mắt hoa đào của Ninh Liên nhìn nàng xoi mói: “Ngươi nói bồn vương còn phải nghe lời ngươi hả?”

“Không phải, ý của ta là, cái kia, ách, buổi sáng chim nhỏ dậy sớm có sâu ăn. Dậy muộn chim nhỏ sẽ đói bụng. Ngươi nói có đúng không.” Nói xong, Chu Vô Tâm còn đặt biệt liếc mắt nhìn ngoài cửa, ý là đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong, chỉ cần ngươi dậy là có thể bắt đầu ăn cơm được rồi.

Ninh Liên nhìn bộ dạng nuột nước miếng của nàng, sao không biết nàng đang suy nghĩ cái gì được.

“Ngán người làm gì, thay quần áo.” Ninh Liên đứng lên, giờ hai tay chờ nàng thay quần áo.

Có điều, quần áo này khoác hay phủ thêm, làm sao mặc đây?

Ninh Liên nhìn bộ dáng tay chân vụng về của nàng, cảm thấy rất là buồn cười.

Vật lộn cả buổi cũng không thể mặc xong quần áo, Chu Vô Tâm bỏ tay xuống: “Cửu gia, nếu không thì ngươi tự mặc đi?”

“Không mặc, bản vương muốn tắm rửa.”

Mợ nó, lại là logic bá vương: “Vậy ăn trước rồi hãy tắm được không?”

“Không được, bây giờ bản vương muốn đi tắm.”

Nói xong, quần áo cũng không mặc, cứ như vậy mặc độc một đồ lót bên trong, nghênh ngang đi về phía phòng tắm.

Chu Vô Tâm cầm quần áo đứng bên ngoài phòng tắm, nuột nước miếng nhìn: Sao nàng lại gặp phải chủ tử khó hầu hạ như thế này!

“Cởi quần áo, sờ sờ cái gì?” Ninh Liên bày ra khuôn mặt hoa đào chết tiệt, bắt đầu nở nụ cười nhìn Chu Vô Tâm đỏ mặt

Mặc dù Chu Vô Tâm là một người hiện đại phóng khoáng, nhưng thật ra về mặt tư tưởng, nàng vẫn là một cô gái rất truyền thống, là một hoàng hoa đại khuê nữ.

Muốn nàng cởi áo nói đây lưng cho một nam nhân, nói không xấu hổ, trừ khi nàng chính là nam nhân.

Chờ Ninh Liên liên tục thúc giục, nàng mới lẻ mà lẻ mề đi qua, giúp hắn cởi quần áo. Chỉ là, lúc cởi quần: “Cửu gia, hay là quần này tự ngươi cởi đi đi.”

Ninh Liên bắt đầu suy nghĩ, tìm cách trêu chọc nàng: “Rốt cuộc ngươi là chủ, hay bốn vương là chủ?”

Chu Vô Tâm bị hắn nhìn chằm chằm làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như muốn chảy máu, nàng cắn răng, quyết định đi ra sau lưng hắn, vươn tay cởi quần cho hắn. Có điều lúc tay nàng vòng từ sau lưng hắn ra trước, thân thể Ninh Liên không khỏi cứng đờ, quần bách đẩy nàng ra: “Được rồi, được rồi, để bốn vương tự làm.”

Nói xong, lưu loát cởi quần bước xuống bể tắm.

Vừa rồi, cảm giác căng thẳng lúc nàng chạm vào thân thể hắn vẫn còn, Ninh Liên cũng không biết làm sao. Trước đây không phải chưa từng bị nữ nhân ôm qua, nhưng không biết vì cái gì mà lúc bị nàng nhẹ nhàng ôm lấy, hắn lại cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí có một chút hưng phấn nho nhỏ?

Ninh Liên xoay người nhìn Chu Vô Tâm vẫn còn nhắm mắt đứng cạnh bể: “Có muốn cùng tắm hay không?”

Vô Tâm vội vàng khép chặt mắt lại: “Không cần không cần. Ngài cứ từ từ tắm rửa. Ta ra ngoài chờ.”

“Bốn vương có nói ngươi có thể đi sao?”

“Bốn vương đã ở trong nước, ngươi có thể mở mắt ra rồi, tới giúp bốn vương kỳ lưng đi.” Ninh Liên xoay người, cười yếu ớt ra lệnh cho nàng lại gần.

Được rồi, Ninh Liên là một ông chủ chuyên gây khó dễ cho nàng. Nàng càng khó xử, hắn lại càng vui vẻ.

Ai bảo hắn là hoàng tử chứ, bây giờ cũng không phải là hiện đại, nói rồi đi là rồi đi được.

Nàng cũng không muốn liên lụy Hường Noãn lần nữa.

Không còn cách nào, đành phải tìm một chiếc khăn sạch đi qua kỳ lưng cho hắn.

Có điều, khi ở cùng Ninh Liên, khắp nơi trong cuộc đời nàng đều là chuyện bất ngờ. . .

Ngần tính vạn tính, Vô Tâm cũng không nghĩ tới sàn nhà này lại trơn trượt như vậy!

Hơn nữa, đường đi dọc theo phòng tắm còn là một sườn dốc. Nàng chân trước vừa trượt lập tức té ngã.

Sau đó, vô cùng thuận lợi dọc theo cái sườn dốc, trượt thẳng vào trong bể tắm.

Lại sau đó, trong bồn tắm truyền đến hô tiếng kinh hãi của Chu Vô Tâm: “Cứu mạng, cứu mạng...”

Ninh Liên nhìn nàng xấu mặt, không ngừng hô cứu mạng trong bể tắm sâu không đến một mét, ngồi một bên cười muốn sặc hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm nghịch nước một lúc lâu, mới phát hiện, thật ra mực nước ở đây còn chưa qua ngực mình.

Quýnh.

Thật sự quá mất mặt!

Lăn trượt chân này của Chu Vô Tâm vô cùng xui xẻo, trên dưới toàn thân nàng không có chỗ nào khô ráo. Nàng bất đắc dĩ nhìn bộ dạng cười to thiếu đòn của Ninh Liên, bước nhanh về phía trước, trong lòng cũng thầm nhủ: Mặc kệ thế nào nàng nhất định phải cách hắn thật xa.

Thế nhưng, lúc đi ngang qua Ninh Liên, chân nàng đột nhiên bị một bàn tay nắm lại, hơi dùng chút lực khiến nàng lại ngã vào trong bể nước.

Bọt nước bắn tung tóe, Chu Vô Tâm không biết đầu mình đã đập vào đâu rồi, cái cảm giống như bị trật khớp, đau muốn chảy nước mắt.

Ninh Liên phát hiện sự khác thường của nàng, cũng thu lại bộ dáng cười cợt: “Sao vậy?”

Vô Tâm ôm cằm: “Đau quá.”

Ninh Liên nhướn mày, hất tay nàng ra, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên: “Ồ hay, chẳng lẽ trong nước có đao kiếm gì đó nên mới đập cằm ngươi ra thế này sao.”

“Ta bị hủy hoại nhan sắc” Về mặt Chu Vô Tâm như đưa đám: Nàng đã nói mà, gặp phải hán tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì: “Đều do ngươi, tự dung ngươi kéo chân ta làm gì?”

“Đừng nói chuyện” Ninh Liên nâng cằm nàng lên, dùng nước lau qua vết thương trên cằm nàng: “Chỉ rách da một chút mà thôi, không đến nỗi hủy dung đâu. Với lại dù dung mạo ngươi có hủy hay không hủy cũng không khác gì lắm.”

Cổ họng Chu Vô Tâm giật giật, cảm nín không biết nói gì.

Ninh Liên dùng một tay cố định đầu nàng, tay còn lại nhẹ nhàng lau chùi vết máu giúp nàng. Đến khi tay hán chạm vào da thịt nàng, cái cảm giác mềm mại, ẩm ướt như một màn trong rừng trúc trước đó đột nhiên hiện ra trước mắt. Giọt nước trong suốt dưới ánh mắt bất ngờ của Vô Tâm chảy dọc từ trên sườn mặt nàng xuống dưới. Làn da trắng nõn lộ ra một tầng phấn hồng ngượng ngùng. Khoảng cách giữa hai người gần đến mức hán có thể nhìn thấy những sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt nàng, giờ khắc này, hơi thở của Ninh Liên hơi dồn dập.

Đúng lúc, giọng nói của một gã sai vặt đột trên truyền vào từ ngoài cửa: “Bẩm Cửu gia, Thất hoàng tử đã đến.”

Gã sai vặt xuất hiện, đã trùng hợp cắt đứt những suy nghĩ mông lung kiều diễm của Ninh Liên, hán vội vàng đẩy Chu Vô Tâm ra: “Đề huynh ấy chờ trong đại sảnh một lúc, lát nữa bản vương sẽ tới ngay.” Nói xong, hán chỉ tay vào Chu Vô Tâm: “Ngươi, nhanh chóng ra ngoài bưng trà rót nước hầu hạ cho bốn vương.”

Ặc, nàng đang bị thương mà!

Ở đây cũng không phải chỉ có một mình nàng, dựa vào cái gì mà hán lại sai nàng làm những chuyện này chứ?

Có điều, hình như người Cửu hoàng tử nói là Ninh Thuần à?

Nếu là Ninh Thuần, vậy thì mọi chuyện sẽ không giống rồi.

Chu Vô Tâm lập tức tươi cười rạng rỡ quay trở lại phòng mình, vội vàng thay một bộ quần áo sạch sẽ, rồi đi đến chính sảnh.

Vừa bước vào cửa, nàng lập tức nhìn thấy một bóng người mặc quần áo màu trắng thuần, trong trẻo, lạnh nhạt, đang yên lặng ngồi một chỗ. Sóng mũi hán cao ngất vờ ra một đường cong đẹp mắt, nhưng lúc hán nhìn thấy nàng cũng chỉ lạnh nhạt nhìn thoáng qua sau đó lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Chu Vô Tâm bị hán dò xét như vậy, tinh thần lập tức khôi phục lại: “Thất hoàng tử, mời dùng trà.”

Ninh Thuần không trả lời nàng, chỉ lạnh nhạt gật đầu. Chu Vô Tâm bưng khay trà đứng sau lưng hán, vô cùng quý trọng cơ hội được nhìn thấy hán lúc này.

Chỉ một lát sau, Ninh Liên đã tới.

Ninh Liên nhìn Vô Tâm còn ở trong phòng, trầm giọng ra lệnh: “Ngươi có thể lui ra ngoài rồi.”

Cửu gia đã hạ lệnh, dù không muốn đi cũng phải đi. Vô Tâm trong lòng không phục, khom người lui ra ngoài.

Có điều nàng không đi đâu mất mà lại đứng bên ngoài, chờ Ninh Thuần đi ra.

Mất một lúc lâu, cuối cùng Ninh Thuần cũng nói chuyện xong với Ninh Liên, đến khi nhìn thấy Ninh Thuần xuất hiện, nàng lập tức thuận tiện đưa ra yêu cầu muốn tiễn hán ra về.

Ninh Liên nghi ngờ liếc nàng, gật đầu đồng ý, hán cũng không dây dưa quá lâu, bộ dạng bề bộn vội vàng quay lại thư phòng.

Vô Tâm chậm rãi theo sau Ninh Thuần, lúc đến cửa lớn, Ninh Thuần đột ngột dừng lại, xoay người nói với nàng một câu: “Ta nhớ ra ngươi là ai.”

Vô Tâm đột nhiên ngẩn đầu, vô cùng kinh ngạc.

Hán còn nhớ nàng, hán còn nhớ nàng!

Vô Tâm kích động không biết nên nói cái gì.

“Ta, ta, ta, cảm ơn ngươi. Cảm ơn ngươi đã cứu ta.”

Ninh Thuần nhìn bộ dạng vui sướng đến khoa chân múa tay của nàng, trong mắt lóe lên một tia lo lắng không dễ nhận ra, nhưng hắn cũng không nói gì thêm mà xoay người bước lên ngựa, hiên ngang rời đi.

Vô Tâm nhìn hướng hắn đi mất, vui vẻ nhảy dựng lên “A ha, hắn còn nhớ ta, hắn còn nhớ ta, a ha...”

“Hình như tâm tình ngươi hôm nay rất tốt.” Ninh Liên nhìn bộ dạng ra sức ăn com của Vô Tâm, đột nhiên hơi nghi ngờ hỏi.

Chu Vô Tâm vừa nhớ lại chuyện Ninh Thuần uống trà nàng pha, lại nghĩ đến câu nói kia của hắn, vô cùng vui vẻ đáp lời: “Bởi vì sáng nay xảy ra một chuyện khiến ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

Ninh Liên nghĩ tới một màn hai người trong bể tắm lúc sáng, trong lòng âm thầm lẩm bẩm: Ta chỉ lau sạch vết máu giúp nàng nhưng lại làm nàng vui vẻ như vậy sao? Ta biết mình rất có sức quyến rũ mà. Nghĩ tới đây, khoe môi hắn cong lên thành một đường cong đẹp mắt: Thú vị, thú vị, vô cùng thú vị.

Cứ như thế, bữa com hôm nay, tuy hai người mang mỗi suy nghĩ khác nhau nhưng đều tỏ ra vô cùng vui vẻ thưởng thức xong bữa com.

Chỉ khổ cho đám hạ nhân: Hai người này lại phát điên cái gì vậy, tính tình Cửu gia đã khó đoán rồi nhưng vì cọng lông gì đến một nha đầu mới tới cũng làm người ta đoán không ra vậy?

..

Kích động cả đêm, trần trọc khó ngủ. Ngày hôm sau, Vô Tâm mang hai con mắt gấu trúc đi tìm Hường Noãn.

Lúc nhìn thấy nàng ấy, Vô Tâm mới nhớ ra, đã đến đây mấy ngày rồi sao nàng có thể quên mất chuyện chính cơ chứ.

Cứ như vậy, Vô Tâm vội vàng kéo Hường Noãn qua một bên, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hường Noãn, cuối cùng ngươi có muốn hành động không vậy?”

“Ta không có cơ hội mà. Ngươi không biết đâu, bình thường nếu Ninh Liên không đọc sách, thì nhất định đang nói chuyện với các vị hoàng tử khác. Ta hoàn toàn không có nhiều thời gian ở bên cạnh hắn. Ngươi không phải không biết, buổi tối ta còn phải quay về phủ, hơn nữa, mấy ngày nay ta đã không về rồi.”

Chu Vô Tâm nghĩ tới những lời Trương đại nương nói: “Đúng rồi, ta nghe nói có lần ngươi khóc lóc chạy từ phòng Cửu gia ra, có phải hắn giờ trò lưu manh, đùa giỡn ngươi không?”

Nhắc tới việc này, Hường Noãn thoáng kích động nắm lấy tay Vô Tâm: “Ngươi biết không, ta thật sự rất kích động. Hắn đường đường là một vị hoàng tử, vậy mà lại giúp ta lấy hạt com trên mặt ra. Ta không phải kích động mà là vui mừng đến phát khóc đó.”

“Mấy ngày nay hắn sai ngươi đi đâu vậy?”

“Nghe nói hắn muốn mua quà tặng ngươi, cho nên mới để ta ra ngoài mua đồ với quần gia. Hắn nói ta có mắt nhìn.”

“Vậy mà lúc ngươi đi cũng không nói cho ta một tiếng, hại ta lo lắng một hồi.”

“Lúc đó tâm trạng ta đang rất hưng phấn cho nên quên mất tiêu.”

Vô Tâm liếc xéo nàng, nhắc nhở: “Ngày kết hôn sắp tới gần rồi.”

Hường Noãn nghe thấy ngày thành hôn sắp đến gần, sắc mặt lập tức trở nên đau khổ: “Cho nên, ngươi tranh thủ thời gian nghĩ cách giúp ta đi.”

Vô Tâm nghĩ nghĩ “Nếu không tới nay chúng ta cho hắn ăn cái kia, được không?”

“Cái nào?”

“Ta đi mua ít xuân dược. Ngươi nghĩ cách cho hắn ăn hết. Sau đó ta nhốt hai người vào trong thư phòng.”

“Ngươi nói là hợp hoan tán? cái này không được đâu. Cha ta mà biết, chắc chắn ông sẽ chém chết ta.”

“Đợi đến khi gạo nấu thành com, thì cho dù ông ấy muốn chém ngươi cũng phải cân nhắc đến mặt mũi của Ninh Liên, đúng không?”

“Chuyện này, nếu lỡ hắn không thích ta thì sao? Không phải đến lúc đó mọi chuyện ta làm đều uổng phí à?”

“Đợi đó. Ta có cách.” Nói xong, nàng nhanh chóng xoay người chạy đến thư phòng, tìm Ninh Liên.

Vô Tâm đã ở cùng Thái tử một thời gian cho nên trình độ nói nhảm của nàng cũng được chân truyền từ Thái tử.

Sau khi nói nhảm với Ninh Liên tận mấy canh giờ, cuối cùng nàng cũng dời chủ đề câu chuyện sang vấn đề chính.

“Cửu gia, người thấy Tiểu Noãn như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Đôi mắt hoa đào của Ninh Liên hơi nhướng lên: “Ừm, không rồi.”

“Vậy người có thích nàng không?”

Ninh Liên nhìn đôi mắt sáng rực của Vô Tâm, uống một ngụm nước trà, chậm rãi nói: “Rất thích.”

“Được rồi. Cửu gia, ngài xem, ta nói chuyện với ngài đã mất một buổi trưa rồi, chắc cũng làm lỡ rất nhiều chuyện quan trọng của ngài, cho nên ngài cứ tiếp tục. Ta đi trước đây.”

Nói xong, nàng xoay người đi thẳng, lúc đi cũng không quên kéo tay Hường Noãn đang ngồi xỏm chờ đợi bên ngoài chạy mắt: “Người nghe rõ chưa, hần nói hần thích người đấy.”

Hường Noãn nghe được câu nói ấy của hần, vẻ mặt lập tức không có tiền đồ mà ửng hồng lên, nhưng nghĩ đến chuyện phải đẩy ngã Ninh Liên, trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng: “Phải làm như vậy thật sao?”

“Nói nhảm. Nếu không làm như vậy, thì người còn cách nào khác không? Làm như vậy, vừa nhanh chóng vừa nhẹ nhàng nhất, không cần phải lo lắng nhiều. Người chờ ta, bây giờ ta đi mua xuân dược cho người.”

Nói xong, mặc kệ Hường Noãn có đồng ý hay không, đã nhanh chân đi thẳng đến tiệm thuốc. Động tác nhanh chóng, giống như người muốn “gao nấu thành com” chính là nàng vậy.

...

Đến khi Vô Tâm trở về, hai người lập tức thu xếp gọn gàng, đem tất cả đồ ăn thức uống đêm đó của Ninh Liên đều trộn thuốc vào, vì vậy mặc kệ hần ăn cái gì đều nhất định sẽ bị trúng chiêu.

Thế nhưng, đời người nơi nào cũng có chuyện ngoài ý muốn. Vô Tâm với Hường Noãn cũng không hề biết ông trời luôn có sở thích đi ngược với mong ước của người khác, cho nên sao có thể để mọi chuyện diễn biến theo suy nghĩ của hai người được.

Đương nhiên, dù sao Ninh Liên cũng là một hoàng tử, cả ngày đều xử lý nhiều chuyện, vì thế tuy hần cảm thấy hôm nay hai người Vô Tâm có chút kỳ quái nhưng vẫn không suy nhiều. Bữa cơm này, hần cũng ăn, lại còn ăn không ít.

Thế nhưng, mấu chốt ở đây là đột nhiên có một gã thị vệ nhảy vào Vương phủ, nói với Hường Noãn là Thượng thư đại nhân đang tìm nàng ấy, làm nàng ấy không thể không bỏ mặc Chu Vô Tâm còn đang chờ Ninh Liên ăn cơm xong trong thư phòng, đã vội vàng theo thị vệ rời đi.

Cũng vì thế, lúc Vô Tâm của chúng ta chuẩn bị bung hộp đựng com đã ăn xong ra ngoài, để Hường Noãn vào ‘gao nấu thành com’ mới nhận ra không thấy Hường Noãn đâu nữa, mà hai người còn bị tên đáng chém ngàn đao nào đó nhốt trong thư phòng.

Oh my god, ai đó đang muốn giết người mà. Đây tuyệt đối là cơ hội để tên lưu manh nào đó thừa cơ hủy trong sạch của nàng. Sao Vô Tâm nàng có thể ở cùng phòng với hần được chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Không thể được, nàng phải nghĩ cách thoát ra ngoài!

Cửa sổ!

Chu Vô Tâm vốn muốn đi tìm cửa sổ, nhưng, sao nàng có thể quên được, lúc trước lựa chọn thư phòng thành chỗ để Hường Noãn làm chuyện kia với Ninh Liên, cũng bởi vì kết cấu nơi này rất đặc biệt, là một căn phòng không có cửa sổ!

Chỉ cần khóa kín cửa ngoài thì người bên trong không có khả năng đi ra ngoài được!

Quản không được nhiều như vậy.

“Có ai không, có ai không?” Chu Vô Tâm bất thành lĩnh xông lại gần cửa, ghé người sát vào khe cửa, cao giọng hô vọng ra ngoài.

Ninh Liên đột nhiên đứng dậy, hừ giọng: “Ngươi đang mò mẫm ồn ào cái gì vậy?”

Thấy hắn đang lại gần mình, Chu Vô Tâm thoáng nhảy người ra xa: “Cửu gia, ta không biết ai đã khóa cửa lại, cho nên mới tranh thủ thời gian gọi người đến cứu chúng ta!”

Ninh Liên cẩn thận nhìn bộ dạng căng thẳng của nàng, cảm thấy hơi khó hiểu: Đang yên đang lành sao tự dưng cửa thư phòng lại bị khóa lại được?

“Ngươi đừng gọi nữa. Xưa nay bốn vương không thích bị người quấy rầy lúc đang đọc sách, cho nên gần nơi này tuyệt đối không có người đi ngang qua. Dù ngươi có gọi rất cổ họng cũng không có ai nghe thấy đâu.”

Nước mắt Chu Vô Tâm chảy dài. Bây giờ thuốc còn chưa phát huy công dụng, hắn vẫn có thể giữ được tỉnh táo, nhưng đợi thêm lát nữa thì chẳng thái nàng sẽ game over rồi sao?

Oh, no!

Ninh Liên nhìn bộ dạng thờ hồn hèn này của Chu Vô Tâm, tự biết sắp có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà cho dù hắn có hỏi như thế nào, nàng cũng không chịu nói.

Thân thể bắt đầu nóng lên, sắc mặt hắn trầm xuống: Chuyện này quá bất thường.

“Rốt cuộc hôm nay ngươi đã lên kế hoạch gì hả?” Ninh Liên bước từng bước lại gần Chu Vô Tâm, cho dù hắn có bình tĩnh, cũng đại khái có thể đoán ra thân thể mình đang xảy ra biến hóa.

Vô Tâm sợ tới mức không ngừng lui về phía sau: “Cửu gia, ngươi nhất định phải tỉnh táo. Bình tĩnh. Bình tĩnh. Tuyệt đối đừng xúc động. Bình tĩnh. Nhất định phải bình tĩnh!”

“Ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Ách, một liều xuân dược nhỏ “

“Ngươi...” Nghĩ hắn đường đường là Cửu hoàng tử, thông minh cả đời, anh minh cả đời, lại nhiều lần bị một thiếu nữ nhỏ nhỏ dùng thủ đoạn lừa gạt. Bao nhiêu người muốn dùng thủ đoạn này để hắn lưu lại, nhưng chỉ cần hắn không thích đều không thể thực hiện, ai ngờ lúc này hắn chỉ nhất thời chủ quan lại trúng phải chiêu của nàng!

Tính sai! Tính sai rồi!

Ninh Liên Hà cảm thấy sự khác thường trong cơ thể, không có thời gian so đo với nàng nữa, hắn phải nhanh chóng hạ nhiệt độ. Vì thế, hắn dứt khoát ngồi xếp bằng tại chỗ, bắt đầu vận công ép thuốc ra.

Chu Vô Tâm thấy mồ hôi không ngừng xuất hiện trên trán Ninh Liên và khuôn mặt đỏ rực của hắn, có ý tốt hỏi thăm: “Ngươi, ngươi không sao chứ?”

Ninh Liên Hà nhắm chặt hai mắt, trầm giọng quát: “Câm miệng. Biến ra chỗ khác cho bốn vương.”

Chu Vô Tâm bị hắn dọa, không tự giác lùi về phía sau mấy bước, sợ hắn cầm giữ không được lại làm chuyện gì có lỗi với quần chúng nhân dân.

Có điều, nhìn bộ dạng hắn khó chịu như vậy, đôi mắt hoa đào ngày thường cũng nhắm chặt, vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị, điều này khiến nàng cảm thấy hơi hơi tội lỗi. Hường Noãn thật là, lúc quan trọng lại không thấy người đâu, nếu lần sau muốn dùng thuốc nữa thì chắc chắn không thể thành công rồi.

Đúng là thành sự không đủ bại sự có thừa. Sao nàng sao có thể giao du với cô bạn xấu như Hường Noãn chứ?

Thấy Ninh Liên cả buổi không hề làm chuyện gì khác, nàng mới dần cảm thấy an lòng, nhưng lại đột nhiên phát hiện người nào đó đang cời quần áo!!!

“Ngươi, ngươi muốn làm gì...”

“Câm miệng, đừng để bọn vương nhìn thấy ngươi nữa.”

“Cái rắm, căn phòng chỉ rộng nhiều đây, dù ta có trốn thế nào thì ngươi chả nhìn thấy được.”

“Câm miệng, đừng nói nhảm!” Ninh Liên giống như cuồng loạn rống lên. Hắn không muốn nghe thấy giọng nói của nàng, nếu không cảm giác xáo trộn trong lòng mà hắn thật vất vả mới kiềm chế được sẽ lại làm loạn lần nữa.

Ninh Liên cũng không biết vì sao, ẩn theo tính cách của hắn ngày trước, hắn nhất định sẽ lập tức đè nàng xuống, lúc đó, chắc chắn nàng cũng không thể làm gì được hắn. Nhưng, hắn không muốn làm vậy, hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện tự dâng mình lên miệng hắn, mà không phải vì xuân dược mà ý thần cho hắn.

Chu Vô Tâm mới im lặng một lát, Ninh Liên đã bắt đầu cởi quần áo rồi.

Tuy nói Chu Vô Tâm là người đến từ thế kỉ 21, nhưng mà đời trước nàng là một người có tư tưởng truyền thống. Hơn nữa, trong nhận thức của nàng, ai thích ai thì cứ trực tiếp cởi rồi tiến lên! Có khi nào cần phải phiền phức bỏ thuốc này nọ như vậy, vì vậy, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ thấy ai ăn phải loại thuốc này, nhiều lắm thì cũng chỉ thấy trên truyền hình, nghe hiểu một chút thôi.

Bây giờ nhìn thấy người mới ăn trúng thuốc này, còn chứng kiến tại hiện trường, trái tim bé nhỏ của nàng lập tức đập thình thịch, lý trí thường này cũng nhanh chóng vấy tay bay xa. Nhìn người vì tác dụng của thuốc mà gương mặt hồng hào trở nên xanh mét, nàng không nhịn được yếu ớt mở miệng: “Cái đó, người không sao chứ.”

Trên Tivi không có nổi sắc mặt người dùng sẽ chuyển thành màu xanh nha, hay do hắn ăn quá nhiều nên xuất hiện tác dụng phụ?

Ninh Liên gắt gỏng mở mắt: “Nếu ngươi còn dám nói thêm câu nữa, bọn vương lập tức làm ngươi!”

Được rồi, Chu Vô Tâm quyết định không bao giờ... Mở miệng ra nữa.

Thế nhưng, đúng lúc Ninh Liên vừa dứt lời, Vô Tâm lại kêu lên...

Ninh Liên đã nói như vậy, theo lý nàng sẽ không dám nhiều chuyện nữa mới đúng. Nhưng ngay lúc này, nàng lại nhìn thấy một đàn chuột nhàn nhã, thảnh thơi chạy qua:

Oa oa, đây chính là Vương Phủ đấy, còn ở trong thư phòng của hoàng tử nữa, sao bọn chuột này có thể ngang nhiên đi qua như vậy. Chúng không sợ nàng, nhưng nàng sợ chúng mà!

“A aaaaaa !” Nàng không thể bình tĩnh nổi, không thể tỉnh táo nữa rồi!

“Ngươi làm gì vậy!” Ninh Liên mở choàng mắt cái người quần mình như bạch tuyết lại thét đến đi tai nhức óc kia. Lúc này hắn đang cố gắng kiềm chế chính mình mà nàng còn cả gan nhảy lên người hắn. Rốt cuộc nàng có đầu óc không vậy, hay là nói nàng muốn làm cái gì?

“Có chuột, có chuột, nơi này có chuột, oa!” Đời này Vô Tâm sợ nhất là các loại chuột, gián, vằn vằn... Khi nhìn thấy bọn chúng nàng chỉ muốn khóc, hơn nữa bây giờ không phải một con mà là một đàn nữa! Nàng đã sợ thì cái gì cũng mặc kệ, hai chân khẩn cấp vòng ngang hông hắn, ôm chặt lấy cổ hắn, hai mắt nhắm chặt, sợ phải nhìn thấy bọn nó lần nữa.

Mà tư thế nàng ôm hắn lại tương đối mờ ám, rất thích hợp cũng thuận tiện để làm những chuyện nào đó.

Chu Vô Tâm cảm thấy dưới bụng có vật gì cứng rắn đang chống đỡ lấy mình, ngay lập tức nàng nhớ tới chuyện gì đang xảy ra. Nàng kinh hãi, thoáng thốt, vội vàng buông tay chân, nhảy cách hắn thật xa.

Bị Chu Vô Tâm lấn qua lần lại như vậy, cho dù Ninh Liên có cố gắng chịu đựng thế nào cũng không thể tiếp tục kiềm giữ chính mình.

Hắn đứng dậy, thoáng một cái đã đè nàng ngã xuống đất.

Xong rồi xong rồi!

Chuyện xảy ra lúc này liên quan đến sự trong sạch cả đời nàng, cho nên cả người nàng đột nhiên bộc phát sức lực trước nay chưa từng có, dùng một chân đá văng hắn sang một bên, sau đó lại dùng sức đẩy hắn đến chỗ giá sách, không, là đập vào giá sách.

Sách trên giá bị một lực lớn tác động, thuận theo mà rơi xuống. Hơn nữa, hầu như tất cả sách có trên giá đều trăm phần trăm chính xác đập vào đầu hắn, nhất là quyển sách siêu dày nằm ở vị trí cao nhất. Cho nên mới nói, bị đồng sách này đập một trận, Ninh Liên không thể không choáng váng được.

Quýnh!

Cuối cùng cũng an toàn.

“Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cuối cùng cũng được cứu rồi.” Lúc nhìn thấy Ninh Liên bị đập ngất đi, Vô Tâm mới thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua vì chuyện đám chuột lúc trước, lại đề phòng Ninh Liên sẽ tỉnh lại nên nằng nằng đánh phải mở tròn mắt ngăn người cả một đêm.

Không biết lúc Ninh Liên tỉnh lại... Không phải sẽ dấy lên một hồi gió tanh mưa máu chứ...

Mặt trời lên cao.

Lúc Hường Noãn chém giết vạn quân... Khụ khụ, là đối phó với trường bối trở về mở cửa thì đã bị một màn trước mắt làm chấn động.

Chỉ thấy, chỗ giả sách bừa bộn trước mặt, có một người trần truồng, còn sống nằm ngay đơ tại chỗ. Mà trên bụng “thi thể” nọ, còn có một người mang theo đôi mắt gấu trúc đang ngẩn ngơ ngồi đó.

Hường Noãn lại gần, lập tức kéo Chu Vô Tâm ngồi dậy, hỏi: “Đêm qua hai người các ngươi đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi ta!” Vô Tâm vừa thấy Hường Noãn đã muốn đập nằng một trận: “Ngươi thật đáng giận, tất cả đã chuẩn bị xong mà ngươi lại chuẩn mắt! Hơn nữa, ngươi nói người chuẩn đi thì chuẩn đi đi, nhưng vì cọng lông gì lại nhốt ta trong này! Ngươi thật sự muốn hại chết ta có, phải, không, hả!!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lư Ly

Hường Noãn sợ hãi nằng sẽ làm người đang nằm ngay đơ kia thức dậy, vội vàng, vờn tay, mạnh mẽ kéo nằng ra khỏi phòng: “Xin lỗi, nếu không phải đột nhiên bị tổ chức gọi về, ta đã quay lại ngay lập tức rồi. Lúc ấy ta không nghĩ nhiều như vậy, trông thấy móc khóa, thì lập tức thuận tay khóa lại. Đến khi trở về mới nhớ ra ngươi còn ở bên trong, nhưng lúc đó ta đã không có cách nào đưa ngươi ra ngoài được nữa!”

Vô Tâm thấy lời giải thích của nằng rất thuyết phục, nhưng vẫn giận lấy mở miệng nói: “Ta quyết định, chuyện tình cảm của ngươi, ngươi tự đi mà giải quyết. Vì mạng nhỏ của mình, sau này ta sẽ không bao giờ dính líu vào chuyện này nữa.”

“Đừng mà, sao ngươi nỡ bỏ lại ta mà không để ý chứ!” Hường Noãn nóng nảy: “Ta với ngươi là tỷ muội tốt kia mà, ngươi không thể phản bội tổ chứ như vậy!”

“Chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ nghe qua câu này sao, tổ chức -- là không thể dựa vào...”

Trong lúc Hường Noãn và Vô Tâm bàn luận có phản bội hay không thì trong phòng, Ninh Liên cũng tỉnh lại rồi.

Sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của hắn không phải xem xem bản thân bị đánh ra sao, mà là vờn tay xoa bụng mình rồi xoay người hoạt động gân cốt: “Kỳ quái, sao xung quanh bụng của Bồn Vương lại đau buốt, ê như thế này. Ai ai ai, đặc biệt là vùng eo...”

Nếu lão gia ngài biết mình bị Vô Tâm xem là cái đệm ngồi cả đêm, thì có lẽ ngài đã không tốn công sức quan tâm cái eo mình nữa, mà trực tiếp đi dạy dỗ người nào đó rồi.

Ninh Liên nghe thấy có tiếng người nói chuyện ngoài cửa, nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua, đôi mắt hoa đào, mị hoặc của hơi híp lại, sau đó lấy tay vỗ nhẹ lên chỗ bị đánh đau trên đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Thú vị, thú vị, vô cùng thú vị! Dám dùng sách đập bản vương choáng váng. Chu Vô Tâm! Đòi này bản vương sẽ không quên ngươi!”

Nói xong, hắn tùy tiện mặc quần áo vào, vọt người ra ngoài, rống to: “Người đâu, bồn vương muốn tắm rửa thay quần áo!”

Chu Vô Tâm cho rằng sau khi Ninh Liên tỉnh lại sẽ nhắm vào mình, nhưng nằng hoàn toàn không ngờ, hắn lại dùng một nụ cười vô cùng dịu dàng, vô cùng ấm áp, vô cùng phong tình mà nói cho nằng biết: “Hôm qua ngươi hầu hạ vô cùng tốt.”

Sau đó, Vô Tâm cảm thấy có một tầm mắt sắc nhọn như tên vọt về phía mình: “Tiểu Noãn, ta trong sạch, ngươi đừng tin tưởng những lời bịa đặt này của hắn!”

Huống chi, hắn nói hắn thích ngươi đấy, không phải ta mà, đừng có nhìn ta như vậy!

Vô Tâm chuyển oán khí lên trên người Ninh Liên: CMN, có thể đừng làm... Đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm như vậy có được không! Ta vẫn là một hoàng hoa khuê nữ đấy!

Trong lúc Vô Tâm cho rằng hắn sẽ không biết xấu hổ mà tiếp tục bịa đặt, thì hắn lại bảo nàng trở về phòng giặt tiếp tục giặt quần áo.

Rốt cuộc có thể cách xa hắn, Vô Tâm vui vẻ không để đầu cho hết, thế nhưng khi nhìn số quần áo đột nhiên nhiều thêm trước mắt, nàng lập tức vui vẻ không nổi nữa.

Đúng là kiểu xử phạt thể xác trá hình mà.

Số nàng thật đen đui! Đời này không rửa chén bát thì cũng phải giặt quần áo, còn kiêm luôn việc chịu đựng sự ngược tâm từ mấy người này nữa! Tim mệt, thiệt mệt!

Trong lúc Vô Tâm tỏ vẻ rất rất bất mãn với chính sách xử phạt của người nào đó, thì bụng dưới của nàng đột nhiên nóng lên. Nàng vội vàng đứng dậy, lấy thẻ sét đánh không kịp bưng tai chạy vào nhà xí, cởi quần ra nhìn: “Xong rồi, kinh nguyệt đến.”

Thời gian Chu Vô Tâm đến đây chỉ mới gần hai tháng thôi, lần kinh nguyệt trước đó là lúc nàng chưa xuyên qua, còn lần này thì nàng phải tự mình trải nghiệm nên thật sự không biết xử lý thế nào. Ở cô đại không có BVS, nàng đành tìm một sấp vải sạch sẽ, cắt ra thành nhiều mảnh vừa phải, một tầng lại một tầng lót vào. Có điều cơ thể nàng thật sự quá yếu, nên lúc kinh nguyệt viếng thăm thế này lại khiến nàng đau đến mức muốn đại tiểu tiện ngay tại chỗ.

Quần áo còn chưa giặt sạch, mà cả người nàng đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào, cả người xiu xuống, nằm im trên giường không nhúc nhích như xác chết, nhưng vẫn không thể tránh khỏi những cơn đau quặn đột ngột, khiến mặt nàng trắng bệch như tờ giấy.

Ninh Liên vốn muốn đến tìm nàng gây phiền toái, nhưng lúc nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, tâm trạng hắn lập tức chìm trầm xuống, nàng bước lại gần, hỏi nàng làm sao.

“Đau bụng”

“Ăn trúng cái gì không tốt à?”

Hai má Vô Tâm hơi ửng hồng: “Ta đến cái kia rồi.”

Ninh Liên nghe nàng nói vậy, sắc mặt cũng bắt đầu ửng đỏ. Hắn biết mỗi tháng nữ nhân đều có vài ngày như vậy, nhưng mà hắn chưa từng thấy người nào đau đến mức không xuống giường được, bộ dạng còn như sắp chết giống nàng vậy.

Cơ thể nhỏ nhắn của nàng co rúm lại, mồ hôi túa ra đầy trán, cả người co lại thành một cụm, khiến người khác nhìn thấy rất đau lòng.

Ninh Liên khép cây quạt trong tay, mở miệng nói: “Lấy tay ra.”

Vô Tâm không biết hắn tính làm gì, không chịu dời tay sang chỗ khác.

Ninh Liên thấy vậy gạt tay nàng ra, trực tiếp áp tay lên bụng nàng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Gương mặt tái nhợt của Vô Tâm thoáng đỏ lên: “Cái này, để ta tự làm là được rồi. Một lát nữa sẽ tốt thôi”

“Đừng nhúc nhích” Ninh Liên bỏ qua không nhìn sự kháng nghị của nàng. Hắn đường đường là hoàng tử lại đi xoa bóp cho nàng. Nàng phải tu tám đời mới có cơ hội như vậy đây. Nếu còn lải nhải thì hắn nhất định sẽ không để ý đến nàng nữa.

Vô Tâm bị khí thế của Ninh Liên thu hút, đành phải ngoan ngoãn để yên cho hắn muốn làm gì thì làm. Nói đi nói lại thì Ninh Liên rất có tài trong việc này. Xoa được một lúc, không biết là tác dụng tâm lý hay thật sự có hiệu quả mà Chu Vô Tâm bắt đầu cảm thấy mi mắt hơi nặng nề, bụng không còn đau đốn như trước, nàng mơ mơ màng màng mà ngủ quên mất.

Ninh Liên thấy nàng đã ngủ, nhẹ nhàng thu tay về, kéo chăn đắp cho nàng, rồi mới lưu luyến rời khỏi phòng.

Vô Tâm ngủ một giấc thật sâu, một hơi đến nửa đêm mới tỉnh lại. Cơn đau làm nàng không cảm thấy đói bụng gì lắm, vì vậy, khi thấy trời đã tốiมืด, nàng quyết định nằm xuống ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, cảm giác đau đốn chỗ bụng dưới không còn, nhưng nghĩ đến đồng quần áo phải giặt kia, nàng đột nhiên cảm thấy buồn bực, muốn phui tay không làm gì cả.

Cọ qua cọ lại trong phòng giặt một lúc lâu, nàng đột nhiên nghe được tin tức Thất hoàng tử đến, tâm tình nàng lập tức vui vẻ hẳn, vội vàng lau tay đi thẳng đến sảnh chính.

Mới vừa đến cửa, nàng ngăn Hường Noãn đang chuẩn bị bưng trà vào, kích động nháy mắt với nàng ấy ra hiệu: “Để ta để ta. Ngươi đi hầu hạ Cửu gia đi.”

Hường Noãn nhìn bộ dạng hoài xuân của nàng, e ngại hỏi: “Không phải ngươi để ý Ninh Thuận chứ?”

Vô Tâm dùng sức gật đầu.

Hướng Noãn hơi đồng tình liếc nàng: “Ta khuyên ngươi nên bỏ suy nghĩ không an phận với hắn đi, hắn đã thề suốt đời không cưới thế thiếp đây”

“Không sao, ta thích hắn là được rồi.”

Nói xong Vô Tâm vui tươi hơn hờ bụng trà bước vào trong.

Từ đầu đến cuối Ninh Thuần vẫn giữ im lặng, giống như xung quanh không hề có chuyện gì liên quan đến mình, xem thế giới này như chỉ có một mình hắn vậy.

Chu Vô Tâm rót trà cho hắn, lại còn chăm chú theo dõi hắn. Nhìn một thân áo trắng không nhiễm bụi trần của hắn, tâm tư nàng không khỏi rung động nhẹ nhàng.

Thế nhưng vì chăm chú nhìn người nào đó, nên khi làm việc nàng không thể tránh khỏi việc xảy ra sơ suất.

Lúc Chu Vô Tâm ý thức được bản thân bị nước trà làm phỏng, thì một tiếng hét như heo bị cắt tiết lập tức vang vọng toàn sảnh: “A...”

Ninh Liên vừa bước vào đã bị tiếng hét của nàng dọa hoảng sợ, nhìn thấy Chu Vô Tâm gấp gáp quơ quơ tay, hắn vội vàng đi qua, kéo tay nàng, rõ ràng trong lòng rất quan tâm nhưng trên miệng lại phun ra những lời châm chọc: “Yo, không ngờ ngươi còn có xu hướng tự ngược nha.”

Càng muốn biểu hiện tốt trước mặt người mình thích, lại càng tự làm bản thân xấu mặt.

Vô Tâm hận không thể lập tức tìm cái lỗ nào mà chui vào: “Cửu gia, nô tì nhớ ra nô tì còn mấy bộ quần áo chưa giặt xong, nô tì lui xuống trước đây”

Chu Vô Tâm vội vàng rút tay về, về mặt Ninh Thuần vẫn lạnh nhạt như không liên quan đến mình như cũ, thậm chí còn chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái. Trong lòng Vô Tâm cảm thấy hơi hơi mất mát, xoay người chạy vội đi.

Mãi đến khi đã tiễn Ninh Thuần ra khỏi phủ, Ninh Liên mới có cơ hội nghĩ tới vết thương trên tay Chu Vô Tâm, còn vội vàng chạy tới phòng giặt tìm nàng.

Nói ra cũng thật kỳ quái, hắn muốn tìm nàng đơn giản vì thấy nàng rất thú vị, muốn tìm nàng để giết thời gian, nhưng thời gian càng lâu, hắn càng phát hiện dường như bản thân tìm nàng không phải hoàn toàn vì xem nàng là một thú vui giải trí...

Còn cái vụ xưng hô tại sao bản của ta khác bản truyện tranh vì thứ nhất ta nghĩ tên một đám nhân vật hoàng gia chỉ có 2 chữ =))) thứ 2 vì ta ko biết tiếng trung và theo QT thì khi họ tên đầy đủ nó thường dịch Ninh Liên Hà, nhưng nháp vô chữ Liên Hà nó chỉ ra mỗi chữ Liên, và lúc xưng hô bỏ họ thì tác giả cũng chỉ để mỗi chữ Liên, làm ta bối rối vô cùng= ta cho bọn họ tên hai chữ tắt =)))

Nếu theo truyện tranh thì tên bọn họ là

Ninh Liên = Ninh Liên Hà

Ninh Dạ = Ninh Dạ Lan

Ninh Thuần = Ninh*Thuần*Quân

Cơ mà ta lười không đổi tên đâu, quen tên 2 chữ rồi =))))

==

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: Thủy Lưu Ly

Có lúc không nhìn thấy nàng, hắn còn cảm thấy rất nhớ nhung.

Có lúc, rõ ràng một giây trước mới tạm biệt với nàng, nhưng một giây sau đã bắt đầu nhớ nàng.

Nhìn thấy nàng bị chính mình chọc giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, hắn lập tức cảm thấy vô cùng hài lòng.

Nhìn thấy nàng không thoải mái hoặc khổ sở, những thứ cảm giác không thoải mái và khổ sở kia giống như là đang xảy ra trên người hắn, làm hắn rất không vui.

Lẽ nào, hẳn thật sự thích nàng rồi sao?

Xưa nay chỉ có người khác yêu thích chính hắn, nhưng chưa bao giờ có chuyện Cửu hoàng tử Ninh Liên hẳn thích một người, sẽ có chuyện như vậy ư?

Lúc này Vô Tâm đang ngồi chờ ra trên ghế, không hề phát hiện Ninh Liên đã đến. Ninh Liên ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm bàn tay nàng lên, dịu giọng hỏi: “Sao bàn tay ngươi lại thô ráp như vậy?”

Vô Tâm quay đầu lại, bị một người đột nhiên xuất hiện làm giật mình. Nàng vội vàng rút tay về: “Ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi ta như vậy à, tay ta thô ráp như thế, không phải do ngươi ban tặng hả.”

“Lại đây.” Ninh Liên kéo tay nàng qua lần nữa, nàng muốn rút về, lại không làm cách nào rút về được.

“Đừng nhúc nhích.” Ninh Liên lấy một bình thuốc nhỏ trong ống tay áo ra, dịu dàng bôi bôi lên tay nàng.

Cái vị hoàng tử tính khí thất thường, lúc lạnh lúc nóng này, sao đột nhiên lại trở nên dịu dàng như vậy, thật khiến nàng rất rất không quen, thậm chí còn có chút cảm giác không biết làm sao..

“Cái kia, Cửu gia, hôm nay cơn gió cấp mấy đã thổi ngai đến đây vậy?”

Gương mặt hoa đào của Ninh Liên tràn ra một nụ cười rạng rỡ: “Hôm nay, gió Đông Nam, cấp mười, thổi ta đến đây.”

Mí mắt Vô Tâm co giật một cái: Lạnh quá!

Chu Vô Tâm vẫn không quá quen thuộc khi tiếp xúc thân mật với hắn như thế. Hai người bọn họ không có quan hệ gì, làm gì mà mỗi lần đều khiến nàng giống như một nàng dâu nhỏ của hắn vậy.

“Cửu gia, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?” Vô Tâm thấy tâm tình hôm nay của hắn tương đối tốt, nhanh chóng cắt vào chủ đề chính.

“Nói.”

“Ngươi có thể không cưới Liễu Tố Tố được không?”

Lông mày Ninh Liên nhíu lại: “Thiên kim Thừa tướng lớn lên xinh đẹp lại dịu dàng, có tài có thế. Cô nương tốt như vậy sao bản vương có thể không cưới đây?”

Chu Vô Tâm vỗ đùi: “Bởi vì hai người các ngươi không thích hợp mà.”

“Vậy ngươi cảm thấy ai mới thích hợp với bản vương?”

“Tất nhiên là thiên kim Thượng thư thích hợp hơn.”

“Nhưng bản vương chưa từng nhìn thấy thiên kim Thượng thư, sao biết được chúng ta có thích hợp hay không chứ?”

“Ai nha, chuyện tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng mà. Ngươi xem thời gian ngươi quen biết Liễu Tố Tố dài như vậy, đã sớm nhìn chán, không còn cảm giác mới mẻ gì rồi.”

Ồ, tin tức ngầm đúng là rất linh thông, đến chuyện này cũng biết.

Ninh Liên lại bắt đầu dùng nhan sắc mê hoặc người: “Vậy chi bằng bản vương trực tiếp cưới thêm cái người mới mẻ như ngươi không được sao? Cưới một cũng là cưới, cưới hai cũng là cưới, vậy cưới thêm một người thiếp như ngươi, coi như tặng kèm, thế nào?”

“Cưới muội muội ngươi.” Đồ lưu manh, nói mười câu đã có chín câu không hề nghiêm túc, nói cái gì mà tặng kèm chứ: “Bổn tiểu thư không có hứng thú làm thiếp.”

“Vậy ngươi cảm thấy có hứng thú với cái gì?”

Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ, trong tiểu thuyết đều nói, chính thất của hoàng tử đều do Hoàng đế tự mình chỉ hôn. . .

“Ngoại trừ chính thất, ta hoàn toàn không có hứng thú đối với những vị trí dư thừa khác.” Ta xem ngươi làm sao cưới ta!

Ninh Liên bị nàng chọc cười: “Đã tâm đúng là không nhỏ.”

Đối với loại người lưu manh như ngươi, không dă tâm một chút thì sẽ lập tức bị ngươi đạp đàng chân lên đàng đầu liền.

Vô Tâm ném cho hắn một ánh mắt trợn trắng, Ninh Liên nhìn thấy bộ dạng như vậy của nàng, bị chọc cười đến không thẳng lưng lên nổi.

“Thú vị, thú vị, vô cùng thú vị.” Ninh Liên lại bắt đầu lăm bằm câu cửa miệng của hắn.

Có điều, khoảnh khắc ở chung hải hòa lại tươi đẹp của hai người đã bị Hường Noãn mang theo về mặt vô cùng lo lắng xông vào phá vỡ.

Vô Tâm nhìn thấy Hường Noãn, dứt khoát bỏ lại Ninh Liên, tự nhiên bước lên nghênh đón nàng ấy, hỏi: “Sao vậy, sao lại sốt ruột thành như vậy?”

“Ca ca Hoàng Thiện của ngươi trở về. Hắn đang tìm ngươi khắp nơi đấy.” Hường Noãn ghé lại gần lỗ tai nàng, lặng lẽ nói.

Trong lòng Vô Tâm lập bập một tiếng: “Không phải tháng sau huynh ấy mới trở về sao? Sao lại xong việc nhanh như vậy?”

“Ta cũng không biết nữa. Ngươi vẫn nên mau mau nghĩ cách trở về đi thôi. Nếu để hắn biết người ở đây làm nha hoàn, còn ở mấy ngày không chịu về nhà, chắc chắn sẽ nhốt ngươi lại, đến lúc đó thì phiền phức to rồi.” Hường Noãn rút cục đưa ra được một chủ ý tương đối có giá trị tham khảo.

Cho nên, Vô Tâm lập tức đến trước mặt Ninh Liên bịa ra một đám lý do lung ta lung tung hồng có cớ trở về nhà, nhưng cũng may mắn cho nàng là cuối cùng hắn cũng đồng ý cho nàng ra ngoài, sau đó, nàng lấy nỗ lực chạy thi thể dục đời trước, trực tiếp chạy đua trở về Chu phủ.

Hoàng Thiện vừa thấy nàng trở về đã mở miệng hỏi ngay: “Ta nghe bọn hạ nhân nói, đã mấy ngày nay muội không về nhà, muội đã đi đâu vậy?”

Vô Tâm nhìn bộ dạng sốt ruột, quan tâm của Hoàng Thiện, đến lời nói dối đã chuẩn bị sẵn trên đường về cũng không nói ra được: “Ca, muội nói thật nhưng huynh không được đánh muội nha.”

Hoàng Thiện cảm thấy buồn cười: “Yên tâm đi, có khi nào ta đánh đòn muội chưa.”

“Muội đến phủ Cửu hoàng tử làm nha hoàn.”

Quả nhiên, Hoàng Thiện nghe thấy nàng nói như thế, sắc mặt lập tức chìm xuống, “Muội đến chỗ hắn làm gì?”

“Hường Noãn, khuê nữ phủ Thượng thư là bạn thân của muội, nàng ấy yêu thích Ninh Liên, cho nên hai bọn muội mới kết phượng đến phủ hắn tiếp cận hắn, tạo cơ hội cho hai người họ bồi dưỡng tình cảm.”

Hoàng Thiện hơi dở khóc dở cười: “Muội đúng là rất bận rộn.”

“Cái kia, vâng.” Thấy sắc mặt Hoàng Thiện dịu lại, nàng thở phào nhẹ nhõm “Đúng rồi, ca, chuyện của huynh và Liễu Tố Tố thế nào rồi?”

“Thánh chỉ đã hạ, mọi chuyện khó mà thay đổi.”

Vô Tâm hoài nghi mình có phải hoa mắt hay không, bởi vì hình như nàng nhìn thấy vẻ hài lòng trên mặt Hoàng Thiện khi hắn nói không cưới được Liễu Tố Tố?

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

“Vậy, ca, huynh định làm thế nào đây? Người trong lòng huynh sắp bị người khác đoạt mất rồi.”

Hoàng Thiện bưng chén trà nhấp một ngụm, thần nhiên tự đắc nói: “Vậy thì không cưới là được.” Hắn ước gì không cưới đấy. Cũng không phải hắn không giữ lời hứa mà do ngoại lực quá mạnh mẽ. E rằng mưu đồ lần này của Chu Hậu sẽ thất bại rồi.

Vô Tâm sao biết trong lòng Hoàng Thiện đang suy nghĩ cái gì, nhìn bộ dạng kia của hắn, còn tưởng rằng vật cực tất phản*, tình cảm bị kích thích, cho nên tinh thần bắt đầu không bình thường.

(*ý nói cái gì quá mức sẽ phản tác dụng, đại loại vậy)

“Ai, ca ca đáng thương của muội, muội nhất định sẽ giúp huynh!”

Trong mấy ngày nay, ở phủ Cửu gia, Chu Vô Tâm không phải ở không, tốt xấu gì nàng cũng biết được chút tin tức ngầm.

Nghe nói, Thừa tướng là *****, nhưng hiện nay Cửu hoàng tử càng ngày càng được Hoàng đế coi trọng, ai cũng không thể nói chắc được có một ngày Thái tử rơi đài, nhường quyền lại cho người khác hay không.

(*tác giả đề thế =)))

Vì vậy, là một lão Thừa tướng cáo già, trước mặt tuy ông ta nương nhờ bên Thái tử, nhưng sau lưng có khi ông ta rất muốn gả con gái mình cho Ninh Liên, để ngừa khi Thái tử xuống đài ông ta còn có một chỗ dựa hải lòng.

Nhưng mà thiên hạ này không phải bàn tính trong tay ông ta.

Sao Ninh Liên và Thái tử không biết ông ta nghĩ gì!

Cứ nhìn hành động muốn kéo dài hôn kỳ (ngày kết hôn) của Ninh Liên thì biết hắn cỡ nào không muốn thành hôn với Liễu Tố Tố. Hơn nữa càng kéo dài thì Ninh Liên càng có thêm thời gian để nghĩ cách giải quyết vẹn cả đôi đường đối với chuyện hôn nhân chết tiệt này.

Hắn là một nam tử độc thân trong mộng của vô số thiếu nữ, sao có thể dễ dàng cưới một người về quản giáo chính mình. Hướng chỉ nữ nhân này còn là bạn bè tốt với quận chúa Ninh An. Đối với Ninh An, cái người từ nhỏ đến lớn đều tâm tâm niệm niệm không phải hắn không lấy chồng, nếu Liễu Tổ Tổ thật sự muốn gả tới đây, thì lấy tính tình tùy hứng, vô lý, điên cuồng, bá đạo của Ninh An, hắn còn có tháng ngày thanh tĩnh sao!

Hắn cũng không muốn bị hai nữ nhân làm phiền đến chết.

Với lại, nếu hắn muốn kết hôn, hắn phải cưới người mình thích, là một hoàng tử vừa có cá tính lại vô cùng có mị lực, sao hắn có thể dễ dàng phá hoại ảo tưởng của các thiếu nữ xinh đẹp đấy, như vậy quá không từ tế rồi!

Vì lẽ đó, mấy ngày nay hắn đều tìm Ninh Thuận thương lượng chuyện phải giải quyết hôn sự này thế nào.

Có điều, hắn thương lượng chuyện của hắn, Vô Tâm cũng tự suy nghĩ chuyện của chính mình. Trước là do nàng quá tin tưởng năng lực làm việc của Hường Noãn, vấn đề nàng tự do bồi dưỡng tình cảm, cuối cùng kết quả đầu không thấy, còn suýt nữa ném luôn bản thân nàng vào đó.

Cho nên, bây giờ, nàng nhất định phải tìm cách đánh nhanh thắng nhanh, mau mau giải quyết vấn đề rồi rời xa cái cuộc đời của em gái chuyên giật đồ chết tiệt kia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit: Thủy Lưu Ly

“Ninh Dạ, người đi tìm lão đầu thừa tướng kia nói chuyện đi!” Vô Tâm đặc biệt hẹn Thái tử ra ngoài, vừa thấy mặt hắn đã nói thẳng vào chủ đề chính.

Thái tử bị lời nói đột ngột của nàng làm sững sờ: “Tại sao?”

“Nếu Liễu Tổ Tổ gả cho Cửu hoàng tử thì nhất định sẽ không hạnh phúc. Người có tình không thể thành thân thuộc, là chuyện tàn nhẫn cỡ nào chứ.”

“Nàng nói Hoàng Thiện sao?”

“À, ừm.” Chu Vô Tâm gật đầu: “Ca ca ta ưu tú như vậy, Liễu Tổ Tổ mà được gả cho ca ca ta, là phúc tám đời nhà nàng. Hơn nữa, rõ ràng hai người họ đều ta tình người nguyện, vậy thì vì cọng lòng gì mà cha người lại muốn phá hoại nhân duyên của người ta chứ.”

Thái tử cao giọng cười to: “Sao nàng biết hai người bọn họ là bên tình bên nguyện?”

“Ta nhìn ra mà.”

“Nàng xác định ánh mắt nàng không nhìn nhầm?”

Vô Tâm chắc chắn vung vung tay: “Không đâu không đâu, ánh mắt ta rất tốt.”

Thấy Thái tử không hề bị lay động, Vô Tâm tiếp tục tuyên truyền: “Không phải nói Thừa tướng là người của người sao, người nghĩ cách giúp ta đi mà, có được không? Tốt xấu gì Chu phủ cũng không kém, hơn nữa trong cung còn có một vị Liễu quý phi nữa, nếu Thừa tướng chỗ dựa thì như vậy cũng đã đầy đủ rồi. Với lại, ông ta đã không trung tâm với người thì người càng nên nhìn chăm chăm ông ta, không để cho ông ta có cơ hội trèo tường.” Lời nói chính chính trực trực của Chu Vô Tâm, làm Thái tử vô cùng dở khóc dở cười.

Xưa nay Thái tử chưa từng từ chối yêu cầu Vô Tâm đưa ra, cho nên: “Được rồi, ta sẽ suy nghĩ lại. Lại nói, thời gian này nàng đi đâu vậy, ta đến chỗ nào cũng không tìm được nàng.”

Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ: Lấy bản lĩnh của Thái tử mà hắn lại không tìm được nàng? Hắn thật sự không biết nàng ở đâu à? Vô Tâm nhìn thoáng qua Cố Ninh sau lưng hắn, Cố Ninh gật đầu với nàng, ý tứ xấu xa, sau đó, nàng hiểu ra.

“Ta ra ngoài thu nợ với Hoàng Thiện mà.” Vô Tâm nói láo.

“Thật sự?”

“Thật sự.” Đừng nói Vô Tâm thích nói dối, có lúc nói dối là vì tình thế bức bách, không thể làm gì khác thôi.

Nếu nàng đã nói vậy thì hắn cũng không hỏi nhiều thêm nữa. Từ lần cãi nhau trước đó, hắn càng thêm cẩn thận đối với mối quan hệ giữa hai người. Hắn không muốn động một chút là đi hoài nghi nàng, chỉ cần nàng nói, hắn đều lựa chọn tin tưởng.

Tiếp đó, vì hiềm khi gặp mặt, Thái tử lập tức mang theo Vô Tâm đi dạo một vòng trong Kinh thành, chơi đùa một chút, mãi đến khi màn đêm kéo xuống hẳn mới để Cố Ninh đưa nàng về Chu phủ.

Lúc tạm biệt, Vô Tâm hơi dừng lại, nhỏ giọng nói với Cố Ninh: “Cố Ninh, cảm ơn ngươi, nếu Ninh Dạ biết ta ở đó thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Hai người lại tiếp tục lôi kéo người vô tội như ta dính vào, đánh đến chết đi sống lại, lần qua lộn lại cho coi. . .”

Khuôn mặt lạnh như tiền của Cố Ninh không hề có chút dao động nào: “Không cần cảm ơn, ta chỉ không muốn điện hạ phiền lòng vì mấy chuyện nhỏ nhặt này. Ngài đã rất bận bịu rồi, hưởng chi ngươi ở đó an toàn hơn so với Chu phủ nhiều.” Xem đi, tất cả mọi người đều biết, Chu phủ là một cái hồ nước sôi lửa bỏng.

Nói xong, Cố Ninh không tiếp tục phí lời với nàng nữa, hần xoay người, phi thân, biến mất sau bóng đêm.

Vô Tâm nhìn hình ảnh bay tới bay lui của Cố Ninh, cảm khái vô hạn: “Lúc nào thì ta cũng có thể bay được giống vậy!”

...

Đối với chuyện Chu Vô Tâm cả đêm không về, Ninh Liên cũng không truy hỏi. Rất thông minh lựa chọn giả bộ hồ đồ.

Chỉ là lúc nhìn thấy Chu Vô Tâm, lại tiện tay ném cho nàng một bao đồ vật, để nàng đi đưa cho Ninh Thuần.

Vô Tâm vừa nghe đến tên Ninh Thuần, trên mặt rạng rỡ như hoa nở xuân về, hi hục bọc đồ lại rồi chạy nhanh ra ngoài.

Chạy vội một lúc lâu, nàng mới ý thức được một vấn đề nghiêm túc: “Này, Ninh Thuần ở chỗ nào vậy!”

Tuy rằng Chu Vô Tâm không biết đường, nhưng cũng may còn có một cái miệng. Trải qua công sức hỏi thăm, dò hỏi bốn phía, vốn sáng sớm ngày mai nàng phải đưa đồ đến lại kéo dài đến giờ Ngọ mới xuất hiện ở quý phủ Ninh Thuần.

Quản gia nghe nàng là người Cừu gia ra lệnh đến thăm, lập tức đưa nàng đến hậu viện của Ninh Thuần.

Vô Tâm loay quanh trong sân nửa ngày, không thấy có ai đến bắt chuyện với nàng, cho nên quyết định tự mình lượn một vòng trong sân, lúc đến trước cửa “Vô Nhã Trai” nàng mới dừng lại. Nghe tên gọi này có cảm giác rất giống thư phòng. Nàng vươn tay đẩy cửa mà vào, muốn tìm vài quyển sách để giải buồn, nhưng lúc cánh cửa được mở ra, nhìn thấy cánh tay trần trụi của Ninh Thuần, nàng lập tức há hốc mồm.

“Ngươi, sao ngươi lại bị thương?” Nhìn thấy vết thương do trường kiếm chém phải trên tay hần, Chu Vô Tâm kêu lên sợ hãi.

Ninh Thuần không ngờ nàng lại dám xông vào phòng mình, ánh mắt hần trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Chu Vô Tâm nhìn thấy bị máu tươi tẩm ướt thân thể hần, sao chịu đi được: “Ta đến giúp ngươi.”

Nói xong, bỏ xuống cái bọc trên tay, vọt qua, muốn băng bó giúp hần.

Ninh Thuần đẩy nàng qua một bên, mặt không chút cảm xúc, ra lệnh lần nữa: “Đi ra ngoài!”

“Ngươi bị thương, ta không đi, ta không thể bỏ mặc ngươi được.” Vô Tâm quật cường, mặc kệ hần vui hay không vui, đoạt lấy vải bó trong tay hần, nhanh chóng thanh lý vết thương giúp hần.

Ninh Thuần nhìn đáng vẻ của nàng, mím môi, nghiêng đầu qua chỗ khác không tiếp tục nói gì nữa.

Bầu không khí yên tĩnh từng giây từng phút trôi qua.

Ấn đường* nghiêm nghị của Chu Vô Tâm rốt cuộc cũng giãn ra, nàng vỗ vỗ tay, thu dọn thóc men đặt lên bàn: “Được rồi.”

(*chỗ giữa hai đầu lông mày)

Ninh Thuần nhìn vết thương bị nàng băng bó rồi thất thành hình nơ con bướm, lạnh nhạt phun ra hai chữ: “Đổi đi.”

Vô Tâm nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của hần lại ần ần hiện ra vẻ bất đắc dĩ, nàng ha ha cười rồi vội vàng mở băng vải ra, băng bó lại lần nữa: “Ha ha ha, ta không phải cố ý đâu, do ta quen tay thôi, không phải cố ý, thật đấy.” Dừng một chút, nàng lại hỏi: “Đúng rồi, sao ngươi lại bị thương vậy?”

Hỏi xong câu đó, Vô Tâm bỗng cảm thấy hơi hối hận rồi.

Bởi vì nàng nhìn thấy, ánh mắt Ninh Thuần lần này, càng thêm trầm.

Chu Vô Tâm hỏi như vậy chỉ đơn giản xuất phát từ sự quan tâm của bản thân đối với hần, đồng thời chỉ là thuận miệng hỏi thăm mà thôi. Giống như lúc người khác đang ăn cơm, nhìn thấy người xuất hiện, sẽ thuận miệng hỏi người ăn cơm chưa ấy.

Nàng hoàn toàn không nghĩ chuyện gì khác cả.

Nhưng mà đối với người không thích nói chuyện, không thích tiếp xúc với người khác càng không thích bị người khác nhìn thấu như Ninh Thuần lại nghĩ nàng đang nhúng tay vào chuyện riêng tư của hắn, cho nên Ninh Thuần lập tức lạnh nhạt nhấn rõ từng chữ: “Đi, ra, ngoài.”

Ở thời điểm nào đó, da mặt của Chu Vô Tâm sẽ tự nhiên dày thêm mấy phân.

Thật vất vả nàng mới nhìn thấy hắn, sao nàng dễ dàng đồng ý rồi đi như vậy được.

“Đúng rồi, đây là đồ Cừu gia bảo ta mang đến cho ngươi. Để ở đâu đây?” Chu Vô Tâm xách túi vải nàng đã thả một bên lúc vào, giả vờ giả vịt hỏi hắn.

Thật hiển nhiên Ninh Thuần không ngờ nàng lại không nghe lời mình như vậy, còn giả vờ hồ đồ trước mặt hắn, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười nhưng trên mặt vẫn không cảm xúc như cũ: “Trên bàn.”

Chu Vô Tâm vui vẻ hớn hở xoay người tìm bàn, sau đó, ánh mắt nàng bỗng dừng trước một bước vẽ nào đó.

Nhìn bản tên bên ngoài, nàng cứ cho rằng đây là thư phòng, nhưng lúc này nàng mới phát hiện nơi này là phòng ngủ hàng thật giá thật của hắn.

Như vậy, trong phòng ngủ còn treo chân dung của nữ nhân thì đại biểu cái gì?

Chu Vô Tâm ngăn người trước tấm chân dung kia. Người trên bức tranh vô cùng quen mắt, vì để nhìn rõ ràng hơn một chút, Chu Vô Tâm còn đặc biệt bước chân lại gần bức tranh.

Mãi đến khi xác định được người trong tranh là người nàng quen biết, trái tim của nàng trong nháy mắt đã rơi xuống thật sâu.

Quay đầu nhìn khuôn mặt không hề cảm xúc của Ninh Thuần, lại nhìn bức chân dung một chút.

Đột nhiên, nàng nở nụ cười.

Cười đến thê lương, cũng rất tang thương.

Nàng đặt đồ vật lên bàn, vốn dĩ vẻ mặt còn hung phấn bùng bùng, lúc này lại trở nên ủ dột.

Ninh Thuần đối với cảm xúc đột nhiên thay đổi của nàng rất không hiểu ra sao, thấy nàng phải đi, bỗng nhiên mở miệng gọi nàng lại: “Chờ đã.”

Chu Vô Tâm kinh ngạc, không nghĩ tới hắn sẽ chủ động nói chuyện với chính mình.

Ninh Thuần chỉnh lại quần áo trên người, đi đến trước mặt nàng, nhíu mày từ từ nói, như là mệnh lệnh, lại giống như căn dặn: “Rời xa Ninh Liên.”

Nói xong, cũng mặc kệ Chu Vô Tâm ngây người như phỗng, lướt qua bên cạnh nàng, đẩy cửa ra khỏi phòng.

Chu Vô Tâm sững sờ đứng tại chỗ một lúc lâu, một lúc lâu.

Có ý gì!

Chu Vô Tâm bị câu nói đột ngột của Ninh Thuần khiến tâm tình vô cùng phiền chán: Rời xa Ninh Liên? Vì cọng lông gì mà mỗi lần hắn nói chuyện đều dùng số lượng từ để tính, nói nhiều vài câu thì sẽ chết à. Cũng vì như vậy mới làm nàng nghĩ mãi không ra rốt cuộc thâm ý sau câu nói kia của hắn là gì. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Edit: Thủy Lưu Ly

Chỉ có điều, đối với Chu Vô Tâm lúc này mà nói, chỉ cần vừa nghĩ đến bức tranh trong phòng hắn, cũng mặc kệ hắn nói cái gì, nàng đã không thể tỉnh táo lại được nữa: “Thì ra người hắn thích là Ninh An (0.o??). Thì ra những lời đồn đại bên ngoài đều là lừa người. Thì ra hắn có người hắn thích. . .”

Vừa nghĩ tới ân nhân cứu mạng của mình lại thích nữ nhân hung hãn mà mình ghét nhất, Chu Vô Tâm đã cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Thích ai không thích sao lại cứ một mực yêu thích Ninh An kia chứ!

Điều này làm sao nàng chấp nhận được!

Hương Noãn nhìn thấy Chu Vô Tâm vui vẻ rạo rực ra ngoài, rồi lại nổi giận đùng đùng trở về, sợ hết hồn: “Ngươi sao vậy? Sao mặt mày xanh mét như thế? Chẳng lẽ gần đây ăn hơi nhiều rau nên hiện phản ứng lên trên mặt luôn à?”

“Hương Noãn, ta rất tức giận, ta rất tức giận, ta rất khó chịu, ta rất đau lòng.”

“Xem đi, ta đã nói ngươi ăn ít rau xanh, ăn nhiều thịt thà một chút rồi mà ngươi lại không nghe, nói cái gì ăn nhiều rau, ít thịt mới khỏe mạnh, xem đi, bây giờ xảy ra vấn đề rồi kìa.”

“Không phải vì cái này!” Nàng quả thật đã bị Hương Noãn dùng chiêu này đánh bại.

Những lúc khó chịu, tất nhiên bản thân rất cần một người cùng chia sẻ, giải quyết phiền muộn với mình.

Vì thế, Vô Tâm hung hăng lôi kéo Hương Noãn trở về phòng mình, đem những chuyện đã nhìn thấy trong phòng ngủ Ninh Thuận kể lại cho nàng ấy biết.

Hương Noãn nghe xong, lập tức quăng một chường sau gáy nàng: “Ngươi ngốc à, sao lúc đó ngươi không hỏi quan hệ giữa hai người đó là gì!”

“Lúc đang cảm thấy tức giận và khó chịu, ta đâu còn tâm trạng để hỏi chuyện này nữa.”

“Cứ xem như hấn thích mụ điên Ninh An kia thì sao, hấn đã thề cả đời không cưới, cho nên hai người đó là chuyện không có khả năng xảy ra. Ngươi đừng bận tâm vớ vẩn.”

“Ta tức giận mà.”

“Ngươi tức cái gì? Tức hấn thích Ninh An? Chuyện này có gì phải tức giận. Chẳng qua hấn quen biết Ninh An sớm hơn ngươi mà thôi, nếu ngươi thích hấn như vậy thì dụ hấn gao nấu thành cơm đi!”

“Đừng lấy chủ ý của ta chỉ lại cho ta.”

Ý đồ xấu không thành công, Hương Noãn tiếp tục dụ dỗ: “Vậy ngươi làm hấn thích ngươi là được mà! Dùng chính sách thường thường lượn lờ trước mặt hấn để tăng cảm giác tồn tại ấy.”

“Vậy ta lại đến phủ hấn bán mình?”

Logic bá vương của Hương Noãn lại bắt đầu phát tác: “Không được, ta còn ở đây, ngươi không thể đi. Ngươi có thể chờ hấn tới đây rồi lượn lờ trước mặt hấn cũng được.”

Trải qua mấy canh giờ giải quyết phiền muộn, Chu Vô Tâm lại bắt đầu sinh long hoạt hổ như thường ngày.

Bất kể hấn yêu thích Ninh An hay không, chỉ cần hai người bọn họ còn chưa thành hôn, thì nàng còn rất nhiều cơ hội.

“Hương Noãn, ta phát hiện Ninh Thuận có một điểm đặc biệt.” Chu Vô Tâm lôi kéo Hương Noãn bắt đầu căn nhắc chuyện khác.

“Điểm gì?”

“Lúc hấn nói chuyện đều không vượt qua sáu chữ. Nhiều nhất chính là sáu chữ.”

“Nói như vậy, ta cũng phát hiện một điểm đặc biệt của Ninh Liên.”

“Cái gì?”

“Khi hấn nhìn thấy chuyện, hay người khiến hấn hài lòng sẽ thường nói tám chữ thú vị, thú vị, vô cùng thú vị này.”

“Ta cảm thấy Ninh Thuận thật lạnh, quá lạnh nhạt.”

“Ta cảm thấy Ninh Liên thật dịu dàng, ấm áp.”

Lúc hai thiếu nữ hoài xuân đang nhiệt liệt thảo luận về người trong lòng họ thì người bị bọn họ thảo luận lại đang lẳng lặng thưởng thức trà chiều.

Sau khi Ninh Liên dùng xong cơm trưa đã đến phủ Ninh Thuận, lúc hấn vào ‘Vô Nhã Trai’ nhìn thấy bức tranh trong đó, lập tức cười rộ lên: “Yo, huynh còn mang theo bức tranh này à.”

Ninh Thuận cũng không thèm nhìn tới bức tranh kia một chút: “Không rảnh xé.”

Ninh Liên cười như hoa, bước lại gần bức tranh: “Huynh nói, nếu có người nhìn thấy huynh treo bức tranh của Ninh An trong phòng ngủ của mình thì sẽ cảm thấy thế nào? Ai có thể nghĩ tới bức tranh này là do bản vương để huynh treo đây, nhất định đều cho rằng người huynh thăm mến là Ninh An, cho nên mới nhìn tranh nhớ người nhỉ.”

“Đệ, xé đi.”

“Xé làm chi? Bình thường huynh cũng không ngủ trong phòng này, cứ để như vậy đi. Nhờ huynh muốn từ chối tiểu cô nương nào thì cứ chỉ vào bức tranh này, người ta sẽ cho rằng huynh có người trong lòng mà không dây dưa với huynh nữa.”

Ninh Liên cười cười trở về trước bàn, không tiếp tục dùng bức tranh trên choker Ninh Thuần, mà trực tiếp nói vào vấn đề chính, đuôi mắt ngả nghiêng dần thu lại, khuôn mặt nghiêm chỉnh hỏi: “Đệ nghe thám tử nói vết thương của huynh, là... Hấn làm sao?”

Ninh Thuần gật gù: “Hấn độc phát.”

“Chuyện ở khách điểm Duyệt Lai lần trước đã kinh động đến phụ vương. Nếu muốn bảo vệ tính mạng của hấn vậy thì huynh nhất định phải canh chừng hấn, nếu không...” Tới đây Ninh Liên không tiếp tục nói nữa bởi vì một gã sai vặt đã vội vàng chạy vào và không bẩm báo trước: Vương phủ xảy ra chuyện rồi!

Việc Ninh An thích Ninh Liên thì ngoại trừ Chu Vô Tâm và Hướng Noãn, thì hầu như người người đều biết.

Từ nhỏ, Ninh An đã quán quyết Ninh Liên cả ngày, bắt hấn phải chơi cùng nàng ta. Sau khi lớn lên, Ninh An còn đồng dạt tuyên bố trước mặt mọi người là phải gả cho hấn. Những người muốn cướp nam nhân của nàng ta đều sẽ không được chết từ tế, bọn họ, người nếu không phải bị nàng ta làm tàn thì chính là chết không toàn thây.

Nhưng dù nàng ta có coi trời bằng vung đi chăng nữa thì cũng không có năng lực suốt ngày canh chừng Ninh Liên, vì thế, nàng ta mới nhân nhượng việc hấn cùng nữ nhân khác chơi bởi lêu lổng, khoan dung việc hấn lưu tình khắp nơi, bởi vì nàng ta biết hấn không thật sự thích những người đó, hấn chẳng qua chỉ cảm thấy ngày tháng quá tẻ nhạt nên mới dùng những người đó làm công cụ tiêu khiển giết thời gian mà thôi.

Nhưng mà hiện thực lại đánh cho nàng ta một bạt tai, bởi có người báo cho nàng ta biết gần đây Ninh Liên đối xử rất không bình thường với một nô tì giặt quần áo trong phủ, cho nên lúc này nàng ta mới đứng ngồi không yên như vậy.

Ninh Liên là người xoi mói như thế, nếu không phải là mỹ nữ thì sẽ không nhìn nhiều, mà lại dây dưa không rõ với một ả giặt quần áo có thân phận thấp kém, điều này làm cho nàng ta không thể tiếp tục tỉnh táo nữa. Nàng ta muốn nhìn xem rốt cuộc cái ả tì tiện kia có lai lịch như thế nào.

Vì thế khi đến phủ Cửu vương, lúc nhìn thấy người kia lại là Chu Vô Tâm, lửa giận trong lòng nàng ta lập tức bùng lên.

Không ngờ hấn lại coi trọng nha đầu chết tiệt đã đánh nàng ta một bạt tai. Nàng ta nổi giận! Quyển rũ nam nhân đều quyển rũ lên đầu nàng ta rồi, Ninh An quyết định kiên quyết không buông tha cho Chu Vô Tâm!

“Người đâu, lấy kẹp tay đến đây!” Ninh An đến trước mặt Chu Vô Tâm và Hướng Noãn, xong lại quay đầu giận dữ gầm lên với những người sau lưng mình.

Chu Vô Tâm không ngờ Ninh An sẽ xuất hiện ở đây. Hướng Noãn cũng không nghĩ tới, Ninh An vừa xuất hiện, đã muốn nàng và Vô Tâm không yên ổn.

Từ lúc Ninh An bước vào phủ, Trương đại nương vẫn theo sau lưng nàng ta, vào lúc này, khi nghe nàng ta nói muốn dùng hình phạt kẹp tay chân, cho rằng các nàng (Chu Vô Tâm và Hướng Noãn) ở đây nghỉ ngơi không làm việc, nên vội vã tiến lên khuyên bảo: “Quận chúa, ngài xem, hai nha đầu này chỉ là hai nha hoàn mà Cửu gia mới mua về gần đây, chuyện gì cũng không hiểu, nhưng mà phần công việc hôm nay các nàng đều đã làm xong rồi, là lão nô cho các nàng nghỉ ngơi một lúc, ngài cũng đừng...”

Ninh An đẩy Trương đại nương qua một bên, cắt đứt lời bà: “Cầu nô tài, bản cung muốn dạy dỗ người khác, thì lúc nào đến phiên người xen mồm vào!”

“Người đâu, nghe không hiểu lời bản cung nói sao, nếu không có ai bước ra thì bản cung lập tức sai người chém đầu tất cả những người ở đây, chôn cùng Chu Vô Tâm!”

“Các người cho rằng ả là ai? Còn nói là nha hoàn mua được! Hừ, ai biết ả đến đây là với tâm địa gì!” Ninh An nhìn Chu Vô Tâm im lặng không nói, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Hôm nay bản cung sẽ cho các người biết, để cho các người nhớ lâu một chút! ả, là tứ tiểu thư Chu phủ, Chu Vô Tâm! Các người đều bị ả lừa gạt!”

Nói xong, nàng ta bước từng bước lại gần Chu Vô Tâm: “Lá gan của người cũng không nhỏ nhỉ, dám lừa gạt cả Cửu ca. Đừng tưởng rằng người lừa người xong thì vạn sự đại cát. Ngày hôm nay nếu người đã đụng phải bản cung, thì bản cung tuyệt đối không để người tiếp tục tiêu dao nữa! Người đâu, lấy kẹp hình lại đây! Không phải ả đến đây giặt quần áo sao, để bản cung xem xem, nếu hôm nay đôi tay ả bị phế thì ả làm sao giặt quần áo được nữa!”

“Người dám!” Hướng Noãn đứng một bên nhìn không nổi nữa, bật dậy rống lên một câu: “Thân là một Quận chúa lại không biết tốt xấu muốn tra tấn người khác, người còn biết vương pháp hay không!”

Ninh An nghe tiếng Hướng Noãn, ánh mắt xoay chuyển: “A, đến thiên kim Thượng thư cũng trà trộn vào đây luôn rồi, hai người các người đứng là rất có năng lực nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Edit: Thủy Lưu Ly

Ninh An liếc xéo Hường Noãn một chút, phách lối đáp trả: “Vương pháp là cái gì? Ở đây, bốn cung chính là vương pháp!” Nói xong, lại nhìn đám người phía sau: “Các người đều chết hết rồi sao, sao không động đây vậy hả! Chu tứ tiểu thư và thiên kim Thượng thư đều đã lặn vào vương phủ được rồi, chắc hẳn bọn họ đang tính toán làm chuyện gì không muốn người khác biết. Bốn cung vì phòng ngừa bọn họ làm chuyện bất lợi đối với Cửu ca mới muốn vì dân trừ hại thể này.”

“Chờ đã.” Chu Vô Tâm nâng tay lên, làm động tác tạm dừng với người sau lưng Ninh An, còn nhẹ kéo tay Hường Noãn lại, hy vọng nàng ấy không làm rộu nữa.

Ninh An này tuyệt đối là một con chó điên, gặp người liền cắn. Nàng không thể để Hường Noãn bị liên lụy vào.

Chu Vô Tâm đứng trước mặt Ninh An, không e ngại, nhướn cao mày: “Này, ta nói người ồn ào đủ chưa?”

Ninh An mới không muốn dong dài với nàng, lập tức hung hăng vung tay, cho nàng một cái tát: “Đồ không biết quy củ, dám vô lễ với bốn cung.”

Mợ nó, nếu linh hồn nàng vốn ở cô đại thi khi bị Ninh An đánh, nàng nhất định sẽ nuốt giận vào bụng, không nói một lời, nhưng mà, thật xin lỗi, nàng không phải.

Vì vậy, Chu Vô Tâm nổi giận.

Lúc tức giận, Chu Vô Tâm tuyệt đối không muốn nuốt giận vào bụng, cho nên, khi lòng bàn tay Ninh An vừa hạ xuống, nàng đã trở tay tát một tát trở về.

Mọi người ở đây không ai không vì hành động không muốn sống của Vô Tâm mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Chu Vô Tâm giống như không phát hiện, trầm giọng quát lớn: “Chỉ là một Quận chúa nho nhỏ lại không phải là Công chúa chính quy của hoàng thất mà dám hô to gọi nhỏ ở phủ Cửu gia. Nơi này là phủ đệ của Cửu hoàng tử, không phải là hậu viện của người, tùy người ngang ngược thế nào cũng được!”

“Người . . .”

“Người cái gì mà người, đừng tưởng rằng ta không lên tiếng là sợ người. Muốn ở vương phủ tra tấn người khác thì phải hỏi xem Cửu gia có đồng ý hay không đã!”

“Ha, Bốn cung nói cho người biết, dù bốn cung muốn mặt trăng trên trời thì Cửu ca cũng sẽ tìm cách hái xuống cho bốn cung. Cho nên nếu bốn cung muốn xử lý một tiện tì như người thì bốn cung hoàn toàn không cần trải qua sự đồng ý của hần!”

Hừm, người cho rằng người là ai.

Ninh An tàn bạo trừng Chu Vô Tâm một cái, lại nhìn đám tùy tùng sau lưng nàng ta lần nữa: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nếu các người còn không ra tay thì bốn cung sẽ để các người chôn cùng ả!”

Nói xong, những người ở sau lưng nàng ta không thể không tiến lên kiềm chế tay chân Chu Vô Tâm lại.

Hết cách rồi, ai bảo nàng ta là Quận chúa đây, những kẻ làm nô tài như bọn họ không dám có can đảm đối nghịch với nàng ta.

Thề chế phong kiến hại chết người!

Hường Noãn thấy đám tùy tùng muốn trói Chu Vô Tâm, lập tức hung hăng đẩy bọn họ ra, kéo Chu Vô Tâm ra sau lưng mình bảo vệ.

Tuy rằng cha nàng chỉ là một Thượng thư, vẫn không lợi hại đến mức có thể uy hiếp Quận chúa, nếu Ninh An muốn làm gì nàng ấy, nàng cũng không có năng lực ngăn cản, nhưng tốt xấu gì bọn tùy tùng vẫn nể mặt mũi cha nàng, không dám làm gì quá đáng. Còn Vô Tâm lại khác, nàng ấy chỉ là con gái của một vị thương nhân nho nhỏ, lại không được Chu phủ xem trọng, cho nên dù hôm nay Ninh An có diệt nàng ấy thì người Chu phủ cũng không nói thêm tiếng nào, nói không chừng còn vỗ tay hoan hô nữa.

Vì thế, lúc Ninh An nói: “Kéo ả cách xa bốn cung một chút!” Bọn tùy tùng lập tức chia làm hai đường, một đám kéo Hường Noãn ra, một đám lại lôi Vô Tâm đến khoảng trống giữa sân.

Hường Noãn bị bọn họ chặn lại, tức giận vẫn ần ần lập tức muốn bùng phát. Ninh An thấy vậy cũng không thèm nhìn nàng ấy một cái, lạnh nhạt ra lệnh: “Bịt kín miệng nàng ta lại!”

Thật ra lúc bị đám người kiềm chế, Chu Vô Tâm rất muốn nói thêm vài câu, nhưng dù sao nơi này vẫn không phải là xã hội mà nàng quen thuộc. Ở đây, người có thân phận, địa vị cao, coi như có bắt nạt một người không hề có địa vị, thì dù có vỡ lở ra thì cũng không có ai quan tâm. Bơ bở giữ mình là cách sinh tồn mà những người ở đây đã luyện tới mức thuần thục không góc chết. Không phải nàng không oán giận, nhưng mà, nàng cũng hiểu rõ, ở nơi này,

khi nàng còn là một kẻ không có năng lực bảo vệ mình thì nếu nàng tiếp tục ồn ào, Ninh An thật sự sẽ dùng một kiếm giết chết nàng, đến lúc đó chỉ sợ đến cơ hội báo thù nàng cũng không có.

Cho nên mới nói, lúc nàng xuyên qua sao không chọn một cái bụng có địa vị một chút đây!

Nàng cũng không hề hi vọng sẽ có người đến làm “Anh hùng cứu mỹ nhân”, vì vậy, nàng chỉ có thể im lặng, lại im lặng.

Đến khi Chu Vô Tâm bị đập ngã xuống đất, lúc bộ kẹp tay siết chặt lấy từng ngón tay nàng, nàng rốt cuộc cũng cảm nhận được cảm giác năm đó Từ Vi phải chịu hình phạt này là thế nào.

Chỉ có điều, Từ Vi là diễn kịch, mà nàng mới là người chịu hình thật sự.

Đại ca, ngươi làm đáng một chút không được à, vì cọng lông gì mà cứ phải dùng hết sức lực bú sữa ra để kéo vậy!

Nếu ngươi có xu hướng ngược đãi thể xác thì cũng đừng lấy ta ra để thực hành chứ...

Tay đứt ruột xót, hơn nữa, vị trí kẹp còn vừa vặn ở những khớp quan trọng trên bàn tay, hai bên cùng lúc phát lực, quả thật so với chịu đòn còn đau đớn hơn nhiều.

Mồ hôi lạnh trên người Chu Vô Tâm chảy xuống từng hạt từng hạt lớn như hạt đậu, nhưng mà nàng vẫn cố nén không hề rên xin tha, đến lúc thật sự đau đến không thể chịu được mới từ xoang mũi hờ ra một tiếng rên khe khẽ. Đối với loại người như Ninh An, sao nàng có thể để nàng ta khinh thường mình được!

“Ồ, xem ra hình phạt này không hề xi nhê gì với ngươi nhỉ. Không đau đúng không?” Ninh An thấy Vô Tâm tàn bạo, lom lom nhìn mình, nhưng đến chết cũng không cầu xin tha lúc chọc nàng ta tức đến run rẩy, lập tức rống với đám người đang dụng hình: “Các ngươi chưa ăn cơm đúng không? Hung hăng kẹp, nếu không các người đừng trách bỗ cung ra tay độc ác!”

Lời này vừa nói xong, lực xiết trên ngón tay Vô Tâm càng lúc càng tăng lên.

Lúc này Hường Noãn đã bị người đánh ngất xỉu, còn Trương đại nương lại nhẹ dạ, dù sao Vô Tâm cũng do bà mua được, hầu như mỗi ngày đều nhìn nàng làm việc, khi nhìn thấy máu tươi bắt đầu tràn ra từ những ngón tay nàng, bà mới nhìn không được mà tiến lên khuyên nhủ lần nữa: “Quận chúa, lão nô cả gan nói một câu. Ngài xem ngày thường Cửu gia đối với người nào cũng đều rất ôn hòa, người ngoài đều biết xưa nay vương gia chưa từng dụng hình với bọn hạ nhân, nhưng mà hôm nay... Nếu việc này truyền ra ngoài thì...”

“Truyền đi thì sao! Bỗ cung không cần Cửu ca quan tâm người khác nhìn hán thế nào, bỗ cung chỉ muốn cho ả tiện tì này biết, kẻ đắc tội với bỗ cung đều tuyệt đối không có kết quả tốt!”

“Đại nương, việc này ngài đừng xen vào nữa...” Chu Vô Tâm nhìn thấy Trương đại nương cầu xin thay mình, vội vàng mở miệng: “Hôm nay trong phủ có chó điên phát bệnh, nghe không hiểu tiếng người đâu.”

Rõ ràng đã nhắc nhở chính mình phải nhẫn nại, nhẫn nại, không chấp nhặt với nàng ta, nhưng có lẽ vì đau đớn trên tay khiến lý trí của nàng mất sạch rồi. Với lại nếu nàng tiếp tục im lặng thì đến nàng cũng cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình!

Chó cuồng lên còn có thể nhảy tường, hồng chỉ nàng còn là một người sống sờ sờ!

Này thì hay rồi, Ninh An nghe được, hoàn toàn nổi bão: “Lại dám nói bỗ cung là chó điên! Hôm nay bỗ cung sẽ cho ngươi biết bất kính với bỗ cung sẽ có kết cục như thế nào!”

Nói xong, tiện tay rút ra một thanh kiếm của gã tùy tùng bên cạnh, xông thẳng tới chỗ Chu Vô Tâm.

Mắt thấy thanh kiếm trong tay Ninh An sắp đâm vào cổ họng mình, cổ tay nàng ta giống như bị thứ gì liên tiếp bắn trúng hai lần, đột nhiên tê rần, ngay đến thanh kiếm trong tay cũng toi xuống đất.

Mà ra tay ngăn cản một chiêu này chính là hai người Ninh Liên và Ninh Thuần sau khi nghe gã sai vặt bẩm báo đã chạy vội về phủ.

Ninh An nhìn thấy Ninh Liên lập tức khoanh tay sợ hết hồn.

Ninh Liên đến nhìn cũng không thèm nhìn Ninh An một cái, khi hắn vừa vào cửa, nhìn thấy bàn tay Vô Tâm bị người xiết đến máu tươi đầm đìa, trái tim hắn như bị một bàn tay vô hình nặng nề bóp chặt, thật giống như người chịu đau đớn kia chính là bản thân hắn mà không phải người khác, đau đến tột đỉnh.

Nhìn vẻ mặt luôn tươi cười của nàng lúc này này lại tái nhợt, mang theo đau đớn và tức giận thật sâu, Ninh Liên liền hận không thể đem tất cả những kẻ làm hại nàng chém sạch, xả giận cho nàng.

Chẳng qua hắn chỉ mới không có mặt ở đây một lúc mà lại có người dám ra tay với người của hắn, bọn họ thật sự cho rằng hắn chỉ ngồi không hay sao?

Khoảnh khắc Chu Vô Tâm nhìn thấy Ninh Liên xuất hiện, nàng nặng nề thở hắt ra một hơi, trong lòng cũng âm thầm nói: Được cứu rồi.

Mợ nó, nếu tiếp tục thì có lẽ nàng lại xuyên đến chỗ nào không biết nữa rồi.

Mà hai gã tùy tùng đang dựng hình với Chu Vô Tâm, lúc nhìn thấy Ninh Liên xuất hiện, lập tức thay đổi sắc mặt, sợ đến mức quỳ rạp trên mặt đất. Phải biết rằng, đừng thấy bình thường Cửu hoàng tử đều ôn hòa với người khác, nhưng một khi hấn tức giận, tuyệt đối đáng sợ hơn mọi người tưởng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit: Thủy Lưu Ly

Ninh Liên tiện tay rút thanh kiếm của Ninh Thuần ra, đột nhiên vọt đến bên cạnh Chu Vô Tâm. Roẹt roẹt hai lần đã chặt đứt cánh tay của hai gã tùy tùng kia, khiến hai gã ả đau đớn đến mức hét to, máu tươi tuôn ra như suối. Thấy vậy, lúc này Ninh Liên mới lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút.”

“Cửu ca. . .” Ninh An nhìn thấy nô tài của mình bị chém, sắc mặt sợ hãi đến trắng bệch, muốn nói điều gì lại bị Ninh Liên lạnh lùng cắt đứt.

“Ngươi, cũng vậy, cút!” Mấy chữ này, nói tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cửu ca!” Ninh An không vui.

Hắn vậy mà lại vì một ả tiện tì mà đuổi nàng đi. Trước đây dù nàng có giết người ở phủ hắn, nhiều lắm hắn chỉ mắng nàng vài câu, nhưng mà bây giờ hắn lại muốn đuổi nàng đi!

Ninh Liên vì Chu Vô Tâm mà muốn đuổi nàng đi!!!!

“Cửu ca, ta không đi!” Ninh An hất mặt, lớn tiếng nói: “Hôm nay nếu không nhìn thấy ả chết, ta sẽ không bỏ qua!”

“Nếu ngươi muốn giống như bọn họ, vậy thì bản vương thành toàn cho ngươi.” Nói xong, Ninh Liên vung kiếm lên lần nữa.

“Chàng!” Ninh An bị tức đến run rẩy, nhưng vẫn vì hoảng sợ mà lui về phía sau.

Xưa nay Ninh Liên chưa từng đối xử với nàng như vậy, vậy mà nay chỉ vì Chu Vô Tâm, thật sự chỉ vì ả mà nữ đối xử với nàng như thế sao!

Ninh An không thể chấp nhận, một chút cũng không thể chấp nhận.

Người trước mặt nhất định không phải Ninh Liên, Ninh Liên mà nàng yêu sẽ không làm vậy với nàng, sẽ không.

“Ngươi cút hay không cút?” Ninh Liên không hề có chút kiên nhẫn nào với Ninh An nữa. Ở thời điểm hấn tức giận cực độ thì tốt nhất đừng đừng có ai đến trên chọc hấn.

Từ lúc bước vào, ánh mắt Ninh Thuần vẫn dừng lại trên người Chu Vô Tâm, theo lý thuyết, nếu một người bị tra tấn thành như vậy, thì lúc bọn hấn bước vào phủ đã phải nghe thấy tiếng rên la của nàng rồi.

Nhưng mà mãi đến khi bọn họ tới nơi vẫn không nghe thấy nàng rên một tiếng. Hai hàng lông mày của nàng nhíu chặt, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, khóe miệng bị răng nanh cắn chảy máu mà nàng vẫn nhẫn nhịn, quật cường khiến hấn hơi thay đổi sắc mặt. Đây là một cô gái kiên cường, kiên cường đến mức khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Ninh Thuần vốn là người không hề quan tâm đến sống chết của người bên ngoài, nhưng lúc Ninh Liên rút kiếm ra, hấn lại không kim lòng được mà lại gần nàng, cẩn thận từng ly từng tí lấy kẹp hình từ trên tay nàng xuống.

Chu Vô Tâm liếc mắt nhìn hấn, khóe miệng miễn cưỡng nhếch lên thành một đường cong nhợt nhạt, suy yếu học ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Khi Ninh Thuần nghe thấy hai chữ này, thân hình hấn khẽ run lên, lại nhìn thấy cô gái trước mặt bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, hấn lập tức ôm ngang nàng lên, bước nhanh vào phòng.

Ninh Liên nhìn thấy Chu Vô Tâm hôn mê, cũng không muốn dây dưa với Ninh An thêm nữa, hấn bỏ kiếm lại, lạnh lùng hạ lệnh: “Từ nay về sau, không có sự cho phép của bản vương thì bất kể là ai cũng không được để Ninh An bước vào vương phủ nữa bước! Trái lệnh, chém!”

Trong phòng đàn hương đang thiêu đốt.

Người trên giường, yên tĩnh nằm ở đó. Trên tay bị bọc bởi một tầng băng vải dày đặc, nhìn qua hết như hai cái bánh chưng trắng.

Hương Noãn đã được người gọi tỉnh, lúc nhìn thấy Vô Tâm nằm trên giường, đã sớm khóc ròng giống như người làm bằng nước mắt.

Nàng đã quen sống trong nhung lụa, là người được mọi người cưng chiều, nâng niu, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tình huống khốc liệt như vậy. Coi như bây giờ Chu Vô Tâm đã được cứu, nhưng trong lòng nàng vẫn sợ hãi, đến nửa ngày vẫn chưa thể khôi phục lại tinh thần từ cảnh tượng Vô Tâm bị tra tấn. Mỗi khi nhắm mắt lại thì cảnh tượng hai bàn tay đầy máu của nàng ấy luôn hiện ra trong đầu nàng.

Hướng chi, tận mắt nhìn thấy tỷ muội tốt của mình bị người khác bắt nạt, nhưng nàng không thể làm gì khiến nàng hận không thể đánh bản thân một trận.

Lúc nàng ấy muốn bóp nát hết số ám chén trên bàn, Ninh Liên buồn bực mở miệng: “Tiểu Noãn, người đừng khóc. Người về phủ Thượng Thư đi.”

Về mặt Hương Noãn cứng đờ, nhìn gương mặt không chút thay đổi của Ninh Thuần, lại nhìn khuôn mặt tối tăm của Ninh Liên, còn cả sắc mặt trắng bệch của Vô Tâm, nàng hơi do dự một chút, nhưng vẫn đi ra ngoài.

Thân phận của nàng đã bị lộ, nàng đã không thể ở lại nơi này nữa, chẳng qua...

“Cứu gia, xin người thay ta chăm sóc Vô Tâm thật tốt.” Lúc Hương Noãn đi ra ngoài, nàng cũng không quên quay đầu lại nhờ vả Ninh Liên.

Ninh Liên gật đầu.

Sau khi Hương Noãn đi rồi, một lát sau Ninh Liên mới mở miệng nói với Ninh Thuần: “Huynh về phủ trước đi.”

Ninh Thuần đứng dậy, không hề nói gì, cũng đi khỏi. Trong nháy mắt khi đóng cửa, ánh mắt hắn xẹt qua người trên giường, hơi chút nghiêm nghị.

“Vô Tâm, xin lỗi, bản vương tới chậm.” Ninh Liên ngồi xuống bên giường, vén đoạn tóc che trước trán nàng ra, nhẹ giọng nói khẽ.

“Việc này không liên quan tới người, người không cần xin lỗi.” Vô Tâm bỗng nhiên mở mắt ra nhìn Ninh Liên nói.

Ninh Liên bị nàng đột nhiên mở miệng dọa sợ hết hồn: “Nàng không ngủ?”

Vô Tâm lắc đầu một cái: “Tay đau, không ngủ được.”

Nghe nàng nói vậy, khuôn mặt hoa đào của Ninh Liên không giấu được vẻ đau lòng, cả sự nhu tình mật ý trong đó càng khiến Vô Tâm sững sờ khi nhìn thấy.

“Xin lỗi, sau này bản vương sẽ không để người khác bắt nạt nàng nữa.” Ninh Liên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, hứa hẹn.

Vô Tâm sững sờ, sắc mặt lập tức đỏ lên, nàng vội vàng quay đầu sang chỗ khác: “Đã nói chuyện này không liên quan đến người mà, người không cần thiết phải xin lỗi.” Nói tới chỗ này, nàng đột nhiên nhớ ra hình như quan hệ của Ninh An và Ninh Liên không phải bình thường, nàng trầm mặt xuống, bổ sung: “Nếu người muốn xin lỗi thay Ninh An, vậy thì ngại quá, ta không chấp nhận.”

Ninh Liên bị lời nói của Vô Tâm chọc cười: “Nói vậy, nàng muốn Ninh An đến xin lỗi nàng sao?”

“Nàng ta? Quên đi. Nếu nàng ta có thể nói xin lỗi với người khác thì chắc chắn khi đó heo mẹ cũng có thể leo cây rồi.” Vô Tâm khinh thường bĩu môi một cái: “Nhưng chuyện ngày hôm nay ta sẽ không cho qua như vậy.”

Ninh Liên nhìn nàng sắc mặt đỏ hồng, đôi mắt sáng rực so với ngọc quý còn lộng lẫy hơn cùng với lời nói rút gân, ngốc ngốc nhưng lại đặc biệt kiên định của nàng, hắn đột nhiên cảm thấy nàng so với bất kỳ người nào cũng mê người hơn, làm hắn vô tình nhìn có chút ngây người.

“Ta phải trở về Chu phủ.” Trầm mặc một lát, Chu Vô Tâm mở miệng lần nữa.

Nàng vừa dứt lời, gương mặt vốn tràn ngập ý cười của Ninh Liên lập tức xụ xuống: “Tại sao?”

“Người không trách ta lừa người sao? Ta là Chu phủ. . . Ồ, Tứ tiểu thư. Ta ở chỗ người hỗn ăn hỗn uống, không làm việc đàng hoàng.”

“Ta không trách nàng.”

“Lần đầu phát hiện, tên lưu manh như người cũng vẫn có nhiều ưu điểm nha.” Chu Vô Tâm vui sướng, quên luôn vết thương trên tay, giờ tay lên muốn vỗ hân một cái, lại bất đắc dĩ khi vừa mới đụng tới hắn, nàng đã đau đến nhe răng trợn mắt, không thể làm gì khác hơn là mau mau thu tay lại.

Ninh Liên thấy nàng bị đau, sốt sắng kéo nhẹ hai tay nàng về phía mình, cẩn thận quán lại bằng vải, còn dùng miệng thổi thổi, nói: “Không đau, không đau” An ủi nàng.

Khó trách Hương Noãn lại thích hắn như thế, người này quả thật dịu dàng, đến mức làm người khác muốn chìm đắm.

“Ta vẫn phải về Chu phủ. Hương Noãn đã đi rồi, ta không có lý do gì để tiếp tục ở lại nơi này nữa.” Tin tức Ninh An gây chuyện, Chu tứ tiểu thư và thiên kim Thượng thư chạy đến phủ Cửu gia hôm nay tuyệt đối sẽ bị lan truyền khắp kinh thành. Đến lúc đó nếu nàng không về thì Chu Hậu cũng sẽ vì mặt mũi mà buộc nàng trở lại.

Rõ ràng hai người đều vì ý đồ theo đuổi nam nhân mà tới, nếu như chuyện này truyền vào tai kẻ có tâm địa xấu xa thì không biết lời đồn đãi này sẽ bị xào nấu kiểu gì nữa.

Huống chi, nếu Hoàng Thiện biết được, huynh ấy nhất định sẽ phát điên. Nàng đã chạy đến nhà tình địch của huynh ấy thì thôi đi, nàng cũng không muốn lúc trở về còn bị huynh ấy mắng chết.

Ninh Liên đương nhiên biết vì chuyện của Ninh An, nàng không thể ở lại chỗ này nữa, nhưng không biết tại sao, hấn cứ không muốn cho nàng đi. Vừa nghĩ sau này không còn được gặp nàng nữa, hấn làm cách nào cũng không cười nổi: “Nàng cẩn thận dưỡng thương, chờ vết thương ổn hơn, chúng ta lại bàn việc này.”

Chu Vô Tâm cảm thấy khóc không ra nước mắt, đợi đến khi vết thương hồi phục thì có lẽ nàng đã bị Hoàng Thiện mần thịt rồi 5555*!

(*phát âm như tiếng khóc)

Nhưng ngay lúc Chu Vô Tâm chuẩn bị khuyên bảo lần nữa, ngoài cửa đã truyền đến tiếng thông báo của gã sai vặt: “Bẩm Cừu gia, Thái tử đến.”

“Ta tới đón Vô Tâm về nhà.” Thái tử vừa thấy mặt Ninh Liên, cũng không muốn phí lời với hấn, nói thẳng ý đồ đến đây của mình.

Ninh Liên cười lạnh một tiếng, thân nhiên mở quạt ra, bình tĩnh ngồi một bên: “Cừu đệ không biết, thì ra Thái tử ca ca còn rất thích xen vào chuyện nhà của người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bỉ Ôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Edit: Thủy Lưu Ly

“Hôm nay ta tới đây không phải vì muốn cãi nhau với ngươi. Trong lòng ngươi và ta đều rõ ràng, lấy tính tình của Ninh An, nếu Vô Tâm tiếp tục ở lại chỗ ngươi thì chắc chắn sẽ lại đến gây chuyện, đến lúc đó dù ngươi có hối hận cũng không kịp rồi!”

“Yo, xem ngươi nói kia. Nàng chỉ là một hạ nhân nho nhỏ, còn bản vương là hoàng tử, sao có thể hối hận vì nàng đây?”

Ninh Liên ngoài miệng cay nghiệt nói nhưng trong lòng hấn hiểu rõ, so với việc để nàng về Chu phủ thì không bằng để nàng theo Thái tử về Đông cung. Chỉ ít, nếu Ninh An lại đến gây phiền phức thì nàng cũng không lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng lần nữa.

Lão già Chu Hậu kia chắc chắn sẽ không bảo vệ nàng, vì lấy lòng Ninh An, cho dù muốn lão tự tay giết chết Vô Tâm, lão cũng sẽ làm như vậy. Mà Hoàng Thiện, hấn chỉ là một thương nhân không quyền không thế, có thể làm gì được Ninh An?

“Cố Ninh, đi tìm người.” Thái tử không muốn tiếp tục phí lời với hấn nữa, trực tiếp sai Cố Ninh vào trong tìm người.

Ninh Liên thấy vậy cũng không ngăn cản chẳng qua chỉ trưng ra nụ cười vừa xinh đẹp vừa quý dị nhìn hấn: “Không ngờ Thái tử ca lại để ý nàng như vậy. Tư vị của nha đầu Vô Tâm này cũng không tầm thường đâu, có điều không biết khi Thái tử ca hưởng qua rồi, có thể lại giống bản vương, muốn ngừng mà không được hay không?”

Thái tử cả kinh: “Ngươi đã làm gì nàng?”

Ninh Liên vốn rất thích nhìn bộ dạng vừa gấp vừa vội này của Thái tử, trong ngày thường hấn phải mất chín trâu hai hổ mới bức Thái tử lộ ra bộ dạng này, nhưng thời gian gần đây, chỉ cần hơi hơi kéo chút quan hệ với Vô Tâm thì đã khiến Thái tử sùng sộ lên như vậy. Thân là một đối thủ một mất một còn với Thái tử, sao hấn có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy được.

“Chắc Thái tử ca còn chưa biết nhỉ, ngày đó cô gái nhỏ này dám hạ Đoàn Tự Tán cho bản vương đấy.” Nói xong, đầu lưỡi còn ngả ngón nhẹ nhàng liếm môi, phong lưu liếc nhìn Thái tử: “Ngươi nói, bản vương sẽ làm gì nàng đây?”

Thái tử nghe vậy, tâm tình bức bối, không nhịn được đã vung tay áo, nắm đấm trong tay áo nắm chặt, vận sức định ra tay.

Lúc này, Cố Ninh ôm Chu Vô Tâm xuất hiện từ sau lưng Ninh Liên.

Khi thấy hai tay Chu Vô Tâm bị băng vải quấn dày đặc, Thái tử bắt đầu lo lắng, cũng không thèm tiếp tục tính toán với Ninh Liên nữa mà vọt thẳng lại chỗ nàng.

Chu Vô Tâm nhìn thấy Thái tử, vui vẻ đưa ra tay: “Dạ, ôm.”

Lời này vừa nói ra, Thái tử lập tức vui vẻ không biết để đâu cho hết.

Tiếp nhận Vô Tâm từ trong lòng ngực Cố Ninh, Thái tử không tự giác vùi sâu đầu nàng vào lòng mình, mà Ninh Liên từ lúc nàng đưa tay ra với Thái tử, trong nháy mắt, đáy mắt hắn lập tức u ám như mây đen trong những ngày mưa xối xả.

Nhưng mà đối với suy nghĩ trong lòng của hai người nam nhân này, Vô Tâm hoàn toàn không biết, bởi đối với nàng mà nói, nàng thà rằng bị một người quen thuộc một chút ôm lấy còn tốt hơn bị người không quen biết ôm, đặt biệt nếu người kia còn là một người mặt lạnh như tiền. Bị người như vậy ôm, cảm giác đặc biệt kỳ quái.

Thái tử ôm được Chu Vô Tâm, không chờ đợi được mà trực tiếp rời phủ, trở lại xe ngựa. Đến khi ôm nàng ngồi vững, Thái tử mới hỏi nàng một lần nữa: “Có phải nàng hạ Đoàn Tụ Tấn cho lão Cửu không?”

“A, việc này người cũng biết à.” Chu Vô Tâm đỏ mặt: “Hừm, đúng đấy.”

Trên mặt Thái tử che kín thất vọng: “Tại sao? Nàng thích lão Cửu?”

“Thích hẳn? oh, myladygaga. Ta có bị động kinh mới đi thích tên lưu manh ấy đấy.”

“Vậy sao nàng vẫn cùng hắn. . .”

“Đừng hiểu lầm, tuyệt đối đừng hiểu lầm. Ta với hắn không xảy ra chuyện gì cả, chuyện ngày đó chỉ do bất ngờ, bất ngờ thôi. Lúc đó hắn bị ta đập hôn mê, dù có muốn xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không có năng lực nha.”

Nghe thấy nàng nói vậy, Thái tử cuối cùng cũng xem như yên lòng: Xem ra Ninh Liên chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi.

“Đừng rồi, sao người biết ta ở đây?” Chu Vô Tâm đối với việc Thái tử đột nhiên xuất hiện rất tò mò, theo lý thuyết, nàng đã núp rất cẩn thận rồi, sao hắn còn biết được nhỉ?

“Nàng cho rằng thám tử của ta chỉ biết ăn cơm trắng sao?”

Quýnh.

Quả nhiên tên Cố Ninh này không thể dựa dẫm được. Chu Vô Tâm âm thầm tức giận, lắm bầm.

Có điều, đúng là nàng đã mắc sai người rồi.

Nàng còn không nghĩ lại ban ngày nàng gây ra chuyện lớn như vậy, đừng nói nàng là tiểu thư Chu phủ, cho dù chỉ nhằm vào thân phận của Hường Noãn không thì cũng bị người ta truyền khắp đầu xóm ngõ hẻm.

Vương phủ nào không có ít cơ sở ngầm, hướng chỉ tốc độ lời đồn đãi lan ra rất nhanh, cho dù Cố Ninh muốn giấu cũng không thể tiếp tục giấu được nữa.

Trừ khi chức thị vệ này Cố Ninh thật sự không muốn làm, nếu không thì hắn cần gì phải oán mình làm chuyện vô ích. . .

Thái tử nghĩ lại chuyện lúc trước nàng nói dối theo Hoàng Thiện đi làm việc, hơi không vui hỏi nàng: “Sao lúc trước không nói thật với ta?”

“Ta sợ người không vui mà.” Ngẫm lại tình cảnh hồi ở rừng trúc, hai người này vừa gặp mặt đã nhào vào nhau mà quần áo, sao nàng dám nói ra được hả.

Thái tử nghe nàng nói thế, nghĩ nghĩ, cảm thấy nàng vẫn quan tâm hắn nhất, nên cũng không tiếp tục tính toán với nàng mà xoa xoa mặt nàng, không hỏi thêm nữa.

Xe ngựa một đường chạy tới Đông cung, Chu Vô Tâm đương nhiên biết nếu trở lại Chu phủ thì sẽ có chuyện gì chờ nàng, vì thế, xem như Đông cung là một nơi không có tự do, nàng cũng đành chấp nhận ở lại mà thôi.

Ai bảo số nàng khổ như vậy chứ!

Ngay đêm đó, Thái tử lập tức phái người thông báo cho Chu phủ, nói nàng sẽ không trở lại. Một lần nữa còn mời thái y tới vì muốn xem xét tình hình vết thương của nàng, chờ bôi thuốc, băng vết thương xong mới thả nàng về phòng ngủ.

Sáng sớm ngày kế Hoàng Thiện đã xuất hiện ở Đông cung để thăm nàng. Hôm qua lúc Hường Noãn trở lại đã đến tìm Hoàng Thiện, cũng thành thật nói rõ mọi chuyện với hắn. Hôm nay rõ ràng muốn mắng nàng một trận vì cái tội hồ đồ, nhưng khi nhìn vẻ mặt đáng thương hể hể của nàng, hắn lại không thể làm gì khác mà nói rằng: “Hôm qua Ninh An tới Chu phủ nào loạn một chuyến. Nhưng vì muội không ở, cho nên nàng ta chỉ đánh hù hỏ tay không mà về.”

“Con chó điên kia không làm gì huynh chứ?”

“Yên tâm. Ta không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Nếu như nàng ta dám làm gì huynh, huynh nhất định phải nói lại cho muội biết, muội gộp chung với món nợ này, rồi sẽ có một

ngày muối trả lại gấp bội cho nàng ta!”

Hoàng Thiện nhìn bộ dạng thê son thê sắt của Chu Vô Tâm, bức bối, lo lắng trong lòng cũng tan đi hơn nửa.

Mỗi lần chỉ cần nhìn nàng, chỉ cần đảm bảo nàng vui vẻ, an toàn, thì cho dù có buồn bực nhiều hơn nữa cũng có thể tan thành mây khói.

Dù sao Chu phủ còn có rất nhiều chuyện chờ hắn đi làm cho nên hắn chỉ ngồi nói chuyện một lúc với nàng rồi vội vàng về phủ giải quyết công việc.

Hoàng Thiện vừa đi, nàng lại bắt đầu thấy lo lắng, không thể không nhờ Cố Ninh gọi Thái tử tới: “Dạ, chuyện của ca ca ta, ngoại quyết định được không?”

Thái tử còn tưởng rằng nàng đã xảy ra chuyện gì, chờ nửa ngày mới biết hóa ra là vì người khác, hắn hơi dờ khóc dờ cười lắc đầu một cái: “Tạm thời vẫn không có. Nàng phải biết, thánh chỉ đã hạ thì rất khó thu hồi.”

“Ta biết, cho nên ta mới nhờ ngoại nghĩ biện pháp.” Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, lại ghé người lại gần hắn: “Có cần ta cho ngoại chút chủ ý không?”

“Ừm.” Ngẩng lại chủ ý nàng đưa ra cho Hường Noãn, hắn liền đau đầu, tất cả đều những chủ ý khiến hắn không nở nhìn thẳng.

“Nàng vẫn nên ngoan ngoãn dưỡng thương cho ta, chuyện này, ta tự mình giải quyết, nàng đừng có gấp. Nhấn mạnh, lúc này ngoại trừ chính nàng, những chuyện khác nàng đừng nghĩ. Ta sẽ xử lý tốt.”

Chu Vô Tâm còn muốn nói thêm điều gì, đã bị những lời này của hắn chặn họng, nàng tròn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: “Được, ta nghe lời ngoại, ngoại nói cái gì ta cũng nghe, được chưa!”

Thái tử nghe thấy, hài lòng gật đầu: “Vậy nàng nghỉ ngơi đi, ta còn có việc, đi trước.”

Nói xong, hắn đi trăm công nghìn việc của hắn, còn Chu Vô Tâm thì nằm trên giường không ngừng hò hé, cảm râm.

Chẳng qua, sau đó, Chu Vô Tâm trầm tính vạn tính, vạn muốn, ngàn muốn đều không ngờ rằng Ninh Thuần sẽ đến thăm mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Edit: Thủy Lưu Ly

Hơn nữa cách hắn đến rất trâu bò, cửa lớn không đi cứ một mực nhảy cửa sổ vào.

Ninh Thuần, cái người mặc bạch y, phong thái như thần, toàn thân không dính một hạt bụi như ngày thường kia lại bởi vì leo cửa sổ mà góc áo bị bám một ít bụi bẩn. Nếu không phải tay Chu Vô Tâm không thể động, thì nàng đã muốn nhào lên vỗ sạch chút bụi bám vô duyên đó rồi. Thần tiên giống Ninh Thuần đại gia, sao có thể chật vật như vậy được!

Ngẩng lại lúc nào Ninh Thuần cũng tỏ vẻ xa cách người ngàn dặm, lại thêm bộ dạng lúc nào cũng lạnh như băng, không nói không cười, ai sẽ nghĩ tới hắn lại đến tìm nàng? Chuyện này đúng là kỳ tích của thế kỷ!

Chu Vô Tâm kích động phân không ra Nam Bắc.

Ninh Thuần nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của nàng, hơi sững sờ, rồi mới lấy một bình sứ trong tay áo ném cho nàng.

“Đây là cái gì?” Chu Vô Tâm nhìn bình nhỏ trong tay, khó hiểu hỏi.

“Thuốc chữa thương.”

Chu Vô Tâm kích động lệ đến nóng doanh tròng!

Hắn đang quan tâm nàng sao? Có phải vậy không?

Ninh Thuần cũng không có dự định ở lại đây lâu, vừa đưa thuốc xong đã muốn đi: “Đừng nói ta đã tới.” Trước khi đi còn đặc biệt dặn dò nàng một câu như vậy.

Chu Vô Tâm một mặt tỏ vẻ ngoại có thể hoàn toàn yên tâm, một mặt lại dùng sức gật đầu: “Không nói, không nói.” Đây là bí mật nhỏ giữa hai ta, có đánh chết ta cũng không nói với người khác.

Có điều, tại sao hấn lại đột nhiên đến đưa thuốc cho nàng?

Chu Vô Tâm bỗng dừng nghĩ đến bức tranh vẽ Ninh An trong phòng Ninh Thuận: Chẳng lẽ hấn tới đây vì Ninh An? Lẽ nào hấn thấy người trong lòng mình bất nạt người khác hơi quá đáng nên mới đến chuộc tội giúp nàng ta?

Nếu là như vậy, nàng không cần thuốc của hấn!

Xưa nay nàng chưa bao giờ nhận loại hình thức xin lỗi này. Nàng nghiêng đầu về phía cửa sổ gọi Ninh Thuận lại.

“Tiểu Ninh Thuận, ta muốn hỏi một câu, có phải chàng* thích Ninh An không?”

(*người trong lòng là phải đối xứng hô =)))

Ninh Thuận nhìn nàng, bị một tiếng Tiểu Ninh Thuận làm khoe mắt co giật, hấn cứng người một hồi mới lắc đầu.

Vô Tâm lập tức vui vẻ ra mặt: “Vậy sao chàng lại treo chân dung của nàng ta trong phòng mình vậy?”

Ninh Thuận nghĩ nghĩ, vốn không muốn giải thích, nhưng cánh môi lại không thể khống chế mà tự động hé mở, lời nói cũng theo đó tuôn ra: “Liên treo.”

Nói như vậy, hấn và Ninh An không hề có chút quan hệ nào?

Nàng đã nói mà, người ưu tú như Ninh Thuận sao có thể thích chó điên Ninh An được!

Trời ạ, tên Ninh Liên này đúng là ăn no rửng mỡ, không có chuyện gì lại treo chân dung người khác ở phòng người ta làm gì, hại nàng xoắn xuýt lâu như vậy.

“A? Cái kia. . .” Vô Tâm ngẩng đầu lên định nói thêm vài câu, nhưng bóng dáng Ninh Thuận đã biến mất từ lúc nào. Trong phòng trống tuếch, sao còn có bóng ai!

Có điều, nhìn bình nhỏ Ninh Thuận đưa tới, trong lòng nàng cảm thấy vui vẻ muốn chết, không ngừng cười trộm một mình.

“Tiểu Ninh Thuận quan tâm ta? Tiểu Ninh Thuận quan tâm ta! Oa ha ha ha ha ha. . .”

Mà sau khi Ninh Thuận nhảy ra từ phòng nàng, hấn đâu biết được sự xuất hiện của mình sẽ tạo thành sức ảnh hưởng lớn như vậy. Đưa thuốc xong, hấn lại khôi phục bộ mặt không cảm xúc tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng còn chưa đi được bao xa đã bị một cây quạt chặn lại.

Khuôn mặt như hoa đào của Ninh Liên lộ rõ lo lắng, hỏi Ninh Thuận: “Thế nào, thế nào, thuốc đã đưa đến được chưa?”

Ninh Thuận liếc hấn một cái, lạnh nhạt trả lời: “Đến.” (thôi xong, thấp nển cho anh 9 =)))

Quạt vừa thu lại, nháy mắt lại truy hỏi: “Cái kia, nàng có nói gì không? Có vui vẻ hay không?”

“Không có.” Trả lời vấn đề thứ nhất, tình lược mấy câu hỏi nàng đã hỏi hấn sau đó.

“Có.” Trả lời vấn đề thứ hai.

Ninh Liên đã sớm quen thuộc kiểu tích chữ như vàng của Ninh Thuận, nghe thấy nàng rất vui vẻ, cây quạt trong tay lại mở ra, thân nhiên cười to đi về phía trước: “Thực sự rất phiền phức, nếu không phải nàng ở chỗ Thái tử ca, thì bản vương cũng muốn đến gặp nàng một lần để xem nàng lúc này mập hay ốm!”

“Hai ngày.” Ninh Thuận liếc hấn một cái, thờ ơ bỏ sung. Ý tứ chính là, nàng mới đến Đông cung không đến hai ngày, những suy đoán kia của người hoàn toàn dư thừa, không cần nghĩ đến.

Có điều, lúc này tâm tình Ninh Liên rất tốt, mới mặc kệ cái gì là hai ngày ba ngày. Phe phẩy cây quạt, ‘rên’ lên một đoạn nhạc ngắn chưa từng bỏ tâm đã học trộm được: “Ta là vương gia anh tuấn, thật vui vẻ nha, thật vui vẻ*.”

(*chém câu sau đây chứ chẳng biết hát cái gì =.=)

Không biết bởi vì ‘tình yêu’ hay là hai bút cùng về với ‘thuốc’ mang lại hiệu quả mà vết thương trên tay Vô Tâm chưa đến mấy ngày đã đỡ hơn rất nhiều. Tuy rằng đôi tay này của nàng vẫn giống như bị bệnh bại liệt, không thể cử động, nhưng lại không đau đớn như mấy ngày trước đó, ngay cả băng vải băng bó trên tay cũng mỏng hơn mấy lớp.

Hơn nữa, Vô Tâm là người không thể ở yên một chỗ lâu được. Mấy ngày trước thân thể nàng còn yếu, bị Thái tử không cho xuống giường, còn bây giờ mất thấy tình hình đỡ hơn một chút nên nàng muốn ra ngoài hoạt động, thư giãn một lúc, nếu không nàng cả người nàng sẽ bị mốc meo mất.

Rốt cuộc bây giờ cũng có cơ hội xuống giường, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua, vì thế cả ngày đều ồn ào muốn ra ngoài đi bộ. Thái tử bị nàng mè nheo mãi, hết cách, chỉ có thể đồng ý yêu cầu của nàng.

Chọn một ngày trời trong nắng ấm, Vô Tâm lập tức mang theo ‘trang bị’ của mình, chuẩn bị cùng Thái tử xuất cung.

Ở ngoại ô Kinh thành, núi non trùng điệp, trăm hoa đua nở, đứng từ trên cao nhìn xuống, lập tức nhìn thấy đồng ruộng xanh mướt nối liền. Gió nhẹ từ từ phả vào mặt, hoa thơm, chim hót, tình cảnh này, muốn có bao nhiêu thích ý thì có bấy nhiêu thích ý.

“Thế nào, cảnh sắc nơi này không tồi đúng không. Nàng xem, đặc biệt là nơi đó. . .” Thái tử đỡ Chu Vô Tâm ra khỏi xe ngựa, một bên mang theo nàng thưởng thức phong cảnh bốn phía, một bên lại vươn tay chỉ nơi xa xa nói rằng.

Chu Vô Tâm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: “Ừm. Tương đối khá. Không khí trong lành, tầm nhìn rộng rãi, nếu không chúng ta cứ chọn nơi này làm nơi dã ngoại đi!”

“Được.” Thái tử đồng ý, đồng thời sai người đem bánh ngọt và hoa quả đã được chuẩn bị trước ra, dựa theo cách ‘dã ngoại’ nàng nói mà bày biện.

Hai người ngồi trên đất, bên tai là những lời cần nhần không ngừng của Thái tử, trong miệng là thức ăn hán đưa đến. Trời trong, mây trắng, hương thụ mỹ thực, thích ý vô cùng.

Chu Vô Tâm nhìn bức tranh cuộc sống tươi đẹp trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: Vẫn là những tháng ngày bình thản thoải mái hơn nhiều.

Có điều, có lẽ ông trời cho nàng xuyên không là vì muốn trừng phạt nàng, để nàng chịu tội, cho nên lúc nàng hơi thoải mái một chút thì đã có người tìm các nàng gây sự!

Đột nhiên một thanh trường kiếm lạnh lẽo vụt đến, xuyên qua khoảng trống giữa hai người, cũng phá hỏng không khí tốt đẹp lúc này.

Chu Vô Tâm sợ đến mức nhảy dựng lên, bên tai lại nghe thấy tiếng rút kiếm roẹt roẹt.

Thái tử rút kiếm trên đất ra, kiểm tra một chút, sau đó vẻ mặt lạnh lùng mở miệng: “Người tới là người phương nào?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy mấy người mặc áo đen, giống như một đám quạ đen ồ ạt từ trên trời giáng xuống, bao trùm cảnh vật, cũng bao vây khoảng không xung quanh mấy người Thái tử và Chu Vô Tâm. Không khí ngột ngạt mà nặng nề.

Theo sự xuất hiện của đám người mặc áo đen, không khí bốn phía đã tràn ngập sát khí, vừa nhìn đã biết bọn họ là đến để lấy mạng người.

Một người trong đám người mặc áo đen nâng tay ra giấu, sau đó những người còn lại lập tức đồng thời ra tay, mà mục tiêu chính là hai người Thái tử và Chu Vô Tâm được thị vệ bảo vệ ở giữa.

Chu Vô Tâm nhìn trận chiến này, trong lòng hồi hộp: Xong, từ cảnh hoàng cung chuyển thành cảnh giang hồ...

Không thể không nói người hiện đại bị phim võ hiệp độc hại quá sâu, luôn cảm thấy nhân vật chính là vạn năng, đồng thời đám sát thủ tôm tép cuối cùng cũng sẽ nhanh chóng lĩnh com hộp (chết) mà kết thúc vai diễn. Tuy vậy khi nhìn chiêu nào chiêu nấy của đám áo đen đều không chút nương tay, toàn nhằm vào chỗ yếu hại, Chu Vô Tâm thật muốn chửi mọ nó.

Không những thế, trước kia kẻ nào dám nói với nàng trong trái tim sát thủ đều có tình cảm, sẽ không lạm sát người vô tội, nàng tuyệt đối sẽ là người đầu tiên đem tên đó ra đập một trận!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Edit: Thủy Lưu Ly

Thái tử sử dụng kiếm che chở Chu Vô Tâm, bảo vệ nàng ở sau lưng, đối chiến với thủ lĩnh của đám người áo đen.

Mất thấy từng người từng người thị vệ mang theo lần này ngã vào vũng máu, Thái tử quyết định thật nhanh, không tiếp tục dây dưa ở chỗ này nữa mà kéo Chu Vô Tâm chạy sâu vào khu rừng rậm vùng ngoại ô.

Có điều, đám người áo đen lần này đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, cảnh giới võ công không hề ở dưới Thái tử.

Người Thái tử toàn bộ chết trận, mà bọn họ lại chỉ mới chết một phần ba.

Chuyến này Thái tử mang theo không ít thị vệ, mỗi người đều là cao thủ đại nội hàng đầu, lại bị đám người này đơn phương chém giết, không một người sống, có thể thấy, đám người này nhất định muốn lấy cho bằng được tính mạng của Thái tử và Vô Tâm.

“Dạ, làm sao bây giờ, bọn họ sắp đuổi kịp rồi. Mặc kệ chúng ta chạy đằng nào thì bọn họ đều lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo. Thật không biết có phải bọn họ uống phải thuốc kích thích không nữa. Nếu cứ chạy như vậy cũng không phải cách hay đâu.” Đến khi Chu Vô Tâm chạy muốn tắt thở vẫn không nhận được mở miệng nói vài câu.

Vừa dứt lời, đám người áo đen lại tăng tốc đuổi theo.

Mất thấy kiếm của đám người áo đen bắt đầu vung về phía Chu Vô Tâm, Thái tử lập tức hét to với nàng: “Nàng chạy trước đi.” Rồi dùng sức mà đẩy nàng chạy về phía khác, tính toán có thể thoát được một người thì thoát, hẳn phải bảo vệ nàng an toàn rồi đi: “Ta cản bọn họ lại, nàng đi mau!”

Vào lúc này, dù tình hình Vô Tâm tùy tiện, dờ hơi, tự tư tự lợi nhưng lúc này nàng không thể bỏ lại mình hân mà chạy thoát thân: “Ta không đi!”

“Đi nhanh! Bọn họ giết không được ta, ta còn là Thái tử đây, nàng mau đi đi. Ta sẽ nhanh chóng giải quyết bọn họ rồi lại đi tìm nàng. Nàng đến chỗ an toàn ta nói trước đó chờ ta!”

“Không được. Người của ngươi đều bị giết hết rồi, ta không thể bỏ ngươi lại được!”

“Nàng còn ở lại sẽ chỉ ảnh hưởng tới ta thôi. Ta vừa phải đối phó bọn họ, vừa phải nghĩ cách bảo vệ nàng thì sao có thể thoát thân được. Nàng đừng làm ta phiền thêm, đi mau!” Thái tử sốt ruột gào thét với Vô Tâm: “Mau!”

“Ngươi nhất định phải an toàn!” Chu Vô Tâm cắn răng một cái, không kiên trì nữa, quay đầu, lấy ra sức lực bù sữa, liều mạng chạy.

Mãi đến khi tiếng chém giết bên tai ngày càng nhỏ, nàng mới dừng lại nghỉ ngơi một lát. Xác định không có ai theo mình, lại tăng tốc chạy đến nơi hân đã nói.

Nếu không phải lúc vừa xuống xe ngựa, Thái tử đặc biệt chỉ nơi có một tảng đá mà ở chỗ nào chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy, thì chi sợ nàng đã lạc đường trong này mất rồi.

Một đường này nàng đi rất thấp thòm, tâm tình luôn lo lắng cho an nguy của Thái tử, mỗi bước đều nặng nề giống như treo nghìn cân. Vừa nhắm mắt thì hình ảnh những thị vệ ngã vào vũng máu lại hiện lên, tuy rằng lúc vừa xuyên đến đây đã thấy người chết không ít, nhưng bọn họ đều chết vì bị ngạt thở, không thấy bao nhiêu máu, còn lúc này...

Đối với một người sống ở “xã hội pháp trị” quá lâu như nàng, một lần nhìn thấy nhiều người chết như vậy, dù là ai, cũng không thể bình tĩnh nổi.

Lúc này, cuối cùng nàng cũng rõ, người cổ đại thường nói ‘giết người như ngóe’ là có hàm nghĩa thế nào.

Đều là mạng người nhưng trái một đao, phải một đao, từng người, từng người vốn sống sờ sờ cứ như vậy mà không còn.

Những điều nàng thấy đời trước e rằng cũng không bằng những gì nàng thấy được trong thời gian này sau khi xuyên đến đây.

Những sinh mệnh tốt đẹp kia, chỉ trong nháy mắt đều đã tan thành mây khói...

...

Thật vất vả mới đi tới nơi mà Thái tử ám chỉ, Chu Vô Tâm chờ đợi, chờ đợi, chờ từ buổi sáng đến buổi chiều, chờ đến khi mặt trời dần khuất sau núi cũng không chờ được Thái tử đến.

Mỗi khi chờ lâu thêm một khắc, trái tim nàng cũng chìm xuống một phần. Nàng thật sự không chờ được, quyết định không chờ nữa.

Từ ngày đầu tiên quen biết hân, hân luôn đứng bên cạnh bảo vệ nàng, đến thời khắc sống còn, nàng lại bỏ lại hân mà rời đi, nếu hân thật sự có chuyện bất trắc, thì cả đời này, nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình!

Tìm về nơi đã ở lúc đầu, đối với một người mù đường như nàng mà nói đúng là chuyện khó càng thêm khó.

Vì lẽ đó, mới chưa đi được bao xa, Chu Vô Tâm đã lạc đường.

Theo lý thuyết, chờ đến lúc này thì đám người áo đen kia cũng đã rời đi mất, vì thế Vô Tâm yên lòng vừa đi vừa gọi, cố gắng có thể làm cho Thái tử nghe thấy tiếng gọi của nàng mà tìm được nàng.

Rẽ trái lộn phải, cũng không biết đã đi tới nơi nào.

Vết thương trên tay vì chạy thoát thân đã sớm nứt ra, trên nền vải màu trắng là màu máu đỏ sẫm đã khô. Đều nói tay đứt ruột xót, nàng chỉ hơi động dấy một chút mà đã đau đến mức tan nát cõi lòng.

“Dạ!” Chu Vô Tâm tuyệt vọng gọi, nàng tựa người vào một thân cây, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống không ngừng: “Dạ, rốt cuộc ngươi đang ở nơi nào?”

Chu Vô Tâm trượt dọc theo thân cây xuống đất, đột nhiên!

Một tiếng thét dài thê thảm ở đâu vọng lại, chỉ trong nháy mắt, một ngọn phi đao, từ sâu trong rừng rậm bay ra, trực tiếp cắm trên lồng ngực nàng!

Chu Vô Tâm mạnh hít sâu một hơi, suy nghĩ còn chưa thể đồng bộ cùng thực thể. Chưa thể ý thức được chuyện gì xảy ra thì cảm giác đau đớn trên lồng ngực đã khiến nàng không thể chịu đựng được nữa, nặng nề ngã xuống.

Máu tươi nóng ầm chảy dọc theo lưỡi dao xuống mặt đất, mí mắt Vô Tâm chậm rãi, chậm rãi khép lại. . .

...

Bên tai là một loạt tiếng vang lộn xộn, thỉnh thoảng còn trộn lẫn cùng tiếng la mắng trầm thấp. Lẫn lộn giữa tiếng thét gào và tiếng binh khí va chạm, một gương mặt mơ hồ của ai đột nhiên xuất hiện rồi biến mất trước mắt, trong nháy mắt đó, Thái tử giật mình, mạnh mẽ tỉnh lại, kêu to một tiếng “Vô Tâm”, cũng đem tầm mắt của tất cả mọi người tập trung trên người hắn.

Ninh đế vốn đang quát đám thái y trong phòng, nghe thấy tiếng vang, vội vàng vọt tới trước giường Thái tử: “Tỉnh rồi? Thái y, thái y!”

Thái y nghe tiếng xông lại, lập tức bắt mạch cho Thái tử, xác định Thái tử đã trở về từ cõi chết, chỉ cần cố gắng tĩnh dưỡng thì sẽ không có gì đáng ngại xong, rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết trong hơn mười ngày Thái tử hôn mê, Ninh đế đã chém chết vài thái y. Nếu Thái tử không tỉnh lại nữa thì cái mạng nhỏ của bọn họ cũng không giữ được.

“Phụ vương, nhi thần. . .” Thái tử nhìn chung quanh, nhìn thấy cách bài trí quen thuộc trong Đông cung, biết bản thân đã về cung, muốn đứng dậy, lại bị Ninh đế ấn nằm xuống: “Đừng nhúc nhích. Đây đã là lúc nào rồi, không cần hành lễ. Lần này con bị thương khá nghiêm trọng, tạm thời đừng xuống giường, cứ nằm nghỉ ngơi đi.”

“Phụ vương, sao nhi thần trở về được?”

“Thị vệ Cố Ninh này của con không tồi, nếu không phải hắn đứng lúc thông báo cho cấm quân đóng ở ngoại thành thì có lẽ lúc này con cũng đã chết dưới đao của thích khách rồi.”

Thái tử cá kinh: “Vậy, còn Vô Tâm? Chính là người đi cùng nhi thần?”

“Cố Ninh chỉ đưa một mình con về, chuyện này ra ngoài, tất cả thị vệ đều chết, người con nói có lẽ lành ít dữ nhiều.”

Nguy rồi, Vô Tâm còn ở trong rừng!

Sắc mặt Thái tử vốn không tốt lắm, lúc nghe thấy Ninh đế nói vậy, càng thêm trắng xám. Ninh đế thấy hắn tỉnh lại, rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, quyết định trở về nghỉ ngơi một chút.

Thái tử chờ đến khi Ninh đế hoàn toàn đi mất, cũng không quan tâm thương tích chính mình nặng bao nhiêu, kiên trì muốn lập tức trở lại nơi đó tìm Chu Vô Tâm.

Cố Ninh lắc đầu khuyên hắn: “Điện hạ, thuộc hạ đã phái người tìm kiếm nơi đó rất nhiều lần, nhưng đều không nhìn thấy bóng dáng Chu tiểu thư.” Đừng nói là người sống, cho dù là thi thể cũng không có.

Thái tử hơi suy nghĩ: “Ta hôn mê bao lâu?”

“Mười lăm ngày.”

Nửa tháng! Hắn hôn mê ròng rã nửa tháng!

Sắc mặt Thái tử càng thêm âm trầm: “Vô Tâm có hồi phủ hay không?”

Cố Ninh biết rõ lúc Thái tử tỉnh lại sẽ hỏi thăm tung tích của Chu Vô Tâm, cho nên không dám che giấu mà thành thật trả lời: “Không có.”

“Chỗ lão Cửu?”

“Cũng không có.”

“Không được, ta nhất định phải đi tìm nàng.”

“Điện hạ, lúc này người trọng thương chưa lành, không thể đi được. . .”

Thái tử đẩy Cố Ninh ra, không cho nghỉ ngơi mà hạ lệnh: “Chuẩn bị xe!”

Cố Ninh như có điều suy nghĩ nhìn Thái tử, không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị xe ngựa cho hắn, có điều bên trong lại thêm nhiều lớp thảm bông thật dày, để đề phòng vết thương trên người hắn vì xóc nảy mà nứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Edit: Thủy Lưu Ly

Phải biết, lúc hắn phái người tới cứu giá, Thái tử đã ở trong trạng thái thoi thóp. Mấy chục người vây công một người, vậy mà Thái tử lại có thể trụ được đến khi bọn hắn tới. Nhưng có điều, nếu bọn hắn tới chậm chút nữa thì trường kiếm trong tay mấy kẻ áo đen đã xuyên thủng qua lồng ngực Thái tử rồi.

Vùng ngoại ô, vẫn là vùng ngoại ô kia.

Hiện trường rõ ràng có dấu vết đã được dọn dẹp qua, trong không khí chỉ còn lại mùi máu tươi nhạt nhạt còn chưa tản hết, đứng ở chỗ này, thậm chí còn có thể nhớ lại tình cảnh chém giết khốc liệt ngày đó.

Xe ngựa Thái tử chạy vội đến nơi hắn đã hẹn gặp Chu Vô Tâm, nhưng mà đã qua mười lăm ngày, nơi này sao còn bóng dáng của ai kia.

Hắn để Cố Ninh tìm dọc theo đường đi, hắn không tin, một người sống sờ sờ như nàng lại cứ mất tích như vậy.

Hắn không tin, cũng không chấp nhận!

Nàng là một người thông minh, nhất định sẽ nghĩ ra cách thoát thân an toàn.

Nhưng mà nếu nàng đã thoát thân thì sao một chút tin tức cũng không có! Nàng không phải là người tùy hứng làm bậy, vậy rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Thái tử một bên tỉ mỉ mà quan sát rừng cây, một bên trong lòng lại không ngừng đưa ra nghi vấn hoặc tự mình phủ nhận.

“Nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, một mình ở vùng núi hoang rừng hoang này, nàng sẽ sợ, sẽ hoảng sợ. Nàng nhất định đã chờ ta đến tuyệt vọng, ta nói sẽ đi tìm nàng, nhưng lại không làm được, ta thật đáng chết. Ta không xứng nói yêu nàng, ta luôn miệng nói phải bảo vệ nàng, nhưng cuối cùng lại bỏ lại nàng một mình, tự mình trở về. Nếu như nàng có chuyện gì, vậy, ta nên làm gì đây...”

Cố Ninh không nói một lời, im lặng lắng nghe Thái tử tự mình lẩm bẩm tự trách trong xe ngựa.

Dù là đối với Thái tử phi, hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy Thái tử để bụng như vậy.

Không ngờ bây giờ ngai lại vì một dân thường nho nhỏ mới quen biết mấy tháng, lại không thêm đề ý thương tích trên người, cứ một mực, khẳng khẳng đi tìm nàng.

Còn lòng vòng ở đây vài vòng, ý đồ phải tìm được nàng mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng nếu như nàng thật sự ở đây, vậy, trước đó bọn hắn phái nhiều người đi tìm như vậy, sao có thể không tìm được?

Cố Ninh muốn nói: “Hay là Chu Vô Tâm chết rồi, hoặc là bị người mang đi, hay cũng có thể tự mình rời đi.” Thế nhưng khi nhìn bộ dạng Thái tử lúc này, hoàn toàn không nghe lọt lời của hắn, xem như hắn có lo lắng cho vết thương trên người Thái tử thì cũng chỉ đành làm chậm tốc độ, tùy ý Thái tử lòng vòng tìm kiếm.

“Dừng xe!” Thái tử vốn đang ngồi lẩm nhẩm tự trách, đột nhiên cắt đứt tâm sự của Cố Ninh, nồng nóng mở miệng.

Cố Ninh cho xe dừng lại, Thái tử lập tức tự mình tập tễnh đi tới, ngồi xổm trước một thân cây.

Vung tay, đầy tay đều là tro bụi.

Nơi này vết máu đã sớm khô lại, nhưng nhìn khoảng đất bên dưới bị nhuộm biến sắc cũng đủ biết người đó đã chảy nhiều máu như thế nào.

Ở vùng ngoại ô này, bình thường không có bao nhiêu người sẽ đến đi dạo, mà bởi nơi này cách Kinh thành không quá xa nên cũng không có dã thú qua lại, vì thế muốn nhìn thấy vết máu tương đối nhiều lại rõ rệt thế này là hầu như không thể.

Hơn nữa nơi này và chỗ hắn gặp ám sát là hai đầu Nam Bắc, nếu nói vết máu do thị vệ của hắn hay đám người áo đen lưu lại thì lý do này càng gượng ép.

Vì vậy, Thái tử kết luận, vết máu trước mặt khẳng định là của Chu Vô Tâm.

Nhìn diện tích vết máu lớn như vậy, trái tim Thái tử như bị roi da tàn nhẫn quật một trận: “Nàng bị thương, nàng nhất định bị thương! Cố Ninh, mở rộng phạm vi tìm kiếm, cho dù có san bằng toàn bộ khu rừng này cũng phải tìm được Vô Tâm cho ta! Tìm không được thì tất cả các người đều phải đưa đầu tới gặp!” “

“Tuân lệnh!”

Bên này, Thái tử vì tìm kiếm Chu Vô Tâm mà bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, bên kia Ninh Liên và Hoảng Thiện cũng không khác mấy.

Khi nghe thấy Thái tử và nàng bị người vây giết, nàng còn mắt tích không rõ tin tức, Ninh Liên và Hoảng Thiện lập tức đứng ngồi không yên, cả ngày đều phải người đến phụ cận Kinh thành tìm kiếm.

Thậm chí ngay cả Ninh Thuần, cũng không tiếp tục ngủ người trong phủ, thái độ khác thường bắt đầu làm ra vài động tác nhỏ.

Người biết thì hiểu mấy vị hoàng tử đang tìm một vị cô nương, người không biết còn tưởng rằng họ đang vây bắt trọng phạm triều đình gì đó, đến các phe nhân mã cũng cùng nhau điều động rồi còn gì.

Vì tìm một cô gái mà khiến lòng người bàng hoàng, nhiễu loạn Kinh thành như vậy?

Đặc biệt thời gian càng lâu mà vẫn không có tin tức thì nụ cười vốn thường trực trên khuôn mặt hoa đào của Ninh Liên cũng dần dần biến mất. Cả ngày hần đều trung ra vẻ mặt cứng đờ như tượng, ngồi trong quán trà chờ đợi tin tức từ thám tử. Bàn ghế trong tủ lâu cũng không biết đã bị hần đập hỏng bao nhiêu rồi, đến mức chường quỹ chỉ thiếu chút là thay toàn bộ bàn ghế bằng đá cẩm thạch có độ bền chắc cao hơn.

Mà bên Hoảng Thiện cũng không khác gì hần, ngoại trừ chờ đợi tin tức, còn lại đều bó tay hết cách.

Riêng Ninh Thuần, từ lúc hần rời khỏi Kinh thành mấy ngày trước vẫn chưa trở về. Thật ra, lấy tính tình hần mà nói, hần hoàn toàn không có chút hứng thú nào đối với những chuyện bên ngoài, nhưng không biết tại sao, khi nghe tin nàng mất tích, trong lòng hần lại không kìm được thấy lo lắng, chẳng qua hần vẫn không thể làm gì được, vì vậy so với việc ở lại Kinh thành vô ích, chỉ bằng hần tự mình ra ngoài xem thử, cũng vừa vận xem như đi giải sầu cũng được.

Ninh Liên nghe hần ra ngoài, cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ hần muốn tìm người giúp mình. Chẳng qua nếu như Ninh Liên có thể tiên đoán tương lai, biết được sau khi hần rời đi sẽ mang lại uy hiếp thế nào cho bản thân trong tương lai không xa, như vậy, chỉ sợ Ninh Liên sẽ dùng mọi cách vây Ninh Thuần trong Kinh thành, không cho hần rời Kinh thành nửa bước...

“Bẩm Cửu gia, thám tử khắp nơi báo lại vẫn chưa có tin tức của Chu tứ tiểu thư.” Gã sai vật dưới lầu do dự rất lâu mới bò lên bẩm báo với Ninh Liên.

Ninh Liên vừa nghe, cây quạt trong tay đột nhiên gấp lại thật mạnh, trầm giọng quát: “Đồ vô dụng, cắt!”

Gã sai vật bị khí thế của Ninh Liên dọa, lập tức rút cổ, lui lại. Ninh Liên tức giận đến run rẩy, đứng dậy muốn nổi bão, nhưng một giọng nữ yếu điệu mang theo chế nhạo bỗng truyền đến từ sau lưng hần: “Yo, Cửu ca, dạo này dường như chàng rất rảnh rỗi, thoải mái nhỉ.”

“Người tới đây làm gì?” Ninh Liên nhìn người tới, thu lại tức giận muốn bùng nổ trong lòng, lại thông thả ngồi xuống lần nữa.

Ninh An vừa thấy bộ dạng chán ghét của hần đối với mình, rất khó chịu đáp lời: “Sao vậy, xuất hiện không phải là người chàng muốn gặp nên không vui à?”

Ánh mắt Ninh Liên lạnh lùng liếc nàng ta một cái: Nếu không phải nàng ta đến vương phủ gây sự thì Chu Vô Tâm sẽ không đến Đông cung. Nếu không đến Đông cung vậy lúc này nàng cũng không xảy ra chuyện gì.

Logic bá vương của Ninh Liên bắt đầu phát tác, trái nghĩ phải nghĩ đều cảm thấy chuyện hôm nay là do Ninh An tạo thành, vốn lúc này hần đã rất nóng nảy, nhìn thấy Ninh An, hần lại càng tức. Nếu không vì vướng thân phận nàng ta và hơn mười năm giao tình thì có lẽ hần đã dùng một chương mà đập chết nàng ta rồi.

“Chỉ là một dân thường nho nhỏ, ta không hiểu, rốt cuộc ả đã làm gì mà lại khiến ba vị hoàng tử như các chàng điều động binh lực vì ả như vậy! Đến ngay người không quản thể sự như Thất ca cũng đi ra ngoài tìm người!” Ninh An thấy Ninh Liên đối xử với nàng ta như vậy, lập tức thờ phỉ phò ngồi xuống bên cạnh hần. Trước kia Liên chưa bao giờ làm vậy với nàng ta, nhưng bây giờ lại vì một đứa tiện tì mà hờ hững với nàng ta! Điều này khiến nàng ta làm sao cam tâm được! Nữ nhân mà đã nổi lòng ghen tỵ thì một chút đạo lý cũng không thêm quan tâm.

Ninh Liên mở quạt ra, từ từ phe phẩy: “Không liên quan đến người.”

“Sao không liên quan đến ta?” Ninh An vỗ bàn nhảy dựng lên: “Cửu ca, luận thân thế, luận địa vị, luận tướng mạo, ta chỗ nào không bằng ả? Chỉ bằng một tiện nhân bị người nhà chán ghét thì có điểm nào tốt, đáng giá để chàng làm vậy vì ả chứ? Một người chết mà còn có thể gây sóng gió!”

Ninh Liên không thể chấp nhận nhất là chuyện ai đó nói với hần Vô Tâm đã chết.

Tuy rằng thời gian hần quen biết Vô Tâm không lâu, thậm chí hần không hiểu rõ nàng, nhưng mà, tình yêu ấy, nói đến là đến, thường khiến người khác không ứng phó kịp. Đến khi hần phát hiện mình thích một người, mà người kia còn không có tình cảm với hần, bằng bản tính từ nhỏ đến lớn nếu hần

muốn thứ gì đều phải chiếm cho bằng được, thì cho dù ông trời có muốn cướp người với hán thì hán cũng phải đoạt lại về tay!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Edit: Thủy Lưu Ly

Vì lẽ đó, hán tuyệt đối không tin Chu Vô Tâm đã chết.

Ninh Liên bỗng đứng đứng lên, nắm lấy cằm Ninh An, tươi cười càng lúc càng dịu dàng nhưng những lời nói ra lại rét lạnh đến tận xương: “Nếu nàng thật sự chết rồi, bản vương tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi.”

“Dựa vào cái gì chứ!”

Lực tay của Ninh Liên tăng dần, đột nhiên nghĩ đến một khả năng. Hán lạnh lùng ghé mắt nhìn gần nàng ta: “Những sát thủ kia có phải do ngươi phái đến không?”

Ninh An hiểu rõ, cho dù lúc này Ninh Liên dịu dàng như vậy nhưng cũng tuyệt đối là lúc không thể đùa chọc được. Trong lòng nàng ta hơi sợ sệt, ngoan ngoãn trả lời: “Thù hạ bên người ta đều do chàng phải tới, có phải do ta sai khiến hay không, chẳng lẽ chàng không biết? Tuy rằng ta rất chán ghét ả, ước gì ả mau chóng chết đi, nhưng ta nghĩ không cần ta ra tay thì cũng có người giải quyết ả. Vậy ta có cần phải làm mấy chuyện thừa thải vừa rước họa vào thân vừa khiến chàng chán ghét như thế không?”

Nhìn thấy Ninh An bị dọa đến mặt mày thấm đẫm nước mắt, Ninh Liên hơi suy nghĩ một lát rồi mới thu tay về: “Tốt nhất đừng để ta biết ngươi đứng sau chuyện này. Cút đi, lúc này bản vương không muốn nhìn thấy ngươi.”

Tuy rằng Ninh An không muốn đi, nhưng đến kẻ ngu si cũng biết lúc này nếu dám làm trái lời hán thì sẽ có hậu quả đáng sợ như thế nào, vì vậy, nàng ta chỉ có thể dậm chân một cái rồi ôm mặt chạy ra khỏi từ lâu, chỉ để lại một nam nhân mờ mịt ngồi đó, từ tức giận đã trở thành sầu não, hé miệng lầm bầm: “Vô Tâm, rốt cuộc nàng đang ở đâu?”

Bên ngoài ồn ào náo động bên trong hoàng cung cũng chưa chắc khá hơn chút nào.

Sau khi chờ các đại thần cáo lui, Ninh đế mới lạnh nhạt hỏi công công bên người: “Rốt cuộc Chu Vô Tâm này có lai lịch gì?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nàng là Tứ tiểu thư Chu phủ, trước đó vài ngày có ở lại Đông cung một quãng thời gian, có quan hệ rất tốt với Thái tử.”

“Có phải là người khiến Ninh An đến phủ lão Cửu quây một trận, là nô tỳ giật quần áo gì đó không?”

“Hoàng thượng anh minh, chính là nàng.”

Ninh đế cười cợt, những năm này, từ lúc lập Thái tử, đại đa số việc triều chính Ninh đế đều giao lại cho Thái tử và mấy vị hoàng tử xử lý, mà các hoàng tử cũng không phụ lòng ông ta giải quyết mọi chuyện rõ ràng ngay ngắn, khiến ông ta rất hài lòng, nhưng mà hôm nay bọn chúng lại vì một người con gái mà rối loạn trận tuyến: “Mấy đứa con trai của Trầm từng đưa từng đứa đều giống hệt Trầm, vô cùng trọng tình. Ngày thường còn đấu một đến mắt một còn, bây giờ lại vì một cô gái mà đứng chung thuyền tuyến. Trầm thật sự rất tò mò về cô gái này.”

“Vâng ạ, nô tài còn nghe nói, đến Thái hoàng tử cũng ra ngoài tìm người, đúng là mặt trời mọc ở đằng Tây.”

“Có tin tức của cô gái kia không?”

“Bẩm, không có ạ. Nô tài suy đoán, đã nhiều ngày như vậy, e rằng, nàng ta đã xảy ra chuyện. . .”

Ninh đế hí mắt lại, dậm chiêu bụng chén trà uống một ngụm, cũng không tiếp tục bàn luận về chuyện này nữa.

Nhưng mà thật không hổ có con trai dạng gì sẽ có cha dạng đấy.

Lúc Ninh đế nhìn thấy mấy người con trai của mình vì một cô gái mà xằng bậy, làm loạn, ông ta rốt cuộc không yên lòng, quyết định bắt đầu hành động.

Chẳng qua suy nghĩ của ông ta hoàn toàn trái ngược với mấy người Ninh Liên, ông ta nghĩ một người đã chắc tám chín phần mười đã chết rồi, nếu vì kẻ đó mà làm loạn khắp nơi, ảnh hưởng đến trị an trong Kinh thành thì tuyệt đối không thể để yên như vậy được.

Vì vậy, Ninh đế quyết định, chuyện xấu này cần dùng việc vui đến xung hi, đúng vậy, ông ta muốn xung hi!

Trước Thái tử có kiến nghị với ông ta việc kết hôn của Ninh Liên, bây giờ nghĩ lại, nếu kẻ nữ Chu phủ đã chết, vậy, vừa vặn, ông ta quyết định chỉ hôn cho Liễu Tổ Tổ một lần nữa, để nàng ta gả cho con trai thứ hai của Chu gia là Chu Hoàng Thiện.

Như vậy cũng xem như bù đắp cho Chu phủ một kẻ nữ khỏe mạnh. Hơn nữa, loại chuyện mất tích khi đi cùng Thái tử này chẳng có lợi gì cho mặt mũi hoàng gia cả.

Còn không biết cái này có được tính là ‘nhân họa đắc phúc’ trong truyền thuyết hay không?

Ninh đế âm thầm đắc ý vì chuyện vĩ đại mình đã quyết định, lại không biết sau khi Hoàng Thiện nghe được chỉ hận không thể bỏ ông ta một đao!

Lão Hoàng đế này so với con trai ông ta càng khiến người khác không hiểu ra sao, nhưng đều rảnh rồi đến không có việc gì làm!!

Trong lúc đó, sơn cốc U Lan (??), trong một ngôi chùa được xây dựng trên đỉnh một dãy núi cao chót vót.

Một màn sương mù mỏng manh bao phủ xung quanh ngôi chùa, nhìn qua không khác gì một tòa cung điện trên không, nấc thang nối lên trời.

Xa xa nhìn lại, đây chính là đỉnh đầu mào gà. (?)*

(*có lẽ nói mái đỏ như mào gà chẳng??)

Đến gần rồi nhìn lại, vẫn là đỉnh đầu mào gà.

Mà bên trong một gian phòng của ngôi chùa này, đang truyền ra một tiếng khóc thét tan nát cõi lòng, khuấy động bầu không khí vốn yên lành, tĩnh lặng của ngôi chùa, cũng nhân tiện dọa chạy đám động vật và khách hành hương đến đây.

Vốn là một ngôi chùa vắng lặng, yên ắng, khi số người bị dọa đi hơn phân nửa, càng làm không khí quạnh quẽ, vắng lặng hơn..

Còn nguyên nhân gây ra chuyện này, ngoại trừ Chu Vô Tâm, thì còn ai khác đâu.

Lúc Chu Vô Tâm tỉnh lại, lại phát hiện bản thân mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Nửa người trên sắp bị bao thành bánh chưng, mà nửa người dưới bị bốn thanh nẹp kẹp lại, treo trên giường, tư thế giống chò sinh (đẻ) cỡ nào! Xuyên thấu qua khe hở của tư thế này, nàng còn nhìn thấy phía trước có một vị Phật Tổ mặt mũi hiền lành nhìn nàng.

Đại bất kính, quả thật quá bất kính!

Cứ nhìn dáng dấp của nàng lúc này, chắc không phải cần năm mươi ngày nữa tháng nữa chứ. Nha, NO!!!

“Thí chủ, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi. Ngươi chờ chút, tiểu tăng gọi phương trượng tới!” Một vị tiểu hòa thượng vừa bước vào phòng đã nhìn thấy gương mặt như khổ qua của Chu Vô Tâm, vô cùng phấn khởi xỏ ra một câu rồi không đợi nàng trả lời đã xông ra ngoài.

“Há, NO! Ta lại xuyên đi đâu vậy? Xuyên đến chỗ nào thế này?”

Một lát sau, tiểu đầu trục dẫn theo một đại đầu trục và mấy đại tiểu đầu trục khác xuất hiện, vừa nhìn cách ăn mặt đã biết người này là phương trượng mà tiểu đầu trục đã nói.

Phương trượng đi tới, bắt mạch giúp Chu Vô Tâm, hai tay hợp lại: “A di đà Phật, thí chủ đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.”

Chu Vô Tâm nhìn thấy người phía sau phương trượng đều vì câu nói này của ông mà thở phào nhẹ nhõm: Chẳng lẽ trước đó nàng sắp chết?

Đúng vậy, nàng bị một ngọn phi đao đâm trúng ngực mới ngất mà nhỉ.

“Híc, cái kia, phương trượng, ta nên xưng hô với ngài thế nào?”

“Bần tăng là Giới Không.”

Chu Vô Tâm chống đỡ thân thể, muốn ngồi dậy lại bị phương trượng cản lại: “Thí chủ, ngươi bị thương nặng, lúc này vẫn chưa thể tùy ý hoạt động.”

“Vậy xin hỏi phương trượng, lúc này là năm nào tháng nào rồi ạ?”

Phương trượng bị nàng hỏi cho sững sờ, ôn hoà trả lời: “Ninh triều năm bốn mươi tám.”

Ồ ồ ồ, cũng còn tốt, cũng còn tốt, không phải lại bị xuyên đến nơi khác.

Chu Vô Tâm lại nhìn mấy vị đầu trục trong ngoài phòng: “Sao ta lại ở đây?”

Một vị tiểu hòa thượng kích động nói chen vào: “Lúc tiểu tăng và mấy sư thúc ra ngoài luyện công đã thấy thí chủ nằm trên đất, xung quanh đều mà máu. Người xuất gia có lòng từ bi, cho nên chúng ta mới ra tay cứu thí chủ.”

“Vây quần áo trên người ta?”

“Hả, cái này là do nữ hành hương giúp thí chủ đổi.”

Còn tốt. Cũng còn tốt.

Hòa thượng chính là có tố chất như vậy, không giống một số lưu manh côn đồ bên ngoài.

Chu Vô Tâm thờ phào nhẹ nhõm, lại nhìn đôi chân bị nẹp gối nẹp lại của mình: “Vây chân ta xảy ra chuyện gì? Ta nhớ ta chỉ trúng một đao, tại sao chân ta cũng tàn?”

Tiểu hòa thượng gãi gãi đầu trực, hơi không tự nhiên trả lời: “Đây là do lúc Béo sư thúc công thí chủ lên núi, lại so chiều cùng với những sư thúc khác. Một bên trèo, một bên đánh, sau đó mới không cẩn thận trượt chân, mà thí chủ cũng vì thế mà lăn xuống dưới. Hơn nữa bởi vì dốc núi hơi cao, tốc độ cũng hơi nhanh nên mọi người đều không kịp giữ thí chủ lại...”

Má ơi, số nàng là số con rết phải không???

Vốn là nửa tàn, giờ thì hay rồi, vừa ngã đã bị người ta làm tàn hoàn toàn.

Chu Vô Tâm im lặng nhìn quét đám người xung quanh một vòng.

Không thấy vị ‘Béo sư thúc’ kia: Tốt lắm, tạm thời buông tha hắn.

Đừng để nàng tóm được hắn, nếu không nàng nhất định phải lột hắn một tầng da!

Có điều: “Phượng trượng, ta đã bắt tỉnh bao lâu?”

“Gần một tháng rồi.” Tiểu hòa thượng lại nói chen vào, hiển nhiên là kiểu người không nói lời nào sẽ thấy khó chịu trong lòng.

Chu Vô Tâm đột nhiên mở to hai mắt: “Cái gì? Ngươi mới nói bao lâu? Ngươi nói lại lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Edit: Thủy Lưu Ly

“Tiểu tăng nói thí chủ đã bắt tỉnh gần một tháng.”

Nếu không phải bây giờ không tiện động đây, thì có lẽ nàng đã bị dọa đến lăn trên đất rồi: “Vây lúc các ngươi mang ta trở về có còn nhìn thấy ai khác không?”

Tiểu hòa thượng có chút không rõ vì sao: “Không có nha. Chỉ có một mình người sắp chết như thí chủ thôi.”

Chu Vô Tâm lườm nguyệt hắn một cái: Gì vậy, nói chuyện thật độc mồm!!

Xong xong, gần một tháng không có tin tức, Hoảng Thiện chắc phải gấp muốn chết rồi. Hơn nữa, bằng đáng về lúc này của nàng, nha, chết chắc, chết chắc rồi. Người khác sẽ không cho rằng nàng đã chết giống mấy người thị vệ kia chứ!!

Đặc biệt là Thái tử, không biết hắn thế nào rồi.

Chu Vô Tâm bỗng dừng nghĩ đến một khắc cuối cùng khi nhìn thấy Thái tử.

Một nam nhân dùng cả tính mạng bảo vệ nàng như vậy, nói thật, lúc ấy, nàng đã bị Thái tử đánh động.

Nếu không phải trong lòng nàng đã chứa Ninh Thuận, nếu không phải hắn là người đã có thê tử thì nàng nhất định sẽ yêu hắn.

Trên thế gian này, nếu như có một người bỏ mặc ngàn vạn mê hoặc ở sau lưng, vẫn kiên trì vươn tay ra, lựa chọn một nhánh cỏ dại như mình, còn vì nhánh cỏ dại này mà không tiếc hạ thấp địa vị bản thân, cố gắng khiến mình vui vẻ, cố gắng bảo vệ mình, cả những lúc mình có yêu cầu cũng không nói hai lời mà trợ giúp, bất chấp hậu quả, không cần báo đáp, trả giá vì mình, thậm chí dù có liên lụy đến tính mạng chính bản thân hắn cũng không thêm để ý. Thử hỏi một nam nhân như vậy, có thể không khiến người ta động lòng sao?

“Dạ a Dạ, sao người lại đối tốt với ta như vậy. Nếu người thật sự xảy ra chuyện, vậy người nói xem, ta còn mặt mũi nào mà đối mặt với người nữa? Phi, không đúng, hẳn chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Nhưng người làm vậy khiến ta chịu sao nổi, chịu sao nổi đây!”

Chu Vô Tâm không xem ai ra gì mà thấp giọng lầm bầm. Tiểu hòa thượng sờ đầu một cái: “Sur phụ, con nhớ lúc nàng bị lăn xuống không có đụng vào đầu mà.”

Phượng trọng suy nghĩ một chút, đứng lên đáp: “Có lẽ là do vết thương ảnh hưởng đến đầu óc. Chúng ta đi thôi, để nàng nghỉ ngơi cho khỏe.”

Dứt lời, một đám người nhanh chóng lùi ra giống như khi vừa đến. Chu Vô Tâm quay đầu thấy bọn họ rời đi, mở miệng: “Phượng trọng, sao ngài có thể không để ý đến ta như vậy... Dựa vào cái gì chứ! Sao ta đến chỗ nào cũng đều gặp phải bị kịch... Chỗ này không được, chỗ khác không xong, hơn nữa cứ đến chỗ nào thì nhất định phải bị thương một trận mới chịu. Đây là kiểu thể đạo lừa đảo gì vậy! Đùa nhau à!”

...

“Ồi có ai không, giúp ta với, có ai ở đó không...”

Ở sâu trong rừng, từ xa Ninh Thuận đã nghe thấy tiếng gọi cầu cứu của một bà lão, âm thanh đứt quãng, vô cùng sốt ruột.

Áo dài thuần trắng nhẹ nhàng theo gió lay động, Ninh Thuận đứng tại chỗ một lúc, sau đó vẫn quyết định đi tới nơi phát ra tiếng cầu cứu kia.

“Ồi chao, công tử, tốt rồi quá tốt rồi, ngài mau tới giúp lão nô một chút đi!” Bà lão vừa thấy Ninh Thuận xuất hiện đã kích động hô to.

Ninh Thuận đi tới, kéo bà lão từ dưới đất lên, đỡ bà ta ngồi xuống tảng đá gần đó, lạnh nhạt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lão nô tuổi đã cao, vừa nãy lại không cẩn thận trượt ngã nên bị trặc chân, kêu nửa ngày cũng không có ai đáp lại. Công tử, người tốt sẽ được báo đáp, Phật tử sẽ phù hộ ngài.”

Ninh Thuận cười cợt, không nói tiếng nào, ánh mắt dừng lại trên chiếc xe đẩy bên cạnh.

“Công tử, ngài xem, xe rau dưa này ta muốn đưa đến ngôi chùa trên núi, nhưng lúc này lại bị thương ở chân nên không đưa đi được, đoán chừng nếu hôm nay ta không đưa đến thì các vị hòa thượng trong chùa sẽ đói bụng mất. Xin ngài thương xót, giúp lão nô đưa đến đó được không. Không xa, ngài xem...” Bà lão sốt ruột chỉ tòa kiến trúc ẩn hiện trong mây mù: “Ồ đó, chỗ đó có một ngôi chùa, đi một chút là đến.”

Ninh Thuận nhìn theo hướng tay bà ta chỉ, do dự một chút mới nói: “Thật”.

Nói xong, nhưng vẫn tự mình đẩy xe, cũng không quên dặn dò bà lão nọ: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Sau đó, liền cấp tốc đi theo con đường bà lão đã chỉ.

Bà lão ngồi đó vừa xoa chân vừa tiếc hận nói rằng: “Tấm lòng của chàng trai này thật lương thiện, nhưng lại quá lạnh nhạt, nếu không thì đã hoàn mỹ hơn rồi... Đáng tiếc...”

...

Đừng thấy ngôi chùa bị sương dày bao phủ, nhưng lúc thời tiết tốt hơn vẫn có thể tình cờ nhìn thấy mặt trời.

Cho nên nói, lúc mặt trời xuất hiện, dưới sự gào khóc thảm thiết cùng mè nheo không buông của Chu Vô Tâm, cuối cùng phượng trọng cũng đồng ý cho nàng ra ngoài tắm nắng.

Vì thế, Chu Vô Tâm với tạo hình cosplay bánh chưng đã bị các sư thúc ‘kiềng’ ra sân, còn bọn họ thì tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Chu Vô Tâm ngẩng đầu hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, muốn đuổi thẳng lưng một cái đã động vào vết thương trên ngực, đau điếng.

“Số ta đúng là đen tám đời, vết thương cũ chưa xong lại thêm vết thương mới. Phật Tử ơi, ngài có thể đổi tình tiết khác cho ta không!” Chu Vô Tâm cảm thán một tiếng. Lại co thân thể về, thành thật ngồi đó.

Có điều sau từng Chu Vô Tâm là một hồ nước nhỏ, loại hình thức tắm nắng vừa không thể dựa, không thể nằm, không thể động, chỉ có thể ngồi, lại không có người nói chuyện cùng này, qua một thời gian thật sự rất tẻ nhạt, còn có chút cảm giác chịu tội nữa, chẳng qua dù bây giờ nàng muốn thay đổi ý định thì cũng không còn cơ hội rồi.

Vì lẽ đó, sau khi sưỡi chưa đến một khắc (15ph), Chu Vô Tâm đã hắng giọng, gọi tiểu hòa thượng.

Mà ngay lúc này, khi Ninh Thuận đẩy xe rau dưa vào chùa, cảm thấy tiếng gọi tiểu hòa thượng kia rất quen tai. Hẳn sợ hãi cả kinh, lập tức ngừng xe lại, sai bước đi tìm nơi phát ra tiếng gọi.

“Tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng, người lại đi đâu rồi, Đấng đang kêu gọi người, người nhanh. . .” Toàn thân trên dưới của Chu Vô Tâm chỉ có phần đầu là hoạt động tự do được, cho nên nàng lập tức làm ra một màn uốn lượn tới tấp gọi người gọi người.

Nhưng đến khi trước mắt xuất hiện một bóng người quen thuộc, câu nói còn lại đã lập tức bị nghẹn cứng trong họng, tròng mắt rụt lại thật nhanh: “Chàng, chàng, chàng...” Nuốt một ngụm nước bọt: “Thuần —— ?” Giọng điệu khó có thể tin.

Ninh Thuần nhìn thấy nàng, tất nhiên cũng rất kinh ngạc.

Lúc hần đã gần như từ bỏ việc tìm kiếm nàng, nhận định nàng đã chết, lại không ngờ nàng lại xuất hiện trước mặt hần bằng cách thức như vậy.

Tuy rằng cả người nàng bị băng kín, nhưng chỉ cần nàng còn sống, vậy đó chính là hi vọng!

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, nàng mãi mãi giữ vững bộ dạng lạc quan, phóng khoáng của mình, mặc kệ bản thân phải chịu bao nhiêu đau đớn, nàng luôn dùng gương mặt tươi cười chào đón người khác. Ninh Thuần nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, đột nhiên cảm thấy trong lòng như có một thứ gì đó đã phá vỡ chui ra. Mặt trời trên đỉnh đầu thoáng thả chiếu rọi, phủ lên mặt nàng một lớp hào quang màu vàng nhạt ấm áp, lấp lánh, âm thầm, chậm rãi hóa tan sương lạnh trong lòng hần, đợi đến khi hần phát hiện thì nơi đó đã bị hòa tan thành một hồ nước mùa xuân ấm áp, lại không ngừng gợn sóng

Chu Vô Tâm nhìn khuôn mặt trăm biến vạn biến của Ninh Thuần, trong lòng nàng cũng vô cùng kích động, kích động đến không biết nói gì.

Nhất thời hí hửng muốn xông tới ôm hần, lại quên mất sau lưng mình là một hồ nước, hơn nữa bản thân vẫn còn bị thương không thể cử động, vì thế, đến khi nàng lấy lại tinh thần thì ‘Ao!’ một tiếng, bản thân nàng đã thẳng tắp rơi vào hồ nước.

Ninh Thuần thấy thế, thân hình chợt lóe, cũng theo sau nhảy xuống.

Nghe được động tĩnh lớn như vậy, dù là ai đều sẽ tò mò một hồi.

Cho nên, sau khi Ninh Thuần ‘mò’ Chu Vô Tâm từ trong ao lên bờ, xung quanh hai người đã đứng đầy các vị đại tiểu hòa thượng, từng người từng người đều mở to đôi mắt tò mò, buồn cười nhìn hai người: Loại chuyện tự tử vì tình này cũng đừng đến chùa trình diễn chứ, thật không phúc hậu!

Tính tình Ninh Thuần xưa nay rất lạnh nhạt, đối với việc này hần cũng không để ý gì nhiều, nhưng mà Chu Vô Tâm lại khác, lúc này nàng đã hận không thể lập tức tìm một thanh đao cắt cổ: Vì cọng lông gì mà mỗi lần ở trước mặt chàng, ta đều làm chuyện mất mặt như vậy? Điên mất, điên mất thôi!!!!

“Mau đưa nàng đi thay thuốc, nếu không vết thương chuyển biến xấu sẽ rất phiền phức” Vẫn là phương trượng bình tĩnh nhất, vào lúc này mà còn có thể nghiêm túc đưa ra một đề nghị như vậy.

Ninh Thuần nghe tiếng, cũng không tiếp tục kéo dài thời gian, mà nhanh chóng ôm ngang Chu Vô Tâm lên, chạy vào căn phòng phương trượng chỉ.

Tuy rằng lúc này toàn thân Chu Vô Tâm đau muốn chết lặng, thế nhưng, được Ninh Thuần ôm ấp như vậy, nàng lại cảm thấy dường như sự hạnh phúc này đã hoàn toàn áp chế cảm giác đau đớn trên thân thể. Đau? Cút mọ đó đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Edit: Thủy Lưu Ly

Chuyện này mới là quan trọng nhất, oa ka ka....

Tiểu hòa thượng tùy tiện tìm một vị nữ khách hành hương, dẫn đến phòng Chu Vô Tâm, sau khi để phương trượng dọn dẹp một số việc cần chú ý lại để vị nữ khách kia vào đổi thuốc và thay quần áo cho nàng, xong việc mới để Ninh Thuần đã đợi một lúc lâu vào phòng.

Ninh Thuần nhìn tạo hình bánh chưng của nàng lần nữa, lạnh nhạt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta rất khỏe. Yên tâm.” Chàng có thể nói thêm vài chữ mỗi khi nói chuyện với ta được không vậy.

Lúc này Ninh Thuần đứng chờ bên ngoài, thông qua phương trượng cũng hiểu đại khái tình trạng thương tích của nàng, nếu bây giờ nàng đã an toàn, vậy hần yên tâm rồi.

“Ta sẽ ở lại đây.” Ninh Thuần lại gần giường nàng, ngồi xuống nói.

Chu Vô Tâm khó hiểu nhìn hần: “Hả? Không phải chúng ta lập tức trở lại Kinh thành sao?”

Ninh Thuần lắc đầu một cái: “Chờ vết thương nguoi tốt đã.” Vừa nãy phương trượng đã thông báo, vết thương trước ngực nàng chưa hoàn toàn khép lại, không thể chịu được xóc nảy, cũng không thể vận động quá mạnh, nếu không vết thương sẽ dễ dàng nứt ra. Hơn nữa vừa rồi nàng còn bị rơi vào

trong nước, vết thương càng thêm nặng, cộng thêm vị trí vết thương cực kỳ quan trọng, không đợi đến khi khép lại là không thể xem thường, bằng không, đến lúc đó, cho dù phương trượng có lợi hại hơn nữa cũng không có các nào xoay chuyển tình thế được.

Nếu Ninh Thuận đã nói sẽ ở lại, Chu Vô Tâm cũng không tiếp tục xoắn xuýt về việc này nữa. Có thể đơn độc ở chung với hắn, nàng còn ước gì đây.

Ngay sau đó, sinh hoạt của Vô Tâm vốn do tiểu hòa thượng chăm sóc đã đổi thành Ninh Thuận.

Buổi sáng mỗi ngày, được nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ không thể xoi mói của hắn, nàng đã cảm thấy vô cùng hưởng thụ. Nàng cũng thật hi vọng vết thương của chính mình lâu khòe lại một chút, để nàng tiếp tục được ngắm nhìn hắn thế này, tiếp tục được hắn chăm sóc. Chuyện này, thật tốt biết bao nhiêu...

Vết thương trên tay Chu Vô Tâm đã tịnh dưỡng nhiều ngày cho nên có thể tháo băng ra rồi, tuy rằng trên mỗi ngón tay còn lưu lại mấy vết hồng hồng nhìn thấy mà giật mình, nhưng so với tình trạng máu thịt be bét trước đó, thì trình độ này đã không tồi rồi.

Bắt đầu từ lúc được Ninh Thuận chăm sóc, vì muốn duy trì hình tượng tốt đẹp trong lòng hắn, nàng liên tục liều mạng giả làm thực nữ, nhưng mà, mới giả không được mấy ngày, bản tính thật sự của nàng đã bị lộ ra.

Chẳng qua, nhìn nhìn ánh mắt của Ninh Thuận, tuy rằng nàng luôn cảm thấy hơi quái quái, như nghĩ lại, nếu nàng đã thích một người, muốn cùng hắn ở chung một chỗ, vậy thì sớm muộn gì đối phương cũng sẽ biết bản tính thật sự của nàng thôi. Vì vậy, so với việc phải hối hận sau này, còn không bằng lúc bắt đầu đã cho hắn biết, đỡ phải lãng phí thời gian của nhau.

Lúc mới bắt đầu đúng là Chu Vô Tâm có hơi bận tâm, không biết sau khi Ninh Thuận phát hiện bản tính của nàng có chán ghét nàng không, có điều, tất cả nhưng chuyện này đều do nàng lo lắng suôn cả.

Bởi vì, mặc kệ bộ dạng nàng là gì, biểu cảm của Ninh Thuận vẫn lạnh nhạt không thay đổi, giống hệt núi băng vạn năm. Nói chuyện không vượt quá sáu từ, nhưng trong lúc lơ đãng sẽ mơ hồ lộ ra một chút ý vui, chẳng qua đa số thời điểm hắn vẫn giữ nguyên khuôn mặt không chút cảm xúc mà thôi.

Chu Vô Tâm cũng hoài nghi có phải hắn bị chứng mặt đơ không. Sướng vui đau buồn, nếu không cẩn thận nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện được. Dù cùng một cha, nhưng sao hắn lại khác biệt một trời một vực với Thái tử vậy.

Có điều, ai bảo hắn lại có một khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ chứ, cho dù mặt đơ không cảm xúc cũng có thể mê đảo Chu Vô Tâm đến mức ngất ngây con gà tây.

Ai nói tình yêu và bè ngoài không liên quan nhau?

Nếu ban đầu người cứu Chu Vô Tâm là một kẻ xấu xí, thì nàng chắc chắn sẽ yêu thích Thái tử mà không phải Ninh Thuận. Ai cũng là kẻ phạm tục, lòng thích cái đẹp, mọi người đều có, huống chi, cái gọi là duyên phận này, có hay không phải sau nhiều lần gặp gỡ mới biết được.

Vì lẽ đó, đừng cảm thấy không hiểu ra sao, tình yêu ấy mà, vốn không có đạo lý, nếu nói rõ đã không phải là tình yêu.

Đó là những gì Chu Vô Tâm đúc kết được trong những lần nhàm chán khi Ninh Thuận không ở cùng nàng, chẳng qua, lúc nàng đang hưng phấn ảo tưởng thì đột nhiên Ninh Thuận đẩy cửa bước vào, trong tay nâng một khay thuốc, từ tốn nói với nàng: “Cởi quần áo.”

Chu Vô Tâm kinh hãi: Chuyện gì thế này? Sẽ không phải chàng muốn gì gì trước mặt Phật Tổ chứ? Nha NO. Bất kính, quá bất kính.

Chu Vô Tâm nhìn hắn, xuất phát từ bản năng, nâng hai tay bảo vệ trước ngực: “Hả? Chàng, chàng... Chàng muốn làm gì?”

Ninh Thuận nhìn bộ dạng này của nàng lập tức hiểu ra nàng đã hiểu nhầm ý hắn, mí mắt hơi co giật, giải thích: “Hôm nay trong chùa không có nữ khách hành hương.”

Ý tứ chính là không có ai giúp người đổi thuốc.

Chu Vô Tâm nghe được, chỉ ồ một tiếng, suy nghĩ một chút lại mở miệng gọi bậy: “Oa, Tiểu Ninh Thuận, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy chàng nói chuyện hơn sáu chữ nha!”

Ninh Thuận bưng khay thuốc đến trước mặt nàng: “Đổi thuốc. Cởi quần áo.”

Nhìn vẻ mặt từ chối nói nhảm của Ninh Thuận, Chu Vô Tâm không thể không ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nghĩ lại đời trước đa số bác sĩ phụ khoa đều là nam bác sĩ, hơn nữa lúc Chu Vô Tâm còn đi học, không phải chỗ này ngã, thì là chỗ kia tụt, mà mỗi lần đều do nam bác sĩ băng bó, đổi thuốc cho nàng, nhờ vậy, lúc này nàng đã có thể điều chỉnh lại tâm tình của bản thân.

Không phải chỉ đổi thuốc thôi sao, đừng cứ thấy người ta là nam nhân thì sẽ lưu manh với mình.

Nàng tin tưởng Ninh Thuận.

Thấy nàng chậm chạp bất động, ánh mắt bắt đầu lơ đãng, Ninh Thuận nhìn không được đẩy nàng một cái: “Nghĩ cái gì?”

“Ồ nha, không có gì, không có gì. Ta chỉ lảm bảm mấy câu mà thôi.”

Sắc mặt Chu Vô Tâm hơi hồng hồng, ngượng ngùng cười cười rồi mới nhanh nhẹn bắt đầu cởi quần áo.

“Chờ đã.” Lúc nàng mới cởi một nửa, Ninh Thuần đã gọi nàng lại: “Không cần cởi hết.”

“Ồ, à.”

Quýnh.

Chỉ cần kéo áo xuống chút nữa đã tới vết thương trên ngực nàng, nhưng nhìn nàng có vẻ ‘nhiệt tình’ như vậy, người không biết còn tưởng nàng đang muốn hiến thân đây.

Ninh Thuần nhìn thấy vết thương này, mặt mày hơi nghiêm lại, bắt đầu thay thuốc cho nàng.

Được người mình thích giúp mình đổi thuốc, cảm giác này, vì cộng lòng gì mà nàng lại thấy đặc biệt kỳ quái vậy...

Ninh Thuần thuận thực xử lý tốt vết thương của nàng, sau khi thu dọn đồ đạc, lại mở miệng lạnh nhạt nói: “Ngày mai trở lại.”

“Hả?” Cả kinh.

“Phụ vương tứ hôn.”

“Híc, Liễu Tổ Tổ thật sự muốn thành thân với Ninh Liên sao? ONO, không thể, bọn họ không thể kết thành thân. Bọn họ thành thân vậy ca ca ta làm sao bây giờ?”

“Nàng ta thành thân với Hoàng Thiện.”

“Hả?” Lại kinh ngạc.

“Nơi này không có cách nào truyền tin về Hoàng cung. Người không trở về, Hoàng Thiện cũng không thể chuyên tâm kết hôn.” Ninh Thuần nói như vậy.

Nếu như Chu Vô Tâm là một người khéo léo, như vậy, nàng nhất định có thể biết được lời này của Ninh Thuần không phải thật. Tuy rằng ngôi chùa được xây trên đỉnh núi, nhưng mỗi ngày đều có một hai khách hành hương, muốn xuống núi, hay truyền tin, quả thật rất dễ dàng.

Nhưng hắn nói không có cách nào truyền tin trở về, cố tình giấu diếm chuyện hai người đang ở trong chùa. Dụng ý này, e rằng ngoài hắn ra thì không ai có thể đoán được.

Có điều, điều Chu Vô Tâm quan tâm quả nhiên khác với tất cả mọi người: “Má ơi, Tiểu Ninh Thuần, đây là lần đầu tiên chàng nói nhiều như vậy. Lại phá kỷ lục, lại phá kỷ lục nha!”

...

Để tiện việc đi đường, sau khi Ninh Thuần đến, nàng đã tự vẽ cho mình một cặp nạn, còn nhờ Ninh Thuần chiếu theo hình dạng nàng vẽ rồi giúp nàng làm một bộ. Không cần nói nhiều, tác dụng cái này tương đối tốt.

Chỉ ít, nàng không cần lúc nào cũng bị người ta ôm tới ôm lui. Dù sao tay nàng đã khôi phục tương đối, cho dù là chống nạn, cũng đỡ hơn để cho mọi người nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của mình.

Ngày mới vừa sang, Ninh Thuần đã đưa Chu Vô Tâm đi tạm biệt phương trượng và đại tiểu hòa thượng trong chùa. Chu Vô Tâm ôm tiểu hòa thượng khóc bù lu bù loa, tốt xấu gì mọi người vẫn ở cùng nhau một thời gian, cảm tình tất nhiên phải có, lúc này nói đi là đi, cũng không biết bao giờ mới có thể gặp lại, cho nên mọi người đều rất không nỡ.

“Người nhất định phải trở lại thăm chúng ta nhé.” Tiểu hòa thượng lau nước mắt, dặn dò Chu Vô Tâm.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ trở về. Lại nói, vị Béo sư thúc kia của người đã đi đâu vậy, ta đã tìm trong chùa mấy vòng, mà vẫn không gặp được?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Edit: Thủy Lưu Ly

Lại còn nghĩ đến việc này nữa.

“Cái kia, Béo sư thúc. . .” Tiểu hòa thượng gãi gãi đầu, không biết nên nói sao.

“Người tìm ta mấy lần? Có chuyện gì mà nhất định phải tìm ta vậy? Nói nhanh đi.” Một vị hòa thượng gầy nhỏ từ sau lưng mọi người đi ra.

Mọi người, Chu Vô Tâm thật muốn phun máu. Mỗi lần nhìn thấy hắc nàng đều loại trừ hắc đầu tiên.

“Người là Béo sư thúc?” Vẫn rất khó có thể tin tưởng được.

“Đúng vậy.” Cực kỳ chắc chắn gât đầu.

“Người gầy giống hệt một cây tăm mà còn lấy tên là Béo?”

Bệnh nói xen của tiểu hòa thượng lại phát tác: “Sư thúc nói, cái này gọi là ý niệm. Ghi nhớ ghi nhớ nhiều sẽ mập.”

Được rồi, các người thắng.

Chu Vô Tâm trừng mắt nhìn Béo sư thúc, hận không thể lóc thịt gặm xương hắc nàng. Nàng nghiêng răng trêu trọc: Há, nếu hôm nay ta không đập người giải hận thì thật có lỗi với đôi chân tàn của ta!

Béo sư thúc bị nàng nhìn đến sợ hãi, tay trái ôm ngực, tay phải bắt chéo, làm tốt tư thế phòng hộ, vội vã cuống cuống hỏi: “Người muốn làm gì?”

Ninh Thuần nhìn Chu Vô Tâm bắt đầu muốn cầm gậy đập người, mí mắt co giật lợi hại: “Đi!” Hắc cũng không cho bọn họ tiếp tục lãng phí thời gian để phí lời nữa, mà hơi khom người ôm Chu Vô Tâm lên xe đẩy, hai tay chấp trước ngực hành lễ với phương tượng, rồi nhanh chóng đẩy Chu Vô Tâm rời chùa.

...

Trải qua cả ngày vội vã chạy đi, khi Chu Vô Tâm về tới Chu Phủ, cái người được cho là ‘Vong hồn’ như nàng vẫn gây ra kinh động nho nhỏ cho mọi người. . .

Bởi vì cân nhắc đến thương tích của Chu Vô Tâm, hơn nữa khoảng cách từ ngôi chùa đến Kinh thành hơi xa, vì vậy, lúc nàng về tới Chu phủ, nàng vẫn bỏ qua khoảnh khắc bãi đường của hai nhân vật chính. Mặc khác trong khi mọi người ăn uống linh đình, lúc nhìn thấy Chu Vô Tâm, vẻ mặt tất cả đều đặc biệt vận vẹo, sắc mặt trắng xám, thậm chí còn có người hoảng sợ xoay người chạy loạn.

Hôn lễ vô cùng náo nhiệt, lại bởi vì sự xuất hiện của nàng mà càng ‘náo nhiệt’ hơn.

Người bên trong nghe thấy có tiếng người gọi tên Chu Vô Tâm đã nhanh nhẹn vọt ra

Thái tử là người đầu tiên chạy đến, khi nhìn thấy nàng, tâm tình vừa mừng vừa sợ, chạy vội tới ôm nàng thật chặt: “Vô Tâm, là nàng sao? Đúng là nàng sao? Ta cho rằng ta không còn gặp lại nàng nữa.”

Nhìn thấy Thái tử còn sống, còn khỏe mạnh sống sót, cuối cùng nỗi lo trong lòng nàng cũng được gỡ xuống.

Nàng nhẹ nhàng vỗ vai hắc: “Dạ, là ta. Ta đã trở về, an toàn mà trở về.”

Ninh Thuần thấy bọn họ ôm nhau, im lặng lui sang một bên.

Khi thấy nàng xuất hiện, vốn Ninh Liên cũng đã đứng bật dậy muốn nghênh đón, nhưng lúc nhìn hai người bắt chập mọi thứ mà ôm lấy nhau, hắc lại chỉ có thể đứng bước, lẳng lặng ngồi xuống.

Trong tay hắc nắm chặt mảnh vỡ của ly rượu, khuôn mặt hoa đào vừa rồi còn vui mừng, rạng rỡ, trong nháy mắt đã u ám lại. Hắc không nói một lời, cầm bình rượu, bắt đầu tự rót tự uống, không nhìn hai người nữa.

Hoàng Thiện thấy nàng trở về, cũng kích động không chịu được, hoàn toàn không để ý tân khách trong bữa tiệc, trực tiếp ân cần hỏi han nàng.

Chu Vô Tâm bận rộn ở giữa bọn họ, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn Ninh Liên một cái.

Cảnh Ninh Liên rầu rĩ không vui uống rượu, Ninh An nhìn ở trong mắt, vốn nàng ta đã rất khó chịu với Chu Vô Tâm, nay lại càng khó chịu hơn.

Trong mắt nàng, Liên ưu tú như vậy, không thể soi mói như thế, vậy mà lại vì một ả đề tiện mà một mình uống rượu giải sầu, ngày ngày không phấn chấn.

Lúc này khi trở về, Chu Vô Tâm thậm chí đến lời chào hỏi bình thường cũng keo kiệt cho hắc, còn quẩn quýt với mấy nam nhân khác, thật khiến người ta tức chết.

Ninh An không thể chịu được khi Ninh Liên bị người khác khinh thường, vì vậy nàng ta lập tức muốn xả ngục ác khí này.

Thật ra Ninh An không hiểu, có lúc chúng ta yêu thích một người, ta không chắc người kia sẽ vì mình trả giá bao nhiêu, thậm chí cũng không biết được vì người đó bản thân phải trải qua những gì. Hay nhiều lúc dù làm thế nào cũng không được đối phương chấp nhận, nhưng mà bản thân vẫn một mực vì người kia, một mực nẩy sinh cảm giác không phải người đó là không thể. Cam tâm tình nguyện vì người đó mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng, cam tâm tình nguyện làm tất cả để hân hân lòng, cho dù phải tổn thương chính mình, tổn thương người khác vẫn không oán không hối...

“Cửu ca, ta đi chúc rượu cho bọn họ.” Ninh An nói xong, đã nhanh nhẹn lại gần chỗ Chu Vô Tâm.

Vừa lúc đó, Chu Vô Tâm cũng đứng lúc muốn đứng dậy đi ngoài. Chạy một ngày đường, nàng đến WC cũng không kịp đi.

Ninh An thấy vậy, bước nhanh tới, không dấu vết điều chỉnh tư thế, trong khoảnh khắc Chu Vô Tâm xoay người, đã nặng nề va vào nàng.

Chu Vô Tâm hô to một tiếng rồi ngã xuống, đôi chân nàng vốn vẫn chưa hoàn toàn lành lại, cho nên đến cơ hội trụ vững cũng không có đã thẳng tắp té xuống, thân thể nện trên ghế, đau đến nhe răng trợn mắt.

Ninh Liên nhìn thấy, đột nhiên đứng lên muốn ra tay cứu nàng, nhưng Thái tử đã bước lên trước, nâng nàng dậy. Ninh An tỏ vẻ ta không có ý, khiến Thái tử cũng không tiện phát tác, huống hồ hôm nay còn là đại hôn của Hoàng Thiện, hân không muốn gây phiền phức không cần thiết cho Chu phủ.

“Ai nha, đã gãy chân rồi mà còn không có mắt nữa. Đi đường cũng không thèm nhìn, hừ.” Ninh An cười nhạt chế nhạo một câu rồi lập tức xoay người về bên cạnh Ninh Liên.

“Không sao chứ?” Thái tử đỡ Chu Vô Tâm ngồi lên ghế, ân cần hỏi.

Không có chuyện gì mới là lạ. Ninh An đáng chết, sớm muộn gì ta cũng sẽ chửi người ra làm đôi!

Chu Vô Tâm nghiêng đầu sang chỗ khác tránh Ninh An, trong lúc vô tình lại nhìn thấy Ninh Liên cũng ở cùng nàng ta.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, Chu Vô Tâm đang do dự xem có cần lại đó nói một câu với hân hay không?

Nhưng lại nghĩ, nàng với hân không quen thuộc, nàng có thể nói gì đây?

“Ta đã trở về?” Hân không phải đã thấy chính mình trở về sao, không phải nói ra lời này quá dư thừa à?

Hơn nữa, Thái tử cũng ở đây, nàng cũng không muốn lại trở thành lý do để hai người này cãi nhau.

Quên đi, vẫn không đi thì hơn.

Nghĩ vậy, nàng hơi cười cợt, lại tiếp tục quay đầu, chống gậy, tìm đường đến WC.

Ninh Liên nổi giận trong bụng: Nàng không thấy hân cũng được đi, nhưng lúc thấy lại nghĩ chỉ cần cười một cái là coi như xong việc sao? Nàng xem Cửu hoàng tử hân là cái gì? Nếu không phải lúc này không thích hợp, hân thật sự muốn túm nàng lại mà dạy dỗ một chút.

Thời gian qua hân vì nàng mà gấp đến độ cơm không nhó, trà không nghĩ. Nàng không cảm kích thì thôi, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không thèm nói. Lá gan của nàng đúng là càng lúc càng lớn!

Ánh mắt Ninh Liên vẫn dõi theo bóng lưng Chu Vô Tâm, mãi đến khi nàng biến mất trên hành lang, hân mới thu tầm mắt về.

Lúc ánh mắt hân rơi trên người Thái tử lần nữa, trong đó đã thêm mấy phần mùi vị âm u khó đoán.

Hân âm thầm lạnh lùng nói với bản thân rằng: Không thể đợi.

Hôn lễ gần đến lúc kết thúc, vì cân nhắc đến việc Chu Vô Tâm chạy đi chạy về rất mệt mỏi, cho nên khi com nước xong, Hoàng Thiện lập tức đưa nàng trở về phòng. Sau khi nàng rời khỏi, Thái tử cũng tiếp bước mà trở về cung.

Khi Chu Vô Tâm tựa trên giường định ngủ thì một bóng người màu trắng bỗng xuất hiện bên cửa sổ: “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Ninh Thuần lạnh nhạt dặn dò nàng.

Nàng cứ nghĩ hân đã sớm đi rồi, lại không ngờ hân vẫn chờ ở chỗ này, lẽ nào hân chưa rời khỏi là vì muốn nói với nàng câu này sao?

Chu Vô Tâm cảm thấy hơi cảm động chút xíu. Tuy rằng hân là người lạnh như băng, khiến người ta nhìn không rõ xem không thấu, nhưng thật ra hân cũng rất quan tâm đến người khác, không phải sao.

Ninh Thuần thấy nàng không nói lời nào, lập tức xoay người muốn đi.

“Chờ đã.” Chu Vô Tâm vội vàng gọi hân lại.

Là một người hiện đại, xưa nay Chu Vô Tâm thích gì đều muốn nói ra miệng, nàng không thích cái gì gọi là thâm kín. Tình cảm mà, che giấu là một chuyện rất đau khổ.

Hơn nữa, hôm nay Thái tử thân mật với nàng như vậy, nàng sợ nếu nói không rõ ràng thì Ninh Thuận sẽ hiểu lầm nàng.

Ninh Thuận xoay người lại nhìn nàng, khó hiểu: “Hửm?”

Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói rằng: “Ta, ta yêu chàng.”

Ninh Thuận ngẩn người, gương mặt trước sau vẫn không thay đổi, không hề có thêm chút cảm xúc nào: “Ta từng thề cả đời không cưới.”

Nói xong, cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện đã nhanh chóng nhảy qua cửa sổ, phi thân rời khỏi Chu phủ.

“Ta từng thề cả đời không cưới.” Câu nói này, là có ý gì?

Có phải ý hấn muốn nói, hấn không thích nàng, tất cả đều do nàng tưởng bở?

Hay là nói, hấn muốn nhắc nhở nàng đừng lãng phí thời gian trên người hấn?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Edit: Thủy Lưu Ly

Buổi tối này, bởi vì câu nói kia của Ninh Thuận mà Chu Vô Tâm chân chân thật thật bị mất ngủ...

Nghĩ tròn một đêm, Chu Vô Tâm vẫn quyết định tìm Ninh Thuận để nói chuyện cho rõ ràng.

Quá dễ dàng từ bỏ, vậy đó không phải là yêu.

Vì thế vào ở ngày kế tiếp, lúc Ninh Thuận đến thăm nàng, nàng đã trực tiếp nói với hấn rằng: “Tiểu Ninh Thuận, chàng không yêu ta, cũng không sao, chỉ cần ta yêu chàng là được. Yêu chàng là chuyện của ta, không liên quan đến chàng. Xin chàng nếu đã từ chối cũng đừng ngăn cản, càng đừng can thiệp vào, nhé.”

Ninh Thuận nhìn nét mặt kiên định của nàng, lần thứ hai bị nàng rung động.

Những lời nói này của nàng vẫn vang vọng bên tai hấn thật lâu, thật lâu.

Mà trong khi đó, lúc Ninh Liên mang theo rất nhiều thứ nàng thích ăn đến tìm nàng, lại vô tình lại nghe được câu này, liền làm mặt lạnh để hạ nhân ném hết những thứ kia xuống đất, người cũng không nhìn đã quay đầu rời đi.

Rất tốt, vô cùng tốt.

Hấn vốn tưởng rằng nàng có cảm tình với Thái tử, nhưng bây giờ nhìn lại, thì ra người nàng thích lại là Ninh Thuận.

Thú vị, thú vị. Vô cùng thú vị. (anh có thể đổi câu cửa miệng ko =.=)

Chẳng qua chỉ vì tìm được nàng cho nên nàng lập tức thích hấn sao, thật sao?

Được lắm, thứ hấn coi trọng, mặc kệ là người hay vật đều không dễ dàng từ bỏ.

“Nàng chờ cho bản vương. Chu, Vô, Tâm! Bản vương muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có thể đi tới đâu!”

Sau khi Hoảng Thiện thành hôn, lại giống như đại ca, chuyển ra khỏi Chu phủ. Thái tử lo lắng cho Chu Vô Tâm, nên chết sống muốn kéo nàng vào cung, còn nói như vậy mới an toàn, cũng thuận tiện để ngự y có thể trị khỏi đôi chân cho nàng.

Nhưng dù sao từ lúc nàng mất tích tới nay, ba hoàng tử vì nàng mà khiến kinh thành người ngã ngựa đổ, quá mức náo động. Đến ngay cả hoàng hậu vốn không quản thế sự, khi nghe thấy Chu Vô Tâm muốn vào cung, cũng đứng ngồi không yên, muốn đến xem nàng là loại nữ nhân tìm đường chết gì, mà có thể khiến các hoàng tử náo loạn vì nàng như vậy!

Chẳng qua sau khi gặp mặt Chu Vô Tâm, nhìn ngang liếc dọc đều cảm thấy Chu Vô Tâm không hề có tiềm chất họa thủy.

Người gầy gò đến mức không khác gì một cây gậy trúc, thật không biết Thái tử coi trọng nàng ở chỗ nào.

Muốn thân thể không thân thể, muốn tướng mạo, à, lớn lên cũng tạm được, nhưng cách trình độ họa thủy còn quá xa. Mà nếu nói đến vóc người, thì một chút cảm giác cũng không có. Hơn nữa, quan trọng là mông không lớn! (mông lớn dễ sinh)

Người ta thường nói nữ nhân mông nhỏ không thể sinh. Muốn làm con dâu hoàng gia, sao có thể không thể sinh được, Vì vậy, cô nương này càng không có tiềm chất làm con dâu nhà bà.

Cũng tương đương với việc không có tư cách ngồi lên chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ.

Thái tử và Ninh Hoàng đều do Hoàng hậu sinh. Tuy rằng trong ngày thường Hoàng hậu đều rất cung chiêu hai người, có nhiều chuyện không nhúng tay vào can thiệp, nhưng lúc Hoàng hậu biết chuyện Thái tử không để ý tính mạng mình tìm kiếm Chu Vô Tâm khắp nơi, đã cảm thấy rất chán ghét Chu Vô Tâm. Hôm nay thừa dịp Thái tử không có mặt, vừa gặp, lại trải qua quá trình kiểm tra tổ chất tổng thể, càng cảm thấy nằng đáng ghét hơn.

Hoàng hậu mỉm cười hỏi Chu Vô Tâm: “Ồ Đông cung có quen không?”

Chu Vô Tâm nhìn dáng dấp hiền lành rộng lượng của Hoàng hậu, nhất thời thả lỏng cảnh giác, vung tay trả lời: “Dạ quen, quen ạ.”

“To gan! Lúc trả lời nương nương lại dám không tự xưng nô tỳ!” Một lão ma ma bên cạnh nghe được, lập tức lớn tiếng quát Chu Vô Tâm

Chu Vô Tâm liếc xéo bà ta một chút, ồn ào cái gì chứ: “Ta lại không phải là nô tài của người.”

“Người . . .”

“Quên đi. . .” Hoàng hậu xua tay cắt đứt lời nói của lão ma ma: “Bỏn cung còn tưởng người Thái tử đưa đến là một vị tiểu thư tri thư hiểu lễ, thì ra cũng chỉ đến thể là cùng.” Hoàng hậu cười gằn: “Đưa con trai này của bỏn cung, rất dễ dàng nhẹ dạ, không thể chịu được khi thấy người khác oan uốc, cũng nghe không được người khác thổi gió bên tai. Hẳn quá lương thiện, vì thế thường không cần thận, dễ dàng bị người ta mê hoặc tâm trí.”

Đến kẻ ngu si đều có thể nghe ra Hoàng hậu là đến tìm ngượng. Uống công vừa rồi nàng còn có chút ấn tượng tốt với Hoàng hậu, giờ thì hay rồi, cảm tình gì đó đều bị phá hủy hết.

Chu Vô Tâm cười ha ha, không nói gì.

“Không biết Chu cô nương có từng nghe câu nói này chưa?” Hoàng hậu thấy nàng không nói, lại hỏi thêm.

“Câu gì?”

“Người quý nhất ở chỗ tự mình biết mình. . .” Dừng một chút, lại tiếp: “Ồ hoàng cung này, không thể so sánh với gia đình bình thường được. Trong cung quy củ nhiều, chú ý nhiều, không phải tùy tiện tiện mèo chó gì đó muốn thấy người sang bắt quàng làm họ cũng được.”

Thật ra sau khi trở về, việc ba vị hoàng tử cùng tìm kiếm mình, nàng cũng nghe thấy. Chẳng qua đối với chuyện này, nàng cho rằng không có gì to tát, nhưng ở trong mắt người khác, nhất cử nhất động của các vị hoàng tử lần này lại có ý nghĩa không tầm thường. Đặc biệt là Thái tử, người có thể là Hoàng đế trong tương lai.

Với tư cách là một vị Hoàng đế, chỉ chút lý trí và bình tĩnh ấy mà cũng không có, không phải sẽ trở thành nhược điểm trong tay người khác sao?

“Ta nghĩ Hoàng hậu nương nương chắc chắn đã tính sai cái gì rồi.” Chu Vô Tâm quyết định vẫn nên nói rõ một chút, tránh sau này Hoàng hậu lại tìm tới già mù sa mưa: “Nếu như Hoàng hậu nương nương lo lắng Thái tử sẽ cưới ta hay gì thì ngài quá không tin tưởng con trai mình rồi. Chỉ bằng dáng dấp của ta mà có thể mê hoặc hẳn? Ngài có lòng tin với ta quá. Huống chi, ta cảm thấy sờ dĩ lúc trước Thái tử phái nhiều người tìm ta như vậy là bởi vì ta mất tích ngay dưới mí mắt hẳn. Ta là người duy nhất còn sống lúc hẳn gặp ám sát, biết đâu nếu đúng lúc tìm về, ta có thể cung cấp thêm chút manh mối về chuyện này cho hẳn để hẳn nhanh chóng bắt được hung thủ thì sao.”

Hoàng hậu nghe nàng nói vậy, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có đạo lý. Có điều, nghĩ thầm nàng nói chuyện quá mức thẳng thắn, sượng vui đau buồn gì cũng đều thể hiện trên mặt, mà điều này lại khiến nàng khó đặt chân ở hoàng cung này, hơn nữa cho dù vào thì sớm muộn gì cũng bị đuổi ra khỏi cung thôi. Vậy nên, tạm thời bà ta không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, chỉ hư tình giả ý (giả dối) một chút rồi hỏi cung.

Sau khi Hoàng hậu đi rồi, trong lòng Chu Vô Tâm vẫn nghẹn một luồng khí, cảm thấy nếu tiếp tục ở trong phòng sẽ buồn bức đến hoảng, cho nên lập tức xông ra ngoài đi dạo.

Đi tới ngự hoa viên, cả vườn hoa nở phồn diễm (nhiều + đẹp), nhưng trong lòng nàng lại thấy hơi vắng vẻ: “Ta không hề trách mụ phù thủy kia, bà chỉ quan tâm con trai của mình thôi. Nếu mẹ ta biết ta vì một nam nhân mà sống chết không quan tâm thì nhất định cũng rất đau lòng. . .” Chu Vô Tâm ngồi trên bậc thang, không ngừng tiến hành tự an ủi. Hôm nay Hoàng hậu xuất hiện kích thích nỗi nhớ nhà của nàng, tự dưng bị đưa đến cái nơi lạ lẫm này, cũng không biết mẹ ở nhà thế nào rồi? Nàng đột nhiên mất tích, chắc chắn mẹ cũng giống như Hoàng hậu, lo lắng đến hoảng mất thôi. . .

Lúc Ninh Liên đi ngang qua ngự hoa viên, từ xa xa đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Lại gần vừa nhìn, không ngờ lại phát hiện nàng ngồi lau nước mắt một mình ở đây. Vốn dĩ trong lòng vẫn còn giận nàng, nhưng lúc khi nhìn thấy nàng khóc, tức giận gì đó cũng không còn nữa, trong lòng chỉ cảm thấy rầu rĩ, nặng nề như bị thứ gì đè ép.

Ninh Liên khép quạt lại: “Yo, người nào ở đây gạt lệ chưa xót vậy!”

Nghe thấy có tiếng động, Chu Vô Tâm vội vàng lau nước mắt trên mặt: “Ai gạt lệ chua xót? Ai gạt lệ chua xót hả? Ta vui vẻ còn không kịp đây, sao có thể chua xót được.”

Ninh Liên ngồi xuống bên cạnh nàng, vươn tay xoay mặt nàng về phía mình: “Mắt đều đỏ như vậy mà còn nói không khóc? Nàng nghĩ mắt bản vương bị mù sao?”

Vô Tâm cố gắng muốn tránh thoát hân tay: “Là bị ta dụ mới đỏ thôi. Ngươi mau buông tay, buông tay! Bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt. . .”

“Có sao? Nơi này đâu có ai?” Ninh Liên cười rục rờ, ra vẻ nhìn xung quanh một cái: “Nàng nói cho bản vương nghe thử, bị người khác nhìn thấy sao lại không tốt?”

“Ngươi, lưu manh!” Mỗi lần vừa thấy nàng đều muốn sàm sỡ nàng, còn ngại biện!

Ninh Liên phong tình vạn chủng, hất cằm, hỏi tiếp: “Ai bắt nạt nàng?”

“Không có ai bắt nạt ta cả.”

“Không ai bắt nạt vậy nàng khóc cái gì?”

“Con mắt nào của ngươi thấy ta khóc!”

“Hai con đều thấy.”

Ai, sao lại cứ thích nói đến chuyện này vậy.

“Đừng rồi, Cừu gia, ngươi biết Hường Noãn đi đâu không? Sao từ lúc ta trở về vẫn chưa nhìn thấy nàng vậy.” Hân không nói sang chuyện khác, được, nàng nghĩ cách chuyển.

“Đã dám chạy đến phủ bản vương làm tên lừa đảo, Thượng thư đại nhân không cấm cửa nàng chẳng lẽ còn phải thả nàng ra ngoài chạy loạn?”

Vì không muốn cho hân cơ hội sáng tạo vấn đề, Chu Vô Tâm lại vội vàng mở miệng, “Híc, cái kia, Cừu gia, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Thủy Lưu Ly

“Bởi vì nơi này có người khóc mà. Bản vương thích nhất là thấy có người khóc.”

Được rồi, Chu Vô Tâm nói không lại hân, cho nên lập tức thẳng thắn cảm miệng.

Ninh Liên buông cầm nàng ra, ánh mắt dừng lại trên tay nàng, một phát bắt được, nâng lên trước mặt, nhẹ nhàng xoa xoa những vết hồng hồng trên những ngón tay nàng, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Chu Vô Tâm muốn rút tay về, nhưng bắt đắ dĩ bị Ninh Liên tóm quá chặt, nên không làm gì được, đành tùy ý để hân cầm lấy, còn bị sự dịu dàng đột nhiên xuất hiện của hân làm rộn đến tâm hoảng ý loạn: “Đã sớm không còn đau đớn gì rồi.”

“Một đôi tay xinh đẹp như vậy, lại bị hành nhìn giống hệt cánh gà bị nhổ trụi lông.” Ninh Liên bắt đầu lấy nàng làm trò cười.

Chu Vô Tâm vừa nghe đã không vui: “Ngươi cũng không khá hơn chút nào đâu. Tay chân trắng bệch giống hệt chân vịt hấp.”

Lớn như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có người nói tay hân giống chân vịt. Nàng đúng là không biết giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng dám nói. Có điều khi nghe thấy nàng gạt mình như vậy, Ninh Liên cũng không tức giận, mà trái lại: “Ha ha ha ha. . .” Cười to lên.

Tiếng cười sang sảng lan truyền khắp ngự hoa viên, đến ngay cả hoa hoa hoa cỏ cỏ xung quanh cũng như bị tiếng cười của hân cảm hóa, uyển chuyển nhảy múa trong gió.

Chu Vô Tâm ngây người nhìn hân, thì thào nói nhỏ: “Ninh Liên, có người nào nói cho ngươi biết, lúc ngươi cười lên, tất cả hoa nở xung quanh đều trở thành nền không.”

“Ha ha ha ha. . .” Ninh Liên nghe thế, cười càng thêm xán lạn. Hắn thả bàn tay đang nắm lấy tay nàng ra, cười nói: “Nàng còn biết nói như thế à.”

Chu Vô Tâm nhìn gương mặt như hoa đào của hắn, đơn thuần vô tình vươn tay: “Ta xoa xoa thử xem, xem mặt của ngươi có phải do hoa làm thành không.”

Ninh Liên bị nàng sờ, ngẩn người.

Tay nàng rất mềm, có chút lạnh lẽo, nàng đột nhiên ‘chủ động’ một lần, ngược lại lại khiến hắn hơi sốt sắng: “Có phải hay không?”

“Không phải. Giống như ta, đều làm bằng da thịt.” Chu Vô Tâm buông tay, nghiêm túc trả lời.

Ninh Liên thấy thời cơ đã tới, không dấu vết vòng lại một câu: “Ai bắt nạt ngươi?”

Có thể nói chuyện khác được không?

Chu Vô Tâm thật sự hết nói nổi: “Không có mà. Ta chỉ, ta chỉ nhớ mẹ... Nhớ mẫu thân của ta mà thôi.”

Ninh Liên biết Chu tứ tiểu thư vừa sinh ra không lâu đã mất mẹ, nếu nàng đã nói như vậy thì hắn cũng không tiện hỏi tới, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu buông tha: “Vốn đã xấu, lại khóc càng xấu.”

“Ta xấu cũng là chuyện của ta, ngươi lại không sống hết đời với ta thì ngươi quản ta xấu hay không làm gì.”

“Yo. . .” Ninh Liên nghe vậy muốn nói thêm gì đó, lại bị tiếng quát lớn đột nhiên xuất hiện từ sau lưng, mạnh mẽ ngăn lại.

“Các ngươi làm gì ở đây?” Thái tử bỗng nhiên xuất hiện, cắt đứt lời nói chưa ra khỏi miệng của Ninh Liên.

Ninh Liên thấy hắn, thuận tiện vỗ Chu Vô Tâm vào ngực, mặt mày tươi tắn hỏi: “Ngươi đoán xem?”

Dứt lời, còn cảm thấy chưa đủ, cúi đầu khẽ hôn lên mặt nàng một cái: “Quan hệ của bản vương và nàng, Thái tử ca không nhìn ra được sao?”

Chu Vô Tâm muốn giải thích, trên cổ bỗng mát lạnh: “Đồ lưu manh, ngươi. . .” Lời còn chưa nói hết, nàng đã phát hiện, nàng lại bị tên này điểm huyệt!

Chu Vô Tâm chỉ có thể liều mạng nháy mắt với Thái tử: Dạ, ngươi nhìn rõ một chút, ta rất trong sạch! Hoàn toàn không hề có quan hệ gì với hắn!

Thái tử nhìn Chu Vô Tâm, lại trầm giọng nói với Ninh Liên: “Thả nàng ra.”

“Nếu bản vương không thả?”

Chu Vô Tâm rất rất muốn gạt lệ chạy vội: Mợ nó, hai huynh đệ các ngươi không hợp nhau thì thôi đi, nhưng vì cọng lông gì mà mỗi lần đều kéo ta xuống nước vậy hả!

Mất thấy Thái tử muốn ra tay cướp người, mà ngay thời khắc mấu chốt này, Hoàng hậu đột nhiên xuất hiện.

Chu Vô Tâm nhìn khuôn mặt u ám đáng sợ của Hoàng hậu, nghĩ thầm: Xong, lại phiền phức to rồi.

Ninh Liên thấy Hoàng hậu đã đến, cũng không thả Chu Vô Tâm ra mà tiếp tục ôm nàng hành lễ.

Hoàng hậu khinh bỉ trừng Chu Vô Tâm, tùy tiện nói mấy câu với Ninh Liên sau đó mới đuổi hắn trở về.

Mà Thái tử, cũng không thể không khuất phục dưới uy nghiêm của bà ta, chưa kịp nói gì với Chu Vô Tâm, đã phải vội vàng mang theo tùy tùng rời đi.

Chu Vô Tâm cảm nín nhìn trời, nước mắt chảy dài: “Ai tới giải huyệt cho bà đây hả!!!!”

...

Mấy ngày nữa là sinh thần hai mươi lăm tuổi của Thái tử.

Trước đó một tháng, trong hoàng cung đã bắt đầu bận rộn vì tiệc sinh thần lần này của hắn.

Thời gian càng lúc gần, toàn bộ người trong Đông cung đều bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Chu Vô Tâm muốn đưa cho Thái tử một phần lễ vật, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên đưa cái gì mới tốt. Hắn không thiếu thứ gì, đưa cái gì hắn cũng có cả, hơn nữa nàng cũng không muốn tặng thứ người khác đã tặng qua.

Đúng rồi!

Sao nàng lại quên sinh nhật là phải ăn bánh gato chứ. Vậy nàng sẽ tặng bánh gato cho hắn.

Suy nghĩ biến thành hành động, sau đó mỗi ngày nàng đều dành thời gian chạy đến phòng bếp, dựa vào phần ký ức liên quan không nhiều mà nghiên cứu cách làm bánh gatô.

Cho nên khi đến tiệc sinh thần, lúc nàng phái người đem n cái bánh gatô bọc lên yến hội đã khiến tất cả mọi người tròn mắt, há hốc mồm.

Xưa nay Thái tử chưa từng nhìn thấy lễ vật đặc biệt như vậy, hơn nữa, ăn vào mùi vị cũng không tệ, khỏi cần nói cũng biết hẳn vui vẻ bao nhiêu, bằng chứng là việc hắn không tiếc lời mà không ngừng khen ngợi Chu Vô Tâm.

Mỗi người ở đây đều chìm đắm trong mỹ vị của bánh gatô, mà vị bếp trưởng như nàng cũng vui vẻ hớn hở cuồng ăn.

Có điều, đen đủi chính là nàng ăn quá nhiều, cho nên lúc tiết mục múa hát bắt đầu, Chu Vô Tâm không thể không len lén trốn khỏi tầm mắt của mọi người, chạy thẳng đến WC.

“Ôi, thật no!” Sau khi giải quyết xong vấn đề cá nhân, Chu Vô Tâm vuốt vuốt bụng đi về. Xa xa vọng lại tiếng đàn sáo rộn ràng, nhưng mà, xen lẫn trong những âm thanh này, nàng vẫn mơ hồ nghe thấy một tiếng cười kỳ dị quen thuộc.

Rõ ràng là đang cười, nhưng trong đó lại ẩn giấu đau đớn, run rẩy, vụn vụn khiến người ta ghê sợ.

Tò mò hại chết mèo.

Nàng quyết định đi xem một chút, quyết đoán đổi đường, dọc theo âm thanh đi đến.

Lần thứ hai Chu Vô Tâm dừng lại trước cánh cửa quái dị kia, nơi này vẫn không khác gì so với lần trước khi nàng thấy, nhưng kỳ quái là, lần này, cửa không bị khóa lại!

Chu Vô Tâm đột đèn lồng, cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa bước vào. Ngay sau cánh cửa không xa, nàng nhìn thấy một bóng người cuộn tròn, nhất thời sợ hãi đến mức bỏ lại đèn lồng mà xoay người chạy mất. Nếu không phải dùng nạn chạy không nhanh thì chắc nàng đã có thể một hơi chạy về phòng rồi.

Cảm thấy chạy thật lâu, đến khi nàng quay đầu lại, mới phát hiện... Không có ai đuổi theo nàng?

Chuyện gì xảy ra?

Nàng quyết định lại trở về nhìn xem!

Lần này, nàng càng thêm cẩn thận, rón rén nhẹ bước vào trong.

Nàng từ từ lại gần bóng người kia. Dưới ánh trăng dịu nhẹ, mái tóc đỏ rực của kẻ đó lại ả ả tỏa ra ánh sáng u lạnh* lạnh* lạnh*.

(*âm u, lạnh lẽo)

Trong lòng Chu Vô Tâm lộp bộp một tiếng, thì ra “Hồng Ma” lại là hắn!

Trong đầu Chu Vô Tâm bỗng xuất hiện cảnh tượng khi nàng vừa mới xuyên qua, coi như đã trôi qua mấy tháng, nhưng nàng vẫn nhớ rõ, lần đó, khi gặp hắn, nàng rất hiểu ý mà nịnh nọt bộ đồ, chỉ vì sợ hắn sẽ đột nhiên nhảy lên bẻ gãy cổ nàng.

Nhưng mà, lần này, nàng cảm thấy hắn hơi kỳ quái.

“Này.” Chu Vô Tâm đánh bạo đá đá cái người như xác chết trên đất.

Lần trước không phải hắn rất lợi hại sao? Tại sao bộ dạng bây giờ lại giống hệt người sắp chết vậy?

Không chỉ nằm im trên đất không nhúc nhích, thân thể còn co chặt lại thành một cục, thậm chí nàng còn phát hiện trên da thịt lộ ra bên ngoài của hắn bị bao phủ bởi một tầng sương trắng, lạnh lẽo!

Chuyện gì thế này?

Vì muốn nhìn rõ hơn, nàng lại gần thêm mấy bước, ngồi xổm xuống.

Hai mắt của hắn đóng chặt, lẽ nào tiếng cười đau đớn kỳ dị kia là do hắn phát ra sao? Câu hỏi vừa xuất hiện, nam tử tóc đỏ cũng không phụ lòng nàng, mà nở nụ cười lần nữa.

Nụ cười này, làm nàng sợ hãi đến mức muốn bất tỉnh tại chỗ.

“Ta vẫn nên đi thôi, người này ta không thể đắc tội được.” Chu Vô Tâm nhìn thấy hắn chỉ cười, mà không chịu mở mắt, chẳng qua nụ cười lần này của hắn thật sự dọa nàng sợ hãi, khiến nàng không thể không vỗ vỗ ngực xông ra ngoài tìm đường thoát.

Nhưng mà, trước mắt nàng, khuôn mặt kết thành sương lạnh cùng với bộ dạng cuộn người đau đớn của hắn làm lòng nàng xoắn xuýt, không thể đành lòng quay đi mà không bận tâm được.

Chương 67

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lư Ly

“Quên đi, bây giờ hấn cũng không giống như muốn giết người.” Nàng là người có lòng thương người tràn lan, không chịu nổi khi nhìn thấy người khác gặp khó khăn, cho nên cuối cùng vẫn quay trở lại, kéo hấn, dịu hấn vào trong phòng.

Lúc đến được cửa phòng, nhìn lại người trong ngực, lại nghĩ đến những lời đồn đại lúc trước về Hồng Ma mà nàng từng nghe, mũi nàng có chút chua xót, nếu không phải nàng cố nén nước mắt, thì có lẽ đã bật khóc tại chỗ rồi.

Chỗ này thật sự không giống chỗ cho người ở!

Trong căn phòng này, ngoài một cái giường cũ nát, mà mỗi lần ngồi lên lại kêu kêu kẹt ra thì cái gì cũng không có! Thậm chí ngay cả ngọn nến để chiếu sáng, hay chăn để đắp cũng không có!

“Hồng Ma”, trong Kinh thành đã lưu truyền lời đồn đại này từ rất sớm, nếu vậy, có phải từ trước tới nay, hấn đều sống trong hoàn cảnh thế này? Mùa hè còn tốt, khi đến mùa đông thì hấn phải làm sao bây giờ?

Cũng may thỉnh thoảng vẫn có cung nữ đến đưa cơm, nhưng nếu đến cả chuyện này bọn họ cũng quên mất, vậy, hấn sẽ thế nào?

Chu Vô Tâm thật sự không dám suy nghĩ tiếp!

Nàng dịu hấn nằm lên giường, nhìn thân thể run lẩy bẩy của hấn, trong nháy mắt, trong lòng nàng đau đớn như bị roi da lăng trì. Trước đây nàng xem không ít tiểu thuyết võ hiệp, tuy nàng không hiểu lớp băng sương kết trên da thịt hấn là thứ gì, nhưng nàng vẫn có thể suy đoán một chút, có lẽ, hấn đã bị trúng độc.

Thời gian trước, khi nàng còn ở trong cung cũng thường nghe thấy hấn cười như vậy, mỗi lúc như thế, có phải đó là thời gian hấn phát độc không?

Chu Vô Tâm cắn cắn môi, trèo lên giường ôm lấy hấn, nhưng mà, trong nháy mắt khi thân thể nàng dán sát vào, hai tay hấn giống như muốn níu lấy cọng cỏ cứu mạng, ôm nàng thật chặt, giường như muốn đem toàn bộ hơi ấm của nàng hòa vào trong thân thể mình.

Hắn ôm nàng như vậy, chặt đến mức khiến nàng cảm thấy ngột thở.

Nàng mặc cho hấn ôm, cảm giác thân thể mình dần trở nên lạnh lẽo, trong lòng ề ề cũng không biết là tâm tình gì. Nàng không dám ngủ, chỉ lo lúc hấn vừa tỉnh, lại không biết nàng có lòng tốt giúp hấn, hiểu lầm, lỡ tay bóp chết nàng thì làm sao bây giờ?

Đột nhiên, tay nàng đụng trúng một vật lồi lên trên giường. Tính tò mò nổi lên, nàng dứt khoát cầm lấy vật kia lên xem. Là một khối ngọc bội, hơn nữa hình dạng của nó làm nàng cảm thấy rất quen mắt, thế nhưng trong chốc lát lại không thể nhớ ra mình đã gặp ở đâu.

Thứ này, có lẽ lúc dịu hấn lên giường đã bị hấn làm rơi.

Chu Vô Tâm cầm ngọc bội giờ lên, dựa vào chút ánh sáng mờ nhạt từ ánh trăng chiếu qua khe cửa mà ngắm nhìn một chút. Bên trong hình như có khắc chữ.

Lật đi lật lại, tỉ mỉ nhìn chỗ đó, cuối cùng cũng nhìn rõ được hai chữ khắc trên đó là Bắc Vọng.

“Bắc Vọng? Người này tên là Bắc Vọng sao?” Chu Vô Tâm đặt ngọc bội xuống dưới gối, thì thào nói.

Sau đó, mãi đến khi sương lạnh trên mặt hấn tan thành nước, xác định hấn đã ngủ, nàng mới ngáp dài, tách hai tay hấn ra rồi rời đi.

Có điều, khi nàng đi khỏi chưa được bao lâu, Bắc Vọng cũng mơ màng tỉnh lại, hơi ấm trong giấc mơ đã biến mất. Hấn nhìn chỗ trống bên cạnh, không thấy một bóng người, cuối cùng nở một nụ cười chua chát: “Hóa ra là ngủ mơ...”

Lúc Chu Vô Tâm trở về, tiệc sinh thần của Thái tử đã kết thúc, trong chính sảnh chỉ còn lại một ngọn đèn mờ mờ và bóng người không ngừng đi tới đi lui của hấn, làm nàng giật mình sợ hãi vì nghĩ mình đã gặp quỷ.

Thái tử vừa thấy nàng trở về đã sốt ruột, lo lắng hỏi nàng đi đâu.

Chu Vô Tâm ngáp dài xua xua tay: “Ta mệt rồi, đừng hỏi ta, ta đi nghỉ ngơi trước đây. Có gì thì ngày mai hẵng nói.”

Chu Vô Tâm biết rằng Thái tử không cho phép nàng đi tới chỗ đó, vì thế, nàng tuyệt đối không thể nói. Huống chi, nàng thực sự rất buồn ngủ, bởi bình thường, vào giờ này nàng đã lên giường nghỉ ngơi mất rồi. Bây giờ đầu óc nàng vừa mơ màng, vừa nặng nề, hoàn toàn không có sức lực đâu mà đối phó với hần, cho nên kiến quyết từ chối nói chuyện, ngủ mới là thượng sách.

Nhưng, lúc thật sự nằm xuống, nàng lại không ngủ được.

Trong đầu nàng không ngừng suy nghĩ về một chuyện.

Rốt cuộc nam tử tóc đỏ kia là ai?

Nếu đến cả hoàng cung khi nghe đến hai chữ “Hồng Ma” đều thay đổi sắc mặt, hơn nữa hần còn bị nhốt như thế, vậy tại sao khi đó hần lại ở khách điểm Duyệt Lai? Còn giết nhiều người như vậy?

Với lại, lúc đó Ninh Thuần cũng xuất hiện, vậy câu “Về Nhà” mà hần nói là nói với nam tử tóc đỏ sao?

Như vậy, quan hệ của bọn họ chắc chắn không bình thường.

Có thể khiến cả hoàng cung khiếp sợ thành như vậy, nhưng lại không giết hần mà vẫn giữ lại hần! Rốt cuộc hần là ai? Câu chuyện trong đó là gì?

Đúng rồi, nàng nhớ tới, lúc trước Hoàng Thiện đã từng nói qua, trong cung, có một mỹ nam tử. Nếu nói hần là đệ nhị thiên hạ, thì chắc chắn không có người đệ nhất. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nam tử tóc đỏ đó, nàng đã cảm thấy hần rất tuấn mỹ, tuấn mỹ đến mức rồi tỉnh rồi mù, nếu không phải gương mặt hần quá tà khí, tính cách quá khát máu, lại hay thay đổi, thì có lẽ sẽ có rất nhiều thiếu nữ chết đi sống lại vì hần.

Người như vậy, tại sao lại bị giam giữ trong hoàng cung?

Mà tại sao Hoàng Thiện lại biết hần?

“Đau đầu muốn chết! Không có manh mối, vẫn không có chút manh mối nào cả!” Chu Vô Tâm điên đầu.

Rõ ràng việc này không liên quan tới nàng, nhưng nàng vẫn không nhịn được tò mò muốn tìm ra thật giả.

Tuy rằng lúc đầu hần muốn giết mình, nhưng mà...

“Ôi chao, cái tật xấu này của ta là cái quái gì thế không biết...” Nàng lại bắt đầu phát điên.

Lăn qua lộn lại cả một buổi tối, suy nghĩ đến mức không ngủ được, mãi đến khi trời mờ sáng nàng mới mơ màng ngủ mất, lúc tỉnh lại, lại không ngờ đã là buổi tối.

“Nàng ngủ cả ngày rồi, cũng chưa ăn gì cả, mau tới đây ăn chút đi.” Thái tử nghe cung nhân bẩm báo nàng đã thức dậy, lập tức sai người mang theo đồ ăn đến chỗ nàng.

Chu Vô Tâm nhìn bộ dạng ân cần này của thái tử, thở dài một tiếng: “Dạ, người đừng đối xử tốt với ta như vậy.”

Thái tử cười, không trả lời.

Chu Vô Tâm bĩu môi một cái, cũng không nói thêm gì nữa. Thái tử càng đối xử tốt với nàng, nàng càng cảm thấy tội lỗi.

Đối với nàng mà nói, chuyện này nàng không thể hỏi đáp được, cho nên sớm muộn gì nó cũng sẽ trở thành gánh nặng.

Hơn nữa, đêm qua sau khi nhìn thấy ngọc bội của Bắc vọng, Chu Vô Tâm bắt đầu suy nghĩ về những người đeo ngọc bội bên cạnh mình. Ở Ninh Quốc này, người người đều mang theo ngọc bội, ngay cả những cung nữ mỗi ngày đến đây giúp nàng rửa mặt, trên người ít nhiều cũng mang theo một khối ngọc bội. Nhưng nhìn hình dạng bên ngoài, chỉ liếc mắt một cái nàng đã có thể nhận ra những thứ đó khác hẳn với khối ngọc nàng nhìn thấy kia.

Có điều, khi nhìn thấy khối ngọc bội treo bên hông của Thái tử, nàng sùng sột.

“Dạ, người lại đây một chút.” Ánh mắt Chu Vô Tâm chăm chú nhìn Thái tử, kêu hần tới.

Thái tử khó hiểu, vừa đi vừa nói: “Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

“Không có, không có, ta rất khỏe.” Chu Vô Tâm nói, lúc Thái tử đến gần, nàng đưa tay cảm lấy miếng ngọc bội, của hần, cẩn thận nhìn xem.

Không sai, hình dạng và hoa văn giống hệt của Bắc Vọng!

Lại nhìn, quả nhiên bên trên có khắc chữ Dạ.

Vuốt chữ Dạ trên ngọc bội, Chu Vô Tâm hỏi: “Dạ, ngọc bội này là?”

“Hà, à đây là phụ vương đưa. Khi mỗi hoàng tử được sinh ra, phụ vương đều sai người chế tạo một khối.”

“Tất cả hoàng tử đều có sao?”

“Đúng vậy.” Thái tử gật gù: “Sao tự nhiên nàng lại hỏi đến chuyện này? Ta nhớ nàng không thích đeo những thứ này mà. Nếu nàng thích, ta cũng cho người làm cho nàng một khối nhé?”

“Không cần, không cần. Ta chỉ tò mò ngọc bội trên người người và trên người cung nữ có gì khác nhau thôi.” Chu Vô Tâm xua xua tay, đảo mắt, qua loa đáp, trong lòng lại trầm nghĩ: Nếu như Bắc Vọng thật sự là hoàng tử, vậy tại sao lại bị đối xử như vậy? Trong sách sử, dù thân phận hoàng tử thế nào thì cũng chưa từng bị đối xử như thế này. Chỗ kia so với lãnh cung còn không bằng!

Hơn nữa, mấy ngày nay ở Đông cung, nàng cũng không nghe nói có hoàng tử bị giam cầm!

Vốn là đã loạn, bây giờ lại càng thêm rối loạn!

Hồ đồ chừng mấy ngày, Chu Vô Tâm quyết định không nghĩ đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Bởi vì trong Đông cung xảy ra một chuyện khác, cho nên đã hoàn toàn dời đi sự chú ý của nàng.

Chính là -- Thái tử Phi mang thai!

Mấy ngày nay nhìn bộ dạng vui vẻ, hí hửng của Thái tử vì sắp được làm cha, trong lòng Chu Vô Tâm cũng mơ hồ cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Ngươi nhìn không?” Hoàng hậu được ngự y thông báo tin Thái tử Phi mang thai, đã lập tức di giá đi đến Đông cung một chuyến, ở trước mặt Thái tử và Thái tử phi trầm giọng hỏi nàng: “Nếu đã đến rồi, sao không lại đây chúc mừng một câu?”

Chu Vô Tâm đứng tại chỗ, muốn nhắc chân đi tới, nhưng làm thế nào cũng không bước tiếp được. Cả nhà bọn họ hòa hợp vui vẻ đã gây tác động rất mạnh cho nàng, muốn nàng đến phá vỡ bức tranh gia đình hòa thuận, hạnh phúc như vậy, sao nàng có thể làm được.

Hoàng hậu nhìn ánh mắt dờ dẩn của nàng, khinh thường liếc qua một cái, sau đó quay người sang Thái tử phi, chúc mừng.

Sau khi cảm giác vui sướng trong lòng dần dịu lại, lúc này Thái tử mới chú ý tới nàng. Hân hào hứng chạy lại gần nàng biểu đạt cảm giác sung sướng khi được làm cha. Chu Vô Tâm cười miễn cưỡng, có một loại cảm giác kỳ quái xuất hiện khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy nụ cười của Thái tử rất chói mắt.

...

Những ngày qua không có Thái tử ở bên cạnh léo nhéo, trong phòng nàng trở nên vắng vẻ hơn, hơn nữa chân của nàng lại không tiện đi lại cho lắm, cho nên càng không thể chạy loạn giải sầu, nghĩ vậy, Chu Vô Tâm nghĩ người khổ sở nhìn đôi chân của mình.

Có điều, tuy Thái tử không tới, lại có một người bình thường đều đóng cửa không gặp ai, nay lại tự mình đến thăm.

Chu Vô Tâm khó hiểu nhìn Thái tử phi đột nhiên giá lâm, nghĩ thầm: Đang yên đang lành, người không ở trong phòng dưỡng thai mà lại chạy đến chỗ ta làm gì?

“Muội muội, chắc chắn đang nghĩ vì sao ta lại tới thăm muội đúng không?” Không hề vòng vo, Thái tử phi ngồi xuống, trực tiếp nhắc tới mục đích của chuyến đi này: “Quả thật ta tới nơi này là muốn nhờ muội muội, hy vọng trong thời gian ta mang thai, muội có thể giúp ta chăm sóc tốt cho Thái tử.”

“Hắn ăn được ngủ được, còn cần ta chăm sóc sao?”

“Chuyện này, ngự y đã nói, trong lúc mang thai, không thể hành phòng (xxoo).” Hai má Thái tử phi hơi ửng hồng: “Muội cũng biết, trong ngoài có bao nhiêu thiếu nữ đề ý tới Thái tử, ta nghĩ so với việc để những nữ nhân kia thừa cơ chiếm tiện nghi, còn không bằng để muội hầu hạ Thái tử, sau này ta cũng yên tâm.”

Ách. Người nghĩ ta là công cụ tiết dục hình người sao!

Thấy Chu Vô Tâm vẫn còn kinh ngạc, Thái Tử phi lại tiếp tục nói: “Huống chi, thái tử có tình cảm với muội. Hai người còn yêu thương nhau, cho nên chuyện này đối với cả hai cũng không phải chuyện xấu gì. Muội muội, muội nói có đúng không?”

“Không được, nhất định không được!” Chu Vô Tâm không để nàng ta nói thêm gì nữa, đúng là càng nói càng thái quá!

Thái tử phi tò mò, không nhịn được hỏi ra tiếng: “Sao lại không được? Chẳng lẽ muội không thích thái tử sao?”

“Ta với hắn là bạn bè, người đừng hiểu lầm!”

“Có sao?” Hai mắt Thái tử phi mở to, không tin: “Trong hoàng cung này, chuyện muội chung tình với Thái tử, tất cả mọi người đều biết.”

Thôi xong, một đời anh danh lừng lẫy của nàng đều bị phá hủy một cách không hiểu ra sao!?!

“Được rồi, muội muội, nên nói ta cũng nói rồi, ta không làm lỡ việc nghỉ ngơi của muội nữa. Muội suy nghĩ thật kĩ đề nghị của ta rồi trả lời cũng được.” Thái tử phi nói xong câu cuối mới đứng lên rời đi.

Chu Vô Tâm nhìn bóng lưng dần khuất của nàng ta, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Thái tử phi xuất hiện, lại một lần nữa nhắc nhở nàng, Thái tử là người đã có thê tử!

Sẽ có một ngày, hắn có càng nhiều phi tử, càng nhiều nữ nhân. Nhưng, đối với một linh hồn đến từ hiện đại như nàng, nàng không quan tâm nữ nhân khác có thể gả cho hắn hay không, cái nàng không thể chấp nhận là cùng một đám nữ nhân chung một trượng phu! Hơn nữa, nếu nàng không thích Thái tử, vậy trong hoàng cung này nàng được xem là cái gì? Là khách? Có thể xưa nay Thái tử không coi nàng là khách! Là chủ nhân! Nàng cũng không phải chủ nhân của nơi này!

Huống chi, tần suất nàng xuất hiện ở Đông cung, ngay cả Thái tử phi cũng cho rằng nàng thích Thái tử, như vậy thái tử sẽ nghĩ như thế nào đây? Cảm thấy nàng đang chơi trò lạc mềm buộc chặt, vì vậy mới tùy nàng tự diễn tự vui?

Hắn là Thái tử! Không phải người bình thường!

Rõ ràng không muốn tiếp nhận hắn, rồi lại xem như đương nhiên mà hưởng thụ ý tốt của hắn.

Rõ ràng trong lòng đã có người khác, lại do dự, chân chừ ở bên cạnh hắn.

Sao nàng có thể ích kỷ như vậy! Không biết xấu hổ như vậy!

Nói gần, nàng như thế, Thái tử phi nên làm gì? Nói xa, sau này, khi đối mặt với con hắn, nàng làm sao có thể chịu được.

Tình yêu nhiều lúc cũng không phải là chuyện đến từ hai phía. Không phải cứ Thái tử nói yêu nàng thì nàng có thể chấp nhận ngay lập tức, mà cũng không phải vì Thái tử đã làm nhiều việc khiến nàng cảm động thì nàng sẽ bất chấp tất cả mà chọn hắn.

Nếu không thích, không yêu, thì đừng cho hắn xuất hiện ý nghĩa dư thừa nào, cũng không nên cho hắn cơ hội.

Đặc biệt là không ở quá gần hắn, khiến nhiều người hiểu lầm.

Xem ra quả thật nàng không thể tiếp tục ở chỗ này nữa.

Sau khi quyết định, ngày hôm sau, Chu Vô Tâm nhân lúc Thái tử đến thăm Thái tử phi, dưới sự giúp đỡ của Hoàng hậu, rời khỏi Đông cung, trở về Chu phủ.

Hoàng Thiện nghe tin nàng trở về, không nói hai lời, phái Tiểu Hắc đến, tùy tiện nói một lý do rồi lập tức đưa nàng đến nhà mới của mình.

Hoàng Thiện không muốn nàng lại chịu thêm bất kỳ tổn thương gì, cho dù chuyện này về tình về lý đều không hợp quy cũ, nhưng hắn cũng mặc kệ, nhất định phải kéo nàng về nhà.

Hiện tại, vết thương trên đùi nàng còn chưa lành, không chừng Ký Lam, Ký Hương, hay Ninh An lại nhân lúc rảnh rỗi mà đến chỗ nàng gây chuyện thì rất phiền phức.

“Ca, muội ở chỗ này, làm gì cũng không tiện.” Chu Vô Tâm không vui. Chưa từng nghe tới em chồng lại ở cùng chị dâu, không phải muốn kiếm chuyện chứ? Huống chi, thái tử có nói với nàng, Liễn Tổ Tổ đã quen biết Ninh An từ khi còn nhỏ, nay nàng ở lại đây, có khi so với Chu Phủ còn nước sôi lửa bỏng hơn.

“Ta biết muội lo lắng cái gì, muội yên tâm đi. Tổ Tổ với Ninh An không phải cùng một loại người.” Hoàng Thiện vỗ đầu nàng an ủi: “Ta không thể chấp nhận chuyện muội sẽ mất tích thêm một lần nữa. Vì thế, để muội ở dưới mí mắt ta, ta mới cảm thấy yên tâm.”

“Chuyện này, nhờ tẩu tử (chị dâu) buồn bực thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, thời gian muội ở Đông cung, là nàng ấy đề nghị ta đón muội trở về, sao nàng ấy có thể buồn bực được!” Hoảng Thiện một mặt ôn hòa vuốt đầu nàng, Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, vẫn là về nhà mới có cảm giác có người thân lo lắng, yêu thương. Chuyện nàng mất tích lúc trước chỉ sợ chỉ có một mình Hoảng Thiện là thật sự lo lắng cho nàng.

Ở hiện đại, phần lớn các gia đình đều chỉ có một con, không có mấy người là có ca ca, tuy rằng lúc nàng đến đây làm chuyện gì cũng không vừa ý, thường bị hắt hủi, vắng vẻ, hăm hại, nhưng vẫn có người ca ca này chăm sóc, nghĩ lại, cũng cảm thấy bản thân khá hạnh phúc.

Nói chung tuy vị ca ca này hơi bà tám*, nhưng tất cả đều suy nghĩ cho nàng, vậy trước mắt cứ quyết định ở lại đây đi, với lại, nàng cũng không còn nơi nào để đi nữa.

(*nhiều chuyện, quản quá rộng)

Chu Vô Tâm vỗ bờ vai của hấn cười ha hả đồng ý, nhưng trong lòng lại có tính toán khác: Một ngày nào đó nàng sẽ rời khỏi nơi này, vì thế, nàng phải mau mau tích góp tiền, tích góp thật nhiều tiền...

...

Chu Vô Tâm phát hiện, hể là một nam nhân mạnh mẽ, cường tráng, sau khi thành hôn, tính tình sẽ không tự giác mà lấy dính một ít tính khí của nữ nhân.

Nàng thật không hiểu nổi, vì cọng lông gì mà sau khi nam nhân thành gia đều mất giá như vậy, còn theo người ta làm ông mai, bà mai, cả ngày ăn no không có chuyện gì làm, cứ đi tám chuyện đại sự của người khác.

Giờ thì hay rồi, trước nay Hoảng Thiện luôn không quan tâm mấy đối với hôn sự của nàng, nhưng sau khi thành thân, không biết hấn bị gì mà mỗi ngày đều sắp xếp việc xem mặt cho nàng.

Ở hiện đại, loại tiết mục này cũng diễn ra hằng ngày, có điều tại sao sau khi xuyên đến cổ đại, nàng vẫn không thể yên tĩnh qua ngày được vậy!

“Ta nói này, tẩu tử, loại chuyện sắp xếp xem mặt gì gì đó không phải đều là thú vui của nữ nhân sao, từ lúc nào mà ca ca ta cũng thích làm chuyện này vậy. Tẩu nhìn xem đi, cả ngày huynh ấy chẳng làm được chuyện gì đáng hoàng cả, tẩu phải quản huynh ấy thật nghiêm mới được!” Chu Vô Tâm vừa thấy Tổ tổ đã lập tức nhào tới kẻ khô.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Chỉ cần Hoảng Thiện cưới ai, thích ai, thì Chu Vô Tâm cũng sẽ thích người đó, hơn nữa, trải qua một khoảng thời gian ở chung, Chu Vô Tâm phát hiện, Liễu Tổ tổ không giống với những gì nàng đã tưởng tượng.

Cô gái này dịu dàng đến mức người ta phải ước ao ghen tị.

Ai cưới được nàng, chắc chắn rất có phúc.

Chu Vô Tâm cũng thích kiểu người như vậy, thường thường ở cùng nhau, không chừng thiện cảm giữa nàng và nàng ấy sẽ từ từ được hun đúc, vì thế, mới có chuyện nàng chờ không kịp mà chạy lại chỗ Liễu tổ tổ cày độ tồn tại.

Có điều Liễu Tổ Tổ không nghiêng về phía em chồng là nàng mà lại hướng về trượng phu nhà mình, còn mở miệng dịu dàng khuyên bảo: “Là do chàng ấy sốt ruột, hy vọng muội sớm ngày tìm được hạnh phúc của mình.”

“Hạnh phúc không tìm đến, mà phải chờ. Tình yêu là như thế.” Chu Vô Tâm nhấn mạnh.

“Muội không đi tìm, làm sao biết khi nào nó mới đến đây?”

“Tìm tới đâu không lâu bền, Phật nói, lúc duyên chưa tới, thì người gặp được lúc này sớm muộn gì cũng sẽ vuột mất.”

Chu Vô Tâm đột nhiên nghiêm túc nói chuyện khiến Liễu Tổ Tổ sững sờ một trận: “Trước đây đã nghe Thái tử điện hạ nói muội rất đặc biệt, bây giờ ta càng ngày càng phát hiện, muội muội quả nhiên khác với tất cả mọi người... Hoàn toàn không đi theo con đường bình thường.”

Ngay lúc hai người đang bàn luận về vấn đề chung thân đại sự, thì đột nhiên Hoàng thiện mang theo vẻ mặt vô cùng lo lắng xông tới, còn bảo Tiểu Hắc khiêng Chu Vô Tâm lên vai, chạy thẳng ra chiếc xe ngựa đang đợi bên ngoài: “Nhanh lên, nhanh lên một chút, ta đã cho người hẹn Lê công tử ở thành Nam, mọi người mau mau đến đó xem một chút.”

“Ca, mới sáng sớm mà mọi người đã đến gặp hân thể này, ca, mọi người không đi có được không!”

Hoàng Thiện không hề tỏ vẻ muốn tiếp tục dài dòng với nàng.

Sau khi thành hôn, hân không chỉ càng lúc càng trở nên bà tám, mà ngay cả sự dịu dàng hằng ngày cũng bị quét hết sạch sành sanh, hoàn toàn biến thân trở thành một nam nhân hung hãn! Chỉ cần nhắc tới việc đi xem mặt của Chu Vô Tâm, thì tốc độ kia, có thể nói là không kém sao nhiều so với sấm rền, chớp giật: Nhanh, chuẩn, hung tàn. Vì để đưa nàng đi xem mặt, mà bất chấp bất cứ biện pháp, bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nàng thật sự không thể nào hiểu nổi, sao đang yên đang lành Hoàng Thiện lại vội vã gã nàng đi!

Nàng không thiếu yêu nhé!

Nhưng, Hoàng Thiện không định phí lời với nàng, cũng không cho nàng nói lý, nhanh chóng gả nàng ra ngoài chính là mục tiêu nửa đời sau của hân.

Chẳng qua, sao Chu Vô Tâm có thể đồng ý với suy nghĩ của hân được. Trong lòng nàng đã có Ninh Thuận, không có khả năng sẽ qua lại, dây dưa với những người này!

...

Lúc đến chỗ hẹn, Hoàng Thiện cảnh cáo nàng lần nữa: “Mọi người ngoan ở chỗ này, nếu mọi người lại bỏ chạy, tối nay mọi người chờ bị ta trừng trị đi.”

“Yên tâm yên tâm, lần này mọi người sẽ không chạy.” Ta làm hân bỏ chạy không được sao.

“Vậy thì tốt. Ta ở dưới lầu xem xét, mọi người với Lê công tử cứ từ từ tâm sự. Những người ta giới thiệu với mọi người đều là những phú gia giàu có số một số hai trong kinh thành, đảm bảo sẽ không bạc đãi mọi người.” Hoàng Thiện nói thêm vài câu, sau khi dẫn nàng lên lầu gặp đối tượng, mới lập tức đi thẳng xuống lầu chờ đợi.

Khỏi nói, mỗi một người Hoàng Thiện tìm cho nàng đều có gia cảnh, ngoại hình tốt đẹp, nhưng bắt đầu từ khi tới nơi này nàng thật sự đã nhìn thấy quá nhiều anh chàng đẹp trai, con mắt cũng bị nuôi đến kén chọn, cho nên lúc này, ngoài Ninh Thuận, Thái tử, Bắc Vọng, Hoàng Thiện thì nàng không còn cảm thấy người nào xuất sắc hơn nữa.

Chu Vô Tâm nhìn Lê công tử ngồi đối diện, đang tính toán làm cách nào mới có thể dọa hân bỏ chạy, thì lúc này, Ninh Liên lại đột nhiên xuất hiện từ một căn phòng gần đó, mà hân sau khi nhìn thấy nàng, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng chói mắt: “Ồ, nàng ở đây làm gì?”

Chu Vô Tâm liếc hân một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Xem mặt.” Sao ta đến chỗ nào cũng có thể gặp người vậy hả!

Theo câu trả lời của nàng, Ninh Liên lại dời mắt lên người ngồi đối diện nàng, cười đến hoa cỏ cũng run rẩy.

“Kiểu người như nàng mà người cũng đề ý?” Sau đó thu lại cây quạt, nghiêng ngang ngồi xuống bên cạnh nàng: “Tiêu tiền như nước, buổi tối hay nói mớ, thấy nam nhân là treo tường, ngay cả thái giám cũng không tha. Người xác định muốn tìm người như nàng sao?”

Lê công tử đối diện nghe được những lời này, nụ cười ôn hòa vốn treo trên mặt từ lúc gặp nàng lập tức trở nên cứng đờ: “Người là...?”

“Bản vương là ai còn cần phải nói cho người sao?”

Nghe được hai chữ bản vương, hân không cần suy nghĩ cũng biết người trước mặt có địa vị thế nào.

Quả nhiên, Lê công tử nhìn kỹ Chu Vô Tâm hai lần, cảm thấy gánh vác không nổi, nên vội vàng tùy tiện tìm một lý do rồi chạy mất.

“Này!” Chu Vô Tâm thấy Lê công tử rời đi, chọc chọc Ninh Liên: “Tuy rằng ta rất cảm kích việc người giúp ta đuổi kẻ phiền phức kia đi, nhưng mà khi bịa chuyện có thể xin người bịa có mức độ được không. Người lúc nào thì thấy ta tiêu tiền như nước? Lúc nào thì nghe ta nói mớ trong khi ngủ? Còn nữa, ta không có thói khác giống như người nói. Bốn thiếu thư là đại gia khuê tú, thiên kim tiểu thư cho nên đối với xuân sắc bên kia tường, một chút cũng không có hứng thú.”

Nói xong, cầm lấy giấy, đứng lên: “Ta không nói nhảm với người nữa, ta còn phải về nhà.”

Dù sao thì gặp phải hân chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, nếu không lập tức xảy ra, thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra, vì thế, nàng quyết định phải cách xa hân một chút. Nàng là một phế nhân đấy, không chịu nổi chút chuyện ngoài ý muốn gì gì đó đâu!

Ninh Liên dùng quạt cản nàng lại: “Bản vương đã nói nàng có thể đi rồi hửm?”

“Nơi này không phải vương phủ, ta muốn đi thì đi, sao lại không được?”

“Đương nhiên không được.”

Nói xong, Ninh Liên cứ thế ôm nàng lôi lên xe ngựa.

Chu Vô Tâm liếc mắt hét to: “Người muốn đưa ta đi đâu?”

“Quý phủ của Bản vương!”

“Đi làm gì?”

“Bản vương đói bụng, phải về ăn cơm.”

“Không phải vừa rồi người mới ăn há?”

“Mặc dù bản vương nói đói bụng, nhưng có cần phải ăn ngay lập tức không?”

Ninh Liên hơi thả lỏng tay một chút, Chu Vô Tâm lại bắt đầu gào lên: “Ta không đi! Ta phải về nhà mình ăn cơm!”

Nàng nhìn gương mặt dần dần trở nên không vui của Ninh Liên, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt: Giận rồi!

Hắn đường đường là Cửu vương gia, sao có thể cho phép người khác từ chối mình! Điều này không chỉ thiên lý khó dung mà ngay cả tự tôn của hắn cũng không thể tha thứ!

Vì thế: “Đi hay không nàng không có quyền quyết định, bản vương muốn nàng đi cùng, thì nàng nhất định phải đi. Đừng nói nhảm nữa, nếu không bản vương sẽ không khách khí!”

Sau khi thử nghiệm qua hai lần Ninh Liên tức giận, nàng đã hoàn toàn không có can đảm nhỏ rầu lão hồ nữa. Nàng căng thẳng ngồi xuống, cười cười làm lành: “Ngài đừng tức giận, đừng tức giận, kéo tôn thương thân thể thì không đáng. Đề nghị ngài, ngài nói sao thì cứ như vậy đi.”

Ninh Liên liếc xéo nàng một cái, dùng quạt nâng cằm nàng lên: “Có phải nàng đã quên những lời bản vương đã nói với nàng không?”

“Chưa quên chưa quên.” Người nói nhiều như vậy, sao ta nhớ là câu nào chứ.

Ninh Liên vừa thấy bộ dạng đó của nàng đã biết chắc chắn là nàng quên mất rồi, cũng không tức giận, lặp lại một lần nữa: “Bản vương thích người nghe lời, nàng nhớ không?”

“Nhớ kỹ nhớ kỹ.”

Ôi, cuộc sống... Vì cọng lông gì mà những nam nhân nàng gặp đều thích cổ tình gây sự, bá đạo đến đòi mạng như vậy hả hả!!!!

Haiz, tháng ngày bị áp bức thế này, đến khi nào mới chịu chấm dứt đây.

Sau khi tới phủ của Ninh Liên, Ninh Liên lập tức sai người chuẩn bị một bàn cơm nước phong phú. Chu Vô Tâm ngồi trong phòng nhận lấy ánh mắt rửa tội của bọn hạ nhân, muốn dễ chịu không dễ chịu, cũng không cảm thấy tự tại bao nhiêu.

Đám người kia có phải có bệnh hay không vậy, không phải chưa từng nhìn thấy nàng, làm gì mà từng người từng người đều lộ vẻ tươi cười kiểu ‘Người sẽ là vương phi’ mà nhìn nàng thế hả!! Hơn nữa loại tươi cười kia của Ninh Liên, có cần gian xảo như vậy không?

Ninh Liên nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của nàng, cảm thấy rất thú vị. Hắn lắc cây quạt: “Sao vậy? Trên mông nổi nốt? Mới ngồi một lúc mà đã có thể lắc thành như vậy?”

“Cái kia, ạch, không có gì. Chẳng qua mọi người đều nhìn chăm chăm hai chúng ta, cảm thấy rất kỳ quái...”

“Kỳ quái? Được, bản vương bảo bọn họ ra ngoài.” Ninh Liên nói xong, lập tức sắc khoát muốn phát tay lệnh bọn hạ nhân lui ra. Chu Vô Tâm vội vàng kéo hắn lại: “Đừng!”

Hắn chính là một tên lưu manh hàng thật giá thật đấy, nếu để những người này lui xuống, nhờ hắn lại nhân lúc đó mà làm ra loại chuyện vượt rào gì với nàng, thì không phải nàng sẽ bị thiệt thòi lớn sao.

Ninh Liên nhìn nàng đỏ mặt tía tai, trong lòng khẳng định nàng đang oán thầm mình là tên lưu manh. Hắn không hiểu, những nữ nhân khác đều ước gì hắn có thể chiếm chút tiện nghi của họ, nhưng còn nàng, sao nàng lại không giống với những người đó chứ! Bộ trong mắt nàng hắn không có chút trọng lượng nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Có điều, nàng càng như thế hấn càng muốn để bọn hạ nhân đi ra ngoài.

Nhưng mà lúc này Chu Vô Tâm lại sống chết không cho.

Bọn hạ nhân đứng nơi đó, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác một chút, đến cuối cùng cũng không biết nên nghe lời ai.

Mặc dù Cửu gia mới là chủ nhân của vương phủ, ngài nói cái gì người khác không dám không nghe, nhưng mà lúc này bọn họ cũng phải cân nhắc theo ý kiến của Chu Vô Tâm nữa, biết đâu sau này nàng trở thành vương phi thì sao. Hơn nữa, bọn họ cũng chú ý đến nụ cười rục rờ trên mặt Cửu gia, dường như cùng nàng đối chọi, lôi kéo như vậy, là chuyện rất vui vẻ. Vậy, rốt cuộc vẫn là đi hay không đi đây?

Thật khó xử...

Có điều, bọn họ cũng không cảm thấy khó xử quá lâu, bởi ngay trong lúc hai người lẳng nhà lẳng nhằng, nhà bếp đã mang tất cả những món ăn vào trong.

Nhìn thấy bàn thức ăn, Ninh Liên cũng không nháo loạn với nàng nữa. Hấn đẩy cái tay đang nắm lấy cánh tay mình của nàng ra, cầm lấy đôi đũa không ngừng mà gấp rau cho nàng, nhưng bản thân hấn lại không ăn gì cả chỉ mở to đôi mắt gian tà nhìn nàng ăn.

Chu Vô Tâm nhìn chén nhỏ chất đầy thức ăn trước mặt, không nhìn được mở miệng: “Này, Cửu gia, ta nói nè, hôm nay có phải ngơ ngác bị cái gì kích thích không?”

Ninh Liên ghé miệng lại gần vành tai của nàng, hơi thở như hoa lan: “Gọi ta là Tiểu Ninh Liên.”

Chu Vô Tâm bị hấn dọa, tóc gáy dựng thẳng từng cọng: “Ngơ ngác đến từng tuổi này rồi mà, đầu còn nhỏ nhắn gì nữa.”

“Để nàng gọi thì nàng cứ gọi, sao nàng nói nhảm nhiều vậy.” Ninh Thuận còn lớn tuổi hơn hấn nhưng nàng vẫn kêu đấy thôi, dựa vào các gì mà đến lượt hấn lại chê hấn già!! Vật nhỏ đúng là muốn ăn đòn mà.

“Tiểu... Ninh Liên... Tiểu... Ai nha, thật không được tự nhiên, tên ngơ ngác đã rất tốt rồi, cần gì phải thêm chữ ‘Tiểu’ vào chứ, rất ảnh hưởng đến hình tượng cao lớn vĩ đại của ngài đấy.”

“Bản vương thích.” Ninh Liên thả đôi đũa xuống, nâng mặt nàng lên, giọng nói lập tức thay đổi: “Không phải nàng không muốn về nhà chứ?”

Chu Vô Tâm vội vàng mở miệng: “Đừng! Tiểu Ninh Liên! Tiểu Ninh Liên! Tiểu Ninh Liên, ta gọi còn không được sao?” Đừng lợi dụng cơ hội bắt nạt người tàn phế như ta có được không!

“Lúc này mới ngoan.” Ninh Liên hài lòng thả nàng ra: “Bản vương ghét nhất là người không nghe lời. Nàng phải nhớ kỹ. Lời nói tương tự thế này bản vương không muốn nói lần thứ ba.”

Chu Vô Tâm mở to mắt trừng hấn, may mà nàng không có ý muốn sống hết đời với hấn, nếu không, nhất định sẽ chết sớm sớm siêu sinh. Loại kỹ năng nói không gió cũng thành bão này ai mà chịu cho nổi.

Không biết có phải vì hôm nay tâm tình của Ninh Liên rất tốt, hoặc có nguyên nhân khác, nói chung, Ninh Liên không gây khó dễ hay chinh nàng như lúc trước, nói ăn cơm lại thật sự chỉ ăn cơm, ăn xong còn cho người đưa nàng về chỗ Hoảng Thiện.

Không những thế trước khi chia tay chỉ nói một câu khó hiểu, đại loại như không cho nàng hờ hững với hấn nữa, sau đó lại cười cười lắc lắc cây quạt nói tạm biệt với nàng.

...

Sau khi trở lại, Hoảng Thiện không hề hỏi tại sao nàng lại ở cùng Ninh Liên, mà là tiếp tục lôi ra một đồng chân dung nam nhân cho nàng chọn.

Chu Vô Tâm nhìn hấn và Liễu Tổ Tổ “Phu xướng phụ tùy”, nhìn không được muốn bùng nổ, ai oán gào khóc: “Đại tẩu, hai người có muốn lại đi động phòng một hồi nữa không!”

...

Đối với việc nàng đột nhiên rời khỏi Đông cung, nàng đã sớm suy đoán lấy tính cách của Thái tử, sẽ có một ngày hấn nhất định tới tìm nàng để hỏi cho ra nhẽ.

Cho nên, hôm nay mới qua khỏi thời gian lâm triều, phủ Hoảng Thiện lập tức nghênh đón một vị khách quý là Thái tử.

Thái tử vừa gặp mặt Chu Vô Tâm đã trực tiếp hỏi nàng: “Rốt cuộc thì tại sao nàng lại rời cung? Trong cung có đầy đủ thuốc men, có thể làm vết thương trên chân nàng nhanh lành hơn mà.”

Chu Vô Tâm xua xua tay, hần vẫn dịu dàng quan tâm nàng như cũ, nhưng lại khiến nàng mỗi lần nhìn thấy đều vô cùng khó chịu: “Ta cũng không yếu ớt như vậy. Hơn nữa ta ở chỗ của ca ca cũng tốt lên rất nhanh.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, nơi này là nhà ta, thiên hạ này có loại thuốc gì mà ca ca ta không lấy được, người nói đi.”

Chu Vô Tâm không muốn hần lãng phí quá nhiều thời gian trên người mình, nàng dứt khoát chống gậy định rời đi: “Ta muốn đi xem mặt, Dạ, tự người đi chơi đi.”

Thái tử sững sờ: “Nàng muốn thân cận với ai?”

“Đương nhiên là với đối tượng ta xem mặt!” Hần không cảm thấy hỏi câu này rất phí lời sao.

“Sao nàng lại nghĩ tới chuyện...”

Lúc này đối lại là Hoảng Thiện ngắt lời hần, Hoảng Thiện đã chờ bên ngoài một hồi lâu nên đã sớm nghe hết mọi chuyện. Tốt xấu gì đây là cũng là muội muội của chính mình, nàng muốn làm gì, chỉ cần nghe giọng điệu nàng thì hần cũng đoán được, cho nên rất phối hợp, sốt ruột nhảy vào nói với Chu Vô Tâm: “Nhanh lên, nhanh lên, Trương công tử đã chờ ở thành Bắc một lúc rồi kia!”

“Dạ, không tiễn. Ta đi trước!” Chu Vô Tâm nháy mắt với Hoảng Thiện, không chừa cơ hội cho Thái tử nói chuyện, hai người đã vội vội vàng vàng kéo nhau rời đi.

Thái tử vẫn đứng tại chỗ, dường như suy nghĩ đã ngừng hoạt động, khiến hần trong một khoảng thời gian vẫn không thể nào hiểu được vì sao cảm giác Chu Vô Tâm đang trốn tránh hần lại mãnh liệt như thế.

Sau khi Thái tử rời khỏi phủ Hoảng Thiện, hần mờ mịt từ từ đi dạo trên đường. Lúc này không khí xung quanh vô cùng ồn ào, náo nhiệt, nhưng tại sao trong lòng hần luôn cảm thấy thật vắng vẻ.

Kinh thành vẫn là Kinh thành như trước kia, nhưng mà người trong thành dường như đang dần thay đổi.

Khiến người ta càng ngày càng nhìn không thấu.

Đừng nghĩ Chu Vô Tâm có thể giải quyết xong Thái tử ngay trong lần này, bởi có lẽ Thái tử không phải người dễ giải quyết như vậy.

...

Nếu nhìn trên những khía cạnh khác, thật ra Chu Vô Tâm cảm thấy chính mình rất may mắn.

Bởi vì, từ sau lần đó, mỗi lần nàng đi thân cận, đều gặp cảnh vô cùng trớ trêu.

Coi như dù nàng không tham gia thân cận, không phải Ninh Liên thì cũng là Thái tử, hai người này nhất định sẽ ‘vô tình gặp phải’ nàng ở quán trà, nhà trọ hay phường thuyền* nào đó. Có hai người làm loạn, nàng hoàn toàn không có cách nào thuận lợi xem mặt, mà nếu Hoảng Thiện phải rời phủ giải quyết công việc thì hai người này sẽ lập tức cùng nhau xuất hiện.

Làm cho nàng không có thời gian nói chuyện yêu đương hay thành thân với người khác.

(* ~ giống kiểu du thuyền thời hiện đại, trên thuyền có dựng thêm phòng, mái che các loại)

Ninh Liên là do ăn no rừng mỡ, xem nàng là thú tiêu khiển giết thời gian nên nàng còn có thể nhịn một chút, nhưng còn Thái tử, lúc này chỉ cần gặp vừa mặt hần, thì trong đầu nàng sẽ bắt đầu không nghe chỉ huy mà xuất hiện hình ảnh hần ngồi xổm trước mặt Thái tử phi, lắng nghe động tĩnh thái nhi, sẽ khiến nàng nhớ đến nụ cười mỹ mãn hạnh phúc của Thái tử phi và những lời Hoàng hậu nói với nàng. . .

Chu Vô Tâm vẫn chưa thể tiếp thu việc ba vợ bốn nàng hầu ở cổ đại, vì thế nàng sẽ không tha thứ nếu bản thân trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình hạnh phúc của người khác.

Cho nên, sau khi bị hần quây tung ở buổi xem mặt, nàng quyết định làm mặt lạnh, duy trì khoảng cách nhất định với hần: “Dạ, người và ta không quen không biết, sau này chuyện của ta người đừng nhúng tay vào nữa.”

Trong một chốc Thái tử vẫn không thể chấp nhận được việc Chu Vô Tâm đột nhiên thay đổi thái độ với mình. Hần chỉ cho rằng nàng đang buồn bực vì hần quá nhiều buổi xem mặt của nàng, cho nên chỉ dùng lời nói mềm nhẹ làm nàng hải lòng, còn luôn không ngừng lải nhải bên tai nàng, không để nàng yên.

Chu Vô Tâm thật sự cảm thấy nếu nàng và Thái tử tiếp tục dây dưa như vậy thì sớm hay muộn nàng cũng sẽ chìm sâu vào. Người ta nói mà, nữ nhân nào có thể chịu được viên đạn bọc đường và nhu tình mật ý đồng thời tấn công trong thời gian dài chứ!

“Dạ, sau này người đừng tới tìm ta nữa!” Chu Vô Tâm quyết định lần này nhất định phải quyết liệt từ chối. Ở một số thời điểm, nếu lòng dạ nữ nhân đã muốn ác độc thì chắc chắn sẽ không chừa đường sống cho ẻ khác. Muốn nàng và hắn tiếp tục dây dưa thì đối với nàng, với hắn, và với Thái tử phi cũng không có bất cứ chỗ tốt gì.

Thái tử im lặng một lát mới nghiêm túc hỏi nàng: “Tại sao?”

“Bởi vì từ sớm ta đã nói với người, chúng ta không thể.”

“Ta có nhiều thời gian.”

“Nhưng mà ta không muốn cho người thời gian. Ta đã có người trong lòng. Người đừng lãng phí thời gian và sức lực trên người ta nữa, tất cả chỉ vô dụng mà thôi.”

Chu Vô Tâm trịnh trọng từ chối làm tổn thương tự tôn của Thái tử.

Nhưng hắn vẫn cố gắng khiến bản thân duy trì bình tĩnh, hỏi nàng: “Là ai?”

Chu Vô Tâm khẽ cắn răng, do dự không biết có nên đem chuyện Ninh Thuần nói ra không thì lúc này, Ninh Liên đột nhiên xuất hiện sau lưng Thái tử.

Hắn lắc lắc cây quạt cười xán lạn chào hỏi hai người.

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, vội vàng kéo hắn lại gần mình, dùng sức hôn lên mặt hắn một cái, rồi mới quay đầu nhìn Thái tử: “Ninh Liên.”

Quả nhiên, đừng thấy chiêu này vừa cũ vừa cầu huyết, nhưng cũng tương đối có tác dụng, ít nhất so với việc nàng nói ra chuyện Ninh Thuần thì có lực sát thương hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Nhìn ánh mắt muốn phun ra lửa của Thái tử, Chu Vô Tâm có thể nhìn ra lúc này hắn tức giận bao nhiêu.

Nàng thích ai không thích, lại cứ đi thích đối thủ lớn nhất của hắn, việc này so với những chuyện khác còn kích thích hơn.

“Hi vọng sau này hắn có thể buông tay ta, trở lại bên cạnh Thái tử phi.” Chu Vô Tâm yên lặng nói thầm trong lòng.

Mà Ninh Liên giống như đã nhìn thấu tâm tư của nàng, ngay lúc Thái tử trừng mắt nhìn Chu Vô Tâm, rất phối hợp mà ôm nàng vào ngực, nhướn mày khiêu khích: “Thái tử ca ca, lẽ nào người thích nhìn người khác thân thiết sao?”

Thái tử lạnh lùng ngheh đón ánh mắt của Ninh Liên trong chốc lát, lại không đối chọi gay gắt với hắn như ngày thường, mà chỉ ném lại một câu: “Nàng sẽ hối hận!” Rồi ngheh ngang rồi đi.

Mãi đến khi Thái tử đi xa, Ninh Liên mới thả nàng ra, ngoài cười nhưng trong không cười, giễu cợt: “Tiểu yêu tinh, lá gan không nhỏ nha, không ngờ nàng lại dám lấy bản vương ra làm lá chắn.”

Thái tử vừa đi, mặc dù tâm tình Chu Vô Tâm vẫn hơi mất mát, nhưng cũng xem như đã hoàn thành một chuyện tốt.

Bởi vì không yêu, cho nên lúc từ chối mới có thể dứt khoát như chém đinh chặt sắt vậy.

Nàng thánh tình yêu chính mình chỉ thuộc về hai người, mà trong thế giới của Thái tử có quá nhiều đồng thau lẫn lộn. Nàng vốn nghĩ rằng nếu từ chối hắn thì bọn họ vẫn có thể làm bạn bè, nhưng dần dần nàng hiểu ra, khi tình yêu bị bóp chết, cũng là lúc hai người hoàn toàn trở thành người xa lạ.

Nàng với Thái tử, nhất định đến bạn bè cũng không thể làm được.

Chu Vô Tâm nhìn phương hướng Thái tử rồi đi, im lặng một lúc, lại đột nhiên cảm thấy mình và Thái tử thật giống nhau.

Yêu người không yêu mình, không yêu người một mực theo đuổi chính mình. Dù biết điều đó sẽ khiến bản thân đầy rẫy vết thương, vẫn không dễ dàng từ bỏ.

Nàng có thể hiểu được tâm tình của Thái tử lúc này, giống như khi Ninh Thuần từ chối nàng vậy. Có điều, trên thực tế, từ tận đáy lòng, lúc mới bắt đầu nàng đã không hi vọng xa vời cái gì, vì dù sao bản thân nàng cũng biết Ninh Thuần đã thề cả đời không cưới, chẳng qua trái tim nàng vẫn nghĩ, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn là tốt rồi. Mà Thái tử lại muốn hai người ở cùng nhau, vì lẽ đó, nàng có thể tiếp tục kéo dài mối quan hệ này với Ninh Thuần, nhưng lại không có cách nào tiếp tục dây dưa với Thái tử.

Chẳng qua điều tương đối không thuận lợi là tính tình của Ninh Thuần siêu cấp khó tiếp cận hay ở chung, cho nên áp lực của nàng cũng không nhỏ.

“Bản vương còn ở đây, sao nàng dám ngây người, hửm?” Ninh Liên nhìn thấy Chu Vô Tâm dờ ra, lập tức dùng sức đẩy nàng một cái.

Bị hấn quấy rối như thế, Chu Vô Tâm mới lấy lại tinh thần, mở miệng đáp lời: “Ai bảo ngươi luôn lấy ta làm trò tiêu khiển chứ. Chúng ta đều như nhau cả thôi, cũng xem như hỗ trợ lẫn nhau ấy mà.”

Ninh Liên trưng ra vẻ mặt hứng thú dạt dào, kéo cái người muốn đi là Chu Vô Tâm lại: “Lợi dụng bản vương rồi coi như xong?”

“Lúc này ngươi lấy ta làm lý do để cãi nhau với Dạ, bây giờ ta chỉ đáp trả lại thôi, cái gì mà xong với không xong chứ?”

Có điều khi Ninh Liên đã kích người khác thì đến một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho người ta: “Nàng? Vậy mà cũng muốn đặt ngang hàng với bản vương sao?”

Nói xong, lại nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhúm như khổ qua của nàng, Ninh Liên nhin xuống, không tiếp tục làm khó nàng nữa. Lòng bàn tay hấn chạm nhẹ vào nơi nàng vừa hôn qua, giống như xúc cảm kì diệu, đẹp đẽ lúc ấy vẫn còn lưu lại. Đột nhiên, hấn dùng tay nâng cằm nàng lên, ghé mặt lại gần...

Chu Vô Tâm cho rằng hấn lại muốn giờ trò lưu manh, sợ đến mức dùng một tay che miệng, còn một tay lại nắm chặt cây gậy, khó khăn lui về sau từng bước, ai ngờ, lúc này Ninh Liên bỗng dưng phun ra một câu khiến nàng có một loại xúc động muốn chém chết hấn: “Sao vậy? Mong tưởng bản vương sẽ hôn nàng hửm? Chỉ bằng dung mạo bình thường của nàng?” Dùng một chút, lại cười đến càn rỡ: “Bản vương khuyên nàng một câu, là người thì nên tự biết mình một chút sẽ tốt hơn.”

Á, tên Ninh Liên này là một kẻ đáng ghét chuyên môn muốn ăn đòn mà!

Nếu không phải là e ngại tính cách lúc không vui sẽ động kinh của hấn thì nàng thật muốn đập hấn một gậy!

“Đi! Bản vương đói bụng, đi ăn cơm!” Ninh Liên nhìn thấy vẻ mặt vì quần bách mà đỏ sạm như sắp chảy máu của nàng, tâm tình lập tức tốt đẹp hẳn. Mỗi lần chỉ cần đùa giỡn nàng thì nàng luôn có thể mang cho hấn nhiều chuyện thú vị, vui vẻ khác nhau. Đứng là cực kỳ thú vị.

“Không ăn. Ta phải về nhà.” Tỷ đây cũng biết tức giận đấy!

“Tiểu yêu tinh, nàng lại định giờ tính tình ra rồi hả?” Ninh Liên nhìn nàng, cây quạt trên tay dứt khoát khép lại, dùng đuôi mắt liếc nàng một cái: “Ai, nếu như Thái tử ca biết vừa nãy nàng cố ý diễn kịch với ta để lừa hấn thì không biết hấn sẽ nghĩ thế nào nhi...”

Quên đi, nàng đâu không lại hấn, hơn nữa bất cứ lúc nào tên này cũng nhân cơ hội mà tóm lấy sơ hở của nàng, nàng nhận mệnh còn không được à.

Không phải chỉ đi ăn một bữa cơm sao, who sợ who...

Từ sau khi Chu Vô Tâm nói như vậy với Thái tử, cũng không biết hấn thật sự từ bỏ hay đang tự mình điều chỉnh cảm xúc, nói chung mãi đến khi vết thương trên chân nàng hoàn toàn khỏi hấn, hấn cũng không tiếp tục xuất hiện nữa.

Ngược lại, Ninh Liên lại trở thành một kẻ bám dai như đĩa, vẫn quấn quýt lấy nàng. Nàng thật không hiểu nổi, sao hấn lại nhàn rỗi như vậy! Trước đây không cảm thấy hấn là cao da chó*, bây giờ càng xem lại càng thấy hấn đúng là loại người như vậy.

(*~ bám dai như đĩa)

Không phải hấn nói bề ngoài của nàng rất khó coi, rất xúc phạm ánh mắt người nhìn mà thường chế nhạo nàng sao? Nếu vậy cái người yêu thích cái đẹp như hấn nên tìm Ninh An, tìm Kỷ Lam hay đi dạo kỹ viện gì đó chứ! Nếu không, ở Kinh thành này, chỉ cần Cữu gia hấn hô một câu: Bản vương muốn mỹ nữ, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều nữ nhân chen nhau giẫm nát ngưỡng cửa quý phủ của hấn, mà cần gì đến tìm nàng để hành hạ đôi mắt mình như vậy?

Người muốn gặp lại không thấy được, người không muốn gặp thì cứ xuất hiện mỗi ngày. Cũng không biết Hường Noãn theo đuổi người ta kiểu gì mà lại khiến nàng phải chịu đựng chuyện phiền phức này. Nàng với hấn không thù không oán, những tại sao mỗi lần hấn xuất hiện đều muốn uy hiếp, gây khó dễ và xem thường nàng, khiến nàng khó chịu đấy!

Quên đi, coi như trợ giúp Hường Noãn hiểu rõ “tình hình quân địch” vậy.

“Vô Tâm, ta đến đây!” Sau khi Chu Vô Tâm ở lại ăn xong bữa tiệc lớn trong phủ Cữu gia, rồi đi bộ tiêu cơm quanh sân thì đột nhiên trên tường truyền đến một tiếng gọi quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Chu Vô Tâm vội vàng quay đầu lại nhìn bốn phía: “Má ơi, Hường Noãn, sao cửa chính không đi, mà cứ thích treo tường như vậy hả!!!”

Hường Noãn từ trên tường nhảy xuống, cho nàng một cái ôm nồng nhiệt: “Mấy ngày này khiến ta buồn muốn chết rồi!”

Chu Vô Tâm lại gần nhìn nàng một vòng: “Hửm? Bị nhốt lâu như vậy thì theo lý thuyết những tên thị vệ kia nên giúp ngươi bí mật trốn ra ngoài rồi mới phải chứ.”

“Đừng nói nữa.” Hường Noãn vung vung tay: “Đều bị cha ta phạt đến vách núi nghiền ngẫm nhân sinh rồi.”

“Lâu như vậy không ra ngoài, ngươi không sợ Ninh Liên bị người ta cướp mất à?”

“Ta sợ chứ, cả ngày ta đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ có kẻ không có mắt nào lại dụ dỗ người của ta đi mất! Nhưng mà ta cũng đâu có cách nào, nếu không phải hôm nay ta khóc nháo một ngày, thì có lẽ cha ta còn tính nhốt ta thêm một thời gian nữa đấy.”

“Ngươi có thể gả cho Ninh Liên, ông ấy lại là Thượng Thụ, này chuyện cũng rất tốt mà.”

“Ta cũng không biết cha ta đang suy nghĩ gì nữa.” Hường Noãn tìm băng ghế ngồi xuống: “Đúng rồi, ngươi có thăm dò tình hình quân địch giúp ta không? Bây giờ Ninh Liên thế nào? Có xuất hiện người theo đuổi hắn? Còn nữa, Ninh An không tiếp tục quần lấy hắn chứ...”

Chu Vô Tâm vội vàng ngắt lời nàng: “Dừng lại! Hắn đã không giống với lúc trước rồi, yên tâm đi, gần đây không có ai thân cận với hắn cả!” Phí lời, mỗi ngày hắn đều quần quít lấy nàng, thì sao có thời gian đi dây dưa với người khác, đặc biệt là Ninh An, ngay cả bóng dáng cũng chưa từng thấy.

Hường Noãn vừa nghe Chu Vô Tâm nói như vậy cũng an tâm không ít: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Đột nhiên như nghĩ đến chuyện gì, Hường Noãn lại gần nàng, nháy nháy mắt: “Vô Tâm nè, chúng ta suy nghĩ xem làm cách nào theo đuổi hắn đi. Một khi hắn còn chưa rơi vào tay ta thì ta vẫn không thể an tâm được.”

“Lúc nào thì có chuyện ngươi tự bỏ buộc mình nghe theo quyết định của cha ngươi. Hơn nữa ngươi theo đuổi người ta thì cũng cần phải có thời gian, nhưng ngươi nhìn lại mình đi, ngươi có cái gọi là thời gian sao?”

Hường Noãn ưỡn ngực ngẩng cao đầu vỗ bàn một cái: “Đúng là dưới tình huống như vậy như vậy, mới có thể kích thích trí tuệ của quần chúng nhân dân mà. “

“Được rồi, thời gian của ta có hạn, hôm nay ta đến đây chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện. Ngươi nhớ đi, đừng nói với ta là ngươi đã quên rồi, mà thôi, ngươi cần thận nghĩ xem có cách nào theo đuổi hắn, cũng nhân tiện giúp ta giải quyết một số đối thủ cạnh tranh được không. Nghĩ xong thì tìm cách liên lạc với ta, hơn nữa ta cần phải đi rồi, nếu không cha ta mà phát hiện ta lại không ở trong phủ thì chắc chắn tình cảnh sau này của ta sẽ khó sống hơn rồi. Ngươi nhớ kỹ nha, đừng nói với ta là lại quên mất nữa đấy. Hẹn gặp lại...” Nói xong, Hường Noãn đứng dậy, rồi vội vã treo tường nhảy ra ngoài.

Chu Vô Tâm cảm nín nhìn bộ dạng lén lút như trộm của nàng, bất đắc dĩ than nhẹ: “Ngươi đi cửa chính cũng không ai dám nói gì ngươi đâu...”

Aiz, tính tình của tên nào đó cũng quá thất thường, nói bảo chính là bảo, quả đúng là tuyệt phối với Hường Noãn. Nếu hai người này không ở cùng nhau thì thật có lỗi khi ông trời cho hai người cùng xuất hiện như vậy!

...

Sau khi vết thương trên chân Chu Vô Tâm bắt đầu lành hẳn, nàng lập tức quyết định không tiếp tục mọc nấm ở nhà nữa.

Mục tiêu của nàng là mạch máu kinh tế của Chu phủ. Nàng muốn Chu Hậu phải có lúc nhận lấy kết cục cho việc hãm hại nàng lúc trước! Vì thế nếu nàng cứ tiếp tục ngốc ở nhà mỗi ngày thì sao có làm được chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Vì lẽ đó, sau khi bị nàng nhõng nhẽo, quấy rầy cộng thêm uy hiếp, cuối cùng Hoàng Thiện vẫn đồng ý để nàng trở lại Mộng Hương lâu làm việc vặt.

Lý chương quý vừa thấy nàng trở về lập tức vui vẻ hỏi thăm: “À, nghe nói ngươi chuẩn bị trở thành hoàng phi, sao không ở trong vương phủ để hưởng phúc mà lại trở về đây!”

Chu Vô Tâm vỗ bàn một cái, cao giọng, ồn ào lôi kéo ông ta tán dóc: “Ai là hoàng phi, ai là hoàng phi hả! Ta vẫn là một hoàng hoa khuê nữ ngày thơ thuần khiết đấy, đừng bôi đen ta!”

Lý chương quý cười híp mắt, giơ ngón tay cái lên: “Ngươi thật lợi hại! Ba vị hoàng tử đều bị ngươi mê đảo! Khâm phục! Quá khâm phục! Nhanh tiết lộ cho chúng ta một chút, ngươi thích vị hoàng tử nào?” Lý chương quý nói xong, lại nháy mắt liên tục: “Nếu không hôm nào đó ta gọi khuê nữ của ta tới cho ngươi dạy dỗ, để con bé biết phải làm cách nào mới có thể đùa giỡn nam nhân như người nhé! Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần có thể gả cho gia đình giàu có là ta đã hài lòng lắm rồi.”

“Dạy muội muội người*!” Nàng mới không xuất hiện một thời gian mà tin đồn đã lan truyền thành như vậy rồi! Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!

(*Vô Tâm tỷ đang chửi bậy ấy mà)

Chu Vô Tâm giật giật cổ họng, lôi kéo sự chú ý của đám người xung quanh Lý chương quý, cũng nhân tiện đẩy đám người họ vào trong góc rồi vô cùng nghiêm túc nói: “Các ngươi nghe rõ đây, những điều ta sắp nói đều là lời nói thật, các ngươi nhất định phải tin ta!”

Mà đám người cũng rất phối hợp trung ra vẻ mặt nghiêm túc, nhất trí gật đầu.

“Ta và ba vị hoàng tử không hề có một chút quan hệ nào cả! Ta trong sạch!”

Nửa giây sau.

Một vòng người đồng loạt ném cho Chu Vô Tâm một ánh mắt khinh thường.

Ngươi nói ngươi trong sạch thì trong sạch sao? Ai mà tin được chứ!

“Được rồi được rồi, Tứ tiểu thư của chúng ta muốn bịt tai trộm chuông, chúng ta nên phối hợp với nàng, để nàng thỏa mãn một hồi đi.” Lý chương quý thấy vậy mới bước ra hòa giải.

Cái này không hòa giải thì thôi, giờ hòa giải càng khiến người khác không tin tưởng được.

“Ai nha, Vô Tâm, ngươi có mị lực lớn như vậy cũng không phải là chuyện xấu đâu. Ngươi không thấy tình huống Cửu gia và Thái tử tìm ngươi lúc trước, phải gọi là gió mưa thất thường, trời long đất lở khiến mọi người trong Kinh thành không ai là không biết ngươi. Ngươi nhìn đi, ngươi mới mất tích vài ngày đã thành danh, rất đáng giá, rất đáng giá đấy!” Lý chương quý vừa mồm miệng nói chuyện đã khiến Chu Vô Tâm có suy nghĩ muốn đập chết ông.

Quên đi, dù nàng có trút hết buồn bực lên người họ thì càng trút lại càng bức bối hơn thôi, cho nên nàng cứ thành thật mà đi chiêu đãi khách khứa là được rồi...

Có điều lúc Chu Vô Tâm vòng từ hậu đài ra ngoài sảnh đã nhìn thấy cảnh Thái tử ngồi lẳng lặng bên cửa sổ.

Một tay hấn chống cằm, ánh mắt mơ hồ nhìn ngựa xe dập dềnh như nước trên phố. Thấy thế, Chu Vô Tâm muốn đi qua cũng không ổn mà không đi cũng không ổn, chỉ có thể cứng gờ đứng tại chỗ nửa ngày. Thái tử như có cảm giác, quay đầu lại nhìn nàng trong chốc lát, sau đó, lại làm như không quen biết, về mặt không thay đổi, tiếp tục ngắm người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Chu Vô Tâm bị hành động của hắn làm sững sờ, trầm nghĩ: Như vậy cũng tốt, coi lẫn nhau như là người xa lạ đi.

Nghĩ như vậy, mặc dù có chút thương cảm, nhưng vừa hay lúc này là lúc Mộng Hương lâu bắt đầu bận rộn cho nên nàng cũng không còn sức lực mà nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Chẳng qua, từ sau đó, mỗi ngày Thái tử đều đến Mộng Hương lâu một lần, không làm gì cả, chỉ nhìn cửa sổ ngắm người một thời gian rồi lại quay về.

Đã từng là bằng hữu thân thiết, lúc này lại xem như người dung nước lã, sau vài ngày trái tim bị người tàn phá, ngay cả Hường Noãn cũng không chịu được, lặng lẽ chạy ra ngoài hỏi nàng: “Vô Tâm, ta nghe Lý chương quý nói mỗi ngày Thái tử đều tới nơi này, cũng xem như đã góp một viên gạch cho sự nghiệp của Mộng Hương lâu, cho nên tốt xấu gì ngươi cũng đi cảm tạ người ta một câu đi chứ.”

Chu Vô Tâm xem Hường Noãn như bạn thân, vì lẽ đó, chỉ cần có thời gian, nàng đều đem chuyện của mình kể lại cho nàng ấy nghe: “Nếu ta tới đó thì ta nên nói gì đây, quan hệ giữa chúng ta đã thành như vậy, hơn nữa, lần trước là do ta đã tàn nhẫn với hắn, lúc này hắn nhất định rất hận ta.”

Hường Noãn nhìn vị Thái tử còn đang ngắm người gần đó: “Ta cảm thấy Thái tử vẫn là một nam nhân tốt ngoại trừ Ninh Liên. Ngươi thật sự không thích hắn chút nào sao? Thật sự không có chút động lòng nào?”

“Nói thật, trái tim ta cũng từng hơi rung động, nhưng thực tế tàn khốc đã bày ra trước mắt, cho nên động lòng gì đó đều trở thành mây trôi. Hắn có phi tử, còn có con trai hay con gái chưa ra đời, hắn bây giờ còn chưa thấy đủ sao, ta cần gì phải chen vào chia rẽ gia đình người ta? Nói lời đại bất kính, ngươi nhìn nhưng phi tử trong hoàng cung kia không, có mấy người là thật sự hài lòng với cuộc sống ấy?”

“Nhưng mà hai người các ngươi cứ như vậy, người bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy khó chịu. Tuy rằng hắn không để ý đến ngươi nhưng có khi hắn đang chờ ngươi đến nói gì với hắn thì sao? Dù sao hắn là một người rất bận bịu, nhưng mỗi ngày đều dành thời gian tới nơi này, rõ ràng đều vì ngươi cả, lẽ nào ngươi định cứ bỏ mặc hắn như vậy, lẽ nào ngươi không nhớ đến khoảng thời gian cui về đã ở cùng hắn trước đây sao?”

“Hoài niệm cái rằm a. Ta với hần tuyệt đối không thể quay lại như trước. Chỉ có như vậy, đợi đến khi hần chán ngán, thì tất nhiên sẽ trở lại bên cạnh Thái tử phi.”

Đây gọi là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc rõ ràng.

Hướng Noãn làm bộ như bà cụ non, vỗ vỗ bờ vai nàng: “Vô Tâm à, ta cảm thấy nhiều khi ngươi có những suy nghĩ thật kì lạ.”

“Đi đi, cái này người ta gọi là đau dài không bằng đau ngắn.”

Hướng Noãn lắc đầu liên tục như trống bỏi: “Ài, người nào thích ngươi, người đó thật xui xẻo.”

“Được rồi được rồi, ta không muốn tiếp tục tìm phiền muộn ở đây nữa, ta đi đưa thức ăn cho Ninh Thuần đây.” Chu Vô Tâm nhìn thấy nhà bếp mới bung ra một bàn thức ăn, đã lập tức vội vã chạy về phía đó.

Hướng Noãn nhanh tay kéo nàng lại: “Ta nói này, ngươi có cần phân biệt đối xử rõ ràng như vậy không. Ngươi ngươi thích thì đầy đủ ăn cần, ngươi không thích lại ngoảnh mặt làm ngơ. Thái tử thật đáng thương mà. Hơn nữa, đã nói với ngươi rồi mà, ngươi và Ninh Thuần thật sự không có hy vọng gì đâu.”

“Ta chỉ đi đưa một ít thức ăn ngon đến cho hần mà thôi, ngươi đừng suy nghĩ lung tung.”

“Nhưng mà tốt xấu gì hần cũng phải tỏ ra cảm kích chút chứ. Ngươi nhìn xem ngươi đến mấy lần rồi mà có gặp mặt hần không, hơn nữa, hần là hoàng tử, cái gì mà chưa từng ăn, ngươi thật sự chỉ đang làm chuyện thừa thãi thôi.”

“Ngươi không hiểu, ta đang sáng tạo cơ hội gặp mặt giữa ta với hần mà. Ngươi cũng có thể làm vậy với Ninh Liên! Thật ngốc!” Nói tới chỗ này, Chu Vô Tâm cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: “Tuy rằng hần là nhân trung long phượng*, người thường tuyệt đối không thể sánh bằng, nhưng chỉ cần hần về phủ, nhìn thấy thức ăn ta đưa cho hần, thì lập tức ý nghĩa sẽ không còn giống nhau nữa.”

(*người xuất sắc vượt trội trong đám người)

Hai mắt Hướng Noãn sáng lên: “Đúng vậy nha, sao ta không nghĩ tới chuyện này nhỉ, ai ai ai, mấy món ăn của ngươi cũng giữ lại một phần cho ta, ta cũng mang đến cho Ninh Liên!”

“...”

Sau khi giải quyết Hướng Noãn xong, Chu Vô Tâm theo đường cũ đưa thức ăn đến phủ Ninh Thuần, chẳng qua hần vẫn không có mặt như cũ. Trước giờ nàng chưa nghe thấy chức quan trong triều của hần lớn bao nhiêu, có bao nhiêu chính sự, hơn nữa vừa nhìn đã biết Ninh Thuần là loại người không thích đi ra ngoài, cho nên sao có chuyện mỗi lần nàng đến đều không gặp mặt hần được.

Tuy vậy nàng cũng hết cách, hần không ở đây, nàng cũng không thể làm gì khác ngoài việc lưu luyến không rời trở về Mộng Hương lâu tiếp tục làm việc vặt.

Chỉ là, lúc vừa bước vào cửa lớn Mộng Hương lâu, nàng đã bị Hoàng Thiện lôi đi xem mắt, đến cơ hội nói chuyện hay từ chối gì cũng không có.

“Ca, muội nói thật với huynh, muội đã có người trong lòng, muội thích Ninh Thuần, cho nên huynh đừng gả muội cho người khác, có được không?”

Bước chân Hoàng Thiện hơi dừng lại, nhìn Chu Vô Tâm muốn nói lại thôi.

“Ca ca ~ ca ca ~”

Hoàng Thiện không chịu được mỗi khi nàng làm nũng cầu xin: “Hần đã nói cả đời không cưới. Hần thật sự không muốn cưới thê tử, lẽ nào muội muốn vì hần mà làm lỡ chuyện chung thân?”

“Chuyện này... Chuyện này sau này bàn lại cũng được mà, bây giờ vẫn còn sớm, muội còn trẻ.”

“Rất nhiều cô nương ở tuổi này của muội đều đã làm mẹ người ta. Nếu tiếp tục không lập gia đình thì sẽ không có ai thèm lấy muội nữa đâu.”

“Vậy sao lúc trước huynh không nghĩ tới chuyện này?” Nếu hần thật sự nghĩ như vậy thì sao lúc nàng mới xuyên đến lại không gả nàng đi?

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Hoàng Thiện hơi cứng lại: “Trước đây ta không nghĩ tới chuyện gả muội đi, bây giờ ta đã nghĩ thông, cũng hiểu sớm muộn gì muội cũng phải lập gia đình. So với việc để muội gả đi không có hạnh phúc, không bằng để ta giúp muội, lựa chọn một người thích hợp.”

Chu Vô Tâm bắt đầu chơi xấu: “Lúc này trong lòng muội chỉ có Ninh Thuần, cho nên không chứa được người khác. Cho dù huynh đem toàn bộ nam nhân tốt trong Kinh thành đặt trước mặt muội, muội cũng sẽ không thích, càng sẽ không thành thân với hần.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Sống về đêm 1

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Hoàng Thiện nhìn Chu Vô Tâm bằng ánh mắt phức tạp, thờ dài một tiếng: “ Vô tình nhất đế vương gia, muội có hiểu hay không!”

“Đạo lý này muội hiểu. Với lại dù muội rất thích hấn, nhưng cũng chưa hề muốn cùng hấn làm gì cả. Ca, hôn sự của muội không cần vội như vậy có được không. Muội đảm bảo với huynh, nếu muội gặp được người tốt hơn Ninh Thuần thì muội nhất định sẽ gả cho hấn.” Chu Vô Tâm vỗ vỗ ngực đảm bảo với hấn.

Hoàng Thiện nhìn nàng một lát, cuối cùng vẫn không có cách nào nhấn tâm buộc nàng làm chuyện nàng không thích, cho nên chỉ có thể nhân nhượng: “Được rồi. Vậy ta sẽ không tiếp tục bắt buộc muội nữa, nhưng có điều ta muốn khuyên muội một câu, ta hi vọng muội có thể thanh thanh thản thản sống qua ngày, cho nên, sau này muội vẫn nên duy trì khoảng cách nhất định với những người trong hoàng gia đi.” Còn có một câu, tân hoàng chưa xác định, toàn bộ triều đình và các vị hoàng tử đều đang mình tranh ám đấu vì ngôi vị hoàng đế kia, đặc biệt là đảng Cửu gia và ***** . Hấn tuyệt đối không hy vọng nàng sẽ bị cuốn vào cuộc tranh đấu của bọn họ, nhưng mà nhìn dáng dấp tươi cười ngày ngọ của nàng, những câu này, Hoàng Thiện vẫn không có cách nào nói ra khỏi miệng được, hấn mong rằng nàng có thể tự mình hiểu ra.

Chu Vô Tâm gật đầu đồng ý, chỉ cần Hoàng Thiện không bắt nàng đi xem mặt, thì những chuyện khác sẽ dễ thương lượng hơn.

Khi trở lại Mộng Hương lâu tiếp tục làm việc, không biết cố ý hay vô tình mà ánh mắt nàng vẫn cố ý nhìn về chỗ Thái tử hay ngồi, mới phát hiện, hôm nay hấn đã sớm rời đi rồi.

Nhìn nơi đó không một bóng người, Chu Vô Tâm hơi thất vọng: Rốt cuộc vẫn là nàng phụ hấn trước.

...

Hôm nay Mộng Hương lâu làm ăn tương đối khá khẩm, bận việc cả một ngày, mãi đến khi cùng mọi người ăn cơm tối xong, Chu Vô Tâm mới trở về nhà.

Có điều lúc nàng chuẩn bị đẩy cửa vào phòng nghỉ ngơi, thì sau lưng đột nhiên truyền ra tiếng động. Chu Vô Tâm cho rằng người đến là Hoàng Thiện, đang muốn quay đầu lại nói chuyện, nhưng khi vừa nhìn thấy người kia, nàng lập tức sững sốt.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai?” Chu Vô Tâm vỗ vỗ ngực, nhìn người toàn thân đầy máu trước mắt, run run rẩy rẩy hỏi.

Lúc này đã hơn nửa đêm rồi, sao lại dọa người như vậy hả!

Người này leo tường mà vào, khi ngẩng đầu nhìn Chu Vô Tâm, gương mặt hấn âm trầm đáng sợ, mũi kiếm trực tiếp gác trên vai, kề sát vào cái cổ mảnh khảnh của nàng: “Câm miệng! Không được la lên, không cho phép gọi người!”

“Hảo hán, anh hùng, ngài định vào phòng cướp đoạt tài sản hay cưỡng gian?”

Vừa nhìn qua đã biết người này bị thương rất nặng. Nghe nàng nói thế, cổ họng hấn đột nhiên dâng lên một trận tanh nồng, một ngụm máu tươi cứ như thế mà bị phun ra.

“Này, ngươi không sao chứ?” Không phải ta chỉ hỏi mục đích chuyến đi này của ngươi thôi sao, sao lại thành thế này?

Hiển nhiên người vừa tiến vào không hề có ý định muốn trả lời câu hỏi của Chu Vô Tâm, thanh kiếm xoay ngang, trầm giọng ra lệnh: “Mang ta vào phòng ngươi!”

Chu Vô Tâm nhìn khuôn mặt đầy sát khí của hấn, lời muốn nói lập tức bị nuốt xuống, nhưng trong lòng vẫn thầm suy nghĩ: Đã bị thương thành như vậy rồi mà còn lỗ mãng, cũng không sợ mình trở thành kẻ tàn phế à! Ngươi, một, hai, ba, bốn, hợp tác di chuyển chút được không?

Kiểu người như Chu Vô Tâm này, đối lúc cũng thành thật đến mức làm người ta không còn gì để nói.

Người cầm kiếm bảo nàng đưa mình vào phòng, nàng cũng ngoan ngoãn đỡ người ta vào. Thật ra nàng hoàn toàn có thể đưa hấn tới chỗ Hoàng Thiện, nhưng không biết đường nào nàng hoạt động thế nào mà một chút ý thức về nguy hiểm cũng không có!

Có điều, mục đích của người này lại không giống như Chu Vô Tâm suy nghĩ .

Bởi vì sau khi bước vào phòng, hấn âm trầm ném câu cảnh cáo rồi bắt đầu tự mình xé quần áo, xử lý những vết thương đang chảy máu trên người.

Chu Vô Tâm xem chừng, trái phải suy nghĩ một chút, lòng đồng tình lại bắt đầu tràn lan, “Ngươi không phải bị truy sát chứ!”

Người cầm kiếm lạnh lùng liếc nàng một cái, cũng không trả lời.

Chu Vô Tâm bị hấn nhìn đến mức hoảng sợ: Bộ dạng hấn đúng là rất thanh tú, nhưng tính tình sao lại âm u như vậy, vừa bị hấn nhìn một chút, tâm tình đã bất an, nặng nề không chịu nổi. Nếu tâm lý chịu đựng của nàng kém cỏi một chút, thì chắc chắn đã bị dọa bất tỉnh rồi.

“Thấy sắc mặt ngươi xanh xao, miệng vết thương lại đen thui thế này, nhất định là ngươi đã bị trúng độc.” Chu Vô Tâm nhìn vết thương trên người hấn, vẫn không nhận được mà dựa vào những kiến thức đã thấy trên sách, tổng kết một câu: “Nếu ngươi thật sự trúng độc thì tùy tiện xử lý vết thương như vậy sẽ lưu lại mầm bệnh, không thì ta đi gọi đại phu nhé!”

“Nếu ngươi dám gọi đại phu, giết!”

“Vậy ta gọi ca ta tới, để xem huynh ấy có thể giúp được ngươi chút nào không?”

Mũi kiếm lại thả trên vai nàng: “Ngươi có thể đi thử xem!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Câm miệng!” Người cầm kiếm mới vừa cảnh cáo xong thì hai mắt hấn đã nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

“Này, này! Ngươi không giết ta? Ta sẽ gọi người đấy? Ta thật sự gọi người đến đây nè? Đến giết ta đi, đến giết ta đi?” Chu Vô Tâm thấy hấn ngã xuống, để bảo đảm xem hấn có giả vờ hay không, lập tức mở miệng léo nha léo nhéo nửa ngày, đến khi xác định hấn thật sự ngất đi, mới cẩn thận từng bước lại gần hấn.

Ngón tay nàng vươn tới, đặt dưới mũi hấn, thở dài một tiếng: “Đã bị thương đến mức đó mà còn không chịu cho người ta biết, tư duy của cổ nhân thật kỳ lạ. Cần gì tỏ vẻ anh hùng trong những lúc khó khăn như thế này chứ, bị người ta biết bản thân bị thương cũng đâu phải chuyện mất mặt gì, ai mà không có lúc thế này... Tuy rằng tình trạng của hấn quả thật hơi đáng sợ chút...”

Giật mình nhìn những vết thương còn đang chảy máu không ngừng, Chu Vô Tâm vẫn không có cách nào ngoảnh mặt làm ngơ. Mỗi người đều có chuyện khó nói của chính mình, nếu leo tường lúc nửa đêm mà còn chọn trúng tường nhà nàng thì cũng coi như là duyên phận đi. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, nàng quyết định cứu người.

“Quên đi, không cho gọi đại phu trong Kinh thành, vậy ta gọi bên ngoài cũng được chứ. Nếu không cứ để hấn chết trong phòng ta như vậy, nhất định ca ca sẽ lột da ta!”

Nghĩ như vậy, Chu Vô Tâm không dám kéo dài thời gian nữa mà tùy tiện tạm thời thay hấn xử lý vết thương, rồi trực tiếp đỡ hấn lên xe ngựa, lợi dụng lúc cả nhà đều đi ngủ, lặng lẽ mang hấn đi.

Chỗ cần đến: Ngôi chùa trên núi kia.

Có điều, sau khi rời khỏi thành nàng mới ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Đường này đi như thế nào vậy...

Có khi thỉnh thoảng, lúc mọi người làm việc thiện, thì ông trời cũng mắt nhắm mắt mở ra tay giúp đỡ một chút.

(phát hiện lỗi bug của truyện =.=!! , nửa đêm cửa kinh thành còn mở sao???)

Vì thế, thật bất ngờ, lúc Chu Vô Tâm còn đang bị lạc trong rừng, tiểu hòa thượng và các sư thúc của hấn lại hơn nửa đêm len lút từ bên trong chùa chạy ra, còn bảo là muốn dạo chơi một vòng trong Kinh thành, trải nghiệm cái gọi là cuộc sống về đêm của người Kinh thành một chút.

Chu Vô Tâm vừa nghe vậy đã vội rống to: “Các ngươi đúng là có bệnh mà, sống về đêm thì có cái gì tốt đâu. Bọn họ lúc này đang trải nghiệm cuộc sống về đêm trên giường của mình, các ngươi trải nghiệm cái mộng ấy.”

“Ai nha, Chu thí chủ không thể nói như vậy được, nếu lúc đó chúng ta không tới, thì thí chủ cũng đâu thể gặp chúng ta. Đây gọi là cái gì nhỉ? À, đúng rồi, là duyên phận trong truyền thuyết!” Tiểu hòa thượng vừa thấy nàng đã bắt đầu nói nhiều lên.

“Được rồi được rồi, mau mau nhìn người này giúp ta đi, thương tích của hấn rất nặng, nếu không mau mau cứu hấn thì hấn thật sự sẽ đi gặp Phật Tổ đấy.” Chu Vô Tâm vén rèm xe lên, để bọn họ nhìn người nằm bên trong một chút.

Bọn họ vừa thấy người kia, sắc mặt lập tức trầm xuống, không tiếp tục trải nghiệm cuộc sống gì đó mà vội vàng đánh xe ngựa lên thẳng đỉnh núi, đưa người bị thương nặng đến hôn mê đến chỗ phương trượng nhờ chữa trị.

Phương trượng nhìn thoáng qua vết thương trên người người nọ, cũng không kịp truy cứu vì sao muộn như vậy mà bọn họ còn gặp được hai người Chu Vô Tâm dưới núi, vội vàng thu dọn đồ đạc cần thiết rồi nhanh chóng tiến hành chữa trị.

Chu Vô Tâm chờ bên ngoài cùng với nhóm các hòa thượng, đợi đến khi từng người từng người đều dựa vào cột ngủ gật, thì cuối cùng phương trượng cũng đi ra, nói một câu không sao rồi, mới nắm đầu tiểu hòa thượng đi thông báo để mọi người đến gặp ông.

Chu Vô Tâm ngập dài đi vào nhìn hấn, hấn lẳng lẳng nằm ở nơi đó, toàn thân đã thu lại sát khí âm trầm. Nghiêm chỉnh mà nói thì thật ra hấn cũng rất dễ nhìn.

Ngũ quan thanh tú, hoàn mỹ, lại giống như đại ca ca nhà bên, khiến người ta không nhìn được muốn lại gần thân cận. Nội tâm ấm áp, khí chất ôn hòa, trong sáng trời sinh.

Nhưng có điều sau khi hấn mở mắt ra, sẽ hoàn toàn biến thành một người khác.

Hấn đột nhiên ngồi dậy, một bên lướt nhìn bốn phía, nhìn đông rồi lại nhìn tây, một bên cũng không quên nắm lấy mệnh môn trên cổ tay Chu Vô Tâm đang nằm nhoài người, ngủ quên ở mép giường, lạnh lùng ép hỏi: “Nơi này là nơi nào?”

Chu Vô Tâm bị ánh mắt bén nhọn của hấn dọa hoảng sợ: “Ngươi đang ở trong chùa. Yên tâm đi, nơi này nằm ở ngoại thành. Ngươi không cho ta đi tìm đại phu trong Kinh thành, cho nên ta mới mang ngươi đến đây. Những vết thương kia của ngươi nếu không nhanh chóng tiêu độc, thì sẽ chết người đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Sống về đêm 2

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Hấn lại gần nhìn nàng, mãi đến khi không tìm thấy dấu vết nói dối trên mặt nàng, mới thả nàng ra, lạnh lùng nói: “Quản việc không đâu.”

Mợ nó, có lòng tốt lại không được báo đáp!

Suy nghĩ một chút, hấn giống như phát hiện cái gì, đột nhiên lại nắm chặt cổ tay nàng hỏi: “Nói, tại sao lại cứu ta? Ngươi có ý đồ gì?”

“Ý đồ cái đầu ngươi ấy, cứu ngươi thì nhất định phải có ý đồ à? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi là người giàu nứt đố đổ vách? Ngươi tưởng là mình bộ dạng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, khiến ta vừa nhìn đã bị mê đảo đến mức không biết chính mình họ gì, hay người có quyền cao chức trọng hả? Thật sự chưa từng thấy người nào tự kỷ giống như ngươi.” Đùng thấy ngươi này bị thương rất nặng, nhưng Chu Vô Tâm vẫn cảm thấy cái tay bị hấn nắm sắp đứt thành từng đoạn rồi: “Ta cho ngươi biết, nếu không phải do ngươi trèo trướng tường nhà ta, ta sợ ca ca nhìn thấy sẽ hiểu lầm, thì cho dù ngươi chết ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không ngó ngang gì đến ngươi. Ta có lòng tốt cứu ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, lại còn nghi thần nghi quỷ. Nếu ta thật sự muốn hại ngươi, vậy có cần phải đợi đến lúc ngươi tỉnh lại không? Đùng là nói chuyện không biết suy nghĩ mà...”

Chu Vô Tâm nói một tràng dài, không ngừng nghỉ, khiến hấn không có chỗ nào để cãi lại.

Cuối cùng, hấn nhìn chung quanh một vòng, lại suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nàng nói cũng có đạo lý, mới thật vất vả do dự thả tự do cho nàng.

Chu Vô Tâm xoa xoát tay cổ tay bị nắm đau: “Này, tên ta là Chu Vô Tâm, ngươi tên gì? Cho cái tên để xưng hô đi. Lần sau nếu còn muốn mắng ngươi thì ta cũng xác định rõ được mục tiêu.”

Đối phương lại lạnh lùng nhìn nàng, giống như muốn thăm dò trong mắt nàng có bao nhiêu phần thành thật, đợi một lát mới trả lời: “Cảnh Lâm.”

Còn biết hỏi gì đáp nấy đấy, chứng tỏ đứa nhỏ này này cũng không làm người ta cảm thấy quá chán ghét, chẳng qua tâm lý đề phòng hơi nặng một chút mà thôi.

Ở một vài thời điểm dây thần kinh của Chu Vô Tâm tương đối thô, vì thế khi xác định nguy hiểm đã được giải trừ, lá gan nàng cũng lớn hơn, lại còn dám vỗ vỗ vai hấn, an ủi tự nói: “Cảnh Lâm à, hay ngươi cứ ở đây từ từ dưỡng thương đi. Nơi này an toàn lắm. Đùng tự làm mình căng thẳng như vậy.”

Nói xong, nàng xoay người muốn ra ngoài một chuyến. Đêm qua bởi vì đưa hấn đi hơi vội vàng, cho nên Chu Vô Tâm chỉ kịp để lại một tờ giấy nói mình muốn ra ngoài đi dạo một chút, xong sẽ trở lại, để mọi người không quá lo lắng mà thôi.

Hiện tại thấy hấn không sao rồi, nàng cũng nên trở lại nói cho mọi người trong nhà một tiếng, tránh việc Hoàng Thiện lại phải lo lắng vì nàng.

Nhưng mà, lúc này, Cảnh Lâm bỗng dưng nhảy xuống khỏi giường, vươn tay ngăn cản nàng, không cho phép nàng đi, càng không cho phép nàng xuống núi, sợ nàng sẽ nhân cơ hội này để mật báo.

Chu Vô Tâm cực kì tức giận quát một câu: “Ta nói này, bệnh đa nghi của ngươi thật sự rất nặng rồi đó! Ta sẽ không nói cho ai biết chuyện ngươi ở đây, ta chỉ muốn về nhà báo bình an cho mọi người thôi.”

“Không được.”

“Mợ nó, sao ngươi không nghỉ lại một chút đi, ta không biết ngươi là ai, chỉ biết ngươi tên Cảnh Lâm, thì ta đi mật báo cái quái gì hả!!”

Hắn u ám trừng nàng một cái: “Ít nói nhảm!”

Lần này thì hay rồi, không đi được.

Đầu năm này, làm người tốt thật khó.

Sớm biết như vậy thì nàng đã nhân lúc hắn ngủ để báo tin rồi, không nên phí công lo lắng cho hắn. Giờ thì hay rồi, người ta không cảm kích, còn dám mở miệng uy hiếp nàng. Nàng thật sự muốn cho mình một bạt tai để tự tỉnh ra.

Đây là điển hình cho việc lòng tốt không được báo đáp!

Hơn nữa, quan trọng nhất là bệnh đa nghi của tên Cảnh Lâm này thật sự không nhẹ. Nàng đã từng gặp qua người bị bệnh đa nghi nặng rồi, nhưng chưa thấy ai bị nặng như hắn, đoán chừng khắp thiên hạ này, ngoại trừ hắn ra thì không còn người nào giống vậy nữa.

Chu Vô Tâm nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu hắn không cho nàng đi thì nàng lại tìm tiểu hòa thượng giúp đỡ, nhưng mà tại sao lúc này ngay cả tiểu hòa thượng cũng không thể ra khỏi cửa chùa thế hả???

Cái tên Cảnh Lâm kia quả thật đáng chém ngàn đao, chỉ biết lấy oán báo ân, ép chùa đóng cửa, không cho phép đón tiếp khách hành hương, ngay cả đại nương đưa thức ăn cũng không cho vào, chỉ có thể đặt thức ăn ngoài cửa, sau đó nhất định phải lập tức rời đi.

Chu Vô Tâm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả ngày khuyến khích người trong chùa luân phiên ra trấn giáo dục hắn, nhưng mà suy nghĩ của đội quân đầu trọc này lại rất cỗi mờ, hai tay tạo thành hình chữ thập nói với nàng: “Thí chủ đừng sốt ruột. Bình thường chúng ta cũng không xuống núi cho nên chuyện này cũng không có gì to tát. Tính tình của người bệnh thường tương đối khó chịu, ngày đó thí chủ ở trong chùa cũng vậy mà. Hơn nữa, vừa nhìn Cảnh thí chủ đã biết hắn là người trường kỳ không dễ tin tưởng người khác, với lại hắn nếu không làm chuyện thương thiên hại lý gì, vậy thì cứ tùy hắn đi.”

Phật Tổ ơi, nàng đã trêu chọc ai thế này!!

Khuyến khích thất bại, cộng thêm trên đỉnh núi không có một con bò câu nào có thể đảm nhiệm nhiệm vụ đưa thư, còn chưa kể Cảnh Lâm trông chừng nàng rất chặt, cho nên dù chỉ muốn thông báo cho Hoàng Thiện nàng rất an toàn, cũng không cách nào làm được.

Đã như vậy, Chu Vô Tâm quyết định thay đổi chiến lược.

Cung tâm kê!

“Cảnh Lâm à, ngươi xem, thời tiết hôm nay thật tốt.” Chu Vô Tâm đến trước mặt hắn, vẫn quyết định sử dụng kỹ năng nói nhiều của Thái tử.

Cảnh Lâm lạnh lùng liếc nàng một cái, không nói lời nào, nhắm mắt lại vận công.

“Cảnh Lâm, ngươi nhìn bộ quần áo trên người ngươi đi, ngươi mặc vào đúng là anh tuấn không chịu được, khiến ta chỉ muốn đóng gói rồi đẩy ngươi ra thị trường mà thôi.”

Im lặng

“Cảnh Lâm nè, vết thương của ngươi thế nào rồi, còn đau không?”

Im lặng

“Cảnh Lâm, sao ngươi lại bị thương như vậy? Là kẻ nào muốn hại ngươi thế?”

Im lặng

“Cảnh Lâm, sao ngươi lại không tin tưởng người khác?”

Im lặng

“Cảnh Lâm, thật ra không phải tất cả mọi người đều giống như những gì ngươi nghĩ, không thể dựa dẫm vào được.”

Lại im lặng

“Nè, bà đây nói chuyện nửa ngày rồi, ngươi hưởng ứng một câu thì chết à.” Chu Vô Tâm quả thật muốn phát điên, lúc này nàng giống như đang nói chuyện với một khúc gỗ vậy, một, không phản ứng, hai, không đáp lại.

Chu Vô Tâm bắt đầu nổi trận lôi đình trước mặt hắn, mãi đến khi Cảnh Lâm vận công trị thương xong mới mở mắt ra, nhìn cũng không thèm nhìn nàng mà lạnh nhạt đáp lại: “Cha ta nói với ta, trên thế gian này không có ai có thể tin tưởng được. Đặc biệt là nữ nhân.”

Thì ra đây chính là thượng bất chính hạ tắc loạn trong truyền thuyết.

Tự ông già này không tin tưởng người khác thì thôi, lại còn điều giáo con trai mình thành bộ dạng đáng chết như vậy.

“Cha ngươi nói không đúng đâu. Riêng chính câu nói này đã mâu thuẫn trước sau rồi, nếu không ai có thể tin tưởng, vậy điều ông ta nói cũng không thể tin mà.”

Một lúc sau mí mắt của Cảnh Lâm mới khẽ nâng lên: “Ta tin câu này.”

“Ngươi hết thuốc chữa rồi. Đúng là bị tẩy não quá nặng rồi.” Chu Vô Tâm liền tiếp lắc đầu: “Vậy còn bạn bè ngươi thì sao? Bạn ngươi không nói cho ngươi biết, thật ra những lời này của cha ngươi cũng không phải hoàn toàn đúng à?”

“Ta không có bạn bè.”

“Sao có thể chứ, còn...”

Cảnh Lâm giương mắt nhìn nàng, cắt ngang lời nàng sắp nói: “Ta không tin bất cứ kẻ nào, bởi vì, cho dù là bạn bè, thì cũng sẽ có một ngày trở mặt thành thù.”

“Vậy ngươi có muốn thử tin tưởng ta một lần không?”

Cảnh Lâm do dự nhìn nàng, Chu Vô Tâm thấy hần rút cục cũng biểu lộ chút cảm xúc, tiếp tục cổ vũ: “Ngươi có muốn thử tin tưởng người khác một lần xem sao không? Bởi thế gian này không đen tối như ngươi tưởng tượng, nó vẫn có một mặt sạch sẽ và tràn ngập ánh sáng. Ngươi đừng bỏ cuộc mà nên nhìn thử một chút, cho dù sau này có hoàn toàn phủ định nó thì đến khi đó lại quyết định cũng không muộn mà...”

Cảnh Lâm chăm chú nhìn Chu Vô Tâm, nhìn đôi mắt bởi vì bao hàm chờ mong mà phát ra hào quang chói lòa như mặt trời rực rỡ lúc ban trưa trên gương trắng nõn của nàng, thâm nghĩ đôi mắt ấy đẹp dễ như vậy, lấp lánh như vậy, là thứ khiến hần rung động nhất từ trước đến nay, cũng bất giác làm hần ngây người trong chốc lát.

“Thế nào, thế nào? Ngươi cân nhắc thế nào rồi?” Yêu cầu này nàng đã nói ra ba lần bốn lượt rồi, ít nhất thì hần cũng phải đáp lại một chút chứ! Ngẫu nhiên suy nghĩ rồi nhanh nhanh quyết định cho nàng biết không được sao?

Nhìn gương mặt Chu Vô Tâm kẻ sát và đôi mắt long lanh chăm chú nhìn hần, lần đầu tiên, Cảnh Lâm cảm thấy bản thân như bị ánh mắt xinh đẹp ấy mê hoặc, suy nghĩ trống rỗng, đình trệ, dưới ánh nhìn như lửa đốt của nàng, cuối cùng mới không tự chủ được mà gật đầu một cái.

Chu Vô Tâm nhìn thấy hần gật đầu, cũng hăm hở cười to, thân thể hơi lui về, thoả mãn vỗ vỗ vai hần: “Như vậy là được rồi. Như ngươi vậy, đúng là kiểu người vừa cẩn trọng vừa nghiêm túc nha. Sống như vậy sẽ rất mệt mỏi đó. Tin ta, không sai đâu!”

Cảnh Lâm bị bộ dạng và giọng như điệu trưởng bồi dạy dỗ văn bồi của nàng chọc cười, lần đầu tiên trên gương mặt lạnh băng xuất hiện một nụ cười vui vẻ, hai lún đồng tiền nhỏ nhỏ thoác ẩn thoác hiện, khiến cả người hần phát ra một loại khí chất trong trẻo không giống bình thường lúc nào. Thật sự rất giống mỹ nam bước ra từ trong bức họa cuộn tròn!

Khá khen cho một thiếu niên lang tươi sáng như tiểu đệ đệ nhà bên!

Chu Vô Tâm nhìn thấy hần cười, như phát hiện lục địa mới, hô lên một câu: “Đúng rồi đúng rồi. Ngươi nên cười nhiều nhiều chút. Đừng lúc nào cũng trưng ra gương mặt khó chịu giống như người khác nợ ngươi mấy trăm lượng bạc nữa. Ngươi tự mình xem xem, người cười lên thật sự rất đẹp mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Bóng đêm thâm trầm.

Ngôi chùa bước vào thời điểm yên tĩnh nhất trong ngày.

Ngôi chùa trên núi này là nơi thanh tu, cho nên các vị hòa thượng cũng đi nghỉ ngơi từ sớm. Nếu không phải trước giường còn treo chân dung Phật Tổ thì bằng không khí tĩnh lặng này, Chu Vô Tâm đã thật sự cho rằng mình đang ở trong nghĩa trang mất.

Đặc biệt là đối với loại người không phận sự như Chu Vô Tâm mà nói, ngôi chùa này ngoại trừ tụng kinh niệm Phật, đánh Thái Cực, luyện quyền cước thì thật sự không còn việc gì để làm nữa, đợi đến khi trời tối cũng chỉ có thể lên giường ngủ sớm mà thôi.

Đọc sách thì sao? Ánh sáng từ ngọn nến trong phòng rất kém, nhìn không thoải mái, hơn nữa cho dù muốn ngủ thì thói quen thức đêm cũng khiến nàng chỉ có thể lăn qua lộn lại, rất khó chìm vào giấc ngủ.

Thường ngày Chu Vô Tâm hay bận bịu ở Mộng Hương lâu cho nên đã quen với việc đi sớm về trễ, cũng khiến nàng vẫn chưa thể làm quen được với chuyện mặt trời vừa mọc là ra ngoài làm việc, đến khi mặt trời lặn thì lên giường nghỉ ngơi của những người cô đại này, vì thế, mấy buổi tối ở trong chùa, đối với nàng mà nói lại là dày vò..

Chỉ có điều, đêm nay, lúc nàng mới chịu dày vò chưa bao lâu thì màn đêm yên tĩnh bên ngoài bỗng truyền đến một loạt tiếng vang ồn ào. Chu Vô Tâm giật mình một cái, vén chăn bước xuống giường, đẩy cửa muốn nhìn thử đang có chuyện gì xảy ra.

Mà cách đó xa xa, nàng lại thoáng nghe thấy tiếng Cảnh Lâm gọi phương trượng. Nhưng bởi vì quá mức ảm ỹ, nên nàng cũng không nghe rõ hẳn nói gì, chỉ có thể nghe ra sự vội vàng và sợ hãi trong lời nói của hắn.

Chu Vô Tâm bị âm thanh đó dọa đến hoảng loạn, theo các tăng nhân chạy lại chỗ hắn.

Lúc đến gần mới phát hiện, thì ra trong ngực hắn có ôm bốn con thỏ trắng như tuyết.

Cảnh Lâm căng thẳng lại sốt ruột, cẩn thận từng li từng tí đặt từng con thỏ xuống đất: “Phương trượng, người mau nhìn chúng nó xem, vừa nãy chúng nó bị ám khí của ta làm bị thương.”

Chỉ vì bốn con thỏ, mà đánh thức toàn bộ tăng nhân trong chùa? Hắn có cần làm quá như vậy không!!!

Phương trượng tỉ mỉ kiểm tra vết thương trên người mấy con thỏ: “Trên ám khí của người có độc, người đưa thuốc giải cho ta.”

“Ta không có thuốc giải.” Cảnh Lâm không biết phải làm thế nào nói: “Ta...”

Phương trượng ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn hắn một cái, duỗi tay ra hiệu hắn không cần nói nữa, đồng thời cũng đứng dậy, nói với những tăng nhân đứng sau lưng: “Các người trở về đi, không sao rồi.”

Mà mãi đến khi mọi người tản đi cả, phương trượng mới chấp hai tay lại, nói một câu với Cảnh Lâm: “A di đà Phật, thí chủ, độc tố trên ám khí của người quá nặng, vào máu là chết, chúng nó đã chết rồi.”

“Không đâu, phương trượng, lúc ta ôm chúng nó tới đây, chúng nó đều còn sống, sao có thể chết được!”

“Nếu thí chủ có thuốc giải thì có lẽ chúng nó còn có thể cứu được” Phương trượng bình tĩnh nói.

Cảnh Lâm ngồi tại chỗ, dùng sức lắc đầu, rồi bỗng dưng chộp lấy tay phương trượng, “Phương trượng, người cứu chúng nó! Mau cứu chúng nó! Ta biết người nhất định có cách, người cứu chúng nó đi mà...”

Phương trượng không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn hắn, tùy ý mặc hắn lay lay tay mình, thậm chí là uy hiếp tính mạng.

Qua một hồi lâu, dưới ánh mắt không gợn sóng của phương trượng, Cảnh Lâm mới dần dần tỉnh táo lại. Hắn chậm rãi ngồi xổm trên đất, lại lần nữa ôm bốn con thỏ vào trong ngực, xoay người rời đi.

Chu Vô Tâm nhìn bóng lưng âm u của Cảnh Lâm, cũng không biết tại sao lại tự dưng muốn khóc.

Cảnh Lâm là người không dễ dàng tin tưởng người khác, lúc này lại bị thương, vì thế xung quanh hắn mới bố trí đủ loại cơ quan ám khí, để đề phòng những người không cần thiết tới gần.

Ban đầu Chu Vô Tâm cũng không hiểu suy nghĩ của hắn, nhưng hiện tại nàng đã rõ, nhưng thứ kia đều chỉ là cách hắn tự bảo vệ mình mà thôi. Hay nói cách khác, những cơ quan ấy, chỉ có tác dụng khiến hắn an lòng, hắn tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm tổn thương bất cứ ai, nếu không hắn cũng không vì bốn con thỏ mà rối loạn như vậy. Ngay cả khi hắn bị thương nặng đến chết đi sống lại, Chu Vô Tâm vẫn chưa hề nhìn thấy sự hoảng sợ và hoảng hốt trên gương mặt hắn, nhưng mà, hôm nay...

Trong những năm nàng đã sống, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác, người bề ngoài càng hung thần át sát, thì nội tâm của họ lại càng yếu ớt.

Nếu không phải hôm nay được tận mắt nhìn thấy, sợ rằng cho dù người ta có nói như thế nàng cũng không tin. Thật mà, bằng biểu hiện lúc bình thường của Cảnh Lâm, thì hành động của hắn với bốn con thỏ lúc này rất khó mà tin nổi.

Chu Vô Tâm theo sau Cảnh Lâm một đường, nhìn hắn chôn đám thỏ ở sau núi, nhìn hắn ngồi trước đồng đất nhỏ dờ ra tự trách, nhìn hắn dùng sức mà dùng tay đâm xuống mặt đất, nhìn hắn...

Nàng đi tới chỗ hắn, muốn nói cái gì đó để an ủi hắn, nhưng Cảnh Lâm đã mở miệng trước: “Đề ta một mình yên lặng một chút.”

Chu Vô Tâm mấp máy môi, những lời muốn nói lại bị câu này ép xuống.

Chẳng qua sau đó, nàng vẫn quyết định lại gần, ngồi xuống bên cạnh hắn, lẳng lặng bầu bạn với hắn.

Qua một lúc lâu, bên tai truyền đến tiếng nói nặng nề của Cảnh Lâm: “Chúng nó vô tội, là ta hại chết chúng nó. Ta tận mắt nhìn thấy bi kịch này xảy ra, nhưng lại bó tay không có cách nào... Là ta đã hại chết chúng nó...”

Chu Vô Tâm nắm lấy bàn tay không ngừng đầm xuống đất của hắn, cảm thấy lúc này hắn giống như một đứa nhỏ làm sai cần được tha thứ. Mồ hôi tràn lan, nàng duỗi hai tay ra, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn: “Cảnh Lâm, đều đã qua, tất cả chỉ là quá khứ.”

...

Trải qua dần vật đêm đó, đến khi Chu Vô Tâm tỉnh lại thì đã là giữa trưa hôm sau.

Nàng tùy tiện chỉnh đốn bản thân một chút rồi mới đi tìm Cảnh Lâm. Đêm qua khi hắn đưa nàng trở về phòng ngủ, nhìn dáng dấp lúc rời đi của hắn, nàng biết chắc tâm trạng hắn vẫn chưa điều chỉnh tốt, cho nên Chu Vô Tâm vẫn cảm thấy hơi lo lắng cho hắn, không biết hắn có thể vượt qua chuyện này được không.

Mà khi nàng tìm tất cả các phòng, cả ngôi chùa này, mới phát hiện—— Cảnh Lâm không thấy đâu rồi!

Cứ như vậy đến có ảnh đi không có bóng dáng*!

(*đến thì có ng biết, đi lại không có ai biết)

Chu Vô Tâm vội vội vàng vàng tìm phương trượng, nhưng giống như ông đã sớm biết, cho nên lúc thấy nàng, hai tay chấp lại, chỉ bình thản nói với Chu Vô Tâm: “Thí chủ, vết thương trên người hắn đã không còn gì đáng ngại, hắn phải đi, chúng ta cũng không thể giữ được hắn.”

Chu Vô Tâm thở phì phò: “Tốt xấu gì cũng phải nói cho ta một tiếng, để ta còn tạm biệt hắn với chứ.”

“Mỗi người đều có việc của mình, thí chủ vẫn không nên trì hoãn ở bản chùa quá lâu, mau mau xuống núi đi thôi.” Phương trượng đứng lúc nhắc nhở chuyện nàng nên làm bây giờ.

Đừng thấy bình thường phương trượng hay mặc kệ mọi việc, nhưng ông đều biết cả.

Người trong nhà không biết nàng đi đâu, thời gian nàng ở trên núi cũng vài ngày rồi, nàng nên trở về thôi, nếu không lại xảy ra chuyện khó tưởng tượng kiểu như tập hợp người tra xét, tìm kiếm gì đó thì sẽ rất phiền phức.

Nghĩ như thế, nàng không dám kéo dài thêm nữa, xoay người chạy ra hậu viện tìm xe ngựa, cũng nhờ tiểu hòa thượng và Béo sư thúc của hắn dẫn đường, giúp nàng xuống núi.

Sau khi tiểu hòa thượng đưa Chu Vô Tâm đến cửa thành, mới cùng Béo sư thúc của hắn đi bộ về chùa. Chu Vô Tâm điều khiển xe ngựa, theo sau đội ngũ vào thành, chờ đợi kiểm tra vào cửa.

Trên đầu, mặt trời rực rỡ chiếu rọi, đội ngũ xếp hàng uốn lượn kéo dài. Chuyện xếp hàng kiểm tra này là một việc khiến người khác rất buồn bực, khó chịu, cho nên đã có không ít dân chúng vừa lấy tay quạt gió vừa oán giận, đặc biệt là những người làm ăn buôn bán nhỏ, thời gian càng kéo dài thì số lượng hàng hóa họ bán được cũng càng ít.

Chu Vô Tâm tình cờ nghe được câu oán giận của bọn họ, nhìn chung quanh, nàng lập tức cảm thấy kỳ quái: Lần trước khi nàng vào thành với Ninh Thuần nhưng không thấy có nhiều người như vậy mà, hơn nữa lần đó cũng đâu làm kiểm tra gì, sao mới mấy ngày không về, Kinh thành đã xảy ra chuyện rồi.

Nàng còn phải vội về nhà báo bình an đấy, mà động tác kiểm tra của mấy người ở cửa thành lại chậm muốn chết.

Rốt cuộc thật vất vả mới chờ tới lượt nàng vào thành, thì nàng đột nhiên nhìn thấy Ninh An từ trong thành, uy phong lẫm liệt đi ra.

Bọn quan binh cửa thành làm lễ đơn giản đối với nàng, Ninh An lạnh lùng liếc xéo Chu Vô Tâm một chút, rút một bức chân dung trong túi đưa cho đầu lĩnh quan binh, cao ngạo nói: “Đây là bức vẽ mới nhất, nhìn cho cẩn thận, đừng để sót.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lư Ly

Đầu lĩnh quan binh phân phát chân dung cho cấp dưới, cũng đưa một bức cho binh lính phụ trách kiểm tra Chu Vô Tâm. Hắn đối chiếu chân dung, nghiên cứu Chu Vô Tâm đến nửa ngày, bỗng nhiên giờ bức chân dung lên cao, hô to, “Là người!” Rồi lại quay đầu lớn tiếng thông báo cho đầu lĩnh phía sau: “Thủ lĩnh, chính là nàng!”

Chu Vô Tâm bị câu nói của quan binh này làm khó hiểu: “Có chuyện gì thế?”

Không có ai đi trả lời nàng, mỗi quan binh ở đây, khi nghe thấy câu này, vốn trong trạng thái không có tinh thần lại đột nhiên ‘sống dậy’ như hồ rình mồi nhào lại chỗ Chu Vô Tâm. Đầu lĩnh quan binh đứng phía trước ra lệnh: “Các huynh đệ, bắt nàng lại cho ta, áp giải đi!”

Đứng thấy bọn họ đứng chỗ này nói nhảm nửa ngày, nhưng thực chất mọi chuyện lại chỉ xảy ra trong nháy mắt, đến khi bị bắt, Chu Vô Tâm vẫn không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hai tay Chu Vô Tâm bị khóa bởi xiềng xích, nàng hoảng loạn nhìn về phía Ninh An, lại thấy nụ cười không có ý tốt chột lóe rồi biến mất trên mặt nàng ta.

Ai có thể nói có nàng biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra không!!

CMN, nàng chỉ muốn về nhà thôi mà, tại sao lại khó khăn như vậy hả!

Chu Vô Tâm đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng nghiêm trọng, dường như mỗi thời mỗi khắc ông trời đều tạo điều kiện để nàng trải nghiệm những hoàn cảnh khó khăn ở nhân gian thì phải!

Hơn nữa, còn có khuynh hướng Trường Giang sóng sau đè sóng trước, hết lần này đến lần khác cứ liên tục xuất hiện.

...

Lúc Chu Vô Tâm bị mang tới Đại Lý Tự, nàng vừa thấy mặt vị Đại lý tự thiếu khanh*, đã vội vã hô to: “Đại nhân, oan uổng quá, dân nữ thật sự bị oan mà! Dân nữ một không cướp đoạt, hai không lừa bịp, tại sao lại muốn bắt dân nữ chứ!”

(*là 1 chức quan, đại lý tự khanh giống trưởng phòng, đại lý tự thiếu khanh giống phó phòng nguồn tra wiki)

Thiếu khanh vừa nghe thấy lời này đã cảm thấy rất phiền: “Được rồi được rồi, mỗi người ở đây vừa tiến vào đều kêu oan. Các người có thật sự bị oan hay không, tất nhiên bản quan sẽ tra xét rồi cho các người một công đạo.”

Có cần nói chuyện đúng quy cách* như vậy không hả.

(*thường làm mấy chuyện liên quan đến giấy tờ nhà nước thì luôn được ng ta trả lời sẽ xem xét ấy, nhưng còn có thật sự xem xét hay không thì còn tùy)

“Vậy đại nhân, ngài có thể giúp dân nữ một chuyện được không? Dân nữ ra ngoài đã nhiều ngày rồi, dân nữ sợ người trong nhà lo lắng, vì thế ngài có thể thông báo cho người nhà dân nữ một tiếng, nói dân nữ rất bình an, không cần lo lắng được không ạ?”

Thiếu khanh cười vô cùng đắc ý: “Ha, tiểu nương tử, đối với loại ám hiệu muốn bản quan giúp người báo bình an này, người nghĩ ta ngốc như vậy sao? Người coi mình là ai hả? Bản quan khuyên người đừng có nằm mơ, cứ thành thật ở lại đây thì hơn. Dẫn đi!”

Đánh giá đoàn người một chút: Không phải chỉ muốn báo bình an cho người nhà thôi sao, có cần làm khó nhau như vậy không!

Ngảng đầu, nhìn vị Đại Lý Tự thiếu khanh luôn tự cho là đúng, cúi đầu, lại tưởng tượng đến số đông dân chúng lít nha lít nhít đứng, ngồi, nằm trong ngục giam, nàng mới thật sự cảm nhận được cái gì là kêu trời trời không thấu, gọi đất, đất chẳng hay.

...

Sau khi cánh cửa bị đóng lại, tù ngục này trở nên thật kinh khủng, đã không được rộng rãi lại còn ngột ngạt nữa.

Ngục tốt hận nhất là loại người phiền phức như nàng, cho nên vừa vào, Chu Vô Tâm đã bị hất dùng sức đẩy một cái, trực tiếp đẩy mạnh vào một gian phòng giam, cái loại thô lỗ ấy khiến nàng thật sự nghĩ rằng hắn đang ném nàng như ném củ cải.

Chu Vô Tâm chen lẩn trong đám dân chúng nửa ngày mới tìm được chỗ hơi thông khí. Đột nhiên Chu Vô Tâm tỉnh mắt, phát hiện dưới đất bên trái nàng có một người bị thương đang bị rom rạ che lại.

Chu Vô Tâm nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, lại thấy vết máu khô đã biến thành màu đen dính chặt trên người hắn, kinh hãi hỏi: “Hắn bị sao vậy?”

“Quan thẩm tra thật sự là một nữ nhân đáng sợ, hỏi không ra cái gì thì nàng ta lại dùng hình, đã có mấy người bị nàng ta tra hỏi kiểu vậy rồi. Người là người mới tới phải không? Nhìn bộ dạng khỏe mạnh thanh tú của người, ta nhắc nhở người một câu, nhất định phải cẩn thận.” Bà lão ngồi bên cạnh người bị thương nói.

Mẹ ơi, tại sao nàng toàn gặp trúng biến thái vậy.

“Đại nương, vì sao mọi người lại bị giam ở đây ạ?”

“Kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy mà ngươi lại không biết?” Về mặt bà lão lộ rõ kinh ngạc: “Nghe nói mấy ngày trước đây, dư đảng của Bắc Đường quốc lên vào hoàng cung, muốn ám sát Thái tử.”

Tại sao lại là ám sát? Lần trước không giết thành công, cho nên lần này lại tới thêm lần nữa à? Hơn nữa, cho dù lần trước chết nhiều người như vậy cũng không thấy điều tra kỹ lưỡng như lần này, lẽ nào Thái tử xảy ra chuyện gì rồi?

Chu Vô Tâm run rẩy nâng giọng hỏi: “Vậy Thái tử thế nào rồi ạ?”

“Nghe người bên trong nói, may mà Thái tử đã có phòng bị, phát hiện đúng lúc, lúc này mới không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mà tuy rằng phần lớn thích khách đều bị bắt, nhưng vẫn có mấy tên đã chạy trốn. Ninh đế còn hạ lệnh nhất định phải tra rõ chuyện này, truy bắt hung thủ tới cùng. Mấy ngày nay mỗi ngày đều khiến lòng người bàng hoàng, cũng bắt được một đồng người.”

“Vậy còn mấy tên dư đảng gì kia là thế nào?”

“Ngươi nói Bắc Đường à?” Bà lão tự hỏi tự đáp: “Ai biết được, người hoàng thất nói là dư đảng của Bắc Đường, vậy thì là dư đảng của Bắc Đường thôi. Bên trên nói đúng, ai dám nói sai!” Bà lão nói tới chỗ này, bỗng dưng trào phúng cười to lên: “Người nào bị tóm, người nào bị giết, còn không phải do người trong hoàng thất ra lệnh sao, chỉ là đáng thương cho dân chúng chúng ta mà thôi.” Thật giống câu nói kia: Không phải là người một nhà, không làm cùng một việc.

Đúng là rất phù hợp bản tính nói gió chính là mưa của bọn họ!

...

Chu Vô Tâm cho rằng nơi này phải thăm vấn rất nhiều người, chờ đến lượt của nàng cũng không biết năm nào tháng nào, vì thế cũng không lo lắng sẽ gặp vị chủ thăm biến thái kia.

Nhưng mà nàng đoán sai rồi.

Bởi vì, lúc nàng còn chưa kịp hàn huyên vài câu với bà lão, ngực tốt đã hung hăng kéo nàng đi thăm vấn.

Mà khi thấy chủ thăm trên đài chính là Ninh An, Chu Vô Tâm thật sự cảm nhận sâu sắc triết lý oan gia ngõ hẹp là thế nào.

Nói nửa ngày, thì ra kẻ biến thái trong miệng bà lão chính là nàng ta!

“Nói, ngươi chứa chấp dư đảng của Bắc Đường ở chỗ nào?” Ninh An vỗ chặn gỗ* trên bàn một cái, quát hỏi Chu Vô Tâm.

(*cái đoạn gỗ mà quan thời xưa hay dùng để đập bàn tạo tác dụng tâm lý ấy, nhưng mà ta quên mất tên nó là gì rồi nên để vậy =))

Mí mắt Chu Vô Tâm giật giật mấy cái: Ninh đế đúng là ăn no rửng mỡ, Kinh thành này hết người rồi sao mà lại để Ninh An đến thăm tra chuyện này?

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì.”

“Còn dám giả ngu? Hơn nửa đêm, vào mười ngày trước, trên sổ xuất thành có ghi chép ngươi vội vàng ra khỏi thành, sự thật đều bày ra trước mắt, ngươi còn muốn ngụy biện? Thái tử ca vừa bị ám sát, ngươi lập tức vội vàng ra khỏi thành, chuyện này không phải quá trùng hợp sao?”

Mợ nó, thì ra buổi tối hôm ấy Ninh Dạ bị ám sát, chẳng trách nàng không biết.

“Bây giờ Ninh Dạ thế nào rồi?” Tuy rằng bà lão nói hần không có chuyện gì, nhưng dù sao nàng cũng không phải là người trong cung, những chuyện này chỉ nghe người khác truyền miệng mà thôi. Hơn nữa mặc dù bây giờ hai người như đứng nước lã, nhưng dù sao trong lòng nàng vẫn xem hần là người bạn tốt nhất, hần bị ám sát lần nữa, sao nàng có thể không lo lắng được.

Chẳng qua, Ninh An đâu đồng ý trả lời nàng, cho nên lập tức nhân cơ hội này làm kẻ ác, trừng trị nàng một phen.

“Tục danh Thái tử ca, ngươi muốn gọi thì có thể gọi sao? Ngươi đâu, và miệng! Để cho ả tiện tì này nhớ rõ quy củ một chút.”

Nơi này là Đại lý tự, không phải phủ của Cửu gia, hơn nữa mấy ngày trước nghe Hoàng Thiện nói Chu Vô Tâm chỉ để lại một tờ giấy rồi mất tích, sau đó Ninh Liên cũng vội vàng tìm Chu Vô Tâm khắp nơi, cộng với việc mấy ngày nay trong kinh thành lại rất loạn, chắc chắn sẽ không ai nghĩ tới chuyện Chu Vô Tâm thật ra đã bị nhốt trong Đại lý tự, vì lẽ đó, nàng ta cảm thấy lúc này dạy dỗ Chu Vô Tâm tuyệt đối suôn sẻ hơn ngày thường nhiều, còn không cần sợ hãi sau khi trừng trị Chu Vô Tâm xong sẽ có kết quả gì, muốn trừng trị thế nào thì cứ trừng trị thế ấy.

Thật ra lúc Chu Vô Tâm nhìn thấy Ninh An đã chuẩn bị xong tâm lý rồi, chẳng qua nàng không ngờ chuyện này lại xảy ra nhanh như vậy.

Bọn quan binh nhận được lệnh từ Ninh An, động tác nhanh nhẹn, giữ chặt lấy nàng, trái phải cầm bản gỗ, tàn nhẫn lần lượt vỗ vào mặt nàng hơn mười cái.

Cảm giác đau đớn kịch liệt kích thích mỗi dây thần kinh trong đầu Chu Vô Tâm. Nàng thề, sẽ có một ngày, nàng nhất định phải bắt Ninh An sống không bằng chết, để trút mối hận trong lòng này!

Bàn gỗ hung ác đánh vào mặt, gò má Chu Vô Tâm nhanh chóng xung phồng lên, thỉnh thoảng còn có vài tia máu chảy dọc từ gò má và khóe miệng nàng xuống đất.

Chu Vô Tâm tàn bạo trừng mắt nhìn Ninh An, Ninh An bình tĩnh, lạnh nhạt nâng chung trà lên nhấp một ngụm “Ngươi là ước gì Thái tử ca đã chết rồi sao? Bồn cung nói cho ngươi biết, ngươi tính nhầm rồi, nếu không phải Thái tử ca thân cơ diệu toán, đã sớm nghi ngờ sẽ có người đến ám sát hắn, thì có lẽ lúc này ngươi nói chuyện với ngươi không phải bồn cung mà là Diêm vương rồi.”

Nghe thấy Ninh Dạ thật sự không có việc gì, tâm tình Chu Vô Tâm mới xem như được thả lỏng. Không có chuyện gì là tốt rồi. Không có chuyện gì là tốt rồi.

“Thế nào, dư đảng Bắc Đường bị ngươi giấu ở chỗ nào?” Ninh An lại bắt đầu tiếp tục đặt câu hỏi.

Chu Vô Tâm liếc nhìn Ninh An cách nàng không xa: “Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy tên nước này, ta không hề có liên hệ gì với những tên dư đảng mà ngươi nói!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

“Còn mạnh mẽ à? Xem ra không để ngươi ném mùi một chút, thì ngươi thật sự không định nói thật nhì.” Ninh An nói xong lập tức nháy mắt với đám quan binh chờ lệnh bên dưới.

Bọn quan binh nhìn thấy ám hiệu của nàng ta, hiểu ý, đồng thời ra tay, hung hăng kéo Chu Vô Tâm đến gian phòng tra tấn bên cạnh.

Khi thấy trong phòng tra tấn có đầy đủ mọi dụng cụ tra tấn thì cho dù Chu Vô Tâm có mạnh mẽ thế nào cũng không thể không bắt đầu run rẩy.

Thật hiển nhiên, Ninh An thích loại chơi đùa chậm rãi này.

Trong phòng tra tấn này, có nhiều thứ đòi mạng như vậy nhưng nàng ta đều không cần, cứ một mực lựa chọn thứ đơn giản nhất _ dùng dây thừng cột chặt tay chân Chu Vô Tâm rồi treo lên không.

Dây thừng càng lúc càng xiết chặt, tay chân nàng cũng xiết chặt, cảm giác đau đớn như xé rách lan tràn khắp toàn thân.

Một chiều này đúng là giết người không thấy máu, so với việc bị đánh bằng roi càng khiến người ta khó sống hơn.

Đau đớn như làn sóng, tiếp một đợt lại tiếp một đợt ập đến khiến Chu Vô Tâm không thể ngất đi, trái lại càng làm nàng thêm tỉnh táo.

Chu Vô Tâm bỗng nghĩ đến một người —— Cảnh Lâm.

Cùng ngày Thái tử bị ám sát, Cảnh Lâm bị thương nặng chạy vào nhà nàng, sau đó, lại sống chết không cho nàng xuống núi, nói là sợ nàng mất báo.

Lẽ nào người mà Ninh An muốn bắt là Cảnh Lâm sao?

Nhưng mà, suy nghĩ một chút, Chu Vô Tâm lại phủ định suy nghĩ của chính mình.

Từ sau hơn mười ngày ở chung với Cảnh Lâm, tuy rằng bề ngoài hắn có vẻ là người xấu, nhưng thật ra tâm hồn hắn không xấu. Chỉ một con thỏ nhỏ chết cũng có thể làm hắn đau lòng như vậy, nàng tuyệt không tin hắn sẽ đi ám sát Thái tử. Huống chi, tuy rằng vào lúc ấy hắn nói muốn giết nàng, nhưng mà hắn chưa từng làm tổn thương nàng lần nào cả.

Tuy rằng hắn rất đáng ngờ, nhưng trên thế gian này không phải không có chuyện trùng hợp.

Nhờ hắn bị thương không phải vì ám sát Thái tử thì sao? Huống hồ, vừa nhìn Cảnh Lâm đã biết hắn là người trong giang hồ, mà người trong giang hồ ai không ghét ác như thù. Với lại nhờ hôm đó hắn vừa vặn gặp phải kẻ thù giống Thái tử thì sao?

Hơn nữa, Cảnh Lâm nói đi là đi, ngoại trừ biết được tên của hắn, nàng cũng không biết gì khác về hắn nữa.

Xưa nay Cảnh Lâm là người không chịu tin tưởng người khác, thật khó khăn lắm hẳn mới tin nàng một lần, sao nàng có thể dễ dàng phá hỏng hi vọng của hẳn như vậy.

Vì bạn bè, dù giúp bạn bè đến mức không tiếc cả mạng sống cũng không sao!

Là nàng đưa Cảnh Lâm vào chùa chữa trị, một khi nàng khai ra, lấy tính khí của Ninh An, lỡ nàng ta làm tổn thương tới người vô tội thì phải làm sao bây giờ? Nhìn trong phòng giam lít nhá lít nhít người kia, nàng đã biết Ninh An là loại người thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Vì thế, nàng kiên quyết không nói thật.

Sau đó, mặc kệ Ninh An hành hạ nàng bao nhiêu đi nữa, Chu Vô Tâm vẫn cứ kiên trì với lời khai của mình, chỉ nói mình ra khỏi thành chơi mấy ngày, không nhắc một câu nào đến chuyện gặp được Cảnh Lâm.

Nhất quyết không nói ra chân tướng sự việc.

Ninh An bị kiêu cứng đầu của nàng chọc tức giận, nàng ta hoàn toàn không tin đêm hôm khuya khất Chu Vô Tâm ra khỏi thành chỉ vì đi chơi: “Người đầu, lấy roi ngâm nước muối, hung hăng mà đánh cho ta, đánh đến khi ả khai thật thì mới được dừng lại.”

Bọn quan binh nghe lệnh, khinh hã, nghĩ thầm: Thủ đoạn của quận chúa một lần so với một lần càng tàn nhẫn hơn.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám làm việc cầu thả.

Mỗi một roi roi xuống, đều khiến lục phủ ngũ tạng của Chu Vô Tâm run rẩy.

“Ninh An, ta cảm thấy ngươi thật đáng thương.” Dùng cách trừng phạt người khác để chứng minh cho sự hung hăng và tồn tại của mình. Dùng nghiêm hình bức cung để có thể nghe được thứ mình muốn nghe. Loại tính cách bá đạo, cố tình gây sự này, sao không khiến người khác cảm thấy đáng thương được?

Ninh An nghe Chu Vô Tâm đột nhiên nói như vậy, lập tức kêu lên sợ hãi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói ngươi rất đáng thương. Cực kì đáng thương.” Chu Vô Tâm cười gằn. Nhưng lại không hề nói lý do cảm thấy nàng ta đáng thương nói ra. Ninh An bị hành động của nàng làm khó chịu, đoạt lấy roi trong tay quan binh, hung ác quật trên người Chu Vô Tâm, ngoài miệng còn không ngừng kêu la: “Bỏ cung nói cho ngươi biết, bỏ cung rất hạnh phúc, cực kì hài lòng, ngươi lại dám nói Bỏ cung đáng thương? Hôm nay bỏ cung nhất định sẽ đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!”

Ninh An quật roi khắp người nàng, đến mức Chu Vô Tâm bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, nàng ta vẫn không chịu ngừng tay, hoàn toàn không phát hiện lúc này chúng quan binh trong phòng tra tấn đã sợ hãi đến mức quỳ rạp trên đất.

“Ngươi còn muốn đánh bao lâu?” Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói âm trầm của ai đó, khiến lúc Ninh An nghe thấy, bàn tay cầm roi của nàng ta hơi khựng lại, cứng ngắc xoay người.

Sau khi quay lại, điều đập ngay vào mắt nàng ta là một gương mặt âm u đáng sợ, làm nàng ta nhất thời cảm thấy sợ hãi, vội vàng ném cây roi trong tay ra chỗ khác.

Ninh Liên nhìn cảnh Chu Vô Tâm bị treo giữa không trung, dùng mắt ra hiệu cho Ninh Thuận vốn đi theo sau, sau đó bỗng dưng đưa tay ra bóp lấy cổ Ninh An: Nàng ta lại dám nghiêm hình bức cung!

Ninh Liên kéo Ninh An tới trước mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi dám nhốt nàng ở chỗ này! Chẳng trách bản vương tìm khắp Kinh thành đều không thể tìm được! Ninh An a Ninh An, ngươi đúng là càng ngày càng khiến bản vương phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi. Nếu không phải hôm nay phụ vương để bản vương tới nhìn tiến độ điều tra bên Đại lý tự thì có lẽ cho dù nàng ấy có chết ở đây, cũng không có người biết. Ngươi nói có đúng không, hửm?”

Hai tay Ninh An liều mạng tách bàn tay đang bóp cổ nàng ta của Ninh Liên: “Cứu ca, khụ... Ta, ta không thở được, không được, khụ khụ...”

Ninh Liên dùng sức ném Ninh An vào vách tường, tiện tay nắm thanh đao trên bàn lên, nhanh chóng ra tay giết sạch bọn quan binh trong phòng tra tấn, lại dùng mũi đao nhỏ máu chỉ về phía Ninh An, khiến nàng ta bị dọa đến run rẩy: “Cứu ca, tất cả mọi chuyện ta làm đều vì chàng, chàng không thể đối xử với ta như vậy!”

Ninh Liên gác đao trên cổ nàng ta, giãy dụa nửa ngày, mới bỏ đao xuống, lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút!”

Chu Vô Tâm mơ mơ màng màng bị ôm vào một cái ôm áp mềm mại, thân thể như phản xạ có điều kiện trở nên căng thẳng, giãy giụa muốn mở mắt ra, nhưng bất kể làm thế nào cũng không mở ra được.

Ninh Thuận kẻ sát môi lại gần vành tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta đến rồi.”

Chu Vô Tâm nghe thấy giọng nói của hẳn, âm thanh quen thuộc lại bình thản giống như định tâm đan, cuối cùng cũng khiến nàng yên lòng trở lại. Ninh Thuận điểm ngũ huyệt của nàng, cẩn thận ôm nàng rồi cùng Ninh Liên đi ra ngoài.

“Hiện tại dư đảng đã bị bắt, ta muốn đi xử lý chuyện kế tiếp, Ninh Thuận, nàng đành giao cho huynh. Có lẽ muộn một chút ta sẽ đến thăm nàng.”

Mặc dù hắn rất muốn canh giữ bên người nàng, chờ nàng tỉnh lại, nhưng lúc này vẫn còn có chuyện quan trọng hơn chờ hắn đi làm, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là giao nàng cho Ninh Thuận.

Ninh Thuận gật đầu, ôm Chu Vô Tâm về phủ đệ của mình, cũng gọi ngự y tới để trị liệu cho nàng.

Cũng may bây giờ thân thể Chu Vô Tâm không yếu ớt giống như lúc vừa xuyên đến, mà những vết thương này thật ra cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi, vì thế khi các ngự y đến, nàng đã sớm tỉnh lại. Đợi đến khi người trong phòng đều lui ra ngoài, chỉ còn lại hai người là Ninh Thuận và nàng, Chu Vô Tâm mới nghiêng người nhìn Ninh Thuận, cảm kích nói: “Tiểu Ninh Thuận, cảm ơn chàng. Chàng lại cứu ta một lần nữa.”

Ninh Thuận nhìn nàng “Ừm.” Một tiếng

Mọi người đều nói yêu Ninh Thuận rất vô vọng. Nhưng khi nàng quen biết hắn được một thời gian, đã không thể tin tưởng câu nói này nữa rồi.

Từ lần đầu tiên hắn cứu nàng, đến bây giờ cũng là hắn cứu nàng, không thể mỗi lần đều là trùng hợp được. Nếu như nói bọn họ thật sự không có duyên, vậy sao trước giờ Ninh Thuận đều có thể tìm được nàng và cứu nàng đây?

Chỉ do hắn không biết cách biểu đạt mà thôi, sao có thể hoàn toàn phủ định, cho rằng mình không có chút hi vọng nào?

Nghĩ thế, Chu Vô Tâm bỗng dưng kích động lên.

Chỉ có điều lúc Chu Vô Tâm đưa tay sờ sờ khuôn mặt mình, giọng điệu nàng lại trở nên bi thương: “Mặt của ta... Có phải bị hủy dung rồi không... Ta...”

Ninh Thuận nhìn thấy nàng xóc chấn lên, từ chỗ ngồi đứng dậy, lại gần kéo chấn lại cho nàng, giống như đồ con nít mà kéo bàn tay đang sờ mó liên tục trên mặt của nàng ra, thành thật nói: “Yên tâm đi. Không sao rồi.”

“Nhưng mà ta bị hủy dung, bị biến dạng thành kẻ xấu xí rồi.”

“Sẽ không. Lúc này người cũng rất đẹp. Nghỉ ngơi cho tốt đi. Đừng nghĩ nhiều.” Ninh Thuận chia bốn câu này thành bốn lượt nói, tuy rằng có dừng lại giữa chừng, nhưng mỗi câu đều khiến Chu Vô Tâm cực kỳ hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Được người mình yêu chăm sóc như vậy, an ủi như vậy, đúng là một chuyện rất hạnh phúc. Chu Vô Tâm nhìn hắn, ngọt ngào trả lời, cũng không truy cứu việc vừa xảy ra, mà nhắm mắt lại, nghỉ ngơi thật tốt.

Ninh Thuận yên lặng ngồi cạnh giường nàng, chờ nàng ngủ quên, mới dúi mắt khỏi mặt nàng, hồi lâu, một tiếng thở dài như có như không xuyên qua khe hở giữa răng môi truyền ra ngoài. . .

...

Ninh Liên tức trí đa mưu, bố trí mai phục tỉ mỉ nên đã tóm gọn được dư đảng Bắc Đường, vì chuyện này, Ninh đề tở về khen ngợi hắn, nói hắn với Thái tử huynh hữu đệ cung, huynh đệ hoà thuận, là phúc của nước nhà, mà cũng sau chuyện đó, Ninh Liên vẫn bị giữ lại trong cung, hoàn toàn không có thời gian đến thăm Chu Vô Tâm như những gì hắn đã nói.

Vì thế, trong suy nghĩ của mình Chu Vô Tâm, nàng chỉ biết Ninh Thuận cứu mình, hoàn toàn không biết thật ra còn có cả Ninh Liên nữa.

(Ly: đốt nền cho anh =,=)

Hiện tại Chu Vô Tâm đang dưỡng thương ở vương phủ, cho nên Ninh Thuận phải cho người thông báo cho Hoàng Thiện biết, để hắn không lo lắng vì chuyện nàng đột nhiên biến mất nữa.

Sau khi Hoàng Thiện gặp được nàng, cũng giống như Ninh Thuận, vô cùng ăn ý mà bỏ qua việc nàng đã mất tích, chỉ cần nàng không đề cập tới, bọn họ cũng không hỏi, không nói gì.

Loại âm thầm hiểu ý này thật sự khiến nàng rất cảm động. Thật ra đối với chuyện của Cảnh Lâm, nàng không cần phải giữ bí mật với người nhà, mà chỉ do nàng không biết phải nói thế nào mà thôi, vì vậy, nếu họ không hỏi, nàng cũng không cần phải nói.

Có điều ngày dư đảng Bắc Đường bị xử trảm, Chu Vô Tâm đặc biệt quần quít họ muốn tới pháp trường một chuyến.

Mà trong đám người đang quỳ ấy, nàng không nhìn thấy Cảnh Lâm, cho nên cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên nàng không tin tưởng lắm người.

Rõ ràng Cảnh Lâm không hề có chút quan hệ nào với việc Thái tử bị ám sát cả.

Tuy rằng quan hệ hiện giờ của nàng và Thái tử không tốt, thế nhưng, hẳn là người bạn quan trọng của nàng, dù thế nào đi nữa nàng cũng không muốn người khác làm hại hẳn.

Chẳng qua, tuy lúc này mọi chuyện đã trở lại bình thường, nhưng đồng thời lại có chuyện khác đang xảy ra. Vì Ninh đế quá rảnh không có việc gì làm lại bắt đầu loạn điểm uyên ương.

Ninh đế nói trong hoàng cung xảy ra chuyện ám sát là cực kỳ xui xẻo, cho nên phải dừng việc ban hôn để xung hi.

Mà lần này, đối tượng xung hi, chính là Thái tử!

Còn có, thiên kim phủ Thượng Thư —— Hướng Noãn!

Tin tức này, giống như sấm chớp giữa trời quang, lúc Chu Vô Tâm nghe Ninh Thuần nói ra việc này, đã trực tiếp lăn từ trên giường xuống.

Người Hướng Noãn yêu là Ninh Liên mà, nếu để bọn họ kết hôn, Hướng Noãn chắc chắn sẽ khóc đến chết đi sống lại mất.

Chu Vô Tâm gấp gấp kéo tay áo Ninh Thuần lại: “Tiểu Ninh Thuần, ngươi mau nghĩ cách giúp ta được không? Lần trước Ninh đế nói tứ hôn cho Ninh Liên, không phải cuối cùng cũng thay đổi sao? Bây giờ ngươi lại nghĩ cách thuyết phục, có khi tâm tình Ninh đế tốt đẹp, sẽ lại đổi ý thì sao?”

Ninh Thuần sợ nàng đụng tới vết thương, lại gần đỡ nàng dậy, nhàn nhạt lắc đầu, “Lòng đế vương khó dò.”

“Nhưng Hướng Noãn không thích Thái tử mà. Nếu cứ gả đi như vậy nàng sẽ không hạnh phúc. Chẳng phải lúc này Ninh đế muốn nhanh chóng được ôm cháu sao, vậy ông ta còn muốn chỉ hôn xung hi làm gì nữa?”

“Hôn sự lần này là do bản thân Thượng Thư đại nhân đưa ra.”

Má ơi, chẳng trách trước kia Thượng Thư không cho phép Hướng Noãn và Ninh Liên ở cùng nhau, thì ra mục tiêu của ông ta là Thái tử!

Chu Vô Tâm có chút không hiểu: “Ninh Dạ thì sao? Ninh Dạ có thể từ chối mà!”

Lần này, khuôn mặt vốn không mang theo cảm xúc của Ninh Thuần hơi trầm xuống, mím mím môi nói một câu nàng không thể hiểu được: “Hắn là Thái tử.”

Chính trong lúc Chu Vô Tâm và Ninh Thuần tranh chấp có cứu người hay không, thì Hướng Noãn đã thành công leo tường, gấp gấp chạy vào.

Chu Vô Tâm vừa thấy nàng đã đưa cho nàng một ánh mắt an ủi: “Hướng Noãn, ngươi có thể đi cửa chính mà.”

Hướng Noãn làm gì còn tâm tư tán dóc với nàng nữa, sau khi biết tin nàng đang ở phủ Ninh Thuần từ miệng Hoàng Thiệu, không nói hai lời đã vọt thẳng tới nơi này. Hướng Noãn nắm lấy tay Vô Tâm, bộ dạng gấp gấp như kiến bò trên chảo nóng: “Vô Tâm, không phải ngươi có rất nhiều chủ ý sao, ngươi mau nghĩ cách giúp ta đi, ta không muốn gả cho Thái tử, người ta yêu là Ninh Liên, ta phải gả cho Ninh Liên! Ta không thể gả người khác, không thể, tuyệt đối không thể!”

“Thánh chỉ đã hạ thì không thể thu lại được.” Chu Vô Tâm vỗ mu bàn tay của nàng, khuyên nhủ.

“Vì biết vậy nên ta mới tới tìm ngươi. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy chứ, trong kinh nhiều người người như vậy, sao cứ nhất định phải chọn trúng ta!?”

“Nếu không ngươi tìm một người khác gả thay ngươi thì sao?”

“Không được, cách này ta cũng đã nghĩ tới rồi. Nhưng quy củ hôn lễ của hoàng thất là trưởng bối phải gặp con dâu, hơn nữa Ninh đế đã từng gặp mặt ta, cho dù ta muốn tìm người gả thay, thì cũng rất dễ bị phát hiện, đến lúc đó ta tuyệt đối sẽ bị khép vào tội khi quân, không chỉ liên lụy bản thân mà còn liên lụy cả nhà nữa. Cho nên, ngươi lại nghĩ cách khác đi.”

Ninh Thuần im lặng đứng một bên nhìn hai nữ nhân sốt ruột vòng tới vòng lui trong sân, Chu Vô Tâm bị nàng thúc giục khiến tâm trạng rối bời, vậy mà Hướng Noãn vẫn liên tục làm phiền: “Hay ngươi tìm Ninh Dạ thương lượng một chút đi. Nhìn xem hắn có cách nào không.”

Chu Vô Tâm vừa nghe Hường Noãn muốn nàng đi tìm Thái tử, trong lòng hơi do dự: “Nhưng mà, ta với hắn...”

“Đừng nhưng nhĩ gì nữa, bây giờ là lúc nào mà hai người các người cứ hờn dỗi vớ vẩn như vậy. Người đến tìm hắn để hắn niệm tình cũ mà nghĩ cách đi, hắn là Thái tử, dù nói gì cũng có trọng lượng hơn so với chúng ta nhiều.”

Nói rồi đem còn mạnh tay đẩy Vô Tâm vẫn còn sững sờ ra ngoài cửa. Tuy rằng Ninh Thuần muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng lại vì Chu Vô Tâm đã đồng ý cho nên chỉ đành lẳng lặng chuẩn bị xe giúp nàng, dẫn nàng tiến cung.

Ninh Thuần dừng xe ngoài Đông cung, để Chu Vô Tâm tự mình đi vào.

Chu Vô Tâm xuống xe, nhẹ nhàng chạy theo con đường quen thuộc đến phòng nghỉ của Thái tử, lúc đến nơi, hắn đang nằm cạnh bàn trà xem sách. Thái tử nhìn thấy Chu Vô Tâm đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc đến mức vứt luôn quyển sách trong tay qua một bên, về mặt thân thiết vọt lại chỗ nàng: “Vô Tâm, sao mặt nàng lại bị như vậy?”

Chu Vô Tâm xua tay một cái: “Không có chuyện gì.”

“Ai đánh nàng? Đã bị thương thành như vậy mà còn nói không có chuyện gì! Sao nàng cứ không biết tự chăm sóc chính mình như vậy!” Thái tử tức giận, rống lên một câu, Chu Vô Tâm bị hành động của hắn dọa sững sờ: “Dạ, người đang dạy dỗ ta sao?”

“Ngốc.” Thái tử cười cười với nàng: “Mỗi ngày ta đến Mộ Dung Hương lâu, là muốn chờ nàng đến xin lỗi ta. Thật ra ta biết nàng không thích Ninh Liên nhưng sau đó nàng lại không hề chủ động tìm ta giải thích một lần nào cả. Nàng có biết cái cảm giác rõ ràng là ở ngay trước mắt, lại cảm thấy xa cách tận chân trời khó chịu bao nhiêu không?”

Cổ họng Chu Vô Tâm run lên: Hắn chính là Thái tử đương triều dưới một người trên vạn người. Hắn có sự kiêu ngạo và tự tôn của hắn, nhưng mà nàng lại dùng con mắt phiến diện của mình phủ nhận hắn, hiểu lầm hắn. Nàng cứ cho rằng hắn hận nàng, không muốn đề ý đến nàng, lại không ngờ... Nàng muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Thái tử đã cắt đứt lời nàng.

“Có điều ta lại không nghĩ rằng, sau đó vì muốn trốn ta, ngay cả Mộ Dung Hương lâu nàng cũng không đến nữa.” Thái tử thở dài thật sâu: “Thế nhưng lúc này lại được nhìn thấy nàng, cho dù ta muốn giận nàng cũng giận không nổi. Nàng nhìn lại mình xem, không có ta bên cạnh, nàng lại để bản thân mình bị thương rồi. Ta đoán hôm nay nàng tới tìm ta là muốn giảng hòa đúng không?”

Chu Vô Tâm nuốt một ngụm nước bọt, im lặng một lát mới kiên định mở miệng: “Dạ, hôm nay ta tới tìm người là vì muốn hỏi người một chuyện, hôn sự giữa người và Hường Noãn, có thể nghĩ cách từ chối hay không?”

“Thì ra nàng không đến vì ta mà là vì người khác.” Khuôn mặt vốn tràn ngập ý cười của Thái tử lập tức lạnh xuống: “Nàng cảm thấy thế nào?” Thái tử tiếp tục bi thương nở nụ cười: “Nếu như ta là một vị Thái tử có thể thích làm gì thì làm, thì ta đã sớm mạnh mẽ nạp nàng làm phi, không phải sao?”

Chu Vô Tâm cho rằng hắn đang nói dối, nàng không muốn bởi vì quan hệ của mình mà làm lỡ việc của Hường Noãn. Nàng gấp đến độ nói năng lộn xộn: “Bởi vì Ninh Liên và Hường Noãn, là, cái kia, còn có Hường Noãn, bọn họ...”

“Lại là Ninh Liên.” Nghe thấy cái tên này, sắc mặt Thái tử càng thêm khó coi, trực tiếp che miệng nàng lại: “Nàng muốn nói, Hường Noãn là người Ninh Liên coi trọng, vì thế ta không thể cưới sao? Hay là, nàng muốn học những phi tử trong cung, vì lấy lòng Ninh Liên, cho nên mới nghĩ cách thay họ?”

“Không phải, Dạ, chuyện này không phải như người nghĩ.”

Thái tử đột nhiên nắm lấy hai tay Chu Vô Tâm, dồn nàng vào tường: “Vô Tâm, lẽ nào trong mắt nàng, ta là người kém cỏi như vậy? Không xứng đáng là người nàng thích? Một chút cũng không bằng Ninh Liên sao?”

“Dạ, người hiểu lầm rồi, người nghe ta nói hết lời đã.”

Thái tử hoàn toàn không muốn nghe Chu Vô Tâm giải thích, hắn sợ nếu mình nghe thấy những lời không muốn nghe từ trong miệng nàng, sẽ không thể tiếp tục kìm chế bản thân được nữa. Hắn tức giận ôm chặt lấy Chu Vô Tâm, trực tiếp ném nàng lên giường: “Chu Vô Tâm! Ta gặp nàng sớm hơn Ninh Liên đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Sau khi ném nạng lên giường Thái tử đã lập tức nghiêng người đè lên. Chu Vô Tâm không ngờ Thái tử xưa nay vốn ôn hòa, nho nhã lại có thể làm ra hành động như vậy, nạng hoảng loạn hô to: “Ninh Dạ, người muốn làm gì? Mau xuống khỏi người ta!”

Thái tử giống như hóa điên, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ đối với những lời kêu gào của Chu Vô Tâm, thô bạo cởi quần áo nạng ra. Chu Vô Tâm bị tình trạng đột nhiên điên cuồng của Thái tử dọa, dùng hết sức giãy dụa: “Ninh Dạ, người thả ta ra!”

Thái tử giữ cầm nạng, đè nạng đối mặt hẳn, rồi mới cúi đầu hôn xuống. Bỗng gạc bộp ngoài mặt bởi vì sự phản kháng của nạng mà bắt đầu thấm ra tơ máu. Thái tử cúi người công thành chiếm đất trên người nạng, thô bạo áp chế sự phản kháng của nạng, đến khi cởi sạch quần áo nạng, hẳn đột nhiên ngừng lại.

Trên người nạng đầy đặt những vết sẹo, vết hằn do roi quật, từng vết còn giữ lại màu đỏ hồng nhợt nhạt khiến hẳn nhìn thấy mà giật mình. Ninh Dạ đưa tay nhẹ nhàng sờ lên những dấu vết đó, trong lòng không nhịn được run rẩy: Khi không có hẳn ở bên cạnh, nạng lại bị người khác làm hại thành như vậy!

Khóe mắt Chu Vô Tâm mang theo nước mắt phần hận, Thái tử thấy nạng dùng ánh mắt này nhìn mình, tức giận trong lòng cũng tan biến: “Ta nên làm thế nào với nạng bây giờ?” Một đám của Thái tử nặng nề nện lên giường: “Nạng nói ta nên làm gì với nạng bây giờ?”

Chu Vô Tâm lau nước mắt, nhếch môi không nói lời nào.

“Ta biết nạng từ chối ta là vì Thái tử phi, nhưng ta là Thái tử, nạt nể không phải là việc ta có thể quyết định được. Ta không thể không cam chịu, ta có nỗi khổ tâm của ta, sao nạng không chịu hiểu cho ta chứ? Ta là Thái tử! Nhưng ta có thể bảo đảm chỉ yêu thương một mình nạng. Tại sao nạng vẫn không tin ta.”

Hơi thở nóng rực của Thái tử gấp gáp phả lên mặt nạng, đây là lần đầu tiên nạng nhận ra Thái tử đang hạ thấp thân phận mình, hẳn đang phải gánh chịu những áp lực nặng nề, bất đắc dĩ và bị thương. Điều này khiến những lời nói cay nghiệt, tàn nhẫn mà nạng muốn nói để chặt đứt niệm tưởng của hẳn, không cách nào thoát ra khỏi miệng được.

Thái tử rời khỏi người nạng, quay người ra ngoài, lúc đến cửa, hẳn đột nhiên dừng lại, dùng giọng điệu cô đơn đến gần như tuyệt vọng nói với nạng: “Vô Tâm, ta dùng trái tim chân thật, thật lòng chờ đợi nạng nhưng nạng lại tùy ý chà đạp, không thêm để ý một chút nào. Nạng coi ta là thứ gì? Khi muốn lợi dụng thì lợi dụng, đến khi lợi dụng xong lại vỗ tay xoay người, dứt khoát rời đi. Nạng đi đi, ta mệt rồi, sau này nạng đừng xuất hiện trước mặt ta nữa. Ta sẽ tự nói với mình, trên đời này, từ trước đến nay chưa từng có người như nạng xuất hiện...”

...

Chu Vô Tâm không nhớ nổi bản thân đã quay về thế nào.

Đến khi ngồi trên xe ngựa, nạng cảm thấy mình giống như đã trải qua một quá trình dày vò, đau thấu tim gan. Ninh Thuận nhìn thấy vết máu trên mặt nạng, còn cả đáng về xiêm y không chỉnh tề, trong lòng lo lắng muốn hỏi Thái tử đã làm gì nạng, nhưng khi chạm tay vào nạng, hẳn mới phát hiện, toàn thân nạng đang không ngừng run rẩy.

Tâm Ninh Thuận nhất thời trầm xuống, hai tay không nghe sai khiến duỗi ra ôm nạng vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nạng.

Chu Vô Tâm cắn mạnh khóe miệng, trông chốc lát mùi máu tanh đã tràn ngập cả khoang miệng: “Tiểu Ninh Thuận, có phải ta tội ác tày trời, tâm tư xấu xa không? Ninh Dạ đối tốt với ta như vậy nhưng ta lại không ngừng, lặp đi lặp lại, hành động làm tổn thương hẳn. Ta không muốn như vậy, thật sự không muốn như vậy mà.”

Tuy rằng Ninh Thuận không biết cụ thể giữa Thái tử và Chu Vô Tâm đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn có thể đoán được đại khái. Hẳn chưa từng an ủi người nào cho nên lúc này cũng không biết phải nói gì, đành im lặng ôm lấy nạng, chờ cảm xúc của nạng chậm rãi khỏi phục lại.

...

Mặt trời dần lặn về phía Tây, ánh chiều tà nghiêng nghiêng phủ trên người hai người, đem bóng dáng bọn họ kéo thật dài, thật dài. . .

Trở lại phủ Ninh Thuận, Hường Noãn vẫn còn ở đó.

Chu Vô Tâm đi tới trước mặt nạng, trầm giọng nói: “Hường Noãn, xin lỗi.”

Hường Noãn nhìn thấy bộ dạng này của nạng, sửng sốt một lát, mới chậm chạp nói ra từng chữ: “Lẽ nào ta nhất định phải gả đi sao?”

Nói xong, Hường Noãn bỗng đứng đứng tại chỗ gào khóc, tiếng khóc như tan nát cõi lòng, xuất phát từ từng phần bi thương, uất nghẹn trong ngực

Ninh Thuận nghe được tiếng khóc, vốn muốn tiến vào nhưng ngập ngừng lại thôi.

Trong khoảng sân rộng, trống trải này cũng chỉ còn lại hai người các nạng ôm nhau cùng khóc.

Chu Vô Tâm vì mất đi một đoạn tình bạn.

Mà Hường Noãn lại vì không có được tình yêu của chính mình.

Rốt cục, đến khi khóc mệt mỏi, hai người mới dừng lại.

Hướng Noãn khóc thút thít, cười nhạt hỏi Chu Vô Tâm: “Người nói chuyện này có phải phong thủy luân chuyển không, đổi đổi một hồi lại đổ lên đầu ta. Nếu lúc ấy ta sớm nghe lời người, cùng Ninh Liên gạo nấu thành cơm, thì có lẽ kết cục bây giờ của ta đã không phải thế này rồi.”

“Hướng Noãn, người đừng nghĩ như vậy. Ninh Dạ cũng là một nam nhân tốt, hẳn sẽ không bạc đãi người.”

Người ta thường nói trưởng thành sau một đêm, nhưng mà Chu Vô Tâm lại phát hiện, thật ra trưởng thành, không cần phải qua một đêm, chỉ cần qua mấy canh giờ là đủ rồi.

Nhìn nụ cười của Hướng Noãn như hoàn toàn biến thành một người khác, nàng biết, người đã từng vui vẻ, hoạt bát lúc trước đã chết trong trận gào khóc này rồi, có khi mãi mãi cũng không thể tìm lại được nữa.

Hướng Noãn đứng lên, lau khô nước mắt, bình tĩnh nói: “Ta muốn ra ngoài chơi một chuyến với Cửu gia.”

“Được, ta giúp người. Người đi chuẩn bị quần áo rồi đến Mộng Hương lâu chờ ta. Một lát nữa ta sẽ đưa người tới.” Chu Vô Tâm vừa ra ngoài vừa nói.

Hướng Noãn gật gù đầu, lần này, trực tiếp rời đi từ cửa chính.

Hướng Noãn vừa đi, Chu Vô Tâm lập tức lo lắng tìm Ninh Thuần, nhờ hắn mang mình đến chỗ Ninh Liên.

“Bây giờ đã trễ rồi” Ninh Thuần nhìn sắc trời đang tối dần, nhắc nhở nàng.

Chu Vô Tâm không thêm đề ý, đây là chuyện duy nhất nàng có thể giúp được Hướng Noãn. Nếu Hướng Noãn đã không thể bên cạnh người mình yêu, vậy trước khi bị gả đi, hãy để nàng ấy thả tâm ở cùng Ninh Liên một lần đi.

Nhìn ánh mắt tràn ngập cầu xin của Chu Vô Tâm, Ninh Thuần hơi nhíu mày. Hắn không thích nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của nàng cho nên trầm mặc đồng ý, tự mình đưa nàng đến chỗ Ninh Liên.

Chu Vô Tâm vừa gặp mặt Ninh Liên, không nói hai lời, gấp gáp kéo hắn ra ngoài: “Ninh Liên, đi mau.”

Ninh Liên không ngờ nàng lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa cách ăn mặc lúc xuất hiện, của nàng, giống hệt như xác ướp, rất khó coi, rất buồn cười. Hắn hơi kinh ngạc hỏi nàng: “Đi đâu vậy?”

“Ra ngoài chơi.”

Ninh Liên liếc mắt nhìn đồng công vụ còn chưa giải quyết xong ở sau, nhẹ vỗ trán nàng: “Lúc này bản vương rất bận.”

“Dù bận cũng phải đi.”

Ninh Liên không ngờ một Chu Vô Tâm lương thiện trong ngày thường, hôm nay lại cố tình gây sự như vậy, vì thế bệnh hoàng tử của hắn tái phát, lập tức tỏ vẻ hắn không vui.

Hắn ghét nhất là nữ nhân hay cố tình gây sự giống như Ninh An, không nghĩ tới mới không gặp mấy ngày, nàng đã trở thành như vậy, thế chẳng phải sau này sẽ được dâng chân lên đăng đầu sao. Hắn quyết đoán, đẩy tay nàng ra, lại trở về chỗ ngồi: “Bản vương không rảnh.”

“Không rảnh người cũng phải đi với ta một lát.”

“Muốn chơi thì tìm người khác chơi, thứ bản vương không thể theo hầu*.”

(Ly: *thứ=xin lỗi, nghĩ câu này theo kiểu cao ngạo, mỉa mai... đại loại vậy, nói chung chẳng biết giải thích kiểu gì =.=)

Sao việc này lại khó như vậy!!

Chu Vô Tâm nhìn dáng vẻ ‘gia cố không đi đây’ của hắn, dậm chân một cái xông ra ngoài.

Nhìn bóng nàng dần biến mất sau cửa, Ninh Liên mơ hồ cảm thấy mất mát, chẳng qua lúc hắn còn chưa cảm thấy mất mát bao lâu thì Chu Vô Tâm đã vòng trở lại.

Lần này, nàng trực tiếp cầm theo dao phay đặt trên cổ hắn, hung dữ rống lên: “Người có đi hay không?”

Ninh Liên nhìn dáng vẻ kia của nàng, cười đến mức muốn quỵến rũ bao nhiêu thì có bấy nhiêu quỵến rũ, muốn thoải mái bao nhiêu thì có bấy nhiêu thoải mái. Hắn mở quạt giấy trong tay ra, hờn hờ thâm nghĩ, vì muốn hắn ra ngoài chơi mà nàng cũng dám cầm dao uy hiếp hắn. Đúng là lúc nào nàng cũng làm ra mấy hành động vô cùng thú vị.

Có điều chỉ mấy ngày không đến xem nàng, nàng đã nhớ hắn thành như vậy sao?

Xem ra quả nhiên mị lực của bản vương là vô địch. Ninh Liên âm thầm đắc ý trong lòng, đồng thời còn không quên nhắc nhở người đang cầm dao phay

uy hiếp hấn: “Vô Tâm à, nàng mau bỏ dao xuống, cẩn thận một chút.”

“Ồ, vậy ngươi lặp lại lời nói kia một lần nữa đi.” Chu Vô Tâm vừa nói, vừa dõn lưỡi dao ra ngoài một chút, chẳng qua vẫn không hoàn toàn bỏ dao xuống: “Cuối cùng ngươi có đi hay không!”

Nếu nàng đã làm đến như vậy, thì... Quên đi, hấn đi với nàng một lúc cũng được, để xem xem rốt cuộc nàng muốn làm cái gì.

Còn những chuyện kia... Chờ khi hấn trở về rồi xử lý cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Ngồi trên xe ngựa hấn đặc biệt chuẩn vị, Chu Vô Tâm kích động nhảy nhót lung tung, rõ ràng vết thương trên mặt không thể làm ra biểu cảm quá mức kịch liệt, nhưng nàng vẫn không nhịn được cười to.

Ninh Liên nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của nàng, dịu dàng hỏi: “Sao nàng lại vui vẻ như vậy?”

“Muốn kéo ngươi ra ngoài một chuyến đúng là không dễ dàng gì.” Chu Vô Tâm thành thật nói, tuy rằng hấn là một tên lưu manh chính hiệu, nhưng vì Hường Noãn, đến mạng của mình nàng cũng không thêm đếm xia, chỉ cần Hường Noãn được vui vẻ trước khi gả đi thì dù làm gì nàng cũng cảm thấy đáng giá.

Một khi trở thành Vương phi, thì ngay cả tự do cũng không có, hơn nữa bây giờ nàng đã đoạn tuyền quan hệ với Thái tử, vì thế chỉ sợ sau này muốn gặp mặt Hường Noãn, đã khó càng thêm khó.

Sau khi đến thế giới này, một người bạn quan trọng của nàng đã trở thành người xa lạ, một người bạn tốt khác cũng sắp rời khỏi chính mình, nói không khổ sở, không đau lòng, không luyến tiếc, là giả.

Trước đây nàng chưa từng làm gì vì bọn họ, lúc này, chỉ cần là chuyện nàng có thể làm thì nàng nhất định sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.

Sau khi xe ngựa đi được nửa đường, Chu Vô Tâm đột nhiên ngồi nghiêm chỉnh nhìn Ninh Liên, mở miệng: “Cửu gia, trước giờ ta chưa từng cầu xin ngươi cái gì, hôm nay, coi như là ta cầu ngươi một chuyện, xin ngươi nhất định phải đồng ý với ta.”

Ninh Liên hiếm khi thấy nàng trịnh trọng như thế, chân mày hấn hơi cau lại, nghe nàng nói.

“Thật ra Hường Noãn vẫn luôn yêu thích ngươi, vì có thể tiếp cận ngươi, chúng ta giả vờ bán mình chôn cha để trà trộn vào phủ. Tất cả những chuyện chúng ta làm này đều vì ngươi. Nhưng không bao lâu nữa nàng phải lập gia đình rồi, sau này sẽ không có cơ hội tiếp xúc hoặc ra ngoài với ngươi nữa. Cho nên để bù lại tiếc nuối, bây giờ nàng ấy chỉ hy vọng có thể đi dạo với ngươi một lần, ngươi có đồng ý thực hiện nguyện vọng này của nàng không?”

Bởi vì Hường Noãn mà bắt hấn ra ngoài! Ninh Liên mở cây quạt ra, thần nhiên cân nhắc.

Chu Vô Tâm đến trước mặt hấn, bình tĩnh nhìn hấn, trong ánh mắt kia rõ ràng tràn ngập khát vọng, dù là người nào nhìn thấy cũng không đành lòng từ chối được.

Ninh Liên thu cây quạt trong tay lại: “Được.”

Chu Vô Tâm nghe được lời khẳng định chắc chắn của hấn, nước mắt kích động tuôn trào, nàng vươn tay nắm chặt tay hấn: Cửu gia, ngươi thật sự là người tốt, cực kỳ tốt. Ta nhất định sẽ biết ơn ngươi cả đời.”

“Chỉ vì người khác mà làm đến vậy, cũng không biết nên nói nàng ngốc hay là quá ngây thơ. Đến khi nào thì nàng mới có thể vì bản thân mà cầu xin bản vương đây, nói không chừng lúc đó bản vương đồng ý còn nhanh hơn nữa.”

Chu Vô Tâm nghe không hiểu Ninh Liên đang giận nàng, giễu cợt nàng nay khen nàng, nói chung chỉ cần có thể giúp Hường Noãn hoàn thành tâm nguyện, thì nàng cũng coi như công đức viên mãn rồi.

Sau khi xuống xe ngựa, Hường Noãn lập tức xuất hiện, Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, cười khẽ như trút được gánh nặng...

...

Một tháng sau, rốt cuộc ngày thành hôn của Thái tử cũng tới.

Bởi vì là Trắc phi, cho nên hôn lễ của Hường Noãn cũng không quá long trọng, nhưng dù sao cũng là hôn lễ của hoàng tộc, cho nên khí thế khá phô trương, náo nhiệt, hấp dẫn hơn một nửa bách tính trong Kinh thành đến đây vây xem.

Ở vị trí tốt nhất để quan sát buổi lễ, Chu Vô Tâm lặng lẽ đứng sau Ninh Thuần, cùng các vị hoàng tử khác đón dâu. Nhìn Thái tử anh tuấn, ôn hoà trên lưng ngựa, trong lòng nàng trăm mối ngổn ngang.

Bên tai là tiếng nhạc huyền ảo, nhưng nàng giống như kẻ điếc, cái gì cũng không nghe được, chỉ có tiếng vó ngựa cộp cộp càng lúc càng xa...

...

Sau khi đón dâu xong, tân khách tự mình tán ra dự tiệc, cũng trong lúc đó, Thái tử chậm chậm đỡ Hường Noãn từ phòng riêng ra ngoài.

Lúc này, Hường Noãn ăn mặc xinh đẹp, rực rỡ, chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm. Hai người họ đứng cạnh nhau như một đôi kim đồng, ngọc nữ, đến ngay cả Thái tử phi đang mang thai cũng ôm hòa tự mình đến chúc phúc.

Chu Vô Tâm nhìn thấy ý cười miến cưỡng trên mặt Hường Noãn, đột nhiên cảm thấy cảnh này thật chướng mắt. Bộ dạng miến cưỡng như vậy, cho dù giấu được mọi người nhưng sao có thể giấu được nàng đây.

Hôn sự bỗng dưng từ trên trời rơi xuống, khiến mọi người không thể ứng phó kịp. Đến bây giờ, Chu Vô Tâm mới xem như hiểu rõ câu nói kia của Ninh Thuần: Tâm để vương như kim đáy bể.

Đến chẳng chút dấu hiệu báo trước, mà ngay cả một chút đạo lý cũng không có.

Chu Vô Tâm thực sự là không muốn tiếp tục nhìn cảnh bọn họ hư tình giả ý như vậy nữa, nàng nhẹ giọng thông báo cho Ninh Thuần, nói muốn ra ngoài một chút rồi lập tức xoay người lặng lẽ rời đi.

Ninh Thuần cũng không hiểu sao, cứ cảm thấy nếu để nàng ra ngoài một mình như vậy, thì bản thân hắn sẽ thấy rất bất an, cho nên, hắn không thể làm gì khác hơn là theo sau nàng ra ngoài.

Bình thường, chỉ cần Ninh Thuần ở cùng nàng, nhất định nàng sẽ vui vẻ không thôi, nhưng lúc này, nàng thật sự không có tâm trạng đầu mà vui vẻ nữa. Nàng tùy tiện tìm một chỗ yên tĩnh, ngồi xuống, dùng đưa chân, hỏi Ninh Thuần: “Tiểu Ninh Thuần, chẳng nói xem, tại sao những người yêu nhau, lại không thể ở cùng nhau.”

Ninh Thuần suy nghĩ một chút, theo logic tiêu chuẩn của nam nhân trả lời nàng: “Không biết.”

Chu Vô Tâm uể oải cười cười, không nói tiếp, cũng không làm gì khác. Hai người lặng lẽ ngồi một chỗ, mãi đến khi tiệc cưới kết thúc, mới cùng trở lại phủ Ninh Thuần.

Có điều, sáng sớm ngày kế tiếp, nàng nghe người trong phủ nói, lúc trời còn chưa sáng Ninh Thuần đã tiến cung, cũng không biết trong cung xảy ra chuyện gì mà lại triệu một người xưa nay không quản việc triều chính như hắn vào cung nữa.

Chẳng qua từ trước đến giờ nàng không mấy để ý đến việc trong triều hay trong hoàng cung thế này, cho nên nghĩ nếu Ninh Thuần đã không có ở đây, thì sau khi ăn xong điểm tâm nàng sẽ ra ngoài gặp Hoàng Thiện một lúc.

Lúc trước vì có thể thuận tiện tạo không gian riêng cho mình và Ninh Thuần, nàng đã phải nấn nì Hoàng Thiện rất lâu thì mới được hắn đồng ý, cho phép nàng ở nơi này. Chỉ là, Hoàng Thiện có nói, mỗi ngày nàng nhất định phải về nhà báo tin một lần, bởi hắn muốn đảm bảo nàng vẫn an toàn, như vậy mới có thể an tâm được.

Có điều, lúc Chu Vô Tâm vừa ra đến cửa, Ninh Thuần đã mang theo gương mặt âm trầm trở lại.

Hai người gặp được nhau, Ninh Thuần không nóng không lạnh nói với nàng một câu: “Quay về với ta.” Nói xong cũng dẫn đầu bước vào phủ.

Chu Vô Tâm nhìn bộ dạng dè nèn, nặng nề của hắn, suy đoán chắc chắn đã có chuyện lớn gì xảy ra, nên cũng không dám lè mề, theo sát sau lưng hắn vào trong.

Về tới chính sảnh, Ninh Thuần thở ra một hơi, chậm rãi nói: “Ta phải nói cho ngươi một chuyện.”

“Chuyện gì? Sao lại nghiêm túc như vậy?” Chu Vô Tâm thuận tay rót một chén trà cho hắn, thấy Ninh Thuần lắc đầu, nàng lại cầm về uống một ngụm.

Nhìn dáng vẻ này của nàng, Ninh Thuần do dự không biết có nên nói sự thật cho nàng biết không. Suy nghĩ một chút, hắn hiểu chuyện này sớm muộn gì nàng cũng biết, cho nên quyết định không quanh co lòng vòng nữa mà trực tiếp nói thẳng: “Đêm qua, Thái tử và tân Trắc phi Hường Noãn đã bị người sát hại.”

Ầm một tiếng, hai tai Chu Vô Tâm như ù đi, câu nói của Ninh Thuần trở thành lưỡi dao sắc bén chém vào lòng nàng, khiến cảm giác đau đớn, tê liệt lan tràn toàn thân, ngay cả chén trà trong tay nàng cũng bị nàng thả rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ, giống như nội tâm lúc này của nàng.

Qua một lúc lâu, cảm giác ù tai biến mất, nàng mới run rẩy hỏi, “Tiểu Ninh Thuần, vừa rồi chàng nói giỡn với ta phải không? Chàng nói cho ta biết, chàng chỉ nói giỡn với ta thôi đúng không?”

Ninh Thuần hi vọng nàng có thể đối mặt với hiện thực, lạnh nhạt nói: “Bọn họ đều đã chết.”

Nụ cười gượng trên mặt Chu Vô Tâm lập tức vỡ vụn.

Nàng dường như còn có thể nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Thái tử khi ngâm thơ đối chữ trước mặt nàng, có thể nhìn thấy bộ dạng gian xảo, xấu bụng của Hường Noãn khi quấy rối nghĩ kè, có thể nhìn thấy nét mặt dịu dàng, ấm áp của Thái tử khi quan tâm nàng, có thể nhìn thấy bộ dạng buồn cười mỗi lần Hường Noãn trêu trọc, có thể nhìn thấy...

Rõ ràng mới đây bọn họ vẫn còn xuất hiện trước mặt nàng, tại sao sau khi nàng tỉnh lại từ trong giấc ngủ thì cái gì cũng không còn nữa!

Chu Vô Tâm đột nhiên dùng sức nắm tay Ninh Thuần, yếu ớt nói: “Tiểu Ninh Thuần, chàng nói cho ta biết đây không phải là sự thật đi! Đây không phải là sự thật! Ngày hôm qua bọn họ mới thành thân thôi mà, sao có thể, sao có thể... Ta không tin! Ta không tin!”

“Thích khách lợi dụng tình hình hỗn loạn hôm qua, âm thầm hạ độc trong phòng tân hôn. Hơn nửa đêm qua Thái tử và Trắc phi đều uống say, lúc trở về không phát hiện được, vì thế nên hai người...”

“Trúng độc còn có thể giải độc, ngự y không phải rất lợi hại sao, có thể giải độc cho bọn họ mà!”

Ninh Thuần lắc đầu một cái, sắc mặt càng ngày càng trầm: “Vô dụng. Bọn họ đều bị thích khách cắt đứt cổ họng.”

Sức lực cuối cùng còn sót lại trên người Chu Vô Tâm đã bị câu nói này rút sạch, cả người nàng mềm nhũn, theo thân thể Ninh Thuần trượt xuống. Ninh Thuần vội vàng nâng nàng dậy nhưng làm cách nào nàng cũng không thể đứng vững được, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm bốn chữ Ninh Dạ và Hường Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Ninh Thuần muốn để nàng trở về phòng nghỉ ngơi một chút, nhưng ai biết khi hắn vừa ôm lấy nàng, nàng đã tức giận công tâm, đột nhiên hộc máu, sau đó hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Ninh Thuần vội vàng ôm nàng trở về phòng, sai người tìm ngự y đến xem bệnh cho nàng, còn bản thân hắn lại tâm thần không yên, không ngừng đi tới đi lui trong phòng.

Chuyện này xảy ra quá mức đột ngột, dù là ai cũng ngờ tới trong đám thích khách bị xử quyết lần trước còn có kẻ thoát được. Cũng vì chuyện này mà Ninh đế nhất thời tức giận đã ra lệnh bắt giam Ninh Liên lại.

Thái tử vừa chết, Ninh Liên bị giam, động tĩnh của đám hoàng tử khác càng thêm rõ ràng, càng thêm rục rịch. Tình thế lúc này thích hợp tranh đấu nhất, ai cũng không muốn làm kẻ tầm thường cho nên đều mượn cơ hội này mà biểu hiện thật tốt, chỉ riêng Ninh Thuần là đứng nhìn từ xa, không đếm xỉa đến, chẳng qua vì bản tính Ninh Thuần như vậy, mới khiến Ninh đế tin tưởng mà giao trọng trách truy tìm hung thủ lại cho Ninh Thuần, làm hắn muốn tránh cũng không thể tránh được.

...

Trong lòng Chu Vô Tâm hỗn loạn, đầu óc mờ mịt giống như đang mơ một giấc mơ dài.

Trong mơ, Ninh Dạ nhảy xuống nước cứu nàng, vào lúc nàng tưởng mình sắp chết lại độ khí để nàng tiếp tục sống tiếp... Trong mơ, Ninh Dạ ôm nàng thoát khỏi phòng chứa củi tối tăm, ẩm thấp, sốt ruột tìm người chữa trị vết thương cho nàng... Trong mơ, Ninh Dạ đem tất cả những thứ tốt nhất tới cho nàng, làm nàng hài lòng, pha trò chọc nàng mỉm cười... Trong mơ, Ninh Dạ nói nàng hãy trở thành phi tử của ta, để ta chăm sóc nàng thật tốt, lúc ấy, đôi mắt của hắn thật trong suốt khiến nàng không dám đối diện... Trong mơ, Ninh Dạ dùng tính mạng của mình giúp nàng thoát khỏi nguy hiểm... Trong mơ, Ninh Dạ bị nàng chọc giận mà bỏ đi, bóng lưng phẫn nộ của hắn khiến tình bạn vất vả lắm mới có được giữa nàng và hắn tan vỡ... Trong mơ, Ninh Dạ ngồi một góc trong tửu lâu, lẳng lặng đưa mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt hắn dù vô tình hay cố ý vẫn thỉnh thoảng dừng lại sau lưng nàng... Trong mơ, gương mặt anh tuấn của Ninh Dạ tràn ngập đau đớn, hắn hung hăng dùng tay không đâm vào ván giường mà phát tiết cảm xúc tức giận, phẫn hận trong lòng mình, nhưng dù thế, hắn cũng chỉ bất lực hỏi nàng hắn nên làm gì mới có thể giữ được nàng. Trong mơ, Ninh Dạ mặc trang

phục tân lang đồ tươi, ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt anh tuấn trở nên lạnh lùng, lúc đó, nàng biết, hẳn, sẽ không mỉm cười với nàng nữa...

Có bốn chữ gọi là: Đại bi vô lệ*

(*triết lý trong Phật giáo, đầy đủ sẽ là bốn câu: Đại ái vô biên, Đại tiểu vô thanh, Đại bi vô lệ, Đại ngộ vô ngôn. Diễn ý sơ: Tình yêu vĩ đại sẽ không có bờ bến. Nụ cười không thành tiếng là nụ cười vui vẻ nhất. Nỗi đau sâu sắc nhất là nỗi đau thầm lặng không giọt nước mắt. Hiểu đến mức không thể diễn tả thành lời. Tóm lại là khi tình cảm, cảm xúc lên tới đỉnh điểm sẽ không có thứ gì diễn tả được~ nguồn quả tặng cuộc sống + baidu. Vẫn cảm thấy diễn ý chưa đúng lắm nhưng hiểu đại khái vậy đi, ta tra baidu rồi nhưng cũng xòm xòm vậy thôi)

Chu Vô Tâm chìm sâu vào giấc mơ mà không muốn tỉnh tỉnh lại. Nàng sợ, nếu nàng mở mắt thì người trong giấc mơ ấy cũng không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Còn có một người thích hô to gọi nhỏ với nàng, thích sai khiến người khác, cùng nàng gây chuyện khắp nơi, lại không ngừng mang lại phiền phức cho nàng, nhưng tâm tính vẫn lương thiện, nhiệt tình, như Hường Noãn, vì sao lại không có được kết cuộc tốt! Là vì người tốt đều không thọ, tai họa lưu ngàn năm sao?

Tại sao!

...

Lúc Hoàng Thiện nhận được tin tức đã lập tức tới phủ Ninh Thuận, nhìn Chu Vô Tâm nằm yên không nhúc nhích chẳng khác gì người đã chết trên giường, trong lòng hần đau đớn, dịu dàng khuyên nhủ: “Vô Tâm, ta biết lúc này có nói gì cũng vô dụng, nhưng mà muội đừng như vậy nữa có được không. Nếu muội muốn khóc thì cứ khóc đi, muội không nói lời nào thế này khiến ta rất lo lắng. Muội đã không ăn, không uống, không ngủ hai ngày nay rồi, muội nói với ta một câu cũng được, chỉ một câu thôi được không?”

Chu Vô Tâm nghe được lời nói của Hoàng Thiện, những trong họng nàng như bị thứ gì nghẹn lại, không nói nên lời.

Cho nên nàng cứ tiếp tục nằm như vậy, mãi đến khi Hoàng Thiện nói với nàng, để nàng đến nhìn Thái tử và Hường Noãn lần cuối, nàng mới mờ mịt mở mắt ra, trống rỗng nhìn bọn họ, cùng bọn họ tiến cung.

...

Trong hoàng cung khắp nơi đều treo đầy vải trắng và thẻ tre cầu phúc, lấy thân phận của Chu Vô Tâm, nàng không thể tiến cung tế bái. Lúc Thái tử còn, nàng có thể tự do ra vào, nhưng bây giờ khi Thái tử đi rồi, đám cung nhân lại làm khó nàng, không cho nàng vào, thậm chí ngay cả khi Ninh Thuận ở đây, bọn họ cũng chỉ giải thích qua loa lấy lệ với hần mà thôi.

Ninh Thuận càng lúc càng tức giận, đúng lúc này thì Ninh Hoàng vừa vặn đi tới, nổi giận đùng đùng nâng tay cho đám cung nhân này mỗi người một cái tát, rồi sai người kéo bọn chúng ra ngoài chịu đòn.

Ninh Hoàng để bọn họ theo nàng vào trong, lúc quay đầu lại, bọn họ mới phát hiện, Chu Vô Tâm không thấy đâu nữa!

...

Chu Vô Tâm giống như một cái xác biết đi, lao đảo di động mỗi ngõ ngách trong hoàng cung, đến những nơi đã từng có hơi ỨC của nàng và Thái tử.

“Vô Tâm, Vô Tâm...”

Đi rồi lại đi, Chu Vô Tâm dường như nghe thấy tiếng Thái tử và Hường Noãn gọi tên nàng. Nàng kinh hi quay đầu lại, nhưng lại phát hiện sau lưng nàng trống rỗng, hoàn toàn không có bóng người, chỉ còn lại hành lang trống trải dài dằng dặt, uốn lượn về phương xa...

Nàng thất vọng tiếp tục đi về phía trước.

Lúc đi tới ngự hoa viên, bên tai bỗng vang lên tiếng nói của Thái tử: “Ồ, hôm nay thời tiết thật đẹp!Ồ, mây trên trời thật trắng!Ồ, trong đình thật nhiều người!Ồ, hương hoa nơi này thơm quá!Ồ...”

Nàng nâng bước lại gần nơi Thái tử thường ngâm thơ lúc trước, hình ảnh hai người cùng uống trà ngắm cảnh ngày đó không ngừng hiện lên trước mặt nàng, cuối cùng, đến lúc này, nước mắt nàng không nhịn được nữa, như Hoàng Hà vỡ đê, không ngừng tuôn trào.

Từ đầu đến cuối, đều là nàng phụ hắn.

“Ninh Dạ, xin lỗi...”

...

Ninh triều năm bốn mươi tám, thái tử Ninh quốc Ninh Dạ và Trắc phi Hường Noãn, cùng vong.

Cả nước mặc niệm.

Chẳng qua thể gian này sẽ không vì sự ra đi của ai đó mà ngừng hoạt động!

Trong khoảng thời gian này Chu Vô Tâm luôn cố tình khiến mình bận bịu hơn bình thường. Từ sáng sớm bận bịu đến tối muộn, đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Nếu không phải nàng bận bịu ở Mộng Hương Lâu thì chính là đi theo Hoàng Thiện đi kiểm tra hàng hóa, sổ sách làm ăn. Đến mức hơn một tháng qua, có nhiều lúc nàng không chịu được mà ngủ thếp trong xe ngựa, có lúc lại ngủ quên trên bàn cơm, nhưng số lần nàng thật sự ngủ trên giường lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hoàng Thiện nhìn bộ dạng này của nàng, có khuyên nàng, nhưng không hề có chút tác dụng nào.

Mà Ninh Thuần vì bị Ninh đế giao cho việc điều tra chuyện dư đảng Bắc Đường nên cũng bận rộn không thấy người, lúc tình cờ gặp mặt, hai người chỉ có thể lạnh nhạt gật đầu rồi bỏ đi.

Ngay cả Ninh Liên thích quần quýt lấy nàng, cũng càng ngày càng bận rộn, bởi vì —— Ninh Dạ vừa mất, hần lại trở thành Thái tử đương triều, bắt đầu chuyển vào Đông cung, xử lý tấu chương.

Có điều, nói đến quá trình Ninh Liên trở thành Thái tử thì tương đối trâu bò.

Chu Vô Tâm vẫn cảm thấy người như Ninh đế, không hề có chút đáng về nên có của một Hoàng Đế.

Người nói ông ta ngu ngốc, nhưng dân chúng Ninh quốc an cư lạc nghiệp, quốc gia phồn vinh hưng thịnh, chưa từng có người nào nói ông ta không tốt.

Người muốn nói ông ta là minh quân? Trên sách sử có vị minh quân như ông ta sao?

Ninh đế là một người ham hưởng lạc. Ngoại trừ quyết sách đặc biệt quan trọng là tự mình quyết định thì có rất nhiều chuyện trong triều ông ta đều giao cho con trai mình quản lý. Còn bản thân ông ta thì cả ngày mang theo phi tử dạo chơi khắp nơi. Gang son, mỹ nhân, sao nàng cứ có cảm giác ông ta là loại người chỉ muốn mỹ nhân không cần giang sơn nhỉ.

Chẳng qua, dù là người ông ta yêu thích, nhưng nếu người đó dám đề cập chuyện triều chính trước mặt ông ta thì ông ta nói trở mặt liền trở mặt, tuyệt đối không dung túng. Hơn nữa, trong đầu ông ta toàn chứa ý đồ xấu, cứ nhìn hai lần ông ta tứ hôn thì biết, vị chủ tử này tuyệt đối là kẻ e sợ thiên hạ không loạn.

Thì thế, các đại thần Ninh quốc, vì không để Ninh đế rảnh rỗi mà nghĩ ra ý đồ xấu gì mới, đều đồng lòng đề xuất ông ta lập Thái tử một lần nữa.

Mà khi đánh sách dự bị được đưa ra, nhìn một loạt tên các hoàng tử trong đó, ông ta đột nhiên hỏi: “Ừm, Lão Cửu đi đâu rồi?”

Mí mắt vị công công bên cạnh co giật, tiến lên bẩm báo: “Bẩm bệ hạ, Cửu hoàng tử bị người bắt giam trong đại lao rồi ạ.”

Ninh đế vừa nghe, vỗ đầu một cái: “Ai nha, Trẫm nhốt lão Cửu lúc nào vậy? Sao Trẫm lại không biết nhỉ!”

Ninh đế cười hóm hờ nhìn chúng đại thần bên dưới một vòng: “Được rồi, được rồi, Trẫm thật sự không phải là một phụ thân tốt, lại quên mất chuyện mình đã giam con trai lại. Quên đi, nếu vậy thì Trẫm bù đắp cho hần một chút vậy, ờ, để hần làm Thái tử đi. Được rồi, cứ quyết định như thế, tất cả giải tán.”

Sau đó, trong tình cảnh chúng đại thần tiêu điều trong gió, quạ đen lượn đầu đầy, Ninh Liên được quyết định trở thành Thái tử.

Cũng không biết khi sử quan ghi chép lại chuyện này, sẽ nói là Hoàng đế bị ám đầu hay nên nói ông ta có tính toán khác đây?

==

Ly có lời muốn nói: sao ta cứ có cảm giác ông vua này là Boss cuối nhỉ =,=

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Ngày hôm đó, Ninh Thuần vốn biến mất nhiều ngày rồi cuộc cũng trở về phủ. Lúc trước do Chu Vô Tâm thường đến đưa cơm cho hần nên đã tình cờ trở thành chỗ quen biết với quản gia ở đây, cũng vì thế mà khi Ninh Thuần trở về, quản gia lập tức phái người đến thông báo Chu Vô Tâm biết, để nàng nhanh chóng đến cây độ tồn tại.

Chu Vô Tâm nghe thấy hắn trở về, vội vàng bỏ hết mọi chuyện qua một bên, chạy đến phủ Ninh Thuận, vừa thấy được hắn, nàng đã gấp gấp gấp hỏi: “Có tra được hung thủ không?”

Ninh Thuận đắm chiều nhìn nàng. Sau khi Thái tử chết, nàng trở nên cố chấp, thề nhất định phải tìm cho bằng được hung thủ, chứ không như trước đây, khi gặp mặt hắn chỉ chăm chăm hỏi hắn muốn ăn cái gì, thích cái gì.

Thật ra Ninh Thuận vô cùng không thích bộ dạng hiện tại này của nàng. Hắn thà rằng nhìn thấy dáng vẻ vô ưu vô lo trước kia của nàng còn tốt hơn tình trạng thoi thóp khắc khắc tự dần vật mình vì đoạn ký ức mất đi vì người nào đó.

Có điều, hắn cũng đâu thể làm gì, vì chính bản thân hắn cũng không thể quên được những người đã mất.

Ninh Thuận im lặng trong chốc lát, sau đó lắc đầu một cái, trả lời nàng: “Không có.”

Về mặt Chu Vô Tâm lộ rõ thất vọng, nàng hít sâu một hơi: “Tiểu Ninh Thuận, một ngày nào đó, chàng sẽ tra ra hung thủ đúng không?”

Ninh Thuận nhìn một một chút, rồi đột nhiên đứng dậy.

Vấn đề này, quá nặng nề, cũng quá khó để trả lời.

Hắn không thể cho nàng biết bất cứ câu trả lời khẳng định chắc chắn nào.

Giống như năm đó Thái tử cũng đã nói với Chu Vô Tâm, trong hoàng cung này, có vài việc có thể nói, nhưng cũng có vài việc không thể nhắc đến, cho dù bị dấy vò đến mực nát, rồi bởi cũng không được đề cập đến một chữ.

Biết càng ít thì bản thân càng an toàn.

Năm nay mùa đông đến Kinh thành muộn hơn so với năm ngoái một chút.

Ninh Thuận chấp tay lại gần cửa sổ, nhìn những cành cây trơ trụi ngoài cửa, đột nhiên nói với nàng: “Ta hi vọng người có thể vui vẻ hơn.”

Nghe được câu này, Chu Vô Tâm sững sốt, trên mặt thiên biến vạn hóa. Ninh Thuận xoay người lại, bình thản nhìn nàng.

Nàng không phải là loại nữ tử khiến người ta vừa gặp đã cảm thấy kinh diễm, nhưng mà, chân mày nàng, ánh mắt nàng, lại mang lại cảm giác rợn rợn tràn ngập sức sống, càng nhìn lâu càng dễ bị cảm giác này mê hoặc. Đặc biệt là lúc nàng cười, nụ cười ấy như căn bệnh truyền nhiễm, sẽ làm cho mọi người xung quanh nàng không tự giác mà cảm thấy vui vẻ lây.

Nàng như vàng thái dương rực rỡ vậy.

Vì thế Ninh Thuận hi vọng nàng có thể thoát khỏi bóng ma, mạnh mẽ đứng dậy một lần nữa mà không phải như bây giờ, chỉ biết dùng sự bận rộn để làm chính mình quên đi tất cả.

Ninh Thuận là người quen làm theo ý mình. Sống chết của người khác, là buồn hay là vui, xưa nay hắn chưa từng hỏi đến, cũng chưa từng để vào mắt.

Nhưng Chu Vô Tâm chính là một ngoại lệ.

Đối với một người chỉ mới quen biết trong một thời gian ngắn ngủi mà nói, hắn không hiểu vì sao khi nhìn thấy bộ dạng này của nàng sẽ cảm thấy rất khó chịu, cũng không hiểu vì sao chính mình hết lần này đến lần khác lại ra tay giúp đỡ nàng, giống như đây là việc hắn phải làm vậy, không chút nào cảm thấy không thích hợp hay miễn cưỡng.

Nhưng nếu là trước kia, hắn chắc chắn bản thân sẽ không quan tâm nhiều như vậy.

Tuy rằng lúc bắt đầu đúng là nàng đã làm hắn dao động, nhưng nói cho cùng hắn đã thề suốt đời không cưới. Cứ xem như hắn thật sự có chút tình cảm với nàng thì sao? Chẳng lẽ muốn hắn tiếp tục ở cùng một chỗ với nàng?

Chuyện này, chỉ sợ hắn không làm được.

Chu Vô Tâm ngừng đầu đón nhận ánh mắt Ninh Thuận, khóe miệng tràn ra một nụ cười xán lạn: “Tiểu Ninh Thuận, mắt chàng thật sự có vấn đề nha, chàng xem lúc này ta vui vẻ biết bao nhiêu, không cần chàng hi vọng, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

Ninh Thuận mím môi, không nói lời nào.

“Tiểu Ninh Thuận à, chàng nói xem đã bao lâu rồi chàng không đến Mộng Hương Lâu ăn cơm? Hay đêm nay chàng đến đó ăn một bữa đi? Ta mời khách!” Chu Vô Tâm cười hi hi đến trước mặt hắn, giống như trước đây, lắc tay hắn hỏi, khiến hắn không phân biệt được rốt cuộc là nàng đang thật sự cười hay đang miễn cưỡng cười vui.

Ninh Thuận thờ dài một tiếng, vừa muốn nói gì đã thấy quản gia vội vàng vọt vào bẩm báo: “Người của Cửu gia, Thái tử đương nhiệm đến rồi, nói muốn Chu cô nương lập tức tiến cung.”

Chu Vô Tâm vừa nghe thấy tên lưu manh Ninh Liên kia muốn tìm nàng, trong lòng lập tức trầm xuống, hỏi quản gia: “Ta vừa dùng bữa xong, không phải hẳn lại mời ta đi ăn cơm chứ, ta không đi có được không...”

Chu Vô Tâm thật sự rất rất không muốn đến Đông cung, bởi vì nơi đó đã từng là nơi ở của Ninh Dạ.

Từ khi nàng đến thế giới này, e rằng thời gian nàng sống ở Đông cung là lâu nhất.

Từng ngọn cây cọng cỏ ở nơi này, mỗi viên ngói, mỗi viên gạch, đều có quá nhiều hồi ức. Nàng sợ khi bản thân không cẩn thận, sẽ vô tình nhớ tới những hồi ức đã qua, khiến nàng không cách nào tự kiềm chế mà làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được. Có điều nếu lúc nào đó nàng thật sự buông xuống được những cảm xúc này thì nàng nhất định sẽ không trốn tránh nữa.

...

Chu Vô Tâm vẫn luôn nghĩ mình không thể quên mọi chuyện, nhưng khi Ninh Liên mang nàng đi loanh quanh trong Đông cung, nàng bỗng dưng không có cảm giác trốn tránh hay khổ sở.

Đúng là rất thần kì, có lẽ nàng kiên cường hơn so với mình tưởng tượng chăng?

Là thật ra nàng đã sớm thoát khỏi bóng ma, nhưng chỉ do bản thân nàng chưa tự biết?

“Bản vương nghe nói thời gian này nàng bận bịu đến mức không còn biết trời trăng mây gió gì nữa. Mau nói rõ cho bản vương biết, nàng đang bận rộn cái gì vậy?” Bàn tay vốn đang phe phẩy cây quạt của Ninh Liên đột nhiên dừng lại, hắt híp Chu Vô Tâm hỏi.

Chu Vô Tâm đang mãi suy nghĩ chuyện khác nên không để ý Ninh Liên đã đứng lại, vì thế nàng lập tức va đầu vào trước ngực hắn.

Hai người va vào nhau, cả hai đều không đứng vững. Ninh Liên thuận thế ôm lấy nàng để nàng khỏi té ngã, nhưng mà vật nhỏ trong lòng lại không chịu phối hợp, vừa bị ôm đã phản xạ có điều kiện mà mở miệng mắng người: “Đồ lưu manh nhà người!”

Hắn có lòng tốt cứu nàng, vậy mà lại bị nàng mắng, vì thế hắn dứt khoát không buông tay, khiêu khích nhìn nàng. Nàng càng muốn thoát khỏi hắn, hắn càng muốn ôm chặt nàng hơn: “Tiểu yêu tinh, nàng sửa đứng lại cho bản vương, bản vương là anh hùng cứu mỹ nhân, sao vào trong mắt nàng lại thành lưu manh rồi? À, là do con mắt người nào đó mọc trên mũi, nên không thể nhìn đường, lúc này được cứu còn mở miệng trách mắng người khác.”

Chu Vô Tâm nghĩ lại cũng cảm thấy hình như mình hơi quá đáng, hơn nữa, bình thường Ninh Liên thích hô gió gọi mưa (phóng đại), chẳng qua chỉ hơi pha trò trêu chọc nàng chứ cũng không làm gì khác. Nghĩ vậy nàng không thể làm gì hơn là giả bộ ngớ ngẩn, tiếp tục cười khảnh khảnh: “Hắc hắc, ta chỉ quen miệng mà thôi, ngài đừng để ý, đừng để ý nha.” Ai bảo bình thường người hay làm bộ lưu manh, làm ta quen miệng mắng người chứ bộ, câu này chỉ do thuận miệng thốt ra mà thôi.

Khóe mắt Ninh Liên co giật: “Hoá ra trong mắt nàng bản vương lại là kẻ xấu xa như vậy? Bản vương ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc, tùy tiện đi dạo một vòng cũng có thể mê đảo bao nhiêu thiếu nam(???) thiếu nữ. Phàm là ai gặp được bản vương, cho dù chỉ được chạm vào một ngón tay của bản vương cũng có thể hạnh phúc đến mức hôn mê. Bản vương đường là một vị hoàng tử mị lực phi phàm, lẽ nào trong mắt nàng lại chỉ giống như một tên lưu manh thôi sao?”

Chu Vô Tâm nghe hắn tự tán dương mình một tràng dài như vậy, đột nhiên nghĩ đến một câu chí lý: Người tự nâng mình quá cao hay quá yêu bản thân thường đặc biệt giỏi giả ngu.

Vừa nhìn đã biết Ninh Liên chính là kẻ như vậy.

Má ơi, thực sự là tự luyện cuồng!

“Được rồi được rồi, ngài anh tuấn nhất, mê người nhất, tất cả đều nhất, được chưa. Dám hỏi một câu, ngài có thể thả ta về không?”

“Tiểu yêu tinh, mấy ngày không gặp, lá gan của nàng đúng là càng lúc càng lớn, lại dám ra lệnh cho bản vương.”

Ai, đây thật sự là tên nam nhân khó dây dưa nhất thiên hạ, chỉ sợ ngoại trừ hắn, cũng không còn người nào giống vậy nữa.

Dường như hôm nay Ninh Liên muốn gộp chung tất cả những ngày không thể bắt nạt nàng trước đó mà thanh toán một thể thì phải, bằng chứng là khi hắn vừa ôm được Chu Vô Tâm đã không hề có ý định buông tay nữa.

Chu Vô Tâm vốn là một hoàng hoa khuê nữ sao có thể để tên lưu manh như hắn công khai ôm ấp trước mặt mọi người?

Vì thế chẳng muốn quan tâm lý do vì sao hắn đột nhiên nổi điên, nàng tung ra tuyệt chiêu Vô Ảnh Cước, nhắm ngay đến lão nhị của hắn.

(minh họa =)))

Một cước mạnh mẽ kia, không cần nói nhiều, ngay lập tức đã khiến ai đó đau đớn đến mặt mày tái mét. Hắn dùng cây quạt vừa đỡ đòn vừa né tránh, một bên lại liều mạng, vụn vụn xuyết xoa.

Cung nữ, thái giám xung quanh đều bị dọa đến mức đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, lòng thầm nghĩ, một chiêu này thật đúng là: Nhanh. Chuẩn. Tàn nhẫn. Thân thủ quả nhiên rất tốt. Cũng không biết qua lần này Thái tử có thể bị đoạn tử tuyệt tôn không.

Mọi người vô cùng đồng tình nhìn Ninh Liên đau đớn trốn một góc.

Ninh Liên xoa vết thương (xoa?? =)))), còn không quên quay đầu lại tàn bạo mà cảnh cáo nàng: “Nàng chết chắc rồi.”

Chu Vô Tâm nghe thấy câu này, quay đầu muốn chạy, lại bất đắc dĩ phát hiện đám thị vệ bên người Ninh Liên như có thần giao cách cảm với hắn, vừa phát hiện hành động của nàng đã nhanh chóng khống chế nàng lại, mặc kệ nàng kêu trời trách đất, liều mạng giãy dụa cũng ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Trong lòng Chu Vô Tâm thốt kêu lên một tiếng: Xong.

Ninh Liên điển hình là một kẻ có thù tất báo, hơn nữa bị nàng làm xấu mặt trước mặt mọi người như vậy, hắn chịu bỏ qua cho nàng mới là lạ.

Chẳng qua cách trả thù của Ninh Liên đặc biệt khác người, cực kỳ khiến người ta muốn học mẫu.

Chu Vô Tâm bị bọn thị vệ giải đến ngự thiện phòng, sau một canh giờ, Ninh Liên chỉ vào đồng thức ăn vừa làm xong trên bàn, lắc lắc cây quạt nói rằng: “Nếu nàng không ăn hết chỗ thứ này thì đừng hy vọng thoát được.”

Về mặt Chu Vô Tâm như đưa đám nhìn một bàn lớn “Mãn Hán toàn tịch” trước mặt: Phải ăn hết toàn bộ? Có cho nàng thêm mấy cái dạ dày cũng không thể ăn hết cả bàn thức ăn này được: “Nếu ta ăn không hết vậy gói lại mang về được không?”

Ninh Liên qua ngồi một bên, chậm rãi nâng chung trà lên: “Nằm mơ.”

“Vậy ta bỏ đi ra ngoài có được không?”

“Nằm mơ.”

Chu Vô Tâm làm mặt khổ sở: Nàng vừa dùng cơm ở Mộng Hương Lâu chưa bao lâu, vì cọng lông gì mà mỗi lần hắn gặp nàng đều muốn nhét đồ ăn cho nàng vậy!!

“Sao nào, chẳng lẽ nàng muốn bản vương đến đút cho nàng ăn?” Thấy Chu Vô Tâm cầm lại đũa không động đậy, hắn lạnh nhạt mở miệng.

Chu Vô Tâm thoáng run rẩy, lập tức nhanh nhẹn bắt đầu ăn, tuy vậy trong lòng vẫn còn nghĩ linh tinh: Sớm biết vậy thì lúc nãy đã đập hắn nằm bò ra luôn rồi! Đúng là không nên nương tay để hắn có cơ hội trừng trị chính mình.

Nhìn thấy dáng vẻ đau lưng nhúc nhéo của Chu Vô Tâm khi ăn, rốt cục Ninh Liên cũng ‘từ bi’ mở miệng: “Biết sai rồi sao?”

Chu Vô Tâm vừa nghe, vội vàng để đũa xuống, lại gần cầu xin: “Biết rồi, biết rồi.”

“Vậy nàng nói xem nàng sai chỗ nào?”

“Ta không nên đập chim của người.” =))))

Ninh Liên nghe vậy lập tức phun ngay ngụm trà vừa mới uống vào miệng: “Bà cô của ta ời, nàng nói chuyện chú ý một chút cho bản vương.”

“Vậy cũng được, ta không nên đập lão nhị của người.”

“Còn gì nữa không.”

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút: “Ta không nên bắt kính với người.”

“Còn gì nữa không?”

Còn nữa sao? Làm gì có!

Chu Vô Tâm suy đi nghĩ lại, thật sự không nghĩ được chuyện gì nữa: “Còn có, còn có... Còn có ta cũng không biết.”

“Tốt lắm, nếu nàng đã biết nàng đập... Cái kia của bản vương...” Móa, da mặt Ninh Liên còn dày hơn cả nàng: “Hậu quả đập vào cái gì kia rất nghiêm trọng nha, vậy nàng định bồi thường cái gì cho bản vương đây?”

Ôi chao, nói đến cùng không phải cũng lộ ra bản tính lưu manh vốn có à. Nói bồi thường cái gì, chẳng lẽ hẳn hi vọng nàng xoa xao cho hẳn?

“Híc, vậy phải làm sao, nếu không sau này ta lại tìm giúp người mấy mỹ nữ đến để bồi bổ?”

Ninh Liên lại phun trà lần nữa, nghĩ thâm nha đầu chết tiệt kia, trong đầu chỉ chứa toàn mấy thứ lung ta lung tung.

Ninh Liên quyết định không uống trà nữa, uống trà với nàng nhất định cần phải có kỹ năng vững vàng mới được: “Nàng cũng biết ta là người trong hoàng thất, cho nên cái kia cũng vô cùng quan trọng, đúng không?”

“Vâng vâng vâng.”

“Cái kia của bản vương bị đập không nhẹ, nàng nên chịu trách nhiệm với ta đúng không?”

“Vâng vâng vâng.”

“Vậy hôm nào nàng gả tới đây làm phi tử của bản cung* để bồi thường là được.”

(* không phải bọn ta edit sai mà là tác giả đột nhiên thay đổi tự xưng cho anh 9 à =.=)

“Được được... Xì. Được cái rắm.” Chu Vô Tâm suýt chút nữa rơi vào bẫy của hắn. May mà đầu óc nàng nhanh nhẹn, nếu chậm một chút chẳng phải đã tự mình bán mình rồi sao: “Loại bồi thường này, người xem trong cung nhiều nữ nhân như vậy, cũng không thiếu một mình ta đúng không?”

“Này cũng đúng.” Ninh Liên thân nhiên mở quạt, tiếp lời: “Nhưng nhờ cái kia của bản vương có chuyện gì bất trắc, vậy không phải quá bất công với những người khác ư?”

Làm gì phóng đại mọi chuyện như vậy, không phải chỉ mới đập một cái thôi à: “Yên tâm yên tâm, sẽ không ảnh hưởng tới việc người sinh con dưỡng cái. Huống chi, không phải còn có ngự y sao. Ngự y trong cung có thể trị bách bệnh, nhất định có thể chữa khỏi cho người, đến lúc đó người sẽ không bạc đãi ai cả, cho nên không cần ta phải hi sinh lớn như vậy.”

Ninh Liên vừa nghe đã cảm thấy không vui, thật ra hẳn chỉ thuận miệng nói ra để nhìn phản ứng nàng thế nào, cũng đồng thời chứng thật mị lực của bản thân. Làm thiếp thì khó nói, còn phi tử xưa nay đều do Ninh đế quyết định, cho dù hẳn thật sự muốn nạp nàng thì lấy thân phận và địa vị của nàng cũng gần như không thể. Nhưng mà hẳn còn chưa nói ghét bỏ nàng mà nàng đã dám từ chối hẳn trước. Hẳn đường đường là Cửu gia vang danh khắp Kinh thành, nữ nhân nào mà không mong ngóng, phục tùng hẳn, nhưng nàng lại dám lập đi lập lại nhiều lần từ chối hẳn, đặc biệt là trước mặt mọi người. Chuyện này thật sự đã làm mặt mũi hẳn mất hết, hoàn toàn phá hỏng tôn nghiêm của hoàng gia!

Càng quan trọng hơn, hẳn muốn nói, lúc bị nàng từ chối, không hiểu sao trong đầu lại đột nhiên hiện lên cảnh tượng nàng thổ lộ với Ninh Thuần ngày ấy. Cảm giác thất bại và khó chịu đan xen vào nhau khiến hẳn càng bức bối, bức bối.

Ninh Liên gấp cây quạt lại, ngoài cười nhưng trong không cười, cực kỳ dịu dàng mà nhìn nàng: “Sao? Để nàng làm phi tử của bản vương là hi sinh nàng hửm?”

Chu Vô Tâm vừa thấy thái độ kia của hẳn đã biết không xong. Hẳn lại bắt đầu động kinh rồi!!

Ai da, Phật Tổ ơi, năm nay sao kẻ điên lại đi đầy đường vậy ạ...

Trước khi Ninh Liên hoàn toàn động kinh, Chu Vô Tâm nhanh chóng sáp lại: “Cửu gia, là do ta không biết nói chuyện. Ngài đừng nổi giận, tuyệt đối đừng nổi giận!”

Nô tài bên cạnh thấy chủ nhân nổi giận, cũng không chấp nhận được, không chờ Ninh Liên mở miệng, đã lập tức lên tiếng đại diện Ninh Liên: “Điều dân lớn mật, Thái tử gia muốn nạp người làm phi, đó là người can nhắc người, ai cho phép người ở đây nói ba đáp bốn!”

Nghe kẻ kia nói vậy, lúc này lại đổi thành Chu Vô Tâm không vui. Đời này nàng hận nhất là những kẻ đem thân phận địa vị ra nói chuyện. Nói như kiểu nàng hiếm lạ hẳn lắm vậy, đến nỗi ước gì được gả vào hoàng cung, hơn nữa còn phải xem đó là phúc phận lớn bằng trời.

Xì, trừ Ninh Thuần, nàng cũng không hiếm lạ ai đó.

Vốn Chu Vô Tâm đang muốn xuống nước nài nỉ, nịnh bợ một chút, lại vì chuyện này mà cả giận vỗ bàn một cái: “Ha, ta nói cho người biết, bà đây tuyệt đối không chịu trách nhiệm với lỗi nhệ của người. Người, một không tàn tật, hai không sút mẻ, muốn chịu trách nhiệm thì tìm người khác đi. Dù sao cũng do người giờ trở lưu manh trước, dựa vào cái gì mà người muốn ta làm gì thì ta phải làm cái đó. Bà đây cũng có lúc nóng nảy tức giận đấy.”

Ninh Liên sầm mặt: “Nàng có biết chỉ bằng mấy câu nói này của nàng, bản vương đã có thể chém đầu nàng không hữm?”

“Nếu như chỉ vì chuyện như vậy mà ngươi không bao dung ta được, vậy thì có thể nói một câu, không phải lòng dạ ngươi quá hẹp hòi thì chính là ta quá vĩ đại. Muốn ta gả ngươi, không có cửa đâu.”

Chu Vô Tâm chính xác là một con hổ giấy, sau khi hung hăng kiêu ngạo xong nàng nhất định phải chuồn ngay nếu không sẽ bị tên Ninh Liên gian xảo, ranh mãnh bắt chẹt được.

Vì thế, sau khi lớn gan, hống hách gào thét, nàng nhất quyết không kéo dài thời gian nữa mà vội vàng quay đầu rồi đi. Bọn thị vệ vốn muốn bắt nàng lại, nhưng Ninh Liên đã đứng dậy dùng quạt ngăn cản hành động của bọn họ, cười đến đặc biệt phong tình, khiến mọi người xung quanh không hiểu hẳn rốt cuộc là đang tức giận hay hài lòng: “Thú vị, thú vị, vô cùng thú vị. Bản vương muốn xem xem, cuối cùng, ta và nàng, ai thua ai thắng!”

...

Chu Vô Tâm cảm thấy đời này gặp phải Ninh Liên khiến nàng không thể trở lại những ngày tháng tốt đẹp trước đây nữa.

Người này đúng là chuyên gia gây khó dễ cho nàng mà. Chuyện gì khiến nàng khó chịu thì hẳn nhất định sẽ làm cái đó, mà chuyện gì khiến nàng phát điên hẳn lại càng muốn để chuyện đó xảy ra.

Đặc biệt là thời khắc then chốt như hiện tại!!

Ninh Liên cho người mang nàng vào cung, cũng không có khẩu dụ hoặc lệnh bài của cửa hán cho nên nàng không thể xuất cung nha, mà Ninh Thuần lại không theo nàng đến đây. khắp hoàng cung này, nàng chỉ quen biết được vài người, bây giờ thì hay rồi, vừa đắc tội với Ninh Liên chẳng lẽ lại bắt nàng phải quay lại chỗ hán sao!!!!

Vốn nàng còn muốn mua chuộc mấy tên gác cổng, nhưng bắt đắc dĩ lúc nàng đến đây khá vội, số tiền nàng đem trên người còn chưa đủ để bọn hán nhét kẻ rằng. Hôn nữa nơi này là hoàng cung, vào thì dễ, ra thì khó, ai cũng không thể nghe lệnh nàng, cho dù nàng muốn tìm người giúp đỡ đi thông báo cho Ninh Thuần cũng không ai để ý nàng.

Một lúc sau, sau một hồi giãy dụa kịch liệt, Chu Vô Tâm chỉ có thể nhắm mắt trở lại Đông cung.

“Vây, Cừu gia, làm phiền ngài đưa ta trở về được không?” Chu Vô Tâm tìm tới Ninh Liên, khi vừa thấy mặt hán đã ngẩng đầu ưỡn ngực, hiên ngang hỏi.

Ninh Liên đã sớm đoán được nàng sẽ trở về, hán chậm rãi phe phẩy cây quạt, chậm rãi thưởng thức trà: “Không phải nàng có chân sao? Sao không tự mình đi về đi?”

Chu Vô Tâm chỉ tay về phía cửa: “Gác cổng nói phải có khẩu dụ hoặc lệnh bài của ngươi thì mới để ta ra ngoài.”

==

Ly: anh không cho chị về thì chị đi gặp anh 6 ráng chịu nhóa =))

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

“Không phải nàng rất có bản lĩnh, lá gan rất lớn sao, còn cần bản vương cho nàng khẩu dụ làm gì. Huống chi, với tính tình này của nàng, dù bản vương cho nàng lệnh bài cũng khó có thể bảo đảm nàng sẽ không làm mất nó!”

Nhất định là hán cố ý!

“Bản vương còn rất nhiều chuyện phải làm, nếu không có chuyện gì nữa thì nàng ra ngoài đi, đừng tiếp tục đứng đây vướng tay vướng chân.” Ninh Liên nói xong mới ‘vội vàng’ đứng dậy, bộ dạng như bản thân bận bịu nhiều việc, ám chỉ nhìn Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm lúc này đúng là kêu không được mà khóc cũng không xong. Ninh Liên lại bắt đầu logic bá vương của hán rồi! Còn để người bình thường như nàng sống không vậy!

Ở một vài thời điểm, vì vì tự do, tất cả mọi thứ đều có thể vứt bỏ.

Chu Vô Tâm tranh thủ lúc hấn thả lỏng cảnh giác, nhanh nhẹn xoay người, nhắm nơi nào đó của Ninh Liên, muốn hung hăng chà đạp lần nữa. Ninh Liên nhanh tay lẹ mắt dùng quạt ngăn cản, lại trở tay đánh một cái thật mạnh lên đùi nàng, khiến nàng đau đớn mắt trắng bưng, mà ngã nhào, sau đó cũng mặc kệ cái mông bị ngã đau, nàng ngồi bệt trên đất liều mạng xoa chân.

Ninh Liên nhìn ánh mắt hung tợn đang trừng mình của nàng, lạnh nhạt nói: “Nàng cho rằng bản vương còn có thể bị nàng đá một lần nữa sao?”

Ninh Liên cười đầy phong tình, liếc xéo nàng một cái, mới tiếp tục đi về phía trước.

Móa, nàng nàng cứ không tin tã có thể thắng chính.

Lúc này, Chu Vô Tâm không đạp nữa, mà dùng sức cắn!

Trong nháy mắt khi Ninh Liên đi ngang qua nàng bước về phía trước, Chu Vô Tâm đột nhiên ôm chặt lấy bắp đùi hấn, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cắn một cái.

Lần này Ninh Liên, bao gồm mỗi người ở đây, đều hoàn toàn há hốc mồm.

Một chiêu này, Chu Vô Tâm gần như dùng hết toàn lực, nếu không phải Ninh Liên nhanh chóng đẩy nàng ra, thì có lẽ đến khi hấn bị nàng cắn đến chảy máu thì nàng mới chịu buông tha.

Ninh Liên liều mạng xoa bắp đùi, nơi bị nàng cắn đau: “Nàng là chó sao! Lại còn dám cắn người!”

Chu Vô Tâm bị đẩy ngã, sắc mặt lập tức cau có: “Ta cắn người đấy! Làm sao nào!”

Bọn hạ nhân bên cạnh bị hoảng sợ không nhẹ. Chuyện kì quái năm nào cũng có nhưng năm nay đặc biệt nhiều. Sao trong cung lại có người bị bệnh dại đến mức đi cắn người như vậy chứ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, khiến chủ nhân bị thương, còn để Ninh đế biết được thì người chắc chắn sẽ trách tội bọn họ, đến lúc đó bọn họ nên làm gì bây giờ!

Bọn hạ nhân nháo nhào gọi ngự y, cũng không quên chạy lại giúp hấn xoa xoa chân, hay hung ác quát mắng Chu Vô Tâm, khiến tình cảnh trở nên rối thành một nùi.

Chu Vô Tâm nhìn Ninh Liên đang bị bọn hạ nhân vây quanh, rống lên một câu: “Thả ta về nhà!”

Ninh Liên âm thầm thở dài, hấn đã sớm biết nàng sẽ không bao giờ làm những chuyện bình thường mà!

Không có quy củ thì không nói, lại còn hung hấn, tùy tiện như vậy. Nàng có ý thức được bản thân nàng là nữ nhân không? Nào có cô nương nào đi cắn bắp đùi nam nhân khác như nàng chứ!

Ninh Liên thật sự cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với nàng, nhưng vẫn bắt đầu giờ tính lưu manh: “Bản vương bị trọng thương, nếu một ngày vết thương trên đùi và cái kia chưa lành, thì nàng đừng hòng trở về được!”

“Sao ta biết được người đã khỏe hay chưa?”

“Bản vương biết là được, không cần nàng phải biết.”

Chu Vô Tâm nắm cái ghế bên cạnh ném về phía hấn: “Người lại giờ trò lưu manh!”

Ninh Liên phát hiện hành động của nàng, nhanh như chớp lách người né tránh vật bay đến, nhưng tất nhiên cái kẻ sau lưng hấn không thể may mắn như vậy, chỉ có thể ngây ngốc bị ‘ám khí’ bay tới đập vào người, trực tiếp ngã xuống, nằm dài trên đất.

Ninh Liên liếc mắt nhìn kẻ chịu xui xẻo thay mình, cười đến mức cả người run rẩy. Hấn quay đầu lại nhìn Chu Vô Tâm, đắc ý nói: “Bản vương không cần giờ trò, bản vương trời sinh chính là lưu manh!”

“Người là đồ không biết xấu hổ, người bắt nạt thiếu nữ đáng hoàng!”

“Bản vương không có mặt*, vậy nàng nhìn xem đây là gì?” Ninh Liên nói xong còn đặc biệt dùng tay vỗ vỗ mặt của mình, ra hiệu nàng xem, mặt của hấn đang ở đây: “Còn nữa nàng có từng thấy thiếu nữ đáng hoàng nào lại đi cắn bắp đùi nam nhân không?”

(ly:*xấu hổ phát âm ‘kiếm’, mặt cũng đọc là ‘kiếm’. Chị nói anh ko biết xấu hổ anh lại cố tình lái theo nghĩa là ko có mặt => ảnh đang chơi chữ)

“Ta đã thấy! Chính là bản đại tỷ ta đây!”

Vốn dĩ chỉ một người bị ám khí cỡ lớn (ghế) đập ngã xuống, hiện tại tất cả mọi người đều vì câu nói này của nàng mà đồng loạt lão đảo, ngã nhào xuống đất.

“Tiểu yêu tinh, nàng đúng là biết cách tự mình dát vàng lên mặt.”

“Không cần đất, bản thân ta chính là vàng.”

Mà căn phòng vốn đang yên đang lành, lại bỗng chốc máu chảy thành sông.

Nghे vậy Ninh Liên càng cười càng vui vẻ: Nha đầu chết tiệt kia, mỗi lần ở cùng với nàng, nàng đều có thể chọc cười hần như vậy. Đây cũng chính là thú vui vô tận trong cuộc sống tẻ nhạt nơi hoàng cung, vì thế, làm sao hần có thể cam lòng mà để nàng rời khỏi đây.

“Nếu nàng đã là vàng, vậy nàng cứ thành thật ở trong cung phát sáng cho bản vương. Lúc nào ánh sáng của nàng có thể làm vết thương của bản vương lành lại, lúc đó bản vương sẽ thả nàng!” Ninh Liên nói xong, cũng không quay đầu mà cấp tốc lách người rời đi, chỉ để lại một mình Chu Vô Tâm khổ bức không biết nói gì ngẩng đầu nhìn trời, hai dòng nước mắt chảy dài không ngừng: Không phải chỉ đập một cái, cắn một cái thôi sao? Sao có thể bắt nạt người khác như vậy!

“Trời ơi, đất ơi, sao ngài lại vô tình với ta như vậy! Rốt cuộc thì ta đã chọc ghẹo ai chứ!!!”

Đối với Ninh Liên mà nói, thật ra hần chỉ muốn cùng nàng chơi đùa như vậy. Không nói chuyện tình cảm, không nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, cũng chỉ lấy thân phận người trêu đùa và kẻ bị trêu đùa mà đầu võ mồm, nói chuyện phiếm cùng nhau.

Nhưng Chu Vô Tâm dám xem thường tự tôn của hần, còn làm hần bị thương trước mặt mọi người. Hơn nữa hần đường đường là Cửu gia cao cao tại thượng, mà lại bị một tiểu cô nương như nàng từ chối, cộng thêm tính tình nàng khá hợp khẩu vị hần cho nên hần không tin, nếu hần cứ muốn nạp nàng làm thiếp, thì nàng có thể làm được gì!

Vì vậy Chu Vô Tâm đáng thương của chúng ta cứ như thế mà bị giam lỏng.

Ai, hướng gió này, thật đúng là khó dò.

Chỉ là, đừng thấy sau khi làm Thái tử thì Ninh Liên bận rộn hần, nhưng công phu dành vật người khác so với lúc nàng ở vương phủ trước kia thì chỉ có tăng chứ không giảm.

Nói đầu xa, tối nay lúc Chu Vô Tâm đang tính đường thoát trong phòng ngủ thì bỗng dưng một đám người vọt vào phòng nàng, bắt nàng mang đi. Sau một hồi vòng vèo, bọn họ dẫn nàng tới phòng tắm, nhanh nhẹn giúp nàng tắm rửa và thay quần áo xong, lại gói nàng như gói bánh chưng mà ném nàng vào phòng ngủ của Ninh Liên.

Chu Vô Tâm bị dày vò đến không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Này, các người trở về cho ta! Các người ném ta tới đây làm gì! Ta không muốn bị hiến tế, không muốn bị hiến tế ...”

Đáng tiếc, mặc nàng la hét muốn khản giọng cũng không có người nào để ý đến nàng.

Nàng chỉ có thể cố gắng đứng dậy, nhảy từng bước như cương thi đi tìm tấm gương để xem bộ dạng lúc này của mình sau khi bị họ dày vò, thì lúc nhìn thấy ảnh phản chiếu trong gương, hai hàng nước mắt nàng lập tức chảy chảy ròng ròng.

Ở thế kỷ hai mươi mốt nàng được đồng phim cổ trang phổ cập tri thức quá mạnh, cho nên khi nhìn cách ăn mặc này của mình, thì nàng đã biết bản thân bị người ta mang đi thị tẩm rồi.

Trái tim Chu Vô Tâm kinh hoàng, đập liên hồi: Không phải do Ninh Liên bị ta từ chối, cho nên trực tiếp muốn ta thị tẩm chứ? Nha, oh NO.

Nghĩ như vậy, vì muốn thoát khỏi vận mệnh bị thị tẩm bị thảm, Chu Vô Tâm không ngừng cọ sát khắp nơi với hi vọng có thể làm đứt mấy sợi dây thừng trên người, có điều, nàng thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc bọn họ trói kiểu gì mà nàng tìm mãi vẫn không tìm được chỗ nào xuống tay thuận lợi lại hiệu quả nhất.

Ngay khi Chu Vô Tâm còn đang cố gắng phấn đấu muốn thoát ra, thì Ninh Liên đã cầm theo cây quạt, nhàn nhã, thành thoi đi tới.

Nhìn thấy người đáng lẽ nên ngoan ngoãn nằm trên giường đợi mình lại đang đứng cách mình chỉ hơn một mét, nụ cười tươi rói trên gương mặt như hoa đào của hần càng thêm sáng lạn: “Tiểu yêu tinh, nàng không thể chờ đợi được nữa nên trực tiếp lại đây đón bản vương sao?”

Tặng cho hần một cái liếc mắt: “Ta đang hoạt động gân cốt, ai đón tiếp người. Người đừng tưởng bở.”

“Ồ? Thật sao?” Ninh Liên gấp cây quạt trong tay lại, từng bước từng bước đi tới chỗ Chu Vô Tâm.

Nhìn nụ cười không có ý tốt trên mặt hần, sau lưng Chu Vô Tâm toát mồ hôi lạnh, không ngừng nhảy lùi về phía sau.

Có điều dù là lúc không bị trói nàng cũng chưa hần có thể thoát được hần nói chỉ đến tình cảnh bị gói như bánh chưng thế này.

Ninh Liên ba bước cũng thành hai bước tiến tới trước mặt nàng, choàng tay ôm eo nàng, trực tiếp ném nàng lên giường, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc.

Nếu không phải trên giường có lót một lớp chăn dày thì khi bị hần ném như vậy, chắc xương cốt của nàng đã không chịu nổi mà vỡ nát cả rồi.

Hơn nữa, sau khi ném nàng lên giường, hần còn dùng tay đè lại hai vai nàng, trực tiếp nằm đè lên người nàng.

Trên người đột nhiên tăng thêm trọng lượng khiến Chu Vô Tâm sợ hãi đến hoảng loạn, nàng gấp gấp mở miệng, lớn tiếng kêu gào: “Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Nghe nàng gọi, hai mắt Ninh Liên lộ ra vô hạn phong tình, cũng không trả lời nàng mà nhanh tay điểm huyết đạo của nàng, ý đồ không cho nàng cử động, sau đó hần chậm rãi vuốt ve dọc theo gương mặt nàng, từng chút, chút một di chuyển xuống dưới. Đặc biệt những nơi từng là vết thương trên người nàng lại càng nhẹ nhàng vuốt ve.

Mà khi dời đến vị trí then chốt, tên lưu manh chết bầm nhà hần lại trực tiếp cời tấm thảm trên người nàng ra!

“Cứu gia, Cứu gia, ngươi phải tỉnh táo, ngươi nhất định phải khắc chế. Ngươi bình tĩnh một chút được không, ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ đấy!! Ngươi mau dừng tay! Dừng tay ... Ngươi! Cái tên lưu manh đáng chết nhà ngươi, nếu ngươi dám đi xuống một tấc nữa thì ta sẽ bỏ ngươi làm đôi. . . Oh NO, sự trong sạch của ta, tương lai của ta, Ninh Liên chết tiệt, ngươi mau ngừng tay, có nghe hay không, ngừng tay... Cứu mạng... Phi lễ... Người đâu mau đến cứu mạng ...”

Chu Vô Tâm bị hành động của Ninh Liên làm mất hết kiên nhẫn, liên tiếp không ngừng la to, lại không chú ý về mặt hần lúc này đã chuyển thành một loại đau lòng và nghiêm túc chưa bao giờ có.

Cũng không phải khi nam nhân nhìn thấy nữ nhân trần trụi sẽ xảy ra chuyện gì. Ánh mắt hần dừng trên mỗi vết thương mới cũ, đậm nhạt trên người nàng, mỗi một lần chạm tới, trong lòng hần luôn suy đoán vết này là do cái gì tạo ra.

Trước khi quen biết nàng, hần chỉ biết trong quá khứ nàng thường bị người ta chèn ép, bắt nạt cho nên trên người khó tránh sẽ có chút ít vết thương, nhưng mà hần lại không ngờ rằng, chút ít đó lại nhiều như thế!

Gần như lít nha, lít nhít che kín khắp da thịt. Hần thật khó có thể tưởng tượng được, sau những lần phải gánh chịu nhiều đau đớn như vậy nàng phải làm cách nào mới có thể giữ nguyên nụ cười rạng rỡ trước mặt người khác, khiến người khác nhìn không ra kẻ hở, nhìn không ra nàng đã từng nguy hiểm đến tính mạng.

Bất kết xảy ra chuyện gì, từ đầu tới cuối nàng đều lấy tâm trạng lạc quan tích cực mà đối mặt. Không ai có thể dễ dàng nhìn thấy sự đau khổ và bi ai của nàng, mà nàng cũng không lợi dụng sự đáng thương của mình để tranh thủ sự đồng tình từ những người khác. Nhưng mà, nhìn nàng như vậy, hần lại càng cảm thấy đau lòng.

Đúng vậy là vô cùng vô cùng đau lòng, cũng vì thế mà từ sâu trong lòng hần mới xuất hiện dự vọng muốn bảo vệ nàng thật tốt.

Chu Vô Tâm sao có thể đoán được lúc này Ninh Liên đang nghĩ gì, nàng chỉ cảm thấy bản thân mình đang bị Ninh Liên chiếm tiện nghi. Nàng không có cách nào khiến bản thân bình tĩnh được, mà càng không bình tĩnh nàng lại càng phải để Mã Cảnh Đào* nhập xác mới là biểu hiện bình thường.

(* tên diễn viên: chắc ý nói nữ chính để MCD nhập để giả diện à)

Vốn Ninh Liên vẫn vì vết thương trên người nàng mà dờ ra, nhưng sau khi nghe tiếng la hét chói tai của nàng, hần mới dần lấy lại tinh thần.

Trải qua mấy ngày này, vì muốn cho nàng tăng cân hơn một chút, hần đều không ngừng ép nàng ăn thật nhiều thức ăn bổ dưỡng, nhưng mà số thịt trên người nàng vẫn không thấy tăng thêm bao nhiêu. Ninh Liên dời mắt khỏi những vết thương ấy, lấy tay đặt trên eo nàng và cánh tay nàng mà nhẹ nhàng nhéo nhéo. Nhìn thân thể gầy yếu của nàng, ý cười trên mặt hần càng thêm dịu dàng, giọng nói trầm âm bắt đầu trên chộc: “Sờ trên người nàng đúng là một chút cảm giác đều không có.”

Chu Vô Tâm vừa nghe đến đây, lập tức nổi giận dưng dưng quát hần: “Người ta có cảm giác hay không thì mặc mớ gì tới ngươi, muốn tìm cảm giác thì đi phiêu kỹ* đi. Ngươi, lập, tức, thả, ta, ra, ngay!”

(*phiêu: chơi đùa, kỹ=kỹ nữ.)

“Tiểu yêu tinh, hỏa khí (tức giận) cũng không nhỏ.” Ninh Liên kể môi sát bên tai nàng nói một câu, rồi từ từ di chuyển từ tai đến cổ của nàng, khiến sắc mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Trong khi Chu Vô Tâm bị hấn chọc cho nổi giận bùng bùng, hấn lại vô cùng bình tĩnh chống hai tay giam nàng chính giữa, yên lặng nhìn nàng, sau đó, từ từ, về mặt mê hoặc, cúi người lại gần nàng...

Nhìn gương mặt hoa đào của tên nào đó càng lúc càng gần mình, trong lòng Chu Vô Tâm căng thẳng gào thét: Xong, chẳng lẽ sự trong sạch của ta lại bị tên Ninh Liên lưu manh mưu này phá hủy sao!!!

Ninh Liên nhìn gương mặt pha lẫn phần nộ, không cam lòng, lo lắng và bất đắc dĩ của nàng rất buồn cười. Chẳng qua về mặt này gì cũng có lại tuyệt đối không có đau lòng hay khổ sở.

Nếu như hôm nay hấn đem nàng ăn sạch, nàng sẽ làm sao đây?

Lúc mặt Ninh Liên chỉ còn cách nàng khoảng một tấc, Chu Vô Tâm quyết tâm, nhắm chặt mắt lại. Không phải người ta nói nếu bị cưỡng bức mà không thể phản kháng vậy thì học cách hưởng thụ đi còn gì. Chẳng qua nàng vẫn quyết định, một khi Ninh Liên chiếm lấy thân thể nàng, nàng tuyệt đối phải nhân cơ hội này mà phế luôn lão nhị của hấn, để cả đời này hấn sẽ không bao giờ có cơ hội đi chiếm lấy cơ thể của một ai khác nữa.

Kết quả là, Chu Vô Tâm dùng tinh thần bi tráng của tráng sĩ đối đầu với sinh tử nói với Ninh Liên: “Đến đây đi, ta đã chuẩn bị kỹ càng, đừng làm quá đau!”

Ninh Liên nghe thấy nàng nói như vậy, suýt nữa giật mình mà ngã nhào qua một bên. Hấn bỗng nhiên chống người dậy, mở miệng cười sặc sụa đến nửa ngày mới dừng lại được. Hấn ngả ngón nâng cằm nàng: “Sao vậy? Vọng tưởng bản vương sẽ làm gì nàng hả?”

Biểu hiện này của người chẳng phải cũng có ý như vậy sao?

Ninh Liên thả cằm nàng ra, hoàn toàn rời khỏi người nàng, bình tĩnh lạnh nhạt tiếp lời: “Chẳng phải bản vương vẫn thường khuyên nàng, là người, nên tự mình biết mình mới tốt sao!”

Hừ, còn nói là do nàng nghĩ nhiều. Nàng cũng thừa nhận tư tưởng của nàng hơi đen tối, nhưng loại hành động tràn ngập sắc thái mờ ám này của hấn không phải hướng đến chuyện XXOO sao!!!

Quên đi, nàng đâu không lại hấn. Vì thế nàng quyết định nhắm mắt làm ngơ.

“Ai nha, bản vương mệt mỏi, nàng đi về đi, đừng tiếp tục nằm trên giường bản vương nữa. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng của bản vương đấy.”

Nàng nói mà, mỗi lần hấn mở miệng đều có thể khiến người khác phát điên.

“Người giải huyết cho ta trước!”

“Trước kia không phải nàng vẫn khăng khăng cường điệu lúc nào bản vương cũng chỉ biết đùa giỡn lưu manh sao? Ha hả chẳng qua đời này ngoài đùa giỡn lưu manh bản vương còn biết cả điểm huyết nữa. Bản vương không làm nàng thất vọng nhé!”

Còn dám cố ý chinh nàng như vậy!!!!

Cả người Chu Vô Tâm không thể động, chỉ có thể mở miệng nói chuyện: “Người không giải huyết thì làm sao ta trở về được

Ninh Liên ngoảnh mặt làm ngơ với nàng. Hấn đi vòng quanh phòng một vòng, sau đó, trực tiếp cởi áo ngoài bước lại gần giường: “Ai nha, không ngờ nàng lại thích giường của bản vương như thế, nếu nàng đã không đi thì bản vương cũng không thể bắt nàng đi được, vậy, chúng ta cùng ngủ đi.”

Nói xong còn đầy thâm ý thổi tắt nến, trực tiếp nằm xuống ngay cạnh nàng.

“Đồ lưu manh.” Trong lòng Chu Vô Tâm không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi. Nàng thật sự cảm thấy sai lầm lớn nhất đời này của nàng chính là quen biết Ninh Liên! Nàng còn ở bên cạnh hấn thêm ngày nào thì tuổi thọ nàng sẽ càng tiêu hao nhanh chóng chừng ấy.

Nàng cứ nghĩ sau khi nằm xuống hấn sẽ lại dùng ngôn ngữ kích thích nàng, lại không ngờ hấn chỉ nằm xoau lưng với nàng, sau đó cũng không truyền ra âm thanh gì khác nữa. Nàng nhẹ giọng gọi hai tiếng hấn cũng không đáp trả, chắc là vì quá mệt nên hấn ngủ quên, nhỉ? Thấy vậy nàng cũng xem như tạm thời yên lòng, chẳng qua, lúc nàng an tâm chưa được bao lâu thì Ninh Liên đã lạnh mặt quay qua giải huyết cho nàng, để nàng lập tức rời đi.

Sau khi bày ra tính khí nắng mưa thất thường thì hấn lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Hừ, đúng là nàng chưa từng thấy ai vô lại như hấn.

Chu Vô Tâm biết mình được thả thì nào dám kéo dài thời gian nữa, nàng vội vàng túm lấy tấm thảm bọc quanh thân mình, rồi chạy mất, hoàn toàn không dám ở lại thêm một giây chỉ vì sợ hấn sẽ đổi ý muốn bắt nàng ở lại lần nữa.

Mà khi nàng chạy khỏi phòng hấn một đoạn khá xa, không hiểu sao ngọn đèn đã tắt lại đột nhiên sáng lên. Ninh Liên tùy tiện kéo lấy một cung nữ có bộ dạng không tệ lên giường. Ngọn nến lại phụt tắt lần nữa... (=,=!!!!)

Đối với Ninh Liên mà nói, có một vài nữ nhân hấn muốn làm gì thì làm, bởi những người đó chỉ là dụng cụ để hấn tiết dục, mà những người bị hấn xem là kẻ âm mưu giết hại, hấn sẽ không bao giờ thừa thải tình cảm dành cho họ.

Nhưng lại có một số, là bởi vì không nỡ cho nên hẳn đều cẩn thận quý trọng từng li từng tí. Nếu người đó không cam tâm tình nguyện cùng hẳn, thì hẳn tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng nàng.

Vì lẽ đó, hẳn thả Chu Vô Tâm đi.

Hắn muốn có một ngày nàng sẽ cam tâm tình nguyện nằm trong lòng hắn mà không phải do hắn dùng bất cứ thủ đoạn gì đến ép buộc, nếu không mọi chuyện sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hơn nữa, hẳn làm như vậy cũng không thể chứng minh mị lực của chính mình.

Đường đường là Cửu gia cao cao tại thượng, mị lực phi phàm như hẳn, hẳn không tin trên đời này còn có nữ nhân mà hẳn không bắt được!

Sau lần bị Ninh Liên đùa giỡn, Chu Vô Tâm tức giận đến mức liên tiếp mấy ngày cứ hể nhìn thấy hẳn đều sẽ đi đường vòng. Cũng may Ninh Liên cũng không quá bận tâm về nàng, cho nên mấy ngày nay của nàng xem như là khoảng thời gian thanh tĩnh hiếm thấy từ khi nàng quen biết hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Chỉ là, vì tự do, Chu Vô Tâm không thể không đến gặp hẳn. Nếu hẳn đã không đến tìm nàng, vậy thì để nàng tự mình tìm hẳn vậy.

Ngay đêm đó, trong đêm khuya khoát, Chu Vô Tâm lặng lẽ lên vào phòng Ninh Liên.

Lén lút mở cửa sổ ra, dựa vào ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng bên ngoài, nàng sò soạng lại gần giường hẳn, ngừng thở, nhẹ nhàng xúc chân của hẳn lên, sau đó, quay đầu hít sâu một hơi, rồi lại ngừng thở, xúc vạt áo hẳn, tiếp theo còn dùng một tay kéo dây lưng của hẳn, nhẹ nhàng kéo kéo, lại sau đó...

“Vụt” một tiếng, lưỡi kiếm sắt bén sượt qua gò má Chu Vô Tâm. Ninh Liên ngồi dậy, thanh kiếm trong tay trực tiếp đâm ra ngoài, Chu Vô Tâm sợ đến nỗi hô to: “Bình tĩnh bình tĩnh, là ta, là ta. Đừng đâm bậy.”

Má ơi, đúng là chưa từng thấy ai khi ngủ không ôm nữ nhân lại ôm kiếm như hẳn!

Nghe thấy tiếng nàng, Ninh Liên bất đắc dĩ thở dài. Đêm hôm khuya khoát nàng không ngủ, lại chạy tới nơi này còi quần của hẳn làm gì?

“Nàng muốn làm gì?”

Chu Vô Tâm thành thật khai báo: “Ta tới xem tình hình vết thương của người một chút.”

Vết thương này vốn có lẽ có, sao nàng lại ‘thành thật’ như vậy!!

Ninh Liên thật sự bị nàng làm cho dở khóc dở cười, nếu không phải ngủ được mùi hương quen thuộc trên người nàng, khiến hẳn lúc ra tay còn có chút do dự thì một kiếm kia nhất định sẽ trực tiếp đâm thủng cổ họng nàng. Nàng đúng là chuyện gì cũng dám làm!

Ninh Liên thu kiếm lại, đưa tay ra kéo Chu Vô Tâm bị dọa ngã xuống đất lên. Khi nắm được tay nàng, hẳn cau mày nói: “Sao tay nàng lại lạnh như thế này?”

“Còn không phải do người dọa ta hoảng sợ sao.” Bị dọa đến mức ba hồn bảy vía cũng sắp bay đi mất rồi, còn có thể không lạnh run à?

Sau khi đứng lên, Chu Vô Tâm muốn đi, lại bị Ninh Liên gọi lại: “Lại đây.”

Chu Vô Tâm phản xạ có điều kiện lui về sau một bước: “Làm gì?”

Nhìn bộ dạng căng thẳng như đối phó kẻ địch của nàng thật khiến hẳn cảm thấy khó chịu: “Nàng muốn bản vương lại giờ trò lưu manh?”

Nàng qua là được chứ gì.

Chu Vô Tâm thấp thỏm không yên đi tới chỗ hẳn, trong lòng suy nghĩ không biết hẳn đang muốn làm gì.

Nhìn tư thế ôm ngực đè phòng của nàng, hẳn thật sự rất muốn cười to ba tiếng: Xem ra hình tượng lưu manh của hẳn ở trong mắt nàng vô cùng sâu sắc,

đã không có cách nào thay đổi nữa rồi.

Quên đi, nếu nàng đã nhận định hấn là lưu manh, vậy thì cứ đơn giản mà lưu manh đến cùng đi.

Ninh Liên một phát bắt được tay nàng, kéo nàng giam vào trong ngực. Chu Vô Tâm hoảng sợ vội vàng lui về sau lại bất đắc dĩ vì hành động của hấn quá nhanh, nên nàng hoàn toàn không có khả năng tránh thoát được.

“Cửu gia, ta...”

“Câm miệng!” Ninh Liên trừng nàng một cái. Tuy rằng lúc này trong phòng tối đen như mực, thế nhưng chỉ cần nghe giọng nói cũng có thể khẳng định lúc này hấn đang dịu dàng nhìn nàng hỏi: “Ấm áp không?”

Chu Vô Tâm là người đặc biệt không thể chịu được tính cách đột nhiên dịu dàng của hấn, nàng vội nói: “Rất ấm rất ấm.” Xong vẫn tiếp tục tìm cách trốn thoát.

Rất tốt, lần này thành công.

Ninh Liên buông lỏng tay để nàng có thể thuận lợi tránh ra.

Sau khi Chu Vô Tâm đứng vững đã lập tức vận dụng đầu óc nghĩ cách mau chóng thoát khỏi hiện trường. Cô nam quả nữ ở cùng một phòng thể này rất nguy hiểm!

Có điều sao người nào đó có thể để nàng toại nguyện đây?

“Bản vương có nói nàng có thể đi chưa?”

Ninh Liên đi tới trước mặt Chu Vô Tâm, cúi đầu nhìn nàng, mở miệng nhả từng câu từng chữ hỏi: “Vô Tâm, bản vương nạp nàng làm thiếp được không?”

Chu Vô Tâm vừa nghe hấn nói vậy đã dứt khoát giả vờ ôm đầu, cười ha hả nói rằng: “Người từng nói ta không được quên lời nói của người, vậy sao người lại nhanh chóng quên đi những lời ta đã nói vậy? Ta nói rồi, ngoại trừ chính thất, ta không có hứng thú với những vị trí khác.”

“Ồ, dã tâm của nàng đúng là không nhỏ.”

“Lần trước người cũng nói như vậy, lần này có thể đổi sang câu khác không?”

“Nàng cố ý làm khó dễ bản vương.” Ninh Liên cười nói, nhưng giọng điệu cũng mang ý khẳng định.

Không phải phí lời sao, ta không làm khó dễ người, vậy cứ để người làm khó dễ ta thì được à.

Chu Vô Tâm cũng không hiểu nổi, bộ nữ nhân trong cung này chết hết rồi sao, làm gì mà mỗi lần nàng đến chỗ này đều có người muốn thành thân với nàng! Nàng thật sự đã sâu sắc hiểu ra, có khi ngày nào đó nàng cũng học theo Ninh Thuần, tuyên bố cái gì mà cả đời không gả để được yên thân mất!

“Đừng nhúc nhích.” Ninh Liên nhìn nàng sắp mở miệng nói thêm gì, đột nhiên lên tiếng cản lại: “Nếu như nàng dám động, bản vương sẽ lập tức ăn nàng.”

Chu Vô Tâm không hiểu tại sao đang yên đang lành hấn lại không cho nàng cử động, còn chưa kịp mở miệng hỏi hấn muốn gì thì đã bị môi hấn chặn lại.

Chu Vô Tâm trợn mắt nhìn kẻ bất ngờ tập kích mình, đồng thời dùng sức đẩy mạnh hấn ra.

Ninh Liên bất mãn ngẩng đầu nhìn nàng, mờ ám không rõ, uy hiếp nàng: “Nàng muốn bản vương ăn nàng sao hử?”

Chu Vô Tâm tỏ vẻ muốn cắn nát giường mặt lưu manh của hấn, nàng giơ tay hung hăng lau chùi môi mình, còn không quên trừng hấn quát: “Đồ lưu manh nhà người, người dám chiếm tiện nghi của ta!”

“Bản vương hôn nàng là xem trọng nàng. Nàng đừng không biết tốt xấu như vậy.”

“Đừng. Ngài vẫn đừng nên để mắt tới ta làm chi. Ta thật sự không chịu nổi đâu.” Chu Vô Tâm đẩy hấn muốn đi ra ngoài. Ninh Liên bị lời nói của nàng chọc cho tức giận, sắc mặt lúc trắng lúc xanh: Từ khi nào mà hấn thân mật với một người lại bị đối phương nói thành không đáng một đồng như vậy!

Kéo Chu Vô Tâm trở về, chỉ vì hấn muốn hôn nàng một chút cũng không muốn làm gì nàng, nhưng sao phản ứng của nàng lại dữ dội như thế. Nếu lúc này đổi thành Ninh Thuần, không biết nàng sẽ vui mừng đến mức nào nữa?

“Nàng lại dám phản kháng, đêm nay bản vương lập tức nạp nàng làm thiếp!”

Chu Vô Tâm vừa thấy câu này lập tức thành thật nghe lời.

Hảo hán không ăn thiệt trước mắt. Nam nhân đều là những kẻ dùng nửa người dưới suy nghĩ, hôn môi gì đó cũng lắm cũng chỉ là chạm một chút thôi. Hơn nữa so với việc bị ăn sạch thì chút tiện nghi này cũng không đáng là gì, nàng nhin. Ai bảo nàng ăn no không có việc gì làm lại tự chạy đến dâng mình

lên miệng sói chứ.

Nhìn nàng bỗng nhiên im lặng, vốn Ninh Liên còn chút hứng thú định trêu nàng nhưng lúc này lại bị nàng quét sạch.

Hắn hừ một tiếng lại bên giường, nói một cách lạnh lùng: “Lại đây.”

Chu Vô Tâm đứng tại chỗ do dự nửa ngày, sau vì bị người nào đó mạnh mẽ uy hiếp, chỉ có thể thành thật, e ngại đi tới.

“Hôn ta.”

Quýnh.

“Cửu gia, xét thấy độ khó của yêu cầu này quá cao, cho nên chúng ta xem như bỏ qua đi, nhé.” Nói xong, Chu Vô Tâm xoay người muốn đi.

Thanh kiếm vừa nảy suýt chút nữa đâm chết nàng, lúc này lại trở lại trên vai nàng.

Đừng đáng sợ như vậy mà!

Chu Vô Tâm lại bắt đầu roi lệ: “Ngài đường đường là một vị hoàng tử, cần gì so đo những việc nhỏ nhặt này với ta. Bỏ qua cho ta đi, được không!”

“Ai bảo nàng dám làm bản vương bị thương.” Câu trả lời của Ninh Liên mang hai tầng ý nghĩa khó hiểu.

“Ta đã nhận sai rồi còn gì, còn chưa được sao! Tuy rằng giữa chúng ta có chút quan hệ như vậy, nhưng mà, người chỉ xem ta là đồ chơi, như thế quá không lương thiện rồi!”

Chân mày Ninh Liên nhíu lại: “Ít nói nhảm đi.”

“Ta không nói nhảm, ta đang nói lý với người mà.”

Ninh Liên dứt khoát xoay ngang thanh kiếm: “Bản vương cũng không muốn nói đạo lý với nàng.”

Chu Vô Tâm bắt đầu bị hấn ép bức, chỉ đành động động chân, từ từ đi tới, sau đó...

“A...” Nhanh chóng cắn vào gương mặt đang tiến lại gần mình của hắn rồi hung hăng đập hắn một cái thật mạnh.

“Nàng lại dám cắn bản vương!”

Chu Vô Tâm không ngừng lại, sau khi đập hắn ngã xuống, lập tức vọt người về phía cửa chính, tông cửa xông ra ngoài.

Thế nhưng, khi nàng chưa chạy được bao xa, thì đã bị Ninh Liên tóm về.

Và vì thế, thanh kiếm lạnh như băng nọ lại gác trên vai nàng một lần nữa.

Tại sao mỗi lần gặp Ninh Liên nàng đều phải vất óc tìm cách sống sót!!!

Chu Vô Tâm âm ức quay đầu muốn nói chuyện thì đột nhiên đôi môi nàng lại bị Ninh Liên che kín.

Môi môi cọ sát, nhất thời từ chỗ hai người tiếp xúc như có một dòng điện lan tràn khắp toàn thân, khiến cả người nàng hoàn toàn tê dại, mất đi cảm giác, chỉ cảm thấy cảm xúc va chạm giữa răng và môi ngày càng rõ ràng.

Ninh Liên dùng một tay nâng đầu nàng, một tay lại điểm huyệt nàng rồi xiết chặt vào trong ngực: Nha đầu chết tiệt này, mỗi lần đều phải cần hắn điểm huyệt thì mới chịu yên phận.

Ninh Liên dùng đầu lưỡi mình thô lỗ cạy hàm răng của nàng ra: Gặp người khó chinh phục nhưng chưa từng thấy ai khó công chiếm như nàng.

Nhớ lần đầu tiên gặp được nàng, hắn đã bị nàng hấp dẫn. Trên người nàng luôn có một thứ gì rất thu hút người khác khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Đôi môi nàng mềm mại, ấm áp, lúc bị hắn công thành đoạt đất lại quật cường dùng đầu lưỡi trốn tránh, cố gắng muốn đẩy hắn ra ngoài. Chẳng qua loại cảm giác khiến người ta muốn nghiện này, sao Ninh Liên có thể dễ dàng buông tha cho được.

Đừng thấy bình thường Chu Vô Tâm tương đối có định lực nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái bình thường, qua một hồi bị kỹ thuật lão luyện của hắn dày dò, ý thức nàng dần dần rơi vào hỗn loạn, bản thân cũng không tự giác mà đuổi theo tiết tấu của hắn.

Không biết Ninh Liên đã chiếm tiện nghi nàng bao lâu, cuối cùng hắn cũng chịu ngừng lại.

Hắn khẽ cắn môi dưới của nàng, khàn giọng nói: “Đây mới gọi là hôn.”

Chu Vô Tâm không thèm để ý đến hấn mà vội vàng thờ dốc thông khí.

Có điều, ai biết được, lúc nàng không kịp đề phòng thì Ninh Liên lại lần nữa nâng đầu nàng lên, hôn lần thứ hai...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lư Ly

À, còn không chỉ như vậy...

Sau khi Chu Vô Tâm trở lại phòng của mình, nàng một đêm không ngủ mà ngồi bên cạnh hồ xúc miệng đến hừng đông. Có điều trong lúc vô tình nàng lại nghe được tin tức Ninh Thuần đến rồi, nàng kích động mặc kệ chuyện đang làm, vội vàng phóng đi tìm hấn, chẳng qua, khi đến chỗ rẽ, nàng bất ngờ nghe thấy Ninh Thuần và Ninh Liên nói chuyện, vì thế không thể không nhẹ chân ngừng lại...

“Nếu ngươi không thật tâm, thì sao lại miễn cưỡng nàng?” Ninh Thuần lạnh nhạt nói.

Ninh Liên phe phẩy quạt, thờ dài một hơi, hỏi ngược lại: “Sao huynh biết bản vương không thật tâm? Lẽ nào có thể cho phép nàng yêu huynh nhưng lại không cho phép bản vương yêu nàng?”

Ninh Thuần bị câu nói của hấn làm sững sờ: Việc này, hấn cũng biết?

“Ngươi muốn thế nào?”

“Bản vương muốn nạp nàng làm thiếp.”

“Nàng sẽ không đồng ý.”

“Bản vương sẽ nghĩ cách khiến nàng đồng ý.”

Trên đời này, mọi người đều nói, nếu như thật sự yêu một người thì không nên miễn cưỡng người đó, nhưng mà có ý kiến khác lại cho rằng, vì tình yêu, dù không chiếm được trái tim nàng thì cũng nhất định phải đoạt nàng về bên cạnh mình.

Đời này không có gì mà Ninh Liên hấn muốn mà không có được, cho nên hấn không cho phép bất cứ người nào phá vỡ quy tắc hấn đã duy trì hơn hai mươi năm nay.

Ninh Thuần im lặng trong chốc lát, lại tiếp tục nói: “Đây không phải là bản tính của ngươi.”

“Bản vương cũng không nói muốn cưới nàng bây giờ. Bản vương chỉ đang làm nàng dần quen thuộc mọi chuyện.”

“Ta muốn dẫn nàng đi.”

Ninh Liên thấy Ninh Thuần trở nên nghiêm túc, không khỏi sững sờ, gấp cây quạt lại: “Thất ca, lẽ nào huynh muốn vì một nữ nhân mà phá hoại tình cảm của huynh đệ chúng ta?”

Ninh Thuần nhìn hấn chằm chằm không chớp mắt, Ninh Liên lại tiếp tục truy hỏi: “Huynh thích nàng?”

Ninh Thuần mím môi, không trả lời, một lát sau, hấn thờ dài nói: “Thứ ngươi quan tâm chính là thiên hạ, vì sao còn muốn làm khó nàng?”

“Có sao?” Ninh Liên cười cợt, mở cây quạt ra lần nữa: “Những ngày tháng này quá vô vị, hiếm khi có người có thể làm bản vương hài lòng như vậy, tại sao phải để con người thú vị này rời khỏi ta đây?”

Ninh Thuần thờ dài một hơi: Xem ra chính hấn cũng không có cách nào dẫn nàng rời khỏi hoàng cung.

Mà khi Chu Vô Tâm nghe thấy những lời bọn hấn nói, cũng hờn vía lên mây mà lặng lẽ rời đi, không tiếp tục ở lại nghe lén nữa.

Lẽ nào, vì nàng có thể làm trò mua vui cho Ninh Liên nên phải bị hấn giam cầm tự do?

Lẽ nào, bởi vì hấn là hoàng tử, nên nàng nhất định phải chấp nhận tất cả những yêu cầu vô lý của hấn?

Lễ nào, nàng và Ninh Thuận phải đường ai nấy đi?

Chẳng lẽ nàng phải chôn thân ở nơi này? Lễ nào, nàng lại phải dẫm vào vết xe đổ lần nữa?

Chế độ phong kiến hại chết người!

Trong lòng Chu Vô Tâm ngũ vị tạp trần, lơ đãng đi lại trong cung, bắt tri bắt giác lại đi tới khoảng sân hẻo lánh kia.

Nơi này trước sau vẫn mang một vẻ hoang tàn, vắng vẻ như vậy.

Lúc trước, khi nàng tới đây lần đầu, Thái tử đã sợ tới mức vội vàng kéo nàng rời đi.

Nàng từ từ lại gần cánh cửa bị khóa chặt, dường như chỉ cần xoay người là còn có thể nghe thấy tiếng Thái tử nhỏ giọng cảnh cáo.

Chỉ tiếc...

“A...” Chính lúc Chu Vô Tâm đang phiền muộn thì bên trong viện đột nhiên truyền ra một tiếng rít gào sợ hãi của nữ tử. Chu Vô Tâm nghe được âm thanh này, không chút nghĩ ngợi, nhanh chân chạy đi.

Nhưng vừa mới chạy không được bao xa đã bị một bức tường thịt ngăn lại.

Tường thịt bị Chu Vô Tâm đụng phải hơi lão đảo, suýt chút nữa đã té ngã: “Cô nương, người sao vậy, sao lại hoảng hốt như thế?”

Chu Vô Tâm ngẩng đầu nhìn bức tường thịt đã cản nàng: “Lão ma ma, ngài dọa ta sợ muốn chết.”

Ma Ma đụng phải Chu Vô Tâm cười hòa ái, đỡ nàng đứng dậy, sau đó trực tiếp đi về phía Chu Vô Tâm vừa chạy khỏi.

“Lão ma ma, nơi đó không thể đi.” Chu Vô Tâm nhớ đến âm thanh vừa nghe được khi nãy, chỉ sợ là tên điên Bắc Vọng kia lại lên cơn khát máu mà tiếp tục giết người. Lão ma ma này đã bình bình an an sống đến từng này tuổi, nếu bây giờ bị tên kia giết thì thật không đáng. Nghĩ vậy, Chu Vô Tâm lập tức kéo bà lui về phía sau.

Lão ma ma vỗ vỗ tay nàng: “Yên tâm, hấn sẽ không làm ta bị thương.”

“Nhưng là... Ồ?” Chu Vô Tâm đầu óc xoay chuyển một cái: “Lão ma ma biết người bị giam giữ trong đó là ai sao?”

Lão ma ma vừa nghe Chu Vô Tâm hỏi như vậy, lập tức cười ha hả: “Chắc cô nương không phải người trong cung đúng không?”

“Ma ma gọi ta Chu Vô Tâm là được. Lão nhân gia ngài thật tinh mắt, ta đúng là không phải người trong cung. Nhà ta là thương gia, là Hoàng thương. Mà sao ma ma nhìn ra được ạ?”

Lão ma ma được nàng đỡ ngồi trên bậc thang: “Ha ha, hể là người trong cung này thì không một ai dám tới đây một mình, cũng không có người nào dám hỏi chuyện liên quan đến hấn.”

“Ồ. Là tại ta tương đối tò mò mà.”

Lão ma ma nhìn khoảng sân vắng kia một chút, trên gương mặt hòa ái treo đầy bi thương: “Hấn cũng là một đứa nhỏ chịu nhiều đau khổ.”

“Ma ma, hấn là hoàng tử sao?” Chu Vô Tâm lớn mật đưa ra suy đoán của mình.

“Hả? Ai nói cho người biết?” Giọng nói tràn ngập kinh ngạc.

“Đoán. Trước đây ta từng thấy qua ngọc bội của hấn, trên đó khắc hai chữ Bắc Vọng, sau đó ta cũng thấy một miếng ngọc bội tương tự trên người Ninh Dạ.”

Về mặt Lão ma ma đầy nghi ngờ: “Người từng nhìn thấy ngọc bội của hấn?”

Chu Vô Tâm gật đầu.

Lão ma ma đâm chiêu một lát, đột nhiên cười cười, vỗ vỗ mu bàn tay Chu Vô Tâm: “Người nhất định là một cô nương rất đặc biệt.”

“Hả? Tại sao lại nói như vậy?”

“Người là người đầu tiên sống sót sau khi gặp hấn.”

“Người đoán không sai, hấn đúng là hoàng tử, hơn nữa, hấn chính là Lục hoàng tử đã biến mất từ lâu trong lời đồn đại của mọi người —— Ninh Bắc Vọng.”

“Tại sao một hoàng tử đang yên đang lành lại bị nhốt ở đây?” Chu Vô Tâm vẫn không sao hiểu nổi.

Lão ma ma nhìn Chu Vô Tâm, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Cô nương, lão nô khuyên ngươi một câu, trong cung này, có chuyện có thể hỏi, có chuyện lại không thể hỏi, đặc biệt là chuyện liên quan đến vị hoàng tử tên Bắc Vọng này. Tất cả những chuyện liên quan đến hắn, một khi tùy tiện hỏi loạn, nhất định sẽ mang tới họa sát thân. Ngươi tuyệt đối phải nhớ kỹ!”

Chu Vô Tâm dùng sức mà gật đầu, nghĩ nghĩ lại gật đầu thêm lần nữa.

...

Khoản thời gian này Ninh Liên đang bận rộn chuẩn bị cho đại điển sắc phong, từ lần trước sau khi nghe trộm hắn và Ninh Thuận nói chuyện, nàng cũng xem như thoải mái ở phòng mình được một quãng thời gian.

Mặc kệ Ninh Thuận có thích nàng hay không, hiện nay người nàng thích nhất vẫn là hắn, vì lẽ đó, muốn nàng tiếp nhận nam nhân khác, là chuyện không thể nào, huống chi, Ninh Dạ mới mất không bao lâu, cho nên lúc này đối với chuyện tình cảm nam nữ nàng cũng không đặt bao nhiêu tâm tư. Xưa nay tình cảm gì đó đều là tùy duyên, nàng không thích cưỡng cầu người khác, tương tự, cũng rất chán ghét nếu bị người khác gò ép.

Còn Ninh Liên, từ khi vừa mới bắt đầu, trong nhận định của nàng, Ninh Liên nên thuộc về Hường Noãn. Hường Noãn thích hắn, cho dù không có nàng ấy, Chu Vô Tâm và Ninh Liên cũng không thể. Nếu như bọn họ thật sự ở cùng nhau, Hường Noãn ở trên trời nhìn thấy, không phải sẽ hận chết nàng sao? Bọn họ là người ở hai cái thế giới khác nhau, không nên cùng xuất hiện. (=.=)

Nếu Ninh Liên cảm thấy nàng thú vị, vậy, nàng sẽ trở thành một người vô vị, lúc ấy hắn chắc chắn sẽ chán nàng, sau đó tự nhiên sẽ thả nàng trở về.

Đối với hoàng cung này nàng có một loại ám ảnh, muốn nàng sống cả đời ở đây, thì nàng tình nguyện cắt cổ tay, một nhát chém đứt tất cả.

Cho nên mới nói, một người mà nội tâm quá dễ thỏa mãn thì khi đối mặt với bất cứ hoàng cảnh nào cũng có thể dễ dàng tự chữa khỏi tâm tình, khiến bản thân vui vẻ trở lại.

Sau khi nghĩ như vậy, Chu Vô Tâm bắt đầu tự tìm thú vui cho mình trong hoàng cung này.

Cứ như vậy an nhàn vô sự chờ đến đại điển sắc phong Thái tử.

Trên đại điển, Chu Vô Tâm bị Ninh Liên sắp xếp thành cung nữ đứng đầu. Từ sáng sớm đã bắt đầu, văn võ bá quan khom người đứng ngay ngắn trong điện, sau đó là một chuỗi danh sách những lời chúc do lễ quan đại biểu tuyên đọc.

Xưa nay Chu Vô Tâm không cảm thấy hứng thú với những chuyện này lắm, nhìn một chút đã ngáp nửa ngày, cho nên nàng bắt đầu lén lút tìm kiếm bóng người quen thuộc, sau đó, dứt khoát, lặng lẽ tìm cơ hội, nhân lúc mọi người không chú ý mà trốn mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Nói đến chuyện này cũng thật kỳ quái.

Lần trước bởi vì lạc đường nên trong lúc vô tình nàng mới phát hiện chỗ của Bắc Vọng, còn bây giờ cũng vì lạc đường mà nàng lại lần nữa lạc đến sân hắn.

Lúc này nơi nào trong cung cũng ồn ào náo nhiệt nhưng ở đây lại cực kỳ yên tĩnh.

“Đội đã!” Chu Vô Tâm đột nhiên thấy có người từ trong sân đi ra.

Chu Vô Tâm vội vàng thu người lại, nín thở nhìn, phát hiện bọn họ đang khiêng bốn người ra ngoài, không cần nghĩ cũng biết bốn người này nhất định đã bị kẻ trong phòng giết rồi.

Sao người này lại khát máu như vậy? Có điều không phải hắn là loại người giết người như ngóc ư, vậy sao những người này có thể vào trong dọn dẹp thì thể được?

Tình tò mò của Chu Vô Tâm lại nhảy lên, thừa dịp mấy kẻ nhặt xác không chú ý, lén lút đi vào bên trong.

Lần trước khi nàng tới nơi này là buổi tối, bốn phía đều không thấy rõ ràng.

Hiện tại lại là ban ngày, ánh mặt trời làm cảnh tượng điêu tàn phơi bày rõ ràng ra trước mắt nàng, khiến lòng nàng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác mang tên là chua xót.

Hoi ho liếc nhìn bốn phía cũng không phát hiện tung tích của Bắc Vọng: Lẽ nào hắn bị chuyển đi rồi?

Sau khi xác định đám người xử lý thi thể hoàn toàn rời khỏi, nàng mới nhân cơ hội nhanh chóng chạy vào căn phòng kia.

Mà khi nàng nhìn thấy mái tóc màu đỏ của người nào đó, trong khi chưa rõ chuyện gì xảy ra đã bị hù đến mức hốt hơ hốt hải chạy đến cửa chính, muốn tông cửa mà chạy, chẳng qua chuyện khiến nàng kinh khủng nhất không phải nhìn thấy hắn mà là nàng phát hiện cánh cửa này bị người ta khóa lại rồi.

Nàng nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, trong lòng gào thét: Ở cùng một phòng với Bắc Vọng tuyệt đối là muốn tìm chết!!!

Chu Vô Tâm vừa muốn gọi người lại vừa không dám vì nàng sợ khi nàng lên tiếng sẽ đánh động tên ma đầu thích giết người bên trong, nhưng mà nếu không gọi thì nàng phải ra ngoài bằng cách nào?

Leo cửa sổ, trèo tường!

Có điều khi nhìn bức tường qua cửa sổ bị chặn bằng nhiều song gỗ song song, nàng mới ý thức được, chưa kể nàng chưa tìm được cách phá cánh cửa sổ này, chỉ kể đến việc sau khi ra khỏi phòng, muốn từ bức tường đây rêu xanh, không một điểm tựa để leo lên kia mà nhảy ra ngoài là chuyện còn khó hơn trời.

Nàng nên làm gì đây? Nên làm sao bây giờ?

Đúng là hiểu kỳ hại chết mèo á á á á!

Sao nàng lại không chịu ghi nhớ câu nói này chứ!!!!

Xong rồi xong rồi, nàng phải làm cách nào mới có thể sống ra ngoài đây???

Nàng không muốn chết, không muốn chết...

Qua một phen dấy dựa mà vẫn chưa nghĩ được cách thoát khỏi chỗ này, nàng đột nhiên nghĩ, theo lý thuyết võ công của Bắc Vọng tốt như vậy, nếu nghe thấy động tĩnh của nàng thì đã sớm ra ngoài này mới đúng, tại sao khi nàng đứng đây gần nửa ngày mà còn chưa thấy bóng dáng của hắn?

Hơn nữa, vừa nãy nhiều người đến xử lý thi thể như thế nhưng cũng không thấy hắn phản ứng gì. Lấy tính cách thấy người là giết của hắn, sao có thể khoan dung để nhiều người còn sống hoạt động dưới mí mắt hắn như vậy?

Đây là mặt trời mọc đằng tây sao?

Chu Vô Tâm suy nghĩ một lúc, cảm thấy có cái gì đó không đúng, nàng quyết định đi vào trong phòng xem thử.

Lần này, khi nàng nhìn thấy mái tóc đỏ quen thuộc kia nàng cũng không bỏ chạy nữa mà cẩn thận, từ từ lại gần hắn.

Đến khi nhìn rõ, nàng mới phát hiện, mái tóc đỏ vốn rực rỡ của hắn đã rời tung, màu sắc âm trầm hẳn. Sắc mặt hắn tái nhợt, tiều tụy, còn hai tay thì lại bị hai sợi xích sắt thô to khóa chặt, khiến hắn không cách nào nhúc nhích được. Bên dưới khóa sắt còn xuất hiện máu tươi chảy dọc theo cánh tay hắn xuống sàn, vừa nhìn cũng biết vết máu này là do dây dựa kịch liệt mà có.

Không chỉ thế, hai chân của hắn đang quỳ gối trên một khối băng dày, nặng, khổng lồ, xung quanh khối băng còn tỏa ra khí lạnh thấu xương. Cũng không biết là lòng dạ kẻ nào ác độc như vậy, lại có thể nghĩ ra cách tra tấn vừa biến thái vừa dẫn vật người khác như thế.

Nếu hắn phải chịu đựng chuyện này quanh năm suốt tháng thì xương cốt của hắn không bị phong thấp mới là lạ đấy!

Tuy rằng sau mỗi lần gặp hắn, tinh thần nàng luôn bị vây trong trạng thái cực kỳ sợ hãi, nhưng bây giờ, khi nhìn bộ dạng thê thảm kia của hắn, nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Không biết bao lâu rồi hắn chưa được ăn? Còn nữa, hắn bị độc phát thể này bao nhiêu lần rồi?...

Từ sáng đến tối nàng luôn nghĩ cách để được tự do, có điều khi so với hắn, e rằng chỉ là hi vọng xa vời mà thôi.

Lúc Chu Vô Tâm đang cúi đầu nhìn hắn thì đột nhiên Bắc Vọng tỉnh lại từ trong giấc ngủ say. Hắn ngẩng đầu lên, gương mặt anh tuấn mê hoặc bị che kín mờ mịt, giọng nói trầm thấp, tràn ngập tà khí khiến da đầu người khác lạnh run: “Người là ai?”

Quả nhiên vì giết quá nhiều người nên bây giờ cũng không nhớ rõ nàng là ai

“Lúc trước ngươi muốn giết ta mà lại không nhớ ra ta là ai sao?”

“Ta đã từng giết rất nhiều người, nhưng ta cần phải nhớ mặt từng người à!” Bắc Vọng đột nhiên cảm thấy hơi khâm phục sự can đảm của nàng vì dám một mình đối mặt với hắn, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại tràn ngập kinh ngạc ngẩng đầu lên một lần nữa: “Người lại có thể sống sót sau khi gặp ta!”

“...”

Quên đi, không nhớ rõ cũng tốt.

“Này, người biết cách nào ra ngoài không?” Chu Vô Tâm không dám tới gần hắn, đặc biệt là khi hắn tinh táo như lúc này, biết đâu nhờ hắn nổi hứng kéo đứt dây xích rồi nhảy tới bẻ gãy cổ nàng thì không vui chút nào đâu.

Bắc Vọng nghe thế cảm thấy kinh ngạc không nói nên lời. Từ nhỏ đến lớn, dường như người dám nói chuyện như vậy với hắn chỉ có mỗi mình nàng.

“Người không sợ ta?”

“Sợ chứ, sao lại không sợ.” Lần đầu tiên nàng xuyên đến đây đã xem bị hắn giết chết, nếu không phải do nàng phúc lớn mạng lớn thì có khi lúc này nàng đang ở chiều không gian quái dị nào đó nữa rồi.

Bắc Vọng nhìn nàng, bỗng dưng bắt đầu cười ha hả.

Trên gương mặt đầy tà khí của hắn lại toát ra sự vui vẻ và mê hoặc mà nàng chưa từng được thấy. Khóe mắt và đuôi lông mày của hắn kéo dài lên trên, vẻ đẹp kinh động giống như người trời.

Khuôn mặt đẹp dễ như vậy, có lẽ khắp thiên hạ này chỉ có một người là hắn mà thôi. Không một ai có thể so sánh được, chỉ cần nhìn thấy thì lúc nào cũng có thể khiến người ta rối loạn tâm trí.

Yêu nghiệt, hắn chính là một tên yêu nghiệt còn sống sờ sờ!

Có khi những nữ nhân trước đây không phải bị hắn giết mà là bị hắn mê chết.

Bắc Vọng cười chưa được bao lâu lại đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó, hắn phát độc.

Cuối cùng nàng cũng có thể nhìn thấy gương mặt lạnh lùng âm u này của hắn một cách rõ ràng.

Có điều nếu lần trước nàng đã không thể ngoảnh mặt làm ngơ với hắn khi bị độc phát thì lần này cũng vậy, huống chi, bây giờ còn nhìn thấy hắn bị người ta đối xử tàn nhẫn như thế, nàng càng không có lý do gì mà mặc kệ hắn không quan tâm.

Nàng vọt tới trước mặt hắn, muốn đẩy khối băng dưới chân hắn ra để giảm bớt khí lạnh lại phát hiện không có chút tác dụng nào, khối băng này cứ như mọc lên từ mặt đất, làm cách nào cũng không đẩy ra được.

Ý thức của Bắc Vọng vẫn chưa hoàn toàn đánh mất, khi hắn nhìn thấy nàng làm ra loại hành động ngu xuẩn này, lập tức gào thét với nàng: “Cút!”

“Người đã thế này rồi thì sao ta có thể bỏ đi được.”

“Người có tư cách gì quản ta!”

“Lão nương rảnh rồi quản việc không đâu, không cần người ta cấp giấy chứng nhận tư cách!”

Chu Vô Tâm không kịp nghĩ nhiều, cũng không muốn tiếp tục đông dài với hắn nữa, nàng lập tức vọt vào phòng trong, kéo tấm chăn đơn duy nhất xuống, lại tìm thêm mấy bộ quần áo, chạy ra bao kín quanh người hắn, sau đó cũng không quan tâm hắn có vui vẻ, tình nguyện hay không mà quỳ trên khối băng với hắn, còn giang tay ôm chặt hắn, dùng tay ôm hắn thật chặt, đến mức gần như không thở được.

Bắc Vọng cảm nhận nhiệt độ từ nàng truyền vào thân thể mình, độc phát khiến hắn không có sức lực nói chuyện chỉ đành nhắm nhin đau đớn, nhắm chặt hai mắt.

Mà đứng sau cây cột, Ninh Thuận vẫn lặng lẽ thu lại cảnh tượng này vào trong mắt, hắn không có bước tới mà im hơi lặng tiếng lùi ra sau.

Chu Vô Tâm là người đầu tiên đồng ý giúp đỡ hắn (Bắc Vọng), cũng là người đầu tiên không vì tính cách của hắn (BV) mà trốn tránh, Ninh Thuận biết, có thể sau chuyện này Bắc Vọng sẽ có thay đổi.

Bắc Vọng bị độc phát đau đớn vô cùng, vừa mở mắt đã lập tức cắn một cái lên bả vai Chu Vô Tâm, khiến nàng theo phản xạ mà lui về sau mấy bước, sợ hãi dè phòng nhìn hắn.

Cái người tâm tình bất định khó đoán này, nàng có lòng tốt giúp hắn mà hắn lại dám cắn nàng!

Bắc Vọng nhìn nàng, trên gương mặt tà mị mang theo mồ hôi lạnh chưa kịp lau đi. Hắn lạnh lẽo nói: “Ta không cần người thương hại.”

Môi Chu Vô Tâm giật giật muốn nói gì đó thì lúc này Ninh Thuận đột nhiên xuất hiện. Hắn nhìn Bắc Vọng một chút rồi mới thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói với nàng: “Đi thôi.”

Chu Vô Tâm nhìn Ninh Thuận, cũng không tò mò tại sao hắn lại ở đây mà chỉ “Ồ” một tiếng, nhìn Bắc Vọng nói một câu: “Ta đi đây.” Sau đó đi theo sát sau lưng Ninh Thuận rồi khỏi nơi này.

“Cảm ơn.” Đến khi đưa nàng về Đông cung an toàn rồi, Ninh Thuận mới thản nhiên nói.

“Há?” Chu Vô Tâm bị câu này của hắn làm khó hiểu. Đang yên đang lành thì hắn cảm ơn nàng làm gì?

Có điều Ninh Thuận không có ý định giải thích, vừa nói xong cũng vội vã rời đi.

Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ, lần đầu tiên hắn cứu nàng, chính là lúc thời Bắc Vọng muốn giết nàng. Vào lúc ấy, hắn xuất hiện mang theo Bắc Vọng, mà Bắc Vọng vốn là một tên ma quỷ thích giết người thành tánh lại có thể nghe lời Ninh Thuận. Từ đó có thể thấy quan hệ của hai người này không bình thường, thế, câu Ninh Thuận vừa nói là vì những chuyện nàng đã làm cho Bắc Vọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Lẽ nào hắn vẫn luôn ở đó?

Má ơi, chẳng trách nàng không thấy tên hắn trong danh sách tham dự đại điển sắc phong, thì ra hắn ở đây!

“Chờ đã, Tiểu Ninh Thuận, chàng chờ một chút, chờ một chút!” Sau khi hắn đi được một đoạn, Chu Vô Tâm mới lấy lại tinh thần mà gọi với theo phương hướng hắn rời đi, âm thanh đủ lớn để dù Ninh Thuận đã đi xa vẫn có thể nghe được, lại vòng trở về.

“Chuyện gì?” Giọng điệu của Ninh Thuận vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Giữa ta và Bắc Vọng không có chuyện gì cả, thật sự, chàng nhất định phải tin tưởng ta, ta và hắn là trong sạch.” Chu Vô Tâm vội vàng nói, chỉ sợ hắn hiểu lầm cái gì.

Mí mắt Ninh Thuận giật giật, dờ khóc dờ cười nhìn nàng, thật sự không hiểu nổi trong đầu nàng lại chứa những thứ lung ta lung tung gì nữa.

Nếu không nhận được câu trả lời của hắn thì chắc hẳn nàng không thể yên tâm được, vì vậy hắn không thể làm gì khác là đáp một câu: “Biết rồi.”

Xem đi, có lúc yêu phải người khó công phá như Ninh Thuận thì sức chịu đựng phải vững vàng mới có khả năng thành công được.

Chu Vô Tâm chuyển đề tài: “Bắc Vọng bị như vậy là vì trúng độc sao?”

“Phải.”

“Không có thuốc giải à?”

“Không có.” Nói xong, thấy Chu Vô Tâm không còn gì muốn hỏi, lại lắc người một cái biến mất trước mặt nàng, đến khi nàng suy nghĩ xong, ngẩng đầu lên, muốn hỏi thêm thì bóng dáng của hắn đã sớm biến mất từ lúc nào.

Trong lòng Chu Vô Tâm như bị một tảng đá khổng lồ đè nặng, cảm thấy nếu không hỏi cho rõ ràng mọi chuyện thì sẽ không thoải mái được, vì vậy nàng lập tức chạy đi tìm lão ma ma, sống chết quán quýt lấy bà hỏi rõ nguyên nhân cho bằng được.

Hiếm khi lão ma ma thấy ai để ý đến chuyện của Bắc Vọng như Chu Vô Tâm, còn một lần, hai lần sống sót khỏi tay Bắc Vọng, cảm thấy đây có lẽ là duyên phận cho nên cũng thẳng thắn nói rõ chân tướng sự việc cho nàng.

Thì ra lúc nhỏ Bắc Vọng đã bị chính mẫu thân ruột thịt của mình hạ độc, cứ tới sinh nhật hằng năm hắn đều phải chịu tra tấn do chất độc phát tác, mà tuổi càng lớn thì số lần độc phát càng tăng, giống như bây giờ vậy.

Bị chính mẹ ruột của mình hạ độc! E rằng điều khiến hấn đau đớn nhất không phải do độc phát mà là vì đau lòng. Ngay cả người thân nhất còn đối xử với mình như vậy thì cuộc sống này còn gì hy vọng, còn gì tốt đẹp nữa đây?

“Lão ma ma, tại sao mẫu thân của hấn phải hạ độc hấn? Hấn là con ruột của bà ta mà, sao bà ta có thể tàn nhẫn như vậy.” Nghĩ đến bộ dạng đau đớn kia của Bắc Vọng, trái tim của nàng đau đớn như bị ai đó hung hăng xiết chặt.

Lão ma ma sâu sắc thở dài: “Bởi vì mẫu thân của hấn bị Ninh đế lừa gạt, ép buộc nàng sinh ra Bắc Vọng. Mẫu thân của hấn là Đường quý phi, là một nữ nhân tính tình cương trực mạnh mẽ, nếu nàng đã không thích, thì cho dù Ninh đế có đối xử tốt với nàng thế nào, nàng cũng hận Ninh đế thấu xương. Vì vậy sau khi sinh ra Bắc Vọng, nàng đặc biệt hận đứa con trai này, không ngần ngại hạ độc hấn, cộng thêm hấn trời sinh đã có mái tóc màu đỏ, mọi người trong cung đều cảm thấy hấn là quái thai, cho nên trong tình trạng không được mẫu thân yêu thương, bọn cung nhân bắt nạt, còn chịu tra tấn do độc phát, từ nhỏ hấn đã bị nuôi thành kẻ khát máu như vậy, khiến ai ai cũng sợ hãi hấn. Sau đó mẫu thân hấn chết đi, Ninh đế mới lập tức nhốt hấn vào viện kia.”

“Nhưng hấn vô tội mà.”

“Trước khi chết mẫu thân hấn từng ám sát Ninh đế, còn nói sẽ có một ngày Bắc Vọng báo thù thay nàng. Ninh đế nghe vậy, lo sợ thật sự sẽ có ngày như thế nên tuyệt tình mà nhốt hấn ở đây, còn không cho hấn chết, mặc hấn chịu nỗi đau đớn khi bị đột phát qua ngày. Lão nô nói thật, so với mẫu thân của hấn thì Ninh đế còn độc ác hơn gấp trăm ngàn lần.” Lão ma ma nói tới đây, nước mắt không kìm được mà chảy xuống: “Chỉ thương thay cho đứa nhỏ này, bản thân hấn vô tội mà phải chịu những bất công như thế. Với lại hấn giết những người kia là vì bọn họ bắt kính với hấn, không muốn hấn được yên ổn, chứ thật ra hấn cũng không muốn làm hại ai... Nhưng những người trong cung này lại nghe đồn sai, hiểu bậy, cuối cùng... Haiz...”

Nói cho cùng thì Chu Vô Tâm đã rất may mắn khi là người duy nhất sống sót khỏi tay hấn từ trước đến nay.

Có thể nói trong hoàng cung này, người thật sự đối xử Bắc Vọng như chủ nhân, thật sự thấu hiểu nỗi đau của hấn, thật sự quan tâm hấn cũng chỉ có một mình lão ma ma này mà thôi

“Lão ma ma, người đừng khóc.” Nhìn thấy lão ma ma nhớ tới chuyện đau lòng mà khóc không ngừng, Chu Vô Tâm vội vàng dùng ống tay áo lau nước mắt giúp bà: “Lão ma ma, bà có đồng ý tin tưởng ta không?”

Lão ma ma ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn Chu Vô Tâm: “Hả? Người có ý gì?”

Chu Vô Tâm nhìn lão ma ma, cười đến ý vị sâu xa, còn phất tay một cái, cười khanh khách rời đi, chỉ để lại một câu nói: “Người từ từ suy nghĩ đi...” Xong bóng lưng nàng dần xa, dần dần biến mất ở cuối hành lang...

Lão ma ma đứng lên, lặng lẽ nhìn nơi nàng biến mất một lúc, cuối cùng trên gương mặt tràn ngập tang thương cũng lộ ra một nụ cười đã lâu không gặp: Bắc Vọng, rốt cuộc ông trời cũng mang người trong nhân sinh của người đến đây rồi, nàng đến rồi... .

...

“Đánh thức nàng cho bản vương!”

Ngay lúc Chu Vô Tâm còn đang chìm trong mộng đẹp, thì Ninh Liên, nhân vật bận bịu cả ngày đột ngột mang theo một đám người vọt vào phòng nàng.

Chu Vô Tâm cố gắng mở to đôi mắt nhấp nhem vì chưa ngủ đủ nhìn ra cửa sổ, sau đó lại không nhìn được mà oán thầm: Đã hơn nửa đêm mà hấn còn tới đây làm gì?

Ninh Liên cho cung nhân lui xuống, sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn Chu Vô Tâm hỏi: “Trong đại điển sắc phong của bản vương, nàng đã chạy đi đâu?”

Chu Vô Tâm nhìn đáng vẻ ấy của hấn, biết ngay là hấn lại lên cơn động kinh.

Sao hấn không chịu làm người bình thường nhỉ!

Chu Vô Tâm tức giận nguyền hấn một cái. Hôm nay là ngày vui của hấn, đã bận bịu cả một ngày lại không chịu nghỉ ngơi mà còn chạy đến chỗ nàng khởi binh vấn tội. Đúng là có bệnh mà.

Ninh Liên nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, chờ đợi nàng trả lời.

Ở trong cung, Bắc Vọng là một cấm kỵ, cho nên tất nhiên nàng sẽ không nói ra chuyện của hấn, vì vậy chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do nào đó mà trả lời: “Đi ngoài!”

“Nói dối.” Ninh Liên vừa nghe, đột nhiên vỗ bàn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, bản vương hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng nàng.”

“Nào có, lúc bắt đầu ta có ở đây mà.”

“Cãi chày cãi cối!”

Chu Vô Tâm bực bội, vén chăn lên: “Thật không hiểu ra sao!”

Ninh Liên hơi nhướng mày truy hỏi: “Rốt cuộc nàng đã đi đâu!”

“Đi ngoài!”

“Xoảng!” Ninh Liên lập tức hất tất cả bình trà, chén trà trên bàn xuống đất.

Chu Vô Tâm thấy hấn đột nhiên phát hỏa, tranh thủ lúc hấn còn chưa nói gì, thu người về lại trong chăn, nhỏ giọng nói thầm “Người tức cái gì, đại diện sắc phong của người không phải cho ta xem, là cho văn võ bá quan và bách tính xem. Ta không ở đó cũng không ảnh hưởng gì đến người.”

Cả ngày hôm nay vì không gặp được nàng nên Ninh Liên rất tức giận, bây giờ khi nghe thấy những lời này của nàng càng khiến con giận trong lòng hấn bùng lên mạnh mẽ.

Vì hôm nay là ngày quan trọng cho nên hấn muốn chia sẻ niềm vui với nàng, còn phải người chuẩn bị nhiều đồ vật mới mẻ cho nàng chỉ vì sợ nàng buồn rầu do ở trong cung lâu, muốn nàng cảm thấy vui vẻ, hài lòng nhưng ai biết từ lúc đại diện sắc phong bắt đầu đến khi kết thúc hấn lại không thấy nàng đâu.

Phái người đi tìm khắp ngõ ngách trong cung cũng không tìm được nàng. Sau đó vô tình nghe thị vệ canh cổng nói nàng trở về với Ninh Thuần, còn chuyện hai người đã đi đâu cũng không người nào biết nên hấn mới nổi cơn ghen tức, không thể bình tĩnh như vậy.

“Người đâu, đem tất cả những món ăn có trong yến hội hôm nay bày ra một lần nữa cho bản vương!” Quay đầu nhìn Chu Vô Tâm còn nằm trên giường, nếu nàng đã làm hấn khó chịu như vậy thì hấn cũng không thể để nàng dễ chịu được: “Nếu đêm nay nàng không ăn hết chỗ thức ăn đó thì cả đời này nàng đừng nghĩ ra khỏi hoàng cung nữa bước.”

Lại muốn giờ trò, còn bắt nàng ăn hết thức ăn! Bộ hấn không còn chiêu gì khác sao!

Đáng thương cho Chu Vô Tâm, một không địa vị, hai không quyền lợi, mà đặc biệt đây còn là xã hội phong kiến vạn ác cho nên cho dù bây giờ là nửa đêm, cho dù lúc này nàng không tình nguyện thì nàng vẫn phải ăn hết chỗ thức ăn được đem đến trước mặt nàng.

Có điều đến cuối cùng, Chu Vô Tâm cũng không thể ăn hết tất cả được, bởi vì khi mới ăn được một nửa nàng đã khóc không ngừng.

Nàng khóc cực kỳ đau lòng, cực kỳ bi thương, hai tay còn hung hăng lôi kéo, bám chặt lấy Ninh Liên: Là ai nói làm ma no còn hơn làm quỷ chết đói! Người tự mình thử cảm giác chết vì no xem thế nào đi rồi mới nói nhé!!

Chuyện này đúng là sống không bằng chết!

Chu Vô Tâm vừa phun đậu phộng trong miệng ra, vừa gào khóc: “Người ngoại trừ bắt nạt ta ra thì còn bản lĩnh gì khác không? Người đường đường là Cửu gia, có cần nhất thiết phải gặp ta mỗi ngày không? Ta có chỗ nào chọc giận người à? Ta một không giết cả nhà người, hai không lừa tiền của người, ba không làm chuyện thương thiên hại lý với người, vậy tại sao lúc nào người cũng tìm cơ hội chính ta? Ô Chu phủ ta bị chính còn chưa đủ sao, đến khi vào cung còn bị người bắt nạt. Người chỉ biết bản thân hài lòng mà có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của ta chưa! Ta tự đứng đến chỗ quý quái này đã không dễ dàng rồi, thật vất vả mới gặp được một người đối xử tốt với ta như Ninh Dạ, nhưng cuối cùng hấn lại chết. Gặp Tiểu Ninh Thuần thì bây giờ ta không thể đứng tới. Gặp ca ca thì lúc này lại càng khó gặp mặt ... Ta chỉ muốn sống sót mà thôi, tại sao lại khó khăn như vậy chứ...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Ninh Liên nghe nàng khóc lóc tố cáo hấn như vậy, im lặng một lát rồi đột nhiên mở miệng hỏi nàng: “Bản vương đối xử với nàng tệ như vậy sao?”

“Chẳng lẽ người cảm thấy mình đối xử với ta rất tốt?”

Ninh Liên bị nàng hỏi ngược lại chỉ có thể câm nín. Nàng không giết cả nhà hấn, không lừa tiền hấn, càng không làm chuyện gì thương thiên hại lý với hấn, nhưng nàng đã trộm mất thứ quan trọng nhất của hấn, đó là trái tim hấn.

Ninh Liên nhìn nàng một cái, đột nhiên cảm thấy trong lòng ê ẩm, buồn bực, cũng không muốn để ý tới nàng nữa mà dứt khoát đứng lên, đến thế nào, đi thế ấy, rời khỏi phòng.

Xem đi, đôi khi muốn đối phó với vài người thì phải biết dùng chút thủ đoạn, nếu không chỉ dựa vào cách thức bình thường thì tỉ lệ thành công sẽ rất nhỏ.

Rốt cục Chu Vô Tâm cũng được giải phóng, nhưng mà lần này Ninh Liên lại khiến nàng bị ám ảnh đến mức liên tiếp mấy ngày không thể ăn được thứ gì, chỉ cần vừa nhìn thấy đồ ăn đã khiến nàng muốn buồn nôn ngay lập tức, mà cũng vì như thế mới truyền ra tin đồn Ninh Liên sùng ái nàng, làm nàng mang thai. Tiếng xấu đồn xa, Chu Vô Tâm rất muốn giải thích nhưng cực chẳng đã là chẳng ai thèm tin, vì thế so với việc càng bôi càng đen thì nàng đành lê xác đến cầu cứu thái y nhanh chóng chữa khỏi chứng biếng ăn này của nàng, đỡ cho vài hôm lại có người hỏi nàng: “Sao con người được sinh ra nhanh như vậy?” nữa thì phiền lắm.

Người như Chu Vô Tâm, không sợ chuyện gì, chỉ sợ bản thân trở thành tâm bão để bốn phương tám hướng xoay quanh bàn tán mà thôi.

Lúc này dáng người của nàng cũng khá thô, bị người khác nhìn thấy cũng không thể nói chuyện rõ ràng được. Hơn nữa Ninh Liên còn là một kẻ hay nói chuyện ba ngoặc tám quẹo khiến người khác phải phí hết tâm tư cũng không thể hiểu được hắn đang suy nghĩ gì, cộng thêm việc đoán tâm tư của người khác là chuyện rất phiền phức và tốn công, cho nên Chu Vô Tâm không muốn làm chuyện như vậy, cũng vì thế nàng mới không hiểu tại sao Ninh Liên lại thích làm nhiều chuyện khiến người khác khó đoán như thế.

Cũng giống như bây giờ.

Ninh Liên nói nàng ở đây quá thiếu quần áo, lập tức tìm người đến may quần áo mới cho nàng.

Vẫn chưa hết.

Hắn biết gần đây nàng đang uống thuốc kích thích vị giác, cho nên trước mặt nàng cứ nhẩn nhẩn tính tình, dụ dỗ nàng ăn uống.

Hoặc là, buổi tối lại chạy tới phòng ngủ của nàng, kể chuyện xưa đồ nàng ngủ, còn nhất định phải thấy nàng ngủ rồi mới chịu rời đi. Nhiều lần như vậy khiến Chu Vô Tâm có ảo giác hắn là cha của nàng mà nàng là con gái của hắn vậy.

Hắn đột nhiên đổi tính như vậy dọa Chu Vô Tâm luống cuống tay chân, nom nớp lo sợ: “Cứu gia, có phải ta đã chọc giận hay làm gì khiến ngươi khó chịu không?”

“Không có.” Ninh Liên thuận tay kéo chăn lại cho nàng: “Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

“Mấy ngày nay ngươi đối tốt với ta quá, làm ta không biết làm sao báo đáp ngươi. Nếu ngươi nói yêu cầu nào đặc biệt khó làm thì ta cũng không có bản lĩnh để báo đáp ngươi đâu.”

Ninh Liên nhướn mày nở nụ cười: “Nàng có bệnh sao. Không phải nàng nói bản vương đối xử không tốt với nàng à, bây giờ bản vương đối tốt với nàng rồi, nàng còn nói phải báo đáp mới chịu. . . Chẳng lẽ nàng không muốn?”

Quả nhiên tính khí của hắn thật khó dò.

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, vừa định cười, nhưng giống như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt lập tức đanh lại, hơi cúi đầu nhìn xuống: “Lẽ nào ngươi đang tính bồi dưỡng tình cảm phu thê?”

“Tiểu yêu tinh, không ngờ nàng lại nóng lòng muốn làm tiểu thiếp của bản vương như thế?”

“Xì. Làm tiểu thiếp cái mông ấy.” Chu Vô Tâm vén chăn ngồi dậy: “Ý của ta là, ngươi không cần đối xử tốt với ta như vậy, mấy chuyện này cũng không cần thiết.”

“Sao lại không cần cơ chứ?”

“Ngươi cứ để ta tùy tiện đi. Tốt nhất là ngươi nên đem thời gian và tinh lực đặt ở chỗ Thái tử phi tương lai của ngươi ấy.”

“Bản vương vẫn đang làm vậy mà.”

“Đâu? Đâu? Là người nào vậy, sao không báo cho ta một tiếng để ta đến nhìn mặt với.”

Ninh Liên vươn tay nhẹ nhàng chạm vào khóe miệng nàng: “Là nàng.”

Chu Vô Tâm đẩy tay hắn ra: “Chắc chắn không phải là ta đâu. Ta đã hỏi mấy lão ma ma ngoài cửa rồi, dù ngươi có muốn thành thân với ta thì cũng không thể.”

Ninh Liên nghe nàng nói vậy, sầm mặt lại: “Sao lại không thể?”

“Bởi vì ta là con gái của thương nhân, mà ngươi là thái tử, tương lai chính là Hoàng đế nên thân phận thê tử của ngươi sao có thể thấp kém như ta được. Ngươi đừng suốt ngày không có chuyện gì lại làm mấy chuyện khiến ta nợ ân tình của ngươi như thế này được không?”

“Chỉ là nạp thiếp thôi mà, ai dám nói gì bản vương!”

“Lão nương tuyệt đối không làm thiếp!” Chưa kể nàng vốn không muốn gả cho Ninh Liên, mà dù có gả cho hắn thì nàng cũng kiên quyết không làm thiếp! Nếu không nàng sẽ bị lòng tự trọng của mình khinh bỉ cho đến chết! Làm thiếp sao! Nàng thà cạo tóc đầu đi tu làm bạn với Phật Tổ còn hơn!

Ninh Liên nghiêng răng nghiêng lợi trừng nòng: “Nàng không có quyền lựa chọn.”

Chỉ cần hai người ở chung một chỗ thì chưa chắc bọn họ có thể nói chuyện bình thường với nhau được.

Ảnh tượng của Ninh Liên trong lòng Chu Vô Tâm vừa được thay đổi đôi chút đã bị một câu ‘không có quyền lựa chọn’ của hắn phá hủy hoàn toàn.

Tên Ninh Liên đáng ghét này lại lừa ta!

...

Từ sau đêm cãi nhau đó cho đến bây giờ Chu Vô Tâm vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Ninh Liên đâu cả.

Ninh Liên rất bận, bận đến mức không thể tưởng tượng, giống như Ninh Dạ cũng phải làm việc đến tối tăm mặt mũi lúc trước vậy.

Tuy nói nàng bị hắn giam lỏng trong cung, nhưng trong vòng một tháng nay, số lần nàng nhìn thấy hắn quả thật đã ít lại càng ít. Hắn không tiếp tục đề cập đến chuyện nạp thiếp, nàng cũng không dám đề cập đến, lâu dần, Chu Vô Tâm cảm thấy mọi việc lúc này rất tốt, nàng cho rằng với tính khí của Ninh Liên, hắn chẳng qua chỉ vì bảo vệ mặt mũi mà nói vài câu, nàng không nên coi là thật làm gì.

Không thể ra khỏi cửa nên ngày qua ngày nàng cũng không có chuyện gì để làm, vì thế nàng lại tìm cách lén lút chạy đến chỗ Bắc Vọng.

Mà nói cũng kì quái, từ sau lần nghe kể về thân thế của Bắc Vọng, cảm giác sợ hãi trong lòng nàng đối với hắn cũng dần dần nhạt đi. Cứ cho là đồng tình cũng được, tình cảm dư thừa cũng được, nếu nàng đã hứa với lão ma ma thì nàng nhất định phải dựa vào sức mình để thay đổi gì đó, cũng xem như là tìm chút chuyện để làm trong lúc rảnh rỗi.

...

Nơi ở của Bắc Vọng lúc nào cũng bị khóa, để vào được bên trong, Chu Vô Tâm còn đặc biệt trộm một cái thang mang đến. Khi nàng bò xuống từ trên đầu tường đã khiến Bắc Vọng không bị khóa lại sững sờ, hắn lạnh lùng hỏi: “Người đến tìm đường chết?”

“Bậy bậy bậy, ai đi tìm đường chết, ta chỉ đến xem người thế nào thôi.”

Bắc Vọng nhìn nàng, hừ lạnh: “Ta không cần người đến thăm. Cút đi.”

“Người, sao người lại nói như vậy, ta có ý tốt đến thăm người mà người lại...”

Bắc Vọng đột nhiên vươn tay bóp cổ nàng: “Ta không cần người đến đây hư tình giả ý. Lần này là ai phái người đến? Là Ninh đế hay là phi tử nào? Người đến thăm ta làm gì? Xem ta sống đau đớn, khô sở, sống không bằng chết thế nào sao? Hay là người muốn xem thử quái vật tóc đỏ có bộ dạng thế nào, sau đó lại trở về mua vui cho chủ nhân?”

Chu Vô Tâm nghe hắn nói như vậy, ánh mắt cũng không tự chủ mà mềm xuống: “Người đừng nói bản thân như vậy. Không có ai phái ta đến, là tự ta muốn đến.”

Nàng không hiểu biết nhiều về cuộc sống của hắn, thế nhưng chỉ qua mấy lần gặp mặt trước đây, còn cả lời nói vừa nãy của hắn, nàng cũng có thể hiểu gần hết quá khứ của hắn: “Bắc Vọng, ta, ta chỉ muốn giúp người mà thôi.”

Trên gương mặt của Bắc Vọng tràn ngập căm hận, nghe nàng nói như vậy càng cười điên cuồng, cánh tay cũng dùng sức, hung hăng ném nàng xuống đất: “Giúp ta? Ha ha ha ha ha, có ai chịu quan tâm đến loại người rác rưởi như ta sao? Có ai thấy ta mà không tránh đi thật xa? Giúp ta? Ha ha ha ha ha, thật buồn cười, không phải từng người từng người các người đều ước gì ta mau chóng chết đi à...”

Chu Vô Tâm nghe vậy, bật người nhảy lên, lớn mật như ăn phải gan hùm mật gấu mà vùng tay cho hắn một cái tát: “Đời này ta hận nhất chính là loại người như người, luôn tự xem thường bản thân.”

Bắc Vọng không ngờ nàng lại dám đánh mình, không khỏi hung ác rống to: “Người dám đánh ta một cái nữa xem.”

Má ơi, một cái còn chưa đủ, lại muốn thêm cái nữa! Chu Vô Tâm bắt đắc dĩ liếc hắn một cái: “Đừng đưa ra yêu cầu tùy tiện như vậy nữa có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lư Ly

Bắc Vọng nhất thời nổi trận lôi đình: “Ngươi...”

“Ngươi cái gì mà ngươi! Dù người khác không quan tâm nhưng ngươi nhất định phải quan tâm chính mình.”

Bắc Vọng lạnh lùng nhìn nàng: “Quan tâm chính mình? Quan tâm con quái vật tóc đỏ này? Hay là cái thân thể cả người đầy kịch độc này?” Nói xong, Bắc Vọng hất mái tóc rối tung sau đầu ra trước ngực, vờn tay nắm thật chặt.

Chu Vô Tâm thấy cảnh này, trong ngực khó chịu như bị người ta chém một đao, tức giận đến mức không nhịn được mà cho hấn thêm một cái tát nữa: “Sao ngươi cứ muốn tổn thương bản thân như vậy, nếu như ngay đến ngươi cũng không biết yêu quý bản thân thì người khác...” Dừng một chút, Chu Vô Tâm bỗng dừng nghĩ đến gương mặt tràn ngập bi thương của lão ma ma: “Ngươi có biết khi ngươi làm vậy, người bị thương không phải chỉ có ngươi mà còn có những người yêu thương ngươi nữa không!”

“Hừ, buồn cười. Ngươi biết từ nhỏ đến giờ câu nói ta nghe được nhiều nhất là gì không, là tại sao ngươi lại còn sống? Người yêu thương ta, ha ha ha ha ha, e rằng người đó chưa từng tồn tại trên thế gian này!”

Bắc Vọng cười điên cuồng, lại bắt đầu bứt tóc mình, giống như là hận không thể khiến mái tóc đỏ này hoàn toàn biến mất trước mắt mình, rồi khỏi cơ thể mình.

Chu Vô Tâm vội vàng xông tới giam tay hấn lại: “Ngươi đừng như thế. Bao nhiêu người muốn có mái tóc như ngươi mà không được đấy. Ngươi xem tóc ngươi đẹp như vậy, sao ngươi lại nỡ hủy hoại nó cơ chứ!”

Bắc Vọng nghe nàng nói, bàn tay đang nắm tóc của hấn hơi ngưng lại: Tóc của hấn đẹp sao? Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai nói vậy với hấn cả. Hấn đột nhiên cảm thấy có chút không hiểu được suy nghĩ của nữ nhân trước mắt này: “Ngươi không nghĩ ta là quái vật sao?”

Chu Vô Tâm chân thành nhìn hấn. Đây là một người từng chịu tổn thương quá lớn, đây là một người không tìm được ý nghĩa để bản thân tiếp tục sống, đây là một người tràn ngập thù hận đối với bản thân, và đây cũng là người thiếu hụt tình yêu nhất mà nàng từng gặp. Nhìn gương mặt nhợt nhạt của hấn, nàng càng thấy đau lòng, khổ sở và không đành lòng vì hấn.

Thật ra Chu Vô Tâm là một người rất dễ mềm lòng, nàng không thể ngoảnh mặt làm ngơ khi nhìn thấy người khác gặp khó khăn hay đau khổ. Nàng biết những chuyện nàng có thể làm được không nhiều nhưng nàng thật sự hi vọng những người bên cạnh có thể sống thật tốt, chỉ như vậy đã có thể khiến nàng hài lòng lắm rồi.

Chu Vô Tâm nhìn thấy chính mình trong đôi mắt của Bắc Vọng, sau đó kiên định lắc đầu.

Mà con giận dữ và kiêu ngạo của Bắc Vọng bởi vì cái lắc đầu này của nàng mà tụt xuống điểm thấp nhất, làm hấn bỗng dưng không biết phải làm thế nào chỉ có thể ngậy người ra trong chốc lát.

Mỗi lần Chu Vô Tâm nhìn thấy hấn, tóc tai hấn đều bù xù như vậy.

Chu Vô Tâm luôn theo chân lí đầu có thể roi, máu có thể chảy, nhưng tóc tuyệt đối không thể loạn, vì thế khi đi đâu nàng cũng mang theo cây lược bên người. Thấy Bắc Vọng không còn tức giận với mình nữa, nàng bạo gan kéo tay hấn đến ngồi xuống tảng đá bên cạnh nàng, sau đó, lấy cây lược từ trong túi ra chải đầu cho hấn.

“Đừng kích động, chớ nóng vội. Ta giúp ngươi chải tóc lại. Người soái như ngươi tất nhiên phải phối hợp với mái tóc gọn gàng thì mới phù hợp được.”

Bắc Vọng nghe không hiểu mấy từ ngữ kỳ lạ này của nàng lắm, nhưng nhìn nụ cười mềm mại trên môi nàng, hấn cũng không nói thêm cái gì, chỉ tùy ý nàng muốn làm gì thì làm.

Chu Vô Tâm cẩn thận vuốt tóc hấn, đột nhiên nghĩ đến một câu nàng đã từng dùng để hình dung Cảnh Lâm: Người có bề ngoài càng hung hãn khó tiếp cận, thì nội tâm của người đó lại càng yếu ớt, mỏng manh.

Cảnh Lâm là người như vậy, Bắc Vọng cũng có thể cũng là người như vậy.

Chu Vô Tâm không biết cổ nhân vấn tóc thế nào, cộng thêm ngày thường nàng cũng chỉ dùng một dải lụa ngắn để cố định tóc, cho nên sau khi chải tóc cho hấn xong, nàng sờ soạn nửa ngày cũng không tìm thấy thứ gì để buộc tóc hấn lại, vì thế nàng dứt khoát cởi dây buộc tóc trên đầu mình xuống, cố định tóc giúp hấn. Sau khi làm xong, nàng vỗ vỗ tay: “Được rồi, ngươi xoay người qua để ta nhìn thử xem.”

Bắc Vọng nghe lời đứng dậy để nàng nhìn, trên mặt phảng phất chút không tự nhiên.

Chu Vô Tâm nhìn hấn, nhất thời há hốc mồm.

Lúc tóc tai Bắc Vọng còn bù xù, cả người hấn toát ra hơi thở phóng khoáng không trói buộc, nhưng lúc này sau khi vấn tóc gọn gàng, khí thế quanh thân hấn đã hoàn toàn thay đổi, lại thêm chút anh tuấn u buồn. Sắc đỏ ánh trên da thịt trắng nõn, hợp với đôi mắt hẹp dài và khóe miệng lơ đãng cong lên khiến hấn càng thêm tà mị, mê hoặc.

Càng nhìn trái tim Chu Vô Tâm càng như nai con chạy loạn: “Ngươi rất anh tuấn nha.”

Mà sau khi Bắc Vọng nghe nàng khen ngợi, hần lại dám bình tĩnh thốt lên một câu vô cùng phũ phàng: “Ngươi đang chảy nước miếng.”

Quýnh.

Chu Vô Tâm nhanh chóng lấy tay áo lau miệng. Bắc Vọng bị cử chỉ của nàng chọc cười, bắt đầu cười ha hả.

Nếu như nói lúc Ninh Liên cười giống như một đóa anh đào nở rộ, tràn ngập xuân sắc, thì lúc Bắc Vọng cười, nụ cười của hần có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta cam tâm tình nguyện đắm chìm, cho dù phải mất mạng cũng không muốn tỉnh lại.

Có điều người khác không muốn tỉnh là chuyện của họ bởi khi nụ cười hiếm hoi ấy của Bắc Vọng còn chưa duy trì được một phút thì hần đã đột nhiên sầm mặt lại: “Cút! Ta không cần bất cứ ai thương hại!”

“Ngươi...”

Rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng rõ ràng, hần không chỉ có dung mạo đứng đầu thiên hạ, mà ngay cả tính tình bất định hay thay đổi này cũng là hần dám xưng thứ hai thì không ai dám nhận mình đứng thứ nhất.

Cho dù Ninh Liên có đứng trước mặt hần thì cũng chỉ được xem như một tiểu lâu la mà thôi.

Nói trò mặt lập tức trở mặt!

Hơn nữa lần này nàng còn không biết nguyên nhân là gì!

Từ trước đến giờ tuy biết Bắc Vọng là Hồng Ma mà người trong cung vừa nghe thấy đã sợ mất mật, nhưng vì lúc này hần không có sát khí nên nàng mới dám cả gan cho hần hai bạt tai. Hiện tại cả người hần bắt đầu tỏa ra sát khí đáng sợ như lần đầu nàng gặp cho nên nàng không dám kì kèo ở chỗ này nữa mà vội vã xoay người bỏ chạy.

Chẳng qua trong lòng nàng vẫn nghĩ tính tình này của hần cũng có chỗ tốt, biết đâu hôm nay tâm trạng hần không tốt nhưng sau khi ngủ một giấc thì tâm trạng hần lại tốt đẹp trở lại thì sao.

Cho nên lúc chạy đi nàng còn không quên để lại lời hẹn: “Hẹn gặp lại, hẹn gặp lại nha...”

Thật không biết nên nói nàng to gan hay là do nàng thiếu thông minh đây.

Vậy mới nói, trình độ nhìn người của nàng, nếu nàng dám xưng đứng thứ hai thì e rằng cũng không ai dám nhận thứ nhất.

Cũng vì vậy mà sang ngày thứ hai, nàng lại to gan mà chạy tới chỗ Bắc Vọng một lần nữa.

“Bắc Vọng, Bắc Vọng, ngươi mau đi ra đây ~ mau ra đây ~” Mới sáng sớm, Bắc Vọng đột nhiên nghe thấy tiếng người hò hét ngoài sân, sau đó, một vật thể màu đen to đùng cũng bị ném vào.

“Ngươi lại tới làm gì?” Bắc Vọng nhìn thấy nàng cố gắng bò lên đầu tường, vẻ mặt sững sờ. Hần không ngờ nàng còn dám xuất hiện nhiều lần trước mặt hần như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự không sợ hần sao?

Bắc Vọng hạ mắt, đá đá bọc đen dưới đất, hỏi nàng: “Đây là cái gì?”

“Đồ dùng trên giường.”(=))) Chu Vô Tâm nằm nhào trên đầu tường, cười ha hả nói: “Sắp đến cuối thu rồi, nếu chỗ ngươi không có gì giữ ấm thì sẽ rất lạnh, cho nên ta mới chuẩn bị mấy thứ này cho ngươi, ngươi cứ nhận là được rồi, còn có rất nhiều.”

Nói xong, Chu Vô Tâm còn hăng hái với người lấy thêm vài bọc chần gối các loại mà ném xuống trước mặt hần.

Bắc Vọng đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn mấy thứ lộn xộn trên đất, đột nhiên cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua: Thì ra cảm giác được người khác quan tâm là như vậy.

Sau khi ném hết đồ vật vào trong, Chu Vô Tâm mới chậm rãi từ trên thang leo xuống, vẻ mặt còn tỏ ra không hài lòng vì bộ dạng thờ ơ không động của Bắc Vọng: “Tốt xấu gì thì ngươi cũng nên tìm xem có thứ nào dùng được không chứ”

Hết cách rồi, hần không muốn tìm, vậy nàng tự tìm. Nàng vừa tìm kiếm vừa không quên ‘chọt’ vào mấy câu: “Tuy những thứ này hơi nữ tính, nhưng ngươi đừng ghét bỏ. Trong cung này nhiều người nhiều mắt, ta không thể trộm nhiều, cứ từ từ rồi tính.”

Bắc Vọng kinh ngạc hỏi: “Ngươi trộm?”

“Đúng đấy. Nếu không thì ngươi nghĩ đâu ra. Trong cung này ta không địa vị không quyền lợi, muốn lấy cái gì cũng tương đối khó khăn, mà quan trọng hơn là ta không có tiền.”

Lẽ nào nàng trộm những thứ này là vì hần? Trộm đồ trong cung là tội chết, chẳng lẽ nàng không sợ sao?

Nhưng: “Ta và ngươi cũng không quen biết.” Bắc Vọng nhìn bóng lưng của nàng, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

“Ai nói, chúng ta đã gặp nhau nhiều lần như vậy, vẫn chưa đủ để xem là quen biết sao!”

Chu Vô Tâm nói xong cũng không quan tâm Bắc Vọng sẽ trả lời thế nào mà ôm những thứ trên đất, nhanh chóng vọt vào phòng hắc, bắt đầu tự mình làm việc.

Bắc Vọng nhìn nàng bận rộn qua lại, tiếp tục mở miệng: “Ta không cần những thứ này. Ngươi đem đi đi!”

“Bây giờ ngươi không cần nhưng khi trời lạnh ngươi sẽ cần mà.”

Từ trước tới giờ Bắc Vọng chưa từng gặp người nào có nụ cười thuần khiết, không tạp niệm như nàng, nhưng đối với người đã lâu không còn tin tưởng người khác là hắc, hắc vẫn không thể không hoài nghi: “Ngươi quan tâm ta như vậy là có ý đồ gì?”

“Chúng ta có duyên mà.” Chu Vô Tâm trải khăn trải giường ra, xoay người lại nhìn hắc: “Đừng đứng đây nói nhảm nữa? Nói chung khi đó ngươi không giết ta là một sự lựa chọn vô cùng sáng suốt.”

“Ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi sao?”

“Ngươi đã từng hỏi ta vấn đề này rồi. Ta sợ. Ta đương nhiên rất sợ chết.” Chu Vô Tâm đáp lại: “Nhưng ta tin ngươi sẽ không giết ta.”

Nghe vậy khóe miệng Bắc Vọng lại cong lên thành một đường cong tà mị: “Ngươi dựa vào cái gì mà có thể tự tin như vậy?”

“Không phải ta tự tin.” Chu Vô Tâm kiên định nhìn hắc: “Ta chỉ hi vọng ngươi có thể vui vẻ.”

Sau khi Chu Vô Tâm nói xong đã nhanh chóng xoay người tiếp tục thu dọn giường chiếu, cũng không biết rằng chỉ bằng một câu đơn giản như vậy của nàng đã có thể khiến một người kiêu ngạo như Bắc Vọng khẽ run, suýt không nhịn được mà rơi nước mắt.

(Ly: Anh ấy có trái tim thủy tinh =.=)

Từ nhỏ đến lớn chưa có ai từng đề ý đến vui buồn của hắc!

Trong mắt mọi người, hắc là Hồng Ma, là quái vật giết người không chớp mắt. Máu thân ruột thịt hận hắc thấu xương, còn phụ vương thì ngày đêm nghĩ cách dẫn vật hắc, ngược đãi hắc.

Vui vẻ là gì? Xưa nay hắc chưa từng biết được hay niềm trải qua.

Không có ôm ấp, không có quan tâm, cũng không có ai để cùng trò chuyện. Khi hắc đói bụng thì ném cho hắc vài cái bánh mìn lạnh ngắt, hoặc bùng tói cho hắc một mâm cơm ôi thiu, khiến hắc nhiều khi chịu đói phải đào hết những thứ có thể ăn trong phòng để giải quyết cơn đói của bản thân.

Hắc rất muốn ra ngoài tìm chút đồ ăn, nhưng vì mái tóc màu đỏ này nên hắc lúc nào cũng bị xem là quái vật. Người ta mắng hắc, đánh hắc hoặc có khi là tránh hắc không kịp chứ đừng nói sẽ giúp đỡ hay cho hắc ăn.

Hắc không muốn giết người nhưng có nhiều người lại ép hắc phải giết.

Một năm bốn mùa, quần áo chỉ có vài món ít ỏi, trời lạnh, cũng chỉ có thể cuộn mình nằm trên giường tìm chút ấm áp. Cuộc sống của hắc còn không bằng một con ngựa đực nhất. Thậm chí có khi hắc còn có suy nghĩ, vì sao hắc được sinh ra?

Chẳng lẽ giá trị của hắc chỉ là công cụ để Ninh đế giải tỏa bất mãn sao?

Ngay cả người thân nhất cũng vứt bỏ hắc, vậy vì sao nữ nhân chỉ mới gặp mặt hắc vài lần như nàng lại muốn giúp đỡ hắc?

“Được rồi. Ngươi mau đến thử xem có được hay không? Có cần mềm thêm chút nữa không?” Chu Vô Tâm hô to kéo Bắc Vọng tới, cắt đứt suy nghĩ

càng lúc càng xa của hắn.

Bắc Vọng bị nàng kéo lại gần giường, ngồi xuống. Lần thứ hai nghe tiếng kéo kẹt do chiếc giường này phát ra, Chu Vô Tâm nhú mày, ngẩng đầu còn muốn hỏi xem Bắc Vọng có cây búa hay không, lại thấy gương mặt Bắc Vọng trở nên cau có.

Cũng nhờ đã rút kinh nghiệm từ lần trước đó, cho nên khi vừa thấy sắc mặt hắn không đúng nàng đã lập tức bỏ chạy: “Thế này đi, hôm nay nguoi cứ tạm chấp nhận như vậy đã, hôm sau lại tính tiếp. Ta đi trước đây, hẹn gặp lại...”

khi Chu Vô Tâm đi rồi, Bắc Vọng ngồi người ngồi trên giường rất lâu, sau đó, mới chậm rãi vén chăn chui vào. Cảm giác tên người nặng nặng lại mang theo chút ấm áp, khiến Bắc Vọng cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, mí mắt hắn dần trở nên nặng trĩu, từ từ từ từ ngủ thiếp đi...

Bắc Vọng ngủ rất say, cho đến ngày hôm sau nếu không phải bị giọng nói lớn tiếng của Chu Vô Tâm gọi dậy thì có lẽ hắn đã tiếp tục ngủ như thế rồi.

Bắc Vọng chỉ vào đồng rau xanh trên bàn hỏi nàng: “Đây là cái gì?”

Chu Vô Tâm cười xán lạn, lần lượt giới thiệu: “Thức ăn. Hôm nay ta sẽ làm cho nguoi một bữa thật ngon. Ta lấy được rất nhiều nhưng không mang hết, chờ ta lại đến ngự thiện phòng một chút rồi lại về nấu đồ ăn cho nguoi. Nguoi chờ chút nhé.” Nói xong nàng lại leo lên thang, trèo ra ngoài.

Lần cuối cùng khi nàng trở lại có mang theo một đồng củi khô, tất cả đều bị nàng ném hết vào sân để Bắc Vọng đốt lấy, sau đó còn giao việc nhóm lửa cho Bắc Vọng, mà bản thân nàng cũng bắt đầu bận túi bụi.

Bắc Vọng nhìn dáng vẻ bận bịu đến mồ hôi đầm đìa của nàng, bỗng dưng cảm thấy rất buồn cười.

Những ngày tháng khi đôi khi no này hắn đã quen từ lâu, chỉ cần có thứ để lấp bụng là đã tốt lắm rồi, nàng thật sự không cần phí nhiều công sức, tự mình nấu ăn cho hắn như vậy.

Thật không hiểu nổi từ sáng đến tối nàng đang nghĩ cái gì. Chỉ riêng việc tìm nguyên liệu mà nàng đã chạy tới chạy lui cả một buổi chiều, đến khi bắt đầu nấu cơm thì trời đã tối đen nhưng nàng vẫn mang dáng vẻ tươi cười, không chút buồn bực ấy.

Giống như việc nấu một bữa cơm cho hắn là một chuyện rất vui vẻ.

Bắc Vọng nhìn nàng đem tất cả thức ăn ném vào nồi, hỏi nàng: “Nguoi muốn làm gì?”

Chu Vô Tâm cảm thấy đã xử lý xong trước đó ném hết vào nồi: “Chúng ta ăn lẩu. Mặc dù nồi nước dùng này chỉ dùng một số gia vị đơn giản nhưng ta tin rằng mùi vị của nó sẽ không tồi. Tốt xấu gì ta cũng lăn lộn trong bếp lâu một thời gian, học được chút bản lĩnh, nguoi chờ thêm chút nữa thì sẽ được thưởng thức tay nghề độc nhất vô nhị của ta rồi.”

Chu Vô Tâm vừa đảo thức ăn, vừa mở miệng khoe khoang, Bắc Vọng nhìn dáng vẻ này của nàng, lòng thầm nghĩ: Tuy rằng gương mặt kia không tính đặc biệt xinh đẹp nhưng hắn càng nhìn càng cảm thấy đẹp đẽ, ấm áp.

“Đến đây, đến đây, nguoi ăn nhiều thịt một chút đi. Nguoi quá gầy. Trước giờ nguoi có ăn thịt không đây, nguoi ăn cái gì để lớn vậy...” Xét thấy thức ăn đã chín, Chu Vô Tâm liêu mạng gấp thịt vào chén của hắn, mãi đến khi thức ăn trong chén hắn bị chất thành núi nhỏ nàng mới dừng tay lại.

Bắc Vọng nhìn chén của mình, sắc mặt hơi thay đổi, gấp thử một miếng thịt cho vào miệng.

Chu Vô Tâm sốt sắng nhìn hắn: “Ăn ngon không?”

“Khó ăn muốn chết.”

Chu Vô Tâm tức giận lườm hắn một cái: “Nói khó ăn vậy nguoi ăn đến vui vẻ như thế làm gì. Nguoi nói một câu thật lòng thì sẽ chết à.”

Bắc Vọng ngẩng đầu nhìn nàng, lần này sắc mặt hắn lại hiếm thấy mà không thay đổi. Hắn cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn thịt trong chén. Mà bữa cơm này, Chu Vô Tâm cũng không ăn được bao nhiêu, ngược lại chỉ chăm chăm không ngừng gấp đồ ăn cho hắn.

Nhìn dáng dấp ăn say sưa, ngon lành, còn vui vẻ hơn khi được ăn sơn trân hải vị của hắn, nàng âm thầm hạ quyết tâm lần sau phải làm nhiều món một chút, tiếp tục để hắn được ăn nhiều món ngon nữa.

Sau khi cơm nước xong, sắc trời cũng đã đen kịt, tuy rằng khoảng thời gian này Ninh Liên bận bịu đến mức không thể tới gặp nàng, nhưng dù sao nếu nàng vẫn còn sống sờ sờ trong Đông cung này một ngày, thì vẫn sẽ bị phát hiện, vì thế nàng tùy tiện dọn dẹp xoong nồi chén bát đem vào phòng, dự định hôm sau lại đến lần nữa, nhưng mà đến khi bò lên đầu giường, giống như nàng đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, lại tụt người chạy đi.

“Bắc Vọng, nguoi mau cởi giày ra.” Chu Vô Tâm chạy đến trước mặt Bắc Vọng, nhìn hắn nói, xong cũng không quan tâm hắn đồng ý hay không mà trực tiếp cởi giày hắn so với chân mình xem thử lớn bao nhiêu, rồi mới trả giày lại cho hắn, xoay người chạy đi.

Ngày kế, khi nàng vừa xuất hiện đã lập tức mang hơn mười đôi giày vào trong.

Bắc Vọng thử giày, không ngờ tất cả đều vừa chân hắn.

Chu Vô Tâm ném đôi giày cũ hắn mang ra ngoài: “Đôi giày kia của ngươi bị hư rồi, không thể mang được nữa. Sau này ngươi cứ dùng mấy đôi này đi, là do ta trộm đó, tất cả đều còn mới.”

Bắc Vọng cũng không biết lúc này mình cảm thấy thế nào, thấy nàng đến, tâm tình hắn sẽ đột nhiên tốt đến kì lạ, thậm chí vào giờ này mỗi ngày hắn còn mơ hồ chờ đợi sự xuất hiện của nàng, đến mức nếu nàng tới chậm một chút, trong lòng hắn lập tức loạn cào cào.

Bắc Vọng mang giày vào, nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Sao ngươi lại đi trộm đồ.”

“Không ăn trộm thì lấy mấy thứ này ở đâu chứ.”

“Ta không cần ngươi thương hại.”

“Ngươi có thể đổi câu khác được không.” Chu Vô Tâm nhìn hắn: “Ta không phải đang thương hại ngươi, ta nói rồi, ta hi vọng ngươi có thể vui vẻ. Ngươi vui vẻ, ta cũng vui vẻ, không hề có chút thương hại nào, nếu ngươi còn nói như vậy nữa thì ta sẽ tức giận đấy.”

Có một chút ngọt ngào nhưng vẫn còn nghi ngờ.

Chẳng qua nếu đã nghĩ như thế thì tại sao hắn lại nghe đến say mê như vậy.

Nhưng khi đối mặt với nàng, hắn chỉ tiếp tục lạnh lùng “ừ” một tiếng.

Chu Vô Tâm thấy vậy cũng không thêm đề ý tính cách nóng lạnh thất thường của hắn, vừa nghĩ đến ý tưởng ngày hôm qua, hai mắt nàng lập tức tỏa sáng, kích động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Edít: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm ngồi bên cạnh Bắc Vọng, kéo kéo cánh tay hắn: “Bắc Vọng, ta có vài ý tưởng, ngươi nghe thử có được không nhé.”

“Ý tưởng gì?”

“Ngươi nhìn xem, chỗ này hoang tàn, vắng vẻ đến mức chim không thêm ị, gà không thêm đẻ trứng, một mình ngươi ở đây chắc sẽ rất lạnh lẽo, cô quạnh. Ta nghĩ thế này, hay chúng ta trang trí lại nơi này đi.”

“Trang trí?”

“Ừm, là làm nơi này rực rỡ, đẹp đẽ hơn ấy, ngươi thấy thế nào?”

Bắc Vọng hơi nhướn mày: “Nơi hoang tàn này có gì tốt mà trang trí.”

“Có nha, đây là chỗ ở của ngươi mà. Trong sách có nói, con người phải sinh sống ở nơi hoa thơm chim hót, sạch sẽ, dễ chịu thì tâm tình mới có thể tốt lên được. Chúng ta phải làm từ những việc nhỏ nhặt nhất, thay đổi từng chút từng chút mới tìm được thứ làm bản thân vui vẻ chứ.”

Những thực tế không giống trong sách.

Bắc Vọng do dự nhìn nàng, chân mày nhíu chặt nhìn ra cửa lớn: “Ngươi có thể làm được gì?”

“Ta ném vào, ngươi đón lấy.”

“Lại là trộm đồ sao?”

Chu Vô Tâm gật đầu.

“Ngươi không sợ bị bắt sẽ bị phán tội chết à?”

Sợ cái gì, có Ninh Liên làm chỗ dựa, cho dù bị bắt nàng cũng không tin hắn sẽ thấy chết mà không cứu.

“Không sợ.”

“Tại sao?”

“Sao hôm nay ngươi hỏi nhiều như vậy.” Lúc này Chu Vô Tâm thật sự không dám nói ra những chuyện liên quan đến Ninh Liên bởi nàng không biết trong lòng Bắc Vọng, Ninh Liên có vai trò thế nào, đặc biệt khi Ninh Liên còn là đệ đệ của hắn, nàng sợ nếu nói ra sẽ khiến hắn không vui, vì thế quyết định không nói gì cả: “Ta trộm đồ rất lợi hại, yên tâm đi, ta sẽ không bị bắt đâu.”

“Ngươi...” Bắc Vọng vốn muốn nói thêm gì đó nhưng lúc này Chu Vô Tâm đã đứng lên, vô cùng phấn khởi bắt đầu tưởng tượng xem sẽ phải sắp xếp đồ đạc thế nào thì mới lẹ lẹ, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện những thứ đó có thể mang vào sân không, càng không tính xem tính khả thi của chuyện này là bao nhiêu.

Mà Bắc Vọng cũng không muốn làm nàng mất hứng, nhìn đáng vẻ vui vẻ, phấn chấn của nàng, hăm trăm mặc, đột nhiên nghĩ nếu thời gian có thể mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết bao nhiêu.

Hắn cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình đập nhanh hơn, ngay cả hô hấp cũng mang theo cảm giác ngọt ngào, vui sướng.

Điều này khiến hắn phát nghiện, không muốn nó mất đi.

“Chu, Vô, Tâm.” Bắc Vọng yên lặng, thỉnh thoảng thầm gọi tên nàng trong lòng: Vô Tâm, ngươi có biết không, thật ra, chỉ cần một việc nhỏ bé thế này cũng có thể khiến ngươi lưu lại dấu ấn vĩnh viễn trong lòng người khác.

Cả đời này, cũng không có cách nào xóa đi được...

...

Khoảng thời gian sau đó Chu Vô Tâm vô cùng bận bịu, mà nàng bận bịu vì cái gì chẳng phải rất rõ ràng sao: Nàng đang vội đi trộm đồ.

Mặc dù Ninh Liên đã dặn nếu nàng muốn cái gì có thể trực tiếp nói với cung nhân, để bọn họ chuẩn bị, nhưng thứ nàng cần rất nhiều, và nàng càng không muốn bị người khác biết nàng dùng những thứ này làm gì cho nên nàng cũng chỉ có thể đi ăn trộm mà thôi.

Vì có thể “trang trí” viện của Bắc Vọng thật đẹp, Chu Vô Tâm đặc biệt liệt kê một tờ danh sách dài những thứ cần trộm, mà mỗi khi tích góp được thứ nào lại chọn thời cơ thích hợp để ném vào viện của Bắc Vọng.

Vốn nàng cho rằng, những thứ nàng trộm đã tương đối đủ, muốn đến chỗ hắn để bắt đầu công việc, thì khi đến nơi, lúc nhìn thấy cửa viện mở rộng, rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao quan hệ giữa Bắc Vọng và Ninh thuận có vẻ rất tốt nhưng chỗ Bắc Vọng ở lại hoang vu, lạnh lẽo như thế.

Chỉ cần cửa lớn nơi này không khóa, vậy nhất định là Ninh để lại nghĩ ra cách gì để hành hạ, ngược đãi Bắc Vọng rồi.

Lúc nàng nhìn giường chiếu rộng tuếch, nhìn những tên nô tài thừa dịp Bắc Vọng bị trói lại không thể giết người mà lên lút mang hết những thứ nàng vất vả trộm được đi, nàng đã thật sự tức giận, phẫn nộ, rít gào.

Nàng không ngờ với thanh danh khủng bố của Bắc Vọng mà những người này vẫn không sợ chết, dám đến cướp đồ chỗ hắn.

Nàng xông tới cướp tấm ga trải giường cuối cùng, cũng có thể vì hôm nay tiện trộm đồ, trên người nàng mặc một bộ quần áo của cung nữ, cho nên những tên nô tài kia chỉ nghĩ nàng là một cung nữ không biết quy củ, không chút kiêng kỵ đoạt đồ từ tay nàng, đồng thời còn không quên nhắc chân đạp nàng một cái thật mạnh.

Bàn về thể lực hay thuần thủ sao Chu Vô Tâm trở thành đối thủ của bọn chúng được, cho nên nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc chăn đơn cuối cùng trên giường bị lấy đi mà không thể làm gì được.

Còn Bắc Vọng bị trói ở một bên chỉ lạnh lùng nhìn nàng, không nói gì.

Chu Vô Tâm bò dậy từ dưới đất, nói với Bắc Vọng: “Sao bọn họ có thể đối xử với ngươi như vậy?”

Giọng nói của Bắc Vọng rét lạnh như chính khối băng bị hắn quỳ dưới chân: “Ta quen rồi.”

Nghe thấy ba chữ này, Chu Vô Tâm lập tức quỳ tại chỗ khóc lên, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Sao bọn họ lại đối xử quá đáng với như như vậy...”

Tâm tình Bắc Vọng bị tiếng khóc của nàng làm cho buồn bực mất tập trung: “Ta đã sớm nói với ngươi rồi, ta không cần những thứ đó.”

Chu Vô Tâm hơi ngưng lại, lau khô nước mắt: “Ngươi chờ, ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Nói xong, lập tức xông ra ngoài.

Rất nhanh, Chu Vô Tâm đã đổi sang một bộ quần áo khác, đem toàn bộ chăn, gối, nệm trên giường mình đến chỗ Bắc Vọng, sau đó lặng lẽ trốn sau cửa chờ đám nô tài kia đến.

Quả nhiên, không bao lâu sau bọn chúng lại tới nữa.

Nhìn thấy trên giường có thêm chăn nệm mới, muốn đến thu dọn thì Chu Vô Tâm đã nhanh chóng từ sau cửa đi ra.

Nhìn trên người nàng mặc quần áo của chủ nhân, đám nô tài hơi sững sờ, cũng không biết nàng có thân phận gì, muốn quý cũng không được, mà đứng ngay người ở đó cũng không xong.

Giương mặt Chu Vô Tâm lạnh lẽo, từ từ lấy chiếc quạt bạch ngọc ra.

Đây là chiếc quạt mà nàng đã lừa gạt chỗ Ninh Liên trước đó, đến bây giờ vẫn chưa trả lại cho hắn. Nàng cũng biết cây quạt này đại diện cho Ninh Liên, quả nhiên khi vừa nhìn thấy cây quạt trong tay nàng, bọn chúng lập tức sợ hãi, đồng loạt quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Dân gian có câu nói thế này: Người lương thiện không có nghĩ họ không biết tàn nhẫn..

Mà hôm nay, Chu Vô Tâm lại càng phải tàn nhẫn để lập uy, khiến bọn chúng biết đồ của Bắc Vọng không thể tùy tiện mang đi được.

Chu Vô Tâm hung ác rút thanh kiếm trộm được từ Đông cung, lại gần tên nô tài đã đập nàng lúc nãy, không chút do dự mà chặt đứt ngón tay của gã, đồng thời còn không quên lạnh lùng cảnh cáo: “Nếu ngươi dám kêu một tiếng thì ta lập tức chém đứt ngón tay tiếp theo của ngươi.”

Đám nô tài bị hành động của Chu Vô Tâm dọa đến mặt mũi xám trắng, mồ hôi lạnh liên tiếp chảy ra, mà tên nô tài bị nàng cắt ngón tay càng không dám thở mạnh, ôm tay dùng sức găt găt đầu.

Chu Vô Tâm rất hài lòng với phản ứng của mấy người bọn họ, ném thanh kiếm qua một bên: “Nhìn thấy chưa, nếu như lại để ta thấy ở đây thiếu mất thứ gì thì kết cục của các ngươi không chỉ đơn giản là mất một ngón tay như hắn đâu.”

“Vâng vâng vâng.”

Chu Vô Tâm vòng tới trước mặt bọn họ: “Cút.”

Vừa dứt lời, đám nô tài như được lệnh đặc xá, lập tức khom người chạy trốn mất dạng.

Mà khi Bắc Vọng im lặng xem xong một màn này, hắn không ngờ ngoài gương mặt tươi cười âm áp lúc bình thường, nàng còn có bộ dạng lạnh lẽo, hung ác như vậy, điều này càng khiến hắn nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa.

Hiện tại Chu Vô Tâm cũng không có tâm trí đâu mà quan tâm Bắc Vọng sẽ nghĩ gì về mình, bởi sau khi đám nô tài đi khỏi, hai tay nàng vẫn không ngừng run rẩy, nàng càng không dám nhìn ngón tay đầy máu trên đất. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng máu lạnh và tàn nhẫn như vậy.

Đừng thấy nàng hành động lưu loát, dứt khoát nhưng thật ra tâm tình nàng vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

“Ha ha ha ha ha...” Bắc Vọng nhìn bàn tay đang run rẩy của nàng, đột nhiên cười to lên. Chu Vô Tâm bị tiếng cười của hắn kéo tỉnh lại, chăm chăm nhìn hắn: “Ngươi cười cái gì?”

“Ngốc ngếch.”

Haiz cũng không biết có phải con cái Ninh đế đều được di truyền tính độc mồm độc miệng, thích nghĩ một đằng nói một nẻo không, mà tên nào tên nấy cũng vậy, đặc biệt là tên trước mặt này.

Rõ ràng vẻ mặt rất thương thức nàng nhưng mở miệng lại mắng nàng ngốc ngếch, nếu sức chịu đựng của nàng kém thì có lẽ nàng đã nhào tới đánh hắn một trận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Nhờ Bắc Vọng cười nhạo khiến Chu Vô Tâm dời lực chú ý nên hai tay của nàng cũng không còn run rẩy nữa mà từ từ lấy lại bình tĩnh.

Nàng dùng chân đạp lên người hắn, sau đó lại lấy ra một cây búa từ dưới giường, dùng sức đập nhỏ khối băng, đồng thời dùng thêm chân lót thêm dưới

chân hần: “Cảm thấy thế nào, có thoải mái hơn chút nào không?”

Những việc nàng làm vì mình, Bắc Vọng đều nhìn trong mắt, nói không cảm động thì trừ khi hần là người chết.

Đặc biệt khi nàng cười với hần, khiến hần cũng không thể làm mặt lạnh mà đuổi nàng đi nữa.

Chu Vô Tâm đếm chẵn cẩn thận cho hần, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Sau này mỗi ngày ta đều sẽ đến thăm ngươi, ta không tin bọn họ còn dám đối xử với ngươi như vậy. Ta nhất định không cho phép chuyện này xảy ra!”

“Bắc Vọng, ngươi có biết chìa khóa xích sắt trên người ngươi ở chỗ nào không?”

“Trong tay Ninh đế.”

Chu Vô Tâm hơi do dự: “Hệ số khó khăn của chuyện này hơi lớn à.”

“Thế nào? Lại định đi trộm?”

“Nếu có thể được thì sau này ngươi không cần phải chịu tội như vậy nữa, còn nếu không được thì ta sẽ nghĩ cách khác.”

Chu Vô Tâm do dự, vòng tới vòng lui trước mặt hần, mãi đến khi đến giờ cơm tối mới không thể không rời đi.

“Ngươi chờ chút để ta đi chuẩn bị bữa tối cho ngươi.” Chu Vô Tâm nói xong lập tức chạy mất, vừa đi vừa suy nghĩ phải làm cách nào mới có thể lấy được chìa khóa trong tay Ninh đế.

Nhưng khi nàng chạy đến ngự thiện phòng lại nghe thấy một tin tức chấn động cả Kinh thành: Ninh đế bị bệnh nặng!

Đối với Chu Vô Tâm mà nói, nàng không biết nên xem chuyện này là tin tốt hay tin xấu nữa.

Nếu xem là tin tốt thì có nghĩa sau này Bắc Vọng không cần phải chịu đựng sự ngược đãi từ ông ta.

Còn tin xấu thì sau khi Ninh Liên đăng cơ, phi tử gì đó không phải sẽ do chính hần quyết định sao?

Oh, no!!!

...

Theo Lý thuyết nếu bệnh tình Ninh đế trở nặng thì Ninh Liên phải đến canh giữ một tác cũng không rời mới đúng, thế nhưng hôm nay sau khi Chu Vô Tâm trở về, nàng không ngờ Ninh Liên đã ngồi sẵn trong phòng nàng rồi.

Vừa nhìn thấy nàng trở về, Ninh Liên lập tức sầm mặt: “Bản vương nghe nói nàng đến chỗ Bắc Vọng?”

Hả, sao hần biết được? Lẽ nào là do đám nô tài kia mật báo?

Nhìn vẻ mặt như sấm chớp mưa rào của Ninh Liên, Chu Vô Tâm hiểu được bản thân đã không thể che giấu được nữa, nàng chỉ có thể thành thật thừa nhận: “Ừm.”

Ninh Liên lườm nàng, giọng nói không nghe rõ vui buồn: “Chẳng phải nàng thích Ninh Thuần sao, vậy tại sao còn đến chỗ Bắc Vọng? Nàng không sợ Ninh Thuần tức giận à?”

Nàng đi tìm Bắc Vọng thì liên quan gì đến hần, với lại đang yên đang lành thì Ninh Thuần tức giận làm gì? Huống chi, bình thường chút bóng dáng Ninh Thuần nàng cũng không thấy, nàng còn hi vọng có thể gặp hần ở chỗ Bắc Vọng nữa đây.

Thấy Chu Vô Tâm không nói lời nào, Ninh Liên lại tiếp tục nhắc nhở nàng: “Bản vương cảnh cáo nàng, tốt nhất nàng nên cách Bắc Vọng xa một chút, nếu không, bản vương cũng chỉ có thể nhặt xác giùm nàng mà thôi.”

Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ: Có phải bởi vì chuyện của Ninh đế khiến tâm tình Ninh Liên không tốt mới chạy tới đây tìm nàng đấu võ mồm không? Được rồi, hần nói cái gì thì chính là cái đó đi.

“Từ ngày mai, bản vương bắt đầu quản việc triều chính. Nàng thành thật ở lại Đông cung cho bản vương, không được phép ra ngoài.”

“Tại sao chứ.” Sao tự dưng lại không cho nàng ra ngoài.

“Hừ.” Ninh Liên tất nhiên sẽ không trả lời vấn đề này của nàng, sau khi nói xong câu đó hần hừ lạnh một tiếng rồi kiêu ngạo rời khỏi phòng nàng, dù nàng có gào khóc thảm thiết cũng không quay đầu lại.

Chu Vô Tâm không hiểu nổi, hoàn toàn không hiểu nổi.

...

Ở trong cung này, người được tính có quan hệ khá tốt với nàng chỉ có mình lão ma ma, vì thế nàng lập tức quyết định lặng lẽ đến chỗ bà hỏi thăm cũng nhân tiện lên án những hành vi không chấp nhận được mà Ninh Liên mang đến cho nàng, kể hết từ lúc bắt đầu gặp Ninh Liên đến khi bị hãm giam lỏng trong cung.

Lão ma ma nghe nàng lên án xong, im lặng xoa đầu nàng: “Người có biết tại sao Ninh Liên không để người dính líu đến Bắc Vọng không?”

Chu Vô Tâm lắc đầu một cái: “Tình tình hần lúc nắng lúc mưa, ta đoán không ra.”

Lão ma ma thở dài một tiếng: “Khi còn bé, ba người Bắc Vọng, Ninh Thuần, Ninh Liên, rất thân nhau.”

“Cạch!” Chu Vô Tâm té từ trên ghế xuống. Quá khiếp sợ, thật sự quá khiếp sợ!

Lão ma ma bị hành động của Chu Vô Tâm chọc cười, tiếp tục nói: “Thật ra trong cung này, người chưa từng xem Bắc Vọng là quái vật chỉ có Ninh Thuần và Ninh Liên. Vốn mẫu phi của Bắc Vọng là Đường phi cũng không nhất thiết phải đi đến nước ám sát Ninh đế nhưng sau đó vì nhận được chỉ thị của mẫu phi Ninh Thuần, nàng mới đi ám sát Ninh đế.”

“Vậy, cái chết của Đường phi, thật ra là do mẫu phi Ninh Thuần gây ra đúng không?”

“Đúng thế.” Lão ma ma lấy một chuỗi Phật châu ra, từ từ kể lại: “Sau khi nàng chết, Bắc Vọng lập tức thay đổi. Hần không còn tin tưởng Ninh Thuần, cũng không tin Ninh Liên. Lão nô cũng không sợ nói thật với người, Ninh Liên là một người có dã tâm, thế nhưng, trước đây hần không đắc thế. Tất cả những thứ hần có được hôm nay đều nhờ vào sự cố gắng của Ninh Thuần và bản thân hần, mà bản thân bọn hần đã phải trải qua gian khổ thế nào, thì cũng chỉ có mình bọn hần mới biết được.”

“Chẳng trách tâm tình hần thất thường như vậy. Tuổi thơ bất hạnh nên tâm tính mới không được bình thường.”

“Ninh Thuần là người rất khó khổng chế, bởi vì hần không có dục vọng. Chuyện gì hần cũng không muốn, thậm chí không thích nữ nhân. Nhưng bởi vì cái chết của Đường phi mà hần luôn mang theo sự hổ thẹn trong lòng, do vậy, cứ hễ là chuyện liên quan đến Bắc Vọng, mặc kệ đúng hay sai hần đều gánh hết. Coi như dù hần không muốn dính líu đến chuyện triều chính, chỉ cần Ninh Liên lấy Bắc Vọng làm mối như thì hần nhất định sẽ đồng ý làm bất cứ chuyện gì.”

“Thì ra Ninh Liên là người như vậy.” Chu Vô Tâm lập tức tỏ ra khinh bỉ.

“Không phải hần muốn như vậy, mà là hần không thể không như vậy. Vô tình nhất đế vương gia*, vì ngôi vị kia, Ninh Liên phải để mình trở nên độc ác. Trước đây khi chưa lập Thái tử, không ai đồng ý giúp đỡ hần, mà khi đó Ninh Thuần lại là người được lựa chọn hàng đầu, dưới trướng có rất nhiều đại thần duy trì, ủng hộ cho nên hần chỉ có thể dựa dẫm vào Ninh Thuần. Cho dù biết đây là thủ đoạn bi ôi, ti tiện mà mọi người đều kinh thường nhưng trong hoàn cảnh như vậy, nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ lựa chọn giống vậy mà thôi.” Lão ma ma nói tiếp: “Hơn nữa, lẽ nào người không cảm thấy đứa nhỏ Ninh Liên này rất thích người sao?”

(*~người trong hoàng tộc đều vô tình)

Chu Vô Tâm lắc đầu một cái, sao lại có kiểu yêu thích người khác như hần chứ: “Lão ma ma, ta thích Ninh Thuần.”

Lão ma ma lại bắt đầu thở dài: “Người cũng biết, nữ nhân là rất dễ dàng mềm lòng đối với những người chịu nhiều tổn thương. Ninh Liên vừa lo lắng Bắc Vọng sẽ ra tay với người, mặt khác, hần cũng thật sự lo sợ người sẽ thích Bắc Vọng.”

“Hần nghĩ quá nhiều rồi, những chuyện này thì liên quan gì đến nhau chứ.”

“Vậy người có biết tại sao dù biết người thích Ninh Thuần hần cũng không ngăn cản không?”

“Ta không biết.”

“Bởi vì hần biết người và Ninh Thuần không thể.”

Sao ai cũng nói như vậy hả.

Chu Vô Tâm ngoẹo cổ: “Tại sao lại nhất định không thể?”

“Lão nô đã nói, Ninh Thuần là người rất khó khổng chế. Chuyện hần đã quyết định, thì không ai có thể thay đổi được. Hần đã hứa với mẫu phi hần, phát lời thề độc, chung thân không cưới. Từ khi hần bắt đầu thề, thì đời này hần nhất định sẽ không chung đụng với bất kì nữ nhân nào.” Dừng một chút: “Nhưng Bắc Vọng không giống vậy. Bắc Vọng có rất nhiều cơ hội. Bắc Vọng có tình cảm, còn Ninh Thuần vô tình, vậy người nói xem, nếu người là Ninh Liên, thì khi đối mặt với hai tình địch này, người sẽ lo lắng, đề phòng người nào hơn?”

“Nhưng mà lão ma ma, sao người có thể khẳng định Ninh Liên thích ta được, hoàn toàn không có dấu hiệu gì mà.”

Lão ma ma cười sâu xa: “Người trong cuộc thì mơ hồ, cô nương ngốc.”

Mà khi hai người đang kịch liệt thảo luận, thì vị nào đó liên tiếp hắc xì vài cái, sau đó lại tùy tiện xoa xoa mũi rồi tiếp tục xử lý tấu chương, chẳng qua đầu

óc hấn vẫn không tự chủ được mà hiện lên bóng hình của Chu Vô Tâm...

Lần này, hấn vô cùng khẳng định, hấn thật lòng.

Hấn chưa từng yêu thích một người nào giống nàng trước đó.

Đặc biệt là khi nghe bọn cung nhân nói mấy ngày qua nàng trộm đồ khắp nơi để đưa đến chỗ Bắc Vọng, nghe bọn chúng nói nàng vì Bắc Vọng mà lấy kiếm chặt tay người khác, nghe bọn chúng nói nàng ôm chân của mình đến cho Bắc Vọng... Thì hũu giấu trong lòng hấn không ngừng lan tràn từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Tại sao nàng có thể đối xử tốt với Bắc Vọng như vậy, trong khi hấn rất thích nàng, rất để ý nàng, mà nàng lại xem hấn như một tên lưu manh côn đồ?

Trong khoảnh khắc thậm chí hấn còn hi vọng người trong sân kia là chính mình mà không phải Bắc Vọng.

Trong ván cờ tình cảm này, ai động tình trước thì người đó sẽ thua.

Ninh Liên không hiểu được điều này bởi vì đây là hấn đầu tiên hấn thật lòng thích một người. Thích một người trong lòng đã có người khác.

Hấn cho rằng hấn có thể thắng được thiên hạ, giống như hấn cũng có thể thắng được lòng nàng. Chẳng qua lúc này hấn phải làm gì mới có thể giữ được một vị trí trong lòng nàng đây?

Nhưng hấn không biết, thật ra khi hấn hao tâm tổn sức muốn như vậy, đã chứng tỏ một chuyện, hấn đã thua. Tình cảm không phải là quyền mưu, có khi dù bản thân có dùng hết âm mưu, tính toán cũng chưa chắc có thể giữ được trái tim một người, đặc biệt là khi bên cạnh người đó còn có những người khác.

Với lại Ninh Liên là một người có dã tâm, cho dù hấn thật sự có tình cảm, nhưng nếu có một ngày hấn bị bắt buộc phải chọn giữa giang sơn và mỹ nhân thì hấn nhất định sẽ không chút do dự mà chọn giang sơn.

Vì thế chuyện giữa hấn và Chu Vô Tâm vừa bắt đầu đã biết được kết thúc...

...

Ninh Liên nói được làm được, không cho Chu Vô Tâm ra ngoài thì nàng tuyệt đối không thể bước ra ngoài nửa bước.

Đừng thấy lúc này Ninh Liên phải vội vàng xử lý quốc sự và chạy đến thường trực bên giường Ninh đế, nhưng hầu như nhất cử nhất động của nàng đều bị hấn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Chu Vô Tâm đã hứa sẽ giúp Bắc Vọng trang hoàng chỗ ở và trộm chìa khóa, chẳng qua lần này thì hay rồi, nàng chỗ nào cũng không đi được.

Chu Vô Tâm gấp gấp xoay quanh sân: Tốt xấu gì nàng cũng phải báo cho Bắc Vọng một tiếng mới đúng, lúc trước chính nàng đã nói sẽ đến thăm hấn mỗi ngày còn gì.

Nếu nàng nuốt lời thì thật không xứng làm người tí nào.

Nhưng trong lúc nàng còn đang suy nghĩ làm sao để Ninh Liên đồng ý cho nàng ra ngoài thì Ninh An vốn biến mất đã lâu lại đột nhiên xuất hiện.

Hiển nhiên Ninh An đã sớm biết được sự tồn tại của Chu Vô Tâm. Lần này, nàng ta không vừa thấy Chu Vô Tâm đã kiếm chuyện như trước mà lại lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó chỉ huy người phía sau chuyển đồ vào, khiến Đông cung vốn yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Ninh An đi tới trước mặt Chu Vô Tâm, cười cực kỳ xán lạn: “Bắt đầu từ hôm nay, bốn cung sẽ ở lại chỗ này, bốn cung hy vọng có thể ở chung hòa thuận với tỷ tỷ.”

Chu Vô Tâm vừa thấy nụ cười giả dối của nàng ta đã biết không có chuyện gì tốt rồi. Ba nữ nhân thành một cái chợ, hai nữ nhân trở thành kịch truyền hình, nếu hấn muốn xem kịch thì cũng không cần phải làm như vậy đâu.

Đề Ninh An dòi vào thì chắc chắn những ngày tháng sau này của nàng sẽ không còn thanh tịnh được nữa.

“VẬY cho ta hỏi một câu, quận chúa dự định ở đây bao lâu?” Hết cách rồi, người ta thường nói không đánh vào khuôn mặt đang tươi cười vì thế nàng không thể làm gì khác là học tập nàng ta, tươi cười rạng rỡ hỏi lại.

“Ha ha ha ha, tỷ tỷ hỏi câu này thật kỳ quái, nếu đã dòi vào đây thì tất nhiên phải ở lại cả đời rồi.”

Hiện tại Chu Vô Tâm như cánh chim không gió, còn chưa đủ khả năng tự mình bảo thủ, cho dù trong lòng nàng đã sớm nghĩ xong mưu kế làm sao trả thù Ninh An, nhưng bây giờ vẫn còn hơi sớm, vì thế nàng quyết định không làm gì cả, chỉ cười cợt rồi dẫn cung nhân về phòng.

Đến tối khi vừa hay tin Ninh Liên trở về, nàng không nói hai lời mà lập tức đến chỗ của hắn, vỗ bàn quát lên: “Cừu gia, ngươi nói đi, tốt xấu gì ngươi cũng là một Thái tử, là người trưởng thành cả rồi, sao khi làm việc lại không biết suy xét vậy. Nếu ngươi đã nhốt ta trong cung thì còn để Ninh An dọn đến làm gì! Ngươi đang cố tình tìm phiền phức cho ta đúng không?”

Ninh Liên nhìn gương mặt tức đến đỏ ngầu của nàng, cười càng thoải mái: “Nàng đang ghen tị sao?”

“Xì, ta đang nói lý với ngươi mà. Ai ghen, bản tiểu thư chỉ ăn nước tương không ăn giấm.”

“Là phụ vương cho phép nàng ta đến đây, trước đó bản vương cũng không biết.” Ninh Liên mở cây quạt ra, thản nhiên nói: “Có điều, nếu như nàng sợ Ninh An đến vậy thì bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đi theo bên cạnh bản vương.”

“Hừ, ai sợ nàng ta. Ta đang suy nghĩ cho Đông cung của ngươi đấy.”

“Tiểu yêu tinh, nàng đã vội vã muốn trở thành Thái tử phi rồi sao? Nên mới suy nghĩ vì hậu cung của bản vương như thế.”

Quên đi, đàm phán không được, vậy thì tuyệt đối không thể ở lại với hắn thêm chút nào nữa, có thể chạy phải mau mau chạy, tránh chuyện hắn lại tìm cớ, chiếm tiện nghi của nàng.

Mà Ninh Liên dường như cũng rất bận rất mệt, cho nên khi thấy nàng chạy trốn cũng không đuổi theo làm khó nàng. Nàng nói đi, hắn lập tức gật đầu thả nàng đi.

...

Người xưa có câu thế này: Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương.

(~ra tay trước được lợi, ra tay sau thì gặp tai ương)

Vì thế, để lập uy, ngày kế tiếp Chu Vô Tâm lập tức lấy cây quạt bạch ngọc của Ninh Liên ra đi rêu rao khắp nơi. Mà Ninh An vốn có dự định muốn đến tìm nàng gây phiền phức, nhưng khi vừa nhìn thấy cây quạt kia, sắc mặt nhanh chóng tái đi.

Không ngờ cây quạt mà Ninh Liên thả chết không rời lại ở trong tay Chu Vô Tâm. Khó tránh lúc trước nàng còn khó hiểu tại sao hắn lại đổi sang dùng cây quạt khác. Thì ra là vậy! Hắn có thể bỏ được mà tặng cây quạt này cho à?

Tức chết nàng, tức chết nàng!

Bây giờ thì hay rồi, tâm tình muốn gây phiền phức gì đó cũng biến sạch. Nàng ta không nhịn được dậm chân một cái, hung hăng chạy đến chỗ Ninh Liên xả giận.

Chu Vô Tâm thấy nàng ta mới đi tới nửa đường đã quay đầu lại, tâm tình muốn vui sướng, thoải mái bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Sau đó, nàng bình tĩnh, thuận thế ra khỏi Đông cung, chẳng qua khi đến cửa đã bị hai tên thị vệ canh cổng dùng lời lẽ cứng nhắc cản lại. Bất kể nàng có cây quạt hay không, nếu không có thủ dụ của Ninh Liên, thì bọn họ kiên quyết không cho nàng ra ngoài.

“Không phải, huynh đệ, ngươi nghe ta nói, Thái tử đã hạ thủ dụ, hắn nói thả ta. Thật sự.” Chu Vô Tâm bám dính không tha, tiếp tục diễn.

“Chu cô nương, ngài đừng làm khó chúng ta nữa, Thái tử đã nói rồi, không có thủ dụ của người thì mặc kệ ngài có nói cái gì đi chăng nữa, chúng ta cũng phải làm như không nghe thấy.” Một trong hai thị vệ thấy Chu Vô Tâm vẫn tiếp tục nháo loạn, rốt cuộc không chịu nổi mà cúi đầu xin tha.

Móa, nếu Ninh Liên thật sự đồng ý cho nàng thủ dụ thì nàng đã sớm cao chạy xa bay rồi, sao còn ở trong cung này được. Đúng là chỉ biết khó dễ nàng!

“Hay là các ngươi thả ta ra ngoài trước, ta hứa sẽ lập tức trở về. Với lại nếu ngươi không nói, ta không nói thì không ai biết ta từng ra ngoài đâu.”

“Không được.” Từ chối như chém đinh chặt sắt.

“Các ngươi thả ta ra ngoài đi dạo đi... Thả ta đi...” Chu Vô Tâm bắt đầu chơi xấu.

Thị vệ thứ hai nhìn nàng một cái: “Chu cô nương, ngài vẫn nên trở về đi thôi. Cho dù ngài đến chỗ chúng ta gây chuyện mỗi ngày thì cũng vô dụng. Thái

tử không đồng ý, chúng ta không dám thả ngài ra ngoài.”

“Vậy các người giả vờ đi đâu đó có được không!”

“Không được.”

Chu Vô Tâm bó tay hết cách. Nơi này đều là chó săn của Ninh Liên, đương nhiên nàng không thể khiến bọn họ đi chỗ khác được.

Một, leo tường.

Đáng tiếc, lúc nàng còn chưa bò tới đầu tường thì đột nhiên một mũi tên từ đâu bắn tới, cắm vào bên cạnh nàng, khiến nàng sợ đến mức rụt người trở về, sau đó dù nàng đã rà soát xung quanh vài vòng cũng không phát hiện tung tích của người bắn tên.

Leo tường thất bại. Lại thử.

“Vèo” lại là một mũi tên khác bay ra.

Chu Vô Tâm bị hoảng sợ mà ngã xuống, nàng xoa eo, xoay người bắt đầu rít gào: Cái tên bắn tên kia, nếu người muốn bắn thì nhanh bắn một chút không được sao, có cần phải chờ đến khi ta vất vả leo tới đầu tường rồi mới làm ta té xuống không hả? Rất đau đó!!

Leo tường thất bại, nàng đổi chiêu.

Hai, hóa trang thành cung nữ.

Chu Vô Tâm thay quần áo cung nữ mà mình trộm được, lén lút chuẩn bị lẩn vào đám cung nữ ra ngoài. Có điều khi nàng vừa mới đặt một chân qua cửa thì đã bị hai tên thị vệ canh cổng kia dùng đao chặn lại: “Chu cô nương, ngài vẫn nên trở về đi thôi. Cho dù ngài biến thành nam nhân, thì chúng ta cũng có thể nhận ra ngài.”

Hai chiêu thất bại, chiêu thứ ba: Nhân lúc mọi người ẩu đả, hoảng loạn mà chạy trốn.

Chu Vô Tâm cố ý gây sự, để chúng nô tài đánh nhau, sau đó, còn hô to gọi nhỏ lôi kéo thêm một đám người vào vây xem, nhưng đáng tiếc lúc nàng chưa chạy được bao xa cũng vẫn bị hai tên thị vệ kia kéo trở về: “Chu cô nương, ngài đừng phí công nữa, ánh mắt chúng ta đều đang chăm chú nhìn ngài...”

Nàng hết cách.

Cuối cùng Chu Vô Tâm vẫn bị nhốt ở chỗ này, cho dù nàng đã dùng hết những cách nàng nghĩ được nhưng cũng không thể ra ngoài.

Mà ở nơi khác, bởi vì liên tiếp mấy ngày không nhìn thấy nàng, Bắc Vọng dần trở nên phần nộ, hấn cho rằng mình lại bị lừa dối.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Edit: Huyền Phong

Không phải nàng nói mỗi ngày đều đến thăm hấn sao?

Xem ra, nàng quả nhiên đang lừa hấn! Uống công hấn nghĩ nàng khác với mọi người. Uống công hấn còn có cảm giác khác thường với nàng, vậy mà nàng lại dám lừa hấn!

Nhưng, nghĩ lại thì, Bắc Vọng bắt đầu thấy lo lắng cho nàng. Lo lắng nhờ nàng đi trộm chìa khóa của Ninh để mà bị bắt được thì sao? Mà cũng có thể vì ông ta bệnh nặng nên không có sức lực quản nàng, nhỉ?

Tuy rằng trước đây khi thấy Ninh Thuần đưa nàng đi, hấn đại khái cũng có thể đoán được thân phận nàng không tầm thường, nhưng mà sau khi biết nàng giữ cây quạt bạch ngọc mà Ninh Liên xem như tính mạng, hấn lại nghĩ có lẽ quan hệ giữa nàng là Ninh Liên tốt hơn một chút, vì thế nếu nàng thật sự bị bắt thì Ninh Liên nhất định sẽ nghĩ cách cứu nàng.

Nàng một không phải người trong cung, hai không phải là người có quyền thế nhưng tại sao nàng lại xuất hiện trong cung này?

Con người chính là như vậy, càng không tìm được câu trả lời, càng dễ dàng suy nghĩ nhiều.

Nội tâm bình tĩnh hơn hai mươi năm nay của hắn đã bị Chu Vô Tâm khuấy nhiễu lung ta lung tung.

Bắc Vọng bắt mắt ném hết chần gối nàng bày sẵn trên giường xuống đất, nghiêng rặng nghiêng lợi gọi tên nàng: “Chu, Vô, Tâm! Ta nhất định phải tự tay giết ngươi!”

...

Trên đời này thứ có thể giải quyết phiền muộn trong lòng nhất là gì?

Là rượu.

Nơi nào không thường xuất hiện người mượn rượu giải sầu đâu?

Bên trong Mộng Hương lâu

Lý chương quỹ nhìn Ninh Thuần uống rượu không ngừng, gấp gấp đi qua đi lại: “Thất hoàng tử còn chưa uống xong sao, đã hơn nửa đêm rồi, ta cũng mệt muốn chết rồi, sao hắn còn chưa chịu đi vậy!!”

Tiểu nhị số một nhìn vào bên trong, rồi lại gần Lý chương quỹ: “Chương quỹ, ngài nói xem, tại sao đang yên đang lành mà mỗi ngày Thất hoàng tử lại chạy đến chỗ chúng ta uống rượu giải sầu vậy?”

“Cút muối muối ngươi.” Năng lực học tập mẫn người của Lý chương quỹ quả nhiên rất mạnh, hoàn toàn học được chân truyền từ Chu Vô Tâm: “Chạy đi làm việc đi. Nhiều lời như vậy làm gì, ta nào biết tại sao hắn muốn uống rượu giải sầu đâu!”

“Chương quỹ, công việc đã xong, trong tửu lâu cũng chỉ còn mỗi một mình vị kia. Không thì ngài tới khuyên nhủ đi?”

Lý chương quỹ lập tức nhéo tai tiểu nhị, gần lên: “Ngươi muốn hại chết ta sao!”

Tiểu nhị không quan tâm đau đớn trên lỗ tai, đột nhiên gọi: “Chương quỹ, chương quỹ, mau nhìn mau nhìn. Lại uống đến gục rồi!”

Lý chương quỹ nghe thấy lời hắn, không thể không thả tai hắn ra, đi vào. Ông cẩn thận kêu vài tiếng nhưng người trước mặt vẫn nằm bò ra không thém nhúc nhích.

Lý chương quỹ quay người về phía tiểu nhị hét to: “Còn không mau đến đây giúp ta, đưa hắn trở về Vương phủ!”

“Dạ dạ...” Tiểu nhị vội vàng chạy vọt vào vác Ninh Thuần lên vai: “Lần này cuối cùng cũng được về nhà ngủ.”

Sau khi Lý chương quỹ và tiểu nhị đưa Ninh Thuần đưa về phủ hắn, trên đường ông còn không ngừng cân nhắc: “Ngươi nói xem tại sao một người vốn thanh tâm quả dục như Thất hoàng tử lại đến tửu lâu uống rượu đến tối muộn như vậy... Thật không hiểu nổi mà... Thôi thôi, ngày mai ta phải đi dò la một chút để sưu tập một ít tin tức hữu dụng mới được.”

...

“Cửu gia, có phải ngươi muốn ta buồn chết không!” Sau khi an phận được mấy ngày, Chu Vô Tâm lại không thể chịu được nữa mà chạy đến chỗ Ninh Liên tìm hắn lần hai. Vừa thấy mặt hắn nàng đã nước mắt nước mũi, giả bộ khóc.

Thấy đáng về ấy của nàng, hứng thú của hắn lập tức được nâng cao: “Ồ? Làm sao biết?”

“Đông cung của ngươi cũng chỉ có nhiều vậy. Một không có chuyện gì vui, hai cũng không có chuyện gì vui, ba lại càng không có chuyện gì vui, vậy mà ngày ngày ngươi cứ giam giữ ta trong này, hơn nữa Ninh An còn ở đây, cả ngày ngẩng đầu không thấy, cúi đầu gặp. Ngươi không ép chết ta thì ngươi không chịu bỏ qua đúng không!!”

“Không phải nàng rất thích tự mình tìm vui sao?”

“Thú vui của ta không giới hạn trong hoàng cung này!”

“Thế nào, muốn xuất cung?” Ninh Liên ngẩng đầu, âm u nhìn nàng nói.

Chu Vô Tâm giật mình một cái: “Không phải không phải. Lão gia ngài đã nói không được, thì ta nào dám đi. Ý ta là ngươi đừng giam giữ ta nữa có được không, tốt xấu gì cũng phải để ta đi đây đó hoạt động một chút chứ.”

Ninh Liên nhún mày lại, vẻ mặt có chút giận dữ: “Muốn đi tìm Bắc Vọng?”

“Không đi.” Có đánh chết nàng cũng không thể thừa nhận là nàng muốn đi: “Ta sợ chết. Không dám đi.”

Trong lúc Ninh Liên đang chăm chú nhìn nàng dò xét, thì đột nhiên ngoài cửa có người thông báo nói Ninh đế muốn gặp hắn. Hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức bỏ lại nàng mà đi, nhưng ai ngờ khi hắn chưa đi được vài bước thì Chu Vô Tâm đã kéo hắn lại, vẻ mặt “ẩn tình đưa tình”: “Ta đảm bảo không đi tìm hắn!”

“Được rồi được rồi, nàng đừng quên những gì đã nói với bản vương, nếu để bản vương biết nàng lại đi tìm hân thì đừng trách sao bản vương lại không khách khí.”

“Chờ đã. Thủ dụ. Ngươi viết cho ta một tờ đi.”

Ninh Liên thật sự hết cách với nàng, nàng cũng thật biết chọn ngày để đến.

Ninh Liên tùy tiện xé một tờ giấy, qua loa viết mấy chữ cho phép nàng đi lại trong cung, sau đó đã vội vã chạy qua chỗ Ninh Đế.

Chu Vô Tâm cầm tờ giấy, không cần nói cũng biết lúc này nàng vui sướng bao nhiêu.

Sau khi đã lấy được thứ mình muốn, nàng hưng phấn đến mức không chờ đợi được, nhanh chân chạy vội ra ngoài.

Bọn thị vệ thấy nàng quả thật có thủ dụ, cũng không làm khó nàng, trực tiếp cho nàng đi.

Nhưng mới đi được nửa đường, Chu Vô Tâm đột nhiên nhớ ra gì đó lại háp tấp chạy về phòng mình.

Nàng muốn tìm xem trong phòng có thứ gì có thể mang đến cho Bắc Vọng không, lại không ngờ trên bàn đã có sẵn điểm tâm ngọt không biết của ai.

Đoán chừng là do sở thích hồ chút lại thích nhồi đồ ăn cho nàng của Ninh Liên, nhân lúc nàng không chú ý đã phai người mang vào. Không nghĩ nhiều, nàng cẩn thận dùng khăn tay gói điểm tâm lại, ghénh ngang đi ra ngoài.

Chẳng qua vì đề phòng Ninh Liên phai người theo dõi nên nàng không ngừng rẽ trái lượn phải trong cung, lách đến khi chính nàng cũng sắp không tìm được đường về mới lạng lẹ chạy đến chỗ Bắc Vọng.

Nhưng Chu Vô Tâm trăm tính vạn tính cũng không ngờ khi nàng vừa nhảy từ trên tường xuống đã bị Bắc Vọng bóp cổ.

Nhìn vẻ mặt hung ác ta nhất định phải giết ngươi của hân, nàng muốn nói gì đó lại bất lực chỉ có thể liều mạng giãy dụa.

Ngay trong lúc nàng cho rằng mình sắp chết thì bọc điểm tâm ngọt nàng mang theo đột nhiên rơi ra ngoài.

Trong nháy mắt khi thứ này rơi xuống đất, Bắc Vọng cảm thấy như có thứ gì trong lòng mình cũng rơi mất, khiến tay hân không nhịn được mà run lên, hắt Chu Vô Tâm ngã qua một bên.

Chu Vô Tâm ôm cổ, ra sức ho khan: Sao tự dưng lại nổi điên như vậy? Cứ gặp người là muốn giết? Có cần phải độc ác như vậy không!

Nhưng mà trong khi Chu Vô Tâm còn ngồi trên đất chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần thì Bắc Vọng đột nhiên nắm lấy tay nàng, lạnh lùng hỏi: “Vết thương trên tay ngươi là sao?”

“Khụ khụ khụ khụ... Ta bị giam lỏng... Vì, khụ khụ... Vì để có thể đến được đây, nên đã xảy ra chút tai nạn nho nhỏ.” Cũng không nghĩ lại xem, nàng té từ trên tường xuống bao nhiêu lần, lại khiếu khích người khác đánh nhau cho nên không thể tránh khỏi chuyện bị người ta lỡ tay làm bị thương. Không bị thương mới là lạ đấy.

Khi nhìn dáng vẻ đáng thương của nàng, lửa giận đã tích tụ mấy ngày này của Bắc Vọng, đã lập tức bị dập tắt.

Hân buông tay nàng ra, hừ lạnh một tiếng rồi đi tới ven hồ, cũng không thèm quan tâm phản ứng của nàng nữa.

Chu Vô Tâm không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nếu không phải nàng đã quen với tính cách hay thay đổi thất thường của hân thì không chừng nàng đã lại làm ra chuyện thiếu thốn gì rồi.

Chu Vô Tâm đứng tại chỗ điều chỉnh suy nghĩ một lúc lâu mới ngưng được sự hoảng sợ trong lòng. Nàng nhặt bọc điểm tâm trên đất, lại gần chỗ hân đứng.

May mà điểm tâm được khăn tay bọc lại, tuy rằng lúc bị rơi có hơi bẩn một chút nhưng cũng may vẫn còn mấy cái chưa bị bẩn. Chu Vô Tâm ôm bọc bánh ngồi xuống bên cạnh Bắc Vọng.

Từ sáng sớm nàng đã đi tìm Ninh Liên cho nên vẫn chưa ăn gì, vừa vận lúc này đang đói bụng, nàng dứt khoát cầm lấy một cái đưa đến trước mặt Bắc Vọng: “Ném thử không?”

“Không ăn.”

Chu Vô Tâm nghe vậy, bĩu môi, tự nhiên cầm lấy một cái bỏ vô miệng mình: “Ồ, cái này thật ngon, ngươi thật sự không ăn à, vậy ta ăn nhá?”

Bắc Vọng lạnh lùng liếc nàng một cái, một bộ lão tử không ăn, sau đó lại trưng ra gương mặt lạnh ngắt, cứng đờ, xoay đầu trở lại.

Chu Vô Tâm lại nhét thêm một miếng vào miệng mình, còn số còn lại lại đưa đến trước mặt hân lần nữa: “Ngươi ăn chút đi mà, thật sự rất ngon đấy.”

“Cút!” Bắc Vọng dùng sức đẩy tay nàng ra, Chu Vô Tâm đột nhiên không kịp chuẩn bị, điểm tâm trong tay lập tức bay hết ra ngoài, vừa vụn rơi vào trong hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Thật vất vả nàng mới có thể ra ngoài gặp hần một chuyến, mà hần lại ở đây cẩu kính với nàng. Nàng đã chọc phải ai vậy! Nếu không phải tại hần thì sao nàng lại bị giam lỏng! Hần không cảm kích thì thôi đi, cần gì phải vứt bỏ đồ nàng đem đến như vậy. Hần không muốn thì nàng đi!

Chu Vô Tâm giận dữ trừng mắt nhìn hần một cái, vừa mới tới đã phải vội rời đi: “Đi thì đi!”

Bắc Vọng nhìn theo bóng lưng nàng, cũng không ngăn cản. Chẳng qua, lúc nàng nhảy từ trên tường xuống, trong tiếng cười điên cuồng của hần lại ẩn giấu một phần bi thương khó nói rõ.

Nghe thấy thế, Chu Vô Tâm quyết định trở lại, nhưng không ngờ mới đi đến nửa đường, đột nhiên nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tất cả xương cốt trong thân thể như bị tách rời ra, đau đớn đến mức không thể đứng vững mà lăn lộn trên mặt đất.

Cũng không biết Ninh Thuần xuất hiện từ đâu đột nhiên ôm nàng lên, sốt ruột hỏi: “Bị sao vậy?”

Chu Vô Tâm đau đớn không nói nên lời, đôi môi nàng mấp máy, run rẩy, miễn cưỡng mới khiến Ninh Thuần nghe rõ được lời nàng nói: “Lạnh quá”.

Ninh Thuần thấy vậy càng không dám kéo dài thêm nữa, trực tiếp đánh ngất nàng, vội vàng ôm nàng đến thái y viện.

Nhưng lúc hần đưa nàng đến nơi, muốn cúi đầu gọi nàng dậy mới phát hiện trên mặt nàng đã kết một tầng băng dày!

Ninh Thuần nắm chặt thanh kiếm trong tay, khớp xương bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, cũng làm cho mọi người nhận ra tâm tình hoang mang và lo lắng của hần lúc này

Hần lẳng lặng đứng từ xa nhìn nhóm ngự y vây quanh Chu Vô Tâm, phải đến khi Ninh Liên liên tục gọi hần mấy tiếng, hần mới chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

Trong thái y viện, một thái y lớn tuổi từ trong phòng đi ra, sau khi hành lễ với Ninh Liên và Ninh Thuần, ông ta cẩn thận lên tiếng: “Bẩm, có thể đi tới nơi khác nói chuyện không?”

Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của lão ngự y, trong lòng Ninh Liên và Ninh Thuần thỉnh thoảng một tiếng, cũng cảm thấy có một loại dự cảm không lành.

Lão ngự y đưa bọn họ đến căn phòng bên cạnh, lắc đầu nói rằng: “Bẩm hai vị hoàng tử, loại độc cô nương này trúng phải giống hệt hoàng tử Bắc Vọng.”

“Ngươi nói cái gì?” Cây quạt trong tay Ninh Liên “bộp” một tiếng bị hần mạnh tay khép lại, vẻ mặt hung ác nắm cổ áo lão ngự y: “Ông nói cái gì? Ông nói lại lần nữa xem?”

“Buông tay.” Ninh Thuần vội vàng kéo Ninh Liên ra: “Nghe ông ta nói xong.”

Lão ngự y bị những hành động đột nhiên của Ninh Liên dọa, dùng sức thở hổn hển mấy hơi, tiếp tục kiên trì nói hết: “Phương pháp điều chế loại độc này vốn đã biến mất theo Đường quý phi, những năm gần đây cũng chưa từng xuất hiện. Nhưng chuyện hôm nay... Lão thần thật không ngờ trong cung còn có người biết cách điều chế loại độc này.”

“Thuốc giải đâu! Bản vương lệnh ngươi lập tức chế ra thuốc giải! Nếu chế không được thì bản vương bắt ngươi chôn cùng!” Ninh Liên đẩy Ninh Thuần ra, lại kéo cổ áo lão ngự y lần nữa, gào lên.

Hần không thể chấp nhận được chuyện đang yên đang lành mà Chu Vô Tâm lại bị trúng độc!

Mới sáng sớm hần còn thấy nàng cười nói vui vẻ, quần lầy hần đòi hần cho nàng ra ngoài đi dạo, nhưng đến buổi chiều nàng lại...

Hơn nữa, đây không phải là loại độc bình thường mà là cùng một loại độc với Bắc Vọng!

Hắn không thể bình tĩnh, không thể bình tĩnh, không thể lý trí được!

Lão ngự y nhìn cái người đang rít gào như bị giáo chủ nhập, bó tay hết cách: “Thái tử điện hạ, xin người bình tĩnh một chút. Phương pháo điều chế loại độc này đã biến mất khi Đường quý phi mất tích, hơn nữa cách chế ra thuốc giải cũng bị Hoàng thượng hạ lệnh tiêu hủy, đừng nói là hoàng cung, e rằng toàn thiên hạ cũng không một ai biết cách điều chế thuốc giải cho loại độc này. Cho dù người muốn chém đầu lão thần thì lão thần cũng bất lực.”

Gương mặt Ninh Liên âm trầm, còn muốn tiếp tục mắng chửi thì đã bị Ninh Thuần mạnh mẽ kéo ra khỏi phòng.

“Ninh Liên” Ninh Thuần ném Ninh Liên sang một bên, giọng điệu lạnh nhạt nắm lấy bờ vai hắn: “Ngươi là thái tử.”

Con mắt mình tỉnh của Ninh Liên lập tức bị bốn chữ đơn giản này áp chế.

Đúng vậy, bây giờ hắn là thái tử, sao hắn có thể mất lý trí mà tranh cãi ở đây! Nếu chuyện này bị truyền vào tai người khác, thì chẳng phải hắn đã tự tạo cho mình một nhược điểm sao? =.

Ninh Liên hít sâu một hơi: “Được rồi, ta biết nên làm thế nào. Nơi này giao lại cho huynh, ta còn một số tấu chương chưa kịp xử lý. Đi trước.”

Nói xong, Ninh Liên xòe quạt ra, trên gương mặt như hoa đào lại treo lên nụ cười quen thuộc, bình tĩnh lướt qua Ninh Thuần, nào còn bộ dạng tức giận, sốt ruột vì Chu Vô Tâm khi nãy.

Ninh Thuần đứng tại chỗ trầm mặt một hồi rồi mới quay lại căn phòng có lão ngự y.

“Thái y, thật sự không còn cách nào cứu nàng sao?” Giọng nói Ninh Thuần vẫn đều đều như cũ, rất khó làm người khác nhận ra tâm tình hắn lúc này.

Lão thái y lắc đầu: “Thất vương gia, nếu như thật sự có thuốc giải thì lão phu đã sớm đưa cho ngài rồi. Khi đó Lục vương gia cũng không cần phải...”

Ninh Thuần cắt ngang lời lão thái y: “Ông xác định phương thuốc này đã bị phụ vương tiêu hủy sạch sẽ rồi sao?”

“Lão thần xác định. Lúc đó những người biết phương thuốc này đều chết cả rồi. Đừng nói là ngài, ngay cả lão thần cũng vô cùng kinh ngạc khi còn có người có thể điều chế thành công loại độc này.”

“Ta biết rồi.” Ninh Thuần không muốn nghe tiếp, xoay người phát tay với lão ngự y rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Lúc hắn đến chỗ Chu Vô Tâm thì nàng đã tỉnh lại. Nhìn thấy Ninh Thuần, nàng lập tức gọi hắn lại gần: “Tiểu Ninh Thuần, ta đang ở nơi nào?”

Ninh Thuần ấn nàng vào trong chăn, giém chăn thật kỹ: “Ngươi đang ở thái y viện.”

“Hả? Sao ta lại ở chỗ này? Ta nhớ sau khi ta từ chỗ Bắc Vọng đi ra, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, tiếp theo...”

Ninh Thuần đắm chiều nhìn nàng, không hề trả lời vấn đề của nàng, mà lại hỏi nàng: “Hôm nay ngươi đã ăn gì?”

Chu Vô Tâm bị hắn hỏi đến sững sờ: “Không ăn cái gì nha. Sáng sớm ta có uống chút nước, vừa nãy thì ăn ít điểm tâm ngọt. Đều bình thường mà.”

“Ngươi có cảm thấy đồ ăn hôm nay khác lạ chỗ nào không?”

Chu Vô Tâm nhìn bộ dạng nghiêm túc của hắn, cẩn thận suy nghĩ: “Không có.”

“Suy nghĩ thật kỹ.”

“A, à ả, nhiều lắm chỉ là chuyện hôm nay đột nhiên trong phòng ta xuất hiện một đĩa điểm tâm ngọt. Bình thường Ninh Liên hay mang đồ ăn cho ta, nhưng rất ít khi đưa như vậy, chẳng qua hôm nay tâm trạng hắn không tồi, ta cũng không biết có phải hắn cuối cùng cũng suy nghĩ cho ta không nữa...”

Chu Vô Tâm không ngừng lắc nhai về Ninh Liên, nhưng Ninh Thuần ngồi nghe, sắc mặt lại dần trầm xuống.

Xem ra, quả nhiên đĩa điểm tâm ngọt kia có vấn đề.

“Bắc Vọng có ăn hay không?” Ninh Thuần tiếp tục hỏi.

“Không có. Hôm nay tính tình của hắn cũng thay đổi thất thường lắm, suýt chút nữa còn giết ta mà, sao có tâm tình để ăn gì chứ.”

Ngồi trong chốc lát, sau khi thấy Chu Vô Tâm không có gì đáng ngại, Ninh Thuần mới đưa nàng ra khỏi thái y viện. Hắn vừa đi vừa chậm rãi hỏi: “Bây giờ ngươi còn có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có. Trước đó ta cảm thấy rất lạnh, toàn thân còn đau nhức vô cùng nhưng khi tỉnh lại thì không sao nữa, thật kỳ quái.”

Ninh Thuần mím môi đi về phía trước, không hề có ý định sẽ nói chuyện nàng trúng độc cho nàng, đến khi đưa nàng về tới phòng, không chờ nàng nói tạm biệt đã xoay người rời đi.

Bị dày vò cả một ngày Chu Vô Tâm sớm cảm thấy đói bụng rồi, hơn nữa nàng cũng quen với tình tình lạnh nhạt của Ninh Thuận, cho nên sau khi hấn đi rồi, nàng cũng không mất ngủ mà quần quýt lấy hấn. Trên sách đã nói rồi mà, thà rằng cứ duy trì cảm giác thần bí như gần như xa thì mới có thể khiến đối phương không nhìn được mà chú ý tìm hiểu, nếu không chờ đến lúc hấn phiền chán nàng, không thèm để ý tới nàng thì nàng đi đâu khóc nháo đây. Huống chi bây giờ mỗi ngày nàng đều bị giam giữ trong cung, dù muốn bồi dưỡng tình cảm cũng phải chờ đến khi rời khỏi cung mới được. Ngày tháng còn dài mà.

Bên này, trong nháy mắt Chu Vô Tâm đã khôi phục lại tính tình lạc quan hoạt bát như thường mà Ninh Liên lại vì chuyện nàng trúng độc mà cả ngày đều tâm sự nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Edit: Huyền Phong, Thủy Lưu Ly

Sau đó, đột nhiên một bóng người nhanh như gió vọt vào trong phòng Ninh An, trực tiếp ép hỏi nàng ta: “Độc của Chu Vô Tâm là do ngươi hạ?”

Ninh An dường như đã sớm đoán được Ninh Liên sẽ tới, nàng ta nhàn nhã, thanh thoi nhấp một ngụm trà trong tay rồi nói tiếp: “Là ta hạ, thì sao?”

Ninh Liên gấp cây quạt trong tay lại, nắm chặt cổ áo nàng ta, lạnh lùng nói: “Thuốc giải.”

“Ta có thể cho chàng thuốc giải.” Ninh An cười quỷ dị: “Nhưng chàng phải đồng ý với ta một chuyện.”

“Nói!”

“Ta muốn chàng cưới ta. Cưới ta làm Thái tử phi, đồng thời phải hứa đời này không bao giờ gặp lại Chu Vô Tâm nữa!”

Trước giờ lửa giận của Ninh Liên chưa lúc nào mãnh liệt như lúc này, hấn kéo Ninh An tới trước mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi, nhấn rõ từng chữ: “Ngươi dám uy hiếp bốn vương!”

Ninh An tỏ vẻ không thèm đến xía, ngẩng đầu lên: “Cửu ca, chàng biết người ta thích từ nhỏ đến lớn là chàng, vì chàng, dù có làm chàng hận ta, ta cũng phải ở bên cạnh chàng. Khắp thiên hạ này, không ai có thể yêu chàng hơn ta! Ta biết trong lòng chàng có ả, nhưng mà, chàng càng thích ả thì ta lại càng hận ả!”

Ninh Liên thật sự tức giận tới mức không nhìn nổi: “Ngươi có tin ngay bây giờ bản vương sẽ giết chết ngươi hay không!”

Ninh An lắc đầu một cái: “Chàng sẽ không làm như vậy. Hơn nữa chỉ cần chàng cưới ta thì binh quyền trong tay phụ thân ta sẽ thuộc về chàng. Chẳng qua nếu chàng quyết định cưới Chu Vô Tâm thì chàng sẽ chẳng có gì cả?”

“Ít nói nhảm, đưa thuốc giải cho ta!”

Ninh An cười cợt, từ khi nàng tìm thấy cách điều chế loại độc này, sau lại chế tạo thành công thì nàng đã không còn sợ gì nữa. Với lại nếu Ninh Liên càng quan tâm Chu Vô Tâm thì uy hiếp của nàng càng dễ dàng thành công.

Chỉ cần Chu Vô Tâm biến mất, nàng không cần phải lo lắng gì nữa.

Tuy rằng nàng không tin Ninh Liên sẽ vì một ả thường dân mà bỏ qua nàng, nhưng nàng vẫn cần một thứ chắc chắn để bảo đảm. Dù sao, suy nghĩ của Ninh Liên luôn rất khó đoán, chỉ không cẩn thận một chút sẽ dễ xuất hiện tình huống khó dự liệu. Cộng thêm nàng cứ tưởng bản thân có thể đợi đến khi hấn đăng cơ, nhưng mà, nàng dần dần phát hiện mọi chuyện không còn đi theo những gì nàng đã dự đoán.

Vì có thể ở bên cạnh Ninh Liên, nàng nhất định phải làm chuyện gì đó.

Thực tế mục đích nàng đến Đông cung này cũng không phải muốn đầu đá gì với Chu Vô Tâm mà là khiến ả vĩnh viễn biến mất. Với lại cho dù nàng giết Chu Vô Tâm, thì Ninh Liên cũng không đến mức cá chết lưới rách với nàng, cũng lắm chỉ lo nàng một thời gian thôi.

Cho nên cách tốt nhất là dùng độc, bức Ninh Liên tự mình đến tìm nàng!

Ninh An hít sâu một hơi: “Cửu ca, khi nào chàng đuổi Chu Vô Tâm ra khỏi cung thì lúc đó ta sẽ đưa thuốc giải cho nàng. Bây giờ khắp thiên hạ này chỉ có mình ta có thuốc giải, Cửu ca, ta không cần chàng đồng ý với ta ngay lập tức, ta có thể cho chàng thời gian suy nghĩ.”

Ninh Liên nhìn vẻ mặt vô vị của Ninh An, đột nhiên cảm thấy buồn cười: Xem ra ngay cả ông trời cũng không muốn bọn họ ở bên nhau.

Xem ra, hấn với nàng nhất định phải có duyên mà không có phận.

Xem ra, cho dù hấn cố gắng thế nào thì hấn vẫn không có biện pháp giữ nàng lại.

Xem ra, đời này của hấn, không thể thật lòng yêu thích một ai...

Nghĩ đến đó Ninh Liên lập tức khôi phục lại nụ cười như rạng rỡ như ngày thường, bình tĩnh xòe quạt ra: “Được, bản vương đồng ý với ngươi.”

Trong khi ngủ say, đáng dấp Chu Vô Tâm vừa thả lỏng, vừa trẻ con lại hồ hững an bình như thế giống như một dòng suối trong, chậm rãi chảy xuôi khiến người ta vừa thấy đã nhìn không được muốn chạm vào.

Ninh Liên nhẹ tay vuốt ve một bên má nàng, rồi lại từ mặt mày đến khóe môi nàng... Lúc này trong đầu hấn sẽ không tự chủ được mà nhớ đến vẻ mặt hung hăng mắng hấn là lưu manh, những lúc như thế, vẻ mặt ấy muốn bao nhiêu khôi hài liền có bấy nhiêu...

Nhưng mà khi nghĩ tới chuyện sau này sẽ không thể gặp lại nàng nữa, Ninh Liên lại cảm thấy phiền muộn, bàn tay cũng vì phần nộ mà tăng lực vuốt ve trên mặt nàng, cũng khiến nàng giật mình tỉnh dậy.

Trong lúc mơ hồ lại nhìn thấy một người sống sờ sờ xuất hiện trước mặt, trái tim nàng xuyt chút đã vọt thẳng lên cổ họng: “A a a a a! Cừu gia, ngươi muốn hù chết người hả. Buổi tối ngươi không ngủ lại ở phòng ta làm gì?”

Nói xong nàng giật mình một cái, vội càng che ngực lui tới góc giường: “Ngươi đến đây là muốn làm gì?”

Ninh liên bị hành động liên tiếp của nàng chọc cười, hấn xòe cây quạt trong tay ra, vừa nhàn nhã phe phẩy vừa thoải mái ngồi tựa trên giường, thản nhiên nói: “Bản vương đến đây tất nhiên là để thưởng thức tư thế ngủ của nàng rồi.”

Vậy có cần phải chọn thời điểm kinh sợ như vậy không!!

Chu Vô Tâm cảnh giác cao độ trừng mắt nhìn Liên, chỉ sợ hấn đột nhiên kích động mà làm ra mấy hành động lưu manh nào đó, ai biết Ninh Liên chỉ ngồi nhìn nàng một lúc rồi lại lạnh mặt nói với nàng: “Ngày mai nàng trở về đi.”

“Hả? Ngươi nói cái gì?”

“Bản vương phiền nàng sau này đừng xuất hiện trước mặt bản vương nữa, có nghe không?”

Hấn lại động kinh cái gì vậy?

Chu Vô Tâm bị câu nói này của Ninh Liên làm cho mơ hồ, không hiểu ra sao: “Ngươi thật lòng?”

“Sao nào, để nàng đi nàng lại không nữa?”

“Không có, không có. Còn không phải bởi vì tin tức này quá chấn động nên nhất thời ta cảm thấy hơi khó tin sao.” Má ối, hiếm khi hấn mới để nói chuyện như vậy, sao nàng có thể không nữa được.

Suy nghĩ một chút, Chu Vô Tâm lại tỏ vẻ không quá tin tưởng hỏi lại hấn: “Chim của ngươi được rồi à?”

Ninh Liên bị chính nước bọt của mình làm sặc, ‘ai oán’: “Bà cô của ta ối, muốn bản vương phải nói bao nhiêu lần nữa mới được hả, lúc nói chuyện thì chú ý một chút cho bản vương.”

“Được rồi, được rồi, ta đổi thành từ khác. Lão nhị của ngươi được rồi à?”

“Nàng nói xem?”

Cũng đúng, cái kia của hấn vốn không thành vấn đề. Có được hay không còn không phải do ý hấn sao. Nàng đúng là có bệnh mới trong lúc hấn đồng ý thả nàng lại đi đoán mò lung ta lung tung.

Ninh Liên nhìn dáng vẻ kia của Chu Vô Tâm, bỗng có chút bức mình: Lẽ nào rồi khỏi hấn khiến nàng vui vẻ như vậy?

“Sau này đừng để bản vương gặp nàng ở bất cứ nơi nào trong Kinh thành này nữa.”

Chu Vô Tâm sững sờ: “Yêu cầu này của ngươi hơi khó.”

Ninh Liên gấp quạt lại: “Thật sao?”

Ninh Liên hiểu rất rõ, có mấy người dù ở chung một thành trấn, ở cùng chỗ, nhưng nếu đã không muốn gặp lại thì đời này sẽ thật sự không có cách nào gặp được.

Chu Vô Tâm khó tin nhìn hấn: “Nơi này là nhà ta, ngươi nói ta có thể đi đâu được

Hơn nữa, chỉ cần Ninh Liên không tìm nàng thì nàng gần như không chủ động đi tìm hắn mà. Nàng cũng chỉ chủ động đi tìm Ninh Thuận hoặc Bắc Vọng gì thôi.

Một hoàng hoa đại khuê nữa như nàng chỉ sợ gặp phải lưu manh.

Nhưng mà không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy hôm nay Ninh Liên tương đối kỳ quái, nhưng mà khi nàng vừa định mở miệng hỏi hắn thì thân thể đột nhiên co quắp một trận, đau đớn ban ngày nhanh chóng bao phủ nàng lần nữa, đau đớn đến mức nàng chỉ có thể cuộn người lại, một chữ cũng không nói ra được.

Chỉ trong chốc lát mà trên da thịt nàng đã kết thành một tầng băng mỏng.

Ninh Liên thấy thể vội vàng ôm nàng vào trong ngực. Loại độc này khi vừa trúng phải thì trong đoạn thời gian đầu sẽ không phát tác định kỳ, mãi đến khi chất độc hoàn toàn thấm vào xương tủy, thậm chí đến mỗi một góc thân thể, mới từ từ đổi thành độc phát theo kỳ.

Ninh Liên một bên ôm chặt nàng, không cho nàng lăn lộn khắp nơi, một bên lại dịu giọng an ủi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Nhìn nàng đau đớn như vậy, hắn hận mình không thể chịu đựng thay nàng.

Đều tại hắn hại nàng!

Chu Vô Tâm chưa bao giờ trải qua sự đau đớn như vậy, ban ngày lúc độc phát, nàng bị Ninh Thuận đánh ngất nên không cảm thấy bao nhiêu đau đớn, lúc này thì không giống, nàng phải tỉnh táo để cảm nhận cơn đau, mà càng đau nàng càng bị ép cho tỉnh táo.

Ninh Liên tận mắt nhìn nàng chịu đựng dày vò, sớm khiến hắn không còn lý trí như ngày thường, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ là ôm nàng, ôm chặt nàng để giảm bớt sự lạnh lẽo trên người nàng.

Đau đớn trong người khiến Chu Vô Tâm đột nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc Bắc Vọng bị độc phát. Khi đó hắn vì đau đớn là thân thể không ngừng run rẩy, toàn thân còn kết thành một tầng băng lạnh lẽo, giống hệt tình huống lúc này của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

Đây là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ trúng độc cũng có thể lấy truyền?

Cuối cùng sau khi sống sót qua lần đau đớn này, rất lâu, rất lâu, lâu đến mức Chu Vô Tâm gần như có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của những giọt mồ hôi rơi xuống cổ mình lúc này, Ninh Liên vẫn ôm chặt nàng mới buông nàng ra, sau đó, cái gì cũng không nói, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Chu Vô Tâm nằm trên giường nghĩ mãi không ra, vì lần đau đớn đột phát này, mà cũng vì sự khác thường khó hiểu của Ninh Liên...

...

Ninh Liên đột nhiên xuất hiện ở Thất vương phủ.

Ninh Thuận nằm trên giường chậm chạp không muốn ngủ, lúc nhìn thấy đêm hôm khuya khoắt mà Ninh Liên còn đến phủ mình, hắn hơi sững sờ.

Nét mặt Ninh Liên được giấu sau bóng trắng, sau khi trầm mặt một lúc, hắn đột nhiên đưa một bình sứ màu trắng cho Ninh Thuận, lạnh nhạt nói: “Thuốc này huynh nghĩ cách cho nàng uống đi.”

Ánh mắt Ninh Thuận dừng lại trên chiếc bình sứ hắn đưa tới, hỏi: “Lấy ở đâu?”

Ninh Liên cười khở một tiếng, “Ninh An.”

Im lặng.

Ninh Liên bước hẳn vào phòng, ngồi xuống ghế, trong đêm khuya, giọng nói của hắn có vẻ đặc biệt mờ ám: “Nhưng mà huynh và ta đều rõ, loại độc này, không có thuốc giải. Nàng sẽ như Bắc Vọng vậy, thời gian càng dài độc phát càng không có chu kỳ nhất định. Sau này, số lần càng nhiều, thời gian xảy ra tăng lên, mà đau đớn cũng càng ngày càng lớn. Thuốc này chỉ có thể giúp nàng giảm đi đau đớn, nhưng không thể giúp nàng hoàn toàn giải độc. Cuối cùng, có một ngày, nàng, giống như Bắc Vọng...”

Ninh Liên không hề nói tiếp, loại độc này rất khó giải, sẽ đến một ngày, nàng giống như Bắc Vọng, không phải bởi vì đau đớn mà tự vẫn thì cũng vì độc phát mà chết. Mà Bắc Vọng kiên trì không muốn tự sát, là bởi vì trong lòng hắn có thù hận, nhưng mà, còn Chu Vô Tâm..

Ninh Liên hít sâu một hơi: “Ta không biết nàng ta lấy cách điều chế này ở đâu, nhưng lời lão ngư y hôm qua huynh cũng nghe thấy đó, ông ta không ngờ còn có người lấy được phương thuốc này.”

“Trước giờ Ninh An chưa từng rộng rãi như vậy.” Ninh Thuần hiểu rõ phân tích: “Nàng ta muốn người trao đổi cái gì?”

“Cười nàng.” Trước sau Ninh Liên đều giữ nguyên nụ cười trên mặt: “Chỉ là, huynh nói đúng, đối với chuyện này, Ninh An tỏ ra rất rộng rãi, ta hoài nghi nàng ta không đơn độc. Vì thế nếu người Chu Vô Tâm thích là huynh, vậy, mặc kệ huynh có thích nàng hay không, ta vẫn phải giao nàng cho huynh. Ta hy vọng nàng không phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa. Nếu, nếu cần thiết, huynh có thể đưa nàng đến Điện Thương Các, ở nơi đó, nàng sẽ được an toàn.”

Lúc Ninh Thuần nghe tới ba chữ “Điện Thương Các”, hắn hơi sững sờ nhưng rất nhanh đã “Ừ” một tiếng, đồng ý.

Bản xong mọi việc, Ninh Liên cũng không tiếp tục ở lại nữa mà xoay người rời khỏi Thất vương phủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thuần theo hẹn đến Đông cung chuẩn bị đưa Chu Vô Tâm rời đi.

Lúc Chu Vô Tâm nhìn thấy Ninh Thuần tới đón mình, đã kích động tới mức nhảy nhót tung bồng, còn dùng thời gian ngắn nhất để thu dọn đồ đạc cần thiết muốn nhanh chóng theo hắn lên xe ngựa xuất cung.

Ninh Thuần nhìn bộ dạng hồn hờ như trộm được đường của nàng, cũng không tiện ngăn cản mà chỉ lạnh nhạt, im lặng đứng một bên.

Có điều khi nàng đang dọn đồ, bộ quần áo trong tay nàng bỗng nhiên rơi xuống đất: “Vì sao tự dưng ta lại cảm thấy lạnh?”

Ninh Thuần cả kinh, vội vàng lấy bình sứ, đổ một viên ra cho vào miệng nàng, khiến cơn đau của nàng được áp chế kịp thời.

Giờ nhớ lại, cơn đau tới qua vẫn còn khiến nàng cảm thấy sợ hãi, nhưng mà tình huống lúc lại rất kỳ quái, chỉ bằng một viên thuốc nho nhỏ mà Ninh Thuần đưa nàng thì tuy rằng nàng vẫn còn cảm thấy đau đớn nhưng dường như không còn đau như tới qua nữa.

Chu Vô Tâm lau lớp sương mỏng trên mặt đi, nàng tin Ninh Thuần sẽ không lừa nàng, vì thế cực kỳ nghiêm túc mà kéo tay áo Ninh Thuần, hỏi hắn: “Ta bị sao vậy?”

Ninh Thuần mím chặt môi, một lát sau mới lạnh nhạt nói: “Trúng độc.”

“Độc gì?” Chu Vô Tâm sờ sờ da mặt lạnh lẽo của mình: “Tại sao trên mặt ta cũng xuất hiện một lớp băng như Bắc Vọng?”

Ninh Thuần thở dài, so với việc gạt nàng, chẳng bằng sớm nói cho nàng biết. Mặc dù nói trước thời gian dự tính, mặc dù như vậy sẽ khá tàn nhẫn, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của nàng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết.

Ninh Thuần nhìn nàng: “Người trúng cùng một loại độc với Bắc Vọng.”

Chu Vô Tâm lập tức từ trong xe ngựa bật dậy: “Chàng nói gì? Chàng nói ta trúng độc gì?”

“Loại độc mà người với Bắc Vọng trúng là giống nhau.”

“Loại độc đó có thể truyền nhiễm sao?”

“Không biết, nhưng, điểm tâm ngọt trước đó là do Ninh An đưa tới.” Ninh Thuần thành thật trả lời, ý tứ chính là, người hạ độc là Ninh An.

Trong nháy mắt Chu Vô Tâm đã nghĩ tới lời lão ma ma đã từng nói với mình, nhớ tới bộ dạng đau đớn của Bắc Vọng khi độc phát, nhớ tới cơn đau như rút xương lột da mà mình phải chịu, càng nghĩ càng khiến nàng hận Ninh An thấu xương. Nàng run rẩy hỏi: “Vậy có phải sau này ta sẽ giống Bắc Vọng, cứ một khoảng thời gian sẽ phát độc một lần?”

“Ừ.” gương mặt Ninh Thuần không hề dao động cảm xúc, trả lời, chẳng qua trong mắt lại ẩn hiện thương cảm mà Chu Vô Tâm không thể phát hiện.

“Có phải sau này, ta, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong?”

“Ừ.”

“Thuốc lúc này chàng cho ta uống, không thể trị được sao?”

Ninh Thuần lắc đầu: “Cái này chỉ có thể giúp người giảm bớt đau đớn, không thể trị tận gốc.”

“Vậy tại sao Bắc Vọng lại không uống?”

“Hắn không có.” Ninh Thuần lạnh nhạt nói, còn theo đó mà nhét bình sứ vào tay Chu Vô Tâm.

Tin này thật sự khiến nàng vô cùng chấn động, đến mức tâm tình rối loạn không thể nhanh chóng bình tĩnh lại: “Tiểu Ninh Thuần, chàng nói thật cho ta biết, ta sẽ chết sao?”

“Mỗi người đều sẽ chết.”

“Ý ta là, ta không thể chết một cách bình thường sao? Hay là nói ta phải chết trẻ? Hoặc nói rõ cho ta biết ta có thể sống được bao lâu, ba năm? Nhiều hơn hoặc ít hơn?”

“Không biết.” Vấn đề này Ninh Thuần thật sự không có cách nào trả lời nàng, là ba năm hay năm năm, hoặc là ba mươi năm hay năm mươi năm? Chuyện này hắn không thể quyết định được. Cũng có khi có một ngày nàng sẽ không chịu được những đau khổ này mà tự vẫn, hay là chất độc trong cơ thể nàng xảy ra biến hóa, sớm cướp đi tính mạng nàng, v.v...Hắn cũng khó mà dự đoán được.

Khấp thiên hạ hắn chỉ biết mình Bắc Vọng trúng phải loại độc này, hiện tại coi như có thêm một người nữa là nàng, mà nhận thức của hắn về loại độc này, cũng chỉ dừng lại ở chỗ Bắc Vọng.

Vì thế, hắn không thể cho nàng bất cứ khẳng định chắc chắn nào.

Mà Chu Vô Tâm không nhận được câu trả lời xác thực từ Ninh Thuần, cho rằng hắn đang ngầm thừa nhận suy đoán của nàng. Nghĩ đi, đột nhiên có một ngày không hiểu tại sao mình trúng độc, còn biết rõ thời gian sống của mình có hạn thì người đó sẽ có cảm thấy như thế nào?

Còn có thể bình tĩnh sao?

Chu Vô Tâm không thể.

Nàng thừa nhận nàng hoảng rồi.

Nàng sợ.

Nàng không muốn chết.

Nàng vẫn còn rất quyến luyến với thế giới này nên sao có thể chịu chết như vậy?

Huống chi, đây còn là kiểu đau đớn đến chết!

Muốn nàng tự vẫn?

Nàng không làm được. Nàng không có can đảm để làm điều đó.

Nhưng lẽ nào nàng chỉ có thể chấp nhận kết cục như thế?

Thời khắc này, nàng bỗng nhiên hiểu rõ tâm tình của Bắc Vọng, cũng hiểu rõ nỗi tuyệt vọng của hắn.

Ninh Thuần biết nàng cần có thời gian để đón nhận hiện thực này, cho nên sau khi nói xong câu đó, hắn lập tức rời khỏi xe ngựa, chỉ để một mình nàng ngồi lại bên trong.

Chu Vô Tâm nhìn xe ngựa trống trơn, nghĩ ngợi: Thế gian này có nhiều chuyện bất ngờ như vậy, ai có thể dự đoán được tương lai?

Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, nở nụ cười: “Nếu đã biết không còn sống được bao lâu thì càng phải cẩn thận, hưởng thụ mà sống, không phải sao? Có gì cần lo lắng chứ, đi được tới đâu hay tới đó, không biết chừng ông trời có mắt lại cho nàng xuyên trở về, như vậy chẳng phải càng tốt ư?”

Vừa tự an ủi mình, vừa tỏ vẻ giống như mọi chuyện không liên quan đến mình, Chu Vô Tâm bình tĩnh bước xuống xe ngựa, nhìn xung quanh: “Ha, nói cũng thật kỳ quái, ta sắp đi rồi mà Ninh Liên cũng không chịu tới tiễn ta một đoạn à?”

Ninh Thuần không ngờ nàng có thể điều chỉnh tâm tình của mình nhanh như vậy thật sự kinh ngạc, trả lời nàng: “Hắn rất bận.”

“À, vậy, Ninh Thuần, chàng trả lại cây quạt này cho hắn giúp ta. Ta thấy bây giờ hắn đã thoát khỏi ám ảnh nên dù ta có giữ cây quạt này cũng không còn tác dụng gì nữa, với lại cái này do mẫu thân hắn để lại, ta cầm cũng không thích hợp.” Nói xong, Chu Vô Tâm lấy cây quạt bạch ngọc trong túi ra, đưa cho Ninh Thuần, Ninh Thuần nhận lấy quạt, gật gù đầu.

Chương 100

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

“Đi thôi.” Ninh Thuận cũng không muốn tiếp tục kéo dài thời gian mà thúc giục Chu Vô Tâm lên xe.

Có điều Chu Vô như Tâm đột nhiên nghĩ tới cái gì, nàng đột ngột quay đầu, thông báo một câu với Ninh Thuận: “Ninh Thuận, chàng chờ ta một chút. Ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Sau đó, cũng mặc kệ Ninh Thuận có đồng ý hay không, vội vàng điều khiển xe ngựa chạy thẳng tới sân Bắc Vọng.

Chu Vô Tâm kiên trì đứng ngoài cửa gọi Bắc Vọng một lúc lâu nhưng vẫn không thấy hắn đi ra, vì thế nàng dứt khoát ôm mấy thứ nàng mang theo trên xe, từng cái, từng cái ném vào sân hắn, đợi đến khi ném xong tất cả, lúc này nàng mới đi tìm thang, hăng hái trèo tường vào.

Bắc Vọng lạnh lùng nhìn hành động của Chu Vô Tâm, nói: “Ngươi tới đây làm gì?”

Chu Vô Tâm không thèm để ý tới khuôn mặt lạnh lùng của hắn, nàng gấp gấp lấy bình sứ Ninh Thuận kín đáo đưa cho mình, nhét vội vào tay Bắc Vọng: “Ta đến để đưa thuốc thập toàn đại bổ cho ngươi.”

Bắc Vọng liếc nhìn bình sứ trong tay, tính ném đi, lại bị nàng hô to ngăn cản: “Này này này, ngươi đừng ném!” Chu Vô Tâm gấp gấp kéo tay hắn, hơi ẩm từ tay nàng lan truyền qua da thịt hắn, khiến động tác của hắn hơi ngừng lại.

“Lần sau, lúc nào độc phát thì nhớ ăn một viên vào, bảo đảm ngươi sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa.”

“Ta không cần.”

“Cần cần. Ngươi nhất định phải uống! Thuốc này rất hữu hiệu!”

Bắc Vọng hơi do dự: “Ngươi lấy ở đâu?”

“Ăn trộm.” Chu Vô Tâm nhìn hắn: “Nếu như ngươi không chịu dùng thì cho dù ta có chết cũng sẽ không buông tha ngươi.”

Mất thấy thời gian không còn nhiều, Chu Vô Tâm nói xong câu này cũng bắt đầu vội vàng thu dọn những đồ vật nàng đã ném vào. Nàng biết, nếu nàng không làm thì chắc chắn Bắc Vọng cũng không để tâm. Nàng vừa dọn dẹp vừa cảm râm với hắn: “Bắc Vọng, ta phải đi.”

Bắc Vọng đứng ở sau lưng nàng, kinh ngạc: “Đi đâu?”

“Ta muốn rời khỏi hoàng cung.”

“Sẽ không trở lại?”

“Không trở lại?”

“...Không biết nữa.” Ai biết có khi nào Ninh Liên lại đột nhiên động kinh mà ‘gô cổ’ nàng vào cung hay không, đến lúc đó không phải nàng đã nói dối Bắc Vọng à.

Một cơn gió đột ngột ngang qua, cuộn bay mái tóc màu đỏ của Bắc Vọng lên, hắn tựa người vào cạnh cửa, trong lòng lan tràn một loại cảm giác mất mát khó hiểu. Bắc Vọng hỏi nàng: “Ngươi tên gì?”

Chu Vô Tâm tức giận nguyền rủa một cái: “Chu Vô Tâm.”

Bắc Vọng khẽ cười lên: “Quả nhiên ngươi cũng giống như tên.”

“Ngươi có ý gì?”

“Ngươi là một con heo ngốc không có trái tim.”

“***.”

“Chú ý cách dùng từ của ngươi.” Bắc Vọng tựa như cười lại tựa như không, hần liếc xéo nàng một cái: “Đừng nói chuyện thô tục như vậy.”

Chu Vô Tâm nghe vậy, tỏ vẻ không quan tâm, nàng tiếp tục công việc đang dang dở trong tay, chẳng qua trên miệng vẫn không quên căn nhắc Bắc Vọng lần nữa: “Bắc Vọng, sau khi ta đi rồi thì ngươi nhất định phải cố gắng chăm sóc chính mình nhé. Nếu ngươi muốn ăn cái gì, cứ dùng cây thang ta để lại để treo ra ngoài tìm đồ ăn, đừng bạc đãi chính mình. Ai muốn cướp đồ của ngươi, ngươi phải đánh kẻ đó, đánh đến mức hần không dám bắt nạt ngươi nữa mới thôi. Ừm, còn người kia, cho dù ông ta là phụ thân ngươi nhưng ngươi cũng phải biết phản kháng, tránh để bản thân chịu thiệt thòi. Còn nữa, thuốc ta đưa ngươi ấy, lúc độc phát thì nhớ uống vào, vừa đau phải lập tức uống ngay...”

Từ trước tới giờ chưa từng có người nào la hét với hần nhiều như vậy, cũng không có ai dám yêu cầu hần làm nhiều chuyện như vậy.

Tuy rằng trước đó nàng và hần thường cãi nhau, nhưng mỗi lần gặp lại, nàng đều có cách khiến hần cảm động. Giống như lần này, cứ sau khi bản thân quyết định sẽ giết nàng, thì lúc nhìn về mặt thân thiết, quan tâm của nàng, hần lại không nổi ra tay.

Nhưng mà, ai bảo Bắc Vọng hần là kẻ có tính khí thất thường chứ!

Cho nên sau khi nghe Chu Vô Tâm căn nhắc xong, hần lại lạnh lùng nói một câu: “Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm.”

Lời này nàng đã nghe nhiều, sớm không còn cảm thấy tức giận như lần đầu tiên, mà trái lại còn cảm thấy giống như hần đang giận lẫy với nàng vậy.

Chu Vô Tâm không hề liếc nhìn hần một cái: “Ta là bà tám hay quản chuyện không đâu, ta tình nguyện.”

Bắc Vọng ha ha cười to, rồi đột nhiên nâng bước, thông thả đến trước mặt nàng: “Ngươi muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là về nhà.”

“Nơi nào?”

“Chu phủ ở Kinh thành. À không đúng, bây giờ ta đang ở chỗ ca ca, có điều vẫn là Chu phủ. Chu phủ là nơi nổi danh nhất thành Đông đây...” Nói được một nửa Chu Vô Tâm đột nhiên nhớ tới Bắc Vọng không thường được đi ra ngoài, cho dù nàng có nói chuyện này thì hần cũng không biết.

Bắc Vọng nhìn về mặt chìm trong suy nghĩ của nàng, khóe miệng khẽ nhếch tạo thành một đường cong tà mị. Chẳng qua nếu lúc này hơi thờ quan thân hần không lạnh như vậy, nụ cười cũng dịu dàng hơn một chút thì hần tuyệt đối có thể mê đảo chúng sinh, khiến bọn họ lâm vào điên cuồng.

Nghĩ đến chuyện Ninh Thuần còn đang đợi nàng, nàng không thể ở lại đây quá lâu. Nàng nghiêm túc nhìn Bắc Vọng, nói lời cuối cùng: “Lúc nào rảnh ta sẽ đến thăm ngươi, ngươi phải giữ gìn sức khỏe!”

Nói xong, bỏ đi như một làn khói.

...

Ninh Thuần điều khiển xe ngựa ra khỏi cung, mãi đến khi đến tận cửa cung, xác định chính mình rốt cuộc cũng thoát khỏi hoàng cung, nàng mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Hoàng cung là nơi bí mật tranh đấu, có thể tránh bao xa thì tránh bấy nhiêu.

Nhưng mà sau khi nàng rời cung, xe ngựa lại không đưa nàng đến phủ Hoảng Thiện, mà là chạy về phía ngoại thành.

Chu Vô Tâm hơi khó hiểu, chuyển mắt hỏi người bên cạnh: “Tiểu Ninh Thuần, không phải chàng tiến ta về nhà sao?”

Ninh Thuần mở mắt ra, lạnh nhạt nói: “Không tiến.”

“Vậy ca ca ta biết chuyện hôm nay ta phải đi không?”

“Biết.”

“Thế chàng muốn đưa ta đến chỗ nào?”

Ninh Thuần nhắm mắt lại, giơ tay như không có ý định trả lời câu hỏi của nàng.

Có điều, may là Chu Vô Tâm không hề đề phòng với Ninh Thuần, nghĩ rằng hần đưa nàng đến chỗ nào giải sầu rồi đến tối lại về phủ nên cũng không truy hỏi nữa.

Nàng tò mò nằm nhòai người bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh tượng dần vụt qua đến khi xe ngựa dừng lại trước một ngôi miếu đồ nát để nghỉ ngơi.

Lúc này, Chu Vô Tâm lại phát tác độc. Ninh Thuần tìm trên người nàng một hồi mà vẫn không tìm thấy bình sứ kia đâu, hần sốt ruột hỏi nàng: “Thuốc ta đưa ngươi đâu?”

Chu Vô Tâm hiểu rõ, bây giờ chất độc trong người nàng sẽ phát tác ngày một lần vào buổi tối, cũng không biết chuyện này sẽ kéo dài bao lâu nữa, đúng là muốn đòi mạng mà! Hơn nữa, đau đớn lần này dường như càng kịch liệt hơn so với những lần trước, lại nghĩ đến Bắc Vọng cũng phải chịu đau đớn

nhều năm như vậy, trong lòng Chu Vô Tâm cảm thấy chua xót không thôi.

Chẳng qua, may mắn, may mắn là cuối cùng nàng cũng có thể thấu hiểu đôi chút về hắn.

Chu Vô Tâm cắn môi, dùng hết sức mới có thể nói thành một câu hoàn chỉnh: “Ta... Ta cho... Cho Bắc Vọng...”

Nghe vậy, cả người Ninh Thuần như bị sét đánh, máu thịt căng chặt, không thể lưu thông.

Lúc đầu hắn cứ nghĩ nàng giúp Bắc Vọng là vì bị dung mạo của hắn mê hoặc, sau nhìn thấy nàng có thể vì Bắc Vọng mà làm tất cả, lại nghĩ nàng đồng tình hắn, nhưng lúc này thì sao, hắn tuyệt đối không ngờ nàng dám đem thuốc cứu mạng mình đưa cho Bắc Vọng!

“Ta... Ta không muốn... Hắn... Hắn phải chịu khổ...” Không thể không nói tình yêu vừa vĩ đại lại vừa mù quáng, cho dù lúc này Chu Vô Tâm đã đau đến chết đi sống lại, nhưng nàng vẫn cắn răng phân tâm, gắng gượng giải thích, chỉ sợ Ninh Thuần sẽ hiểu lầm nàng.

Chẳng qua nàng càng giải thích lại càng không rõ, nói chung, sau khi nghe xong lời nàng, vẻ mặt Ninh Thuần càng thêm khó đoán.

Ninh Thuần ôm nàng vào ngực, không biết nên khóc hay nên cười, thì thào nói: “Người có biết không, người là một người vừa ngây thơ vừa ngốc nghếch.”

Nói xong, cũng không để nàng tiếp tục khổ mà lập tức đánh ngất nàng, ôm nàng thật chặt, không hề buông ra.

Đồng lửa vẫn bập bùng cháy giữa miếu, ánh sáng mờ mịt chiếu rọi xung quanh, bỗng dừng một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay khói bụi vào trong mắt hắn. Hắn khẽ nhắm mắt lại, lại không ngờ hành động này càng khiến mắt hắn đau đớn.

Hạt cát lẫn trong nước mắt, chậm chạp treo ở khóe mắt mà không chịu rơi xuống.

Trước giờ hắn luôn cho rằng thế gian hiểm ác, tình cảm giả tạo, nhưng vào lúc này, nhận định của hắn cuối cùng vẫn bị người phá vỡ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong phòng tràn ngập mùi Đàn Hương, Đàn Hương trong lò cũng đã bị đốt hơn phân nửa, gió vừa thổi đến, tro tàn lập tức tán loạn, thổi bay về phía giường.

Tro bụi bị người trên giường hít vào mũi, khiến người đó đột nhiên ho khan một trận.

Suy nghĩ đầu tiên khi Chu Vô Tâm mở mắt ra là: Ta lại xuyên đến đâu rồi?”

Mà khi nhìn rõ người ngồi trên giường, nàng lập tức phản ứng, trực tiếp từ trên giường lăn xuống.

“Má ơi, Cảnh Lâm, sao ngươi lại ở đây?”

Cảnh Lâm tiếp tục trưng ra khuôn mặt không chút thay đổi, nhấp một ngụm trà, lạnh lùng giải thích: “Nơi này là nhà ta, ta không ở đây thì ở đâu?”

“Nhà ngươi?” OH NO! Không phải nàng chỉ phát độc một hồi sao? Sao đột nhiên lại chạy đến chỗ hắn rồi?

Đây là tình huống gì?

Đây là tình huống thế nào!

“Nơi này là đâu?” Chu Vô Tâm từ dưới đất bò dậy, hỏi.

“Điện Thương Các.”

“Nơi nào?”

“Nhà ta.”

“Phí lời, ý ta hỏi không phải ý này!” Chu Vô Tâm xoa trán: “Ý ta là sao ta lại ở nhà ngươi được?”

“Bởi vì nguoi tình lại ở nhà ta.”

Nói cũng như không.

Cảnh Lâm có cần mỗi lần đều khiến người khác cảm nín không biết nói gì như vậy không hả!

Chu Vô Tâm quyết định nhất định phải làm rõ mọi chuyện: “Cái kia, người đi cùng ta đâu? Hắn ở chỗ nào?”

“Không biết.” Tiếp tục khôi phục gương mặt lạnh lẽo, cứng ngắc như bia đá.

Chu Vô Tâm cúi đầu nhỏ giọng nói thầm: “Không phải Ninh Thuận bỏ lại ta một mình rồi chạy mất chứ? Sao có chuyện ta chỉ mới ngủ một giấc đã bị dời đến nơi khác thế này, thật sự là kỳ quái.”

Hôm nay dường như tâm tình Cảnh Lâm không tệ, tuy sắc mặt vẫn thối như vậy, nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng được xem là người quen cũ, nàng vẫn có chút năng lực có thể gương mặt vừa thối vừa cứng của hắn nhìn ra hắn có chút xiu hải lòng.

Chu Vô Tâm suy nghĩ hồi lâu, đứng lên nói với hắn: “Ta muốn thông báo cho ca ca ta một tiếng. Đến Ninh Thuận cũng không gấp, ta cũng không biết phải làm sao nữa.”

Cảnh Lâm nhìn đã tới trước cửa, lạnh lùng mở miệng: “Ta đã phái người thông báo rồi, Người trong miệng nguoi lợi hại hơn so với những gì nguoi tưởng tượng nhiều. Đừng lo lắng, nguoi cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Vi cọng lông gì chứ?” Tại sao mỗi lần nàng muốn báo bình an đều bị tên Cảnh Lâm đáng ghét này ngăn cản!

“Bởi vì bên ngoài có rất nhiều người đang đuổi giết nguoi.”

Trong lòng Chu Vô Tâm lộp bộp một tiếng: “Tại sao?”

Cảnh Lâm thần nhiên tự đắc đứng dậy, nâng bước lại gần nàng: “Nguoi có biết mình trúng độc gì không?”

“Không biết.” Nhắc đến chất độc trên người, trong lòng Chu Vô Tâm lập tức hơi mất mát, lắc đầu một cái, nhưng rồi đột nhiên hai mắt nàng rực sáng lên, nhìn chăm chăm hắn hỏi: “Nguoi biết? Vậy nguoi có cách nào giải độc giúp ta không?”

Cảnh Lâm lùi ra, cách nàng hơn một mét, rồi mới mở miệng đáp lời: “Đừng dựa vào ta như vậy gần.”

“Nguoi thật nhiều quy củ. Nhanh nói đi, trong người ta là độc gì?”

“Độc trên người nguoi là Thực Hàn Tán, là một loại cực độc hiếm thấy. Trên giang hồ cũng từng có người nghĩ được phương thuốc giải độc, nhưng mà phương thuốc này đã biến mất từ mấy chục năm về trước rồi.” Nói tới chỗ này, Cảnh Lâm hơi dừng một chút, liếc mắt nhìn qua, thấy Chu Vô Tâm không bị chuyện này dọa sợ mới tiếp tục nói: “Hiện nay có người đồn trên người nguoi trúng độc này, vì vậy, để tra ra tung tích Thực Hàn Tán, có rất nhiều người trong chốn giang hồ muốn tìm đến nguoi, mà những người kia, nếu không muốn để loại độc này tiếp tục được lưu truyền thì bọn họ càng phải tìm đến nguoi, cho nên, chỉ có ở đây, nguoi mới an toàn nhất.”

“Vua lừa đảo... Tại sao ta chỉ vừa ngủ một giấc thì đã trở thành kẻ địch chung của giang hồ rồi?”

“Bởi vì, lúc nguoi còn chưa xuất cung, tin tức này đã bị lan truyền ra ngoài... Xưa nay trong cung chưa bao giờ quan tâm đến chuyện giang hồ”

“Please, lúc nói chuyện nguoi để ý thống nhất chủ đề giữa câu đầu và câu tiếp theo được không. Nguoi nói hoàng cung không quan tâm chuyện trong giang hồ vậy tại sao tin tức này còn bị thả ra ngoài?”

Cảnh Lâm liếc nhìn nàng một cái, ý như muốn hỏi đầu óc nguoi có vấn đề à: “Tất nhiên là muốn mượn đao giết nguoi.”

Má ơi, chẳng lẽ lại là ả yêu tinh chuyên hại người, Ninh An!

Nàng ta còn chưa chịu thôi?

Nàng đã dứt khoát xuất cung rồi mà Ninh An vẫn còn không chịu buông tha. Là do nàng ta rảnh rồi đến hoang hay tâm lý biến thái? Đã từng gặp qua kẻ điên nhưng chưa thấy ai điên hơn nàng ta!

“Nè Cảnh Lâm, vậy nguoi có thể giải thích cho ta biết rốt cuộc nhà nguoi có lai lịch gì không?”

Cảnh Lâm nghe nàng hỏi vậy, liếc xéo nàng một cái: “Nguoi có phải là người Ninh quốc không hửm!”

Ngay từ đầu nàng đã không thuộc về nơi này!

“Bớt dài dòng đi, đừng xoay ta vòng vòng như vậy, trả lời vấn đề!”

Giương mặt Cảnh Lâm chìm xuống, chẳng muốn trả lời nàng mà chuẩn bị rời đi.

Chu Vô Tâm phát hiện hành động này của hắn, vội vàng kéo hắn lại: “Aiz, không trả lời thì thôi, làm gì bỏ đi như vậy? Ta còn chưa hỏi xong mà, còn nữa, sao lần trước ngươi cũng không nói tiếng nào đã đi mất hả? Làm ngươi đứng như thế chứ! Ngươi quá không niệm tình nghĩa huynh đệ rồi, báo lại cho ta một tiếng thì chết à!”

Cảnh Lâm đẩy bàn tay đang kéo mình của nàng ra: “Ta không có tình nghĩa huynh đệ với nữ nhân.”

“Ta đang ần dụ, ần dụ đấy, ngươi hiểu không?”

“Ta còn có việc, ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng chạy loạn khắp nơi.”

Chu Vô Tâm bướng bỉnh sáp mặt lại gần: “Nếu ta cứ chạy loạn thì sao?”

“Bị làm thịt thì ta sẽ không chịu trách nhiệm.”

Ngươi, tàn nhẫn? Lại dùng cách này để uy hiếp ta!

Chu Vô Tâm biết nếu Cảnh Lâm đã không muốn nói, thì cho dù có mạnh mẽ cạy miệng hắn, hắn cũng không chịu nói nửa chữ. Quên đi, hắn không nói thì nàng chạy đi hỏi người khác. Nàng không tin, chỉ hỏi lai lịch nhà hắn lại khó như vậy!

Có điều, chân trước Cảnh Lâm vừa đi, chân sau Lục đại phu lại đi vào. Từ khi từ biệt ở Chu phủ, nàng cũng đã lâu chưa gặp lại Chu đại phu. Nàng còn tưởng rằng ông ta vẫn còn ở Kinh thành, chăm sóc hiệu thuốc của ông ta, lại không ngờ ông ta đã đến nơi này rồi. Chuyện kì quái năm nào cũng có nhưng năm nay đặc biệt nhiều.

Khi Chu Vô Tâm vừa thấy Lục đại phu thì ngay lập tức trong lòng nàng đã có loại cảm giác thân thiết như nhìn thấy đồng hương, nàng hưng phấn lao tới lôi kéo ông ta: “Lục đại phu, sao ông cũng ở đây?”

Lục đại phu vuốt vuốt râu mép cười cợt, không có ý muốn trả lời nàng: “Thân thể thế nào? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không có. Không có. Ta vẫn khỏe.” Chu Vô Tâm kích động: “Lục đại phu, ông mau mau nói cho ta biết, rốt cuộc Diễm Thương Các này có lai lịch gì? Tên Cảnh Lâm kia cứ thích thần thần bí bí, chỉ giải thích một chút cũng không chết mà.”

Lục đại phu càng cười càng hiền lành: “Nơi này là Sát Thủ Môn đứng đầu giang hồ.”

“Khụ!” Chu Vô Tâm bị nước miếng của chính mình sặc: “Lẽ nào trong này đều là sát thủ?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao ta lại có cảm giác đưa dê vào miệng cọp nhỉ!”

Lục đại phu cười ha ha: “Yên tâm đi, có Cảnh Lâm ở đây, ngươi sẽ rất an toàn.”

“Hắn?” Nàng sâu sắc cảm thấy Cảnh Lâm là một vị chủ nhân không dựa dẫm được, tiếp tục truy hỏi: “Vậy sao ông cũng ở đây? Chỗ này đến một chút cảm giác an toàn cũng không có.”

“Càng ở lâu, cảm giác an toàn sẽ đến thôi.”

Chu Vô Tâm rất bất đắc dĩ trừng Lục đại phu một chút: “À, Lục đại phu, ông biết Ninh Thuận không, chính là người xuất hiện cùng với ta ấy, hoặc là nói Thất hoàng tử đã đi đâu rồi? Còn nữa, tại sao ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Sau này ngươi sẽ biết.”

Trời ạ, lại thêm một người thích chơi trò thần bí.

“Lục đại phu, ta muốn ra ngoài đi dạo.” Nếu đã biết không ai muốn giải thích cho nàng thì nàng dứt khoát không hỏi. Lục đại phu cũng đã nói rồi, sớm muộn gì nàng cũng biết, vậy không bằng tới đâu hay tới đó, bởi cho dù lúc này có bận tâm thế nào thì cũng không làm gì được.

“Đi thôi.” Lục đại phu chấp tay đứng cạnh nàng: “Có điều, ngươi đi dạo xung quanh nơi này là được, đừng nên chạy loạn.”

“Ta sợ chết, yên tâm, ta không dám chạy loạn đâu.” Chu Vô Tâm gật đầu đồng ý, chẳng qua khi nàng đẩy cửa ra sân, trong nháy mắt nàng đã bị cảnh tượng trước mắt hung hăng chấn động đến!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Edit: Thủy Lưu Ly

Nhìn đám người lít nha lít nhít trong sân, khoảnh khắc khi Chu Vô Tâm xuất hiện, giống như đàn chim bị kinh động, nhất thời bay tứ tán. Tuy rằng chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt nhưng kích thích thị giác mà nó mang lại lại không hề nhỏ. Nếu không thể tưởng tượng, mời tham khảo hiệu quả khi chọc vào tổ ong vò vẽ.

Đợi đến khi Chu Vô Tâm ý thức được mục đích mà những người kia đến đây là vì để vây xem nàng thì nàng mới phát ra một tiếng gào kinh thiên động địa, quý khiếp thần sầu: “Ngao ngao ngao, Lục đại phu, Lục đại phu, đây là tình huống quái quỷ gì vậy? Ông xác định ta đang ở nhà của con người mà không phải vườn thú chứ?”

Lục đại phu bị phản ứng của Chu Vô Tâm chọc cười: “Đừng kích động, đây là lần đầu tiên Cảnh Lâm mang nữ nhân về, vì thế mọi người mới tương đối tò mò đối với người mà thôi.”

Không phải ta cũng chỉ có một lỗ mũi hai con mắt thôi sao, có gì hay mà tò mò: “Chẳng lẽ nơi này chỉ có nam nhân không có nữ nhân?”

“Không, nơi này có rất nhiều nữ nhân.” Lục đại phu cười cười đi tới bên cạnh nàng: “Chỉ có điều mỗi người nơi này điều biết Cảnh Lâm ghét nhất là nữ nhân.”

Bộ dạng kia của hắn không phải chán ghét mà rõ ràng là kết quả do giáo dục có vấn đề gây nên! Thật ra hắn sợ nữ nhân đấy!

Quên đi, sau này chắc hắn còn ở đây dài dài, quen là tốt rồi, quen là tốt rồi.

Sau khi Chu Vô Tâm an ủi chính mình như vậy, nàng hơi nâng đầu, liếc nhìn bốn phía một chút, xác định không còn ai tiếp tục vây xem mình nữa, mới đưa ra yêu cầu với Lục đại phu theo sau: “Đứng rồi, Lục đại phu, ta đói bụng, ông dẫn ta đi ăn một chút gì đi, được không?”

Lục đại phu tỏ vẻ ta biết người sẽ như vậy mà, một bên vuốt vuốt râu mép, một bên dẫn nàng rẽ trái, quẹo phải, mang nàng đến phòng bếp: “Bên trong thứ gì cũng có, người muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.”

Chu Vô Tâm đi vào, cầm lấy một góc cái trắng, cực kỳ bị phấn hời: “Ý ông nói cái gì cũng có có nghĩa là muốn ăn gì thì ta phải tự làm, không có sẵn?”

“Đúng vậy.” Lục đại phu nói chuyện đương nhiên: “Mấy ngày trước đại trù (đầu bếp chính) so độc với người ta, bị trúng độc, lúc này mọi người đều vội vàng chạy đi cứu hắn, cho nên nếu người muốn ăn gì thì phải tự tay làm thôi.”

Thật không hổ là nhà của quái nhân.

Người quái, đến ngay cả trình tự hoạt động của gia tộc cũng quái! Đang yên đang lành lại đi so độc với người ta làm gì! Bình thường một chút sẽ chết à!

Chu Vô Tâm bắt đầu dĩ, chỉ đành tự mình động thủ com no áo ấm, tuy rằng cuối cùng vì độ lửa không nắm giữ tốt, phải ăn một bữa com cháy khét, nhưng cũng may nàng không kén ăn, lấp đầy bụng là được. Vì lẽ đó nàng vẫn có thể ăn ngon lành hết bát com có thể khiến người khác không ngừng ôm trán sợ hãi kia.

Hết cách rồi, dù sao không chết no thì cũng chết đói thôi!

Sau khi com nước xong xuôi, Chu Vô Tâm lập tức mãnh liệt yêu cầu muốn đi dạo xung quanh, bảo là để quen thuộc hoàn cảnh. Tuy rằng Cảnh Lâm có dặn nàng, không cho nàng chạy loạn, nhưng những lúc nàng kích động lên là lập tức ném sạch những lời đó ra sau đầu.

Vì vậy lúc Cảnh Lâm gặp nàng ở ngoài cổng, suýt chút nữa cho rằng bản thân mộng du nên chạy đến sân nàng ở tạm.

Không phải đã nói nàng không được chạy loạn sao? Lỗi tại nàng dùng để làm cảnh à, chạy đi không nói, lại còn tập hợp mọi người đánh bạc, có phải nàng muốn chết rồi hay không? Dám kiểm soát trên địa bàn của hắn! Chỉ hơi đối tốt với nàng một chút là nàng đã nhảy lên đầu hắn ngồi rồi!

“Mau mau, đặt xong rồi tay, đặt cược đặt cược đi...” Chu Vô Tâm một tay đặt trên bàn, một tay lại phe phẩy với đám người, hưng phấn hét to. Nàng đang cùng một đám người chơi trò đặt cược, một mảnh vui mừng. Cảnh tượng này hoàn toàn chênh lệch với không khí nghiêm túc, lạnh lẽo của Điện Thương Các thường ngày.

Cảnh Lâm sầm mặt lại gần nàng, khiến đám người đang vui vẻ, hào hứng, lập tức nhanh chóng khôi phục gương mặt người chết, tập thể cúi đầu đứng một bên, cung kính hô to: “Thiếu các chủ.”

Thiếu các chủ?

Móa, không ngờ nha, thì ra Cảnh Lâm lại là đầu lĩnh của Sát Thủ Môn. Khó trách khi hắn mang một nữ nhân trở về sẽ có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Thiếu các chủ nha! Hắn lại là Thiếu các chủ nha!

Quá vượt sức tưởng tượng của nàng!

“Ngươi ở đây làm gì?” Cảnh Lâm đứng trước bàn, lạnh lùng nhìn Chu Vô Tâm hỏi, cũng nhân tiện kéo nàng lại từ trong khiếp sợ.

“Đánh bạc.” Chu Vô Tâm còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Từ lúc cùng mọi người đánh bạc, nàng lập tức cảm thấy trước đó Cảnh Lâm chỉ nói chuyện giật gân mà thôi. Tuy rằng người nơi này hơi kỳ quái, hơi mặt thiện một chút, nhưng cũng rất dễ ở chung, cho nên sao nàng có thể bị người ta bắt làm thịt được!

“Vèo” một tiếng, ai cũng không nhìn rõ Cảnh Lâm đã ra tay thế nào, chỉ nghe “Rắc rắc” vài tiếng, cái bàn trước mặt Chu Vô Tâm đã nát thành từng mảnh nhỏ. Chu Vô Tâm bị con tức giận đột nhiên xuất hiện của Cảnh Lâm dọa hết hồn, ngay người nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần.

Cảnh Lâm xoay người tiếp tục duy trì gương mặt lạnh tanh, ánh mắt lướt qua mọi người trong sân: “Ai còn dám đánh bạc với nàng, giết không tha.”

Nói xong, đám người kia giật mình một cái, đồng thanh đáp, rồi như đàn chim bị đánh tan, xoạt xoạt lẫn mất, không còn một ai.

Chu Vô Tâm gọi với theo bọn họ: “Ai ai ai, đừng đi mà, các ngươi đừng đi mà!” Nhưng mà đến Cảnh Lâm cũng lên tiếng rồi, nếu bọn họ dám ở lại thì e rằng đến bản thân bị làm thịt thế nào cũng không biết được, cho nên nào dám kéo dài thêm nữa. Chu Vô Tâm thấy có gọi cũng không ai trở lại, nàng lập tức xoay người ồn ào với Cảnh Lâm: “Ngươi làm gì vậy? Vất vả lắm ta mới tìm được chút việc vui, lại bị ngươi dọa chạy cả!”

Cảnh Lâm lười nhìn nàng: “Nơi này là Điện Thương Các, không phải sòng bạc!”

Chu Vô Tâm bĩu môi, được rồi, địa bàn của hần, hần làm chủ. Ai bảo những người kia đều nghe lời hần đây.

Nhưng sau vài lần đi dạo trong phạm vi “hạn chế”, Chu Vô Tâm vẫn phải trở mặt ra đi tìm Cảnh Lâm.

Loại nơi quý dị như Điện Thương Các này so với hoàng cung càng khó ở hơn. Đi tới đi lui, không phải chỗ này phóng ra âm khí thì cũng là nơi đó có cơ quan ngăn chặn, muốn đi đâu cũng phải duy trì một trăm hai mươi phần trăm đề phòng. Vừa rồi nàng mới đi chưa tới một trăm mét đã liên tục bị tổn thương bốn lần. Rốt cuộc nàng đang đi dạo hay đi làm bia ngấm vậy! Chơi chơi cái gì thì cũng phải suy tính bảo toàn tính mạng chút, đúng không!

Vì vật nàng quyết định trực tiếp nói rõ mục đích của mình để Cảnh Lâm giúp đỡ giải quyết.

“Cảnh Lâm à, ta muốn chơi mặt chược.”

Cảnh Lâm liếc xéo nàng một cái, im lặng.

“Cảnh Lâm à, ta muốn chơi xúc xắc.”

Tiếp tục im lặng.

“Cảnh Lâm à, ta muốn chơi éch xanh éch xanh nhảy.”

Im lặng trước sau như một.

“Mẹ kiếp, lão nương muốn giết người!”

Đến lúc này Cảnh Lâm mới ngẩng đầu lên, chịu nói chuyện với nàng: “Giết ai?”

“Ta tự sát!”

“Ồ, đi đi. Trên bàn có dao gọt hoa quả, muốn tự sát thì đi xa một chút, đừng làm chỗ này nhiễm mùi khó ngửi là được.”

“Cha ơi, mẹ ơi, ta đã tạo nghiệt gì vậy, vì cộng lòng gì mà những người ta gặp phải, người so với người càng khó ở chung hơn hã...” Chu Vô Tâm khóc ròng. Sao đến chỗ nào nàng cũng gặp mấy kẻ không bình thường thế! Tại sao đến chỗ nào nàng cũng bị người ta sỉ nhục! Tại sao trước giờ nàng vẫn không gặp được ai thuận mắt chứ!

Không sống nổi mà, không sống nổi mà!

Ninh Thuận à, Ninh Thuận thân ái nhà ta, rốt cuộc thì tại sao chàng lại ném ta lại chỗ này?

Kết quả trận ‘cãi vã’ là Chu Vô Tâm bị Cảnh Lâm vừa trói vừa nhốt trong phòng để nàng tự mình tỉnh táo lại.

Lần trước vì hần bị thương, không thể trừng trị nàng nên mới để mặc nàng gây chuyện trước mặt mình, mà lần này, dù biết tính nàng thích náo nhiệt nhưng dù sao chỗ này là Điện Thương Các, đâu đâu cũng có âm khí, tên độc, nếu cứ để nàng chạy loạn như vậy thì ở một mặt nào đó hần cũng lo lắng sẽ có người trong Điện Thương Các nổi lòng xấu xa với chất độc trên người nàng. Cộng thêm nàng không biết võ công, tâm tư lại ngây ngốc, nói tóm lại nàng khá khiến người ta lo lắng, vì lẽ đó Cảnh Lâm chỉ có thể nhốt nàng một chỗ, tránh cho nàng tiếp tục gây thêm phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103

Edit: Thủy Lư Ly

Chỉ ít, lấy sức uy hiếp của Thiếu các chủ hân, thì trong Điện Thương Các vẫn có thể bảo đảm sự bình an nhất thời của nàng.

Mà thật ra người kia trong miệng Chu Vô Tâm cũng có cùng suy nghĩ với Cảnh Lâm, cho nên lúc Cảnh Lâm nói lại chuyện Chu Vô Tâm bị hân giam lỏng cho Ninh Thuần, hân (Ninh Thuần) cũng rất tán thành mà gật gật đầu: “Vậy cũng tốt.”

Ninh Thuần không cần tự hỏi cũng biết, khi có thể đưa Chu Vô Tâm đến Điện Thương Các, có rất nhiều chuyện đã không còn là chuyện mà bọn hân có thể không chế nữa.

Tin tức Thực Hân Tán trong cơ thể Chu Vô Tâm đã hoàn toàn lan rộng ra ngoài, hiện tại người trên khắp đại lục đều đang tìm kiếm nàng. Mặc khác, Ninh Thuần cũng không bỏ lại nàng để rồi đi một mình, hân vẫn ở bên ngoài Điện Thương Các. Nhìn cảnh mây ngày nay xung quanh Điện Thương Các không ngừng tăng nhân số, Ninh Thuần và Cảnh Lâm đều hiểu, tin tức nàng ở Điện Thương Các đã bị tiết lộ.

Có điều, dù sao Ninh Thuần cũng không phải là kẻ tầm thường: “Có người ở đây, hoàn toàn không cần người Điện Thương Các phải ra tay. Những kẻ vọng tưởng muốn đột nhập vào các đều phải chết!” Cảnh Lâm nhìn Ninh Thuần nói rõ.

Trên mặt Ninh Thuần nhìn không ra bất kỳ biểu cảm gì: “Ta đã đồng ý với Ninh Liên, phải đảm bảo sự an toàn của nàng.”

“Tin tức nàng trúng độc này là từ hoàng cung thả ra. Ta nghĩ chắc hẳn người phải biết là kẻ nào nhỉ.”

“Biết.”

Cảnh Lâm cười u ám: “Xem ra, người kia, không giết chết thì không chịu dừng tay.”

Ninh Thuần nhếch môi, không tiếp lời. Một chén tiếp một chén, dốc cạn rượu trên bàn.

“Người có kế hoạch gì?” Cảnh Lâm im lặng trong chốc lát, lại mở miệng hỏi.

Thật ra Ninh Thuần cũng không biết nên làm gì, hân đã sớm đoán được Ninh An có hậu chiêu, nhưng mà, hân không ngờ Ninh An sẽ làm đến một bước này.

Sau này xảy ra chuyện gì, ai cũng không nói chắc được, trước đây mặc kệ chuyện gì xảy ra, Ninh Thuần đều có thể bình tĩnh phân tích xử lý, nhưng mà lần này, hân lại có thể vì Chu Vô Tâm mà rối loạn tâm trí, cho nên chỉ có thể lạnh nhạt trả lời Cảnh Lâm: “Thuận theo tự nhiên.”

Cảnh Lâm nghe thấy bốn chữ này của hân, có chút ngây người. Hân (Cảnh Lâm) hơi nhướn mày, tuy rằng trong lòng cảm thấy Ninh Thuần có chút kỳ quái, cảm thấy Ninh Thuần hơi khác thường, cảm thấy hân không giống trong lời đồn đại, nhưng cũng không hỏi thêm gì, chỉ lẳng lặng ngồi đối diện hân, hai người mang hai tâm sự riêng mà im lặng uống rượu.

Mà Ninh Liên trong miệng bọn họ, lúc này đang nhìn cây quạt bạch ngọc trong tay đến đờ ra. Công công tâm phúc nhìn thấy gương mặt trần ngập ý cười của hân, hơi khó hiểu hỏi một câu: “Điện hạ, ngài đang nghĩ đến chuyện gì mà vui vẻ vậy ạ?”

Ninh Liên thu cây quạt lại, che giấu ý cười: “Không có gì.”

Công công cảm nhìn tâm trạng thay đổi thất thường của hân, dù bản thân còn tò mò cũng không dám hỏi lại cái gì mà ngoan ngoãn đứng một bên, yên tĩnh nhìn hân phê duyệt tấu chương.

“Đứng rồi, bên ngoài có tin tức gì?” Phê đến một nửa, đột nhiên Ninh Liên ngẩng đầu lên hỏi.

“Có người nói, hiện tại, người trong giang hồ còn đang tìm kiếm Chu cô nương, nhưng mà bọn họ cũng không biết nàng ở đâu. Có người đồn nàng ở Điện Thương Các, nhưng Điện Thương Các cũng không phải là nơi dễ tìm như vậy, hơn nữa, xưa nay Điện Thương Các lấy giết người làm bằng hiệu, trong chốn giang hồ, những sát thủ có tên trong hàng ngũ mười người đứng đầu đều xuất thân từ Điện Thương Các, cho nên rất nhiều người vẫn tương đối sợ hãi nơi đó, không dám manh động xâm nhập.” Công công tiến lên một bước, bẩm báo rõ ràng những tin tức mà sáng nay mới nhận được.

Tuy rằng Chu Vô Tâm đã bị Ninh Thuần đưa ra khỏi cung, nhưng Ninh Liên vẫn còn phái người theo dõi. Ninh An muốn hân không được gặp Chu Vô Tâm, có điều, dù hân không nhìn thấy người, tâm hân vẫn ở chỗ nàng chưa bao giờ rời đi.

Ninh Liên yêu cầu bọn họ phải bám sát nhất cử nhất động của nàng lại cho hân, điều này cũng chứng tỏ trình độ đề bụng của hân đối với Chu Vô Tâm đã vượt xa sự tưởng tượng của đám người dưới trướng hân. Trong cái nhìn của họ, Chu Vô Tâm chỉ là một cô nương bình thường, không có gì kỳ lạ. Nói về tướng mạo, gia thế, chỗ nào có thể xứng đôi với Ninh Liên, thậm chí có thể nói khoảng cách giữa hai người họ là một trời một vực.

Có điều Ninh Liên vẫn một mực chú ý nàng, quan tâm nàng. Hẳn đường đường là Cữu gia danh chấn Kinh thành, có lúc nào không mê đảo được một đám nữ nhân, bây giờ thì hay rồi, hoàn toàn ngược lại.

Loại đề ý này, nếu đặt trên người bất kỳ nữ nhân nào, cũng khiến người khác ghánh tỵ đến phát rồ!

Nhưng mà người mà hấn đề ý kia, lại không chút quan tâm, không chút nào phát hiện, hoàn toàn xem hành động của hấn thành đùa giỡn lưu manh...

Bàn tay đang nắm bút lông của Ninh Liên hơi dừng lại, quá một lúc mới nói: “Đại diện đón Thái tử phi lại đòi thêm một thời gian đi...”

...

Nếu Chu Vô Tâm thật sự ngoan ngoãn để mặc Cảnh Lâm nhốt nàng trong phòng thì e rằng thế giới này đã sớm thái bình rồi.

Cho nên, thừa dịp Cảnh Lâm đi tìm Ninh Thuần, Chu Vô Tâm lén lút tự cởi trói, nhảy cửa sổ chạy ra khỏi phòng.

Nhưng nàng chân trước vừa đặt xuống đất, chân sau còn chưa đứng vững thì một quái vật khổng lồ đã rơi từ trên xuống chỗ nàng. Nàng bị dọa đến mức trượt chân, ngã bịch xuống đất, mà quái vật khổng lồ kia cũng nặng nề rớt xuống sát cạnh nàng.

Chu Vô Tâm chưa kịp đề ý tình hình, chỉ vội vàng bò lên, xoa xoa cái mũi: “Xong rồi, trước thì mất hết mặt mũi, sau lại không thể cứu vãn. Lần này mặt mũi đều bị đập hỏng rồi!”

Mà người nào đó rơi bên cạnh nàng, mới giả chết nửa giây đã từ trên mặt đất bật dậy, hoàn toàn không phát hiện Chu Vô Tâm bên cạnh, mà hung hăng chỉ vào nóc nhà, bắt đầu rít gào: “Túc Ngọc, nha đầu không biết xấu hổ nhà ngươi, đã nói không được phép đập mũi ta mà ngươi còn dám đập!”

Chu Vô Tâm bị những lời này lôi kéo tầm nhìn lên nóc nhà, đồng thời rướn cổ nhìn.

Chỉ thấy, một cô nương mặc quần áo màu xanh lam, bình tĩnh từ nóc nhà bay xuống, trên gương mặt xinh đẹp cũng không quên treo lên một nụ cười chế giễu: “Ồ, ai bảo ngươi quay mũi về phía ta.”

Người kia nghe vậy lại xoắn tay áo tiếp tục rống lên: “Muội muội ngươi, vận công bắt buộc phải xoay người!”

“Ồ, vậy thì ai bảo khi vận công ngươi lại dừng hình lâu như vậy!”

“Đáng chết, nha đầu không biết trời cao đất rộng, xem ta có thay trời mà dạy dỗ ngươi không! Để ngươi biết sự lợi hại của đại gia ta!” Người kia nói xong, chớp mắt rút bội ra kiếm bên hông, vọt người về phía Túc Ngọc. Hai người nhanh chóng lao vào nhau đánh túi bụi còn đạt tới cảnh giới hoàn toàn quên hết hoàn cảnh xung quanh.

Chu Vô Tâm thật sự chỉ biết cầm nín đối với hai kẻ điên này. Sao Điện Thương Các không có ai bình thường vậy!

Chu Vô Tâm đỡ tường cảm thán nửa khắc (1 khắc = 15ph), sau đó mới xoa xoa mũi chạy về hướng ngược lại.

Nhưng khi nàng mới chạy được mấy bước, một sợi tơ từ đâu xuất hiện đã quấn chặt chân nàng, kéo nàng về sau, đồng thời gương mặt người vừa rồi còn đầu đá túi bụi với cô nương áo lam cũng đột nhiên phóng to trước mặt nàng: “Ngươi chính là nữ nhân Thiếu chủ mang về?” Người kia dùng kiếm kề sát nàng, đề phòng nàng chạy trốn, rồi tiếp tục oa oa nói nhảm: “Ha, mà nói ra, gương mặt của ngươi và Thiếu chủ cũng hơi giống nhau.” Nói xong còn quay đầu hỏi cô nương áo lam sau lưng: “Ai, Túc Ngọc, ngươi nói xem, đây có phải là tướng phu thê trong truyền thuyết không?”

Túc Ngọc tức giận trừng hấn ta một cái, nâng bước lại Chu Vô Tâm, cẩn thận đánh giá nàng: “Ánh mắt ngươi mọc gai à, bọn họ giống nhau chỗ nào.”

Trước đây Chu Vô Tâm vẫn cho rằng chính mình rất hòa nhã, rất dễ nói chuyện làm quen với bất cứ người nào, nhưng mà bây giờ nàng mới phát hiện nàng quá đề cao chính mình rồi, toàn bộ người trong Điện Thương Các, hoàn toàn không thể dùng suy nghĩ bình thường đến đối mặt!!!

Thấy nàng không nói lời nào, tên kia lại bắt đầu nói nhảm: “Này, ngươi gọi Chu cái gì nhỉ? Trư Trư? Tâm Trư? Trư Phế?”

(*Trư đọc như Chu, tâm = tim, phế = phổi)

Mí mắt Chu Vô Tâm giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Chu, Vô, Tâm.”

“Gào gào gào, là Chu Vô Tâm à.” Tên kia thu hồi kiếm, dùng vai đụng đụng vai Chu Vô Tâm: “Thấy chưa, ta đã nói ngươi tên là Chu Vô Tâm mà, ta đúng là lợi hại hơn nha đầu Túc Ngọc không tiền đồ kia nhiều. Tin tức của ta rất linh thông đúng không!”

Chu Vô Tâm không thể ở lâu với bọn họ thêm nữa nếu không nàng nhất định sẽ cho mình một đao để tự giải thoát. Nhưng mà, thân là nữ nhân Cảnh Lâm lần đầu mang về, là tiêu điểm của mọi người trong các, sao hấn có thể dễ dàng thả nàng đi như vậy được.

Hôm nay tên kia thật sự có ý định muốn từ từ ôn chuyện với nàng một phen mà, vì thế khi thấy nàng muốn đi, thanh kiếm của hấn lại nhanh chóng kề vào cổ nàng: “Nếu ngươi là nữ nhân Thiếu chủ mang đến thì nhất định sẽ có võ công. So chiêu với nha đầu Túc Ngọc toàn bị nàng ta chơi xấu, nhưng nhìn ngươi chắc không giống nàng, cho nên, chúng ta lên thử vài chiêu đi!”

Chương 104

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm muốn khóc: “Ta không biết võ công!”

“Giờn ta à.” Tên hâm kia tỏ vẻ không tin, cũng mặc kệ Chu Vô Tâm có đồng ý hay không, nhào lên muốn so chiêu với nàng. Ngẫm lại nghề nghiệp hán là sát thủ, công việc là giết người thì sao một Chu Vô Tâm không võ không công như nàng có thể đỡ được.

Tốc độ kia và sức mạnh kia, chỉ cần không cẩn thận một chút thì đã có thể khiến Chu Vô Tâm đi đời nhà ma rồi.

Chu Vô Tâm đến trốn cũng chưa kịp đã bị kiếm của tên hâm này cắt ra một vết thương thật dài trên cánh tay. Khi hán nhìn thấy máu tươi ồ chảy ra từ cánh tay nàng, kinh ngạc hô lớn: “Ai nha, người thật sự không có võ công à. Ta còn chưa ra chiêu gì mà người đã gục rồi.”

Chu Vô Tâm cầm nín nhìn trời, khóc ròng: “Đáng đời người lớn lên chỉ có mỗi gương mặt cứng đờ như xác chết kia!”

“Người còn nói.” Tên hâm tỏ vẻ không hề áy náy, lại còn nhân cơ hội chọt chọt cánh tay nàng vài cái: “Máu người chảy thật nhiều, ta mới đụng vào một chút đã chảy ra nhiều như vậy...” Nói xong còn đề thêm một cái: “Người ăn cái gì bù máu lại vậy, người nhìn đi, mỗi lần ta bị thương đều chỉ chảy chút máu, thật sự không có cảm giác đau đớn gì, nhưng người chảy máu lại có nhiều ý cảnh nha...”

Nếu lúc này trên tay Chu Vô Tâm có kim chỉ thì nàng nhất định phải may miệng hán lại!

Trước đây nàng cảm thấy Ninh Liên nói chuyện đã muốn đòi mạng rồi, bây giờ rốt cuộc nàng cũng hiểu được thật ra hán đã rất ‘hiền lành’!

Chu Vô Tâm nắm lấy tay áo tên hâm trước mặt, cực kỳ thành khẩn nói rằng: “Huynh đệ, nếu đã vậy, những chuyện khác ta không muốn, chỉ hy vọng người đồng ý giúp ta một chuyện thôi, nhé?”

Tên kia bị câu hỏi của nàng làm sững sờ, nhưng vẫn rất sáng khoái vỗ một chưởng vào cánh tay đang bị thương của nàng: “Được rồi, người muốn thế nào, ta sẽ giúp người.”

“Người đừng dối ý nha” Chu Vô Tâm nhìn Túc Ngọc, lại ôm cánh tay, đứng cách xa hán hơn một mét, rồi mới nói với Túc Ngọc: “Ta không muốn gì khác, người làm thật hán giúp ta được không!”

Túc Ngọc ý cười dịu dàng, gật gật đầu: “Đây là tất nhiên.”

“Ha, hai nữ nhân các người sao lại...” Ngay lúc tên hâm kia muốn cãi chày cãi cối, Cảnh Lâm không biết từ đâu lại đột nhiên xuất hiện. Hán đứng trước mặt Chu Vô Tâm, ánh mắt dừng trên vết thương vẫn còn chảy máu của nàng: “Tay người bị sao vậy?”

“Bị gọt chút thôi.”

Tên hâm nhìn gương mặt như người chết của Cảnh Lâm, vội vàng giải thích: “Thiếu chủ, thuộc hạ chỉ tùy tiện luận bàn một chút với nàng thôi. Thuộc hạ không biết nàng không có võ công, thuộc hạ còn tưởng nàng lợi hại giống thiếu chủ.”

Sắc mặt Cảnh Lâm tối sầm, lạnh lùng quét nhìn hán.

Thấy vậy tên hâm lập tức biết điều ngậm miệng nhận sai: “Thiếu chủ, thuộc hạ lập tức đến Tu La Tràng chịu phạt.”

Nói xong, rất tiêu sái xoay người rời đi.

Chu Vô Tâm thật sự không ngờ ánh mắt của Cảnh Lâm lại lợi hại như vậy, chỉ quét qua một cái đã có thể dọa chạy một người, vội hỏi hán: “Tu La Tràng là chỗ nào?”

Cảnh Lâm điểm huyết cảm máu cho nàng, trong mắt rõ ràng lộ ra quan tâm khó che giấu nhưng ngoài miệng vẫn độc như thường: “Mắc mớ gì đến người.”

“Tò mò thôi mà.”

Cảnh Lâm không muốn phí lời với nàng, lúc tên hâm kia ra tay không có do dự nên miệng vết thương rất sâu, hán quay đầu ra lệnh cho Túc Ngọc: “Đem Kim Sang Dược đến đây.”

Túc Ngọc đứng cạnh, khó có thể tin nhìn Cảnh Lâm: Hấn vậy mà lại vì một nữ nhân mà ra lệnh cho nàng làm chuyện như vậy?

Thấy Túc Ngọc chậm chạp không động, giọng điệu của Cảnh Lâm lập tức trở nên thiếu kiên nhẫn: “Còn không mau đi!”

Ánh mắt Túc Ngọc hơi hạ xuống nhưng cũng không quên ác độc dừng trên người Chu Vô Tâm một giây, sau đó mới bắt đầu rời đi.

Chu Vô Tâm bị hơi thở lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện của Túc Ngọc làm cho không hiểu ra sao, chẳng qua nàng vẫn nhân lúc không có người khác, vội vàng mở miệng: “Cảnh Lâm, không cần băng bó đâu. Vết thương nhỏ thôi mà.”

“Ít nói nhảm.” Cảnh Lâm kéo vai nàng, xé tay áo nàng.

Chu Vô Tâm giấu tay bị thương ra sau: “Người xem, chúng ta có thể thương lượng một chuyện trước được không?”

“Hừm?”

“Người đi dâng hương với ta được không? Ta muốn đi cầu phúc. Nơi này đối với ta mà nói chính là một hồi tai nạn. Ở đây, người người đều là sát thủ, mỗi ngày còn cân nhắc làm sao giết người, làm sao luận bàn võ nghệ, làm sao nâng cao tài nghệ, này rất không phù hợp với ta. Cho nên ta muốn cầu Phật Tổ phù hộ một chút, người xem...” Chu Vô Tâm càng nói càng dùng sức, đột nhiên lúc nàng còn chưa nói hết đã cảm nhận được một cơn rét lạnh thổi quét toàn thân. Nàng biết, độc trong người nàng lại đến lúc phát tác rồi.

Cảnh Lâm thấy thế, vội vàng kéo tay nàng, đưa nội lực vào cơ thể nàng.

Nếu cứ tiếp tục ngốc ở đây nàng không chết thì cũng nửa tàn phế. Ở nơi quý quái này ấy mà, ai biết có khi nào lại có người đột nhiên hứng thú kéo nàng ra luận bàn võ nghệ rồi thuận tiện làm thịt nàng hay không, vì vậy nàng nhất định phải tranh thủ cơ hội ra ngoài buông lỏng một chút, giải tỏa một chút.

Nàng cũng không tin Cảnh Lâm sẽ vô tình, sẽ nhỏ mọn như vậy, chỉ với một yêu cầu nhỏ nhỏ của nàng mà cũng không đồng ý.

Tuy hấn nói toàn bộ người trong giang hồ đều đang tìm nàng, nhưng với kiểu người lạc quan như nàng, hơn nữa nàng còn là một kẻ đã xác định không được sống thọ, chết sớm chết muộn cũng là chết, thì còn có gì đáng sợ đâu. Nghĩ vậy nàng càng cố nhẫn nhịn đau đớn trên người, rút bàn tay bị hấn cầm, giấu sau lưng.

Cảnh Lâm kinh hãi: “Người muốn làm gì? Đưa tay cho ta!”

“Người đồng ý cho ta ra ngoài thì ta sẽ đưa cho người.”

“Người có biết bên ngoài rất nguy hiểm hay không?”

“Có người bảo vệ ta, ta không sợ.”

Trong nháy mắt khi nghe được câu nói này, đôi mắt lạnh lẽo của Cảnh Lâm đột nhiên trở nên sâu thẳm khó đoán. Hấn nhìn lớp băng mỏng trên mặt nàng, cũng không kịp nghĩ nhiều, muốn kéo lại tay nàng: “Đưa tay cho ta.”

Trước khi hấn đồng ý với nàng, nàng vẫn quyết định cứng rắn chống đỡ: “Ta sẽ không chạy loạn.”

Cảnh Lâm nhìn đáng vẻ kiên trì của nàng, nhìn nàng bởi vì đau đớn mà toàn thân không ngừng run rẩy, suy nghĩ một chút, chỉ phải đồng ý với nàng: “Được, ta dẫn người đi.”

Nghe câu trả lời chắc chắn của hấn, lúc này Chu Vô Tâm mới thở phào nhẹ nhõm. Trong nháy mắt khi nàng thả lỏng, Cảnh Lâm vội vàng nắm tay nàng, điểm huyết để nàng ngủ thiếp đi, sau đó không ngừng đưa nội lực vào cơ thể nàng, muốn giảm bớt đau đớn cho nàng, mãi đến khi lớp băng mỏng trên mặt nàng tan ra, hấn mới nhẹ tay thả nàng lên giường, nặng nề thở dài một hơi. Chuyến đi này, không biết sẽ gây ra phiền phức thể nào đây...

Chu Vô Tâm không ngờ ngôi chùa đã từng cứu nàng lại gần Điện Thương Các như vậy. Chỉ cần vượt qua một ngọn núi đã có thể tiến vào phạm vi ngôi chùa này. Nàng cứ nghĩ Điện Thương Các cũng giống những môn phái giang hồ khác, ở cách xa Kinh thành lắm chứ, ai ngờ. Khó trách Cảnh Lâm sẽ đồng ý, khoảng cách gần như vậy có khác gì tản bộ sau khi ăn xong đâu.

Ai

Có điều, chỉ cần không phải tiếp tục chịu tội ở Điện Thương Các thì đến đâu Chu Vô Tâm cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Vừa bước qua cửa chùa, nàng đã gấp gấp phóng đi tìm phương trượng: “Phương trượng phương trượng, ta đã về rồi! Ta thay mặt Đảng và nhân dân đến thăm các huynh đệ...”

Lúc Chu Vô Tâm còn chưa chạy tới cửa phòng phương trượng, tiểu hòa thượng nghe được tiếng nàng đã nhào từ trong đại điện ra đón: “Oa, là Chu thí chủ sao, người đã lâu không đến đây rồi, lần này có phải lại bị thương chỗ nào không?”

“Đi đi đi, ta vẫn khỏe, đừng có trù ta! Ai nói cho người chỉ có khi bị thương thì ta mới đến. Không phải vì ta quá nhớ nhưng mọi người nên mới đến thăm sao!”

Tiểu hòa thượng lập tức tỏ vẻ lời nàng không đáng tin. Đúng lúc này, Cảnh Lâm cũng chậm rãi đi vào, tiểu hòa thượng nghiêng người nhìn sang, nháy mắt, nhỏ giọng với nàng: “Chu thí chủ, chẳng lẽ ngươi và Cảnh thí chủ kết thành nhân duyên?”

Chu Vô Tâm vỗ bả vai tiểu hòa thượng, cực kỳ thành khẩn, nghiêm túc đáp lời: “Lão nương vẫn còn độc thân!”

“Nha, sao tốc độ của các ngươi lại chậm như vậy, có điều, trai tài gái sắc thế này, ta thấy cũng sắp thôi. Trước đây lúc Cảnh thí chủ ở tạm trong chùa, chúng ta đã cảm thấy các ngươi rất giống, mà bây giờ gặp lại, đúng là càng xem càng giống.”

Chu Vô Tâm sắp mặt lại gần tiểu hòa thượng: “Ngươi nhìn kỹ lại cho ta, ta giống hần chỗ nào hả?”

Lời Ly muốn nói: Có khi nào 2 ng là anh chị em thất lạc không, dám lắm. (Ly đang thả thính chứ Ly cũng chưa đọc trước mà, chỉ thấy vậy thôi)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Edit: Thủy Lưu Ly

“Tuy rằng ánh mắt các ngươi khác biệt rất lớn, nhưng vẫn rất giống nhau.”

Quên đi, lâu ngày không gặp, hai mắt tiểu hòa thượng có chút vấn đề thôi mà. Nghĩ vậy, Chu Vô Tâm không tiếp tục phí lời với hần mà tiếp tục chạy đến phòng phượng trưng.

Mà vừa nhìn thấy phượng trưng, Chu Vô Tâm lập tức vô cùng hớn hở nói cho phượng trưng biết: “Phượng trưng, ta trúng độc.”

Thật ra mục đích hôm nay nàng đến đây là muốn nhờ phượng trưng xem bệnh cho nàng.

Lúc trước khi nàng và Cảnh Lâm bị thương, mỗi lần đều do phượng trưng chữa trị cho, hơn nữa, phượng trưng lại thuộc loại thể ngoại cao nhân, cho nên, nàng mới cảm thấy nên tìm phượng trưng xem, biết đâu ông ấy lại có cách cứu mạng mình. So với việc ngồi chờ chết thì thử một chút cũng không hại gì.

Phượng trưng thấy nàng trúng độc còn vui vẻ như vậy, rất không biết nói gì mà lắc đầu một cái: “Đưa tay ra, để lão nạp nhìn xem.”

Chu Vô Tâm rất an phận đưa tay để phượng trưng bắt mạch.

Nàng cứ nghĩ sau khi phượng trưng xem xong sẽ nói nàng chấp nhận số phận, ai ngờ phượng trưng vẫn không vội thu tay lại, mà tiếp tục xem mạch, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng u sầu.

Chu Vô Tâm bị vẻ mặt này của ông dọa hoảng, vội vàng dò hỏi: “Phượng trưng, phượng trưng, không phải ta sắp chết chứ? Ánh mắt của ngài thật đáng sợ.”

Phượng trưng hít sâu một hơi, thu tay về, nghiêm túc nói: “Thí chủ trúng độc lúc nào?”

“Mới gần đây, là trong vòng một tháng này, nói chung thời gian cũng không lâu.”

“Lúc phát độc, trên mặt sẽ kết băng sao?”

“Ngài biết.” Chưa bao giờ Chu Vô Tâm cảm thấy kính phục phượng trưng đến vậy, chẳng qua chỉ mới bắt mạch đã có thể nhìn ra điểm quan trọng trong này. Được rồi, ‘đại phu’ ở nơi này có cần phải trâu bò như vậy không!

Chu Vô Tâm lại nhen nhóm ngọn lửa hi vọng một lần nữa: “Phượng trưng, ta còn cứu được không?”

Phượng trưng cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó mới mở miệng: “Có. Nhưng phượng pháp phối chế thuốc giải ban đầu đã bị thất truyền, cho nên hiện tại lão nạp chỉ có thể dùng loại thuốc khác để giải độc cho thí chủ. Thí chủ nhất định phải tập hợp đủ được liệu thì loại độc này mới có thể giải được.”

“Hả, thật sự có cách. Phượng trưng, không phải ngài cố ý muốn an ủi nên mới lừa ta chứ.”

Lúc này, gương mặt u sầu của phượng trưng cũng xuất hiện ý cười: “Người xuất gia không nói dối.”

Chu Vô Tâm cười to lên: “Oa ka ka, nếu độc này thật sự có cách giải vậy Bắc Vọng cũng có hy vọng!”

“Bắc Vọng?”

“Ừm. Ở Kinh thành ta quen biết một người bạn, hắn cũng trúng loại độc này, hơn nữa từ nhỏ đến lớn còn phải chịu ngược đãi nặng nề. Phương trượng nếu ngài có thể giải độc thì quá tốt rồi. Ta chỉ biết phương trượng ngài lợi hại nhất, đúng là một vị thần y!”

Nghe đến đó, ánh mắt phương trượng lập tức trở nên sâu thẳm, im lặng một lát lại nói: “Cho dù có thể tập hợp đủ tất cả dược liệu thì, Chu thí chủ, nhất định thí chủ phải đưa hắn đến đây. Sau khi lão nạp gặp hắn, hiểu rõ tình huống của hắn mới có thể giúp hắn giải độc.”

(Ly: ha ha...)

“Nhất định phải gặp mặt sao?”

“Nếu như không gặp, lão nạp không biết tình huống độc tố trong cơ thể hắn, do đó cũng không thể tìm được cách thích hợp hay phối chế tỉ lệ dược liệu phù hợp làm thuốc giải độc.”

“Chuyện này, để ta suy nghĩ đã...”

Chu Vô Tâm âm thầm hơi khó khăn. Nghĩ lại Bắc Vọng bị giam lỏng trong cung lâu như vậy, nếu có thể ra ngoài thì hắn đã sớm đi rồi: “Nhưng, phương trượng, hắn không tiện ra ngoài.”

Phương trượng cũng không tiếp lời, mà cười cười như xuân về hoa nở: “Nói chung, biện pháp, hắn là có.”

Lúc Chu Vô Tâm rời khỏi phòng phương trượng, nàng không ngờ Ninh Thuần đã đợi sẵn bên ngoài. Nàng kích động vội lại chỗ hắn: “Tiểu Ninh Thuần, chàng đã đi đâu vậy? Sao chàng có thể ném ta lại Điện Thương Các một mình? Tốt xấu gì chàng cũng phải nói cho ta một tiếng chứ?”

Ninh Thuần cười nhạt không trả lời.

Cảnh Lâm đứng cạnh họ, nhìn dáng vẻ thân thiết của nàng với Ninh Thuần, bất mãn nhíu mày lại.

“Đúng rồi, ta có chuyện muốn nói, vừa nãy phương trượng nói cho ta biết, độc trên người ta có thể giải.” Chu Vô Tâm chìm trong trạng thái phấn khởi, vội vàng chia sẻ tin vui này cho hai người.

Ninh Thuần và Cảnh Lâm đều kinh ngạc, khó có thể tin.

Chu Vô Tâm tiếp tục nói: “Đừng ngạc nhiên, ta cũng chỉ ôm tâm tư thử xem thôi lại không ngờ thật sự có cách trị. Phương trượng nói chỉ cần ta tập hợp đủ ba loại dược liệu Đề Linh, Tuyết Cốt, Hắc Liễu này, và phối hợp với những loại dược liệu phụ khác thì có thể giải độc.”

“Ba loại này rất khó tìm.”

Lục đại phu không biết xuất hiện lúc nào, sau khi chờ Chu Vô Tâm nói xong, đột nhiên chen vào một câu.

Vừa nghe tên đã biết ba vị này rất đặc biệt, Chu Vô Tâm cũng đoán được sẽ không dễ dàng tập hợp như thế, nhưng mà: “Lục đại phu, lẽ nào thật sự không tìm được sao?”

“Hắc Liễu ở Điện Thương Các.” Cảnh Lâm bỗng dưng mở miệng. Theo lý đồ nhà hắn sẽ rất dễ lấy ra nhưng lúc này sắc mặt Cảnh Lâm lại đặc biệt u ám.

Chu Vô Tâm nhìn hắn, bị dáng vẻ của bọn hắn quấy nhiễu không yên, có điều Lục đại phu lại rất nhanh khôi phục như cũ, ông ta vuốt vuốt râu mép, nói với nàng: “Vô Tâm. Đừng lo lắng, những vị thuốc này, cho dù phải lên trời xuống đất, bọn họ cũng sẽ tìm về cho ngươi.”

Chuyện dược liệu nói xong, Chu Vô Tâm cũng không muốn kéo dài thời gian mà vội vàng nói với Ninh Thuần: “Đúng rồi, Tiểu Ninh Thuần, Bắc Vọng cũng có thể cứu được. Chẳng qua, phương trượng nói phải gặp mặt hắn thì mới có thể phối chế ra thuốc giải thích hợp. Cho nên, chàng nghĩ cách để Bắc Vọng xuất cung một lần được không, giống như lần trước ấy! Bây giờ Ninh đế cũng bị bệnh, chắc hẳn ông ta không có sức lực đi dẫn vật hắn nữa, chỉ cần hắn đến đây, thì có thể trị hết bệnh cho hắn. Chuyện này thật sự rất tốt...”

Ninh Thuần mím chặt môi, suy nghĩ một chút, đáp lời: “Chắc chắn không?”

“Có có.” Chu Vô Tâm kích động gật gật đầu, lặp lại lần nữa: “Phương trượng nói rồi, chỉ cần tập hợp những dược liệu đã nói thì có thể giải độc!”

Ninh Thuần nhìn vẻ mặt kích động của nàng, lại nghĩ đến dáng vẻ bị dẫn vật nhiều năm của Bắc Vọng, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Ta sẽ nghĩ cách. . .”

...

“Ta sẽ không ra ngoài.”

Một bên khác, cái tên Bắc Vọng khó chơi lại trực tiếp từ chối đề nghị của Ninh Thuần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106

Edit: Thủy Lưu Ly

Từ nhỏ Ninh Thuần đã trưởng thành cùng hấn, sao có thể không hiểu lý do hấn không muốn ra ngoài được.

Bắc Vọng không muốn giết người, nhưng một khi hấn ra ngoài đều sẽ có nhiều người ‘ép’ hấn giết người. Mọi người đều coi hấn là quái vật, từ nhỏ đến lớn, hấn là đối tượng bị người chán ghét, né tránh. Hơn nữa hấn tự ti vì mái tóc màu đỏ của mình, cho nên thà rằng trốn chỗ này chịu ngược đãi cũng không muốn ra ngoài. Tuy rằng hấn luôn tỏ vẻ hấn rất hung ác, nhưng thực tế đây chỉ là cách để hấn che giấu vết thương lòng mà thôi.

Có điều, nếu hấn không ra ngoài thì chất độc trên người hấn...

“Chu Vô Tâm hy vọng ngươi đến.”

Nghe thấy ba chữ Chu Vô Tâm, Bắc Vọng ngẩn người. Trước mắt hấn đột nhiên xuất hiện một gương mặt lúc nào cũng mỉm cười, nhưng hấn vẫn dứt khoát cho tay vào túi lấy ra một bình sứ: “Nói cho nàng biết, sớm muộn gì ta cũng sẽ chết, ta không cần nàng thương hại.”

“Lời này tự ngươi đi nói với nàng đi. Ta sẽ không chuyển lời.”

Bắc Vọng nghiêng đầu nhìn Ninh Thuần, gió thổi bay một đầu tóc đỏ của hấn, làm nổi bật màu da trắng nhợt, cũng che giấu nét mặt bi ai dày đặc của hấn. Qua một lúc lâu, Bắc Vọng mới thu lại bình sứ, theo Ninh Thuần rời cung.

Chu Vô Tâm lo lắng vòng tới vòng lui trước cửa chùa, mà Cảnh Lâm đứng bên cạnh lại có chút chua xót hỏi: “Bắc Vọng có quan hệ gì với ngươi?”

“Bạn bè nha.”

“Chắc không phải bạn bè bình thường nhỉ.”

“Ồ, nói thế nào đây, chỉ cảm thấy hấn là một người rất khó làm bạn.”

“Ngươi rất quan tâm hấn.”

“Ừm, là có chút. Hấn khá khiến người khác không yên lòng. Cũng không biết Tiểu Ninh Thuần có thể mang hấn đến không nữa. Thật là, sao giờ này còn chưa tới vậy?” Chu Vô Tâm một mình cần nhen, lẩm bầm, hoàn toàn không hề chú ý đến sắc mặt càng lúc càng u ám của Cảnh Lâm, thậm chí ngay cả khi hấn tức giận rồi đi nàng cũng không biết.

Mãi đến khi nhìn thấy Bắc Vọng, nàng cũng nhân tiện phát hiện Cảnh Lâm đã sớm đi rồi.

Mà khi Bắc Vọng thì thấy gương mặt quen thuộc kia, trong khoảng khắc, ánh mắt hấn lóe ra chút mừng rỡ nhưng ngoài miệng vẫn cay nghiệt như cũ: “Heo ngớ không có trái tim.”

“Vừa gặp mặt đã muốn ăn đòn phải không? Nếu ta không có tim thì thử người nhìn thấy lúc này chắc chắn là cô hồn dã quỷ!”

“Ta có nói ngươi là quỷ sao? Nghe cho rõ đây, ta nói là heo, ngớ, không, có, trái, tim!”

“Ngươi... .”

Ninh Thuần lạnh nhạt nhìn hai người, hoàn toàn không có ý định muốn đầu vồ mồm với bọn họ. Chỉ có lúc bên cạnh Chu Vô Tâm, Ninh Thuần mới có thể nhìn thấy ý cười chân thật trong mắt Bắc Vọng. Cứ như thế đi, thử hấn thiếu hấn (Bắc Vọng) thật sự quá nhiều rồi.

Lúc này Chu Vô Tâm cũng không kịp quan tâm Ninh Thuần, nàng dứt khoát kéo tay Bắc Vọng đặt lên lồng ngực, chỗ trái tim mình: “Thấy không, cảm nhận tiếng tim đập của ta mạnh mẽ thế nào!”

(Ly: Ha ha..)

Bắc Vọng bị hành động này của nàng dọa sửng sò. Đôi tay ấm áp của nàng chặt chẽ bao vây bàn tay hấn, mà dưới lòng bàn tay hấn là nhịp tim đập vừa mạnh mẽ lại có tiết tấu...

“Bắc Vọng, sao mặt ngươi đỏ dữ vậy?”

Bắc Vọng đột nhiên rút tay về, nhát chân đạp Chu Vô Tâm ra thật xa: “Cút xa một chút! Đừng để ta nhìn thấy ngươi lần nữa.”

(Ly: Được rồi, cảnh này không nên cười nhưng mà =))) ha ha, xác định CVT là con ghê =)))

Vốn Chu Vô Tâm định chờ Bắc Vọng xuất hiện, sẽ lập tức nói chuyện giải độc cho hắn, ai biết hắn lại bỗng dưng nổi điên như vậy. Nàng không dám trêu hắn, nên chỉ có thể cách hắn xa xa một chút, tránh khi hắn không vui lại làm ra chuyện đòi mạng gì đó.

Thấy nàng tỏ vẻ nghe lời, nhưng hắn không có rảnh rỗi mà phí thời gian ở đây, cho nên hắn quyết định nói thẳng vào vấn đề: “Ta không có hứng thú giải độc. Đừng lãng phí thời gian trên người ta.”

Khó khăn lắm mới có thể giải độc, không cần tiếp tục chịu tội, tại sao hắn lại không muốn?

Chu Vô Tâm hoàn toàn không hiểu được, kéo hắn lại hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì không có ai hy vọng ta sống sót.”

“CMN!” Chu Vô Tâm vừa nghe câu này đã giận đến mức vắng tục. Con người sống đều vì chính mình, quan tâm người khác làm gì! Chu Vô Tâm kéo cổ áo của hắn, lớn tiếng gào lên: “Ta cho ngươi biết, nếu ngươi có chết thì cũng phải chết già. Không cho phép ốm chết, độc chết, chết cháy, chết bất ngờ!! Ta muốn người cùng ta sống tiếp. Ngươi dám chết thì chờ xem!”

Chu Vô Tâm luôn có năng lực khiến tâm tình Bắc Vọng bị rối loạn!

Chu Vô Tâm cũng mặc kệ hắn có đồng ý hay không, cứ trực tiếp kéo hắn đến chỗ phương trượng để phương trượng xem mạch cho hắn.

Nhưng ai có thể ngờ, khi nàng vừa ra khỏi phòng phương trượng, Bắc Vọng đã ném luôn phương trượng ra ngoài.

Chu Vô Tâm kinh hãi, vội vàng nâng phương trượng dậy, quát Bắc Vọng: “Ngươi làm gì thế!”

“Ta không cần trị liệu. Cũng không cần bất cứ ai thương hại.”

Xong, sao tên này cứ luôn đề tâm vào chuyện vụn vặt như vậy! Hiện tại nàng muốn cứu hắn, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện thương hại cả!

Lần này Chu Vô Tâm thật sự tức giận rồi, vì không muốn gây chuyện trước mặt mọi người, Chu Vô Tâm thành khẩn xin lỗi phương trượng rồi hung hăng đẩy Bắc Vọng vào phòng, đóng cửa lại.

“Ngươi cho rằng ta còn có thể bị ngươi đánh lần nữa sao?” Bắc Vọng ngăn cánh tay đã vung lên của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chu Vô Tâm đổi sang tay khác lại tiếp tục bị hắn ngăn lại.

Bắc Vọng bức nàng đến góc tường, ghé đầu kề sát nàng, hơi thở nóng rực cũng hoàn toàn phun trên gò má nàng.

Chu Vô Tâm nhìn gương mặt yêu nghiệt, tà khí của hắn, trong đầu không tự chủ được mà xuất hiện tình cảnh hắn phát độc ngày đó, trong nháy mắt, nàng đột nhiên rất hi vọng trên gương mặt này sẽ xuất hiện một nụ cười thật lòng.

“Bắc Vọng, ngươi muốn dùng sự đau khổ của mình để trừng phạt chính mình sao? Để không ngừng nhắc nhở bản thân, ngươi là một sự tồn tại dư thừa, bị người người phi nhổ? Hay là ngươi cảm thấy ngươi đau khổ cả đời thì Ninh đế sẽ khổ sở, sẽ tự trách?” Chu Vô Tâm cũng không thèm quan tâm những lời này của nàng có chọc hắn xù lông không, tiếp tục nói: “Bắc Vọng, sao ngươi lại ngây thơ như vậy! Được rồi, ngươi đã chịu đủ đau khổ rồi, tại sao khi có cơ hội ngươi lại không chịu chấp nhận đây?”

Bắc Vọng dùng sức đẩy nàng ra, vươn tay gỡ thanh kiếm trên giá đỡ trong phòng nhắm vào Chu Vô Tâm: “Nếu ngươi dám nói thêm một câu thì đừng trách ta không khách khí!”

“Ta cho ngươi biết, trời sinh bản tiểu thư là một kẻ cứng đầu, ngươi càng không cho ta nói, ta càng muốn nói.” Dù nói lúc tức giận thì không có bao nhiêu lý trí, cho nên lúc này Chu Vô Tâm cứ muốn liều mạng nói hết những gì mình muốn nói ra: “Ngươi không phải là. . .”

Câu này còn chưa nói xong, thanh kiếm trong tay Bắc Vọng đã đâm thủng mu bàn tay nàng. Gương mặt Bắc Vọng càng lúc càng trở nên đáng sợ, lạnh lùng gầm nhẹ: “Ngươi cút cho ta!”

Đau đớn ập đến khiến nàng nhanh chóng tỉnh táo lại: Hắn vậy mà lại đâm nàng! Không hề nương tay!

Nhưng vì sao trong phòng phương trượng lại treo một thanh kiếm như vậy!!

Chọc Bắc Vọng tức giận hậu quả thật nghiêm trọng!

Bắc Vọng rút thanh kiếm từ lòng bàn tay nàng ra, máu tươi lập tức phun ra như suối. Chu Vô Tâm vội vàng bịt miệng vết thương, đang muốn mở miệng mắng hắn thì Ninh Thuần lại đột nhiên vọt vào, không những thế trong tay hắn còn cầm theo một thanh kiếm dính đầy máu, trầm giọng nói với Bắc Vọng: “Bảo vệ nàng.”

Sau đó, cũng không quan tâm gì nữa mà chạy thẳng ra ngoài.

Lúc của phòng bị đẩy ra, Chu Vô Tâm mới phát hiện không biết từ khi nào trong chùa đã tụ tập rất nhiều người. Nhìn bọn họ tay cầm vũ khí, vẻ mặt hung ác, nàng lập tức cảm thấy không ổn. Vừa rồi cãi nhau với Bắc Vọng nên nàng hoàn toàn không nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài.

Hơn nữa, bọn họ (mấy người Chu Vô Tâm) mới đến đây chưa được bao lâu mà đã có nhiều người tìm đến như vậy sao?

Các vị tăng nhân trong chùa, cộng thêm Cảnh Lâm, Ninh Thuần, đều nghiêm túc đứng về một phía, ngăn cản những người muốn xông vào, mà những người xâm nhập lại không ngừng la hét một câu: “Giao Độc Nhân ra đây, nếu không đồ tự!”

(*Độc nhân = Người trúng độc= nữ chính/ đồ trong đồ sát là giết chóc tàn sát, tự là chùa)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Edit: Thủy Lưu Ly

Nàng mới rời khỏi Điện Thương Các nửa ngày, mà những người này đã tìm được tới đây rồi, có cần kinh khủng như vậy không?

Thích lấy đông bắt nạt ít à??

Sao người trên giang hồ đều đề tiện, thích chiếm tiện nghi của người khác như vậy!

Mà Bắc Vọng cũng không ngờ sẽ có nhiều người xông tới như thế, hơn nữa, nhìn đang dập, nhân số, còn có xu hướng không ngừng tăng thêm.

Một gã đại hán cảm chùi sắc nhìn thấy trong phòng có hai người không tham chiến, cho rằng chính là người bọn họ muốn tìm, lập tức vừa hô to ta tới, vừa vung chùy sắc hung ác vọt vào trong. Mắt thấy chùy sắt của gã sắp đập trúng Chu Vô Tâm, nàng đã vội vàng chạy ra phía sau Bắc Vọng né tránh.

Bắc Vọng lạnh lùng nhìn gã đại hán kia, trong nháy mắt, thanh kiếm trong tay hắn không hề do dự mà đâm xuyên qua cổ họng gã, dính luôn thân thể gã lên trên cửa.

Trước giờ tin tức của Bắc Vọng không được kịp thời lắm, cộng thêm Chu Vô Tâm đã nói mọi người đừng để hắn biết chuyện nàng trúng độc, vì thế, khi nghe đám người kia hô gọi Độc Nhân, hắn cho rằng người bọn họ tìm là mình. Nghĩ vậy, sâu trong đáy mắt hắn lập tức tràn ra ánh sáng khát máu, sau lại nhìn Chu Vô Tâm đang nấp sau lưng mình, cũng không rảnh tính toán với nàng nữa mà hung hăng kéo bàn tay không bị thương của nàng, bước dài ra khỏi phòng.

“Các người mau chạy ra sau núi đi, chúng ta còn có thể chống đỡ thêm một lúc nữa!” Đứng thấy ngày thường bộ dạng phương trượng luôn hiền lành, lương thiện, nhưng một khi trong chùa xuất hiện nguy cơ, ông ta và chúng hòa thượng trong chùa hoàn toàn có thể giết người, tuyệt đối không hàm hồ, qua loa đại khái hay không sát sinh gì gì đó. Thấy hai người Chu Vô Tâm đang lại gần bọn họ, phương trượng lập tức vừa giết người vừa vội vàng hô một câu với hai người.

“Phương trượng, sao chúng ta có thể bỏ lại mọi người mà thoát thân được!” Phiền phức là do Chu Vô Tâm nàng mang đến, nếu lúc này nàng chạy đi như vậy, không phải quá vong ân phụ nghĩa sao?

“Yên tâm đi, đám người ô hợp này muốn diệt tự cũng không dễ ăn như vậy. Đừng chậm trễ nữa, các người đi mau, chúng ta sẽ theo sau!”

Nói xong phương trượng lập tức rơi vào hỗn chiến.

Phiền phức này là do nàng gây nên, nếu nàng nghe lời Cảnh Lâm ở lại Điện Thương Các thì chắc chắn đã không xảy ra chuyện này rồi. Là do nàng đánh giá thấp năng lực của đám người trong giang hồ, lúc này dù có hối hận cũng vô dụng vì thế nàng cũng muốn gia nhập vào vòng chiến.

Cảnh Lâm phát hiện nàng còn chưa đi, một bên giải quyết một tên thừa dịp đánh lén, một bên không kiên nhẫn rống to với nàng: “Đi mau!”

“Ta không thể đi!”

“Người ở đây chỉ liên lụy đến chúng ta thôi, đi đi!”

Tại sao đều phải như vậy, lần trước vì muốn bảo vệ nàng nên Dạ để nàng đi trước, bây giờ, bọn họ cũng muốn nàng đi trước, không! Nàng sẽ không đi.

Nàng thà chết ở chỗ này, cũng quyết không rời đi!

Vì nàng không có võ công, không phải là đối thủ của những người trong giang hồ này, hơn nữa nhân số hai bên chênh lệch quá nhiều, Bắc Vọng vừa phải

đột phát vòng vây vừa phải bảo vệ nàng an toàn nên không thể không xảy ra sơ sót, vì thế, khi Bắc Vọng vừa mới buông lỏng bàn tay kéo nàng, nàng đã lập tức bị một người gầy gò, da dẻ khô nhằn bắt lại, che miệng, lặng lẽ lúi lỏm giấu vào bóng đêm.

Trong đêm khuya, có thể người khác không nhìn thấy, nhưng Bắc Vọng, người thường xuyên hoạt động trong bóng tối, khi Chu Vô Tâm vừa biến mất, hẳn đã có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được phương hướng, đuổi theo.

Vết thương bị Bắc Vọng đâm xuyên trên tay nàng vẫn không ngừng chảy máu, đến mức trong không khí cũng nồng nặc mùi máu tươi ...

Dưới ánh trăng mờ lung, mái tóc màu đỏ của Bắc Vọng tán ra một tầng ánh sáng quý dị.

Lúc khô gầy nhìn thấy hắn, lập tức sợ đến mức trái tim đập chậm vài nhịp: “Người là ai? Là người hay quý?”

Đừng thấy khô gầy ‘sợ hãi’ như vậy nhưng mà sức lực của gã vẫn không nhỏ, cánh tay che miệng Chu Vô Tâm hoàn toàn khiến nàng không có cơ hội nói chuyện, chỉ có thể “Ồ ô ô” giương mắt nhìn.

Thân là dòng dõi Ninh gia, cho dù không được coi trọng, người nào người nấy cũng bá đạo từ trong xương.

Vì thế trong mắt Bắc Vọng, Chu Vô Tâm chỉ có thể bị một mình hắn bắt nạt, cũng chỉ có hắn mới được phép tổn thương nàng, những người khác là cái thá gì, có tư cách gì mà dám làm hại nàng! Bắt nàng!

Nếu không kẻ đó tuyệt đối là đang tự tìm đường chết!

“Thả người ra.” Bắc Vọng mở miệng, âm thanh khàn khàn mà âm u, giống như lần đầu tiên Chu Vô Tâm nhìn thấy hắn. Lại lần nữa nghe thấy giọng điệu này, đáy lòng nàng rét lạnh hơn một nửa.

Tuy khô gầy không biết đối phương là ai, nhưng chỉ cần nghe qua giọng nói của hắn, cũng đã bị dọa đến mức ba hồn bảy vía mất đi ba. Có điều gã vẫn không muốn thả người bản thân phải rất vất vả và mới bắt được này, vì thế gã quyết định dứt khoát lấy ám khí trong người ra, kẻ trên cổ Chu Vô Tâm: “Nếu người dám tiến thêm một bước ta sẽ lập tức giết nàng! Cùng lắm thì đồng vu quy tận!”

Bắc Vọng không phải là người dễ dàng bị uy hiếp như vậy, dù nghe thấy những lời này của khô gầy nhưng hắn chỉ xem như đang nghe chuyện cười, hoàn toàn không nhìn, tiếp tục tiến lên.

Cho nên mới nói thật ra lúc đối địch, thực lực chỉ quan trọng thứ hai, khí thế vượt trên người khác mới là quan trọng nhất. Nhìn đi, không phải khô gầy đã bị khí thế của Bắc Vọng dọa lui về sau sao.

Mà cũng vì thế, trong quá trình lui về sau, bàn tay run cầm cập cầm ám khí của gã, vô tình cắt một đường trên cổ Chu Vô Tâm.

Móa, một chỗ chảy máu còn không đủ lại thêm một chỗ nữa. Sao số nàng cứ thảm như vậy!!!

Vì cọng lông gì mà kẻ bị thương đều là nàng!

Dựa vào ánh trăng, bởi vì nhìn thấy trên cổ nàng xuất hiện vết máu mà Bắc Vọng bất chợt dừng lại. Còn Chu Vô Tâm càng không phải là kẻ chấp nhận bị người khác áp chế, cho nên trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nàng dùng hết toàn bộ sức lực, cong chân, đập cái móng của khô gầy.

(Ly: động tác có độ khó cao quá, Ly không tưởng tượng được =.=)

Ngay khi khô gầy bị tập kích bất ngờ, bàn tay kiềm chế Chu Vô Tâm cũng theo bản năng mà buông lỏng. Lúc này, Bắc Vọng ra tay như quỷ mị, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt khô gầy, mạnh tay đẩy Chu Vô Tâm qua một bên, đồng thời hung hăng bẻ gãy cổ khô gầy.

Nhưng người được cứu là Chu Vô Tâm còn chưa kịp thở dài một hơi, trên chân đột nhiên trượt đi, trọng tâm không ổn, chỉ nghe nàng hét “A” một tiếng, đã bắt đầu trượt từ trên đỉnh núi xuống.

(Ly: Tình tiết kinh điển =.=)

Nghe được tiếng nàng, Bắc Vọng thậm chí còn không kịp nghĩ nhiều, trong khoảnh khắc nàng bị trượt đó, cũng thả người nhảy xuống, đuổi theo nàng...

...

“Bắc Vọng, người có cảm thấy chúng ta nên đổi tư thế này không?”

Hai người đồng thời rơi xuống, không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh, đều bị rơi vào một tán cây. Ở chạc cây chính giữa, Chu Vô Tâm đang ngồi trên bụng hắn, mà tóc nàng lại bị quấn chặt vào cành cây dưới người hắn, khiến cả người nàng hoàn toàn nằm rạp trên người ai đó.

Mà quan trọng nhất, lúc Bắc Vọng té xuống hình như đã bị đụng vào đầu, hôn mê bất tỉnh. Cái cây này cao khoảng hơn mười thước, cho nên Chu Vô Tâm hoàn toàn không dám động đây, chỉ sợ nếu hai người cùng té xuống thì không chết cũng tàn.

Trái chịu đựng phải chịu đựng, rốt cuộc Bắc Vọng cũng bị nàng làm tỉnh, nhưng hắn không hề có tính tự giác, vẫn ôm lấy nàng, hoàn toàn không có dự định muốn trèo xuống.

“Ta nói này, ngươi không chê khó chịu, nhưng mà ta rất khó chịu đó.” Chu Vô Tâm tiếp tục duy trì kháng nghị. Trên tay nàng có thương tích, trên cổ có thương tích, tốt xấu cũng phải băng bó lại đã chứ, không thì nàng mất mạng lúc nào cũng không hay đâu!

“Ai nói ngươi biết ta không khó chịu.” Bắc Vọng bình tĩnh thả cái tay đang ôm nàng ra: “Chân ta bị rút gân nên không có cách nào động.”

Chu Vô Tâm dùng cằm chống đỡ mặt nhìn Bắc Vọng: Ngươi cứ tiếp tục đắc ý đi, nếu ngươi khó chịu thì cười cười làm gì! Mỗi lần đều chỉ biết nói một đằng làm một nẻo. Tình cò nói thật một câu thì sẽ chết à!

Quên đi, không thèm quan tâm hấn nữa, đỡ khỏi bị hấn chọc tức chết. Người Ninh gia, không có một tên nào bình thường cả. Ninh Liên tính khí thất thường, còn vị trước mắt này, quả thật chỉ có hơn chứ không kém!

Chu Vô Tâm rục rịch đầu mình một cái, lại kéo kéo tóc mình: “Vậy ngươi nhòm người lên chút để ta kéo tóc ra cái.”

“Ngươi đè lên ta thì sao ta nhòm dậy được?”

Được rồi là nàng sai rồi?

Nếu không phải hấn nhảy theo, còn kéo theo nàng treo trên cây, hơn nữa, quan trọng là do sai lầm của hấn, cứu người thì cứu đi, đừng dùng sức đẩy như vậy thì nàng đã không phải thê thảm thể này.

Ai, cho nên, mỗ Chu à, nếu Bắc Vọng biết ngươi vong ân bội nghĩa như vậy thì dù ngươi có trăm cái đầu cũng không đủ để hấn chém đầu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Edit: Huyền Phong

Beta: Thủy Lưu Ly

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Chu Vô Tâm không biết làm sao, không thể cứ tiếp tục như vậy mà. Cái tư thế này quá mờ ám rồi, rất khiến người ta bối rối đây có biết không.

Bắc Vọng vòng tay, ôm nàng thật chặt: “Đợi chân ta có sức hơn đã.”

Được rồi, Bắc đại gia đã lên tiếng, nàng chỉ có thể nghe theo.

Chẳng qua, còn chưa tới nửa khắc, Bắc đại gia vốn bình tĩnh rớt cuộc cũng biến thành rít gào: “Ngươi đừng nhích tới nhích lui trên người ta nữa!”

Chu Vô Tâm vô cùng vô tội giải thích: “Tay chân ta bị tê rần cả rồi, cho nên ta mới động dậy một chút cho dễ chịu thôi.”

Dứt lời, tiếp tục điếc không sợ súng mà nhích tới nhích lui trên người Bắc Vọng.

Là một nam nhân đang sống sờ sờ, hành động như vậy của Chu Vô Tâm, hoàn toàn chính là muốn châm lửa! Không thể nhịn được nữa! Bắc Vọng đột nhiên tung người nhảy lên, đập Chu Vô Tâm từ trên cây xuống dưới đất.

Sau đó trong lúc Chu Vô Tâm sợ đến mức chưa kịp hoàn hồn, hấn lại đứng dưới đón được nàng. Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, nhưng ai biết lúc này Bắc Vọng lại tiếp tục thả tay ra, ném nàng xuống đất.

Ninh Liên là dùng ngôn ngữ để dẫn vật, hành hạ tinh thần người khác, còn Bắc Vọng rõ ràng là khiến thân thể và tinh thần cùng bị hành hạ mà!

Chu Vô Tâm xoa mông đứng dậy, liếc nhìn bốn phía, cũng không có tâm trạng cãi nhau với hấn, lo lắng hỏi: “Chúng ta đang ở đâu?”

Bắc Vọng liếc xéo nàng một cái, trả lời: “Không biết.”

“Xong, chúng ta lạc khỏi mọi người rồi.”

Chu Vô Tâm sốt ruột đứng nhảy nhót bên cạnh. Bắc Vọng tỏ vẻ dừng dừng, trên gương mặt yêu nghiệt điên đảo chúng sinh mang theo ý cười yếu ớt, tà mị. Hấn kéo tay nàng, muốn nhìn tình trạng vết thương trên tay nàng.

Nếu không phải Chu Vô Tâm đã quen với tính cách điên cuồng, hay thay đổi thất thường của Bắc Vọng, thì có khi trái tim nàng sẽ bị hành động dụ dỗ

bắt chợt này của hắn làm loạn nhịp.

Cũng may máu trên tay nàng không còn chảy nữa, Bắc Vọng cau mày muốn làm sạch mấy vết máu đông trên miệng vết thương nàng, lại khiến nàng đau đến mức rụt tay về theo bản năng.

“Ngươi co lại lần nữa thử xem!” Bắc Vọng dùng sức kéo tay nàng về, trên miệng còn không quên uy hiếp.

“Đau quá, không lấy không lấy.”

Bắc Vọng ngẩng đầu nhìn nàng, nâng tay nàng lên cao chút nữa, một bên xử lý vết thương, một bên nhẹ nhàng thổi khí.

Chu Vô Tâm dùng bàn tay còn lại dụi mắt, lại dụi thêm lần nữa, mới xác định đây không phải là ảo giác. Vừa định mở miệng khen ngợi hắn vài câu, ai ngờ, hắn lại trực tiếp xé một dây vải từ vạt áo nàng, ý muốn băng bó vết thương cho nàng.

Mà sau khi băng bó xong vết thương trên tay, đoán chừng sự kiên nhẫn của Bắc Vọng cũng không còn bao nhiêu nữa.

Vì thế, khi hắn bắt đầu động tới vết thương trên cổ, Chu Vô Tâm mới không thể không phản kháng liên tục: “Chờ chút, ngươi nhẹ tay chút, sẽ bị xiết chết, xiết chết người đấy...”

Vất vả lắm mới giải quyết xong vấn đề của Chu Vô Tâm, bệnh yêu nghiệt của Bắc Vọng lại bắt đầu phát tác: “Ngươi phải ăn bao nhiêu bột mì thì mặt mày mới trắng thành như vậy.”

“Ngươi nói mà không thấy xấu hổ sao, ai bảo ngươi cứ không có chuyện gì lại đâm ta một đao. Sắc mặt ta trắng như vậy còn không phải vì mất máu quá nhiều à!” Chu Vô Tâm hươ hươ nắm tay trước mặt hắn. Để hắn nhìn xem hậu quả do sự bạo lực của hắn gây nên.

Bắc Vọng dường như rất thích thấy nàng tức giận, nhưng mà, trong nháy mắt, sắc mặt hắn lại đột nhiên thay đổi, vốn đang tràn ngập ý cười dịu dàng lập tức đã biến thành mây đen giăng đầy: “Lăn xa một chút.”

...

Ở nơi rừng hoang nước độc này, bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến choáng váng mà Chu Vô Tâm đi đặc biệt chậm.

Mỗi lần Bắc Vọng quay đầu lại, nàng đều cách hắn rất xa. Nếu không phải đang ngồi trên đá nghỉ ngơi, thì chính là dựa vào thân cây nào đó nghỉ ngơi. Trên gương mặt không còn màu máu của nàng ướt đầm mồ hôi...

Bắc Vọng thực sự không nhìn nổi nữa, đợi đến khi nàng đuối kịp, hắn đột nhiên mở miệng: “Lên đây.” Bắc Vọng ngồi xổm xuống, ra hiệu hắn sẽ công nàng đi.

Chu Vô Tâm cũng không khách khí với hắn, trực tiếp leo lên lưng hắn.

Đừng thấy Bắc Vọng gầy gò, tinh xảo như vậy mà làm, bờ vai hắn vẫn rất rộng rãi, rất ấm áp.

Chu Vô Tâm mệt mỏi không chịu nổi, vừa dựa vào lưng hắn không bao lâu mí mắt đã không chống đỡ được, nặng nề ngủ thiếp đi.

Có điều khi nàng còn chưa ngủ được bao lâu đã bị Bắc Vọng ‘lay’ tỉnh.

Bởi vì, cái tên Bắc Vọng điên khùng này, cứ thế buông tay tay, ném nàng xuống đất.

Chu Vô Tâm không hề chuẩn bị mà bị ngã một cú không hề nhẹ, cũng khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo. Nàng xoa xoa mông rống lên: “Ngươi làm cái gì thế.”

Bắc vọng vén mái tóc đỏ lên, đáp lời: “Mỏi tay.”

Ngủ được một lúc, Chu Vô Tâm cảm thấy khá hơn một tí, sức lực cũng dần dần hồi phục, nhưng bị Bắc Vọng ném tới ném lui như thế, nàng cũng cảm thấy hơi tức giận, thế là lập tức thở hắt hắt, bước nhanh về phía trước.

Có điều khi nàng chưa đi được mấy bước, Bắc Vọng đã kéo nàng ra phía sau, tà tà cảnh cáo nàng: “Đừng lắc lư trước mặt ta.”

Được rồi, Chu Vô Tâm chỉ được đi sau lưng hắn mà thôi.

Chu Vô Tâm bị hắn chinh đến điên rồi: Thật sợ hắn mà.

Cũng không biết hôm nay Bắc Vọng uống nhầm thuốc gì, mà Chu Vô Tâm vừa mới bình ổn lửa giận trong lòng, Bắc đại gia lại lên tiếng: “Ai bảo ngươi cách xa ta như vậy, đứng ở chỗ ta có thể nhìn thấy cho ta!”

Chu Vô Tâm không thể nhịn được nữa, nàng tức đến giờ chân: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào!”

Có điều, nàng vừa gào xong câu này, cảm giác tức giận lập tức bị tình huống trước mắt thay thế. Nàng lườm qua Bắc Vọng, lướt qua hắn, chạy nhanh về

phía trước....

Không ngờ nơi thâm sơn cùng cốc quỷ quái này lại có thôn trang. Đương nhiên lời này cụ thể nên nói thế này, không ngờ sau khi lần từ trên đỉnh núi xuống sẽ có một cánh rừng rộng lớn như thế, càng không ngờ trong rừng lại có một thôn trang hoàn toàn yên tĩnh như vậy.

Trải qua một đêm bị hành hạ, mắt thấy trời bắt đầu sáng dần, lúc này Chu Vô Tâm và Bắc Vọng lại bị lạc khỏi nhóm người, đều trong trạng thái kiệt sức, có thể nhìn thấy một chỗ có thể nghỉ ngơi tất nhiên sẽ vui mừng muốn chết rồi.

Chỉ là, khi Bắc Vọng nhìn thấy thôn trang này, sắc mặt lập tức không mấy dễ chịu, bộ dạng lạnh như băng, bất cứ lúc nào cũng cảnh giác nhìn bốn phía. Chu Vô Tâm lại không biết hấn lo lắng cái gì, cứ hớn hờ chạy về phía trước, tùy tiện tìm một khách điểm, lớn giọng gọi bà chủ.

Bà chủ vẫn còn chưa tỉnh ngủ ra ngoài bắt chuyện với Chu Vô Tâm, muốn dẫn bọn họ lên phòng trên lầu nghỉ ngơi, nhưng Bắc Vọng lại không chịu đi, ghé miệng lại gần tai nàng nói nhỏ: “Ta cảm thấy nơi này có gì đó rất kì quái.”

“Kì quái?” Bây giờ Chu Vô Tâm đã vô cùng mệt mỏi: “Bất kể có cái gì kì quái, trước cứ để cho ta ngủ một giấc đã, được không, thật sự mệt mỏi quá.”

“Không được ngủ.” Bắc Vọng mới không thêm dài dòng với nàng, kéo nàng chạy nhanh ra ngoài.

Thôn trang trong rừng cây vốn cũng không phải chuyện gì quá kỳ quái.

Nhưng mà Bắc Vọng cũng không nói được tại sao, toàn bộ thôn trang này khiến người ta cảm thấy có một loại hơi thở tanh nồng. Loại hơi thở này hẳn thường cảm nhận nhiều nhất sau nhiều năm giết người, cho nên tương đối mẫn cảm với những loại hơi thở tương tự. Một thôn trang tách biệt với bên ngoài lại có loại hơi thở này, có thể không khiến người khác nghi ngờ sao?

Chu Vô Tâm không phát hiện chỗ nào kì quái, nhưng mà, hẳn lại cảm giác được, nếu hẳn cứ như nàng, cái gì cũng không biết thì quá uổng phí những năm tháng hẳn đã trải qua rồi.

Bắc Vọng kéo nàng tới tận nơi bên cạnh thôn trang mới thả nàng ra. Chu Vô Tâm xoa tay bắt đầu đi, hỏi: “Bác đại gia, người có thể để ta ngủ một giấc không? Ta không nhúc nhích nổi nữa, thật sự không nhúc nhích nổi nữa. Người nói khách điểm kia kỳ quái, vậy chúng ta tìm nơi khác ở lại được không? Có thể vào nhà dân mà.”

“Không được.” Bắc Vọng nói như đinh đóng cột: “Không chỉ có khách điểm kia là quái dị không thôi.”

“Người nghĩ nhiều quá rồi.”

Xưa nay Bắc Vọng luôn tin tưởng trực giác của mình, nếu đã có hoài nghi, vậy thì cứ nghe theo cảm giác đi. Nhưng lúc này Chu Vô Tâm lại không thêm quan tâm đến trực giác của hẳn chút nào. Tối nay nàng mất nhiều máu như vậy, cho nên muốn mau mau tìm một chỗ để nghỉ ngơi, mặc kệ hẳn muốn đi đâu, nàng cũng không muốn đi.

Ngày thường tính khí Bắc Vọng rất lớn, lúc này tính khí nàng cũng lớn không kém.

“Ta mặc kệ có kì quái hay không, ta nói cho người biết, ta không đi, ta muốn nghỉ ngơi. Cứ coi như thật sự có gì đó kì quái đi chẳng nữa, người cũng không thể ngăn cản ta nghỉ ngơi.” Chu Vô Tâm tức giận nói xong lại quay trở lại.

Bắc Vọng chỉ cảm thấy nghi ngờ với loại cảm giác quái dị này, cũng không phải rất khẳng định. Vốn hẳn muốn mạnh mẽ kéo nàng đi, nhưng nhìn dáng vẻ đồ tương, cố gắng đi về trước của nàng, hẳn đột nhiên có chút mềm lòng. Dù sao là do hẳn làm nàng bị thương, hẳn cũng phải có trách nhiệm. Đặc biệt nghĩ đến trước đây nàng làm chuyện gì cũng suy nghĩ cho hẳn, mà lần này muốn hẳn đến đây cũng là vì muốn giải độc giúp hẳn, cho nên...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Edit: Huyền Phong

Beta: Thùy Lưu Ly

Quên đi, cứ coi như lần này là do chính mình quá đa nghi.

Bắc Vọng thở dài một tiếng, đi theo sau Chu Vô Tâm, cùng nàng tìm một nhà dân gần đó để xin ở nhờ.

Có điều, trước khi ngủ, Bắc đại gia mắc bệnh yêu nghiệt lại mở cửa chui vào phòng nàng.

“Bác Vọng, ta nói nè, ta đã lớn như vậy rồi, có thể ngủ một mình. Phòng ngui ở cách vách, xin ngui mở cửa quẹo trái được không?” Quả thật Chu Vô Tâm chỉ còn thiếu nước quỳ xuống gọi hấn là đại gia nữa thôi. Nào có ai rảnh rỗi như hấn, phòng mình không ngủ lại tới chen lấn với nàng khờ. Hon nữa, chen thì chen đi, vì cộng lòng gì mà hấn được ngủ giường còn nàng phải ngủ đất vậy!

Lúc này đã là lúc nào rồi, hấn có cần phải tùy hứng như vậy! Có cần phải bá đạo như vậy không hả!

Bác Vọng cũng không nhất thiết phải ngủ cùng phòng với nàng, cũng không muốn làm khó nàng, nhưng mà, nơi này quả thật quá quái dị, hấn không yên lòng để nàng ngủ một mình ở chỗ này. Chẳng qua Bác Vọng hấn nghĩ gì cũng không cần phải nói rõ cho người khác biết, vì thế, bất kể nàng có hiểu lầm hay không, hấn nhất định sẽ ngủ ở đây, duỗi thể nào cũng tuyệt đối không đi.

Dù gì Chu Vô Tâm nàng cũng là một hoàng hoa khuê nữ mà, đã có một tên Ninh Liên rồi, ai ngờ tên Bác Vọng này cũng như vậy!

Chu Vô Tâm lấy chân quần quanh ngui: “Bác Vọng, nếu ngui lại không đi, có tin ta sẽ dùng một tát tát ngui dính lên tường, kéo cũng kéo không ra không!”

Quần áo trên người Bác Vọng đã bị hấn cởi ra, đừng nhìn hấn nhìn qua rất gầy, nhưng lồng ngực dưới mái tóc đỏ kia vẫn rộng lớn, gọi cảm như vậy. Bác Vọng nửa dựa vào giường, tà mị cười lạnh với nàng: “Có bản thì làm cho ta xem”

“Ta...” Chu Vô Tâm liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, được thôi, trời cũng sắp sáng, cùng lắm là chịu hành hạ thêm một đêm nữa vậy!

Chu Vô Tâm thực sự đã buồn ngủ đến không chịu nổi rồi, hon nữa nàng biết cho dù có tiếp tục hao tâm tổn trí với hấn thì chắc hấn cũng không có kết quả gì. Muốn nàng ngủ đất, tuyệt đối đừng mơ tưởng, nghĩ vậy, nàng ôm chân xoay ngang, trực tiếp nằm cạnh Bác Vọng. Vừa dính đầu vào gối, nàng lập tức ngủ quên.

Nhưng lúc này Bác Vọng lại không sao ngủ được.

Vì thế hấn dứt khoát dùng tay đỡ đầu, nghiêng người nhìn nàng. Có điều còn chưa nhìn được bao lâu, ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng đột tiếng vang nhỏ. Bác Vọng nhanh chóng giả vờ ngủ, tập trung chú ý động tĩnh ngoài cửa. Hai mắt hấn khẽ mở ra khe hẹp, quan sát, chỉ thấy đột nhiên có một ống trúc chen qua khe cửa, Bác Vọng nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp rút cây trâm trên đầu Chu Vô Tâm xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm thủng ống trúc kia, đồng thời cây trâm cũng theo quán tính đâm xuyên ra ngoài.

Sau đó, ngoài cửa truyền tới tiếng động như có người ngã xuống đất. Bác Vọng xuống giường, đẩy cửa ra nhìn, bà lão chủ nhà đã bị cây trâm đâm thủng cổ họng.

Bác Vọng muốn đi qua xem thử bà ta đã chết hấn hay chưa, thì đột nhiên có xuất hiện một thiếu nữ khác khóc lớn từ dưới lầu chạy vọt lên. Nàng ta ôm lấy người nằm trên đất khóc than đến tan nát cõi lòng.

Mặc dù Chu Vô Tâm ngủ rất say, nhưng dưới tiếng khóc thảm thiết như vậy, cũng không thể không tỉnh lại. Nàng vội vàng nhảy xuống giường, đi tới, mà khi thiếu nữ kia nhìn thấy nàng, càng khóc lợi hại hơn: “Nương, người chỉ muốn đưa chút điểm tâm cho bọn họ thôi nhưng sao lại chết rồi!.. Nương, con đã sớm nói với người đừng giúp đỡ người xa lạ, sao người không nghe con khuyên bảo. Ông trời ơi, tại sao người tốt lại không được báo đáp thế này...”

Chu Vô Tâm nhìn người trên đất mà đau cả đầu, vội vàng kéo Bác Vọng qua một bên quát lớn: “Sao ngui lại giết người rồi?”

Bác Vọng hoàn toàn không có ý định giải thích đối với việc này, hấn muốn thì giết, cần lý do làm gì! Ai bảo bà ta định trộm gà bắt chó, nhét ống trúc vô làm chi, vì an toàn của bọn họ, giết một người thì đã sao!

Chu Vô Tâm biết việc giết người đã trở thành thói quen đối với Bác Vọng, dù nàng có tức giận, thì có thể làm gì được. Người ta đã khóc thành như vậy, lúc này cũng không phải là lúc cãi nhau với Bác Vọng. Nàng hung hăng nguyệt hấn một cái, vội vàng tháo những thứ đáng tiền trên người đưa cho vị cô nương đang khóc đến đầu lòng kia: “Được rồi, đây là toàn bộ ngân lượng mà ta mang theo, ngui nhận lấy đi, đừng khóc, trước tiên phải an táng cho nương ngui đã.”

Bác Vọng thấy nàng lấy những thứ giá trị trên người đưa cho kẻ khác, lập tức kéo tay nàng, nhét những thứ đó về lại trong lòng nàng, lạnh lùng cảnh cáo: “Không cho phép cho!”

Vốn Chu Vô Tâm không muốn tranh cãi với hấn lúc này, hấn giết nương người ta, bồi thường chút vật chất là chuyện nên làm, vậy mà hấn lại không chịu! Lúc này lửa giận của Chu Vô Tâm đã bị hấn làm bùng lên rồi, nàng gầm nhẹ với hấn: “Thả ta ra!”

Bác Vọng nhìn người đã chết trên đất, động tác hơi dừng lại trong chốc lát, mới lúi Chu Vô Tâm ra khỏi nơi này, nhưng mà những lúc thế này muốn Chu Vô Tâm xem như không có chuyện gì xảy ra là chuyện không thể.

Chu Vô Tâm thoát khỏi tay hấn, nâng tay lên, vung tay, tàn nhẫn cho hấn một cái tát... .

Một tát này của Chu Vô Tâm, khiến những người ở chỗ này đều ngây người.

Bác Vọng hồi phục lại tinh thần, bàn tay nắm lấy tay Chu Vô Tâm chuyển lên cổ nàng, một bộ muốn bóp chết nàng. Chu Vô Tâm đã chọc Bác Vọng xù lông, hậu quả thật khó mà tưởng tượng được. Có thể nàng không phải cố ý, chỉ là do tay nàng không nghe sai khiến mà thôi. Ai bảo hấn giết người còn yên tâm thoải mái như vậy!

Mắt thấy lực siết trên cổ càng lúc càng lớn, Chu Vô Tâm chỉ cảm thấy không khí càng ngày càng mỏng manh, mặc nàng giãy dụa thế nào cũng không có tác dụng.

“Cho dù ta có giết hết tất cả mọi người, thì cũng không tới lượt ngươi dạy bảo ta.” Bắc Vọng nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

Chu Vô Tâm bị siết đến mức sắp tắt thở thì còn nghe lọt hần nói gì, chỉ có thể hung hăng gật đầu. Chỉ có điều, sau khi thiếu nữ đang khóc than kia nghe thấy câu này, bỗng cảm thấy lạnh lẽo từ chân lên đến đỉnh đầu, ánh mắt so với trước càng thêm rét lạnh, khẽ nhích người đến nơi cách hần xa xa một chút.

Nói chung Bắc Vọng cũng không thật sự xuống tay giết Chu Vô Tâm, cuối cùng, hần vẫn thả bàn tay đang bóp cổ nàng ra, ném nàng qua một bên, sau đó, lạnh lùng nhìn người trên mặt đất: “Ngươi không cần tiếp tục diễn kịch nữa.”

Dứt lời định ra tay giết chết nàng ta. Thiếu nữ kinh hãi lùi về sau, Chu Vô Tâm cũng không kịp nghĩ nhiều mà chạy vọt tới ngăn cản trước mặt thiếu nữ, dang tay ra che chở: “Ta không cho phép ngươi giết nàng!”

Bắc Vọng hoàn toàn không tin bà ta dùng ống trúc kia chỉ vì muốn đưa điểm tâm cho bọn họ, tôn chỉ của Bắc Vọng là: “Thà giết nhầm một trăm người, cũng không thể buông tha cho một người. Bằng không, ai biết có thể sẽ mang tới hậu họa gì hay không. Vì thế, hần nhất định phải xuống tay giết chết nàng ta.

“Cút ngay.” Bắc Vọng lạnh lùng cảnh cáo Chu Vô Tâm. Hơi đối tốt với nàng mà nàng đã trèo lên đầu lên cổ hần rồi. Đừng nghĩ rằng nàng quan tâm tới hần thì hần sẽ cho rằng nàng khác với mọi người. Lúc này Bắc Vọng hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi để tiếp tục lãng phí với nàng nữa.

Chỉ có điều, Chu Vô Tâm mới không biết trong lòng hần nghĩ cái gì đâu, nàng nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì: “Ta không tránh.”

Bắc Vọng thực sự bị nàng làm cho tức chết rồi: “Đừng trách ta giết luôn cả ngươi.”

Chu Vô Tâm che chở cho thiếu nữ phía sau: “Bắc Vọng, ngươi nhất định phải làm những việc khiến ta chán ghét ngươi sao? Ngươi...”

Nhưng, Chu Vô Tâm chưa nói hết câu, trên cổ đột nhiên lạnh lẽo, một lưỡi dao đã đột nhiên xuất hiện từ sau lưng, kẻ sát vào cổ nàng...

Chu Vô Tâm cúi đầu nhìn lưỡi dao trên cổ mình, khó tin muốn quay đầu lại, cánh tay lại bị thiếu nữ kia trói lại, không cách nào nhúc nhích được.

A, thì là nàng đã bị trúng kế!

Mất mặt quá, nàng lại hiểu lầm Bắc Vọng.

Chu Vô Tâm khó xử thiếu điều muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào, cũng không có mặt mũi để Bắc Vọng cứu nàng, nhưng mà, mặc nàng có không dám nhìn vào mắt Bắc Vọng thế nào, Bắc Vọng vẫn không khó phát hiện được tâm tình hoang mang khó che giấu của nàng.

À kia trói nàng lại, kéo tới đầu cầu thang, lớn tiếng nói với Bắc Vọng: “Nói ra tung tích của Thực Hàn Tán thì ta sẽ thả nàng.”

Bắc Vọng hí mắt lại, thì ra bọn họ đều vì độc trên người hần mà đến.

Xem ra, chuyện hai người lạc đến đây, đã sớm nằm trong kế hoạch của bọn họ.

Người dân vốn sinh sống trong thôn này có lẽ đã sớm bị những người trong giang hồ giết sạch, mà lúc này, cuối cùng Bắc Vọng cũng hiểu nguyên nhân vì sao nơi này lại có hơi thở tanh nồng như vậy rồi.

Xem ra, trong chốn giang hồ vẫn còn có mấy kẻ có chút thông minh.

Chỉ có điều, cho dù là như vậy, hần nhất định sẽ thua sao?

Bắc Vọng cười yêu mị: “Ta chính là Độc Nhân các ngươi muốn tìm, có bản lĩnh thì ngươi tới đây lấy xem!”

Thiếu nữ huyết sáo một tiếng, xung quanh bỗng nhiên nhảy ra chừng mười đại hán mặc quần áo rực rỡ, bao vây lấy Bắc Vọng.

(Ly: Đang thắc mắc sao nữ chính không phát độc nhỉ =)))

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm không ngờ nơi này còn ẩn giấu nhiều người như vậy, sớm biết nàng nên nghe lời Bắc Vọng, không cố chấp trở lại đây.

Bây giờ thì hay rồi, nàng lại hiểu lầm hắn, tiện đường hại hắn, còn trong vòng hai ngày liên tiếp bị người ta áp chế hai lần!

Lúc này xem như nàng đã hoàn toàn không còn đất dung thân nữa.

Bắc Vọng nhìn xuyên qua khe hở của đám người bao vây hắn, liếc mắt nhìn về mặt tự trách của Chu Vô Tâm, cười càng thêm yêu mỉ. Đến ngay cả thiếu nữ đang uy hiếp Chu Vô Tâm, khi nhìn thấy nét cười mê người của hắn cũng kim lòng không được mà nhịp tim đột nhiên tăng nhanh. Đối với loại mỹ nam tử có dung mạo như tiền này, muốn hoàn toàn miễn dịch là chuyện không có khả năng.

Mà trong nháy mắt lúc ả ta ngậy người đó, Chu Vô Tâm nhanh nhẹn co cổ lại, từ trong cánh tay ả chen ra ngoài, sau đó tăng tốc chạy về hướng ngược lại.

Thiếu nữ thấy Chu Vô Tâm chạy mất, vội vàng lấy lại tinh thần đuổi theo.

Bắc Vọng lợi dụng sơ hở, phi thân xuống lầu, thoát khỏi vòng vây mấy kẻ chặn đường, một chưởng đánh trên lưng thiếu nữ, một tay còn muốn kéo quần áo Chu Vô Tâm lại thành kéo tóc nàng, để nàng lăn về lại trong ngực mình.

Nghĩ xem bị nắm tóc là một chuyện đau đớn cỡ nào. Chu Vô Tâm đau đến nhe răng trợn mắt: “Người làm gì thế? Bộ không thể túm chỗ khác à.”

Lúc này là lúc giương cung bạt kiếm, tuy rằng Bắc Vọng không hiểu sao đột nhiên có nhiều người muốn tìm hắn, cũng không hiểu độc trên người hắn sẽ trở thành đối tượng truy bắt của người trong giang hồ, có điều, từ nhỏ hắn đã bị đuổi giết quen rồi nên cũng không mấy để ý, chẳng qua, hắn lại không muốn để Chu Vô Tâm phải trải qua nhiều tràng giết chóc như hắn vậy.

“Người nhắm mắt lại.” Bắc Vọng vừa đánh nhau với kẻ địch, vừa dặn dò Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm vừa nghe lời này đã hiểu rõ ý đồ của hắn. Rõ ràng những người này đều đến vì nàng, bây giờ thì hay rồi, hai Độc Nhân sát cùng một chỗ, không cần nghĩ cũng biết Bắc Vọng nhất định đã cho rằng người đám người kia tìm chính là hắn. Ai, đúng là tình huống càng ngày càng hỗn loạn, nàng phải làm thế nào thì mới tốt đây!

“Nhắm mắt!” Bắc Vọng nhắc nhở Chu Vô Tâm lần thứ hai.

Chu Vô Tâm biết hắn muốn tốt cho mình, cho nên thành thật nhắm chặt mắt, dùng lỗ tai tỉ mỉ nghe tiếng binh khí va chạm vào da thịt, mãi đến khi tiếng đánh nhau dừng lại, nàng mới cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra.

Những vệt máu, nàng đã không thể bình tĩnh nổi.

Tất cả những người vừa nãy đều ngã vào vũng máu, vài bộ phận chân tay bị chém rời vương vãi xung quanh, nhìn thấy mà ghê người. Chu Vô Tâm nhìn cảnh này, dạ dày cuộn cuộn như dãi sông lấp biển, nếu không phải trước đó nàng chưa ăn gì thì có lẽ lúc này đã bị nôn toàn bộ ra ngoài rồi.

Bắc Vọng khom lưng, dùng kiếm chống đỡ thân thể. Chu Vô Tâm thấy rõ ràng vai hắn chảy máu không ngừng, nàng sợ hãi đến mức vội vàng xông lại chỗ hắn: “Người bị thương? Nhanh để ta nhìn xem!”

Dù sao thời gian này hắn đã không được nghỉ ngơi nhiều, lại phải đối phó với nhiều người cùng lúc như vậy, nên vẫn có chút không chống đỡ nổi, bị thương cũng là điều không thể tránh được, chẳng qua, Bắc Vọng thấy nàng không nghe chỉ huy đã tự ý mở mắt chạy lại, sắc mặt càng thêm u ám, găm nhẹ với nàng: “Ai bảo ngươi mở mắt ra! Nhanh chóng nhắm mắt lại, rút qua một bên cho ta!”

“Để ta nhìn xem ngươi bị thương chỗ nào đã!” Đầu đã bị thế này rồi mà còn muốn nàng nhắm mắt, xem nhưng chuyện gì cũng không xảy ra sao?

Bắc Vọng đẩy nàng ra: “Cút xa một chút, ta không cần ngươi quan tâm.”

Chu Vô Tâm mới không thèm để ý tới hắn.

Ai bảo hai người này đều là kẻ có tính tình bướng bỉnh, chuyện họ đã muốn làm thì không ai có thể cản được.

Nửa đẩy nửa kéo, cuối cùng Chu Vô Tâm cũng kéo được hắn ngồi xuống một chiếc ghế tương đối lạnh lẽo ở nơi này. Cũng may đồ dùng trong nhà vẫn còn đầy đủ. Nàng bưng một chậu nước sạch đến giúp hắn xử lý vết thương, sau đó lại xé quần áo của mình giúp hắn băng bó cầm máu.

Bắc Vọng chăm chú nhìn bộ dạng bận rộn, cẩn thận của nàng, rồi đột nhiên lại thốt ra một câu khiến người ta rất muốn làm thịt hắn: “Bộ dạng ngươi thật khó nhìn.”

“Cái gì?”

“Ta nói nói bộ dạng ngươi rất khó coi.”

Chu Vô Tâm hiểu ra, tên này nhất định lại đang tìm cơ cho tính tình không được tự nhiên của mình. Nàng hung hăng ném mảnh vải đang chấm máu trên

tay xuống đất: “Ta nói cho ngươi biết, so với ngươi đúng là ta xấu hơn một chút, nhưng so với những nữ nhân khác, ta vẫn rất đẹp! Ngươi mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đây! Không có khiêu thẩm mỹ thì đừng mở miệng nói nhảm!”

Nói xong, Chu Vô Tâm còn làm thêm mấy động tác mà nàng tự nhận là đẹp nhất cho hắn xem, lại bị vẻ mặt buồn nôn cộng của hắn tổng kết thành một chữ: “Xấu.”

Chu Vô Tâm bùng nổ, xoay người rời đi. Nhưng ai biết khi nàng chưa đi được mấy bước, Bắc Vọng lại nghệt mặt ra, lạnh lùng mở miệng: “Trở lại tiếp tục băng bó.”

Tên đáng ghét bá đạo! Chỉ cho hắn trở mặt lại không cho phép nàng cúi kính!

Chu Vô Tâm đứng tại chỗ, chống nạnh nhìn hắn: “Không phải ngươi không muốn ta băng bó sao? Sao bây giờ lại muốn? Ngươi có cần tiện như vậy không hả.”

Bắc Vọng hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời, mà dùng một loại ánh mắt áp suất thấp nhìn nàng. Chu Vô Tâm bị ánh mắt như vậy nhìn làm da đầu tê rần, không thể làm gì khác hơn là hì hục trở lại tiếp tục công việc chưa hoàn thành.

“Không cho ngươi làm, ngươi cũng làm, chẳng lẽ không phải ngươi càng tiện hơn ta sao?” Chu Vô Tâm vừa bắt đầu băng bó, Bắc Vọng lại tiếp tục kích thích nàng.

Quên đi, Bắc đại gia là yêu nghiệt, không thuộc về nhân gian, coi như nàng sợ hắn, giả vờ không nghe thấy là được, có điều suy nghĩ một chút, nàng đoán tính tình hắn đột nhiên thay đổi là vì lúc này nàng không tin tưởng hắn, vì thế vội vàng mở miệng nhận sai: “Bắc Vọng, ta trách oan ngươi. Xin lỗi. Lúc này nếu ta nghe lời ngươi thì bây giờ ngươi cũng không bị thương. Là do ta sai, ta có lỗi với ngươi.”

“Hừ.” Bắc Vọng hừ lạnh một tiếng, không thêm đề ý đến nàng.

Chu Vô Tâm nhìn thấy ý cười mơ hồ trên mặt Bắc Vọng, biết hắn không trách mình, nên sau khi băng bó xong, lại tự mình tìm chút thức ăn trong phòng, lấp đầy bụng hai người.

“Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây đi.” Lúc này Chu Vô Tâm cũng không dám tự quyết định chuyện gì nữa, tốt nhất trước khi hành động đều trải qua sự đồng ý của hắn, tránh việc lại chọc phải phiền phức không cần thiết.

Bắc Vọng đứng dậy, dẫn đầu đi trước.

Chỉ có điều đừng nghĩ rằng bọn họ giết hết đám người kia là mọi chuyện đã ổn thỏa, khoảnh khắc khi Bắc Vọng mở cửa đó, Chu Vô Tâm vẫn bị đám người lít nha lít nhít chờ bên ngoài dọa kinh hãi.

“Xong, e rằng toàn bộ người trong thôn đều hành động rồi.” Trong lòng Chu Vô Tâm lộp bộp một tiếng, hấp tấp đóng cửa lại.

Bắc Vọng nhìn không nổi bộ dạng không tiền đồ của nàng, hắn lạnh giọng nói: “Ngươi run rẩy làm gì.”

“Ta sợ chết.” Chu Vô Tâm vô cùng lo lắng đi lòng vòng trong phòng: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ. . .”

Khóe miệng Bắc Vọng nhếch lên thành một nụ cười tà mị: “Ngươi chết rồi ta sẽ chôn cất cho.”

Nói xong, vòng tay ôm eo nàng, đá cửa xông ra ngoài.

Khinh công của Bắc Vọng không tồi, muốn né tránh những người này cũng không phải là việc khó, nhưng dù sao ở đây tụ tập rất nhiều người, mạnh yếu hỗn tạp, muốn cắt đuôi bọn họ cũng không còn là chuyện dễ dàng nữa.

Nếu Bắc Vọng chỉ có một người, muốn thoát hiểm dễ như ăn cháo, có điều lúc này trong ngực hắn còn có thêm Chu Vô Tâm, vì thế tốc độ của hắn tất nhiên sẽ giảm đi không ít.

Thôn trang vốn không lớn, Bắc Vọng phi thân chạy quanh thôn trang hai vòng cũng không thể hoàn toàn thoát khỏi những người này. Chu Vô Tâm một bên không ngừng thở gấp, một bên lại quét nhìn bốn phía tìm kiếm nơi có thể trốn tránh.

Tiếng chém giết càng lúc càng gần, Chu Vô Tâm lại không phải là người có võ công, mặc kệ Bắc Vọng vui hay không vui, hung hãn kéo hắn vào chuồng heo: “Mau, mau, chúng ta mau trốn vào đây.”

Tốt xấu gì Bắc Vọng cũng là hoàng tử, vẫn là một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể chịu trốn tránh trong chuồng heo thế này được. Hông hét cả hình tượng!

Cách thoát thân ở trước mặt còn đề ý mấy thứ vô dụng kia làm gì. Lúc này sức mạnh trong người Chu Vô Tâm đột nhiên bộc phát đến cực hạn, thuận lợi kéo hắn vào chuồng heo, để hắn không có cơ hội vùng vẫy trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Bắc Vọng chạm trúng mềm mại trước ngực nàng, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười. Mỗi lần ở trước mặt hắn, trạng thái của nàng hoặc là chặt vật hoặc là quần bách, tất cả những hình tượng kếm cỏi nhất đều lần lượt biểu diễn trước mặt hắn, mà dường như nàng còn không chút nào tự biết.

Chu Vô Tâm cảnh giác lắng nghe động tĩnh đoàn người như thủy triều lướt qua chuồng heo, mãi đến khi âm thanh đi xa, mới thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng thả cánh tay đang kìm Bắc Vọng ra.

Bắc Vọng dùng mắt liếc xéo nàng, lại nhìn mấy con heo bị nhốt xung quanh, mở miệng hỏi: “Người có cảm tưởng gì khi nhìn thấy huynh đệ tỷ muội của mình?”

“Cảm cái đầu người.”

Chu Vô Tâm đứng bật dậy: “Mau mau, lập tức đi mau, nếu không bọn hắn lại đuổi tới nữa.”

Dứt lời, lập tức đầu vào đấy, nhào lên, vững vàng ôm cổ Bắc Vọng.

Bắc Vọng cũng không kéo dài thời gian nữa mà ôm ngang nàng, cấp tốc phi thân rời khỏi hiện trường.

Sau khi chạy được một lúc lâu, Chu Vô Tâm quay đầu nhìn lại, xác nhận bọn họ không bị đuổi theo nữa, mới mở miệng nói chuyện: “Theo lý thuyết kinh công người tốt như vậy, nếu muốn ra khỏi cung thì đâu phải việc gì khó khăn, nhưng tại sao người lại không muốn đi?”

Bắc Vọng tà tà nhìn nàng: “Ta cần phải giải thích với người sao?”

Nếu ta không hỏi, tính tình người sẽ không thay đổi thất thường nữa à.

Chu Vô Tâm bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm một câu. Tuy Bắc Vọng không nghe rõ, nhưng cũng đoán được không phải lời tốt đẹp gì. Mặt mày hắn lập tức dài ra, bay lên một cái cây, hung hăng ném nàng lên đó còn bản thân lại đáp xuống đất.

Chu Vô Tâm ôm lấy thân cây thật chặt, kêu rên với cái tên đang cười khẩy nào đó: “Vua lừa đảo, Bắc Vọng, người có cần phải thiếu đạo đức như vậy không, oa oa...”

Bên này, Bắc Vọng và Chu Vô Tâm cuối cùng cũng xem như tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, mà một bên khác, sau khi biết tin Chu Vô Tâm bị mất tích khi vào chùa, Ninh Liên lo lắng đến độ rờn rã hai ngày không chịu chợp mắt.

“Điện hạ, thám tử báo lại, trước khi ngôi chùa bị thiêu hủy, Chu cô nương đã mất tích. Nô tài tin rằng, Chu cô nương cát nhân ác có thiên tướng, sẽ không có chuyện gì đâu ạ.” Công công đứng cạnh khuyên nhủ, hi vọng Ninh Liên không quá mức sốt ruột như vậy.

Bây giờ hắn là Thái tử giám quốc, nếu vì một nữ nhân mà đánh mất sự trầm tĩnh, bị truyền ra ngoài thì không phải sẽ trở thành cái đích để mọi người chỉ trích sao?

Có điều Ninh Liên làm sao quan tâm nhiều như vậy: “Nàng không biết võ công, cũng không biết chăm sóc chính mình, lúc thường khi làm việc mà không chịu suy nghĩ trước sau, lúc này mọi người đều đang tìm nàng, nhờ nàng rơi vào tay kẻ gian, vậy phải làm sao bây giờ! Hơn nữa Ninh Thuần và nàng còn lạc mất nhau, người, nhanh chóng điều Hắc Kỵ ra ngoài tìm người cho bản vương! Một khắc cũng không được kéo dài!”

Công công nghe thấy hắn muốn dùng Hắc Kỵ lập tức kinh hãi, vội vàng ngăn cản: “Điện hạ, Hắc Kỵ là tử sĩ đảm bảo an toàn cho người, người không thể phái bọn họ ra ngoài được.”

“Bản vương không dễ chết như vậy, người mau điều người ra ngoài, trợ giúp Ninh Thuần tìm người cho bản vương! Không tìm được nàng thì tất cả đều phải đưa đầu đến gặp! Lập tức đi!”

Cho dù công công có không tình nguyện cỡ nào cũng chỉ có thể nghe lệnh làm việc.

Lúc đóng cửa, công công liếc nhìn người có vẻ ngoài bình tĩnh trong ngày thường lại vì tin tức Chu Vô Tâm mất tích mà tan thành mây khói, không còn chút dáng vẻ của một Thái tử một nước, sâu sắc thở dài một hơi, trong lòng thầm nhủ: Nữ nhân này, không thể giữ...

“Ta đã phái người của Điện Thương Các ra ngoài tìm rồi, chắc bọn họ cũng không đi xa.” Giọng nói của Cảnh Lâm truyền từ ngoài phòng vào, người còn chưa tới nhưng âm thanh cũng đã bản giao rõ ràng.

Ngày đó bị người trong giang hồ vây công tập thể, cuối cùng nếu không phải người của Điện Thương Các tới kịp thì có lẽ bọn họ đã gặp nguy hiểm rồi. Tuy rằng ngôi chùa đã bị thiêu hủy, nhưng chỉ cần người còn sống thì sớm muộn cũng có ngày đòi lại những gì bọn họ đã phải chịu hôm nay.

Chỉ là, không ai ngờ Chu Vô Tâm và Bắc Vọng sẽ mất tích giữa đường. Lúc đầu tuy hai người bị người trong giang hồ bắt đi, nhưng nếu đám người kia thật sự đã tóm được họ thì theo lý thuyết bọn hắn sẽ không tiếp tục trú đóng ngoài Điện Thương Các, vì thế có thể loại trừ khả năng hai người họ đã bị bắt.

Như vậy, nếu không phải bị bắt thì nguyên nhân hai người mất tích chỉ có một: Hai người xảy ra chuyện, tạm thời không tìm được đường trở về, mà lúc này người có thể phái một lượng lớn người đi tìm cũng chỉ có mình Cảnh Lâm.

Bầu không khí bên trong Điện Thương Các bởi vì hai người biến mất mà trở nên đặc biệt nặng nề, nhưng lúc này thái độ của phương trượng lại kỳ lạ hơn nhiều lắm. Ông ta không ngừng hỏi thăm Ninh Thuận về những chuyện có liên quan đến Bắc Vọng, tuy Ninh Thuận có chút hoài nghi nhưng nghĩ rằng ông ta muốn tìm cách giải độc cho Bắc Vọng nên vẫn hỏi gì đáp nấy.

Mà hai người khiến người ta lo lắng kia lại vì bị đuổi giết một đường nên đã vô cùng thành công mà lạc đường!

Cũng vì lúc chạy thoát thân khỏi thôn trang, trên đường hai người không hề để lại cái gì để đánh dấu, bây giờ thì hay rồi, không tìm được đường quay về.

Hơn nữa cách để thoát khỏi khu rừng này, hai người họ càng không biết.

Thật vất vả lắm Chu Vô Tâm mới từ trên cây bò xuống lại gặp khốn cảnh như vậy, đúng là muốn bao nhiêu bắt đắc dĩ lập tức có bấy nhiêu.

Sao nàng đi đến đâu cũng không thoát khỏi vận mệnh khốn khổ như vậy!!!

“Bắc Vọng, bây giờ chúng ta nên làm gì? Nếu cứ không trở về, bọn họ sẽ lo lắng chết.” Chu Vô Tâm ngồi dưới tàng cây, ngẩng đầu hỏi người đang đứng phía trước.

Bắc Vọng nhìn chung quanh, bắt đầu nghiêm túc quan sát địa hình. Dù khu rừng này không giống khu rừng họ đã đi qua lúc trước. Trêu xanh mọc trên thân cây cũng có thể đoán được đây là chỗ không người, khó đảm bảo sẽ không có dã thú qua lại cộng thêm Chu Vô Tâm rõ ràng là người không trông cậy được, cho nên hắn chỉ có thể mau mau nghĩ cách rời đi.

Nhưng mà, lúc hắn còn chưa kịp xác định được phương hướng nên đi, Chu Vô Tâm đã đột nhiên hét ầm lên.

“A a a a a...”

Đàn chim trong rừng cây bị tiếng hét của nàng làm bừng tỉnh, bay loạn lên không trung. Bắc Vọng đột nhiên quay đầu lại, chạy đến trước mặt nàng: “Ồn ào cái gì vậy!”

Chu Vô Tâm ôm đùi ngồi bịch xuống đất: “Ta bị rắn cắn, bị rắn cắn!”

Sắc mặt Bắc Vọng tối lại, liếc nhìn bốn phía: “Rắn đâu?”

“Ta vừa hét một tiếng nó đã bò mất.” Chu Vô Tâm bấu môi trả lời.

Thật ra con rắn kia không có chạy ra, bởi vì nàng hét một tiếng, khiến nó sợ đến mức co người lại, nhưng ngay sau đó nàng đã phát hiện nó cũng chết rồi, là vì đông lạnh thành băng mà chết, bởi vậy mới có thể thấy chất độc Thực Hồn Tán trong người nàng đáng sợ bao nhiêu.

Chu Vô Tâm sợ Bắc Vọng hoài nghi, cho nên chỉ có thể qua loa nói dối.

Bắc Vọng không xác định được rốt cuộc con rắn cắn nàng có độc hay không, mặc kệ thế nào, vẫn rút cây đao nhỏ tiện tay mang theo từ thôn trang kia, cắt lóp vài chỗ nàng bị rắn cắn, đồng thời rạch hình chữ thập trên miệng vết thương, dùng dây buộc tóc quấn ở vị trí trên bắp đùi nàng, sau đó cúi người, muốn hút độc cho nàng.

(Ly: thắc mắc ko phải có thể phân biệt bằng dấu răng sao???)

Chu Vô Tâm vội vàng chống đỡ bờ vai hắn: “Ngươi làm gì thế?”

“Hút độc.”

“Đừng như vậy, nếu có độc thì ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Tốt xấu gì trước kia Chu Vô Tâm cũng biết được ít kiến thức cấp cứu trong sách, cứ trực tiếp hút độc như vậy, nếu lỡ trong miệng hắn có vết thương gì thì người trúng độc sẽ thành hai người!

Bản thân nàng chịu tội thì thôi, không thể lại làm hại đến người khác được.

Bắc Vọng vỗ bỏ nàng tay, cho rằng nàng thật nhiều chuyện, nghĩ thầm bây giờ đã là lúc nào rồi mà còn để ý những chuyện như vậy, cảm thấy hơi hèn giận: “Ít nói nhảm.”

Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, hắn một bên nặn máu, một bên sáp miệng lại gần...

Một chân của Chu Vô Tâm đã hoàn toàn bị tê rần, nhìn động tác như vậy của Bắc Vọng, trong lòng nàng như có thứ gì trôi lên, cùng một loại cảm giác kỳ dị trải rộng toàn thân.

Giương mặt yêu nghiệt vốn tràn ngập tà khí nay lại thêm vài phần hiền đạm và dịu dàng.

“Chất độc đã bị hút sạch.” Bắc Vọng thấy tình hình đã tương đối, mới tùy tiện lau khô miệng, đứng lên: “Chúng ta đi mau. Không thể tiếp tục ở đây nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Đứng dậy theo Bắc Vọng, Chu Vô Tâm lấy lại tinh thần, lớn tiếng gọi hắn: “Ngươi chờ một chút.”

Bắc Vọng quay đầu lại, ngồi xổm xuống, nhìn nàng khó hiểu. Chu Vô Tâm đưa tay ra, giúp hắn lau khô vết máu chưa biến mất trên khóe miệng, ngón tay dừng lại một lát ở bên môi hắn: “Cảm ơn.”

Con ngươi Bắc Vọng hơi động, ghé sát bên tai nàng, thấp giọng nói: “Sau này nhớ phải báo đáp ta.”

“Yes, sir!”

“Nói tiếng người!”

Chu Vô Tâm cười hi hi thả bàn tay chào theo kiểu quân đội xuống: “Yên tâm yên tâm, ta nhất định sẽ báo đáp ân cứu mạng của ngươi!”

Hiếm khi thấy tính tình Bắc Vọng không thay đổi thất thường như vậy. Hắn nhìn nét mặt tươi cười của nàng, không kìm được mà ngay cả nếp nhăn mờ trên da thịt cũng hơi nhếch lên thành những đường cong vui vẻ.

“Tới đây.” Bắc Vọng ngồi xổm xuống dự định cõng nàng đi tiếp.

“Ta có thể tự đi.” Chu Vô Tâm từ chối, nhưng vừa đứng lên, đôi chân tê rần còn chưa lấy lại được sức lực, tiếp tục nặng nề nặng nề té xuống đất.

“Mau lên đây, đừng chậm trễ thời gian.” Bắc Vọng liếc xéo nàng, Chu Vô Tâm hét cách đánh trèo lên lưng hắn để hắn cõng đi.

Chỉ là, khi vừa leo lên nàng đã căng thẳng đến mức ôm chặt cổ hắn.

Bắc Vọng nói lòng cánh tay đang ôm chặt cổ hắn của nàng ra: “Ôm chặt như vậy làm gì?”

“Để phòng ngừa ngươi lại tiếp tục ném ta xuống đất chứ còn gì nữa.”

“Xi!” Bắc Vọng bị logic này của nàng chọc cười vui vẻ, nàng cũng thật là ‘Ngã một lần khôn thêm một lần.’ Cũng biết học thông minh nhỉ.

Nếu Bắc Vọng thật sự muốn ném nàng xuống đất thì dù nàng có ôm chặt thế nào, hắn cũng có thể ra tay được.

Bắc Vọng dùng sức gỡ tay nàng từ trên cổ của mình ra: “Ngươi có phải là heo không!”

Chu Vô Tâm vừa nghe lời này, lập tức tức giận, hung hăng vỗ vai hắn, lớn tiếng nhấn mạnh: “Ta nói lại lần nữa, đại tỷ ta không phải heo, ta họ Chu! Họ Chu! Ta và đám gia súc kia không hề có chút quan hệ nào cả.”

“Đúng là ngươi nhanh vong ân phụ nghĩa thật, mới không bao lâu mà đã không chịu thừa nhận huynh đệ tỷ muội của mình.”

Chu Vô Tâm quả thật bị hắn làm cho tức chết rồi. Hai tay nàng dùng sức, tàn nhẫn nện lên vai hắn để xả hết mối hận trong lòng.

Bắc Vọng đứng lại, lạnh lùng lên tiếng: “Ngươi lại đập loạn một lần nữa xem.”

“Ngươi đúng là tiện tử trong xương tủy. Có thể dùng tùy tiện đưa ra yêu cầu làm khó dễ người khác như vậy được không. Đập hai lần chưa đủ, còn muốn ta đập thêm một lần nữa à.”

Sau đó, hai người một đường ồn ào, một đường tiếp tục tiến về phía trước, khiến khu rừng vốn âm u, yên tĩnh lại vì tiếng cãi vã của hai người mà mất đi vẻ đáng sợ vốn có.

Chỉ là, cây cối trong khu rừng này gần như đều có bề ngoài giống nhau, cho nên dù đã vòng tới vòng vui nhiều vòng, hai người vẫn không thể thoát ra ngoài.

Không khí trong rừng rất ẩm ướt, hơn nữa càng đi sâu vào trong, ánh sáng mặt trời càng ít, cộng thêm lúc này hai người lại ăn đói mặt rét, vì vậy Bắc Vọng dự định trước tìm chút thức ăn để lấp đầy bụng đã rồi mới tiếp tục nghĩ cách. Hắn thả Chu Vô Tâm qua một bên, dặn dò nàng: “Ta đi tìm thức ăn. Người ở đây đợi ta.”

Chu Vô Tâm vô cùng đáng thương kéo tay áo của hắn không cho đi: “Bắc Vọng, người đừng để ta ở lại đây một mình, ta sợ, ta đi cùng với người nhé.”

Bắc Vọng nhìn đáng vẻ kia của nàng, lần đầu tiên trên gương mặt tà mị của hắn xuất hiện ý bất đắc dĩ, chỉ có thể khom người, nâng nàng dậy: “Đi thôi.”

Chỉ có điều, bởi vì vết thương trên đùi Chu Vô Tâm, cho nên tốc độ của hai người đều tương đối chậm. Mắt thấy một gốc cây ăn quả cách hai người không xa lắm, lại đi mất nửa ngày mà vẫn chưa thể tới nơi, mà chỗ chết người nhất chính là, vào lúc này, trời bắt đầu mưa.

Đừng thấy khu rừng này chặn hết ánh sáng mặt trời thì cũng có thể che mưa được!

Chu Vô Tâm dùng ống tay áo lau lung tung trên mặt: “Trời ạ, thật xui xẻo. Trời lại mưa!”

Bắc Vọng nhìn vết thương trên chân nàng một chút, trực tiếp cởi áo khoác đưa cho nàng, sau đó ngồi chồm hổm xuống công nàng nhanh chóng tìm một chỗ có thể tránh mưa.

Mưa càng lúc càng lớn, cuối cùng Bắc Vọng cũng xem như đã tìm được một sơn động có thể tránh mưa.

“Trong này tối tăm như vậy sẽ không có rắn độc, thú dữ hay yêu ma quỷ quái gì chứ?” Chu Vô Tâm đứng trước cửa động không chịu đi vào, nàng sờ sờ da gà nổi trên tay, lẩm bẩm: Còn muốn đi vào? Quá dọa người rồi!

“Lăn vào.” Bắc Vọng không quan tâm nàng có sợ hãi không, bây giờ đã là lúc nào rồi, có thể tránh được lúc nào hay lúc nấy, cho nên không chút nương tay, à không là không chút nương chân đạp nàng vào trong, chỉ có điều hai người cũng không hoàn toàn vào sâu bên trong, mà chỉ chọn ngồi ở mép ngoài sơn động, chỗ có thể che mưa là được.

Chẳng qua có lẽ vì sợ hãi nên Chu Vô Tâm dán chặt vào Bắc Vọng, khi nàng cảm nhận được nhiệt độ của thân thể bên cạnh càng lúc càng hạ thấp thì lập tức ngẩng đầu nhìn sang. Nàng không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, trong lòng lập tức lạnh lẽo: “Bắc Vọng, người mau vào trong đi, sao cả người người lại ướt đầm thế này!”

Lúc không có gió, sơn động này đúng là có thể che mưa, nhưng một khi gió nổi lên, vị trí Bắc Vọng ngồi gần như có thể ngăn chặn cửa động cũng vì thế mà khiến phần lớn nước mưa đều hắt cả lên người hắn. Mà lúc trước vì sợ hãi nên Chu Vô Tâm vẫn luôn chôn đầu không phát hiện, bây giờ nhìn thấy cảnh này, lại phát hiện hắn bởi vì lạnh mà run rẩy, trong lòng nàng cảm thấy đặc biệt khổ sở, khó chịu.

Nhưng cố tình Bắc Vọng lại là một kẻ không chịu hợp tác.

Hắn gỡ tay Chu Vô Tâm ra: “Cút. Đừng đụng vào ta.”

“Ta càng muốn đụng đây.” Lúc này đã là lúc nào rồi mà còn cáu kỉnh! Chu Vô Tâm kéo hắn qua, có điều sức lực của hắn lớn, cho dù nàng có cố gắng kéo cỡ nào hắn cũng không nhúc nhích.

Có điều nếu muốn nàng trở mặt nhìn hắn che mưa cho mình như vậy, nàng lại không chịu được. Thân thể hắn đã lạnh đến mức không thể tìm được chút nhiệt độ mà hắn còn không nói một tiếng, tiếp tục im lặng chống đỡ!

Chu Vô Tâm kéo hắn không được, dứt khoát ôm lấy hắn: “Như vậy cả hai chúng ta sẽ không lạnh nữa.”

Bên hông đột nhiên căng thẳng, một thân thể mềm mại ấm áp cũng áp sát vào. Lúc này hắn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập mạnh mẽ, mà theo lực ôm của nàng càng không ngừng tăng nhanh.

Tay chân Bắc Vọng đột nhiên không biết nên đặt ở chỗ nào, do dự mãi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là vòng ra sau lưng nàng.

Ôm lấy Bắc Vọng, cũng không biết Chu Vô Tâm quá mệt mỏi, hay là giấc ngủ quá tốt, lại ngủ thiếp đi.

Bắc Vọng dùng tay nhẹ nhàng vén ít tóc che trên trán nàng ra sau đầu, khẽ cười thành tiếng: “Heo ngọc nhà người đúng là một chút lương tâm* cũng không có.”

(*Ly: thật ra từ tâm này không hẳn lương tâm mà giống như anh đáng trách chị không có trái tim như tên ‘vô tâm’ của chị, mà cũng có thể nói anh trách chị không chút đề phòng, vô tâm vô tư trong mọi trường hợp, đại khái là vậy ~ có thể hiểu anh đang mắng yêu =)))

Trong rừng rậm mưa đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Cuối cùng trận mưa này cũng xem như đã ngừng lại.

Nhìn thấy mưa tạnh, trên gương mặt anh tuấn của Bắc Vọng lộ ra một nụ cười tà mị, trở tay dờn cánh tay đang ôm eo hấn ra, còn hung hăng đập Chu Vô Tâm một đập để gọi nàng tỉnh dậy: “Đi!”

(Ly: cái đồ biệt nữ =.=!!! có thể hiểu là cái đồ nghiện còn ngại =)))

Chu Vô Tâm đang ngủ say, bị hấn đập tỉnh, dờ khóc dờ cười: “Nếu có một ngày ta hi sinh thì nhất định không phải chết già, ốm chết, hay độc chết mà trăm phần trăm là bị người hù chết.”

Bắc Vọng quay đầu lại cho nàng một nụ cười yêu nghiệt điên đảo chứng sinh: “Nếu như người không ngại, thì ta có thể lập tức tác thành cho người. Để người biết, còn có thêm một khả năng, chính là bị ta giết chết.”

Sau khi mưa tạnh, Chu Vô Tâm và Bắc Vọng tiếp tục lên đường.

Nhưng mà hai người vòng tới vòng lui vẫn không thoát khỏi khu rừng này. Chu Vô Tâm theo sau Bắc Vọng, không ngừng căn nhắc: “Người nói xem nếu chúng ta vẫn không ra được thì làm sao giờ. Ta không muốn làm người rừng! Ta cũng không muốn làm Tarzan đâu!”

“Tarzan?”

“Chính là người rừng đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lưu Ly

Bắc Vọng tròn trắng mắt nhìn nàng, đưa tay đẩy cành cao trước mặt ra, không ngờ sau cành cao là một vách núi dựng đứng. Bắc Vọng hơi nâng đầu nhìn ra xa, rồi mới quay lại nói với Chu Vô Tâm: “Chúng ta qua bên kia thử xem, biết đâu có thể tìm được lối thoát.”

Chu Vô Tâm vừa nghe có hi vọng, hai mắt nàng sáng rực, nhanh chân chạy lại chỗ hấn, nhưng khi nhìn vách núi cách xa chỗ nàng đứng khoảng mười mét trước mặt, lập tức run rẩy: “Chúng ta phải đi qua chỗ này thật à?”

Bắc Vọng không thèm phí lời với nàng, đề khí vận công, tự mình nhẹ nhàng nhảy qua bên kia, sau đó xoay người giục Chu Vô Tâm: “Nhảy đi.”

Chu Vô Tâm do dự: “Khoảng cách này quá xa, hay là chúng ta đổi đường khác được không.”

“Ít nói nhảm, nhảy nhanh lên!”

“Ta không có võ công, sợ không nhảy qua được.”

“Ta sẽ đỡ được người.”

“Nhưng mà...”

“Ta đi đấy.”

“Đừng đi, ta nhảy, ta nhảy là được chứ gì.”

Được rồi, Bắc Vọng là loại người nói được làm được, Chu Vô Tâm cũng không muốn bị hấn bỏ lại ở đây cho nên không thể làm gì khác hơn là lấy hết can đảm, lùi về sau mấy bước, lấy đà, sau đó, thả người nhảy qua.

Nhưng là, trời ạ, Bắc Vọng không có đón được nàng!

Chân nàng vừa giẫm lên phần nhô ra của vách đá, nhưng vì trọng tâm không vững nên lập tức trượt chân xuống dưới.

Bắc Vọng kinh hãi, vội vàng đưa tay về phía nàng: “Đưa tay cho ta.”

Cũng may là trên vách đá có vài nhánh cây mọc vươn ra, cho nên lúc Chu Vô Tâm trượt xuống mới có chỗ đặt chân. Lúc này nàng thật sự hận không thể làm thịt Bắc Vọng: “Không phải người nói sẽ đón được ta sao!!!”

Bắc Vọng nhún nhún vai: “Không chú ý lúc ngươi nhảy. Ai bảo ngươi nhảy mà không chịu báo trước một tiếng.”

“Đưa tay cho ta!”

Chu Vô Tâm nhìn hấn, lại nhìn xuống dưới chân, sợ đến mức hồn vía lên mây. Mỗi lần ở cùng hấn, hồn vía nàng đều thường thường không ở chỗ cũ. Nàng run rẩy nửa ngày mới đưa được tay ra, bàn tay thô ráp của Bắc Vọng dùng sức một chút, cuối cùng cũng xem như đã an toàn kéo nàng lên.

Chu Vô Tâm sợ hãi, kiên quyết ôm lấy Bắc Vọng không tha. Nàng thật sự cảm thấy bản thân đã đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan, hơn nữa nếu vừa nãy bị trượt xuống thêm chút nữa thì có lẽ nàng đã đi gặp ông bà tổ tiên luôn rồi!

Bắc Vọng là tên vua lừa đảo!

Có điều, Bắc đại gia không kiên nhẫn để nàng tiếp tục ôm: “Ngươi còn muốn ôm tới khi nào?”

“A, được rồi.” Lúc này Chu Vô Tâm mới phát hiện mình đang chiếm tiện nghi của người ta, vội vàng rút tay về: “Xin lỗi, ta không cố ý...” Chu Vô Tâm còn chưa nói hết câu, Bắc Vọng đột nhiên che miệng nàng, kéo nàng ngã qua một bên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Phía trước có người!” Nếu có thể gặp người khác vậy có nghĩa bọn họ có cơ hội thoát ra ngoài!

Chẳng qua nếu đám người phía trước đến để bắt bọn họ thì e rằng sẽ lại xảy ra một trận ác chiến nữa.

Thấy đám người kia cách bọn họ ngày càng gần, thanh đao trong tay Bắc Vọng luôn ở trong tư thế chờ đợi, một khi bọn họ đến đây, lập tức kè vào cổ. Nhưng đúng vào lúc này, khi Chu Vô Tâm nhìn thấy thủ lĩnh đi đầu: Má ơi, là mặt liệt huynh lúc trước*! Là hấn!

(*cái tên đòi tỷ thí võ nghệ với nữ chính mấy chương trước ấy, nói thế nào nhỉ dịch là “bản mặt huynh”, mà “bản” này còn có nghĩa nghiêm túc, hay là mặt liệt, mà không chút cảm xúc. Ta không biết có phải tên ông không nên để vậy, nếu khi nào chính thức giới thiệu tên thì sẽ cho xác định chính xác lại cho ông cái tên, còn ko thì cứ vậy đi. À nếu dịch thành tên thì bản mặt = Bản Liêm=))) Thôi khó quá cho qua =)))

“Chúa ơi, cuối cùng cũng có người đến cứu chúng ta!” Chu Vô Tâm chưa từng cảm thấy mặt liệt huynh anh tuấn, phóng khoáng, mê người như vậy. Nàng cự quậy một hồi rồi nhảy lên, vẫy vẫy hai tay với đám người vừa đến: “Mặt liệt huynh, là ta, là ta, ta ở đây, ở đây!”

Phát hiện là người quen biết, Bắc Vọng cũng yên lòng, cất lại thanh đao trong tay, hộ tống nàng đồng thời đứng lên.

Mặt liệt huynh nhìn thấy bọn họ, kích động đến lệ nóng doanh tròng: “Gia gia ngươi, ngươi hại chúng ta thật khổ! Nếu còn tiếp tục không tìm được người thì chúng ta nhất định phải đến Tu La Tràng chịu phạt đấy. Phạt tở, ngài thật sự đã mở mắt!”

“Đứng đấy, đứng đấy!”

Chu Vô Tâm và mặt liệt huynh thâm tình ôm nhau, vui đầu khóc rống khiến những người bên cạnh chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hai người các ngươi có cần phải phóng đại như vậy không!!!

Đóng kịch hay là hát tuồng vậy!

Sau khi hai người ôn chuyện xong xuôi, mọi người mới bắt đầu di chuyển.

Chu Vô Tâm nhìn đám Hắc Ky sau lưng mặt liệt huynh, kinh ngạc hỏi: “Ngươi tìm người còn mạng cả đại đội theo à?”

Mặt liệt huynh thấy nàng đang nói về Hắc Ky, lập tức giải thích: “Những người kia không phải là người của Điện Thương Các mà là người do Thất hoàng tử mang tới.”

(Ly: Lại thấp nển cho anh 9 vì bị anh 7 dành đất diễn TT^TT)

“A, hà?” Hóa ra là Tiểu Ninh Thuận, xem ra hấn vẫn rất quan tâm đến nàng. Nghĩ vậy trong lòng Chu Vô Tâm trào lên một tia hạnh phúc ngọt ngào, nàng cúi đầu, cười nhẹ.

Bắc Vọng vừa hay chứng kiến được cảnh này.

Chân mày Bắc Vọng vì khó chịu mà nhíu lại, nghi ngờ liếc xéo nàng, vốn muốn nói thêm gì lại bị mặt liệt huynh lớn tiếng chen ngang: “Chu cô nương, ngươi nói xem, sao ngươi là nữ nhân mà Thiếu chủ coi trọng lại không biết chút võ công nào vậy? Thật không có đạo lý mà.”

“Dừng lại! Ngươi đang nói về cái gì vậy? Ai là nữ nhân Cảnh Lâm coi trọng? Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta và hấn chỉ là bạn bè thuần khiết!”

“Đánh chết ta cũng không tin. Các ngươi thuần khiết cái gì, ngươi cũng đã ở trong phòng hấn đó thôi.”

“Lúc đó là do ta bị hấn trối lại!”

Mặt liệt huynh nháy mắt với nàng: “Ồ? Các ngươi còn chơi cái gì kia ấy nữa hả? Thật mới mẻ! Rất có cảm giác kích thích và hưởng thụ!”

Quên đi, không nên nhiều lời với hắn, nếu không cũng không biết hắn sẽ lại suy nghĩ lung tung gì nữa.

“Bác Vọng, chúng ta... Ôi, Bác Vọng, người đừng đi nhanh như vậy!” Lúc Chu Vô Tâm nghiêng đầu lại chuẩn bị đi cùng Bác Vọng, thì không ngờ hắn đã vượt lên trước bọn họ, hơn nữa nàng càng gọi hắn lại càng đi nhanh. Chu Vô Tâm không biết hắn đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể khó hiểu lầm bầm: “Hắn đang tức giận cái gì vậy, thật kỳ quái...”

Rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng xem như bình an trở lại.

Có điều nàng không ngờ chỉ vì chuyện này mà Điện Thương Các náo loạn thành như vậy, đến ngay cả Hoàng Thiện cũng tìm tới cửa.

Lúc Chu Vô Tâm nhìn thấy Hoàng Thiện, nàng lập tức kích động vọt tới: “Ca, sao huynh cũng tới đây rồi.”

Hoàng Thiện thấy nàng trở về an toàn, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Không chỉ mình ta đến, còn có một người nữa cũng tới.”

“Là ai vậy?”

Hoàng Thiện cười sâu xa: “Muội sẽ được gặp một người tương đối bất ngờ.”

Bình thường Chu Vô Tâm rất hứng thú với những việc thần bí, cho nên khi nghe hắn nói như vậy lập tức quẩn luyến muốn hắn tiết lộ cho mình biết, có điều, lúc này, Túc Ngọc đột nhiên vô cùng lo lắng chạy tới: “Lão các chủ và Thiếu chủ xảy ra mâu thuẫn!”

Mặt liệt huynh vừa nghe, lập tức té từ trên ngựa xuống: “Sao vậy, sao vậy? Lão các chủ sẽ không chém chết Thiếu chủ chứ?”

“Không biết, bọn họ đánh nhau rất lợi hại, còn giống như đã đánh một lúc lâu rồi.”

Mặt liệt huynh sốt ruột đến mức giậm chân, nhưng khi ánh mắt hắn vô tình dời đến chỗ Chu Vô Tâm thì đột nhiên sáng ngời: “Người, người nhanh đi khuyên can bọn họ đi. Bọn họ ầm ĩ như vậy đều là vì người cả! Người mau đến giải thích quan hệ giữa người và Thiếu chủ đi!”

“Ta?” Chu Vô Tâm mờ mịt nhìn hắn, ta có làm cái gì sao?

“Chính là người. Người cũng không nghĩ xem Điện Thương Các vốn có địa vị thần bí trên giang hồ, nhưng từ sau khi mang người về đây, người liên tục mang đến bao nhiêu phiền phức cho Thiếu chủ, mà quan trọng hơn, chúng ta còn miễn phí giết thay người nhiều người như vậy, nếu việc này bị truyền ra ngoài thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của Điện Thương Các...”

Nơi này, trong khi tài văn chương của mặt liệt huynh đột nhiên phát huy vượt trình độ vốn có khiến Chu Vô Tâm không thể cãi lại, thì ở một nơi khác, Cảnh Lâm và phụ thân của hắn đang cãi nhau to, có thể nói trận này vô cùng kinh tâm động phách.

Roi vào giữa đồng đỏ nát, Cảnh Lâm không kịp phản đòn đã bị Lão các chủ đánh một chưởng, miệng phun máu tươi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Edit: Lạc Thanh Như Thủy

Beta: Thủy Lư Ly

“Người còn muốn kéo thêm bao nhiêu phiền phức cho Điện Thương Các!” Lão các chủ trầm giọng quát lớn với Cảnh Lâm.

Cảnh Lâm trầm mặc không nói lời nào, chỉ hờ hững lau sạch vết máu bên khóe miệng.

“Ta nói với người bao nhiêu lần rồi, nữ nhân trên thế gian này đều không đáng tin cậy, vậy mà người lại xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai. Người đến Tu La Tràng chịu phạt cho ta, không có lệnh của ta, không được phép ra ngoài!”

Cảnh Lâm đã sớm biết cha hắn sẽ phản ứng như vậy, nhưng nếu không có sự cho phép của ông, sao hắn có thể yên tâm đi chịu phạt được: “Cha, xin cha đừng đuổi nàng đi. Chỉ có ở đây, nàng mới được an toàn.”

Lão các chủ nghe thấy Cảnh Lâm chỉ vì một nữ nhân mà van cầu ông, lập tức nổi giận. Đầu tiên là đem nữ nhân kia về Điện Thương Các, sau lại vì chuyện nàng ta mất tích mà huy động toàn bộ nhân thủ trong Điện Thương Các ra ngoài tìm người, công khai đối địch với toàn giang hồ. Nó có còn để Lão các chủ ông trong mắt không? Trong lòng nó có từng nghĩ đến chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào đến danh vọng của Điện Thương Các sau này?

Hiện tại ông không muốn gặp mặt nó một chút nào cả, xem ra nó đã bị nữ nhân kia mê muội đến hồ đồ rồi, ông chắc chắn phải khiến nó tỉnh táo lại: “Người đâu, mang Thiểu chủ ra ngoài cho ta...”

Vất vả lắm bên này mới khiến mặt liệt huynh yên tĩnh lại, thì vừa xoay người đã có tin tức Lão các chủ muốn gặp Chu Vô Tâm.

Trải qua một hồi bị mặt liệt huynh ‘day dỗ’, Chu Vô Tâm biết rõ sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với chuyện này, cho nên lập tức gật đầu, đi theo người thông báo.

Làm nhân vật có máu mặt trên giang hồ, mọi người cũng không quá lo lắng Lão các chủ sẽ gây bất lợi gì cho nàng, chẳng qua mặc dù mọi người muốn đi cùng nhưng dù sao nơi này cũng là Điện Thương Các, hơn nữa vì tìm nàng mà mọi người đã không được nghỉ ngơi tốt, cộng thêm lúc này cũng cảm thấy không có chuyện gì đáng lo cho nên không thể làm gì khác hơn là trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Chu Vô Tâm đứng trước cửa phòng, vừa bước vào đã nghe thấy một giọng nói già nua từ bên trong truyền đến: “Nghe nói. Ngươi chính là nữ nhân mà Cảnh Lâm mang về?”

Trong phòng, một ông lão mái tóc hoa râm đứng chấp tay quay lưng với nàng, từ bóng lưng của ông ta, nàng có thể ngờ ngờ tưởng tượng được người này lúc còn trẻ cũng là một nam nhân anh tuấn, tài giỏi. Nói cũng kỳ quái, vừa gặp ông ta, Chu Vô Tâm đã cảm thấy một loại cảm giác thân thiết không nói nên lời, vì thế vốn trong lòng còn có chút run sợ nay đã lập tức khôi phục lại bản tính lúc bình thường, cười hi hi đáp: “Đúng vậy.”

Chu Vô Tâm khá ấn tượng với Lão các chủ nhưng không có nghĩa Lão các chủ cũng vậy. Ông ta trầm giọng cảnh cáo: “Ta muốn ngươi lập tức rời khỏi Điện Thương Các.”

Sắc mặt Chu Vô Tâm hơi nghiêm lại: “Tại sao?”

“Nơi này không chào đón ngươi.”

Từ vẻ mặt và lời nói của ông ta từ lúc bước vào, Chu Vô Tâm cũng đoán được mình không được chào đón ở đây, nhưng thực tế tàn khốc nói cho nàng biết, chỉ cần nàng vừa rời khỏi Điện Thương Các sẽ lập tức bị người vây giết. Mặc kệ chuyện gì, chỉ khi nào nàng còn ở lại Điện Thương Các một ngày thì nàng vẫn còn an toàn một ngày, như thế nàng có thể trốn đi đâu được đây?

Đến chỗ của Hoàng Thiện? Nàng không muốn hại chết cả nhà Hoàng Thiện?

Vào cung? Ninh Liên đã từng nói không cho phép nàng xuất hiện trước mặt hắn.

Trở về chùa? Không được, nơi đó cũng đã bị thiêu cháy không còn.

Tính đi tính lại, trừ Điện Thương Các, nàng hoàn toàn không còn nơi để đi!

Hơn nữa, hiện tại phương trượng vừa vặn tìm được biện pháp giúp nàng và Bắc Vọng giải độc, cơ hội này ngàn năm một thuở này, cho dù có bị đuổi nàng cũng không thể rời đi. Hơn nữa tốt xấu gì uy vọng của Điện Thương Các còn đó, nếu có người muốn trà trộn vào gây bất lợi với nàng thì cũng phải kiêng kỵ vài phần. Nói tóm lại nếu nàng rời khỏi đây là đồng nghĩa với việc nàng sẽ không còn đường sống.

Cho nên vì an toàn sau này của nàng, da mặt dày thì da mặt dày, nàng phải nhất quyết bám trụ, tuyệt đối không thể đi!

“Đại thúc, nếu không, hay là như vậy, ta trả tiền ăn ở có được không? Ta sẽ không ăn ở chùa?”

“Ha ha ha ha ha, trả tiền? Ngươi có bao nhiêu tiền? Ngươi nghĩ Điện Thương Các ta là Cái Bang sao?” Lão các chủ cười gằn: “Nếu ngươi không chịu đi, đừng trách ta đưa ngươi đến thẳng địa ngục.”

Chu Vô Tâm cuống lên: “Đại thúc, làm người không thể bỏ đá xuống giếng như vậy.”

“Ngươi là cái gì mà dám dạy đời ta?” Lão các chủ không ngờ Chu Vô Tâm khó giải quyết như vậy, người khác chỉ cần ông ra lệnh thì ai mà không răm rắp nghe lời thực hiện ngay, còn nàng thì ngược lại, da mặt dày như vậy, nói thế nào cũng không chịu đi.

Mà khi Lão các chủ xoay người muốn xem thử dáng vẻ nàng thế nào, thì trong nháy mắt khi nhìn rõ gương mặt nàng, ông lập tức ngậy người, nước mắt không kìm được mà trào ra. Chu Vô Tâm chỉ cảm thấy trên mặt đột nhiên có một cơn gió xẹt qua, sau đó nàng đã bị Lão các chủ ôm vào ngực, thì thào nói: “Cảnh Sơ, là nàng thật sao? Đúng là nàng sao? Cuối cùng ta cũng đợi được nàng trở về. Cuối cùng cũng đợi được...”

Chu Vô Tâm bị hành động của Lão các chủ dọa sợ hết hồn, không biết làm sao cũng ngậy người tại chỗ. Đây gọi là xoay chuyển tình thế, thế đạo luân hồi trong truyền thuyết sao! Đây là tình huống gì vậy?

Ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra không?

Lão các chủ ôm nàng còn không ngừng nhắc tới tên “Cảnh Sơ” này, nếu Chu Vô Tâm không nhớ ông ta là cha của Cảnh Lâm thì nàng đã sớm đáp ông ta văng ra ngoài rồi. Ngươi nói đi, một đại lão gia lại đột nhiên ôm một hoàng hoa khuê nữ như nàng, không phải quá kỳ cục à!!!

Chu Vô Tâm không thể nhịn được nữa: “Cái kia, đại thúc, có phải ngài nhận nhầm người không? Ta tên là Chu Vô Tâm chứ không phải Cảnh Sơ.”

Nghe thấy lời này của nàng, Lão các chủ như chợt tỉnh cơn mơ, nhanh chóng thả Chu Vô Tâm ra, đồng thời cũng lùi qua một bên điều chỉnh lại cảm xúc, nhưng trên mặt ông vẫn mang vẻ nghi hoặc nhìn nàng, đến mức quên luôn mục đích ban đầu của mình là muốn đuổi nàng ra khỏi Điện Thương Các, chỉ chăm chăm vào điều mình muốn hỏi. Ông ta hơi run rẩy, khó khăn mở miệng: “Người có quen Cảnh Sơ không?”

Cảnh Sơ?

Tên này thật quen tai, hình như trước kia đã nghe qua ở đâu rồi.

Chu Vô Tâm suy nghĩ: Hay là khuôn mặt này giống với mẹ nàng.

“Hả, tất nhiên là ta biết. Bà là mẹ ta mà.”

Lão các chủ kinh ngạc thốt lên lần nữa: “Cảnh Sơ là mẹ của người?”

Vừa nhìn dáng vẻ Lão các chủ nàng lập tức biết ngay ông ta và mẹ nàng trước đây từng quen biết. Trái Đất thật nhỏ! Khó trách vừa thấy nàng, ông ta đã kỳ cục như vậy. Nghĩ tới đây, Chu Vô Tâm lập tức khẳng định gật gật đầu.

Dù sao Lão các chủ cũng là người từng trải, nhất thời thất thố cũng vì cảm tính nhưng sau khi tỉnh táo lại, ông ta lập tức nghiêm nghị ngồi xuống ghế, thấp giọng: “Người thật giống nàng.”

Lời này không phải nói thừa sao? Nếu không thì ông sẽ nhận nhầm người à?

Thấy Chu Vô Tâm không nói lời nào, Lão các chủ lại hỏi: “Cảnh Sơ ở đâu? Bây giờ nàng ấy ở đâu?”

“Chết rồi.”

“Cái gì? Người nói cái gì?” Lão các chủ bỗng nhiên từ trên ghế bật dậy, hiển nhiên cũng không biết mẹ nàng đã sớm mất. Ông ta nhanh như gió xuất hiện trước mặt nàng, nắm vai nàng: “Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa!”

Xem ra tình cảm của Lão các chủ và Cảnh Sơ rất không bình thường, nếu không cũng sẽ không kích động như vậy.

Chu Vô Tâm vỗ vỗ vai ông ta an ủi, tuy rằng không muốn làm ông ta thất vọng, nhưng tốt nhất vẫn nên để ông ta tiếp nhận sự thật này. Nàng gần từng chữ: “Mẹ ta mất rồi.”

Trong nháy mắt, Lão các chủ như bị người khác dùng thuật định thân, ngay người tại chỗ nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần, mà trong đôi mắt vốn tinh tường của ông ta càng lúc càng trở nên mờ mịt.

Chu Vô Tâm chưa từng thấy người nào biểu hiện tình cảm mãnh liệt như vậy, đặc biệt là khi Lão các chủ nghe tin Cảnh Sơ đã chết, vẻ bi thương trên mặt ông khiến Chu Vô Tâm lòng cuống tay chân.

Nếu nói giữa Cảnh Sơ và Lão các chủ không có tình cảm sâu sắc, thì đánh chết Chu Vô Tâm cũng không tin. Nhìn đi, vừa rồi Lão các chủ còn sống chết muốn đuổi nàng đi, mà bây giờ đã trở thành như vậy.

“Này, đại thúc à, mẹ ta đã mất từ lâu rồi, ngài nén bi thương, nén bi thương.”

Chu Vô Tâm rất ít khi an ủi người khác, dù sao đối với nàng thì đỡ dành con nít còn dễ hơn việc này. Độ khó quá cao.

Chu Vô Tâm không biết nên nói gì, đối với mẹ thân thể này nàng cũng không có chút ấn tượng nào, vì thế nàng không thể kích động như Lão các chủ, cũng không tài nào hiểu được vì sao ông ta lại khổ sở như vậy, cho nên không thể làm gì khác hơn đành bất chúc trên ti vi nói ông ta nén bi thương.

Có điều, nói thế nào thì Chu Vô Tâm cũng từng trải qua sinh ly tử biệt, nàng hiểu muốn một người chấp nhận cái chết của một người là phải cần một khoảng thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Edit: Thủy Lưu Ly

Nói xong câu đó sau, nàng lập tức trở nên trầm mặc, yên tĩnh đứng một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Chu Vô Tâm nhìn thấy đôi vai Lão các chủ hơi run run, đuôi cổ vừa nhìn mới biết thì ra ông ta đang khóc.

Khóc không tiếng không động như vậy khiến người ta rất không đành lòng.

Thử nghĩ thân là thù lĩnh của tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ, dưới tay có biết bao nhiêu vong hồn, muốn giết một người như giẫm chết một con kiến, hoàn toàn không thay đổi sắc mặt nhưng lúc này lại vì biết tin một nữ nhân đã chết mà đau lòng rơi lệ. Chuyện này khiến người ta khiếp sợ cỡ nào chứ!

Chu Vô Tâm không ngờ mẹ mình lại có dính líu với người trong giang hồ, nàng âm thầm suy đoán, có thể nào Lão các chủ có liên quan đến chuyện nàng vừa sinh ra đã bị người trong nhà chán ghét không...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng Lão các chủ cũng tỉnh táo lại từ trong bi thống (bi thương, đau đớn), liền tiếp thất thủ trước mặt hậu bối hai lần, nếu lại thêm lần nữa thì e rằng cái mặt già của ông cũng không chịu được.

Lão các chủ ngồi xuống ghé lần nữa, nâng chén trà đã sớm nguội lạnh trên bàn uống một hơi cạn sạch, nhặt mà lạnh lẽo hỏi: “Cánh Sơ chết như thế nào?”

Hả, vấn đề Lão các chủ hỏi hơi làm khó Chu Vô Tâm rồi. Chuyện này nàng đâu có biết, lúc nàng xuyên đến, Cánh Sơ đã chết rồi mà, hơn nữa trong nhà cũng không ai dám nhắc đến chuyện mẹ nàng. Quên đi, nếu như nàng nói không biết rất có thể sẽ bị Lão các chủ làm thịt, cho rằng nàng bất hiếu, vì thế nàng dứt khoát lựa chọn phương pháp, nói bừa.

Chu Vô Tâm nuốt một ngụm nước bọt, trả lời ông ta: “Mẹ của ta tự sát chết.”

“Không thể, Cánh Sơ không giống như người sẽ tự sát.” Lão các chủ chắc chắn phủ định nàng: “Tốt nhất ngươi nên nói thật với ta, rốt cuộc Cánh Sơ chết thế nào, nếu không, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót ra khỏi cánh cửa này.”

Xong, Lão các chủ không dễ lừa như nàng nghĩ.

Nhưng mà nói cũng nói rồi, sao có thể đổi giọng đây, vì thế để cho mình tỏ vẻ tự nhiên chút, Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, kiên trì nói: “Mặc kệ ngươi có tin hay không, nương ta thật sự tự sát mà chết. Đường như bà đã hoàn toàn hết hi vọng với cuộc sống cho nên thà chết cũng không muốn tiếp tục sống.”

Cũng không biết Lão các chủ thật sự tin nàng hay là nghĩ tới điều gì, ông tay lấy một túi tiền từ trong tay áo ra, ưu sầu nói: “Lẽ nào ngay cả chết, nàng cũng không muốn gặp ta lần cuối sao?”

Thấy Lão các chủ lại ngây người, Chu Vô Tâm cảm thấy hơi không biết làm sao. Có thể chờ nàng rời khỏi rồi mới bắt đầu ngây người không.

Có điều, lần này Lão các chủ không ngây người quá lâu đã lấy lại tinh thần, ông ta ngẩng đầu lên hỏi Chu Vô Tâm: “Những năm này, ngươi và Cánh Sơ ở đâu?”

“Chu phủ nha.”

Túi tiền trong tay Lão các chủ bỗng rơi xuống đất, giống như nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên đứng dậy, vươn tay ra sau lưng Chu Vô Tâm. Chu Vô Tâm bị bắt ngờ nên không kịp phản ứng vì thế vạt áo sau lưng cũng bị ông ta kéo xuống một nửa.

Hành động đột ngột của ông ta khiến Chu Vô Tâm sợ hết hồn: Má ơi, sao tự dưng đang yên đang lại kéo quần áo nàng làm gì, không phải nàng gặp phải cầm thú chứ? Chu Vô Tâm sợ hãi, dùng số quần áo còn sót lại bao bọc quanh thân mình muốn chạy ra ngoài nhưng vẫn bị Lão các chủ bắt lại, còn tiện tay kéo xuống toàn bộ vạt áo sau lưng nàng.

Mà đúng lúc này, cánh cửa đang đóng bị một người đá văng. Cánh Lâm vừa lúc vọt vào, vội vàng che chở Chu Vô Tâm, còn trở tay ngăn cản hành động của Lão các chủ, lớn tiếng hô to: “Cha, cha muốn làm gì?”

Trong nháy mắt khi Chu Vô Tâm xoay người, Lão các chủ đã thấy được thứ ông ta muốn thấy trên lưng nàng, ông ta ha ha cười lớn, đáp lời Cánh Lâm: “Không phải con vẫn luôn muốn biết muội ruột của con ở đâu sao?” Lão các chủ chỉ tay về một phía: “Vi phụ nói cho con biết, là, nàng!”

Trừ Lão các chủ, hai người còn lại đều kinh ngạc đến ngây người.

Vốn hai người dù có dùng tám gậy tre chấp vá cũng không có liên quan đến nhau lại bỗng nhiên trở thành huynh muội ruột thịt?

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Lão các chủ thấy hai người đều bị tin tức này khiến sợ, thờ dài một tiếng, xoay người chậm rãi đi đến một chiếc ghế gần đó ngồi xuống, một lát sau mới nói: “Các con là Long Phượng thai.”

“Long Phượng thai?” Má ơi, nàng không phải là con gái của Chu Hậu sao, sao lại tự nhiên biến thành Long Phượng thai?

Chu Vô Tâm và Cánh Lâm liếc nhìn nhau một cái, yên lặng nghe Lão các chủ giải thích.

“Năm đó khi Cánh Sơ vừa mang thai các con đã rời khỏi ta. Nàng nói nàng không muốn chung sống một đời với sát thủ, đến khi ta tìm được tin tức nàng thì không ngờ nàng đã trở thành tiểu thiếp của người khác. Lúc đó ta muốn đi diệt Chu phủ, nhưng nàng lại nói nàng mang thai con của ta, nàng dùng đứa nhỏ uy hiếp ta, vì thế, vì đứa nhỏ, ta không thể ra tay. Sau đó, Cánh Lâm được sinh ra, ta cướp nó khỏi tay nàng... Lúc đó ta cho rằng đứa nhỏ chỉ có một, mãi đến một năm sau ta mới hỏi thăm được thì ra nàng sinh Long Phượng thai, cũng vì ta mà nàng giấu đi sự tồn tại của một đứa nhỏ khác. Ta muốn

đến tìm nàng cướp lại đứa nhỏ, nhưng mà người trong Chu phủ lại nói nàng đã tự tay bóp chết nó, rồi một mình cao bay xa chạy, cho nên từ đó về sau ta luôn luôn âm thầm tìm kiếm tung tích của nàng... Cảnh Sơ vẫn luôn rất thích trẻ con, ta biết, lúc ta cướp Cảnh Lâm đi mất, nàng nhất định đã hận ta thấu xương, nhưng ta lại không ngờ nàng sẽ tàn nhẫn như vậy, đến con ruột của mình cũng có thể xuống tay giết hại... Với lại ta cướp đứa nhỏ về, chẳng qua chỉ vì muốn nàng trở lại bên cạnh ta mà thôi...”

Nói tới chỗ này, trên mặt Lão các chủ treo đầy uể oải, ông ta nhìn Chu Vô Tâm, tiếp lời: “Vừa rồi ta cho rằng con là con gái nuôi mà nàng thu nhận, bởi vì hai người thật sự quá giống nhau, nhưng mà càng nghe con nói, ta càng cảm thấy kỳ lạ, ta không ngờ, năm đó nàng cũng không thật sự giết con... cái bớt trên lưng con, giống Cảnh Lâm như đúc...”

Chu Vô Tâm nghe thế, ngây người, không ngờ lúc Chu Hậu nói dối còn đáng tin như vậy: “Thật ra từ nhỏ đến lớn ta chưa từng rời khỏi Chu phủ. Những lời kia đều do Chu Hậu muốn lừa ông nên mới nói dối thôi.” Chu Vô Tâm nói thật. Khó trách trước người ngoài Chu Hậu vẫn luôn tỏ ra không có đứa con gái là nàng, thì ra tất cả là vì muốn che giấu tai mắt của Lão các chủ.

Nghe nàng nói, ánh mắt Lão các chủ nhìn nàng càng thêm hiền lành, lúc này cuối cùng Chu Vô Tâm cũng cảm nhận được thế nào là cảm giác máu mủ tình thâm.

Có một số việc từ lâu đã được sắp xếp cả, không quan tâm người có tin hay không, chỉ cần là người một nhà thì sớm muộn gì cũng có ngày gặp lại.

Tuy rằng cách đoàn tụ như vậy khiến người người ta rất đau ‘trứng’.

Có điều nếu nghĩ lại, cha già nhà nàng là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ đấy, so với Chu Hậu thì uy phong hơn nhiều. Huống chi, Chu Hậu vốn không xem nàng là con gái mà đối xử, luôn luôn tỏ vẻ căm hận nàng đến tận xương, vì thế trên tinh thần, khi biết cha mình không phải Chu Hậu, nàng lập tức muốn làm phản đồ.

Mọi người đừng cảm thấy nàng bất hiếu, ai bảo nàng cũng chưa từng xem Chu Hậu là cha ruột mà đối đãi đấy! Những chuyện Chu Hậu từng làm với nàng, nàng một chút cũng chưa từng quên!

Chẳng qua bởi vì tin tức này quá mức khiến sợ, cho nên Chu Vô Tâm vẫn hơi nghi ngờ: “Nói vậy ta và Cảnh Lâm mới là huynh muội ruột? Không hề có chút quan hệ gì với Chu gia?”

“Đúng vậy.”

Lại một lần nữa nhận được khẳng định chắc chắn, Chu Vô Tâm an tâm vỗ vỗ vai Cảnh Lâm, trong lòng vui sướng không nói nên lời: “Khó trách mọi người nói chúng ta có tướng phu thê.” Cùng một bụng mẹ đi ra thì sao không giống nhau được.

Nàng cứ nghĩ khi Cảnh Lâm biết nàng là muội muội mình sẽ vui vẻ giống nàng nhưng hần vẫn ngây người như cũ.

Chẳng lẽ vì tư tưởng nàng quá tiên tiến nên tốc độ tiếp thu nhanh hơn so với người cổ đại?

“Cảnh Lâm, ngươi sao vậy?” Chu Vô Tâm hơi khó hiểu đẩy đẩy người bên cạnh.

Gương mặt Cảnh Lâm càng thêm âm trầm, hần đẩy tay nàng ra: “Đừng nói chuyện với ta.”

Sau đó, tàn bạo nhìn Lão các chủ một cái rồi quay đầu đi mất.

“Hần...?”

Lão các chủ ý tứ sâu xa nhìn theo bóng lưng hần: “Cho nó thêm chút thời gian.”

“Ồ ồ ồ, được.” Chu Vô Tâm vui tươi hơn hờ đáp lời: “Vây, ta không cần đi nữa đúng không?”

“Con là con của ta cũng chính là người Điện Thương Các cho nên không cần đi nữa.”

“Ồ.” Không biết đây có được xem là trong họa có phúc không nữa. Chu Vô Tâm tạo dáng tay thắng lợi với Lão các chủ: “Này, nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi xuống trước nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116

Edit: Thủy Lưu Ly

“Chờ đã.”

“Hà?”

Sau khi bàn giao xong chuyện nhà, Lão các chủ lại trở về bộ dạng Boss lãnh khốc như lúc thường, cộng thêm tiện tay ném một câu khiến Chu Vô Tâm chỉ vừa nghĩ tới đã muốn khóc ròng: “Con đã là người Điện Thương Các ta cho nên không có võ công là không được, từ nay về sau ta sẽ phái người dạy võ công cho con, chỉ ít trong thời gian ngắn sẽ không để con dễ dàng bị người khác bắt đi như vậy, miễn khiến ta mất mặt.”

“Vậy ta có cần xoạt chân không?”

Lão các chủ thông thả, nhàn nhàn nhìn nàng: “Người luyện võ, dẻo dai là tính cần thiết, tất nhiên, phải cần.”

“Xong.” Bộ xương già của nàng xem như xong.

Thật vất vả mới thoát khỏi ma trảo của Lão các chủ, Chu Vô Tâm lập tức chạy đi tìm Hoàng Thiện: “Ca, có phải huynh đã sớm biết muội không phải con gái của Chu Hậu không?”

Hoàng Thiện bị nàng hỏi sững sờ: “Làm sao muội biết việc này?”

“Nghe lời này của huynh thì ra huynh đã sớm biết.”

Hoàng Thiện đặt chén trà xuống, con ngươi hơi tối lại: “Ai nói cho muội?”

“Lão các chủ nói, muội và Cảnh Lâm mới là huynh muội ruột.”

Hoàng Thiện bỗng nhiên đứng bật dậy, cái chén trên bàn cũng vì hấn không cẩn thận không mà đánh rơi xuống đất. Hấn chỉ biết nàng không phải con gái ruột của Chu Hậu, nhưng lại không ngờ nàng là người của Điện Thương Các!

Xem ra năm đó, Cảnh Sơ cũng không phải là một nữ nhân bình thường.

Chu Vô Tâm đẩy đẩy cái người đang đỡ ra là Hoàng Thiện kia: “Vậy tại sao lúc trước huynh không nói cho muội biết?”

Hoàng Thiện nhìn nàng, sững sờ một lát mới nói: “Bởi vì ta sợ muội sẽ rời khỏi ta. Hơn nữa, ta cũng không biết ai mới là cha mẹ ruột của muội.”

“Vậy sao huynh biết muội không phải người Chu gia?”

“Suy đoán.” Một người chán ghét một người, đều có lý do của nó. Từ lúc Chu Hậu bắt đầu tùy ý mặc người dưới bắt nạt Chu Vô Tâm, Hoàng Thiện đã hoài nghi, sau đó trải qua mấy năm điều tra mới tra được chút manh mối, suy đoán Chu Vô Tâm cũng không phải muội muội ruột của hắn, có điều, những chuyện này Chu Vô Tâm chưa cần phải biết.

Chu Vô Tâm lườm hắn một cái: “Huynh có cần nói chuyện mơ hồ như vậy không, nhờ suy đoán của huynh sai lầm thì sao?”

“Không thể.”

Ai, ca ca này của nàng cũng thật tự ki.

Hoàng Thiện không muốn tiếp tục đề tài này với nàng nữa, hắn còn cần một thời gian để tiêu hóa bí mật kinh thiên động địa này. Hấn trầm mặt xuống, nghiêm túc nói với Chu Vô Tâm: “Muội nhớ, chuyện thân thể của muội không được nói cho bất cứ người nào nữa. Chuyện này chỉ có thể là bí mật giữa mấy người chúng ta. Đây là vì muội, cũng là vì Cảnh Lâm.”

“Yên tâm yên tâm, mọi người đã che giấu nhiều năm như vậy, sao muội có thể phá hoại được.”

Hoàng Thiện cười cười với nàng: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, ta mang muội đi gặp người kia, nhất định muội sẽ không tưởng tượng nổi đâu, đi thôi.”

Có điều lúc hai người chuẩn bị ra ngoài thì Tiểu Hắc đột nhiên vọt vào nói Lão các chủ tìm Hoàng Thiện, muốn hắn lập tức đi một chuyến. Không còn cách nào, Hoàng Thiện chỉ có thể bỏ lại nàng ở chỗ này, đi theo Tiểu Hắc gặp Lão các chủ.

Chu Vô Tâm quyết định ở đây chờ Hoàng Thiện, lúc này nàng vẫn còn trong trạng thái kích động, vốn tinh thần rất mệt nhưng làm cách nào cũng không ngủ được, có điều, đột nhiên, Túc Ngọc không biết từ đâu xuất hiện, không nói một lời đã kéo nàng chạy đến một căn phòng khác.

Sau đó một đám nữ nhân cùng nhau tiến lên, giúp nàng tắm rửa thay quần áo, cuối cùng ấn nàng tới trước bàn trang điểm ép buột một hồi lâu mới bằng lòng thả ra.

Chu Vô Tâm nhìn hành động lưu loát của các nàng mà không chen vào được một lời, chỉ có thể tùy ý để các nàng ‘mần thật’.

Thật vất vả đám nữ nhân này mới xong, cuối cùng cũng để nàng yên tĩnh được một lúc.

Túc Ngọc ôm tay đứng trước mặt Chu Vô Tâm, nhìn nàng: “Quả nhiên là hồ ly bại hoại.”

Quýnh.

Đang yên đang lành sao nàng lại thành hồ ly rồi? Chẳng lẽ trang phục trên người nàng có công dụng không giống người như vậy sao? Có điều sao tự nhiên lại bị nàng ta mắng nhỉ?

Có bệnh à.

Đúng là ăn no rừng mỡ.

Chẳng qua nàng hoàn toàn không xem người trong Điện Thương Các là người bình thường, cho nên chỉ cảm râm vài câu rồi thôi. Nàng sợ lúc Hoàng Thiện về tìm không thấy nàng, không muốn tốn hơi thừa lời với Túc Ngọc nữa, với lại coi như nhìn ở việc nàng ta giúp nàng chuẩn bị trang phục, nói một câu cảm ơn rồi vội vã xông ra ngoài.

Nhưng khi nàng mới đi được nửa đường, Túc Ngọc đã kéo nàng lại: “Ngươi đứng lại đó cho ta!”

“Ngươi muốn làm gì? Ta không biết võ công, không thể luận võ với ngươi.”

Vừa dứt lời, Túc Ngọc đã vung tay tát cho nàng một tát: “Sau này ngươi cách xa Thiếu chủ một chút!”

“Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng ngươi không yêu hấn sâu nặng bằng ta!”

Nàng ta hiểu lầm cái gì à, chẳng lẽ xem nàng là tình địch?

Cảnh Lâm là ca ca ruột của nàng, giữa bọn họ đâu có yêu hay không yêu! Nhất định nàng ta tin bậy chuyện ma quỷ mà mặt liệt huynh nói rồi.

Chu Vô Tâm vừa định giải thích, lại nghĩ đến những chuyện Hoàng Thiện đã nói, nên chỉ có thể yên lặng nuốt trở lại: Không thể nói thân thể của chính mình cho người khác biết, quên đi, nàng nhịn.

“Ta đề nghị trước khi ghen tuông ngươi nên làm rõ đối thủ là ai, vừa rồi ta xem như cái tát kia là do ngươi không biết nên không tính toán với ngươi. Tạm biệt!” Chu Vô Tâm nói xong xoay người rời đi.

Nhưng mà, nàng lại bị Túc Ngọc kéo lại một lần nữa, mắt thấy một tát tiếp theo sắp hạ xuống, tay nàng ta đã bị người bắt lấy. Bắc Vọng không biết xuất hiện lúc nào, chen vào giữa hai người, lạnh lùng cảnh cáo: “Khấp thiên hạ này người có thể bắt nạt nàng chỉ có ta.” Bắc Vọng hất tay Túc Ngọc ra: “Tốt nhất ngươi nên rút xa một chút.”

Bắc Vọng đột nhiên xuất hiện khiến Túc Ngọc sửng sốt, không nói hai lời, lập tức rút roi nhào tới chỗ Bắc Vọng.

Nhìn thấy hai người đấu võ, Chu Vô Tâm gấp gáp khuyên nhủ: “Đừng đánh đừng đánh! Đây là người một nhà, đừng đánh...”

“Hồ ly lẳng lơ, dụ dỗ một người còn chưa đủ lại thêm một gian phu xuất hiện. Quả thật mặt Thiếu chủ bị mù mới coi trọng loại nữ nhân như ngươi.” Túc Ngọc phân tâm, một bên đánh một bên còn không quên mắng Chu Vô Tâm vài câu.

Mà ngay lúc nàng ta mắng người, Bắc Vọng nhanh nhẹn trở tay bắt lấy cánh tay cầm roi của nàng ta, răng rắc một tiếng, miễn cưỡng bẻ gãy: “Cút.”

Xong, xong, Bắc đại gia ra tay quá mức rồi! Tuy rằng Chu Vô Tâm rất ghét Túc Ngọc mắng nàng nhưng cũng không đến nỗi muốn tay nàng ta bị bẻ gãy, cùng lắm thì khâu miệng nàng ta lại để nàng ta không nói nữa là được, có điều lần này thì hay rồi, hoàn toàn kết thù.

Mà lúc này vì tay mình nên Túc Ngọc cũng không dám kéo dài thời gian nữa mà chạy nhanh đi tìm đại phu. Đối với người luyện võ như nàng ta mà nói, gãy tay mà muốn mạng của nàng ta rồi!

Chu Vô Tâm vốn muốn nói gì, lại bị Bắc Vọng liếc xéo một cái. Hấn lười biến đầy người đang chắn trước mặt mình là Chu Vô Tâm ra, lạnh lùng nói: “Ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta, ngươi cũng cút.”

Trời đất bao la, Bắc Vọng là người nàng không trêu vào nổi, cộng thêm lúc này xem như hấn đã giúp nàng cho nên Chu Vô Tâm vô cùng nghe lời, quay đầu chạy đi.

Nhưng rõ ràng nàng muốn tìm Hoàng Thiện lại bị lạc đường. Lăn lóc đường này, quẹo trái rẽ phải nhiều lần, cuối cùng khiến nàng vô tình thấy mặt liệt huynh đổi một bộ quần áo, cùng một nhóm người nữa thu dọn đồ đạc như sắp xuất phát đi đâu đó.

Vốn bọn họ thay đổi quần áo cũng không có gì quan trọng nhưng khi nhìn kỹ quần áo trên người họ, trong đầu Chu Vô Tâm lập tức nhảy ra cảnh tượng Thái tử bị đuổi giết. Lúc đó, đám người áo đen kia ăn mặt giống hệt mấy người mặt liệt huynh lúc này!

Liên quan đến cái chết bí ẩn của Dạ, từng chi tiết, từng chi tiết lập tức bao phủ nàng, khiến nàng chưa kịp dò hỏi cái gì thì mấy người mặt liệt huynh đã xuất phát mất.

Chương 117

Edit: Thủy Lư Ly

Sau khi bọn hấn rời đi, Chu Vô Tâm chạy lại chỗ đứng dừng lại một thời gian. Một thân trang bị và trang phục kia, quen thuộc đến mức khiến lòng nàng lạnh lẽo. Còn có loại sát khí âm u mà cả đời nàng cũng không quên được!

Lẽ nào cái chết của Thái tử thật sự có liên quan đến Điện Thương Các sao?

Nếu đúng như thế, vậy, nàng nên làm gì bây giờ!

Không biết đã đứng ở chỗ này bao lâu, cuối cùng lại nghĩ dù có tiếp tục ở chỗ này cũng không rõ đầu đuôi gì, cho nên nàng dứt khoát đi tìm Hoàng Thiệu trước.

Có điều lúc nàng mới đi không bao xa, ngay sau một cánh cửa nàng đã nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc. Ý cười bình thản từ bên trong truyền ra: “Chuyện lần trước các ngươi làm rất tốt, những thứ này là thứ các ngươi nên được.”

“Bây giờ Vương gia đã quét sạch mọi chướng ngại trên đường đăng cơ, có thể an tâm rồi.” Trong giọng nói của Cảnh Lâm không nghe ra bất cứ tâm tình nào, xem ra đã khôi phục sự bình tĩnh từ trong tin tức khiếp sợ mấy ngày trước, mà một khi bắt đầu đàm phán, hấn lại trở thành một vị Thiếu các chủ khiến người người kính nể.

Chẳng qua chỉ bằng câu này, đã đủ khiến Chu Vô Tâm hoàn toàn ngã vào vực sâu tuyệt vọng.

Mới vừa rồi nàng còn đang suy nghĩ nguyên nhân cái chết của Dạ, vậy mà bây giờ, khi nghe câu này, bỗng dưng, trong nháy mắt, mọi chuyện vốn mơ hồ không liên kết đều trở nên rõ ràng, sáng tỏ cả.

Thì ra, Dạ chết, thật sự có liên quan đến Điện Thương Các!

Chu Vô Tâm thở ra một hơi, nghiêng người đá văng cửa. Nàng muốn xem xem, rốt cuộc cái người đã hợp tác với Cảnh Lâm là ai!

Cửa phòng đột nhiên bị người đá văng, nhìn Chu Vô Tâm đỏ mắt xông tới, ánh mắt Ninh Liên lóe lên một tia hoảng loạn.

Chu Vô Tâm khó tin nhìn người vốn không thể xuất hiện ở Điện Thương Các vào lúc này là Ninh Liên, nghẹn ngào. Không phải hấn rất bận sao? Tại sao hấn lại ở chỗ này? Làm một Thái tử, tại sao hấn lại có quan hệ với môn phái trong giang hồ?

Chẳng lẽ người Hoàng Thiệu nói nàng sẽ không ngờ tới là hấn sao?

“Ninh Liên, những lời ngươi vừa nói có ý gì?” Chu Vô Tâm đi tới trước mặt Ninh Liên, từng câu từng chữ ép hỏi.

Ninh Liên xòe cây quạt trong tay ra, dùng nụ cười che giấu hoang mang trong lòng: “Không liên quan gì đến nàng.”

Chu Vô Tâm hé miệng, tiếp tục truy hỏi: “Vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

“Bản vương không cần giải thích với nàng.”

Ninh Thuần vốn vẫn yên lặng lắng nghe ngoài cửa, biết không thể tiếp tục trầm mặt, cho nên dứt khoát xuất hiện trước mặt nàng, lên tiếng: “Ninh Liên biết ngươi mất tích nên đặc biệt ghé thăm ngươi.”

Đến lúc này rồi mà còn muốn lừa nàng sao?

Chu Vô Tâm cười lạnh: “Sợ rằng hấn đến đây không phải vì ta đâu.”

Chu Vô Tâm đưa mắt roi trên người Ninh Liên lần nữa, đây là một loại ánh mắt xa lạ khiến Ninh Liên cảm thấy vô cùng khổ sở. Trước đây không lâu trong mắt nàng rõ ràng còn tràn ngập ý cười nhưng tại sao lúc này lại trở nên lạnh lẽo như vậy.

“Ninh Liên, ta hi vọng ngươi nói thật với ta. Dạ, có phải do ngươi phái người đi giết không?” Giọng nói Chu Vô Tâm phát run, nàng cỡ nào hi vọng vừa rồi nàng không nghe thấy gì cả, cỡ nào hi vọng bản thân không biết gì để có thể tiếp tục lừa mình dối người.

Nhưng câu trả lời của Ninh Liên đã trực tiếp phủ định vọng tưởng của nàng: “Đúng vậy, là bản vương phái người giết.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bản vương muốn làm Thái tử.” Ninh Liên xếp cây quạt lại, thu hồi nụ cười, nói rõ từng câu từng chữ.

Rõ ràng nghe thấy câu trả lời chắc chắn từ miệng hắn nhưng trong lòng Chu Vô Tâm vẫn không có cách nào chấp nhận được. Nàng không tin hắn sẽ làm ra chuyện hung ác như vậy: “Nhưng mà ta nghe chương quỹ nói, lúc ta mất tích người cũng gấp gáp phải người tìm ta khắp nơi. Nếu vậy người không thể nào đối xử với ta như vậy được.”

Nghe câu nói cố gắng biện giải cho bản thân hắn của nàng, trong lòng Ninh Liên như bị hàng ngàn mũi kim đâm thủng. Hợp tác với Điện Thương Các mưu sát Thái tử là kế hoạch chưa từng thay đổi trong mấy năm qua của hắn, nhưng mà vẫn chưa từng thành công lần nào, cũng giống như Thái tử phải người đến ám sát hắn vậy.

Ninh Liên không hề can thiệp thời gian, địa điểm Điện Thương Các muốn ra tay, hắn chỉ muốn kết quả, vì thế, thật ra đến cả hắn cũng không biết bọn họ sẽ ra tay lúc nào, và hắn càng không ngờ nửa đường sẽ xuất hiện một Chu Vô Tâm!

Đây là cuộc chiến giữa hắn và Ninh Dạ, là tranh đấu giữa nam nhân với nhau.

Giang sơn, đế vương, được làm vua thua làm giặc, từ lúc bắt đầu, giữa bọn họ đã định sẵn chỉ có một người có thể sống sót, nhưng mà Chu Vô Tâm đột nhiên xuất hiện đã đảo loạn tất cả kế hoạch của hắn. Hắn vẫn luôn không muốn nàng nhìn thấy mặt tàn khốc của mình vì thế đem hết những mặt tốt đẹp bày ra trước mặt nàng, có điều, hắn cũng hiểu, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng biết được tất cả sự thật.

Tuy rằng, ngày đó, đến sớm hơn so với hắn tưởng tượng.

Việc đã đến nước này, vậy thì thẳng thắn nhắm tâm đến cùng đi.

Ninh Liên xòe cây quạt ra lần nữa, cười cực kỳ sáng lạn: “Lúc ấy, nếu bản vương không diễn kịch thì sao khiến người khác tin rằng bản vương vô tội? Sau đó sao có thể dễ dàng thành công đây?”

Chu Vô Tâm nhìn khuôn mặt tươi cười của Ninh Liên, đột nhiên rất muốn kéo lớp mặt nạ trên mặt hắn xuống để nhìn xem sau lớp mặt nạ ấy là vẻ mặt thế nào. Nàng há miệng thở gấp, bị ai quay đầu nhìn Ninh Thuần: “Tiểu Ninh Thuần, có phải lúc đó chàng cũng biết ai là người phải sát thủ đúng không?”

Thật ra đối với chuyện Ninh Liên và Điện Thương Các liên thủ, Ninh Thuần không biết nếu không sau đó hắn cũng không đưa nàng đến Điện Thương Các, với lại không phải chuyện gì Ninh Liên cũng nói với hắn, nhưng, hắn rõ ràng biết Chu Vô Tâm chờ mong câu trả lời phủ định từ mình, lời nói đến bên miệng lại trở thành một mực khẳng định. “Đúng vậy.”

“Từ lúc bắt đầu, các người đã đặt bẫy để ta và Dạ nhảy xuống. Có phải không?” Ánh mắt Chu Vô Tâm xẹt qua trên người bọn họ: “Các người thật sự rất độc ác. Tiểu Ninh Thuần, rốt cuộc ta cũng biết tại sao người không tra được hung thủ, bởi vì ngay từ đầu người đã biết hung thủ là ai. Ha ha, nếu vậy, người muốn hung thủ này vĩnh viễn biến mất không phải chuyện quá dễ dàng sao.”

Dạ chết rồi, Hường Noãn cũng chết.

Ngôi vị hoàng đế thật sự quan trọng như vậy?

Chu Vô Tâm đột nhiên cảm thấy nàng nhìn không rõ nhưng người xung quanh. Tại sao bọn họ đều dùng khuôn mặt tươi cười đối diện người khác còn sau lưng lại có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?

Chu Vô Tâm đi tới trước mặt Ninh Liên, đến cười cũng không còn sức, bởi giờ khắc này, đến suy nghĩ muốn nguy trang nàng cũng không có: “Lúc trước Dạ nói ta tránh xa người nhưng ta không nghe hắn. Hắn nói ta sẽ hối hận, ta lại nghĩ hắn chỉ nói chuyện giạt gân cho nên chưa từng để trong lòng. Có điều, bây giờ ta thật sự hối hận rồi. Ninh Liên, những gì người biểu hiện ra đều là giả! Giả! Thậm chí ta còn hoài nghi bản thân người có phải cũng giả không! Trước đây ca ca ta đã nói với ta, vô tình nhất để vương giả. Khi đó ta không hiểu nói vô tình thì có thể vô tình đến mức nào, bây giờ ta hiểu, thật sự hiểu. Đối với ca ca ruột còn có thể ra tay thì đừng nói chi phi tử gì của người. Sẽ có một ngày người vì ngôi vị Hoàng đế mà giết hết tất cả những người thân bên cạnh mình, có lẽ lúc đó người cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, không phải sao?”

Chu Vô Tâm thấy hắn không phản bác, nghĩ hắn ngầm thừa nhận, từng bước, từng bước lui về sau: “Người là Ninh Liên, là Cửu gia, xưa nay thứ người muốn chưa bao giờ không thể chiếm được. Người người đều hâm mộ người, ước ao người, muốn ở bên cạnh người, nhưng, loại người không chừa thủ đoạn nào như người lại khiến ta vô cùng chán ghét!” Nói đến đây ánh mắt nàng lại chuyển lên người Ninh Thuần: “Tiểu Ninh Thuần, ta vẫn nghĩ người không giống người khác, bây giờ nhìn lại, ha ha, ta thật sự đã đánh giá các người quá cao rồi...”

Chu Vô Tâm nói xong câu này, cũng không tiếp tục ở lại mà xoay người chạy ra ngoài.

Đã kích hôm nay nàng nhận được đã nhiều lắm rồi! Nàng cần ở một mình yên lặng một chút!

Mà từ lúc vào đến khi rời đi Chu Vô Tâm đều chưa từng nhìn Cảnh Lâm một cái nào.

Người thật sự ra tay là Cảnh Lâm, hơn nữa bây giờ hai người còn là huynh muội ruột, lấy sự hiểu biết của Cảnh Lâm với nàng, hắn biết, nàng nhất định còn có chuyện không nói, vì thế, không nói hai lời, vội vàng đuổi theo sau nàng.

Chương 118

Edit: Thủy Lư Ly

Không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo xuống, Ninh Thuần liếc nhìn người đang hồn bay phách lạc là Ninh Liên, thờ dài một tiếng.

Qua một lúc lâu hần mới lạnh nhạt mở miệng: “Người cần gì nói dối nàng như vậy.”

Ninh Liên xiết chặt cây quạt trong tay, bi thương nở nụ cười: “Để nàng hiểu lầm, bản vương mới có thể cho mình một lý do từ bỏ.”

Đây là lần đầu tiên Ninh Liên thật sự thích một người, nhưng mà hần lại không thể ở bên cạnh nàng. Hần muốn giữ nàng lại, chẳng qua giữ lại rồi sẽ thế nào đây? Bản thân Chu Vô Tâm sẽ đồng ý sao? E rằng đáp án đã rõ ràng ngay trước mắt.

Ninh Liên lại nhìn Ninh Thuần: “Huynh biết cảm giác yêu một người nhưng không thể bên cạnh nàng là thế nào không? Bản vương cực khổ nhiều năm như vậy là vì vị trí hiện tại, nhưng khi bản vương tiếp tục đi trên con đường đã được vạch sẵn lại đột ngột xuất hiện một Chu Vô Tâm. Nếu không có nàng, bản vương sẽ mãi là người thắng, có thể nắm giữ bất cứ thứ gì mình muốn trong lòng bàn tay, nhưng từ khi nàng xuất hiện, vì nàng, bản vương ném mũi thất bại thảm hại lại vẫn như cũ không bỏ xuống được. Huynh nói xem, điều này có phải rất buồn cười không?”

Gương mặt Ninh Thuần vẫn không hề có chút cảm xúc nào. Muốn yêu nhưng không thể yêu sao? E rằng trên thế gian này không ai có thể hiểu rõ tình cảm ấy bằng hần.

Nhưng hần, đường đường là Thất hoàng tử Ninh quốc, là nam nhân đã thề chung thân không cưới trước mặt người tất cả mọi người trong thiên hạ, cho nên dù hần hiểu rõ thì sao? Nói chung cũng là chuyện của chính hần, hần không cần thiết phải kể ra với bất kỳ kẻ nào.

Vì thế đến tận lúc này bộ dạng Ninh Thuần vẫn hờ hững như cũ, giống như những chuyện diễn ra trước mắt không hề liên quan gì tới hần. Hần đi tới cạnh cửa, nhẹ giọng nói một câu với Ninh Liên rồi mới hoàn toàn rời khỏi.

Sau khi Ninh Liên nghe thấy câu nói kia, bỗng nghiêng ngòai nghiêm chỉnh trở lại. Trong lòng hần, câu nói ấy như ma chú vậy, làm cách nào cũng không thể xua đi: “Không được quên, người, đã là Thái tử.”

...

Xưa nay Cảnh Lâm không phải là một người dễ dàng bị tác động bên ngoài ảnh hưởng, nhưng sau khi quen biết Chu Vô Tâm, hần không chỉ một lần vì nàng mà trong lòng rối loạn.

Người trước giờ chưa bao giờ tin tưởng bất cứ ai như hần, khi bắt đầu lựa chọn tin tưởng một người, lại không ngờ người này lại chính là muội muội ruột của mình. Thật không biết ông trời trêu người hay vận mệnh vốn đã được sắp xếp như vậy.

Mà khi hần rất vất vả khuyên nhủ mình chấp nhận sự thật này, lại càng không ngờ, người lúc trước hần giết có vô số liên hệ với nàng. Hần thậm chí còn nghi ngờ, nếu bọn họ sớm nhận biết nhau thì kết cục sẽ khác đi chứ?

Chu Vô Tâm không nghĩ Cảnh Lâm sẽ chạy theo mình, nàng buồn bực hét lên với hần: “Người theo ta làm gì? Bây giờ ta không muốn nhìn thấy người.”

“Vô Tâm...”

Chu Vô Tâm bị Cảnh Lâm kéo lại, nàng bực bội hất tay hần ra, lại bất ngờ nhìn thấy sự luống cuống chưa từng gặp trên mặt hần. Điều đã đến mức này, bây giờ hần mới lo lắng thì còn có tác dụng gì nữa đâu?

Chu Vô Tâm cười lạnh: “Cảnh Lâm, người còn nhớ không, lúc trước, trong chùa, người nói cho dù là bạn bè cũng sẽ có một ngày trở thành kẻ địch. Ha, đúng là bị người nói đúng rồi.”

Chu Vô Tâm hạ mắt, chỉ cần vừa nghĩ đến cảnh Dạ và Hường Noãn bị giết, nàng lập tức không có cách nào tỉnh táo được. Nàng đột nhiên rút thánh kiếm bên hông Cảnh Lâm ra, nhắm ngay ngực hần, đâm vào.

Mà Cảnh Lâm lại không tránh không né, mặc nàng dùng kiếm đâm vào người mình. Lúc máu tươi dọc theo thân kiếm nhỏ xuống, Chu Vô Tâm run rẩy rút thanh kiếm ra, ném qua một bên, nước mắt cũng không nhịn được mà ào ào chảy ra: “Cảnh Lâm, các người không hiểu Dạ quan trọng thế nào đối với ta sao! Tại sao lại giết hần, tại sao muốn giết hần, tại sao!”

“Vô Tâm...”

Chu Vô Tâm ngừng đầu nhìn hân: “Lúc trước, lúc ta sắp chết là Dạ cứu ta. Ở thời khắc sống còn, cũng là hân cứu ta. Không có hân, ta đã sớm chết! Hân vì ta mà trả giá nhiều thứ như vậy, ta đều nhớ, tất cả đều nhớ. Hân đối tốt với ta, mỗi chuyện ta cũng chưa từng quên! Tuy ta không thể chấp nhận tình yêu của hân, nhưng ta vẫn coi hân là bạn tốt, tốt nhất. Điểm này, xưa nay đều chưa chùng thay đổi. Nhưng mà các người lại giết hân.”

Nhìn nàng khóc, Cảnh Lâm mấp máy miệng lại không thể phát ra một câu hoàn chỉnh: “Ta...”

“Ninh Liên chỉ cần người giết Dạ đúng không? Vậy tại sao các người không cho Hường Noãn một con đường sống?”

“Nàng nhìn thấy chúng ta.”

Chu Vô Tâm dùng tay lau nước mắt, nàng không muốn để người khác thấy nàng mềm yếu. Gắng gượng không cho nước mắt tiếp tục rơi xuống, nàng nói tiếp: “Bây giờ ta không có cách nào chấp nhận sự thật các người giết bọn họ. Mặc dù đối với Diên Thương Các mà nói, đây đều là chuyện làm ăn, nếu chúng ta là người xa lạ, ta có thể hận người, oán người, trả thù người, nhưng người biết không, cũng bởi vì chúng ta có quen biết, vì thế ta không thể làm vậy! Cảnh Lâm, người biết chuyện gì khiến người khác đau khổ nhất không? Ta biết các người là hung thủ nhưng ta không cách nào giết các người. Ninh Liên có ân với ta, Ninh Thuần cũng có ân với ta, người lại là ca ca ruột của ta...” Chu Vô Tâm hấp hấp mũi, cách hân ngoài một mét: “Ta vốn nên báo thù thay Dạ, nhưng mà ta không có cách nào làm được vì thế lúc nào ta tha thứ cho người, chúng ta lại gặp mặt đi.”

“Vô Tâm, ta...”

Chu Vô Tâm đưa tay ngăn lại lời hân muốn nói: “Đừng nói gì cả, cầu xin người, để ta yên lặng một chút được không...”

Lúc này Chu Vô Tâm thật sự không biết nên tin tưởng ai, có thể tin tưởng ai.

Ai biết những người mỗi ngày dùng khuôn mặt tươi cười đối diện nàng, sẽ có thể trong lúc nàng không nhìn thấy lạnh lùng hạ sát thủ, giết chết người quan trọng nhất đối với nàng.

Người nơi này đều quá mức đáng sợ. Những vật ngoài thân kia thật sự quan trọng hơn tất cả sao?

Sao một người có thể làm chuyện ác độc như vậy, Chu Vô Tâm nàng là người ngoài thì có thể không nói, nhưng đối với Ninh Liên, Thái tử là ca ca ruột của hân mà!

Đúng là trong sách giáo khoa lịch sử nàng từng đọc được không ít những chuyện như vậy, nhưng mà trước đó luôn có cảm giác những chuyện này cách nàng rất xa xôi vì thế chưa bao giờ suy nghĩ nhiều, nhưng mà một khi loại chuyện này xảy ra trên người mình, muốn nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, nàng vẫn không thể làm được.

Nàng chỉ là một người bình thường, coi như nàng biết trong quá khứ Ninh Liên hay Dạ đều có những chuyện không thể tưởng tượng, có những mâu thuẫn không thể nói rõ hay câu nói lúc trước Ninh Liên nói với Thái tử “Muốn so đề tiện, sao ta có thể hơn được Thái tử ca ca...” ám chỉ cái gì, Chu Vô Tâm không biết, cũng chưa từng tham dự, nhưng nàng vẫn không thể chấp nhận được sự thật này.

Nàng biết, con người không ai hoàn hảo, có tốt có xấu, có rất nhiều mặt, nhưng vì sao người hại chết Dạ và Hường Noãn lại cứ một mực là bọn họ chứ!

Chu Vô Tâm không có cách nào tiếp tục ở lại chỗ này nữa, nàng cảm thấy nếu nàng ở chung với bọn họ thêm một khắc, nàng sẽ vỡ tan.

Cho nên nàng vẫn ngồi một mình bên ngoài một lúc lâu, chờ đến khi màn đêm thăm thẳm mới lặng lẽ trở về phòng mình, tùy tiện thu dọn hành lý, chuẩn bị một mình rời đi, không lời từ biệt. Chỉ có điều nếu một người cứ đắm chìm trong tâm tình của bản thân sẽ rất khó phát hiện sự biến hóa của cảnh vật chung quanh.

Lúc Chu Vô Tâm vừa leo qua tường, sau lưng chợt lóe một bóng đen, trong khi nàng còn chưa kịp nhìn rõ là ai, một chiếc khăn tẩm thuốc mê đã chụp lên mũi nàng, sau đó, Chu Vô Tâm cứ thế nhắm hai mắt lại, thật sự hôn mê bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Edit: Thủy Lưu Ly

Sáng sớm, tiếng chim hót đánh thức người còn chìm trong hôn mê.

Sương mù mờ mịt, ẩm ướt khiến người nằm trên đất lạnh đến mức run lên một cái. Người nọ đột nhiên nhảy lên, căng thẳng nhìn bốn phía, sau đó lại nhanh chóng phát hiện phương trượng đang ngồi thiền trên một cành cây cách đó không xa.

“Phương trượng, trình độ yoga của ngài quá tốt rồi đấy, đến trên cây mà cũng có thể ngồi thiền được. Có điều, đây là...” Chu Vô Tâm lại gần, đứng

dưới gốc cây, ngẩng đầu gọi người ngồi trên cây, lại như chợt nhớ ra điều gì, nàng nói tiếp: “Phượng trọng, không phải tối qua ông bắt ta đến đây chứ?”

Phượng trọng cúi đầu cười hiền lành với nàng, sau mới nhảy từ trên cây xuống, đáp lời: “Chính là lão nạp.”

Lừa bắt con nhà người ta mà còn cười đến yên tâm thoải mái như vậy. Rốt cuộc ông có phải là hòa thượng không hả?

Chu Vô Tâm liếc nhìn bốn phía: “Đúng rồi, phượng trọng, sau khi ngôi chùa bị thiêu hủy, ta vẫn không nhìn thấy mấy người tiểu hòa thượng, bọn họ không gặp chuyện gì bất trắc chứ?”

“Chu thí chủ không cần lo lắng, bọn họ đều bình an không có việc gì, có điều tạm thời đều bị lão nạp sắp xếp đến những ngôi chùa khác mà thôi.”

“Vậy ông một không thiếu người, hai không muốn cướp giật, sao đang yên đang lành lại muốn bắt ta làm gì!”

Vốn hôm qua phượng trọng đi tìm Chu Vô Tâm chỉ để nói cụ thể chuyện giải độc, ai ngờ trong lúc vô tình lại nghe thấy bọn họ nói chuyện, suy đoán lúc này Chu Vô Tâm sẽ khó có thể đối diện mấy người kia, vì thế, tối qua lúc thấy nàng treo tường, cảm thấy không quá yên tâm nếu để nàng một mình nên mới đánh cắp nàng, bắt đến đây, cũng nhân tiện tìm thời gian chi điểm, khai đạo cho nàng.

Phượng trọng cười như gió xuân ấm áp: “Thí chủ và lão nạp đi thu thập dược liệu giải độc đi, thế nào?”

Vừa nghe đến chuyện có liên quan tới mình, táo bạo trong lòng Chu Vô Tâm lập tức bị quét sạch, gấp gáp gật đầu đồng ý. Dù sao đối mặt với phượng trọng cũng dễ chấp nhận hơn đối mặt với những người kia.

Cứ như vậy, Chu Vô Tâm dứt khoát đi theo bên cạnh phượng trọng, giúp đỡ ông ta cũng nhau thu thập dược liệu.

...

Đều nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Chu Vô Tâm cứ nghĩ phượng trọng sẽ mang nàng đi đâu ẩn núp, lại không ngờ ông ta lại mang nàng về chùa. Tuy rằng bây giờ ngôi chùa đã bị thiêu hủy, nhưng may mắn là hai người đều không phải loại người hay chú ý, soi mói, hay có yêu cầu rất cao với chỗ dừng chân cho nên ngủ cùng trời đất thế này, chỉ cần qua mấy ngày là đã làm quen được.

Mà sau khi phượng trọng đi rồi chỉ để lại cho Cảnh Lâm một tờ giấy, để mọi người biết Chu Vô Tâm đi cùng phượng trọng, không cần lo lắng nhiều mà thôi. Nhưng mà Cảnh Lâm vẫn phải một phần sát thủ ẩn núp dưới chân núi, bất kỳ kẻ khả nghi nào muốn vào núi đều sẽ trực tiếp trở thành vong hồn. Còn ba vị hoàng tử kia, bởi vì họ đã xuất cung một thời gian rồi, cho nên tất nhiên là phải hồi cung.

“Nói chung con người cần phải trải qua một ít chuyện thì mới có thể trưởng thành được.” Nhìn Chu Vô Tâm một bên hái thuốc, một bên đỡ ra, phượng trọng bình đạm nói.

“Ta biết. Phượng trọng, nhưng mà bây giờ trong lòng ta rất loạn, ta không có cách nào xem chuyện này như chưa từng xảy ra.” Chu Vô Tâm ném thảo dược trong tay vào gói trúc sau lưng, cười khổ.

“Chúng ta đều dễ hà khắc với người bên cạnh.” Phượng trọng đứng dậy, ra hiệu cho nàng cùng đi về phía trước: “Chính vì mỗi một người trong bọn họ đều rất quan trọng với thí chủ, cho nên thí chủ mới không thể chấp nhận sự thật. Nhưng mà, thí chủ cũng phải hiểu, ai ai cũng có thứ họ muốn, sao thí chủ có thể vọng tưởng bọn họ sẽ giống như thí chủ đây? Hay thí chủ có thể đổi một góc độ để nghĩ lại, nếu lúc đó thí chủ ở vào vị trí của họ thì thí chủ sẽ làm gì?”

“Ta... Ta không biết...”

“Được rồi, chúng ta không nói cái này nữa, việc cấp bách trước mắt là mau chóng tập hợp đủ dược liệu để giải độc cho thí chủ và Bắc Vọng, những chuyện khác chúng ta đừng nghĩ đến.”

“Vâng, được...”

Lúc Hoàng Thiện tìm gặp Chu Vô Tâm, nàng đang trải dược kiện ngay ngắn trên đất, nhìn thấy Hoàng Thiện xuất hiện, nàng kinh ngạc, ném rỏ sang một bên, rồi vội vàng nhào lại chỗ hắn: “Ca, sao huynh lại đến đây?”

Mặc dù biết Hoàng Thiện không phải là ca ca ruột của mình nhưng nàng vẫn quen miệng gọi hắn như vậy.

Hoàng Thiện cười cười, ném bao quần áo sau lưng cho Chu Vô Tâm: “Ta đã giúp hai người tìm một nơi dừng chân, hai người chuyển đến đó đi. Rất an toàn, sẽ không bị người khác phát hiện.”

“Cái này... Huynh chắc chắn chứ? Có xa không?” Tuy nói ở đây cũng không có gì không tốt, nhưng nếu có thể tìm được một chỗ ở đằng hoàng, tất nhiên Chu Vô Tâm sẽ động tâm, với lại ở đây có quá nhiều muỗi.

“Yên tâm đi, cách nơi này không xa. Địa chỉ ở trong bao quần áo, có điều để không khiến người khác nghi ngờ mà kéo theo nguy hiểm và phiền phức không cần thiết, hai người phải tự mình đến đó.”

“Không thành vấn đề.” Chu Vô Tâm cười đáp: “Vẫn là ca ca đối tốt với muội nhất.”

Hoàng Thiện cúi đầu cẩn thận nhìn Chu Vô Tâm, cau mày hỏi nàng: “Đã bao nhiêu ngày muối không rửa mặt rồi?”

“Mỗi ngày đều rửa mà. Muối đến bên dòng suối rửa mặt.” Nói xong Chu Vô Tâm còn xoa xoa mặt, cho rằng có gì bẩn dính trên mặt mình: “Có lẽ vừa rồi sấy thuốc bị dính lọ thôi. Nơi này lại không có gương, đã một thời gian rồi muối không nhìn thấy bộ dạng lúc này của mình là gì.”

Hoàng Thiện nhìn nàng càng lau càng đen, cười to, một lát sau mới thu hồi nụ cười, lấy một chiếc khăn tay từ trong tay áo ra, lau lau giúp nàng: “Thật sự oan ức cho muối.”

“Không có chuyện gì, muối còn chịu được.”

Chu Vô Tâm kiên cường như thế đều dễ khiến người ta đau lòng. Rõ ràng nàng có thể làm một Vô Tâm áo com không lo, bình an qua ngày mà không cần phải trải qua những chuyện như thế này. Thậm chí có nhiều lúc Hoàng Thiện lại tự trách nếu như năm đó khi biết nàng không phải con ruột của Chu Hậu, hẳn để nàng đi theo Lục đại phu thì có khi những chuyện như vậy sẽ không xảy ra.

Hoàng Thiện không ở lại đây lâu, cuối cùng hần dạn dò một câu “Lục đại phu chờ hai người ở đó” rồi vội vàng rời đi.

Có điều, khi Chu Vô Tâm và phương trượng cõng thảo dược với bao quần áo xuống núi, không biết Chu Vô Tâm lại quẹt trúng cái gì khiến bao quần áo sau lưng nàng rách một lỗ to, mà nàng lại không biết. Đúng là hồn nhiên đến mức không thể tin được!

Chờ đến lúc nàng phát hiện tài sản, quần áo bên trong đều không còn thì đã không kịp nữa rồi. Sớm biết vậy thì nàng đã cõng gói thuốc, còn phương trượng mang bao quần áo.

Bây giờ có muốn quay lại tìm đồ cũng không còn tác dụng bởi có lẽ đồ đạc đã sớm bị người khác nhặt được. Cũng may là địa chỉ phương trượng giữ nếu không có khi bọn họ lại phải ngủ giữa trời đất nữa rồi.

Chẳng qua: “A a a a, phương trượng, làm sao bây giờ!!!”

Phương trượng cực kỳ bình tĩnh nhìn Chu Vô Tâm: “A di đà Phật, Chu thí chủ, thí chủ quả nhiên là kẻ phá gia chi tử...”

Hết cách, nếu tiền tài đã mất thì chỉ đành nhanh chân đi đến chỗ Hoàng Thiện đã nói thôi.

Nhưng mà, nói thế nào nhỉ, số Chu Vô Tâm đúng là không đen bình thường, đang yên đang lành tự dưng cửa thành muốn thu phí qua đường! Đây là thể đạo gì vậy!

Chu Vô Tâm muốn lừa dối qua cửa lại bất đắc dĩ hai mắt bình lính thủ thành quá tình tường, chỉ cần nàng vừa lên vào đã bị ném ra ngoài ngay lập tức.

Chu Vô Tâm gấp đến mức đi vòng vòng một chỗ: “Phương trượng, bây giờ chúng ta phải làm gì? Không có tiền, chúng ta không thể tiến vào thành. Hơn nữa trời sắp tối, ta còn đang ở giai đoạn chạy thoát thân, không thể giống trống khua chiêng làm xiếc gì. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

“Chu thí chủ, bình tĩnh đừng nóng, tĩnh táo suy nghĩ một chút, biện pháp, sẽ có thôi.” Đã đến lúc này rồi mà phương trượng vẫn có thể bình tĩnh thoải mái khuyên bảo Chu Vô Tâm, thật không hổ là người xuất gia.

Người nói đi xin tiền?

Bộ dạng nàng không giống ăn mày, huống chi bây giờ là lúc nào, người chỗ này rất ít, mà cho dù có thì cũng không đủ để chi khoảng phí qua cổng của hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Edit: Thủy Lưu Ly

Đề phương trượng đi hoá duyên?

Quên đi, chính mình gây chuyện lại muốn người khác đến chùi mông, vẫn nên tự mình giải quyết đi.

“Phương trượng, nếu không, chúng ta đi cướp được không?” Chu Vô Tâm thực sự không nghĩ ra được cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nói ra đề nghị có thể được nhất.

“A di đà Phật.” Phương trượng chấp tay sau lưng, lạnh nhạt nói: “Ý này rất tốt.”

Lời này làm cho Chu Vô Tâm không đứng vững, suýt chút nữa đã té oạch xuống đất. Rốt cuộc ông có phải là hòa thượng không vậy?

Có điều nếu muốn cướp tiền thì nhất định phải tìm một nơi ít người lại bí mật mới được.

Cho nên hai người lập tức chạy đến ngoại thành, chiếm đóng trên con đường nhất định phải qua để vào thành, chờ đợi dê béo xuất hiện.

Chỉ có điều, dù sao bây giờ cũng đã muộn, người ra vào càng lúc càng ít, với lại phần đông cũng chỉ là vài nông dân mua chút thức ăn, muốn đụng đến người có gia cảnh giàu có đều không có cơ hội.

Chính trong lúc Chu Vô Tâm mặt ủ mày chê, cân nhắc có nên đổi phương án khác không thì một chiếc xe ngựa sang trọng lại vững bước chạy về phía hai người họ.

Mà càng hay hơn là chiếc xe ngựa này đột nhiên vừa đi tới nửa đường đã dừng lại, sau đó một vị công tử quần áo hoa lệ bước xuống xe, một thân một mình đi qua một bên, dường như muốn giải quyết vấn đề nội bộ gì đó.

Chu Vô Tâm vừa nhìn, à há, cơ hội tới!

Nàng nháy mắt ra hiệu với phương trượng, còn bản thân lại ôm một đồng gạch nhẹ chân lại gần vị công tử kia, chờ đúng thời cơ, thừa dịp không ai phát hiện, không ngừng ném gạch nhắm ngay hán. Bịch bịch bịch, từng cái, từng cái đều chính xác không lầm đập lên người vị công tử ấy.

“Được rồi, thành công! Mặc người ăn mặc ngầu lòi thế nào, chỉ bằng mấy viên gạch của ta cũng có thể quật ngã người như thường!” Chu Vô Tâm cười gian chạy lại chỗ người bị đập ngã, cũng không biết vị kia lúc tỉnh lại có ‘tan vỡ’ hay không. Chỉ là cướp tiền thôi mà, có cần hung tàn như vậy không hả!

Chu Vô Tâm cấp tốc nhét hết tiền tài cướp được trên người hán nhét vào túi mình, sau đó xoay người cùng với phương trượng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thoát khỏi hiện trường.

Cuối cùng xem như Chu Vô Tâm và phương trượng cũng thuận lợi vào thành. Lúc tìm được chỗ Lục đại phu, Chu Vô Tâm vô cùng cảm khái mà vỗ vỗ bả vai Lục đại phu, thở dài: “Ài, những ngày đã qua thật gian khổ...”

...

Điền Thương Các.

Tu La Tràng là nơi sát thủ nhận trừng phạt. Trong này giam giữ tất cả những sát thủ khiến giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật như Đào Khách, Độc Nhân...

Tu La Tràng tổng cộng có mười tám tầng, số người và vật bị giam, áp trái rộng bên trong mỗi tầng. Càng đi lên thì mối nguy hiểm phải đối mặt càng lớn. Trước kia từng phạt chỉ yêu cầu từ tầng năm trở xuống, ít khi có người lên các tầng cao hơn, cũng vì thế mà Hắc Liễu được cất giấu trong tầng cao nhất của Tu La Tràng, nếu muốn lấy Hắc Liễu ra, thì nhất định phải đánh từ tầng một đánh tới.

Điền Thương Các là môn phái lớn có lịch sử trăm năm trên giang hồ. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Hắc Liễu ở Điền Thương Các, nhưng thậm chí ngay cả những Các chủ những đời trước, cũng chưa từng có người nào có thể lấy Hắc Liễu ra khỏi Tu La Tràng, cũng vì vậy mà vật này chỉ có thể trở thành sự vọng tưởng của mọi người.

Bây giờ, Cảnh Lâm lại vì Chu Vô Tâm mà đi vào, mặc kệ người khác khuyên bảo thế nào cũng dứt khoát không đổi ý.

Túc Ngọc đứng ngoài khóc đến nhून người, nếu không phải Cảnh Lâm thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, không ai biết để đi vào thì dù nàng có thể chết trước mặt hán cũng nhất định phải ngăn cản hán lại.

Bên này, Cảnh Lâm tiến vào Tu La Tràng, mà một bên khác, Ninh Thuận lại đi tới đỉnh Tuyết Sơn để tìm Tuyết Cốt trong truyền thuyết.

Tuyết Cốt theo thiên địa mà sinh, óng ánh, long lanh, có bề ngoài không khác gì một đoạn xương vỡ. Ninh Thuận chưa từng nhìn thấy Tuyết Cốt, tất cả những hình ảnh có liên quan đến Tuyết Cốt đều chỉ dựa theo truyền thuyết lưu lại. Ở trong khoảng không mênh mông tuyết trắng thế này, muốn tìm được một thứ chưa từng gặp, là khó khăn cỡ nào.

Nhưng hán vẫn vì việc nghĩa quyết không lùi bước. Cẩn thận dùng quần áo quấn mình thành một quả cầu, hán một mình một người, yên lặng đi tới.

Vì để chiếm được những dược liệu này, bọn họ phải trải qua gian khổ, khúc chiết thế nào, Chu Vô Tâm đều không thấy được, cũng sẽ không hiểu.

Xưa nay trên thế giới này, tình cảm vốn không có công bằng để nói.

Từ đầu đến cuối đúng là nàng vì bọn họ mà làm rất nhiều, nhưng quay đầu lại, người thật sự nhận được nhiều nhất lại chính là nàng.

Phương trượng vừa xem cũng hiểu, vì vậy, ông ta khuyên nàng khá nhiều lần. Người bị thương, không chỉ có một mình nàng.

Mà thân là người trong cuộc, lại bị sương dày bịt kín hai mắt, nên chỉ có thể nhìn thấy mình bị người ta lừa dối lại không thấy được chuyện bọn họ bù đắp vì mình hay vì nàng mà họ đã phải làm những gì!

Vì thu thập được liệu, Ninh Thuận và Cảnh Lâm đã cùng hành động, tất nhiên Ninh Liên cũng sẽ không bỏ mặt ngồi không. Nếu như không có lần máu thuẫn này, có lẽ hắn sẽ còn suy nghĩ một chút nhưng mà vì chuyện này đã xảy ra nên hắn không thể đợi nữa, bất kể thế nào, hắn phải lấy Đế Linh ra giúp nàng giải độc.

Có điều sau khi tin tức Ninh Liên muốn lấy Đế Linh, Ninh An vốn thật vất vả mới đuổi Chu Vô Tâm đi được, bắt đầu không thể bình tĩnh.

Mất thấy Ninh Liên vừa hồi cung nàng ta đã chạy thẳng đến chỗ hắn, liếc mắt nhìn thấy chất vấn: “Cửu ca, tại sao? Tại sao chàng lại vì ả Chu Vô Tâm chết tiệt kia mà đi lấy Đế Linh! Tại sao...”

Lúc này Ninh Liên đang chuẩn bị muốn ra ngoài, hắn liếc nhìn Ninh An một cái, lạnh lùng nói: “Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Ninh An gấp muốn khóc, kéo Ninh Liên lại, hét lên: “Cửu ca! Chàng có biết nếu chàng làm vậy thì cả đời này chàng sẽ lưu lại mầm bệnh không!”

Ninh Liên buồn bực đẩy Ninh An ra: “Chuyện của bản vương không cần ngươi quan tâm.”

Đế Linh sinh sống sâu trong Hàn Trì nơi thâm cung. Muốn lấy Đế Linh ra, và để cho nó nở hoa thì nhất định phải lấy máu ngâm vào Hàn Trì, kéo dài bảy bốn chín ngày. Hơn nữa, máu tươi này, nhất định phải là huyết thống của Đế vương. Hàn Trì do hàn băng ngàn năm tạo thành, mỗi ngày Ninh Liên không chỉ cắt tay mình lấy máu mà còn phải ở trong điều kiện lạnh giá này rót mấy canh giờ, để dòng máu mới mẻ tắm bổ Đế Linh, đảm bảo sau bốn mươi chín ngày nó sẽ nở hoa kết quả.

Chưa từng có người nào trong dòng dõi Hoàng gia đồng ý đến Hàn Trì lấy Đế Linh ra, dù cho chỉ có thể mãi mãi nhìn mà không có được thì cũng không người nào đồng ý đi thử nghiệm. Nhưng đường đường là Thái tử hiện nay, nếu hắn muốn lấy Đế Linh vì mình thì sẽ không có ai nói cái gì, nhưng có tình hắn lại làm mình bị thương chỉ vì một Chu Vô Tâm!

Ninh An gấp gấp kéo Ninh Liên lại, trong giọng nói chỉ còn lại cầu xin: “Cho dù Đế Linh nở hoa rồi thì sao? Cho dù chàng lấy được Đế Linh thì sao? Cửu ca, cả đời này người chàng sẽ không thể âm áp lên lần nữa! Lẽ nào chàng đồng ý vì ả mà trở thành một Băng Nhân sao? Nước Hàn Trì sẽ khiến chàng hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ nhiệt độ gì!”

“Bản vương biến thành thế nào cũng không liên quan tới ngươi.”

“À ta có tài cán gì mà có thể làm chàng vì ả mà làm đến bước này! Dựa vào cái gì!”

Nghe được câu này, Ninh Liên bỗng dưng không còn tức giận nữa, hắn xoay người khề đờ Ninh An dậy, thay nàng vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo, lạnh nhạt nói: “Vậy bản vương có tài cán gì mà có thể khiến ngươi để ta trong lòng như vậy.”

Tình yêu là không có lý do, bởi vì yêu thích, cho nên hắn cam tâm tình nguyện làm những chuyện trước kia tuyệt đối không làm. Mà cũng bởi vì quan tâm cho nên mới không thể chấp nhận sự thật tàn khốc nàng sẽ từ vong.

Có điều, hắn muốn làm thì làm. Có nhiều lúc tình cảm chỉ là chuyện của một người, hắn không có hi vọng xa vời nàng sẽ cảm kích hắn, cũng không cần nàng biết những chuyện hắn đã làm vì nàng.

Hắn chỉ hi vọng nàng có thể bình an sống sót, giống như lúc hắn biết nàng, từ khóe mắt đến đuôi lông mày, đều có thể nhìn thấy ý cười tràn ngập của nàng.

Ninh Liên cứ giống như trước vậy, nhẹ nhàng vỗ vai Ninh An: “Đồng ý với bản vương, thay bản vương giữ kín bí mật này đi...”

(Ly: người đáng thương ắt có chỗ đáng hận.)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121

Edit: thủy Lưu Ly

Hậu quả sau khi từ Hàn Trì trở về là bởi vì phong hàn mà bất cứ lúc nào cũng ho khan không ngừng. Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Ninh An đều đến Thái Y Viện quây đến người ngã ngựa đổ chỉ vì muốn bản thân có thể tự mình hầm thuốc đưa cho Ninh Liên.

Tuy rằng nàng ta không ưa Chu Vô Tâm, nhưng nàng ta không thể ngồi yên nhìn Ninh Liên cứ vậy mà không để ý. Nhìn Ninh Liên càng lúc càng gầy gò, Ninh An thậm chí bắt đầu cảm thấy có chút hối hận vì lúc trước đã hạ Thục Hàn Tán cho Chu Vô Tâm.

Nàng thà rằng Chu Vô Tâm ở bên cạnh hắn cũng không muốn nhìn bộ dạng bị lạnh giá tàn phá lúc này của hắn.

Nhưng Ninh Liên còn an ủi nàng, ôn hòa nói với nàng: “Cho dù không có Chu Vô Tâm thì vì ca ca Bắc Vọng, ta cũng phải tự mình lấy Đế Linh ra.”

Là thật sự như vậy sao?

Nếu như không phải động tình, Ninh Liên sẽ vì một người mà làm đến mức như vậy sao?

Ninh An thật sự cảm thấy càng ngày càng không hiểu Ninh Liên...

Trong cung bởi vì tình trạng thân thể đột ngột chuyển biến của Ninh Liên mà người người bàng hoàng, còn ngoài cung, Chu Vô Tâm và phương trượng đã tìm đủ các loại dược liệu phụ, mỗi ngày vui tươi hơn hờn đấu võ mồm trong một thôn trang xa xôi nào đó, ngày tháng trôi qua vô cùng vui vẻ, thích ý. Tuy rằng tình cờ có mấy lần độc phát, nhưng may mắn năng lực của phương trượng khá vô địch, chỉ phối chút thuốc đã có thể tạm thời giảm bớt đau đớn cho nàng, cũng khiến độc tố trong người nàng từ từ ổn định lại, nếu không những ngày này của nàng cũng không trôi qua vui vẻ thoải mái như thế.

Chu Vô Tâm thật sự không thể không nói, phương trượng này quả thật là một vị thần y!

Mà nhờ phương trượng và Lục đại phu cùng ra tay, nàng cũng dần thả xuống chân tướng về cái chết của Dạ.

Nhưng khi nàng thật sự cho rằng nàng không còn để ý chuyện này, hay thật sự bình tĩnh lại, thì một ngày khi đang ra ngoài mua thức ăn, Cảnh Lâm lại đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Nhìn thấy Cảnh Lâm, nàng mới biết nàng còn chưa thể bình ổn kích động trong lòng.

Trong đầu không nghe chỉ huy mà bắt đầu hiện lên cảnh tượng Dạ và Hường Noãn bị giết và cả sự lừa dối của bọn họ với nàng.

Cảnh Lâm luôn ngồi trong xe ngựa, không bước xuống, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Chu Vô Tâm.

Hai mắt Túc Ngọc sưng đỏ, giống như đã khóc, hơn nữa lúc nhìn thấy Chu Vô Tâm, trong mắt vẫn lộ ra oán độc như cũ.

Nàng ta giao một hộp gấm tinh xảo vào tay Chu Vô Tâm, lạnh lẽo nói: “Đây là Hắc Liễu.”

Chu Vô Tâm do dự, Lục đại phu không biết xông ra từ đâu, nhận lấy hộp gấm, mở ra xem, xong lại hoàn toàn biến sắc, gấp gấp lại gần xe ngựa hỏi Cảnh Lâm: “Người vào Tu La Tràng?”

Cảnh Lâm gật gật đầu, gương mặt tái nhợt khó nén uể oải. Cách lần chia tay lúc trước, cả người hắn dường như đã gãy xuống vài vòng.

Lục đại phu nghe xong, sầm mặt, lên xe, cũng mặt kệ người chỗ này có bao nhiêu kinh ngạc, xóc tay áo Cảnh Lâm, trầm mặt bất mạch, mãi một lúc lâu ông ta mới nói: “Lục phủ ngũ tạng người đều bị tổn thương.”

“Vâng.”

“Theo lý thuyết, người không thể tiếp tục sống được. Hắc Liễu được đặt ở tầng cao nhất trong Tu La Tràng, không có người nào có thể cầm được nó mà còn sống sót ra ngoài.”

Cảnh Lâm không muốn nhớ lại cảnh tượng khi hắn vào Tu La Tràng lúc đó, sắc mặt trầm xuống, có một loại cảm giác bi thương, đau đớn xuất hiện khiến người ta khó dự đoán: “Túc Ngọc và cha, cứu ta.”

“Thương thế của người, trong vòng mấy năm sẽ không thể sử dụng võ công.” Lục đại phu nhìn hối hận trong mắt Cảnh Lâm, bỗng thở dài một tiếng: Đứa nhỏ này cũng giống cha hắn, cũng là những kẻ si tình. Có điều: “Ài, Vô Tâm nàng...”

“Ta biết muội ấy không muốn gặp ta.” Cảnh Lâm nặng nề kéo kéo khóe miệng, cắt đứt lời Lục đại phu chưa nói xong: “Ta về trước, xin ông chăm sóc tốt cho muội ấy. Ta muốn nhìn thấy muội ấy, bình an sống tiếp.”

Lục đại phu nhìn Cảnh Lâm một lát, nặng nề gật đầu: “Người cũng phải chăm sóc tốt cho chính mình...”

Ninh Thuần vừa về tới Kinh thành, Ninh Liên đã đêm khuya tới chơi.

Rõ ràng lúc này là ngày hè nóng bức, nhưng Ninh Liên lại mặc một tầng áo bông dày nặng mà xuất hiện trước mặt hắn.

Ninh Liên lấy một gói Linh Chi đỏ như máu đưa cho Ninh Thuần, cười cười nói: “Huynh lấy Đế Linh này giao cho nàng.”

Ninh Thuần ngạc nhiên nhìn Linh Chi ướt át, xinh đẹp trong tay Ninh Liên, không thể tin nổi mà bật thốt: “Người... Người tới Hàn Tri?”

Ninh Liên gật gù: “Đừng nói cho nàng biết là bản vương đưa cho nàng.”

Ninh Liên xòe cây quạt trong tay ra, trên gương mặt như hoa đào che kín bi thương: “Bản vương nghe nói huynh tới đình Tuyết Sơn là vì muốn tìm Tuyết Cốt?”

“Ừm.” Ninh Thuần trầm mặc trong chốc lát, rồi mới đáp lời.

“Tay của huynh...” Ánh mắt Ninh Liên dừng lại trên cánh tay bị băng bó vô cùng nghiêm trọng của Ninh Thuận. Ninh Thuận theo lời hấn cúi đầu, nhàn nhạt cười cợt: “Bị phế đi thôi, có điều, nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ tốt, nhưng mà, trên người người...”

“Bản vương biết.” Ninh Liên cắt đứt lời nói của Ninh Thuận: “Thân thể này của bản vương, mãi mãi cũng không thể khôi phục như trước.”

Đêm khuya, trong Thất vương phủ, không khí vẫn yên lặng như thường lệ, bọn hạ nhân đã sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngoài cửa sổ, con gió thổi qua khiến lá cây vang lên tiếng sào sạt. Mùi hoa Sơn Chi theo gió thổi vào trong phòng, khiến người ta hơi rung động.

Ninh Liên một chén lại một chén rót cho mình chén trà đã sớm lạnh, phải mất một lúc lâu mới mở miệng hỏi Ninh Thuận lần nữa: “Huynh cảm thấy, đáng giá không?” Nhẹ nhàng dò hỏi, như là hỏi đôi phương cũng như đang hỏi chính bản thân mình..

Thật ra Ninh Thuận và Ninh Liên đều biết, câu hỏi này, là không có đáp án.

Bởi vì mặc kệ có đáng giá hay không, bọn họ cũng phải làm vì nàng. Dò hỏi như vậy, thật sự không hề có chút ý nghĩa nào.

“Được rồi, bản vương phải hồi cung.” Trên mặt Ninh Liên treo lên nụ cười quen thuộc lần nữa, hấn đứng lên chuẩn bị cáo từ lại bị Ninh Thuận ngăn cản, ý muốn đưa tiễn. Đứng trước cửa đón gió, mái tóc hấn theo gió bay loạn. Ninh Liên gấp cây quạt lại, nói với Ninh Thuận: “Huynh có biết không, thật ra bản vương rất ganh tỵ huynh và Bắc Vọng. Bắc Vọng chẳng làm gì vì nàng nhưng hấn lại được nàng quan tâm nhiều nhất. Mà huynh, chỉ ít, nàng còn từng yêu thích huynh...”

...

Chu Vô Tâm không ngờ sau ba tháng, Ninh Thuận sẽ xuất hiện trước mặt nàng lần nữa. Cũng không ngờ khi hấn xuất hiện đã mang đủ hai vị thuốc còn lại.

Nhìn khuôn mặt không thể xoi mói của Ninh Thuận, Chu Vô Tâm bỗng nhiên rất hi vọng bản thân chưa từng quen biết hấn.

Tại sao sau mọi chuyện, hấn lại có thể làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra mà đứng trước mặt nàng. Tại sao sau sự tổn thương ấy, hấn vẫn còn đối xử tốt với nàng như vậy, khiến lòng nàng nảy sinh hồ thẹn như vậy!

Lục đại phu và phương trượng đã nói qua, ba vị thuốc này không dễ có được, muốn lấy được gần như đều phải dùng mạng đánh đổi. Tại sao, tại sao bọn họ lại làm như thế, tại sao!

Hành động của bọn họ khiến thù hận của nàng trở nên thật buồn cười. Thật giống một thứ dư thừa, cố tình gây sự.

“Tiểu Ninh Thuận, người có biết không, lúc ta yêu người, người chưa từng yêu ta. Nếu như không có Dạ, ta nghĩ trong lòng ta sẽ không suy nghĩ gì mà tiếp tục trao gửi tình cảm ở chỗ người, nhưng mà, dần dần ta phát hiện, thật ra, ta rất sợ. Rất sợ thích người. Rất sợ có một ngày ta sẽ giống như Hường Noãn, phần tình cảm này cứ như vậy mà vĩnh viễn biến mất. Có lẽ tình cảm của ta chưa đủ sâu nên ta lựa chọn từ bỏ. Người biết không, ta thật sự rất tức giận chuyện người và Ninh Liên đã cùng diễn tuồng kịch kia. Vì thế, các người hoàn toàn có thể xem ta như một người không tồn tại mà không cần phải đối xử tốt với ta như vậy.”

Chu Vô Tâm nhìn gương mặt không chút cảm xúc của người trước mặt, chậm rãi nói từng câu.

Chỉ là, thật ra trong lòng mỗi người đều rõ, nếu không phải Chu Vô Tâm trúng Thực Hãn Tán thì Ninh Liên, Cảnh Lâm cũng sẽ không vì Bắc Vọng mà mạo hiểm tìm thuốc như vậy.

Bọn họ đều biết nguyên nhân này, bao gồm cả Chu Vô Tâm. Đây không phải nàng tự đánh giá cao chính mình, mà là, trực giác. Vị trí của nàng trong lòng họ khác với mọi người cho nên nàng hoàn toàn có thể nhìn được kết quả này.

Có điều Ninh Thuận vẫn lạnh nhạt phủ quyết nàng: “Những thứ này đều vì Bắc Vọng.”

Tuy rằng trước mặt mọi người, Ninh Thuận đều tỏ vẻ lạnh như băng, nhưng thực thế, hấn lại là người hiểu rõ lòng người nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

Edit: Thủy Lưu Ly

Hấn hiểu rõ, lúc này Chu Vô Tâm không có cách nào tiếp nhận những vị thuốc này, nguyên nhân là vì cảm thấy thẹn với Ninh Dạ. Từ trước đến giờ nàng

vẫn luôn là một người phân biệt rõ ràng ân oán cá nhân mà.

Ninh Dạ từng trao cho nàng quan tâm và tình cảm chân thành nhất, vậy mà nàng vừa không thể báo thù cho hấn, lại còn phải nhận lấy những thứ bọn hấn đem đến, trong lòng mới cảm thấy không còn mặt mũi nào mà đối diện với người đã mất.

Vì thế, trong lòng nàng lúc này cực kỳ mâu thuẫn. Nàng thà nghe hấn nói dối cũng không muốn nghe lời thật, thà rằng tự mình lừa dối mình những vị thuốc này không phải tìm đến vì nàng cũng không muốn biết được bọn họ lại làm gì nữa vì nàng.

Mà bởi vì Ninh Thuần hiểu rõ, cho nên hấn chỉ có thể lừa nàng.

Hay là nói, hấn cũng đang tự dối gạt chính mình, để hấn nghĩ, thật ra, hấn không hề động tình vì nàng.

Hấn là Thất hoàng tử thế chung thân không cưới, cũng là Ninh Thuần vĩnh viễn sẽ không gần gũi với nữ nhân.

Quả nhiên, nghe thấy Ninh Thuần nói như vậy, cuối cùng trên mặt Chu Vô Tâm cũng hơi giãn ra, qua một lúc lâu nàng mới đáp lời Ninh Thuần: “Cảm ơn.”

Lúc phương trượng và Lục đại phu tìm được Vô Tâm đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai người không khỏi đứng một bên thở dài liên tiếp: Nha đầu này, sao đầu óc vẫn chậm chạp như vậy!

Lục đại phu tiện tay tóm phương trượng lại gần: “Ông đánh cược xem cuối cùng nàng sẽ chọn ai?”

“Cái gì mà chọn ai?”

“Là sẽ chọn ở cùng ai ấy. Ta thấy lúc này ai nàng cũng không bỏ xuống được. Yêu càng sâu thì trách càng sâu! Càng không bỏ xuống được càng chứng tỏ nàng rất quan tâm.”

“A đi đà Phật.” Phương trượng liếc mắt nhìn Đê Linh: “Lão nạp chọn Cửu hoàng tử.”

Lục đại phu tỏ vẻ khó có thể tin: “Ta thấy hình như ông với Bắc Vọng là người cùng một phe mà, sao lại chọn lão Cửu?”

“Bởi vì Chu thí chủ và Lục hoàng tử không phù hợp.”

“Chà chà, không ngờ lão hòa thượng ông còn am hiểu chuyện ***** này như vậy. Có điều, vì cọng lông gì mà lão phu lại hi vọng nàng đều chọn hết nhỉ? Ôm hết bốn nam nhân về nhà, làm trang trí cũng được mà!”

(Ly: ha ha... bật ngón cái cho Lục đại phu =)))

Mí mắt Chu Vô Tâm co giật lợi hại: Hai người này nói cái gì vậy, không phải nên quan tâm cảm nhận người trong cuộc một chút sao! Đoán mò cái gì thế không biết!

Chu Vô Tâm hít sâu một hơi, quyết định không thể tiếp tục nghe hai lão cằn nhằn nữa, nàng xoay người, tìm giỏ đựng thức ăn ôm vào người, nói với Ninh Thuần: “Ta muốn ra ngoài mua thức ăn, người đưa thuốc cho phương trượng và Lục đại phu là được...”

...

Hôm nay vì bị quấy nhiễu khiến tâm trạng Chu Vô Tâm buồn bực mất tập trung, lúc chọn mua cái gì cũng không thấy hài lòng. Nàng đã vòng vo quanh chợ nửa ngày nhưng đến một thứ cũng không mua về.

Chẳng qua ngay khi nàng buồn bực vừa đá đá sỏi đá dưới chân vừa theo đường cũ trở về, nàng đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc chột lóc qua trước mắt.

Nàng gấp gấp trốn sau một quầy bán hoa quả, vẻ mặt lấm lét nhìn sang: “Ai nha, đây không phải vị nhân huynh bị ta dùng gạch đập bất tỉnh lúc trước sao! Thảm thảm, mau trốn!”

Chu Vô Tâm không ngờ vị nhân huynh này lại xuất hiện ở chợ bán thức ăn, lấy cách ăn mặc và xe ngựa hấn để phán đoán, hấn nhất định là đại gia, tiểu gia quý phủ nhà ai chạy ra ngoài. Có điều lúc này hấn đột nhiên chạy đến nơi này, theo sau còn có một nhóm gia đình. ... Nếu nói hấn muốn rêu rao tài phú khắp nơi thì bộ dạng ngó nghiêng tìm người lại không giống, mà nếu nói hấn muốn trải nghiệm sinh hoạt bình thường của bách tính lại càng không giống.

“Không phải hấn muốn đến đây tìm ta chứ?” Chu Vô Tâm có tật giật mình oán thầm: “Không có đạo lý nha, lúc hấn bị ta đập bất tỉnh cũng không có nhìn thấy mặt ta mà!”

Quên đi, vì lý do an toàn, nàng vẫn nên tìm chỗ trốn trước rồi tính.

Nhưng ai biết, bởi vì nàng trốn ở quầy hàng người ta quá lâu đã khiến bà chủ không vui trách cứ: “Ta nói vị cô nương này, rốt cuộc người có mua hay không, nếu không mua thì đừng ở đây ảnh hưởng chuyện làm ăn của ta nữa!”

Mà càng xui xẻo là vốn bình thường bà chủ đã quen thét to rao hàng, cho nên câu này vừa ra, gần như toàn bộ người trên đường đều giật mình quay đầu nhìn lại chỗ Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm sợ đến mức vội vàng dùng giỏ đựng thức ăn che mặt, đáng tiếc, chậm, vị công tử kia đã phát hiện ra nàng.

Hắn xua tay, chỉ chỉ, đại đội sau lưng hắn lập tức như gió xông lại chỗ Chu Vô Tâm, bao vây xung quanh nàng.

Xong, lúc này hắn mới chạy chậm đến trước mặt nàng, cẩn thận đánh giá nàng, sau đó, chỉ vào nàng, ồn ào: “Ngươi, cuối cùng cũng tìm được! Dám quật ngã tiểu gia, lá gan của ngươi rất lớn đấy! Nếu không phải tiểu gia giả bộ bất tỉnh, len nhìn thấy khuôn mặt ngươi thì có lẽ tiểu gia đã không có cơ hội báo thù rồi!”

Đầu tên đó là sắt thép hay sao mà bị đập nhiều gạch như vậy còn không ngất!!!

Nghĩ thì nghĩ nhưng khi bị bắt, Chu Vô Tâm cũng tự biết đuối lý, chẳng qua nàng dứt khoát không thêm quan tâm nữa, tỏ vẻ muốn chém muốn giết gì tùy hắn: “Phỉ lời, ai bảo ngươi có tiền. Ngươi có tiền, không lấy của ngươi thì lấy của ai đây.”

Vị công tử kia dường như bị câu nói này của nàng làm choáng váng không nhẹ. Hắn đỡ lấy người bên cạnh, mãnh liệt ho khan.

Sau đó hắn lại nói một câu, đổi lại khiến Chu Vô Tâm cũng không ngừng ho khan.

“Ai, ta biết ngươi ganh tị với tiểu gia ta, nhưng hết cách, ai bảo ông trời nhất định phải tạo ra một người vừa anh tuấn vừa trí tuệ lại hoàn mỹ như ta. Ta cũng rất khó xử đây này.”

Đã từng gặp kẻ có da mặt dày nhưng chưa từng thấy da mặt kẻ nào lại dày như hắn. Đúng là so với tường thành còn ‘vĩ đại’ hơn!

“Ta nói nè, sau khi ngươi tự luyện xong thì có thể thả ta đi không?” Chu Vô Tâm bị lời nói của hắn làm mờ mắt lạnh không ngừng chảy ra. Nàng thật sự không muốn tiếp tục ở đây nghe hắn khoe khoang nữa.

“Ngươi quật ngã tiểu gia mà còn nghĩ tiểu gia sẽ dễ dàng thả ngươi đi như vậy! Ngươi hỏi thăm một chút đi, tiểu gia ta là người được mọi người trấn trên xưng Ác Thiếu, người đắc tội ta thì nhất định đều phải trả giá đắt.”

Quýnh.

Danh tiếng thúi như vậy mà còn lấy làm tự hào?

Chu Vô Tâm học dáng vẻ của Bắc Vọng, hất cằm nhìn hắn: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Nàng cứ nghĩ hắn sẽ xổ ra một tràng mấy điều khoản ác bá gì đó, ai ngờ tình huống đột nhiên chuyển biến, nhũn mày hoảng lại gần nàng, nhìn kỹ: “Hừm?

“Ngươi nói xem, có phải trước đây chúng ta đã từng gặp mặt ở đâu không?”

Má ơi, lẽ nào gặp phải người quen rồi?

Nơi này cách kinh thành không quá xa, chẳng lẽ lúc trước ở kinh thành nàng quá nổi danh cho nên bị người ta nhớ mặt?

Chu Vô Tâm vội vàng cười ha hả: “Không thể nào, chúng ta chắc chắn chưa từng gặp qua. Ngươi nhìn nhầm rồi.”

“Hừm, kỳ quái, tại sao ta cứ cảm thấy đã gặp ngươi ở đâu rồi.” Ác Thiếu không tin: “Gào, ta nhớ rồi, ta và ngươi đã từng xem mặt.”

“Xem xem cái đầu ngươi. Xưa nay ta chưa từng đi xem mặt người nào cả.” Xong rồi là Hoàng Thiện hại người mà. Trước đây đã nói huynh ấy không cần làm thế, giờ thì hay rồi, đã đến mức trốn khỏi Kinh thành mà vẫn có thể gặp phải đối tượng xem mặt.

Hơn nữa, đối với đối tượng xem mặt này, nàng không có một chút ấn tượng nào!

Nếu như để hắn biết nàng chính là Chu Vô Tâm, cũng không biết chuyện này có lọt vào thăm dò của những người trong giang hồ kia không, với lại bây giờ nàng thật sự không chịu nổi dằn vặt.

Nghĩ đến đó, nàng quyết định, tuyệt đối không thể để hắn biết thân phận chính mình.

“Khỏi đánh giá nữa, ta có thể khẳng định cho ngươi, chúng ta chưa từng gặp nhau. Ngươi nhìn đi, ta lưu lạc đến mức đánh cướp người khác thế này, sao có thể là đối tượng xem mặt của ngươi được.”

Vẫn không tin lắm: “Thật sự?”

“Thật sự. Thật sự.” Chu Vô Tâm gật đầu như gà mổ thóc: “Giương mặt của ta hỏi đại chúng, có lẽ vì thế mới khiến ngươi cảm thấy quen mắt.”

“Cũng đúng, gương mặt ngươi không có đẹp như ta cho nên rất dễ dàng bị lãng quên.”

Móa, nguoi chờ đấy!

Chu Vô Tâm hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

“Có lẽ do ta nhớ nhầm.” Ác Thiếu đáp lời: “Nhưng nếu nguoi không phải đối tượng xem mắt của ta, vậy, càng tốt, chúng ta tiếp tục trở lại vấn đề chính. Nguoi, đi theo ta!”

Chu Vô Tâm căng thẳng nhìn hắn, chân mày hơi nhíu lại: “Đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

Edit: Thủy Lưu Ly

“Đương nhiên là tính sổ với nguoi!”

“Đừng kéo!” Chu Vô Tâm vội vàng với tay ôm chặt cây cột gần đó, chết sống cũng không chịu đi: “Tiền của nguoi ta đã dùng xong, hơn nữa ta cũng đâu lấy nhiều. Nguoi nhìn lại nguoi xem, không phải nguoi có rất nhiều tiền sao, cho nên, đại nhân à, ngài đừng chấp tiểu nhân, bỏ qua cho tiểu nhân đi, được không? Hơn nữa ngài đường đường là Ác Thiếu nổi danh, chắc chắn cả ngày đều bận rộn trăm công nghìn việc, không rảnh quan tâm một kẻ nhỏ nhoi như tiểu nhân, vì thế ngài cứ coi tiểu nhân là không khí đi, không khí đi ha.”

Ác Thiếu thấy nàng vừa rồi còn hung hăng kiêu ngạo bỗng nhiên trở nên chân chó, không khỏi ngáy người trong chốc lát, nghĩ thầm nữ nhân này nói trở mặt là trở mặt nhanh như lật sách vậy.

Ngoài mặt hắn lộ ra một nụ cười đắc ý: “Tuy rằng chuyện ta có tiền là một sự thật rất tàn khốc với nguoi, nhưng mà, nguoi dám quật ngã ta, hại ta bị hủy hình tượng, còn bị thương nằm trên giường nửa tháng cho nên không thể cứ đơn giản quên đi như vậy! Là Ác Thiếu trăn trăn, nguoi nhất định phải chịu trách nhiệm đối với chuyện này!”

Chu Vô Tâm nghĩ đến Lục đại phu, đột nhiên nghĩ có khi ông ta còn giữ chút tiền riêng: “Vậy ta bồi thường tiền được không?”

“Ta có tiền, không thiếu chỗ tiền là ấy của nguoi. Tiểu gia không muốn nguoi bồi thường tiền!” Tiếp tục làm khó dễ nàng.

“Oh! no! Vậy nguoi muốn thế nào?”

Ác Thiếu chẳng muốn phí lời với nàng nữa, mà nháy mắt với đội ngũ hộ vệ, dùng sức mạnh hung hăng lôi nàng đi.

...

Đám người Ác Thiếu nửa tha nửa kéo Chu Vô Tâm đến một phủ đệ tráng lệ rồi mới dừng lại.

Chu Vô Tâm ngẩng đầu, nhìn tấm bảng bằng vàng đứt thành hai chữ lớn ‘Liễu Phủ’, sâu sắc cảm thấy cả nhà này là một đám chuyên đốt tiền! Chỉ là một tấm bảng thôi mà, có cần khoa trương như vậy không, đến thủ phủ Chu Hậu mà còn chưa đốt tiền như thế này đâu!

Ác Thiếu đứng trước cửa, gật gù như rất hài lòng về cách bài trí của phủ mình, hắn xoay người lại, đắc ý nói: “Thế nào, gia thế của tiểu gia khiến nguoi khác vô cùng ghen tị đúng không?”

Vừa dứt lời, chỉ nghe vèo một tiếng, từ trong phủ bay ra một ám khí cỡ lớn, chính xác không nhầm đánh vào ót Ác Thiếu.

Chu Vô Tâm hãi hùng khiếp vía: Cây chổi này có mọc mắt à? Sao lại bay chuẩn như vậy?

Mà đám gia đình vốn còn trời chặt Chu Vô Tâm, khoảnh khắc khi cây chổi kia bay ra ngoài, cả đám đã nhanh chân biến mất không còn tung tích.

Trong khi Chu Vô Tâm còn chưa kịp thấy kỳ quái, một ông lão tóc bạc đã xuất hiện. Ông ta thận tay nhặt cây chổi trên đất lên, hung hăng đánh đòn Ác Thiếu: “Ta cho nguoi không nên thần, ta cho nguoi không nên thần nè!”

Ác Thiếu một bên trốn, một bên còn cần thận che chở khuôn mặt mình: “Cha, cha, đừng đánh, đừng đánh, cha cũng không biết hôm nay con uy phong bao nhiêu! Mọi người đều sợ con cả! Đừng đánh, đừng đánh!”

Ông lão tóc bạc tức giận thổi râu mép bay tới bay lui: “Nguoi là tên bại gia! Làm kẻ xấu mà còn đắc ý như vậy? Sao ta có thể sinh ra đứa con bất hiếu như nguoi chứ! Đến mặt mũi Liễu gia cũng bị nguoi làm mất sạch!”

“Đâu có đâu có. Cha không thấy đâu, hôm nay con muốn có bao nhiêu uy phong lập tức có bấy nhiêu! Mọi người đều nhìn con bằng con mắt khác đấy!”

Uy phong khi làm người xấu mà người cũng đắc ý như vậy hả?

“Cha cha, đừng đánh đừng đánh, trước mặt mọi người đừng ra tay mà! Dù gì con cũng là Ác Thiếu trấn này, cha cứ đánh con như vậy, nếu bị người ngoài nhìn thấy, sau này sao con còn lẫn lộn được nữa.”

“Người...”

Quýnh.

Mắt thấy ông lão tóc bạc sắp bị Ác Thiếu chọc giận đến giờ chân, biết nếu cứ tiếp tục đứng nhìn thì chắc chắn sau đó hắn sẽ không bỏ qua cho nàng. Nàng hơi nhìn xung quanh một chút, không tìm thấy thứ gì có thể đánh người, vì thế không thể làm gì khác hơn là lập tức cời đôi giày trên chân ra, tranh thủ lúc Ác Thiếu đang vội vàng trốn tránh, hai tay liên hoàn, đập tới tấp vào mặt hắn.

Ác Thiếu bị hai phía giáp công, vừa né được một chiếc giày, chiếc khác đã thế chỗ mà bộp vào mặt hắn. Hắn sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn chiếc giày kia mất mấy giây, sau đó trong miệng lập tức phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa: “A a a a, ta bị hủy dung, ta bị hủy dung, ta bị hủy dung...”

Tiếp theo, hải hùng kiêu ma gọi quý, bùm mặt chạy vào phủ.

Ông lão khen ngợi nhìn Chu Vô Tâm, ném cây chổi đến trước mặt nàng, nặng nề vỗ vỗ vai nàng: “Cô nương, lúc trước là do người quật ngã nó đứng không, làm rất tốt, ta ủng hộ người! Nó nhất định phải bị trừng trị như vậy! Có điều lúc đó người nên ném nhiều gạch một chút, để hắn nằm trên giường lâu hơn, mà không còn cơ hội muốn làm chuyện gì sằng bậy.”

“Nà nì?” Đừng nói người hiện đại quái dị, người cổ đại cũng không tốt hơn chỗ nào. Nào cho người cha nào ủng hộ người ngoài đánh con trai mình đâu!!!

“Thằng nhóc súc sinh Liễu Hà này, cái tốt không học, lại chỉ biết học đòi thói hư tật xấu. Sao ta lại sinh ra một đứa con như vậy! Quả thật là tức chết ta rồi!” Ông lão càng nghĩ đến đứa con trai hư hỏng nhà mình, càng tức đến mức thở hồng hộc than thở. Đột nhiên, như nghĩ đến chuyện gì, ông ta lập tức chuyển đề tài: “Ừm, Cô nương, nhìn quần áo bằng vải thô người mặc trên người, có phải nhà người rất nghèo không?”

“Ừm.” Ông ta lại đánh giá trên dưới trái phải lần nữa, cực kỳ chán chán mà gật gật gù: “Chắc là rất nghèo.”

Trời đất, có cần đã kích người khác như vậy không!! Thiếu nữ không tiền rất dễ bị tổn thương đó!!!

Hai người này không uốn là cha con. Ông ta thấy Chu Vô Tâm không nói lời nào, cho rằng nàng bị nói đúng tâm sự nên khó xử, vì thế, lẳng lặng dọn đồ hạ nhân, cầm một xấp ngân phiếu nhét vào tay nàng: “Đến đây, đây là thưởng cho việc người quật ngã con trai ta. Người mau nhận đi rồi mua ít quần áo tốt tốt mặc vào. Bộ dạng người đã gầy nhô thế này, ăn mặc còn không ra gì thì sao có thể tìm được người tốt mà gả đây. Trên thế giới này không phải ai cũng xuất chúng giống dòng dõi Liễu gia chúng ta đâu!”

Khoản tiền này là ông ta cố gắng nhét vào tay nàng, cho nên nàng không cần bỏ phí.

Tuy rằng chuyện này khiến nàng hơi bị đá kích nhưng cứ coi như đây là phí tổn thất tình thần đi.

Chu Vô Tâm cảm số tiền ông ta cho nàng, dùng một phần mua cho phương trượng và Lục đại phu mấy bộ quần áo, xong còn đặc biệt chạy vào tủ lâu gọi một bữa ngon để đóng gói mang về.

Khi Lục đại phu và phương trượng nhìn thấy nàng đột nhiên phát lên nhanh như vậy, cùng tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ: “Không phải người đi bán mình chứ? Nếu không lấy đâu ra nhiều tiền để mua mấy thứ này?”

Chu Vô Tâm rất muốn đập Lục đại phu một đập. Nàng đâu có vĩ đại như vậy? Chỉ vì mua chút quần áo và thức ăn mà đi bán mình?

Chu Vô Tâm tròn trăn mắt, bĩu môi kể lại ngọn nguồn chuyện Liễu Hà cho hai người, nhưng sau khi nghe xong bọn họ vẫn không tin, đặc biệt là phương trượng, ông ta nói cái gì mà lúc đó hắn đã bị đập bất tỉnh sao có thể nhìn thấy gương mặt Chu Vô Tâm hay gì gì được.

Lúc trước bởi vì tiền tài Hoàng Thiện cho đều bị Chu Vô Tâm làm mất, cộng thêm Lục đại phu nghe nói Hoàng Thiện đã chuẩn bị nên chính ông cũng không mang theo tiền, cho nên, thời gian gần đây, cuộc sống ba người đều phải dựa vào chỗ tiền và Chu Vô Tâm cướp được từ chỗ Liễu Hà.

Tuy rằng hơi khó khăn nhưng miễn cưỡng cũng có thể nuôi sống ba người. Bây giờ nàng đột nhiên phát lên nhanh chóng, sao có thể không khiến người khác kích động và nghi ngờ được.

“Hai người phải tin ta, ta rất trong sạch!”

Lục đại phu vuốt vuốt chòm râu, bình tĩnh tiếp lời: “Nha đầu à, người đã có bốn nam nhân rồi, đừng hoa tâm như vậy.”

Quên đi, nàng không giải thích với hai người họ nữa. Thích nghĩ thế nào thì nghĩ. Nàng phát lên thì sao nào? Để mình nàng hả hê một mình đi!

Chu Vô Tâm nói chuyện với họ một hồi rồi mới trở lại phòng khách: “Ninh Thuận đâu?”

“A đi đà Phật, hần đã sớm đi rồi.”

Lời phương trượng vừa dứt, bên tai Chu Vô Tâm đột nhiên nghe thấy một tiếng gió, ‘vèo’ một tiếng, một thanh trường kiếm xuyên qua cửa sổ, phóng vào phòng, khiến ba người sợ hãi, bàng hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Edit: Thủy Lư Ly

Lại sau đó, càng có thêm nhiều thanh kiếm bay vào.

Lần này, không chỉ đơn giản có kiếm, mà còn kèm theo cả tên lửa (hỏa tiễn)!

Hàng loạt, dày đặc đồng thời bắn vào trong phòng.

Phượng trượng dùng áo cà sa một bên ngăn đỡ mũi tên, một bên yểm hộ để Chu Vô Tâm lùi về sau, nhưng đến khi lùi đến cửa sau, nàng vừa mở cửa đã phải đóng lại ngay lập tức.

“Xong xong, chúng ta bị bao vây! Những nhân sĩ giang hồ kia đã tìm thấy chúng ta!” Chu Vô Tâm sốt ruột hô to với Lục đại phu và phương trượng. Nếu không phải sân sau này đủ rộng rãi thì có khi bọn họ đã trở thành bia ngắm sống cho những kẻ vừa tới rồi.

Bây giờ mới bao lâu mà đã có người tìm đến, có cần chuyên nghiệp như chó nghiệp vụ như vậy không!

“Có lẽ là vì Ninh Thuận và Cảnh Lâm đều lần lượt xuất hiện ở đây. Những người kia rất khó tìm được người nhưng để tra hành tung của hai người họ thì lại đơn giản hơn nhiều. Dù sao hai người bọn họ cũng không phải người bình thường.” Lục đại phu xoắn râu, bàn tay còn lại cũng nhanh chóng vươn tay kéo Chu Vô Tâm ra sau một cây cột để trốn.

“E rằng hôm nay đám người kia không muốn Thực Hân Tán bị truyền ra ngoài cho nên mới muốn phóng hỏa thiêu chết chúng ta. Chu thí chủ, thí chi mau thu dọn thảo dược, có thể mang được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu, còn lão nạp đi lấy ba vị thuốc kia. Chỗ này giao cho thí chủ.” Phượng trượng nói xong lập tức vọt vào biển lửa.

Ba vị thuốc này suýt chút khiến người khác mất mạng mới tập hợp được, nhất định không thể bị hủy, nếu không, người sống sẽ đánh mất tất cả hi vọng.

Chu Vô Tâm không dám kéo dài thời gian, nhanh chóng cởi áo ngoài, gói lại số thảo dược không bị lửa thiêu cháy.

“Người ở đây phải tự mình cẩn thận, ta sẽ nhanh chóng trở về.” Lục đại phu vội vàng nói bên tai nàng một câu rồi lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Chu Vô Tâm cũng không rảnh quan xem ông ta muốn đi đâu, vì những loại thảo dược này mà mọi người đã rất vất vả mới thu thập về, cho nên cũng tuyệt đối không thể để đám nhân sĩ giang hồ kia phá hủy.

Có điều nhà cửa cỏ dại không bằng hiện đại, không chịu nổi một mồi lửa. Mất thấy căn phòng đồ sộ, khói đặc không ngừng tản ra, cũng may là trước đây Chu Vô Tâm có học qua một khóa sơ cứu lúc khẩn cấp, cho nên sau khi gói đồ kỹ càng, nàng chạy lại lu nước, thấm ướt cả người, sau đó còn xé hai mảnh vải ướt trên người, một làm khăn che mặt, một giữ lại đợi đến khi phương trượng thoát ra sẽ lập tức đưa cho ông ta.

“Lục đại phu đi đâu?” Phượng trượng cất thuốc vào trong ngực, lo lắng hỏi: “Nếu còn ở lại sẽ không kịp.”

“Ta không biết nữa.”

Chu Vô Tâm mới trả lời thì đột nhiên có ba món đồ từ bên ngoài bị người ném vào.

Sau đó, bóng Lục đại phu lóe lên: “Ta đến rồi!”

“Đây là?” Chu Vô Tâm đưa khăn che mặt ướt cho ông ta, hỏi.

Lục đại phu ném ba người trên đất vào biển lửa: “Để ba người này thay chúng ta ‘chết’ đi. Đi mau!”

Lục đại phu kéo tay Chu Vô Tâm chạy về phía có đường thoát.

Cũng may lúc trước khi tới đây vì để phòng Lục đại phu có đào địa đạo, nếu không lúc này dù bọn họ có chạy đằng trời cũng khó lòng thoát nạn.

Hành tẩu trên giang hồ, không cẩn thận một chút thì không được.

Ba người không có kéo dài thời gian, cùng chui vào địa đạo, nhanh nhẹn thoát thân...

Địa đạo Lục đại phu đào không dài nhưng cũng rất biết cách chọn nơi đến.

Lúc Chu Vô Tâm từ địa đạo bò ra ngoài, nhìn phủ đệ quen thuộc trước mặt, đột nhiên cảm thán, thế giới này thật nhỏ.

Chu Vô Tâm ngửa mặt lên trời thở dài: “Trời không tuyệt đường người! Phuong trượng, Lục đại phu, hai người nhớ người bị ta dùng đá đập bất tỉnh rồi cướp tiền lúc trước không, đây chính là nhà của người kia!”

Lục đại phu kéo khăn che mặt xuống, vuốt vuốt chòm râu: “Không tởi, không tởi, xem ra nơi người bán mình cũng rất có đẳng cấp. Chà chà, thật nhiều tiền, đến sư tử vốn bằng đá cũng dùng vàng làm ra. Chắc đúng là không sợ người khác trộm mất.”

Chu Vô Tâm vung tay, nhấn mạnh: “Ta phải nói bao nhiêu lần nữa, ta không có bán mình!”

“Được rồi được rồi, người không bán, được chưa. Đừng ồn ào, cẩn thận bị người phát hiện.” Lục đại phu vòng quanh trước cửa phủ đệ: “Chúng ta có muốn trốn trong này không?”

Phuong trượng đắm chiêu suy nghĩ một chút: “Hiện tại dù chúng ta có muốn ra khỏi thành thì e rằng cũng không thể. Có câu nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Cho tới khi sóng gió bên ngoài lắng lại, chúng ta cứ trốn ở chỗ này đi. Hơn nữa, Lục đại phu cũng đã tìm người thay thế chúng ta, so với chạy trốn, còn không bằng ở lại chỗ này yên lặng xem xét tình hình.”

Đồng ý thì đồng ý, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.

Chu Vô Tâm bĩu môi: “Hai người nghĩ thoáng thật, nhớ như người ta không cho chúng ta vào thì sao?”

Lục đại phu tiếp tục vòng vo bên tường: “Ai bảo người nhất định phải chờ bọn họ đồng ý thì mới được vào?”

“Vậy ông định làm thế nào? Đã muộn như vậy, đánh thức người khác có phải không tốt lắm không? Vói lại, người nhà này rất quái dị.”

“Không gọi, nơi này không phải còn có tường sao?” Lục đại phu vỗ vỗ bức tường trước mặt: “Chúng ta leo tường.”

Lại muốn leo tường.

Bọn họ nói thật dễ dàng, hai người có võ công thì không nói, chỉ cần dùng khinh công là có thể nhảy qua ngay, nhưng sao họ không nhớ đến trình độ của nàng chứ. Nàng thật sự vượt qua được sao!

Mà sau khi hai người kia nhảy vào, cộng thêm chạy đi một đoạn đường mới phát hiện đã lạc mất nàng, cho nên không thể làm gì đành quay lại bay lên đầu tường tìm kiếm.

Lúc này Chu Vô Tâm đang cố gắng bò lên tường, nhưng bất đắc dĩ là chân tay không linh hoạt cho nên vừa leo lên đã tuột xuống, cứ như vậy không ngừng lặp đi lặp lại nhiều lần.

Lục đại phu nhìn tạo hình bạch tuộc của nàng, cười muốn sặc hồng, mãi một lúc lâu mới áy náy cười cười với nàng, ôm eo nàng, kéo nàng vào nhảy qua tường: “Xin lỗi, xin lỗi, trước đây võ công của mẹ người rất tốt, cho nên ta mới dễ quên chuyện người không có võ công, ha ha ha ha...”

Chu Vô Tâm bó tay trợn trắng mắt.

Tại sao trước đây nàng không phát hiện Lục đại phu là một người ‘thần kỳ’ như vậy!

Có điều mấy người này hoàn toàn không xem gia đình Liễu phủ là chuyện gì to tát.

Cho nên khi Lục đại phu mang theo Chu Vô Tâm và phượng trượng chụm đầu chuẩn bị tìm nơi tránh né, thì trước mặt bọn họ đã xuất hiện một đám người chặn đường...

“Các người tới phủ ta làm gì?” Liễu Hà bị bọn hạ nhân đánh thức đã chạy tới đầu tiên. Vừa nhìn thấy Chu Vô Tâm mang theo hai nam nhân xuất hiện trong phủ mình, lập tức kích động, nhảy bật lên: “Chẳng lẽ người lại muốn đến phủ ta trộm tiền?”

Chu Vô Tâm liếc mắt nhìn Lục đại phu, tỏ vẻ ta biết sẽ như vậy mà. Chẳng qua vào cũng đã vào rồi, chỉ có thể nghĩ cách ở lại nơi này

Chu Vô Tâm mới vừa muốn mở miệng nói cái gì, lúc này, cha của Liễu Hà cũng xuất hiện.

Khi ông ta nhìn thấy Chu Vô Tâm, cũng như con trai mình đưa mắt dò xét hai người bên cạnh nàng, khó hiểu, cuối cùng thành ra năm người dưới ánh mắt của mấy chục người, người từng ta, ta từng người.

“Vị lão gia này, ta thấy sắc mặt ngươi hiện xanh, có dấu hiệu tức giận công tâm, trong ngày thường có phải ngươi thường xuyên ở trong tình trạng táo bạo không?” Rốt cục, Lục đại phu dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc, vuốt râu mép nói với cha Liễu Hà.

Ông ta vừa nghe: “Ai nha, ông là đại phu?”

“Đúng vậy.”

“Ta đã mời rất nhiều đại phu đến xem bệnh cho mình nhưng bọn họ đều không tìm ra nguyên nhân, có khi còn nói ta đoán mò, nhưng mà bản thân ta cứ cảm thấy mình có chuyện, không ngờ ông cũng nhìn ra rồi. Mau mau, xem giúp ta xem, có cần chữa trị gì không? Còn nữa, đứa con bất hiếu này của ta cả ngày chỉ muốn làm người xấu, ông cũng khám thử xem, tật xấu muốn ăn đòn của nó còn có thể chữa được không?” Trong mắt cha Liễu Hà lóe ánh nước, kích động kéo tay Lục đại phu, ồ ào.

Chu Vô Tâm âm thầm liếc xéo Lục đại phu một chút: Bịa chuyện cũng không cần bán thảo!!!

“Được rồi được rồi, tuy rằng các người đêm hôm khuya khoắt chạy tới nhà ta, nhưng nể mặt vị đại phu này, hơn nữa vì không muốn uổng phí danh tiếng phú hào trấn trên, ta quyết định thu nhận ba người ở lại Liễu phủ, hướng chỉ trong ba người còn có một hòa thượng, cứ coi như ta tích đức cho đời sau đi. Các người cứ ở lại chỗ này, có điều nếu bệnh của ta không trị được thì các người đừng trách sao ta không để các người rời đi!” Cha Liễu Hà nhìn Lục đại phu vừa cười lại nghiêm túc niệm ra một đoạn văn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Edit: Thủy Lưu Ly

Nói chung chỉ cần có thể ở lại, mọi chuyện sau đó đều không thành vấn đề. Hơn nữa, e rằng trên đời này, chỉ có hai quái nhân Liễu phủ này là có thể dễ dàng để người xa lại ở lại nhà mình như vậy thôi. Chắc, thật không biết đầu óc của họ phát triển theo con đường nào nữa.

Huống chi, đến lúc bọn họ muốn đi, những người này có thể ngăn lại được sao?

Cho nên, cứ như vậy, ba người ‘vô cùng may mắn’ được chủ nhà cho ở lại.

Thêm vào đó, bởi vì bản lĩnh nói bừa của Lục đại phu quá trâu bò, khiến cha Liễu Hà thu xếp để ba người vào một nhà uyển độc lập, đãi ngộ đó, quả thật tốt đến mức không thể nói gì hơn.

Có điều, sau khi đồng ý, Liễu lão gia lại không ngừng quần lấy Lục đại phu, còn con trai ông ta là Liễu Hà, cũng không biết đầu óc hắn bị gì cứ ngày ngày quần lấy Chu Vô Tâm không tha.

“Này. Rốt cuộc ngươi tên là gì vậy?” Như thường lệ, Liễu Hà vừa thấy mặt Chu Vô Tâm đã hỏi tên.

“Không phải đã nói cho ngươi ta là Vô Danh sao. Còn hỏi nữa làm gì.” Chu Vô Tâm cẩn thận trải số thảo dược mà nàng cứu được khỏi đám cháy ra phơi, tuy rằng phần lớn đều không còn, nhưng tính toán một chút, chỗ này hẳn cũng đủ dùng.

“A, ta hiểu rồi.” Liễu Hà bỗng nhiên ‘hiểu ra’ nói: “Không phải cha mẹ ngươi chưa từng đọc sách chứ. Nhìn bộ dạng ngươi không anh tuấn như ta, cho nên đối với loại tôm tép nhỏ bé như ngươi, đến dục vọng muốn đặt tên, cha mẹ ngươi cũng không muốn, phải không!”

“Ai nói cho ngươi biết ta không có tên, ngươi bị bệnh lãng tai à. Đọc theo ta, tên ta là Vô Danh!”

Liễu Hà bị hành động này của Chu Vô Tâm làm ghen hờn không biết nói gì, đến nửa canh giờ sau, hắn mới bắt đầu chuyển đề tài: “Này, ngươi lộn xộn gì ở nhà ta vậy?”

Lúc trước, khi chỗ mấy người Chu Vô Tâm trú tạm chưa bị thiêu hủy, nàng đều phụ trách xử lý những loại dược liệu này, bây giờ, trong khi phương trượng ra ngoài tìm lại số thảo dược bị mất, tất nhiên nàng cũng không thể lười biếng rồi. Nàng dùng hai chữ tổng kết: “Sắc thuốc.”

“Ngươi có bệnh?”

“Không bệnh thì không thể uống thuốc hả. Ta thích, ngươi muốn quần sao? Chưa từng nghe câu bị bệnh không uống thuốc, không bị bệnh càng phải uống à.”

Liễu Hà tiếp tục bị Chu Vô Tâm làm ghen hờn, đúng lúc này, đột nhiên một tên gia đình mang theo vẻ mặt vô cùng lo lắng chạy vọt vào: “Thiếu gia, Thiếu gia, hôm nay có người thành thân!”

Liễu Hà vừa nghe, hai mắt tỏa sáng: “Ha, đây chính là cơ hội để Ác Thiếu nổi danh. Mau mau, chúng ta mau đến đó cướp tân nương!”

Nhìn Liễu Hà và gia đình dùng tốc độ như gió cùng rời đi, Chu Vô Tâm thở dài một hơi: Ông già, sao ông lại sinh ra một đứa con trai như vậy!!!

Sau khi Liễu Hà đi khỏi, cuối cùng, không gian cũng im ắng lại. Nhìn những loại dược liệu được xử lý trước mặt, tâm lý Chu Vô Tâm tiếp tục đấu tranh kịch liệt, bởi có một quyết định vẫn luôn quẩn quanh nàng không tha. Nàng định kéo dài thêm chút thời gian, đợi đến thời điểm thích hợp, nhưng nhân sĩ giang hồ xuất quỷ nhập thần, không thể biết được lúc nào bọn họ sẽ tóm được nàng. Lo lắng đêm dài lắm mộng, vì thế, đợi đến khi phương trượng trở lại, nàng lập tức đi thẳng vào vấn đề, hỏi ông ta: “Phương trượng, thật ra chỗ dược liệu này chỉ đủ cứu một người đúng không?”

Phương trượng cả kinh, một lát mới trả lời nàng: “Đúng vậy. Sao Chu thí chủ biết?”

Không phải trong phim ảnh đều như vậy sao? Dược liệu quan trọng chỉ tìm được một cây, sao có thể cứu được mạng hai người, huống chi độc trên người Bắc Vọng sâu như vậy, cho dù có thể cứu hai người, vậy nhất định ở mặt phối hợp tỉ lệ sẽ bị ảnh hưởng.

Chu Vô Tâm cười gian với phương trượng: “Phương trượng, có phải ông và Bắc Vọng có gian tình không?”

“A di đà Phật, lão nạp là người xuất gia, sao có thể nói đến gian tình.”

“Thật ra lúc trước ông chưa từng nghĩ sẽ phối trí thuốc giải vì ta đúng không.”

Phương trượng lại cả kinh, suy nghĩ một chút mới lại nở nụ cười lần nữa: “Chu thí chủ rất thông minh. Lão nạp cho rằng hành động của mình không hề có sơ sót, nhưng không ngờ vẫn bị thí chủ nhìn thấu. Sao thí chủ nhìn ra được?”

“Bởi vì ông quá quan tâm đến chuyện của Bắc Vọng. Hơn nữa, ông gọi chúng ta là thí chủ, chỉ có hắn, ông gọi là Bắc Vọng.”

Phương trượng đắm chiêu nhìn nàng: “Quan hệ giữa lão nạp và Bắc Vọng, đến một ngày nào đó, Chu thí chủ sẽ biết được thôi.”

“Bây giờ chưa nói được?”

“Thời điểm chưa tới, vẫn còn hơi sớm.”

Chu Vô Tâm im lặng trong chốc lát, mang theo thương cảm nói với phương trượng: “Phương trượng, hay là ông lại muốn ta u mê không tỉnh. Ta đã không có cách nào báo thù thay Dạ và Hường Noãn, cho nên không thể chấp nhận thuốc của bọn họ, ta nghĩ, xem như đây là chuyện duy nhất ta có thể làm vì họ đi. Còn Bắc Vọng, thứ hắn mất đi quá nhiều, ta không muốn nhìn thấy hắn tiếp tục liều mạng mình như vậy nữa...”

“A di đà Phật, lão nạp rất khâm phục tinh thần quên mình vì người của Chu thí chủ. Lão nạp thay Bắc Vọng cảm ơn thí chủ.”

“Ta không vĩ đại như vậy.” Thật ra, Chu Vô Tâm vẫn tin rằng nếu ông trời đã muốn nàng xuyên tới đây thì sẽ không để nàng dễ dàng chết như vậy. Lúc trước nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng chứng tỏ nàng phúc lớn mạng lớn mà. Nàng không tin ông trời sẽ ép nàng vào đường cùng, vì thế, một mặt vì Ninh Dạ và Hường Noãn, một mặt nàng cũng muốn đánh cược một ván. Cho dù cuối cùng không còn cách nào, thì ai biết nàng có thể xuyên trở về hay không? Như vậy không phải sẽ càng tốt hơn sao?

“Phương trượng. Ông cứ dựa theo tình huống của Bắc Vọng mà phối chế thuốc giải đi. Ha ha, đòi người ai không chết, chết sớm chết muộn đều phải chết. Không có gì đáng lo cả! Bắt đầu từ ngày mai chúng ta mau chế thuốc đi...”

...

Hoàng cung.

Trên thềm đá, Bắc Vọng cầm bình sứ trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, trên gương mặt tà mị như ẩn hiện ý cười cộng thêm đôi mắt mờ mịt, không có tiêu cự, lảng lảng nhìn xa.

Sau đó, một vệt áo màu vàng sáng đột nhiên xẹt qua, Ninh Liên phe phẩy quạt bạch ngọc ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trong khoảnh khắc khi Ninh Liên xuất hiện, nụ cười của Bắc Vọng lập tức bị che giấu kỹ, sợi tóc màu đỏ thối qua gò má, hắn tiện tay lấy dây buộc tóc Chu Vô Tâm đưa buộc lên.

Ninh Liên kinh ngạc nhìn dây buộc tóc kia, nụ cười trên mặt càng dày đặc, nhưng chẳng biết vì sao lại khiến người khác cảm thấy rất đau thương: “Lục ca, chúng ta đã lâu không gặp...”

...

Liễu phủ.

Trong sân nào đó ở Liễu phủ vang lên hai tiếng la hét chói tai.

Mà tiếng la hét đầu tiên là do bị người trước mặt dọa sợ, còn tiếng la hét còn lại là vì bị tiếng hét của người đầu tiên dọa.

Liều Hà vỗ ngực, há mồm thở dốc: “Ai nha mẹ của ta, nguoi hủ chết tiểu gia rồi.”

Chu Vô Tâm lườm hần một cái: “Đắp mặt nạ thôi mà. Còn dám cáo trạng trước, ta chưa trách nguoi hủ ta là may lắm rồi.”

Có lẽ Liều Hà chưa từng thấy chuyện như vậy, hần tò mò vòng tới vòng lui quanh nằng: “Lúc nguoi đắp mặt nạ, so với người thật còn dễ nhìn hơn nhiều.”

“Nguoi thiếu đập à!”

“Nguoi nở đắp ta sao? Giống ta anh tuấn vô địch, phóng khoáng, lồi lạc như vậy, ngay cả ông trời cũng không nở làm gì ta đây, huống chi nguoi ăn của ta, dùng của ta, cộng thêm ta còn đối xử với nguoi không tệ nữa.”

“Nguoi có biết người da mặt dày thường nói câu gì nhất không?”

“Câu gì?”

“Ta chưa bao giờ đối xử tệ bạc với nguoi!”

Liều Hà đỡ tường.

“Đúng rồi, thuốc của các nguoi, muốn làm kiểu gì?” Liều Hà nhớ tới chuyện mấy ngày nay Chu Vô Tâm và phương trượng đều vui đầu sắc thuốc cả ngày, cũng không biết phải nghiên cứu phương pháp phối chế vô địch gì, vừa giữ bí mật vừa vội vàng không nói còn thêm chuyện vừa vào một ngày là đến ăn cơm cũng không muốn ra ngoài. Điều này khiến hần rất tò mò, rốt cuộc hai người họ muốn luyện cái gì mà luyện đến mức độ như vậy. Là loại có hệ trực tiếp tu tiên hủ!

Chu Vô Tâm tới cạnh giếng nước, xách nước rửa mặt: “Phương trượng nói chẳng mấy chốc sẽ hoàn thành thôi.”

“Ồ, vậy rất tốt. Thế có thể cho ta ăn thử một viên không?”

“Nguoi có bệnh hủ, thuốc mà cũng muốn ăn thử.”

“Không phải mỗi ngày nguoi đều ăn sao!” Liều Hà cãi lại.

Từ lần hần nhìn lên, phát hiện nằng hay nhét thuốc áp chế độc tính vào miệng, hần lập tức nảy bỏ, cho rằng đó là thần dược, cho nên cũng muốn có được vài viên. Thật là, không ngờ hần lại có trí tưởng tượng phong phú như vậy!

“Thuốc ta uống có công dụng nâng cao năng lực sinh dục. Nguoi cũng muốn?”

“... Được rồi, xem như ta không nói.”

“Có điều nguoi nhìn trúng ta đúng không. Cũng đúng, không có nữ nhân nào không thích một nam nhân xuất chúng như ta. Nếu nguoi muốn trở thành người của ta thì cứ liều mạng ăn loại thuốc kia đi, chẳng qua nha, một mỹ nam hoàn mỹ giống ta, sao cứ có cảm giác đặc biệt có lỗi với chính mình nếu phải sủng hạnh nguoi nhĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm thực sự không thể nhịn được nữa, nằng bê bồn rửa mặt, quăng sang chỗ hần: “Sủng hạnh muội muội nguoi!”

Bởi vì thời gian này hai người phương trượng và Chu Vô Tâm không ngừng tăng tốc điều chế thuốc giải, cộng thêm động một chút là Lục đại phu lại dùng việc công làm việc riêng, đi tìm cha Liền Hà giúp họ tìm các loại dược liệu cần thiết, rút ngắn thời gian phương trượng tự mình tìm thuốc cho nên chỉ nửa tháng sau, thuốc giải Thực Hồn Tán đã được điều chế thành công.

“Phương trượng, nếu uống thuốc này, thật sự có thể giải độc chứ?” Chu Vô Tâm nhìn viên thuốc nhỏ bày trước mặt, kích động hỏi.

Phương trượng xoa xoa mồ hôi trên trán, ánh mắt ông ta cũng dừng cùng một chỗ với nằng: “Theo lý thuyết thì đúng là như vậy.”

Chu Vô Tâm nhìn viên thuốc này, không biết tại sao lại có cảm giác sắp giành lấy cuộc sống mới. Tay nằng nhẹ nhàng chạm vào viên thuốc, giống như trong nháy mắt đã được tiếp cho sức mạnh.

“Chỉ cần Bắc Vọng uống nó, hẳn sẽ không cần chịu đau đớn do Thực Hàn Tán phát tác nữa, đúng không?”

“Đúng.”

Lục đại phu trầm mặc nhìn Chu Vô Tâm, bàn tay vuốt râu treo giữa không trung: “Người thật sự không muốn uống nó chút nào sao? Đây là thuốc giải có thể cứu mạng người.”

Trong đầu Chu Vô Tâm bỗng xuất hiện những hình ảnh từ khi nàng quen biết Bắc Vọng, nàng hít sâu một hơi, cười đáp: “Lục đại phu, ta không thích lặp đi lặp lại một chuyện nhiều lần. Hơn nữa hiện tại phương trượng cũng phối chế ít thuốc cho ta mà, chỉ cần có thể giảm bớt đau đớn là được rồi. Thuốc này, đối với ta mà nói, không quan trọng.”

“Nhưng mà. . .”

“Không có nhưng mà gì cả.” Trên mặt Chu Vô Tâm lộ ra nụ cười rức rờ như trước, khéo léo chuyển sang đề tài khác: “Lần trước Bắc Vọng xuất cung đã bị ta liên lụy, xem ra lần này cứ để ta vào cung một chuyến đi. Nói cho cùng thì muốn từ hoàng cung ra ngoài cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Lục đại phu không hề nói gì, thờ dài một tiếng rồi rời khỏi phòng chế thuốc.

Phương trượng chăm chú nhìn Chu Vô Tâm, giống như muốn nhìn thấu nội tâm nàng. Bất kể vì lý do gì mà nàng quyết định giải độc cho Bắc Vọng, nhưng quyết tâm này, cũng đã đáng giá khiến người khác tôn kính rồi. Dù sao lúc một người đối mặt với ốm đau, sống chết, không ai không hi vọng bản thân không có việc gì. Nàng rõ ràng là một người tham sống sợ chết nhưng có thể vì người khác mà làm đến mức này, phương trượng cảm thấy thật sự không hiểu rõ nàng. . .

Chu Vô Tâm lấy thuốc cất kỹ vào trong người. Lúc này có lẽ Lục đại phu còn đang giận nàng đây, nàng cũng không dám đi quấy rầy ông ấy.

Cuối cùng nàng dứt khoát trở về phòng, suy nghĩ sẽ nói gì với Liễu Hà.

Tuy rằng tên nhóc Liễu Hà này rất thiếu đánh, nhưng thời gian này nếu không có nhà họ giúp đỡ thì có lẽ nàng đã bị những nhân sĩ giang hồ kia giết, cũng không có cơ hội chế thuốc thành công, vì lẽ đó, nàng muốn trịnh trọng nói lời cảm ơn với hắn.

Có điều khi nàng nghĩ xong phải nói gì và đi tìm Liễu Hà, lại phát hiện không tìm thấy bóng dáng hắn đâu cả.

“Bây giờ những người này càng ngày càng coi trời bằng vung, dám dấn hoàng bang trước nhà ta. Người nói dấn thì dấn, khác không dấn, cứ một mực dấn thông cáo chém người là sao. Xui xẻo, thật sự quá xui xẻo! Sau này ta nhất định phải bắt được cái tên dấn hoàng bản kia, để cho hắn biết Ác Thiếu trăn trên là không thể trêu chọc!”

Rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng đợi được Liễu Hà trở về, nhưng lúc hắn vào cửa, còn cầm theo một hoàng bang, bắt đầu tức giận ồn ào.

Nhìn thấy Chu Vô Tâm có mặt, thuận tay ném hoàng bang lại chỗ nàng: “Đúng lúc, người cũng nhìn đi. Mấy người này thật quá đáng, dấn hoàng bang đều dấn đến trước cửa nhà người ta rồi. Cứ cho là hoàng bản thì muốn dấn ở đâu cũng được à. Nếu để cha ta nhìn thấy thì ông nhất định sẽ nói ta không biết giữ gìn bộ mặt của trăn. . .”

Chu Vô Tâm bị chuỗi oán hận của Liễu Hà làm cho dở khóc dở cười, không thể làm gì khác là mở hoàng bang nhìn xem chuyện gì đã khiến hắn kích động thành như vậy.

Nhưng khi nàng nhìn thấy nội dung: Lục hoàng tử Ninh Bắc Vọng ám sát Ninh đế, ba ngày sau xử trảm, trên hoàng bang, sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng bệch. . .

...

“Bất kể thế nào, ta cũng phải nhanh chóng trở về Kinh thành.” Chu Vô Tâm đưa hoàng bang cho phương trượng, kiên định nói rõ từng câu.

Lúc Phương trượng và Lục đại phu nhìn thấy nội dung trên hoàng bang cũng đồng thời biến sắc, gật đầu đồng ý, cùng nhau thu dọn hành lý, gấp gáp lên đường.

Quái lạ, tại sao đang yên đang lành Bắc Vọng lại bị xử trảm?

(Ly: Dây buộc tóc dẫn đến huyết án =.=)

Ám sát Ninh đế? Không có khả năng lúc trước nàng nói hắn muốn phản kháng thì phản kháng nên hắn mới phản kháng? Sau đó giết Ninh đế?

Không thể nào.

Bắc Vọng không phải là loại người lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Lúc này Ninh đế đã bị bệnh nặng, theo lý sẽ không có sức lực để đi hành hạ hắn. Chỉ cần không trêu chọc hắn thì hắn cũng không tùy tiện tức giận với người khác. Hơn nữa, sớm không ám sát, muộn không ám sát lại cứ chọn lúc này?

Không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra.

Mặc kệ thế nào, Chu Vô Tâm không thể ngồi yên nhìn Bắc Vọng bị xử trảm mà không quan tâm. Nàng không thể trơ mắt nhìn một người bạn khác lại chết trong cung, không thể!

Ba người tùy tiện thu dọn ít thứ cần thiết rồi không lặng lẽ rời khỏi Liễu phủ mà không nói tiếng nào.

Lúc này, trong cung đã sớm loạn. Chuyện Ninh đế băng hà đủ khiến Ninh triều chấn động theo.

Trong Liễu phủ đều là quái nhân, vì thế cho nên lúc bọn họ còn ở đó sẽ không cảm nhận được bầu không khí hoảng loạn này, nhưng một khi vừa rời khỏi, bầu không khí bất an lập tức không ngừng lan tràn mọi góc ngách.

Nước không thể một ngày không có vua, tuy rằng lúc trước thái tử Ninh Liên đã dần dần giám quốc, nhưng mà chuyện Ninh đế băng hà cũng xảy ra quá mức đột ngột. Nếu bây giờ không không chế ổn thỏa mọi chuyện thì rất có khả năng Ninh quốc sẽ xảy ra nội loạn.

Bách tính hoang mang càng khiến Chu Vô Tâm bất an. Thật vất vả mới có thể giúp hấn giải độc mà hấn lại bị xử trảm. Tại sao mọi bất công trên đời này đều muốn rơi trên người hấn? Tại sao?

Khi Ninh Thuần nhận được tin Ninh đế bị Bắc Vọng ám sát đã nhanh chóng chạy vào cung, đáng tiếc hấn vẫn tới chậm một bước, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Bắc Vọng bị thị vệ đại nội nhốt vào thiên lao, hơn nữa khi Ninh Thuần muốn tìm Ninh Liên cũng không thể tìm được hấn.

Đến khi tìm được mới biết Ninh Liên đang thảo luận chuyện tang lễ với chúng đại thần. Ninh Thuần đành chờ đến khi bọn họ bàn luận xong mới một mình nói chuyện với Ninh Liên.

“Chẳng lẽ không thể tha hấn sao?” Ninh Thuần lạnh nhạt hỏi, tâm tình hơi khác chế nhìn thẳng Ninh Liên.

Ninh Liên mạnh tay khép quạt lại: “Phụ vương bị hấn giết chết, làm sao tha? Mà cho dù bản vương tha hấn thì văn võ bá quan trong triều cũng không tha hấn.”

Ninh Thuần nhìn Ninh Liên chăm chú, bàn tay nắm chặt đến trắng bệch: “Người không nên để hấn gặp phụ vương.”

“Là hấn đánh ngất bản vương rồi lao ra.”

Từ nhỏ Ninh Thuần đã lớn lên cùng Ninh Liên, lời nói dối của hấn có thể lừa gạt tất cả mọi người nhưng không thể lừa gạt được hấn (Ninh Thuần): “Người nói gì với Bắc Vọng. Cuối cùng người vẫn chờ không kịp sao.”

Ninh Liên lẳng lặng nhìn Ninh Thuần, đối với suy đoán của hấn, hoàn toàn không nói gì.

Ninh Thuần hít sâu một hơi, từng bước từng bước lại gần Ninh Liên: “Tại sao người muốn hãm hại Bắc Vọng?”

“Bởi vì bản vương ghen kị hấn!”

Trong nháy mắt, cây quạt trong tay Ninh Liên mở ra, vừa vẩy chặn lại thanh kiếm đột nhiên đâm tới của Ninh Thuần: “Thất ca, chuyện này huynh đừng nhúng tay.”

“Không thể.”

Từng ấy năm tới nay, đáng vẻ bình tĩnh mà Ninh Thuần vẫn luôn duy trì rốt cuộc bị Ninh Liên chọc giận mà phá hủy. Động tĩnh do hai người đánh nhau trong thư phòng lôi kéo người bên ngoài chạy vào. Nhìn hai vị hoàng tử vốn có quan hệ rất tốt đột nhiên trở mặt, bọn họ đều sửng sốt tại chỗ không biết làm thế nào mới đúng. Nếu không phải các vị đại thần đứng lúc được người thông báo mà chạy đến thì không biết hai vị hoàng tử này muốn đánh đến bao giờ.

Ninh Thuần bị các đại thần ngăn lại, hấn dùng ánh mắt lạnh lạnh dừng trên người Ninh Liên: “Là bởi vì nàng?”

“Phải!”

Các đại thần nghe không hiểu hai người đang nói gì, chỉ biết không ngừng khuyên can bọn họ. Bây giờ là lúc nào rồi mà còn muốn nội chiến cơ chứ!

Dường như trong nháy mắt Ninh Thuần giống như đã hiểu ra chuyện gì, không thêm ở đây tiếp tục nghe chúng đại thần khuyên nhủ, hấn thu kiếm, giận dữ, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127

Edit: Thủy Lưu Ly

Ninh Liên nhìn bóng lưng hắn, gương mặt hoa đào mang theo cảm xúc mà mọi người không thể đọc hiểu, đột nhiên, hắn lớn tiếng thông báo: “Người đầu, Thất hoàng tử phạm thượng, bắt hắn nhốt lại cho bản vương, không được phép để hắn đi đến bất cứ nơi nào!”

Đêm khuya.

Dưới ánh nến, Ninh Liên ti mi nhìn ngắm cây quạt bạch ngọc trong tay. Trong lúc lại mở lại đóng, dường như bên tai hắn có thể nghe thấy giọng nói quen thuộc, nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Nhưng khi hắn đưa tay ra muốn chạm vào người ấy, lại chỉ có thể chạm vào khoảng không.

Ninh Liên bị ký ức bủa vây, cả người mờ ra nên không phát hiện Ninh An đã đến.

Ninh An không quấy rầy hắn, đợi đến khi hắn phát hiện mình mới mở miệng, kiên định nói: “Cứu ca, ta sẽ giúp chàng.”

Nghe vậy, Ninh Liên sầm mặt: “Chuyện này, không cần người nhúng tay.”

Ninh An làm ngơ lời hắn nói, bình tĩnh lấy một thứ trong lòng ra đưa cho hắn: “Đây là binh phù của phụ thân ta, có nó, chàng có thể điều động toàn bộ binh lực trong Kinh thành.”

Ninh Liên nhìn binh phù, kinh ngạc: “Sao người có được?”

“Cha ta để ta giao cho chàng, Ninh đế đã chết rồi, hiện tại chàng chính là thiên tử! Cha ta để ta nói lại với chàng, bây giờ là lúc chàng có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ, không cần đợi thêm nữa. Chàng mau chóng sắp xếp đại điển đăng cơ đi. Còn hậu sự của Ninh đế, chúng ta có thể xử lý sau.”

“Người bản vương đợi vẫn chưa đến.” Ninh Liên nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn qua vô hạn phong tình nhưng lại tràn ngập thâm lương: “Bản vương muốn nàng ấy tận mắt nhìn thấy bản vương đăng cơ.”

Cổ họng Ninh An giật giật, khuôn mặt vốn nghiêm túc lại lần nữa bị bi thương che kín. Tại sao đến lúc này rồi mà trong lòng hắn vẫn còn có ả. Tại sao!

Ninh An tức giận phát tay áo rời đi. Ninh Liên cầm binh phù, vòng tới vòng lui trong phòng. Tất cả mọi người không hiểu hắn thì sao, đây vẫn là đặt cược giữa hắn và Bắc Vọng. Nếu Chu Vô Tâm có thể cứu Bắc Vọng thoát khỏi tay hắn, như vậy, Ninh Liên sẽ cho hắn một đời tự do, nhưng nếu không thể, vậy Bắc Vọng cũng xem như đã báo xong thù giết mẹ, bình ổn phần nợ tích tụ nhiều năm trong lòng, lẽ nào đây không phải là chuyện một mũi tên trúng hai con chim sao?

Cho dù dùng phương pháp cực đoan lại tàn khốc, nhưng hắn chỉ muốn gặp lại nàng một chút thôi, như vậy là sai sao?

Không hiểu thì không hiểu đi, hắn vẫn là vị Cửu gia cao cao tại thượng như trước, chẳng qua, chỉ có lần này, hắn quyết định vì Chu Vô Tâm mà tùy hứng một hồi, bất kể người nào cũng không được phép ngăn cản hắn. . .

Lúc này, Chu Vô Tâm mang theo tâm trạng vô cùng lo lắng chạy về Kinh thành. Một đường này nàng còn đang nghĩ cứ ra đi không từ biệt như vậy có hơi xin lỗi một nhà Liễu Hà, nhưng ai ngờ khi mấy người Chu Vô Tâm đi tới nửa đường, Liễu Hà đã đuổi kịp bọn họ.

“Ai nha ai nha, cha ta bức hôn, ta phải mau trốn, chúng ta cùng đi đi.” Liễu Hà nhìn về mặt kính ngác của ba người trong xe ngựa, cười vui vẻ nói.

“Lừa ai vậy? Sao có thể chỉ qua một tối lại bức hôn rồi hả!” Chu Vô Tâm lườm hắn một cái, chuẩn bị đạp hắn xuống xe ngựa.

Liễu Hà cười vô cùng ‘hiền lành’, ‘chất phát’: “Các người muốn đến Kinh thành đúng không, vừa vặn đã lâu rồi ta cũng chưa đến Kinh thành, tiện đường đi cùng thôi, ha ha.”

“Chúng ta không cùng đường với người.”

“Đừng vậy mà, đi một mình quá cô đơn, đi cùng nhau còn có thể nói chuyện giải sầu đây.”

Án tượng của Lục đại phu đối với Liễu Hà không tồi, cộng thêm phương trượng là người xuất gia, thích giúp đỡ người khác nên cũng không có ý kiến gì với việc này.

Vì vậy, dù Chu Vô Tâm muốn tìm đồng minh cũng không được, chỉ có thể hận đến nghiến răng nghiến lợi để mặc Liễu Hà chui vào xe ngựa, đi cùng bọn họ.

Mà Liễu Hà cũng biết điều, hoàn toàn không đề cập đến nguyên nhân bọn họ đột ngột rời đi.

...

Tuy nói trấn nhò này cách Kinh thành không quá xa, nhưng vì tránh tai mắt của người khác, bọn họ vẫn lựa chọn đi đường vòng, cho nên lộ trình cũng sẽ lâu hơn một chút, chẳng qua trước khi Bắc Vọng bị xử trảm, bọn họ vẫn có thể chạy tới kịp.

Có điều kế hoạch đều không cần nổi biến hóa!

Khi bọn họ vừa rẽ vào một đường nhỏ, trước mặt đột nhiên xuất hiện ba người không rõ lai lịch.

Liễu Hà vén rèm xe, nhìn ra bên ngoài: “Ai nha mẹ của ta, mấy người này nhô ra từ chỗ nào vậy!”

Chu Vô Tâm cũng theo hán nhìn xem, chỉ thấy ba gã đại hán vạm vỡ như đang thương lượng cái gì, sau đó, một người bước ra, run run thịt mỡ trước ngực, hô to: “Ha, ta đã nói theo vị phú gia này thì có thể nhặt được bảo bối mà, ha ha, đúng là kiếm lời!”

Chu Vô Tâm tàn nhẫn cho Liễu Hà một Thiết Sa Chưởng. Hừ cho người thích khoe khoang của cái nè!

“Không có chuyện gì, bọn họ chỉ muốn cướp tiền, cho bọn họ là được rồi.” Lục đại phu nghe tên trước mặt nói, tự an ủi, lên tiếng.

Có điều khi ông vừa nói xong, bên ngoài xe ngựa lại truyền đến một tiếng hò hét khác: “Nói ra tung tích của Thực Hàn Tân thì bốn đại gia sẽ tha chết cho các người.”

Sao lại phiền như vậy, càng sợ cái gì thì cái đó lại càng đến. Đã đổi thành nam trang rồi mà còn bị bọn họ nhận ra, ánh mắt đám người kia làm bằng gì vậy!!

Vội lại, ba ngày sau Bắc Vọng sẽ bị xử trảm! Sao đám nhân sĩ giang hồ này cứ như âm hồn không tan, cần đều cần không hết thế!

“Xem ra vẫn phải ra tay rồi.” Lục đại phu thở dài một tiếng, bắt đầu đi nói.

“Người bên trong nghe kỹ cho ta, chỉ cần nói ra tung tích của Thực Hàn Tân thì chúng ta có thể xem như trước giờ chưa từng gặp các người, để các người bình an rồi đi, nếu không, đừng trách anh em ta không nể mặt...” Được rồi, ba người này còn thay phiên nhau nói chuyện nữa. ㊟

“Mấy người kia thật sự quá dài dòng. Đánh thì đánh, nói nhiều như vậy làm gì.” Lục đại phu không nhịn được, vọt người ra ngoài, ngăn chận chữa bệnh trong tay ông ta đều trở thành ám khí. Ám khí vừa ra, đẩy ngã một loạt người.

“Yêu, là một kẻ biết võ công.” Một đại hán trong đó gấp gáp lại gần đối chiến với Lục đại phu, còn hai người còn lại lại chạy thẳng đến xe ngựa, muốn giải quyết phương trượng.

Liễu Hà và Chu Vô Tâm ‘từ thủ’ trong xe ngựa, ai vén rèm đi vào thì lập tức hung hăng đập bay ra ngoài. Chu Vô Tâm cầm chặt bột ớt và bột vôi trong tay, không thể đập bay thì trực tiếp dùng những thứ này.

Nói chung là kiên quyết không cho bất cứ kẻ nào bước vào xe ngựa.

Chu Vô Tâm liếc xéo Liễu Hà: “Ta cứ nghĩ mình ta đã đủ kéo chân sau, bây giờ thì hay rồi, lại thêm một người. Người nói xem, một đại nam nhân như người mà lại không biết chút võ công nào, có cảm thấy mất mặt không?”

“Là một nam nhân anh tuấn, phóng khoáng, động đao động thương rất dễ toát mồ hôi, để lại mùi lạ trên thân thể, cho nên, vì hình tượng của mình, sao ta có thể đi luyện võ được.”

Mí mắt Chu Vô Tâm co giật: “Người thật sự rất thiếu đập!”

Hai người ở trong xe ngựa, một bên vừa vôi vàng can địch, một bên lại ồn ào thảo luận chuyện luyện võ gì đó, bận bịu đến mức không còn biết trời trăng mây gió gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng tiếng đánh nhau bên ngoài cũng dừng lại, sau đó, khi hai người còn chưa kịp nhìn ra ngoài xe, xe ngựa bỗng dừng chạy vội.

Giọng nói của Lục đại phu truyền từ bên ngoài vào: “An toàn.”

“Vậy còn phương trượng?”

“A di đà Phật, lão nạp không sao.”

Chu Vô Tâm thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng tiện tay ném bột ớt và bột vôi trong tay đi: “Ai, cuối cùng cũng xem như bình an.” Nói xong còn đập cho Liễu Hà một đập: “Đều tại người! Ta đã nói người khi làm việc gì cũng phải khiêm tốn một chút mà không nghe. Nếu hôm nay chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì, thì dù thành quý ta cũng sẽ không buông tha người.”

“Ai nha, từ lúc ta sinh ra đã ‘ngay thẳng’, không ‘khiêm tốn’ như vậy rồi, đâu biết cái gì là biết điều đâu. Không phải người đang làm khó ta à? Haiz, ông trời muốn tạo ra một người hoàn mỹ như ta vậy, ta cũng đâu còn cách nào khác.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Edit: Thủy Lưu Ly

“Nếu ngươi còn nói nhảm nữa thì lập tức cắt ra ngoài cho ta!”

Liễu Hà lập tức ngồi nghiêm chỉnh trở lại, nhìn chăm chăm Chu Vô Tâm: “Lại nói, rốt cuộc ngươi có phải nữ nhân không vậy? Nào có nữ nhân nào hung dữ như ngươi chứ?”

Chu Vô Tâm phát điên, xách cái bàn nhỏ trong xe ngựa ném lại chỗ hắn: “Ta cho ngươi hung dữ nè!”

Chu Vô Tâm đập Liễu Hà không chút nương tay, khiến hắn ngã nhào ra sàn xe ngựa bất tỉnh, chẳng qua hắn da dày cho nên chút va chạm như vậy cũng không ảnh hưởng lớn đến hắn lắm.

Chu Vô Tâm phui phui tay: “Ha, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.”

Tuy rằng bọn họ tránh thoát được lần truy sát này, nhưng xem ra, thời gian tới, nếu bọn họ muốn che dấu tai mắt người khác thì vẫn tương đối khó khăn.

Đổi thành nam trang mà còn có thể bị nhận ra, vậy thì dứt khoát đổi toàn bộ thành nữ trang là được.

Có điều, nói chung cổ nhân vẫn tương đối kiêng kỵ, không cởi mở như người hiện đại, cho nên khi biết phải đổi thành nữ trang, bọn họ nhất định sẽ không dám quang minh chính đại suy xét, vì thế chỉ cần không cho họ thời gian suy nghĩ thì độ khả thi của vấn đề này sẽ khá lớn.

Tóm lại vì có thể bình an, thuận lợi đến Kinh thành, Chu Vô Tâm đã sắp xếp cho ba vị đại lão gia một kế hoạch hành động rất nát, vô cùng nát...

Cũng may, lúc trước khi còn ở Liễu phủ, Chu Vô Tâm đã dùng số tiền cha Liễu Hà cho nàng để mua một đồng nữ trang, không ngờ bây giờ lại có cơ hội phát huy tác dụng.

Lục đại phu nhìn một hàng nữ trang được bày ra, vuốt râu xoi mói: “Ngươi có màu xanh lá không, ta rất thích màu xanh lá

“Không có. Ông tùy ý chọn một cái thì được rồi.”

“Vậy râu của ta thì làm sao bây giờ?”

“Đeo khăn lụa che lại!”

Lục đại phu là người của Điện Thương Các, với lại Điện Thương Các là nơi chuyên sản xuất những kẻ bệnh thần kinh, cho nên, đối với ông ta mà nói, đổi thành nữ trang cũng không phải chuyện lớn gì. Đại trượng phu cơ được dân được, mặc nữ trang thôi mà, không chết người được.

Phượng trọng là hòa thượng đại gia, không ai dám lấy ông ta ra trêu đùa, nhưng mà ông ta cũng rất phối hợp, vì có thể nhanh chóng vào kinh cứu người, ông ta lập tức chủ động yêu cầu đổi quần áo.

Còn Liễu Hà à, hắn không có quyền lên tiếng, trực tiếp bị Chu Vô Tâm tìm một bộ khó coi nhất để đổi.

Mấy người chạy vội một ngày, cuối cùng thật vất vả mới tìm được một ngôi miếu đồ nát để nghỉ ngơi.

Lúc Liễu Hà tỉnh lại, nhìn bộ ngực nhô cao của mình, hắn há miệng: “Hà, trên ngực ta có cái gì vậy?” Sờ soạng nửa ngày cũng không biết là gì, vì thế hắn dứt khoát cho tay vào, mò ra: “Sao mần thầu lại ở chỗ này của ta. Vẫn còn nóng. Vừa hay ta đang đói bụng, ăn trước đây.”

Nói xong lập tức cắn một miếng, nuốt xuống.

Chu Vô Tâm muốn ngăn cản, lại bất đắc dĩ không kịp, chỉ có thể tiếc hận hô to: “Trời đất, ngươi ăn mất ngực của mình rồi.”

Miếng mần thầu trong miệng Lục đại phu trực tiếp bị ông phun ra ngoài.

Liễu Hà không quan tâm nhiều như vậy, hắn nhanh nhẹn ăn sạch hai cái mần thầu, sau đó mới chú ý cách ăn mặc của mọi người có chút không giống nhau, hắn cúi đầu nhìn chính mình, kinh hãi.

Hắn đại ra, kéo kéo góc áo Chu Vô Tâm, mờ mịt hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chúng ta mặc nữ trang vào kinh.”

“Bộ quần áo này quá khó coi, là một nam nhân hoàn mỹ khiến người người ước ao ghen tị, sao ta có thể mặc nữ trang được. Không được, ta phải đổi

trở lại.”

Chu Vô Tâm để lại bàn tay muốn cởi quần áo của hắn: “Ít nói nhảm đi, ta đang chơi trò đóng vai nhân vật, nếu ngươi không đồng ý thì đừng đi cùng chúng ta nữa.

Được rồi, Chu Vô Tâm đã lấy chuyện này đến uy hiếp hắn, hắn không đồng ý cũng phải đồng ý.

Lúc trước đã kéo dài một ngày để giải quyết ba người truy sát, bây giờ khi nghỉ ngơi trong ngôi miết đồ nát, nhưng bởi vì lo lắng nên cũng không ngủ được gì, mới không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chạy vội. Cũng may sau khi đổi sang nữ trang, hành động của họ nhanh và tiện hơn nhiều, dọc theo đường đi đều không gặp lại nhân sĩ giang hồ, cuối cùng cũng xem như là sớm chạy tới nơi.

Kinh thành không giống như trấn nhỏ, bởi vì dưới chân thiên tử, cho nên tin tức về chuyện Ninh đế bị giết càng nhiều, cũng càng cận kề.

Chu Vô Tâm không dám đến Mộng Hương Lâu, sợ nơi đó có người nằm vùng. Có điều khéo là khi bọn họ vừa vào thành, Hoàng Thiện đã chạy tới chỗ họ để tiếp ứng.

“Ca, sao huynh biết hôm nay bọn muội sẽ tới.” Chu Vô Tâm gặp được Hoàng Thiện, lập tức kích động hỏi hắn.

Hoàng Thiện cười cười, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Là do Cảnh Lâm nói cho ta biết.”

Hoàng băng dán khắp nơi, Hoàng Thiện biết, lấy tình tình của Chu Vô Tâm, khi nàng biết tin Bắc Vọng bị xử trảm, thì chắc chắn không thể ngồi yên không để ý đến.

Hơn nữa Cảnh Lâm vẫn luôn phái người âm thầm bảo vệ bọn họ, thời gian trước bởi vì trận hỏa hoạn kia mà mất liên lạc, sau đó, trên đường vào kinh, nhờ Lục đại phu để lại ký hiệu cho Điền Thương Các, cho nên mới biết được tin mấy ngày này bọn họ sẽ trở lại Kinh thành, mà hắn cũng vì thế mà canh giữ ở chỗ này chờ đợi.

Có điều tuy Hoàng Thiện biết mấy người Chu Vô Tâm tự có tính toán của mình, nhưng hắn cũng không muốn nàng tham dự quá nhiều vào tranh đấu trong triều: “Yên tâm đi, lần này Cảnh Lâm và ta sẽ hợp tác để cứu Bắc Vọng ra ngoài.”

Chu Vô Tâm nghe thấy tên của Cảnh Lâm, ánh mắt phức tạp tìm kiếm bên ngoài xe ngựa, không tiếp tục truy hỏi gì nữa.

Liễu Hà vừa đến Kinh thành đã từ biệt bọn họ, còn mấy người Chu Vô Tâm lại được Hoàng Thiện hộ tống trở lại phủ của hắn. Khi Chu Vô Tâm bước vào phòng nhìn thấy Cảnh Lâm đã ở đó, nàng nhất thời hơi sửng sốt, không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây, nhưng cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi không nói thêm gì cả.

Túc Ngọc thấy mặt Chu Vô Tâm, hừ lạnh, xoay mặt sang chỗ khác, bộ dạng ta vô cùng không thích ngươi.

Dường như sự huynh mặt liệt cảm thấy thái độ của Túc Ngọc không tốt, cho nên không thể làm gì khác hơn là tươi cười thiện ý với Chu Vô Tâm, xem như là chào hỏi, chẳng qua lại không còn sự tùy ý và tự nhiên lúc trước.

Môi Cảnh Lâm giật giật, muốn nói cái gì, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lạnh băng của Chu Vô Tâm, hắn vẫn nhẫn nhịn không nói, ánh mắt cũng thả trên người Lục đại phu đang lại gần hắn.

“Ngươi đã thế này mà vẫn muốn đích thân tới đây?”

Gương mặt âm trầm của Cảnh Lâm hơi lộ ra ý cười: “Ta muốn làm gì đó cho muội ấy.”

Vốn chuyện sống chết của Bắc Vọng không liên quan gì đến Cảnh Lâm hay Điền Thương Các, nhưng bởi vì tất cả mọi người đều biết Chu Vô Tâm là một người quá mức tình cảm, không muốn nhìn thấy người bên cạnh gặp bất hạnh. Ai có khó khăn, nàng sẽ giúp hắn ngay lập tức, vì thế, đối với chuyện của Bắc Vọng, nàng mới nhất định phải tham dự vào. Cộng thêm chuyện này không còn đơn giản, cho nên, so với việc để nàng đi mạo hiểm, chẳng bằng bọn họ ra mặt giúp nàng làm.

Coi như là một chút bù đắp đi.

Lục đại phu biết Cảnh Lâm đang suy nghĩ cái gì, không thể không kích động gào lên với hắn: “Chẳng lẽ ngươi muốn trở thành kẻ tàn phế sao? Hiện tại ngươi không thể động võ, chỉ có thể an tâm tĩnh dưỡng. Vừa này Hoàng Thiện có nói các ngươi định cướp ngục, ngươi có biết cướp ngục nguy hiểm cỡ nào sao! Nếu ngươi xảy ra chuyện gì, sao ta có thể bàn giao với Lão các chủ!”

“Lục đại phu, ông có thể khiến Chu Vô Tâm không quan tâm Bắc Vọng nữa sao?” Cảnh Lâm ngẩng đầu nhìn Lục đại phu, cười nói: “Ông không thể, ta cũng không thể. Vì thế, ta nhất định phải giúp muội ấy.”

Lục đại phu bị Cảnh Lâm chọc giận, không nhịn được phát tay áo rồi đi.

Nhưng người ở đây, ngoại trừ những người biết võ công thì còn lại đều không nghe thấy truyền âm giữa hai người họ. Chu Vô Tâm thấy Lục đại phu đột nhiên phẩy tay áo bỏ đi, mặc dù có chút không hiểu ra sao, nhưng vẫn không hỏi nhiều, trái lại nhìn chung quanh, hỏi Hoàng Thiện: “Ca, Ninh Thuận đâu?”

“Hắn ở trong cung, hẳn đi tìm Thái tử.”

Chu Vô Tâm đắm chiều suy nghĩ một chút: “Ca ca, huynh có tìm hiểu được tại sao Bắc Vọng lại đi giết Hoàng thượng không? Không thể có chuyện sớm không giết, muộn không giết lại cứ cố tình chọn lúc này được.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Edit: Thủy Lưu Ly

“Ta cũng không biết. Tin tức này đã bị trong cung phong tỏa. Các vị đại thần vào triều từ hôm trước cũng chưa thấy trở về, ngay cả Ninh Thuận cũng vậy.”

“Có thể ngày mai Bắc Vọng sẽ bị xử trảm, thật sự không có cách nào sao?”

Hoảng Thiện vỗ vỗ đầu nàng: “Yên tâm đi, chuyện muội muốn làm, ta sẽ giúp muội làm.”

“Nhưng cướp ngục không phải dễ dàng như vậy. Nơi đó là hoàng cung!” Tốt xấu gì trước đây Chu Vô Tâm cũng từng ở một đoạn thời gian trong cung, ở những nơi có trọng binh canh gác, muốn ra ngoài quả thật khó như lên trời. Tuy rằng nàng rất muốn cứu Bắc Vọng, nhưng nàng cũng không muốn nhìn thấy người khác vì chuyện này mà bỏ mạng mình vào!

“Đừng nghĩ nhiều như thế, trên đường chạy vội cũng mệt mỏi rồi, muội về phòng nghỉ ngơi một chút đi.” Hoàng Thiện dặn dò, không cho Chu Vô Tâm bất kỳ cơ hội phản bác nào đã gọi quản gia dẫn nàng đi xuống.

Tuy rằng Chu Vô Tâm không biết trong sự kiện lần này Ninh Liên đóng vai trò thế nào, nhưng nếu năm đó hẳn phải trừ khử Ninh Dạ vì vị trí thái tử, vậy, lúc này, khi Ninh đế vừa chết, toàn bộ giang sơn này đã gần như trở thành của hắn rồi, hắn còn tranh gì nữa?

Trên sách lịch sử không phải đã nói, tân hoàng đăng cơ không nên xử phạt bất cứ người nào sao, đó là dấu hiệu không may mắn mà.

Hơn nữa, cứu Bắc Vọng, là chủ ý của một mình nàng, là do nàng không muốn nhìn thấy Bắc Vọng lại chịu khổ, không muốn nhìn thấy Bắc Vọng trở thành vật hi sinh, cho nên nàng càng không thể liên lụy người khác. Phóng mắt khắp thiên hạ, bây giờ người có quyền lực nhất chính là Ninh Liên, chỉ cần hắn đồng ý thả Bắc Vọng, vậy, Hoàng Thiện mà mọi người cũng không cần mạo hiểm vào cung nữa. Giải quyết chuyện này bằng phương pháp không đổ máu không phải càng tốt ư?

Vì thế, bất kể thế nào, nàng cũng phải vào cung một chuyến. Cho dù nàng khuyên bảo Ninh Liên không thành công thì nàng cũng tin bằng vào võ công của Bắc Vọng, chỉ cần tìm được nơi hắn bị nhốt, thả hắn ra thì hắn hoàn toàn có thể tự mình chạy trốn. Huống chi, nàng không tin Ninh Thuận sẽ trở mặt nhìn Bắc Vọng bị xử trảm mà không làm chuyện gì! Hơn nữa, tính toán thời gian, mấy ngày này vừa vặn là lúc Bắc Vọng bị độc phát, nếu đúng lúc giải độc cho hắn thì cơ hội hắn chạy thoát sẽ cao hơn nhiều.

Có điều Hoàng Thiện và mọi người lại không muốn cho nàng tham gia vào, bọn họ cam tâm tình nguyện giúp nàng làm những chuyện nàng muốn làm, nhưng đối với nàng mà nói, nàng chỉ muốn tự mình giải quyết chuyện này mà không phải liên lụy ai.

Chẳng qua, muốn tiến cung không dễ, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng chỉ có thể tìm Liễu Tổ Tổ nhờ giúp đỡ.

Chu Vô Tâm chạy đến phòng Liễu Tổ Tổ, cầu nàng: “Nhị tẩu, tẩu giúp muội một chút được không, bọn họ không ai cho muội vào cung cả, nhưng muội nhất định phải vào đó. Hơn nữa, phải càng nhanh càng tốt.”

Liễu Tổ Tổ do dự: “Nhưng ca ca của muội không muốn muội tham dự vào chuyện này.”

“Muội biết có thể dù muội vào đó cũng không thể thay đổi được chuyện gì, nhưng nếu muội không đi, lương tâm muội sẽ bất an cả đời. Nhị tẩu, tẩu nhất định phải giúp muội một tay. Biết đâu nếu muội đi rồi, ca ca bọn họ sẽ không cần cướp ngục nữa. Nhị tẩu, muội không thể liên lụy bọn họ!”

Liễu Tổ Tổ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng ý lời cầu xin của Chu Vô Tâm, lấy khẩu dụ của Thừa tướng, lặng lẽ đưa nàng vào cung.

“Muội muốn đi gặp Bắc Vọng trước, để biết đầu đuôi này từ hắn.” Chu Vô Tâm đứng trước cửa cung, tỉnh táo nói với Liễu Tổ Tổ.

Liễu Tổ Tổ gật đầu tỏ vẻ hiểu, rồi dùng tiền mua được một cung nhân để biết vị trí thiên lao giam giữ Bắc Vọng, nhưng khi cổ kiệu của các nàng vừa đến cửa thiên lao, đã bị người cản lại.

Ninh Liên xuất hiện trước cổ kiệu, phát tay để những người không liên quan lui xuống, còn bản thân hắn lại xốc màn kiệu...

Hắn cười tươi như hoa, nhìn về mặt kinh hoàng của Chu Vô Tâm, ra lệnh: “Hạ kiệu!”

Bởi vì từng ở cùng Ninh Liên một thời gian nên Chu Vô Tâm hiểu rất rõ, lúc hắn nở nụ cười không có nghĩa là hắn hài lòng, trái lại, hắn cười càng sâu thì càng chứng tỏ hắn càng tức giận.

Bây giờ, khi đứng hẳn ở đây, thật sự khiến nàng không biết phải làm sao.

Ninh Liên nắm lấy tay nàng, kéo nàng ra khỏi kiệu, một đường mang nàng về tẩm cung mới thả nàng ra: “Bản vương đã đoán được nàng sẽ vào cung.”

Chu Vô Tâm bấu môi, muốn nói cái gì, nhưng Ninh Liên đột nhiên xoay người, hai tay đè lên vai nàng, cúi đầu, đối diện tầm mắt nàng, nói rõ từng câu từng chữ: “Nàng quan tâm hắn như vậy sao?”

Trong mắt Ninh Liên chảy xuôi loại cảm xúc mà Chu Vô Tâm không đọc hiểu, nếu hắn đã nói ra vậy thì trực tiếp đi vào vấn đề chính đi.

“Ninh Liên, chuyện này nhất định có ẩn tình, người phái người tra kỹ lại có được không? Chắc chắn Bắc Vọng không giết Ninh đế, nếu không hắn đã sớm làm chứ không phải chờ đến hiện tại.”

Ninh Liên sầm mặt, hất bàn tay đang kéo mình của nàng ra: “Nàng có tư cách gì khiến bản vương nghe lời nàng? Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng hắn sẽ không làm vậy.”

Chu Vô Tâm nghe vậy, sốt ruột bắt lấy tay hắn lần nữa: “Bắc Vọng không phải là người như vậy. Trong này nhất định có hiểu lầm gì đó.”

Ninh Liên cười to: “Không phải là người như vậy? Ha, nàng đúng là hiểu hắn rất rõ nhỉ.”

Ở trong mắt Chu Vô Tâm, Ninh Liên lại bắt đầu động kinh, nhưng dù nghĩ vậy nàng vẫn không muốn bỏ cuộc: “Ninh Liên, bây giờ cũng chỉ có người mới có thể cứu hắn!”

Nàng đã mất Ninh Dạ và Hường Noãn, nàng thật sự không muốn ai bên cạnh mình lại rời đi nữa.

“Tuy bây giờ bản vương là thiên tử cao quý, nhưng nàng nên nhớ, thiên tử pháp pháp, tội như thứ dân, cho dù hắn là hoàng huynh của bản vương, nếu hắn phạm vào tội đại nghịch bất đạo như vậy, sao bản vương có thể bao che đây?”

Thật ra làm đến bước này, Ninh Liên cũng không dễ chịu gì.

Mặc dù mục đích của hắn đã đạt được, nhưng khi thấy Chu Vô Tâm quan tâm tới Bắc Vọng như vậy, hắn cảm thấy rất chói mắt.

Với lại nếu trận ám sát kia không giết được Ninh đế thì còn nói được, đằng này, Ninh đế vừa chết, hắn lại thả Bắc Vọng, vậy, các đại thần nhất định sẽ dao động, nói hắn xử lý theo tình cảm, cũng khiến hắn không thể đứng vững gót chân khi đăng cơ.

Do đó, hắn không thể.

Có điều hắn cũng hiểu, nếu Bắc Vọng thật sự chết rồi, thì e rằng cả đời này Chu Vô Tâm cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Lần đầu tiên nàng cầu xin hắn là vì Hường Noãn, mà lần này, cũng là vì người khác.

Tuy đây chỉ là một ván cá cược, tuy hắn biết nàng đến đây là vì không muốn những người khác ra mặt thay nàng, nhưng, tại sao khi thấy nàng liều chết vào cung cầu hắn, hắn sẽ hận không thể giết chết Bắc Vọng?

Nếu như không gặp Bắc Vọng, có phải những quan tâm, lo lắng này của nàng sẽ thuộc về hắn không?

Tại sao khi quay đầu lại, trong lòng của nàng không phải Ninh Thuần thì là Bắc Vọng, mà trước sau đều không có bóng dáng của hắn?

Ninh Liên xòe quạt, trầm ngâm, không hề nhìn Chu Vô Tâm.

Xưa nay Chu Vô Tâm chưa từng thử tìm hiểu hắn, cho nên lúc này hắn đang suy nghĩ gì nàng cũng không thể đoán được. Nàng chỉ biết, xem ra đã không còn hi vọng, như vậy, nàng cũng chỉ có thể thực hiện bước thứ hai của kế hoạch.

Nàng nhất định phải đi tìm Bắc Vọng, trước khi hắn bị độc phát, cho hắn ăn thuốc giải.

Có điều nếu Ninh Liên phát hiện... Nàng tuyệt đối không thể để Ninh Liên biết được.

Mà vì để có thể đến thiên lao, Chu Vô Tâm quyết định diễn kịch.

“A... Lạnh quá...” Chu Vô Tâm bỗng nhiên dùng tay ôm chặt thân thể đang run rẩy của mình, tuy rằng trước đây lúc độc phát nàng không nhìn thấy bộ dạng nàng thế nào nhưng tốt xấu gì cũng đã thấy Bắc Vọng độc phát mấy lần, cho nên dù trên mặt không kết băng, nhưng chỉ cần nàng biểu hiện đau đớn một chút, chắc hắn cũng có thể được?

Quả nhiên, Ninh Liên vốn đang trầm mặt, khi nghe tiếng la của nàng, lập tức sợ hãi vọt lại chỗ nàng. Hắn dùng một tay ôm nàng, một tay cũng gấp gáp

tìm kiếm trong túi áo nàng: “Thuốc của nàng đâu?” Nàng để ở đâu?”

“Ta, ta. . . Không mang.”

Ninh Liên đã thay đổi.

Có rất nhiều lúc, Chu Vô Tâm khiến hấn đánh mất lý trí thường nên có.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Edit: Thủy Lưu Ly

Sự hoang mang của hấn đủ để chứng minh Chu Vô Tâm có ảnh hưởng lớn thế nào đến hấn. Nhìn dáng vẻ run rẩy của nàng, Ninh Liên khủng hoảng, khó khăn ôm nàng vào ngực.

Có điều, chẳng biết vì sao, rõ ràng Chu Vô Tâm vốn không lạnh, nhưng khi bị hấn ôm lấy, nàng lại càng cảm thấy lạnh hơn.

Nàng vươn tay chạm nhẹ vào người hấn mới phát hiện trên người hấn không có chút độ ấm nào.

Chẳng qua, vào lúc này, khi nàng còn chưa kịp kỳ quái tại sao hấn bị như vậy, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng thông báo của công công, là một người không nên xuất hiện lại xuất hiện.

“Quận chúa Ninh An cầu kiến. . .”

Công công thông báo khiến hai người trong phòng ngẩn ra, Ninh Liên cau mày nói nhỏ: “Tại sao Ninh An lại đến đây?”

Ninh Liên không muốn cho Ninh An nhìn thấy Chu Vô Tâm nên vội vàng ôm nàng đặt lên giường, dùng chăn che lại. Hấn dịu dàng nói với nười còn đang phát run trước mắt: “Nàng ở đây chờ bản vương, bản vương sẽ lập tức trở về.”

Nói xong, Ninh Liên bình tĩnh chỉnh quần áo ngay ngắn lại rồi mới mở cửa ra ngoài.

Ninh Liên vừa đi, Chu Vô Tâm gấp gấp nhét lệnh bài trộm được từ bên hông Ninh Liên vào tay áo, vén chăn, nhảy xuống giường, một khắc cũng không trì hoãn mà trèo cửa sổ, chạy mất.

...

Ninh An vừa thấy Ninh Liên xuất hiện, không kìm được tức giận, lớn tiếng với hấn: “Có phải Chu Vô Tâm ở trong đó đúng không? Có phải ở bên trong không?”

“Làm càn!” Sắc mặt Ninh Liên trầm xuống, gầm nhẹ với Ninh An: “Ngươi xem chỗ này của bản vương là chỗ nào, lại dám ở đây hô to gọi nhỏ!”

Ninh An mới không thèm quan tâm hấn tức giận hay không, vẫn cứ cố chấp vọt vào, nhưng sau khi vòng quanh một vòng trong phòng, thậm chí ngay cả dưới gầm giường cũng không tìm thấy bóng dáng Chu Vô Tâm.

“Nếu người còn không đi ra ngoài thì đừng trách sao bản vương không khách khí.” Ninh Liên chấp tay đứng trước cửa, lạnh lùng cảnh cáo Ninh An.

Không tìm được người, tất nhiên kiêu ngạo của Ninh Liên cũng bị đè ép xuống.

Biết mình lại cố tình gây sự chọc Ninh Liên không vui, Ninh An không thể làm gì khác hơn là vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, Cửu ca, ta đi.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà biến mất khỏi mắt hấn.

Ninh An vừa đi, Ninh Liên lại không bước thêm bước nào, cứ đứng tại chỗ, neho mắt nhìn cánh cửa sổ bị mở ra. Gió bên ngoài thổi vào khiến màn che trong phòng không ngừng lay động: Lần gặp mặt này, còn không bằng không gặp. . .

...

Đều nói tiềm lực của con người là vô hạn, cũng may lúc này khi bị Ninh Liên kéo về chỗ hấn, Chu Vô Tâm đã kịp ép mình ghi nhớ đường đi, cho nên sau một hồi tìm kiếm con đường trong trí nhớ, nàng vẫn đến được thiên lao.

Chu Vô Tâm dùng lệnh bài của Ninh Liên, thuận lợi vào trong.

Tuy vừa bước vào còn chưa nhìn thấy Bắc Vọng, nhưng trong lao tù âm u lạnh lẽo này, nàng đã nghe thấy tiếng kêu gào đến khàn cả giọng của hắn. Hắn, bị độc phát!

Biết được điều này, nàng không thể không nhanh chân theo âm thanh mà chạy đi tìm hắn.

Đến khi nhìn thấy Bắc Vọng co người lại nằm trên đất, Chu Vô Tâm hoảng loạn rống lên: “Mở cửa này ra! Mau mở ra!”

Lính canh hơi do dự, không biết có nên làm theo lời nàng hay không: “Chuyện này. . .”

Chu Vô Tâm thấy gã không muốn mở cửa, lập tức giơ lệnh bài của Ninh Liên lên trước mặt gã: “Mau mở cửa! Thấy lệnh bài như thấy người, chẳng lẽ các ngươi muốn kháng chỉ sao?”

Lính canh bị nàng dọa đến sợ run, nghe lệnh mở cửa. Dù sao hiện tại Thái tử đã được xem như Hoàng đế, gã không thể đắc tội được.

Chu Vô Tâm vọt vào, vội vàng ôm Bắc Vọng từ trên đất lên, không nói hai lời, lấy bình sứ đã sớm chuẩn bị, đổ ra một viên, muốn nhét vào trong miệng hắn: “Mau ăn cái này, ăn xong là tốt rồi.” Chu Vô Tâm vừa nhét thuốc cho Bắc Vọng, vừa dùng khoeo mắt xác định ngục tốt đã ra ngoài, mới lặng lẽ nói nhỏ bên tai Bắc Vọng: “Ngày mai ta nhất định sẽ tới cứu ngươi.”

Vừa dứt lời, một tiếng quát lớn đột nhiên truyền đến từ sau lưng nàng.

“Nàng đang làm gì?”

Ninh Liên bỗng xuất hiện khiến Chu Vô Tâm nhớ tay làm rớt thuốc giải. Nàng sốt ruột sờ soạng lưng tung, cũng không kịp phản ứng với câu hỏi của Ninh Liên.

Ninh Liên thấy nàng làm như không thấy chính mình, tức giận đá văng cửa nhà lao, đi vào.

Lúc này, rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng tìm được thuốc giải, nhưng Ninh Liên bỗng nhiên nhào tới tóm tay nàng khiến nàng nghĩ hắn muốn cướp thuốc giải, cho nên không hề nghĩ ngợi mà tàn nhẫn rút tay về, nhét luôn viên thuốc vào miệng mình, sau đó, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, dùng tay còn lại kéo đầu Bắc Vọng lại gần, dùng miệng đối miệng, mớm thuốc cho hắn.

Nhìn một chuỗi động tác liên tiếp của Chu Vô Tâm, Ninh Liên quả thật bị tức đến run rẩy.

Không hề dừng lại một khắc nào, lập tức nhanh chóng kéo nàng ra khỏi nhà lao.

Mà Bắc Vọng, sau khi nuốt xong thuốc giải cũng coi như đã khôi phục được chút ý thức, nhưng trong thân thể vẫn khó chịu không nói nên lời. Hai luồng sức mạnh nóng lạnh đối đầu lẫn nhau trong người giống như muốn xé hắn ra làm hai mảnh.

Trong lúc hoảng hốt, dường như hắn nghe thấy có người nói gì bên tai hắn, đến khi hắn giây dựa ngẩng đầu lại chỉ nhìn thấy bóng lưng thấp thoáng của Chu Vô Tâm, sau đó, trước mắt hắn tối sầm, mất đi ý thức.

Ninh Liên kéo Chu Vô Tâm ra đến bên ngoài, thả tay nàng, rống lên: “Vừa rồi nàng cho hắn ăn cái gì?”

“Thuốc giải.”

“Cái gì?”

“Đó là thuốc giải Thực Hàn Tán.”

Ninh Liên thật hận không thể bóp chết nàng: “Vậy còn nàng?”

Chu Vô Tâm nhìn Ninh Liên, bình tĩnh nói rõ từng câu từng chữ: “Thuốc giải chỉ có một phần mà thôi.”

“Nàng. . .” Ninh Liên bị vẻ mặt vô vị của nàng chọc tức đến bật cười: “Ha ha ha ha ha. . .”

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nụ cười trên gương mặt hắn ẩn ẩn đau xót rõ ràng đến vậy.

Vẻ mặt bi thương của hắn khiến nàng cảm thấy có chút khổ sở.

Ninh Liên ngừng cười, kéo tay Chu Vô Tâm lại bắt đầu chạy vội đến một căn phòng, sau đó, dùng sức đẩy nàng vào trong, nói với người ở đó: “Ninh Thuần, huynh lập tức mang nàng đi đi, bản vương một khắc cũng không muốn gặp nàng! Cả đời này cũng không muốn gặp lại!”

Ninh Thuần và Chu Vô Tâm hai mặt nhìn nhau.

Ninh Liên bỏ người lại rồi điên cuồng cười rồi đi.

Ninh Thuận liếc mắt nhìn Chu Vô Tâm, biết nàng lúc này nhất định không muốn rời khỏi cung, cũng không quan tâm giữa nàng và Ninh Liên đã xảy ra chuyện gì, trước khi nàng mở miệng, điểm huyết đạo của nàng, trực tiếp mang nàng lên xe ngựa, xuất cung.

Sau khi ném nàng về phủ Hoàng Thiện, Ninh Thuận cũng không dừng lại là giục ngựa trở lại hoàng cung lần nữa.

Lúc Cảnh Lâm đẩy cửa ra đã nhìn thấy Chu Vô Tâm bị người điểm huyết ngã trước cửa.

Hắn hơi kinh ngạc, lại gần nâng nàng dậy, giải huyết cho nàng.

“Cảnh Lâm” Cảnh Lâm giải huyết đạo cho nàng xong, muốn trở về phòng đã bị Chu Vô Tâm gọi lại.

“Hừm?” Cảnh Lâm không ngờ nàng sẽ chủ động nói chuyện với chính mình lần nữa, hắn dừng bước, xoay người nhìn nàng.

Từ lúc xuất cung tới giờ, nụ cười điên cuồng của Ninh Liên vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu nàng, làm gì cũng không gạt qua một bên được. Nàng ngẩng đầu nhìn Cảnh Lâm: “Nếu ta nói cho người biết, ta lấy thuốc giải cứu mạng duy nhất cho người khác, người có hận ta không?”

Cảnh Lâm bị câu hỏi của nàng làm sửng sốt, nhưng rất nhanh đã hiểu được chuyện gì, vẻ mặt không chút cảm xúc đáp lời nàng: “Không biết.”

“Tại sao?”

“Đây là sự lựa chọn của muội.”

Im lặng.

“Tại sao người cũng đến cứu hử?” Chu Vô Tâm nhìn thấy Cảnh Lâm phải đi, lại hỏi thêm. Nàng sợ nếu lúc này nàng không hỏi thì sau này sẽ không còn cơ hội hỏi nữa.

“Vì muội.” Cảnh Lâm nhìn sâu vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Hắn là người muội muốn cứu.”

Bởi vì nàng hi vọng tất cả những người bên cạnh mình đều có thể bình an mà sống cho nên bọn hắn sẽ nghĩ tất cả những cách có thể giúp nàng hoàn thành tâm nguyện.

Chu Vô Tâm nhìn Cảnh Lâm không chớp mắt, nước mắt không kiềm được mà lăn chảy xuống. Bọn họ đối xử với nàng quá tốt, tốt đến mức nàng không chịu đựng nổi... Mà nàng, rốt cuộc cũng lựa chọn buông xuống thù hận của Ninh Dạ...

...

Mà một nơi khác, sau khi đưa Chu Vô Tâm đi khỏi, Ninh Liên lập tức vọt vào thiên lao nhìn Bắc Vọng đang chìm trong hôn mê, lầm bầm nói nhỏ: “Tại sao nàng đối xử tốt với người như vậy! Tại sao. . .”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Edit: Thủy Lưu Ly

“Có tin tức truyền đến, rạng sáng ngày mai Bắc Vọng sẽ bị hành hình.” Sau khi trở lại phủ Hoàng Thiện không lâu, Cảnh Lâm đã triệu tập mọi người, nghiêm túc tuyên bố tin dữ này.

Hoàng Thiện chau mày: “Sao lại nhanh như vậy? Không phải nói ngày mai mới xử trảm sao?”

Cảnh Lâm đưa tờ giấy trong tay lại gần ngọn nến, đốt cháy sạch sẽ: “Không quan tâm được nhiều như vậy, thông báo xuống, nhanh chóng hành động.”

Chu Vô Tâm vốn không định về phòng nghỉ, cho nên khi vừa nghe thấy động tĩnh, nàng đã vọt vào đầu tiên: “Còn muội? Muội nên làm gì?”

Muốn Chu Vô Tâm mặc kệ chuyện này là không thể, Cảnh Lâm liếc nhìn nàng một cái, mới đứng dậy, nặng nề nói một câu: “Muội ở ngoài thành tiếp ứng. Đến khi Bắc Vọng vừa đến, lập tức lái xe rời đi. Nếu như trời đến lúc trời sáng mà chúng ta còn chưa đến chỗ hẹn, muội phải tự mình đi trước!”

Nói xong, từng người lập tức bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Mà lý do Ninh Thuận trở lại cung lần nữa cũng là vì chờ đợi thời khắc này, hắn cho rằng Ninh Liên sẽ nhẫn nại được đến ngày mai, không ngờ Ninh Liên lại không đợi được.

Là người tiếp ứng duy nhất trong cung, hần thề sống chết cũng phải cứu Bắc Vọng ra, coi như trả lại chút nhân tình cuối cùng cho Bắc Vọng.

Từ lúc đán hoàng bang, mọi người đều đã chuẩn bị kỹ càng, vì thế, cho dù bây giờ hành động trước thời gian nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Phương trượng, Cảnh Lâm, mặt liệt huynh*, Túc Ngọc, bao gồm cả Lục đại phu cũng thuận lợi lên vào trong cung.

(* từ giờ đến cuối trong convert đều chỉ là ‘bản mặt’, nếu là tên thì theo hán việt nó ra Bản Liễm (Kiếm), vì xét thấy nếu là tên thì có vẻ ‘độc lạ’ quá => để ‘nít nem’ cho anh bạn này là ‘mặt liệt’. Nhưng trên nguyên tắc là mọi người cứ cho là ảnh đã có tên là Bản Liễm (hay Bản Kiếm gì đó) nhé =)))

Riêng Hoàng Thiện thì phụ trách tiếp ứng, đánh lạc hướng ở cửa cung.

Có điều, lần này, không biết Ninh Liên thật sự không đề phòng, hay là bọn hần chuẩn bị quá chu đáo mà toàn bộ quá trình cứu viện có thể nói là tương đối thuận lợi. Bản thân Bắc Vọng bởi vì tác dụng của thuốc giải mà vẫn hôn mê chưa tỉnh lại, khiến phương trượng không thể làm gì khác là cõng hần trên lưng, dưới sự hộ tống của Ninh Thuận đi tới chỗ Bắc Vọng đã ở lúc trước.

Nơi này có mật đạo, chỉ cần vẫn thuận lợi như vậy thì bọn họ có thể ung dung cứu người ra ngoài.

Nhưng mà, rốt cuộc bọn họ vẫn đánh giá Ninh Liên quá thấp.

Lúc bọn họ mang theo Bắc Vọng muốn thông qua mật đạo trốn thoát, xung quanh đột nhiên đèn đuốc sáng trưng. Tất cả cấm vệ quân như ma thuật, trong nháy mắt đồng loạt xuất hiện bao vây lấy bọn họ.

Hôm nay Ninh Liên sẽ không dễ dàng để Bắc Vọng trốn thoát.

Ngón tay của hần nhẹ nhàng giương lên, cấm quân trên nóc nhà lập tức tra hỏa tiễn vào cung tên, ánh lửa hùng hục, bốc cháy kịch liệt.

Bốn phía yên tĩnh kỳ lạ, đến mức chỉ còn lại tiếng đồ vật bị thiêu đốt.

Ninh Liên đứng cạnh cửa, ánh lửa ngăn cản tầm mắt hần, khiến hần không thể nhìn rõ mấy người Ninh Thuận đã trốn ở đâu, mà mật đạo chỗ này, hần cũng không biết ở nơi nào, vì thế, hần chỉ có thể chặt chẽ bao vây trong phạm vi lớn, muốn dùng một lưới bắt hết bọn họ cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào chạy thoát.

Mấy người Ninh Thuận bị bức lui đến cửa mật đạo, cũng không biết tại sao mật đạo lại bị khóa. Lúc này, tuy lửa lớn bức bọ không còn đường để trốn nhưng cũng vừa vặn trở thành tấm bình phong thiên nhiên, cản trở tầm mắt Ninh Liên.

Vì không muốn Ninh Liên phát hiện vị trí của bọn họ, phương trượng và Ninh Thuận không thể không luân phiên sử dụng nội lực hòa tan khóa sắt.

Ninh Liên nhìn ánh lửa mờ mịt trước mắt, hô to: “Thất ca, bản vương biết huynh nhất định sẽ tới cứu người. Nếu hôm nay huynh thật sự muốn cứu hần thì sẽ trở thành kẻ địch của bản vương. Là một hoàng tử, huynh cảm thấy như vậy xứng đáng với liệt tổ liệt tông sao...”

Môi Ninh Thuận giật giật, mặc kệ Ninh Liên nói gì cũng không đáp lại.

Mà ngay lúc hai quân giằng co, Chu Vô Tâm không ngờ sẽ nhìn thấy Ninh An tại cửa thành.

Ninh An mặc quần áo của binh sĩ, ngồi trên chiến mã, bề ngoài nhìn Chu Vô Tâm: “Người thật ung dung nhỉ, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đợi người khác liều chết giúp người hoàn thành.”

Phản ứng đầu tiên khi Chu Vô Tâm nhìn thấy Ninh An không phải thắc mắc tại sao nàng ta tới đây, mà là nếu Ninh An ở đây, vậy, có nghĩa mấy người Cảnh Lâm đã gặp chuyện!

“Người đến đây làm gì?” Chu Vô Tâm cảnh giác hỏi.

“Mang người tiến cung.” Ninh An nhìn Chu Vô Tâm, tiếp tục nói: “Bắc Vọng là người người muốn cứu, nhưng cứ ngồi đây không làm gì, người không cảm thấy cần rút lương tâm sao?”

“Rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Bốn cung muốn người mang Bắc Vọng đi, đi thật xa, cả đời đều không được phép bước chân vào Kinh thành nửa bước.

Chu Vô Tâm không hiểu. Không phải Ninh An rất ghét nàng sao? Không phải nàng ta cùng phe với Ninh Liên sao? Tại sao lại muốn giúp nàng?

“Tại sao?”

“Bởi vì Cửu ca chỉ có thể thuộc về một mình ta.” Ninh An nói rõ từng câu từng chữ, tình cảm chấp nhất mà kiên định khiến Chu Vô Tâm sợ hãi cả kinh, cũng khiến nàng đột nhiên cảm thấy có chút đồng tình nàng ta.

Nói cho cùng nàng ta cũng vì yêu Ninh Liên tha thiết nên mới như vậy mà thôi.

Suy nghĩ một lát, Chu Vô Tâm đón nhận ánh mắt nàng ta, đồng ý: “Được, ta đi với ngươi.”

Ninh An không nói nhiều, trực tiếp mang nàng vào cung.

Mà khi hai người ra khỏi mật đạo đen kịt, Chu Vô Tâm mới phát hiện nơi này là chỗ ở của Bắc Vọng! Mắt thấy sân này sắp bị lửa lớn thiêu rụi, Chu Vô Tâm lo lắng rướn cổ tìm kiếm bóng người quen thuộc.

“Mật đạo này là do mấy tháng trước bốn cung phái người đào tạm thời.” Ninh An nhỏ giọng bên tai Chu Vô Tâm: “Người ngươi muốn cứu trong biển lửa, bên trái, ngươi tự mình qua đó tìm đi.”

Nói xong, Ninh An dùng sức đẩy Chu Vô Tâm về phía trước, khiến nàng lao đảo, nghiêng ngã. Đột nhiên, trong nháy mắt khi nàng sắp ngã chống vó, từ sau lưng nàng, một thanh trường kiếm xẹt qua người nàng, vọt vào biển lửa.

Bởi vì không nhìn thấy tình thế đối diện, cho nên Ninh Liên không thể làm gì khác là nghiêng tai lắng nghe, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm luyện võ, phán đoán phương hướng thanh kiếm xuất hiện, rồi theo đó giương cung, chuẩn bị xuất kích.

Chu Vô Tâm quay đầu lại, muốn trừng Ninh An một chút, nhưng đáng tiếc, cửa mật đạo đâu còn bóng người nào.

Lửa lớn hun đến làm nước mắt Chu Vô Tâm chảy liên tục, nàng vội vàng từ dưới đất bò dậy, xoa xoa đôi mắt muốn chuẩn bị đi tới.

Nhưng mà, lúc nàng vừa đứng lên, mũi tên trong tay Ninh Liên đã phá không bắn về phía nàng. Chu Vô Tâm mạo hiểm tránh thoát, nhưng không ngờ mũi tên này vừa cắm xuống đất, sau đó lập tức có vô số mũi tên khác theo sau.

Đối với một người không hề có võ công mà nói là hoàn toàn không thể tránh thoát thế công dày đặc như vậy, cho nên khi mấy mũi tên đâm vào da thịt, Chu Vô Tâm vẫn không thể nhận được mà phát ra tiếng gào thê lương, đau đớn. Mà ở thời điểm nàng ngã xuống ấy, nàng cũng hiểu ra, ngay từ đầu, mục đích của Ninh An là muốn nàng đi tìm chết!

Đám người xung quanh nghe được tiếng thét chói tay này của nàng, nhất thời sợ đến mức ngừng công kích.

“Là Vô Tâm!” Cảnh Lâm ngạc nhiên ngẩng đầu: “Là Vô Tâm, là Vô Tâm! Muội ấy bị thương, muội ấy nhất định đã bị thương!”

Đúng lúc này, khóa sắt bị hòa tan, cửa mật đạo mở ra nhưng những lời nói của Cảnh Lâm khiến tất cả mọi người choáng váng, đều không muốn rời đi, trái lại muốn vọt tới nơi phát ra âm thanh ấy.

Phượng trượng công Bắc Vọng dẫn đầu bước vào mật đạo: “Chu thí chủ nên ở cửa thành tiếp ứng chúng ta chứ không thể có mặt ở đây, mọi người đừng rơi vào bẫy của Cửu hoàng tử! Đi mau!”

“Không đâu, giọng nói kia là của Vô Tâm, sẽ không sai.” Cảnh Lâm không chịu đi, cố ý muốn đi xem một chút. Túc Ngọc và mặt liệt vì không muốn hấn tiếp tục mạo hiểm, chỉ có thể ra tay đánh ngắt hấn, rồi cồng hấn, theo phượng trượng tiến vào mật đạo.

Ngay cả khi Ninh Thuần muốn đi xác minh cũng bị Lục đại phu kéo về: “Đi mau! Nơi này sắp sụp!”

Nói xong, không cho Ninh Thuần có thời gian từ chối đã đẩy hấn, hai người đồng thời lăn vào mật đạo, mà theo đó, nơi này cũng bị đổ sụp, hoàn toàn chặn kín cửa vào mật đạo.

Lần này thì xong rồi, cho dù muốn nhìn, cũng nhìn không được.

Lúc này, ở một nơi khác, khi Ninh Liên nghe thấy tiếng thét kia, lập tức phát rồ muốn xông vào, nếu không phải thủ hạ và cấm quân kéo hấn lại thì không biết hấn đã bị hòa thiêu thành dạng gì nữa.

Ly có lời muốn nói: Mấy chương sau tương đối bug nhưng hi vọng mọi người tiếp tục kiên trì ủng hộ <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

Edit: Thủy Lưu Ly

Vì thế, khi ngọn lửa nhanh chóng bị dập tắt, nhìn Chu Vô Tâm ngã trong vũng máu, Ninh Liên mới không có cách nào bình tĩnh được.

Là hán giết nàng!

Là hán tự tay giết nàng!

Hán giết chết nữ nhân hán yêu nhất, tự tay giết chết nàng!

Hán luôn miệng nói sẽ bảo vệ nàng nhưng cuối cùng lại trở thành hung thủ giết chết nàng!

Vì sao lại như vậy?

Vì sao lại như vậy!

Ninh Liên ôm chặt thi thể của Chu Vô Tâm vào ngực, cả người bởi vì bi thương mà lạnh run. Cổ họng hán nghẹn đắng, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rắt nghẹn như con thú bị thương. Hán cứ ôm nàng quý trước nơi phế tích như vậy, dù là ai cũng không thể tách rời họ.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Ninh Liên toát ra hơi thở bi thương nặng nề như vậy, ngay cả khi Ninh đế băng hà, hán cũng chưa tuyệt vọng như thế. Nhưng bây giờ, chỉ vì một nữ nhân... ánh mắt mọi người nhìn hán lập tức trở nên vô cùng phức tạp.

Thì ra, Hoa Hoa vương gia nổi danh Kinh thành cũng có tình cảm...

...

Ninh triều năm bốn mươi chín.

Ninh Liên đăng cơ trở thành tân đế.

Mà sau khi lên ngôi, Ninh Liên mạnh mẽ bỏ qua dị nghị của chúng triều thần mà lấy lễ nghi Hoàng hậu, hậu táng Chu Vô Tâm.

Trong ngày Chu Vô Tâm được hạ táng vào hoàng lăng, khe suối dưới chân núi bị một trận mưa lớn bao phủ.

Bắc Vọng, Ninh Thuần, Cảnh Lâm, Hoảng Thiện còn có Lục đại phu và phương trượng, bọn họ cùng đứng trên đỉnh một ngọn núi xa xa, lặng lẽ nhìn nơi nàng được chôn cất.

Chu Vô Tâm bình yên ngủ say trong quan tài, giống như chỉ một giây sau nàng có thể bật ngồi dậy, chạy nhảy, vui cười với bọn họ. Trên mặt ẩm ướt, cũng không biết rốt cuộc đây là nước mắt hay nước mưa, bọn họ chỉ thấy tầm mắt mờ hồ, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì...

Ninh Liên đứng trước quan tài, cúi người dịu dàng hạ một nụ hôn xuống gò má Chu Vô Tâm, đôi tay không chút độ ẩm của hán nhẹ nhàng cài một đoá hoa đào vào tóc mai nàng, xoa xoa gò má nàng, mềm giọng nói: “Vô Tâm, đời này, nàng là nữ nhân duy nhất ta yêu, ngủ yên đi...”

...

“Heo lười, rời giường, heo lười rời giường...”

Một buổi sáng sớm, nhạc chuông báo thức ầm vang đánh thức người trên giường, khiến người đó giật mình, bật nhảy lên cao.

Chu Vô Tâm nhìn chuông báo, what?

Lại nhìn chung quanh, Oh No!

Nàng nhớ nàng đang trên đường đi học, sao vừa mở mắt lại thành nằm trên giường ở nhà vậy?

Còn có, Chu Vô Tâm nhìn lại thời gian trên chuông báo lần nữa, cộng thêm mở computer xác nhận mấy lần, mới há hốc mồm không thể tin nổi: năm 2011, OMG, sao mới ngủ một giấc mà đã qua một năm!

Rốt cuộc trong một năm này đã xảy ra chuyện gì, vì sao một chút ấn tượng nàng cũng không có. Trí nhớ của nàng hoàn toàn chỉ dừng lại lúc bị bụi bay vào mắt một năm trước thôi!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Khoảng thời gian đột nhiên biết mất khiến Chu Vô Tâm tâm hoảng ý loạn, cô vội vàng gọi điện cho bạn tốt Linh Linh, bạn tốt của cô vừa nhận được điện thoại đã chào hỏi cô bằng một trận sư tử rống: “Quảng thời gian trước cậu đi đâu vậy? Sao không ai tìm được cậu. Chơi mất tích lại chơi một mình như thế à!”

“Tớ cũng không biết. Tớ quên rồi.”

“Đừng giả ngu với tớ. Lập tức ngồi Porsche tới chỗ chị đưa tin, nếu không nói rõ một năm nay cung đã đi đâu thì cung đừng hòng thoát thân!”

Chu Vô Tâm nhanh chóng thay đổi quần áo rồi gấp gấp đi thẳng đến chỗ Linh Linh. Linh Linh vừa thấy cô đã nhào đến: “Cậu nói xem cậu đã xảy ra

chuyện gì vậy? Đến thi cũng không thi, người cũng không gặp, trường học cũng xem chút là đuổi học cậu, nếu không phải cha mẹ cậu đến làm thủ tục tạm nghỉ học cho cậu thì cậu đã sớm bị trường học đá ra ngoài rồi. Cậu không biết cha mẹ cậu đã vất vả tìm cậu thế nào sao!”

Nói tới cha mẹ nàng, Chu Vô Tâm vội vàng lấy điện thoại ra, nhưng hai dãy số này lại không liên lạc được: “Xong, tại sao số điện thoại của ba mẹ lại không tồn tại?”

Linh Linh đúng là hận không thể dùng một đập đập chết cô: “Cậu nói cậu chơi trò mất tích đến mức mất luôn cách liên lạc với ba mẹ!”

Vốn Chu Vô Tâm vẫn không lo lắng lắm, bây giờ khi nghe Linh Linh nói vậy, cô bắt đầu cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Linh Linh, cậu có biết ba mẹ tớ ở đâu không? Mau nói cho tớ biết.”

“Sao tôi biết được. Lúc cô mất tích, tôi chỉ nghe nói ba mẹ cô xuất ngoại, cụ thể thì tôi không biết.”

Chu Vô Tâm ôm lấy Linh Linh, bắt đầu hồng mắt: “Tớ, mẹ tớ... Ba tớ, sao hai người có thể tức giận, bỏ qua không quan tâm tớ như vậy...”

...

Chu Vô Tâm đem tình huống cụ thể từ lúc bị bụi bay vào mắt đến một năm sau không hiểu ra sao lại tỉnh dậy ở nhà nói cho Linh Linh, có điều đều bị cô ấy xem như là chuyện cười, hoàn toàn không tin tưởng cô. Hết cách rồi, chuyện này, đến bản thân cô còn khó tin nữa là.

Tuy rằng cô không hề có ấn tượng với thời gian một năm này, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Coi như mình đã mơ một giấc mơ, ngủ một năm đi.

Chu Vô Tâm mất rất nhiều sức lực mới có thể liên lạc được với ba mẹ mình. Ba mẹ cô thấy cô trở về cũng rất vui vẻ, sau đó lập tức thu xếp thủ tục xuất ngoại, đón cô đến chỗ bọn họ.

Đến một quốc gia mới, Chu Vô Tâm lại bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng mà, cũng không biết tại sao, cô sẽ thường mơ thấy một giấc mơ không hiểu ra sao. Cùng một giấc mơ mà mơ đến nửa năm!

Trong giấc mơ ấy, có một người đàn ông mặc cổ trang màu trắng thuần, có tóc đỏ, có cây quạt... Nói chung, cái gì lung ta lung tung đều có. Hơn nữa giấc mơ này còn không giống bình thường, nó tương tự như ác mộng, mỗi lần đều có thể khiến cô bất an đến mức bật người tỉnh dậy.

Cô đã thử đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ kê cho cô không ít thuốc ngủ, nhưng đến đêm cô cũng bị giật mình tỉnh lại. Cuối cùng thật sự không có cách nào, ác mộng thì ác mộng đi, ác mộng quen thuộc cũng có thể trở thành mộng đẹp.

“Linh Linh, tớ vẫn cảm thấy rất kỳ quái, tớ luôn có cảm giác dường như một năm này tớ đã đi đến nơi nào đó, thế nhưng cụ thể lại không thể nhớ ra.” Chu Vô Tâm ôm Computer, trò chuyện với người trong video.

Linh Linh bị cô quấy rầy trường kỳ cũng từ từ bắt đầu tin tưởng những ‘chuyện ma quỷ’ cô đã nói trước kia, có điều, đến bản thân Chu Vô Tâm cũng không biết thì sao cô biết được: “Không nhớ ra thì đừng nghĩ tới nữa. Tìm chút chuyện để làm đi.”

“Nhưng mỗi lần mơ giấc mơ này, tâm trạng tớ luôn rất khó chịu.”

“Tự đập mình hôn mê thì sẽ không nằm mơ nữa.”

“Mỗi ngày cậu đều tự đập mình hôn mê thử xem!”

“Được rồi, vậy cậu muốn thế nào?”

“Tớ không biết.” Chu Vô Tâm phát điên cào cào tóc mình: “Cậu nói tớ có thể làm gì đây, hơn nữa, những lúc mơ thấy, ngực tớ lại mơ hồ đau đớn. Tớ thật sự không biết chuyện gì xảy ra, đi kiểm tra cũng không ra bệnh tật gì.”

“Nếu đã không biết thì đừng nghĩ đến nữa, cậu càng nói càng mơ hồ. Được rồi, được rồi, không phí lời với cậu nữa, tớ phải đi học, cứ như vậy đi, gặp lại sau.” Linh Linh vội vàng cắt đứt trò chuyện, Chu Vô Tâm nhìn khung trò chuyện chuyển thành màu đen, thất vọng, mất mát, ngẩng đầu: “Rốt cuộc chuyện này là sao!”

Nhắm mắt lại, ngã người, nằm dài trên giường, sau đó, CMN kỳ tích xảy ra.

Chờ khi cô mở mắt ra lần nữa đã nhìn thấy bản thân nằm trên một chiếc giường hoàn toàn xa lạ!

Giường bằng gỗ cứng khiến lưng cô đau đớn, trong không khí còn bao phủ một mùi thảo dược nồng nặc. Chu Vô Tâm hoảng hốt, bật người nhảy dựng lên.

Nhắm mắt, mở mắt, nhắm mắt, lại mở mắt, còn cộng thêm, bấm vào tay mình một hồi.

Vẫn không nhận ra đây là nơi nào.

Móa, đây là đâu?

Lúc Chu Vô Tâm nhảy xuống giường, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng, thì một người đàn ông trung niên, mặt đầy râu quai nón, từ ngoài bùng bắt thuốc tiến vào: “Ha, nha đầu, người tỉnh rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm nhìn nam nhân hóa trang cổ đại trước mắt, vẻ mặt đưa đám hỏi: “Đại thúc, xin hỏi nơi này là nơi nào?”

“Vùng hoang dã.”

“WHAT?”

“Đừng tò mò, đừng kích động.” Đại thúc rất bình tĩnh liếc nàng một cái, chậm rãi ngồi xuống ghế giải thích: “Lúc trước ta thấy người bị chôn trong hoàng lăng, còn tưởng là vật chôn cùng vương công quý tộc, ai ngờ, lúc cạy quan tài ra thì phát hiện người vẫn còn sống. Nếu không phải đã nhìn thấy người chết khắp thiên hạ thì e rằng ta cũng cho rằng người đã chết rồi. Lúc đó, tiếng tim đập của người gần như không có, toàn thân đều lạnh lẽo, chỉ có vị trí trái tim là ấm. Trước giờ ta chưa từng thấy người chết nào kỳ quái như người cho nên mới mang người về nghiên cứu. Người có biết không, người đã hôn mê ròng rã nửa năm! Nửa năm này mỗi ngày lão tử đều phải chăm sóc người, làm hại ta không trộm được ngôi mộ nào. Ta còn tính nếu người cứ bất tỉnh như vậy ta sẽ chôn người luôn cho xong chuyện, đỡ phiền.”

Chu Vô Tâm run cầm cập nhìn đại thúc: “Vậy xin hỏi bây giờ là ngày tháng năm nào?”

“Ninh triều năm năm mươi.”

Má ơi, lẽ nào là xuyên qua?

Đừng tà môn như vậy chứ. Chỉ nhắm mắt một chút mà cũng có thể xuyên qua, nàng có thể viết sách tuyên truyền được rồi đấy!

Có cần xui xẻo như vậy không hả!

Cuộc sống mới mà Chu Vô Tâm vừa mới bắt đầu không bao lâu đã bị phá hủy như vậy.

Chu Vô Tâm vất vả lắm mới tìm được một chiếc gương đồng trong phòng, nhìn gương mặt xa lạ trong gương, nước mắt nàng chảy dài: “Móa, vì cọng lông gì mà trên đời nhiều người như vậy, cứ một mực phải bắt ta xuyên chứ!”

“Được rồi được rồi, đừng kéo dài thời gian nữa. Người tỉnh rồi thì coi như lão tử cũng được giải phóng. Tạm biệt tạm biệt.” Nam nhân trung niên hưng phấn nhìn Chu Vô Tâm, nói, xong lại tùy ý lật thứ gì dưới gầm giường, sau đó, trong nháy mắt, bóng dáng ông ta đã biến mất không còn tung tích.

Chu Vô Tâm đuổi nửa ngày cũng không đuổi kịp ông ta, nên chỉ có thể cầm nín nhìn trời, nước mắt chảy thành hàng. Vùng hoang dã này... Rốt cuộc phải làm sao mới ra ngoài được đây!!

Được rồi, xét thấy năng lực tiếp nhận của Chu Vô Tâm khá mạnh, cho nên nàng chỉ có nhận mệnh.

Chu Vô Tâm trở lại phòng tìm chút thức ăn, rồi dùng ga trải giường cuốn một ít đồ đạc cần dùng đeo lên người, dựa vào vận may để ra khỏi vùng rừng núi hoang vắng này.

Có điều, lúc đi đến khi sắc trời âm đạm, nàng bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Rõ ràng nàng mới xuyên đến đây nhưng trong lòng lại luôn có một loại cảm giác quen thuộc không tên với cảnh tượng nơi đây. Loại cảm giác quen thuộc này khiến nàng rất bất ngờ, giống như đây là nơi nàng từng sinh hoạt vậy.

Có điều, dù nàng nghĩ đến nát óc cũng thể tìm được lý do. Nếu đã đến rồi thì nàng quyết định cứ ở lại đây xem sao, coi như không uống phí lần xuyên không khó có được này. Chẳng qua, muốn lần lộn ở đây cũng phải cần tiền, vì thế khi nhìn thấy gánh hát chiều người tạm thời, Chu Vô Tâm lập tức nhắm mắt bất chấp mà nhào lên. Tốt xấu gì mẹ già nhà nàng cũng từng là một người mê hí kịch, trải qua một thời gian dài mưa dầm thấm đất, ít nhất đề qua mắt cổ nhân là không thành vấn đề.

Sau khi kết thúc biểu diễn, Chu Vô Tâm cầm thù lao nhận được tìm một khách điểm ở lại, trong lòng cũng không quên cảm khái cổ đại dễ kiếm tiền hơn hiện đại nhiều!

“Tiểu nhị, tiểu nhị!” Chu Vô Tâm dài trên giường hô to với bên ngoài, muốn tiểu nhị lấy chút thức ăn đến nhưng qua một lúc lâu vẫn không thấy bóng

người. Nàng không thể làm gì khác hơn là tự mình xuống lầu tìm ăn.

Có điều khi nàng ăn xong, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi thì lại phát hiện một chuyện rất nhứt ‘trúng’.

Bởi vì phòng trọ nơi này đã lớn còn giống nhau cho nên sau khi nàng đi hết tầng lầu nàng ở lại cũng không tìm được phòng mình đã thuê là phòng nào. Bây giờ đã khuya, người trong khách điểm đều ngủ cả, cũng không biết tiểu nhị nghỉ ngơi ở đâu. Hết cách, nàng không thể làm gì khác hơn là bắt đầu tìm từng phòng một.

Nhưng khi nàng đẩy cửa một căn phòng ra, nàng nhanh chóng bị hai thân thể trần truồng trên giường dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

Cảnh tượng trước mắt quá kích thích khiến cả người nàng cứng đờ tại chỗ, không thể nhúc nhích, mà người trên giường dường như cũng đã quen chuyện bị người ta nhìn thấy lúc này cho nên sự xuất hiện của nàng cũng không khiến hai người kinh ngạc bao nhiêu, hai người đều xem nàng như không tồn tại. Mãi đến khi xong việc, nam nhân mới đứng dậy khỏi ôn nhu hương, không nhanh không chậm cầm quần áo bên cạnh giường mặc vào: “Là người mới à.” Đuối mắt hẹp dài của nam nhân đảo qua Chu Vô Tâm, chỉ chỉ giường, lạnh nhạt hỏi: “Người cũng muốn?”

Rõ ràng lời nói của hắn có thể khiến xương tủy người nghe mềm nhũn nhưng trong mắt và giọng nói lại lạnh lẽo khắc cốt hương vị từ chối.

Chu Vô Tâm khinh thường hừ lạnh một tiếng. Đúng là một kẻ nói một đằng làm một nẻo. Dung mạo dù có dễ nhìn hơn lão nương thì sao, cũng chỉ là một kẻ túng dục, sớm muộn cũng tỉnh tấn nhân vong*.

(*tấn = hết, vong = chết, khụ khụ, mọi người hiểu =. =!!)

Sau khi mặc quần áo tử tế, nữ nhân trên giường lập tức cười yếu ớt rồi ra ngoài. Thấy nàng ta rời khỏi, nam nhân lại tiếp tục nói: “Nếu lần sau muốn gặp ta thì không cần lén lút như vậy, chỉ cần nói một tiếng với ta là được. Muốn làm, ừm, ta cũng phải suy nghĩ một chút. Hơn nữa, ta cũng không mấy hứng thú với nữ nhân bình thường không có gì đặc biệt.”

Cuối cùng, hắn còn bổ sung một câu: “Lần sau đừng thoa phấn dày như vậy, rửa mặt sạch sẽ rồi mới ra ngoài gặp người được. Muốn hấp dẫn sự chú ý của ta có rất nhiều cách, nên đừng làm bản thân giống quỷ như vậy, nếu không buổi tối gặp mặt, ta lại tưởng ngươi là xác chết từ quan tài bò ra.”

Chu Vô Tâm đỡ tưởng.

Nàng cứ nghĩ nội tâm chính mình đã rất mạnh mẽ rồi, không ngờ hôm nay vẫn phải cam bái hạ phong. Kẻ trước mắt quả thật là ông tổ của giới tự luyện (tự yêu bản thân).

“Được, ta không phải muốn đến tìm ngài, cũng không muốn thuộc về ngài. Ngài đừng hiểu lầm, ta không có hứng thú với ngài. Bộ dạng như cây búa thể kia, nếu muốn tìm người tiết dục thì tìm người nào ăn no rừng mỡ mà nện.” Chu Vô Tâm tức giận nói một tràng rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Nam nhân tự mình rót cho mình chén trà, đột nhiên mở miệng gọi Chu Vô Tâm lại: “Người tên là gì?”

Chu Vô Tâm là bé ngoan hỏi gì đáp đấy, nghe thấy hắn hỏi, nàng dừng bước, quay đầu trả lời hắn: “Chu Vô Tâm.”

“Phốc.” Chu Vô Tâm vừa dứt lời, ngụm trà trong miệng nam nhân cũng bị phun ra ngoài.

Ngay cả loại sát khí lạnh như băng lúc này cũng bị quét sạch khiến hắn như biến thành một người khác trong nháy mắt. Hắn gấp gấp hỏi nàng: “Rốt cuộc ngươi là người hay quỷ?”

“Phí lời, người thấy con quỷ nào mà có bóng chưa?” Chu Vô Tâm lườm hắn một cái, chỉ chỉ bóng nàng dưới ánh nến.

Nam nhân nghi ngờ nhìn nàng, bỗng nhiên không nói hai lời đã vội vã kéo nàng chạy ra khỏi phòng, đến nơi nào đó.

Hành động của hắn rất đột ngột làm Chu Vô Tâm không hiểu ra sao: “Này, ta nói nè, người nói bay là bay, chạy là chạy, cuối cùng người muốn mang ta đi đâu? Giày của ta bị rơi mất rồi!”

“Này, tổ tông nhà người, tốt xấu gì người cũng phải giải thích người muốn làm gì chứ?”

“Này...”

Vì không muốn Chu Vô Tâm ồn ào đánh thức người trong khách điểm, nam nhân nhanh tay điểm huyết nàng, sau đó tiếp tục chạy vội. Mãi đến khi đến một giếng nước vắng người mới thả nàng ra.

“Rửa mặt.” Nam nhân chỉ vào thùng nước đặt bên cạnh giếng, ra lệnh cho Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm nhìn hắn, nghĩ thầm không phải người này biết chủ nhân thân thể nàng đang ‘ở’ tạm chứ. Nghe nam nhân trung niên cứu nàng nói nàng bị ông ta đào từ trong quan tài ra. Chẳng lẽ gặp phải người quen thật rồi? Không xui xẻo như vậy chứ.

Hơn nữa, sao tên trước mắt giống kẻ bị tâm thần phân liệt vậy. Lẽ nào hắn có thù oán gì với thân thể này? Hay là, giữa hai người có quan hệ không đúng đắn gì đó?

Chu Vô Tâm vừa rửa mặt vừa cân nhắc quan hệ của mình và người bên cạnh, mà tên điên này còn tỏ vẻ không kiên nhẫn, không ngừng giục nàng mau mau rửa mặt.

Quên đi, mặc kệ có biết hay không, nàng cứ làm như không biết. Nếu là người chết rồi thì cứ để cho tất cả mọi người đều coi nàng đã chết rồi đi. Vừa rồi nàng thấy khi hắn nghe tên nàng thì phản ứng hơi kịch liệt... Mặc kệ, tiếp theo nàng cứ kiên quyết nói không quen đi.

“Được rồi, được rồi, xong rồi, giục cái gì mà giục.” Chu Vô Tâm ngẩng đầu trừng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Edit: Huyền Phong, Thủy Lưu Ly

Khi nam nhân nhìn rõ khuôn mặt sau khi rửa mặt của nàng, vốn hắn muốn nói rõ quan hệ hai người, ai ngờ hắn bỗng dưng sầm mặt, nhảy ra xa cách Chu Vô Tâm hơn mấy mét, xong còn động kinh kêu to: “Quý a...” lại sau đó cứ như vậy mà một bên hét, một bên khóc ròng chạy đi.

Bởi vừa nãy Chu Vô Tâm bị nam nhân lôi chạy vội một lúc, tiếng la hét của nàng cộng thêm tiếng hét lần này của hắn đã rất thành công đánh thức tiểu nhị, cho nên, sau khi tên kia chạy mất, rốt cuộc nàng cũng được tiểu nhị dẫn trở về phòng mình.

Lúc tiểu nhị đi rồi, nàng đặc biệt lặng lẽ khắc một ký hiệu trên cửa, miễn lần sau lại không tìm được phòng mình mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Bị dẫn vật một ngày, Chu Vô Tâm cũng mệt mỏi, nàng cởi quần áo rồi nhanh chóng nhảy lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Ai biết, khi nàng vừa quần mình vào chăn thì nên nam nhân điên khùng kia đã dùng chân đá văng cửa phòng nàng rồi xông vào trong.

Ngon nên trên bàn bị nam nhân thấp lên, hắn đứng trước cửa, thuận tay đóng cửa lại, gương mặt lạnh lùng, nghiêm túc hỏi nàng: “Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi có phải là Chu Vô Tâm không?”

“Ngươi biết Chu Vô Tâm à?”

Nam nhân tiến lên mấy bước: “Hiện tại là ta đang hỏi ngươi.”

Tiểu thuyết Kim Dung nói cho chúng ta biết, người có võ công tuyệt đối không thể trêu chọc, bởi vì không biết lúc nào hắn sẽ không vui mà tiện tay làm thịt ngươi.

Hơn nữa, tâm lý học cũng nói rồi, không trực tiếp trả lời vấn đề thì có khả năng là đang ngầm thừa nhận. Có điều nàng không biết hắn, lỡ sau khi thừa nhận lại phát hiện hai người có thù oán thì không phải nàng cũng xong luôn sao.

Chu Vô Tâm thành khẩn nhìn hắn, vội vàng lắc đầu: “Không không. Vừa rồi là ta lừa ngươi. Sao ta có thể là Chu Vô Tâm đây. Ta và ngươi không quen mà.”

Hiển nhiên nam nhân vẫn không quá tin tưởng: “Sao ngươi biết cái tên Chu Vô Tâm này?”

“Ừ.” Xem ra nàng còn phải tiếp tục bịa chuyện: “Trước đó có người nhìn nhầm ta là nàng. Nói ta và nàng rất giống nhau. Ngươi cũng biết đây, người giống người trên đời này cũng có. Với lại ta một thân một mình, không quen thuộc ai cho nên mượn tên của nàng dùng tạm mà thôi.”

Nam nhân suy nghĩ một lát, cảm thấy nàng nói cũng có đạo lý, vì thế, đột nhiên, hắn như thay đổi thành một người khác, cười ha hả hỏi nàng: “Ngươi là ai?”

“Ách, ta à, ta tên là Cửu Liên, là người từ bên ngoài tới.” Thấy hắn cười, Chu Vô Tâm mới có thể thở phào nhẹ nhõm: “Này, ngươi là ai vậy?”

“Liễu Hà.”

“Ha, tên rất hay.” Kỳ quái, sao cái tên này lại quen tai đến vậy.

Liễu Hà nhìn Chu Vô Tâm: “Ngày mai ngươi đi theo ta đi.”

Chu Vô Tâm sợ đến mức bật người khỏi giường: “Vì sao chứ?”

“Tên ngươi vừa nghe đã biết là cô nương từ trong viện nào đi ra. Bán tiểu gia thấy ngươi hợp mắt nên quyết định mua ngươi về. Người theo ta về nhà làm nha đầu ám giường cho đi.” Liễu Hà cười cực kỳ xán lạn, nhe răng lộ móng, kiêu ngạo nhìn nàng: “Vui vẻ không, chỉ cần ngươi hầu hạ bán tiểu gia cho

tốt thì bản tiểu gia đảm bảo người cả đời áo com không lo.”

Đi với hân? Trừ khi nàng có bệnh.

Tuy rằng tên nàng hơi ‘nát’ một chút, nhưng cũng nhờ tên gọi khiến người khác dễ hiểu lắm này mới có thể giúp nàng phân rõ giới hạn với tên tự luyện trước mặt.

Hơn nữa, nàng ăn no bụng mỡ à, nếu không sao tự do không muốn lại muốn đi làm nha đầu ám giương gì đó cho hân. Người thời đại này ấy mà, không thể cho hân mặt mũi được, nếu không hân sẽ huênh hoang mà treo lên đầu lên cổ người.

Tuy rằng nhìn qua Liễu Hà khá là hào hoa, phong nhã, nhưng bằng tính cách tự luyện của hân, nàng sợ nếu ở lại nàng sẽ bị bức điên mất.

Vì thế, vì hạnh phúc sau này của nàng, Chu Vô Tâm đến tiền đặt cọc khi thuê phòng cũng không muốn, mà hơn nữa đêm lập tức lên lút, chuyển sang khách điểm khác nghỉ ngơi.

Lần này nàng ngủ đặc biệt thom ngọt.

Cho nên mãi đến hoàng hôn ngày kế, nàng mới tỉnh dậy, sau đó xuống lầu tìm ăn.

Bởi vì lúc này là giờ cao điểm dùng bữa, vì thế dưới lầu vô cùng ồn ào. Chu Vô Tâm chọn một chiếc bàn xa xa, gọi một bàn đồ ăn, rồi một mình, một người hùng hăng tiêu diệt.

Những người bên cạnh đang bàn luận về thế cuộc hiện này, nói tân đế đã làm gì lợi cho dân chúng, để cuộc sống của dân chúng ngày càng tốt hơn, còn nói cái gì mà nhờ tân đế mới có thái bình thịnh thế như bây giờ, nói chung tất cả đều đang tán bốc vị tân đế này.

Chu Vô Tâm vốn không thích mấy loại chuyện về nguyên thủ quốc gia này, nhưng lúc nàng nghe bọn họ tám đến tình sử của Hoàng đế, nàng lập tức vênh tai lên nghe ngóng.

Bưng chén, nàng lên lút nghiêng người gần chỗ người nói chuyện, cuối cùng trực tiếp ngồi cùng bàn với họ, đồng thời bàn luận bát quái.

“Các người không biết đâu, ta nghe huynh đệ ta, là hạ nhân một gia đình quyền quý ở Kinh thành nói, trước khi tân đế đăng cơ đã được hàng tá thiên kiêu quý nữ theo đuổi không tha, còn được xưng cái gì là Hoa Hoa vương gia, nhưng mà cũng không biết vì lý do gì mà ngài chỉ yêu thích một nữ nhân cực kỳ xấu. Hơn nữa, tân đế đối xử với nữ nhân này rất tốt, khi nàng chết còn hạ táng nàng vào hoàng lăng, thậm chí đến bây giờ cũng không thêm nạp phi tử, khiến quận chúa gì đó tức giận đến bạc đầu. Văn võ bá quan có khuyên bảo thế nào cũng không có tác dụng...”

Đoạn sau Chu Vô Tâm nghe không vào tai, nhưng đoạn trước nàng lại nghe rất rõ ràng. Nàng cầm chén, tò mò hỏi người kia: “Huynh đệ, nữ nhân này xấu đến mức nào?”

“Đừng cắt lời ta, ta chỉ biết nàng ta xấu nhưng cũng chưa từng thấy, có lẽ là bộ dạng xấu đến mức người ta nuốt không trôi cơm đi. Ta tiếp tục...”

Vốn Chu Vô Tâm thường cảm thấy hứng thú với loại chuyện này nhất, nhưng không biết tại sao khi nghe bọn hân nói tân đế thích một nữ nhân cực kỳ xấu, trong lòng nàng lại khó chịu, hoảng hốt đến vậy.

Chính bản thân nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra: “Móa, người và nữ nhân kia không liên quan thì người khó chịu cái gì?”

Chu Vô Tâm tự nhủ trong lòng, cuối cùng quyết định không nghe nữa mà trở lại bàn mình tiếp tục ăn cơm, chẳng qua chỗ ngồi của nàng lại đột nhiên xuất hiện thêm hai người: “Xin lỗi, đi nhầm bàn.”

Xoay người: “Hửm, không đúng. Đây là bàn của ta mà.”

Chu Vô Tâm lại xoay người trở về.

Đối diện, một trong hai người thấy vậy lập tức cười hàm hậu với Chu Vô Tâm: “Cô nương, đừng để ý, tiểu nhị nói không còn chỗ, mà lúc vào huynh đệ chúng ta lại thấy chỗ người không có ai cho nên mới ngồi xuống chờ. Người tiếp tục ăn đi, đừng để ý đến chúng ta.”

“Hóa ra là như vậy.” Chu Vô Tâm gật gù đầu, cũng không chú ý nữa mà vui đầu tiếp tục ăn cơm.

Chẳng qua mới ăn thêm vài miếng, nàng đột nhiên cảm thấy tầm mắt hoa lên, cảnh tượng xung quanh cũng bắt đầu vẩn vơ, sau đó, trước mắt nàng tối sầm, thân thể mềm nhũn, gục đầu xuống bàn.

Mà hai người ngồi đối diện nàng, khi thấy nàng như vậy, nụ cười trên môi càng lúc càng hài lòng...

...

Xe ngựa tiếp tục xóc nảy chạy về trước.

Một mùi thối hun người quần quanh chớp mũi, còn bởi vì xóc nảy mà thỉnh thoảng đụng vào tường thịt. Chu Vô Tâm trong sự lắc lư như vậy, cuối cùng cũng xem như lấy lại được chút ý thức.

Mà đến khi nàng nhìn thấy một đàn heo cùng nàng lắc lư, đã không nhận được mà hét ầm lên.

Má ơi, đây là tình huống gì?

Chỉ mới ăn bữa cơm đã rơi vào chuồng heo rồi!

Chu Vô Tâm nhìn bốn phía, trong này còn có một đám cô nương tuổi tác không xê xích nàng bao nhiêu. Khi họ nghe thấy tiếng nàng la hét, đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn nàng, xen lẫn trong đó còn có vài người cuộn người một bên khóc sụt sướt, một bên lăm bằm gì đó không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135

Edit: Huyền Phong, Thủy Lưu Ly

Chuồng lợn đột nhiên bị người tàn nhẫn vỗ mấy lần, sau đó một giọng nói thô lỗ truyền vào: “Kêu la cái gì, thành thật một chút cho ta, nếu còn dám lên tiếng, lão tử đè các ngươi!”

Xuyên qua khe hở rào chắn chuồng lợn, Chu Vô Tâm đã nhìn rõ gương mặt của gã kia.

Má ơi, đây không phải là kẻ đã cười cười với nàng khi nàng quay về bàn cơm sao?

Thời đại người thành thật đi đây đường thế này cũng có kẻ lừa đảo? Khó trách đang yên đang lành sẽ đột nhiên có người muốn bắt chuyện với nàng, cũng khó trách trong thức ăn nàng bị người bỏ thuốc rồi cuối cùng rơi vào kết cục bị lừa bán thế này!

Muốn nàng không ồn ào, đó là không thể.

“Này, người muốn đưa chúng ta đến chỗ nào?” Tuy rằng trong lòng đã đoán được nhưng Chu Vô Tâm vẫn muốn nghe thấy câu trả lời xác định.

Tên buôn người cười u ám “Đương nhiên là đưa các ngươi đến Hoàng Kim Ốc.”

“Đưa mịa người!” Chu Vô Tâm đập một đập vào chuồng lợn, khiến đám lợn sợ đến mức chạy loạn khắp nơi. Vốn chuồng lợn đã rất chen chúc nay càng thêm chật chội, hỗn loạn.

Tiếng người khóc lóc khiến tên buôn người không thể không dừng xe ngựa lại, gã xóc đỉnh chuồng lợn lên, quật một roi tới thẳng chỗ Chu Vô Tâm: “Nữ nhân thú, nếu còn gây chuyện thì đừng trách ta không khách khí.”

Chu Vô Tâm sao quan tâm nhiều như vậy, nàng thừa dịp lỗ hổng lúc gã nói chuyện, xoay người muốn nhảy ra khỏi chuồng lợn này, nhưng ai biết được một tay dùng roi kia của gã là luyện được thế nào, lúc nàng mới lấy đà nhảy qua, ngọn roi trong tay gã đã quán lại trên cổ chân nàng, hung hăng kéo nàng xuống.

Lần này thì xong rồi, Chu Vô Tâm không chỉ ngã về chuồng heo bằng tư thế chó gặm phân, mà ngay cả gương mặt đang yên đang lành của nàng cũng bị xẹt qua phân heo.

“A a a a a a...” Chu Vô Tâm đến trốn cũng không muốn nghĩ nữa, hiện tại nàng thật sự rất bị phẫn!

Nàng bận bịu dùng quần áo lau sạch phân trên mặt, có điều càng lau lại càng thấy khó ngủ. Bây giờ trên người nàng đều là mùi phân heo, khiến nàng buồn nôn đến mức muốn ói ra!

CMN, nếu hôm nay nàng không làm thịt bọn hần thì nàng không mang họ Chu!

Chu Vô Tâm cũng mặc kệ những thứ chưa lau sạch trên mặt, hung ác muốn nhào tới bóp cổ tên buôn người đã kéo nàng lại.

Nhưng, đúng lúc này, một thanh kiếm tỏa ra hào quang sắc bén, lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện kề vào cổ gã.

“Thả các nàng.” Một giọng nói trầm thấp từ phía sau gã phát ra.

Chu Vô Tâm nghe thấy âm thanh này, dừng lại, nhìn lướt qua thân thể tên buôn người, phát hiện một nam tử mặc bạch y chẳng khác nào thần tiên nhanh nhẹn mà tới. Gương mặt người này lạnh lẽo, không cảm xúc giống hệt thanh kiếm trong tay hắn vậy.

Lúc Chu Vô Tâm nhìn rõ gương mặt hắn, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Tên buôn người thấy tình thế chuyển biến, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng mở chuồng lợn để các cô nương rời đi.

Các cô nương được cứu không dám kéo dài một khắc nào, nhanh chân bỏ chạy.

Mà Chu Vô Tâm bởi vì sững sờ, nên trong chốc lát lại không thể nhúc nhích bước chân.

Tên buôn người bị uy hiếp thấy người đầu chạy cả, vội vàng quỳ xuống cầu xin: “Thuần đại gia, van ngài bỏ qua cho ta đi. Ta không dám, thật sự không dám nữa. Xin ngài thả ta đi...”

“Đây là lần thứ hai.”

“Ta sai rồi, ta sai rồi. Ta thật sự biết sai rồi...”

“Cút.” Nam tử mặc bạch y trầm mặt trong chốc lát mới lạnh nhạt nói, xong lúc thấy Chu Vô Tâm còn ngây người đứng đó, hắn không nhịn được lại nói thêm một câu: “Ngươi còn không đi?”

Nhìn thấy mỹ nam nói chuyện với mình, trái tim trong lồng ngực Chu Vô Tâm như nai con chạy loạn, ngây người nửa ngày mới nói năng lộn xộn cảm ơn hắn.

Nam tử gạt gù, xoay người muốn đi khỏi. Chu Vô Tâm vội vàng gọi với theo hắn: “Này, ngươi tên là gì, sau này nếu có cơ hội ta sẽ báo đáp ngươi!”

“Ninh Thuần.” Hắn lạnh nhạt trả lời, chẳng qua trong mắt lại lóe lên một tia kinh ngạc. Hắn lẳng lặng nhìn Chu Vô Tâm một lúc rồi mới lấy khăn lụa trong tay áo, ném cho nàng: “Lau mặt.”

Nói xong cũng không nói nữa mà xoay người đi mất.

Chu Vô Tâm cười ha ha bắt lấy khăn lụa của hắn, chạy đến hồ nước gần đó, mà khi mặt nước phản chiếu khuôn mặt chính mình, nàng lập tức khóc ròng. Hiện tại nàng hoàn toàn bị hủy dung rồi, khó trách Thuần sẽ vội vàng chạy mất như vậy. Khuôn mặt này còn chỗ nào có thể nhìn được đâu, đã bị hủy đến đường viền cũng không thừa: “Xong, số đào hoa của lão nương bị over...”

Chu Vô Tâm hận không thể lột một lớp da trên mặt mình xuống. Tại sao đã rửa sạch mà vẫn còn mùi thối vậy. Đoán chừng nếu thật sự có thể thay da thì nàng sẽ không chút do dự mà thay đổi tầng da này.

Đúng là càng nghĩ càng giận. Nàng hận không thể kéo tên buôn người kia lại mà băm thây vạn đoạn!

Đặc biệt lúc trước nàng còn dùng quần áo lau mặt, bây giờ dù trên mặt đã rửa sạch nhưng nàng lại không thể cởi quần áo ra giặt. Cởi xong thì nàng mặc cái gì!!!

“Quên đi, ta vẫn nên đi mua quần áo mới thì hơn.” Chu Vô Tâm từ ven hồ đứng dậy. Mặt đã sạch sẽ nhưng quần áo vẫn phải đổi nếu không lại ngửi mùi này thêm lần nữa, thì nàng chắc chắn sẽ nôn sạch những gì còn sót lại trong bụng.

Có điều Chu Vô Tâm chỉ một lòng quan tâm khuôn mặt mình cho nên vẫn không phát hiện, sau lưng nàng, hai bóng người đã sớm mai phục gần đó, tùy thời hành động.

Sau đó, trong nháy mắt khi nàng đứng dậy, hai người kia đã hợp lực, dùng bao tải trùm trên đầu nàng.

“A...” Chu Vô Tâm chỉ kịp hét lên một tiếng, không nhìn rõ ai là ai đã bị người trùm túi đánh ngất, vác trên lưng.

Ven hồ, một con quạ đen bỗng chốc bay vọt lên, chiếc khăn lụa cũng bị gió thổi vào trong nước, nhẹ nhàng nước chảy bèo trôi.

Hai người cồng nàng nhanh chóng lẩn vào rừng rậm, mà Ninh Thuần đã sớm đi khỏi giống như chợt nghe thấy cái gì, hắn xoay người lại, liếc mắt nhìn. Phía sau vẫn yên lặng như bình thường, cuối cùng hắn không nhịn được cười giễu, cho bản thân nghe lầm mà tiếp tục cất bước lần nữa.

Hai nhóm người đi về hai hướng khác nhau...

...

Lúc Chu Vô Tâm tỉnh lại, trước mặt nàng có một tú bà mang theo một đám cô nương xét chuyện giá cả của nàng.

Sau đó, khi Chu Vô Tâm thấy tú bà ném một đỉnh bạc cho hai tên buôn người kia, nàng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên, cướp lại đỉnh bạc, rồi nhanh chóng lùi qua một bên: “Ma ma, ta tự nguyện bán mình cho bà. Tiền này xem như tiền mua, tuy rằng hơi ít một chút nhưng bà hoàn toàn không cần cho hai người kia thêm gì cả. Ta tự buôn tự bán.”

Người ở chỗ này đều bị những lời nói của Chu Vô Tâm dọa ngây người. Cũng thật ngạc nhiên, những khuê nữ khác đều chết sống không muốn đến kỹ viện. Ai tới đây mà không phải một khúc hai nháo ba thất cổ, còn nàng thì ngược lại, lại chủ động tự mình đưa tới cửa.

Tú bà nhìn nàng, cười híp mắt. Hiếm thấy người nào tự giác như thế, đúng là bót đi không biết bao nhiêu phí dạy dỗ nha~!

“Được được được, cứ làm theo những gì người nói!” Tú bà nói xong, lập tức gọi ‘bảo vệ’ kỹ viện vây quanh hai tên buôn người kia, còn bản thân bà ta lại ‘hiền lành’ nói với bọn họ: “Được rồi, ở đây cũng không còn chuyện gì của các người nữa, các người nên đi thôi.”

Hai gã đem Chu Vô Tâm đi bán đầu gối nàng sẽ hành động như vậy, đang muốn cò kè mặc cả đã bị mấy ‘nhân viên an ninh’ hốt ra ngoài, Chu Vô Tâm còn đắc ý phát tay nói “Bye bye!” với hai gã nữa.

Thật ra từ lúc tỉnh lại Chu Vô Tâm cũng hiểu rõ, so với ăn gió nằm sương, kiếm tiền khắp nơi thì không bằng cứ an phận ở lại đây kiếm lời trước. Đến lúc muốn rồi đi thì có tiền trong tay cũng dễ dàng hơn nhiều. Với lại nàng tin nàng có năng lực có thể bảo vệ bản thân mà không bị bán mình. Tú bà muốn kiếm tiền, nàng chỉ cần giúp bà ta kiếm tiền thì có khi sau này bà ta còn phải quay lại mà cầu nàng đấy.

Đuổi hai gã kia xong, tú bà cười híp mắt hỏi Chu Vô Tâm “Cô nương, tên của người là gì?”

“Chu... ỪM, ta tên là Cừu Liên.”

Tú bà vừa nghe. Ai yo, đến tên cũng đạt tiêu chuẩn kỹ viện như vậy. Cô nương này cũng quá tỉnh rồi, không biết trình độ hai tên kia thế nào mà đến nhân tài thế này cũng bị hai tên đó bắt được. Thế nhưng, sau khi suy nghĩ một chút, tú bà lại cảnh giác hỏi nàng: “Người không phải là cô nương từ kỹ viện nhà ai chạy tới chứ?”

“Ma ma, ta thấy cũng có khả năng này.” Các cô nương đứng sau tú bà, mồm năm miệng mười bắt đầu bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Edit: Huyền Phong, Thủy Lưu Ly

Cũng đúng, ai bảo theo ‘trực giác’, nàng lại đáng ngờ như vậy chi.

Chu Vô Tâm vừa muốn nói gì, thì đúng lúc này, một cô nương mặc áo váy màu đỏ đột nhiên từ bên ngoài chạy vội vào trong: “Ma ma, không tốt không tốt, Hồng cô nương và Lục cô nương âm ỉ cả lên rồi!”

Tú bà vừa nghe, không có thời giờ nói lý gì với Chu Vô Tâm nữa mà dẫn dắt cả đám người sau lưng, đi theo cô nương mới xuất hiện.

“À há, nữ nhân đánh nhau, sao ta có thể bỏ qua được!” Chu Vô Tâm cũng không cam lòng lạc hậu, hộ tống đại đội, cùng tới tham gia trò vui.

Chỉ thấy, giữa đài biểu diễn, một cô nương mặc áo váy màu xanh ngọc và một cô nương mặc áo váy màu đỏ rực đang lao vào đánh nhau, người ta khó phân biệt. Hơn nữa bên dưới đài biểu diễn còn có một đám các cô nương đứng xem cuộc vui vỗ tay bảo hay. Tú bà vừa xuất hiện, lập tức đứng dưới đài lạnh giọng quát lớn: “Hai người các người đang làm gì!”

“Ma ma, bởi vì tôi qua Trừ công tử tới chỗ Hồng cô nương mà không tới chỗ Lục cô nương cho nên hai người họ mới lao vào đánh nhau như vậy.” Một cô nương dưới đài, cười trên sự đau khổ của người khác, giải thích.

“Hai người các người đúng là không có tiền đồ, chi vì một tên nam nhân cặn bã mà không thèm quan tâm mặt mũi. Còn các người.” Tú bà chuyển mắt nhìn một vòng những người xem cuộc vui xung quanh: “Còn đứng đây xem kịch làm gì, sao không mau kéo bọn họ ra cho ta hả. Nếu mặt ai bị thương thì để ta xem các người làm sao tiếp khách!” Tú bà chống nạnh gào thét, nhưng chẳng qua mọi người đều chăm chú xem diễn nên không hề có người quan tâm lời bà ta nói.

Tú bà quay một vòng, thấy không ai có thể gọi, chợt ánh mắt bà ta dừng lại trên người Chu Vô Tâm, chỉ tay vào mặt nàng: “Người, mới tới, người kéo bọn họ ra cho lão nương!”

“Ta?” Chu Vô Tâm nhìn quanh, không quá chắc chắn người bà ta nói là chính mình.

“Đừng nhìn nữa, người ta nói đúng là người. Nhanh đi!”

Được rồi.

Chu Vô Tâm bĩu môi, ai bảo lời nói của tú bà không lay chuyển được mọi người đây. Người mới chính là kẻ luôn bị đặt ở vị trí bị sai khiến.

Chu Vô Tâm lạnh tay lẹ mắt, trong nháy mắt khi hai vị cô nương trên đài buông tay đã nhanh chóng kéo tay vị Hồng cô nương lại đây.

Sau đó, cũng không biết sao đánh nửa ngày mà vị Lục cô nương này không tung bột phấn trong tay áo nàng ta ra, cứ cố tình ngay lúc Chu Vô Tâm lờ

kéo Hồng cô nương mới nhắm chỗ hai người mà thổi một hơi. Hồng cô nương được cứu nhưng Chu Vô Tâm lại trở thành kẻ xui xẻo!

Lại sau đó, chuyện này còn chưa hết.

Bởi chúng tỷ muội vậy xem “Khán đài” quá nhiều, mà Chu Vô Tâm còn quá xuất quỷ nhập thần, cộng thêm không biết vị nào trên lầu muốn rửa mặt, bị bước ngoặt đột nhiên xảy ra dọa hoảng loạn, dẫn đến một chậu nước rửa mặt cứ thế mà bay xuống lầu.

Đúng là chậu rửa mặt không đập trúng Chu Vô Tâm, nhưng phần lớn nước bên trong đều hắt cả lên người nàng.

Kỹ viện vốn ồn ào, nhốn nháo lại đột nhiên yên tĩnh kỳ lạ, đến ngay cả hai vị Hồng, Lục cô nương muốn một mắt một còn cũng bị tình huống này làm bối rối.

Nửa giây sau, Chu Vô Tâm phát ra một tiếng kêu rên kinh thiên động địa, quý khiếp thần sầu: “Oh, no, mắt của ta! Mắt của ta! Mắt của ta, CMN, vì cái gì mà lão tử lại thành bia đỡ đạn...”

Sau tiếng kêu gào của nàng, mọi người xung quanh mới lấy lại tinh thần. Cũng may ở kỹ viện lúc nào cũng có đại phu thường trực, cho nên tú bà vội vàng gọi đại phu đến kiểm tra tình trạng lúc này của Chu Vô Tâm.

Cũng không biết có phải do trước nàng thật sự đào phần mộ tổ tiên của người ta, hay thường xuyên làm chuyện thất đức mà đời này số nàng đi đến đâu cũng là số con rệp như vậy.

Đại phu nói phần với Lục cô nương thổi qua lại đúng lúc chậu nước ụp xuống, cho nên, dù sau này Chu Vô Tâm có hồi phục cũng phải bị mù mấy tháng...

Tú bà nghe xong lời nói của đại phu, tức giận đến nghiêng răng, quay phắt người về phía Lục cô nương gào lên: “Cô nương lão nương mới mua về đã bị các người hủy. Hai người các người cút đến phòng chứa củi hối lỗi cho ta!” Cuối cùng, còn chưa hết dận: “Còn người.” Đẩy Chu Vô Tâm một cái: “Nếu mắt đã bị mù thì người đến hậu viện giặt quần áo cho lão nương!”

Được rồi, đến chỗ đại đã là bị kịch, mà đến kỹ viện càng cmn bị kịch!

Cứ như vậy, Chu Vô Tâm bắt đầu sinh hoạt của người mù ở kỹ viện. Vội lại vì để buổi tối nàng không trơn trượt mất dọa khách nhân, cho nên tú bà mạnh mẽ dùng vải bố che mắt nàng, hơn nữa độ rộng của vải bố còn lớn gần hai phần ba mặt nàng, ngoại trừ lỗ mũi và miệng lộ bên ngoài, còn lại gần như đều bị che kín.

Người biết thì biết nàng chỉ bị mù mắt, người không biết còn tưởng khuôn mặt nàng cũng bị hủy luôn ấy chứ.

Mà trong tình cảnh này, chỗ tốt duy nhất là Hồng cô nương cho rằng nàng quên mình cứu người, cho nên đối xử với nàng đặc biệt tốt. Cả ngày đều nói cái gì mà giao tình giữa chúng ta là được xây dựng trên tính mạng, vì thế quần áo nàng được nàng ta tìm người giặt giúp, đến ngay cả quần áo nàng mặc trên người cũng là Hồng cô nương đưa tới. Không những thế mỗi khi Hồng cô nương có món gì ngon, trò gì vui cũng ngay lập tức đưa đến cho nàng.

Bình thường lúc không có chuyện gì làm Hồng cô nương và Lục cô nương luôn cãi nhau, bây giờ thì hay rồi, từ sau khi Chu Vô Tâm đến đây, Hồng cô nương lập tức biến thành kẻ mỗi ngày hăng hái tìm người mù như nàng để nói chuyện phiếm.

Nhưng hậu quả tám chuyện với Hồng cô nương chính là Chu Vô Tâm trở thành “Lao Thần” (thần lái nhái) của kỹ viện. Phàm là gặp phải bất kỳ cấp bậc khách khứa nào, mà không muốn XXOO thì đều rơi vào tay nàng, để nàng bồi họ nói chuyện phiếm. Chẳng qua nguyên nhân thật sự mà nàng không quan tâm khách đến là ai là bởi vì nàng không nhìn thấy, vì thế, ai quan tâm hán thế nào, hoàn toàn có thể tự động lơ là tướng mạo, không chút khó khăn mà tám nhảm khiến đầu óc kẻ đó choáng váng, rơi vào xương mù.

Nhưng mà, tối hôm nay, khi Chu Vô Tâm vừa thành công lừa gạt một vị nhân huynh, Hồng cô nương đã kéo chặt nàng, như nắm được cọng cỏ cứu mạng: “Cửu Liên, người đối phó giúp ta. Người kia khiến ta phiền muốn chết rồi. Ta thật sự không muốn nhìn thấy hán một chút nào. Ta nghe bọn tỷ muội nói đêm nay Trữ công tử sẽ đến cho nên ta muốn dành thời gian đi chuẩn bị.”

Đã ở đây một thời gian nhưng Chu Vô Tâm vẫn không thể nào quen thuộc tên gọi Cửu Liên mà nàng đặt ra này, mỗi lần bị người gọi nàng đều phải ngây ra một lúc mới phản ứng lại được: “Người nào cơ?”

Hồng cô nương hơi suy nghĩ, rồi vỗ vai nàng, bình tĩnh nói: “Xem bóng lưng có thể miêu sát (giết trong nháy mắt) thiên quân vạn mã, quay đầu có thể dọa lui trăm vạn hùng sư*. Có điều, người cũng không nhìn thấy gì mà, cho nên người cứ đến đó thay thế ta đi, cứ quyết định như vậy nhé.”

(*hùng: giống đực, mạnh mẽ, sư: sư tử)

“Được rồi, uống trước chén nước lấy tinh thần nào.”

Hồng cô nương nhanh nhẹn bưng chén nước cho nàng.

Chu Vô Tâm uống một hơi cạn sạch: “Vậy người kia ở đâu?”

“Phòng số bảy, mau đi đi nha ~”

Chu Vô Tâm đồng ý, cũng may khoảng thời gian này nàng đã quen thuộc với địa hình cho nên dù không có ai dẫn đường nàng vẫn có thể tìm được căn phòng đó. Buổi tối thì ngán, mọi người đều đang bận rộn tiếp khách, cũng không ai quan tâm đến nàng.

“Một, hai, ba, bốn, năm, móa, ai đụng ta!” Chu Vô Tâm bị người đụng ngã, còn lăn một vòng trên đất, đáng tiếng người va vào nàng đã đi xa nếu không nàng nhất định phải lâm nhảm khiến kẻ đó không chết không thể.

Chu Vô Tâm bò lên, tiếp tục đếm số phòng: “Ừm, hướng này có đúng không nhỉ? Ừm, chắc là đúng, sáu, bảy.” Chu Vô Tâm sờ con số cạnh cửa: “Là nơi này.”

Chu Vô Tâm gõ cửa ba cái, cũng không quan tâm người bên trong có cho nàng vào không đã tự mình đẩy cửa bước vào trong: “Khách quan, ta đến rồi.”

Người đang uống trà bị hình tượng rất có tính ‘nghệ thuật’ của nàng làm hấn không nhận được mà phun sạch ngụm trà trong miệng lên mặt nàng.

“Này, ngươi muốn chết à, một chút lễ phép cũng không có, tự dung phun trà lên mặt ta!” Chu Vô Tâm vội vàng dùng tay áo lau mặt. Chà xát nửa ngày mới ý thức được mặt nàng còn đang bị vãi bố bọc lại.

Vì thế nàng lập tức bận bịu tìm đường lại gần chiếc bàn trong phòng ngồi xuống, bắt đầu cời lớp vải trên mặt ra. Trời ạ, mặt của nàng vẫn còn tha thuốc mỡ đấy, cũng không biết ngụm nước trà này có thể khiến mặt nàng bị độc hại thêm không nữa.

Đúng lúc này, Chu Vô Tâm bỗng nhiên nghe thấy tiếng cây quạt bị xòe ra, sau đó, một giọng nói dò hỏi lạnh nhạt vang lên từ bên cạnh nàng: “Ai cho ngươi bước vào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm nghe hấn hỏi mà ngẩn ra: “Ta là Lao Thần của Phiêu Hương Viện, sao có thể để khách quan một mình trông phòng được.”

“Ha ha ha...” Người bên cạnh nghe thấy nàng dùng từ ngữ linh tinh như vậy, bị chọc cười.

“Tên ngươi là gì? Cho cái xưng hô để nói chuyện đi.”

“Liên.”

“Ha, tên ngươi thật dễ nghe.” Hơn nữa không chỉ êm tai mà còn cực kỳ quen tai, giống như đã từng nghe qua rất nhiều lần vậy.

“Vây, Liên, ngươi giúp ta một chuyện được không, giúp ta tháo băng vải trên mặt ra, hình như nó bị thắt chặt lại rồi.” Chu Vô Tâm nói xong lại chỉ chỉ sau gáy mình.

Cây quạt bị gấp lại, Chu Vô Tâm nghe thấy có tiếng gió nhẹ khi người bên cạnh lướt lại gần. Một đôi tay thon dài mà lạnh băng vòng qua đầu nàng, theo đó, băng vải trên đầu cũng chậm chậm mở ra từng vòng một.

Mà hô hấp của nam nhân đối diện, ngay lúc dần nhìn rõ dung mạo nàng, lại trở nên gấp gáp.

Dường như Chu Vô Tâm cảm thấy người bên cạnh đang run rẩy nhẹ nhẹ.

“Liên?”

“Ngươi, là ai?” Không chỉ thân thể hấn mà ngay cả giọng nói của hấn cũng đang run rẩy.

Hấn quả thật không thể tin tưởng những gì đang nhìn thấy trước mắt!

Trên đời này sao lại có hai người giống nhau như vậy, đây thật sự giống như từ một khuôn khắc ra.

“Hả, ta là Cửu Liên. Là Lao Thần ở Phiêu Hương Viện này.” Vì hai mắt không nhìn thấy nên thánh giác nhạy hơn nhiều, vì thế khi nghe ra cảm xúc trong giọng nói của hấn, Chu Vô Tâm vội vàng điều chỉnh lại tâm tình.

Liên ngây người nhìn nàng chằm chằm, qua một thời gian dài, giống như đang chậm rãi tiếp nhận người trước mắt. Hấn ngồi xuống đối diện nàng, lúc này, khoảng cách giữa hai người gần như gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của nhau: “Ngươi không biết ta?”

“Phí lời. Nếu biết thì còn hỏi tên người làm gì.”

Liên quơ quơ tay trước mặt nàng: “Mặt của người?”

“Ta không nhìn thấy.”

Tay Liên run rẩy kịch liệt. Căng thẳng, kích động, hoài nghi, vân vân đủ loại tâm tình hỗn loạn ập tới, không ngừng quấy nhiễu khiến hán không thể nào bình tĩnh được.

“Ta tìm người, là đại diện kỹ viện nói chuyện với người mà, tốt xấu gì người cũng nói mấy câu đi chứ.” Chu Vô Tâm nghe thấy xung quanh không còn động tĩnh gì mới vội vàng mở miệng, có chút lo lắng sợ đối phương bị nàng dọa ngã.

Liên tỉnh tể nhìn từng đường nét trên khuôn mặt nàng, lòng thầm nhủ, không thể, Chu Vô Tâm rõ ràng đã chết rồi, là hán tận mắt nhìn nàng xuống mồ. Không phải Chu Vô Tâm, người này nhất định không phải Chu Vô Tâm.

Nhưng tại sao khi nhìn nàng hán lại cảm thấy Chu Vô Tâm đã trở về đây.

“Sẽ không. Các nàng không phải cùng một người, đến tên cũng không giống nhau.” Liên đột nhiên đứng lên lòng vòng trong phòng, có điều, từ đầu đến cuối, ánh mắt hán đều chưa từng rời khỏi người Chu Vô Tâm.

Nếu lúc này Chu Vô Tâm không mù, thì đã có thể nhìn thấy nụ cười khó khăn lắm mới tràn ra trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần của hán. Đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nụ cười kia, dưới bi thương, hóa thành sương mù, dần dần mờ tan biến vào không khí. Thậm chí Liên cảm thấy đây là một giấc mộng, một hồi mộng được gấp lại nàng, vui sướng đến mức không thể nói rõ...

“Này, người có thể từ không?” Chỉ cần hán còn ở đây thì Chu Vô Tâm không thể khiến bầu không khí tê ngắt được. Nửa ngày không thấy hán nói chuyện, nàng không khỏi mở miệng hỏi.

Liên bị câu nói này của nàng kéo về hiện thực: “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Nếu người đã có thể từ mà vẫn đến chỗ yên hoa này thì bốn tiểu thư không rảnh nói chuyện với người nữa. Còn nếu người không có thì chuyện người đến kỹ viện cũng rất bình thường, ta có thể tiếp tục nói chuyện với người.”

“Ồ, người và nàng rất giống nhau.”

“Cái gì?” Trong lòng Chu Vô Tâm run lên, không phải lại gặp người quen của nguyên chủ chứ. Mau mau nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, tỷ muội ta nói bộ dạng người có thể dọa lui trăm vạn hùng sư, có thể cho ta xem một chút không?”

Khóe miệng Liên hơi nhếch lên: “Làm sao xem?”

Chu Vô Tâm duỗi tay ra: “Đưa mặt người lại đây.”

Liên ngậy người nhìn bàn tay đang sờ loạn giữa không trung của nàng, phải mất một lúc lâu mới ghé mặt lại gần, để nàng có thể chạm được.

Lòng bàn tay mềm mại của nàng đang sờ trên mặt hán bỗng dưng bị hơi lạnh dọa lui lại: “Mặt người lạnh quá.”

Liên lạnh nhạt cười cợt: “Thật sao?”

“Ha ha, nói lại thì, mặt người dù lạnh nhưng da dẻ vẫn rất nhăn nhui.”

Liên bị câu nói này của nàng làm dở khóc dở cười. Chẳng qua, vị Cửu gia hay nói lúc trước, từ khi Chu Vô Tâm chết đã dần trở nên trầm lặng, không còn giống như xưa, có chuyện gì cũng muốn nói ra, trái lại lại bị sự bình tĩnh và trầm lặng thay thế.

Sờ nửa ngày, Chu Vô Tâm mới thu tay về, tổng kết: “Ngũ quan người có cảm giác sờ rất tốt. Mũi cao, ngũ quan khắc sâu, theo lý thuyết sẽ không xấu mới đúng.”

“Ai nói với người là ta rất xấu?”

“Người ở đây đã bao lâu?” Liên đột nhiên nhìn nàng hỏi.

“Mấy tháng mà thôi.”

“Người, tiếp khách?”

“Phí lời. Không tiếp khách thì uống gió Tây Bắc mà sống à.”

Sắc mặt Liên bỗng âm trầm lại. Rõ ràng trong lòng hắn không ngừng tự nhủ Chu Vô Tâm đã chết rồi, hoàn toàn không có quan hệ gì với người trước mắt, nhưng hắn lại không nhìn được mà xem nàng như Chu Vô Tâm, mà không phải Cửu Liên gì đó, vì thế khi nghe nàng tiếp khách, trong lòng hắn lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chu Vô Tâm không thấy hắn muốn trở mặt, trái lại tiếp tục dò hỏi: “Đúng rồi, khách quan, ngươi định nói chuyện suốt đêm hay là muốn kiểu gì?”

Liên hung ác đứng dậy, ôm ngang nàng, ném lên giường.

Chu Vô Tâm bị dọa, hoảng loạn hô to: “Này, ngươi làm gì thế! Ngươi làm gì thế hả!!!”

“Tiếp khách!”

“Tiếp cái đầu ngươi, lão nương bán nghệ không bán thân! Ngươi cúi xuống cho ta! Trừ nói chuyện, còn lại, thật xin lỗi, đều không thuộc phạm trù phục vụ của bốn tiểu thư.”

Liên bị động tác của nàng chọc cười. Đường như đã rất lâu rồi hắn chưa từng vui vẻ như vậy?

Liên nâng nàng dậy: “Yên tâm, ta không có hứng thú với ngươi.”

“Lưu manh.” Chu Vô Tâm oán hận, nhỏ giọng lầm bầm một câu. Vừa nãy, suýt nữa đã hù chết nàng.

Bởi vì nàng nói rất nhỏ cho nên nàng cho rằng hắn không nghe thấy, nhưng hai chữ này lại truyền vào tai hắn rất rõ ràng.

Hắn không khỏi ngẩn người lần nữa.

Từng có lúc, nữ nhân mà hắn yêu tha thiết, cũng thường mắng hắn như vậy.

“Xin lỗi.”

“Cái gì?” Chu Vô Tâm cảm thấy mình nghe nhầm rồi, từ lúc nàng đến kỹ viện này, còn chưa thấy nam nhân nào sẽ nói xin lỗi với nữ nhân khi thất lễ như vậy đâu. Đường nhiên, ở một vài tình huống đặc biệt thì có thể loại trừ.

Nhờ hắn nói hai chữ này, cho nên ấn tượng của nàng với hắn lập tức tăng lên vài điểm.

Nhưng nàng còn chưa vui vẻ bao lâu thì câu nói tiếp theo của hắn đã chặn họng nàng lại.

Liên quay đầu: “Ta muốn chuộc thân cho ngươi.”

Chu Vô Tâm sợ hết hồn: “Ngươi muốn đưa ta đi đâu?”

“Phù của ta.”

“Đi làm gì?”

“Trò chuyện cùng ta.”

“Không được, lần này ta đi chẳng lẽ là cả đời? Ta không muốn.”

“Nếu ngươi muốn đi, thì bất cứ lúc nào cũng có thể đi.”

Chu Vô Tâm lập tức vui vẻ trở lại: “Thật sự?”

“Ừm.”

“Vậy ngươi có tiền không?”

“Ha ha ha...” Liên đưa tay muốn kéo nàng xuống giường, mà khi tay Chu Vô Tâm chạm vào bàn tay hắn đã bị hơi lạnh trong thân thể hắn dọa lui: “Sao chỗ nào trên người ngươi cũng lạnh như vậy, trời lạnh thì ngươi nên mặc nhiều một chút.”

“Vô dụng.”

“Vậy ngươi có muốn uống chút nước ấm gì không?”

Liên bỗng nắm tay nàng đặt trên vị trí trái tim mình, trong giọng nói tràn ngập mát mẻ: “Ngươi có biết không, đây là bệnh của ta, là bệnh mà cả đời cũng không thể tốt lên được, cũng không có bất cứ cách nào khiến thân thể này của ta ấm áp lên.”

Chu Vô Tâm nghe hắn nói vậy, đột nhiên không biết làm sao, nghĩ thầm, nếu thân thể một người mãi mãi làm bạn với lạnh lẽo thì, nội tâm của hắn phải chịu đựng bao nhiêu bi ai.

Chương 138

Edit: Thủy Lưu Ly

Liên thả nàng ra, lại xòe cây quạt bạch ngọc trong tay ra lần nữa, hần chậm rãi nói với nàng: “Ngày mai ta sẽ phái người đến chuộc thân cho ngươi, ngươi chờ ta.”

Nói xong, cũng không không chờ Chu Vô Tâm mở miệng đã tự mình rời đi trước.

Chu Vô Tâm bị bỏ lại tại chỗ, trong đầu loạn thành hồ dán, đột nhiên có một loại cảm giác thất vọng, mất mát và thê lương.

Liên bí ẩn chuộc thân cho Chu Vô Tâm, việc này, ngoại trừ tú bà và người trong cuộc, với người hần phái tới thì không còn người nào biết.

Ngay cả khi Chu Vô Tâm muốn chào từ biệt với chúng tỷ muội cũng không có cơ hội.

Sáng sớm, trong lúc mọi người còn đang say giấc nồng thì nàng đã bị người hần phái tới đón đi rồi.

Xe ngựa nhanh chóng xuyên qua nơi ồn ào, náo nhiệt đến một nơi yên lặng. Tuy nói Chu Vô Tâm không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn có thể từ cảm xúc qua không khí, đến âm thanh nhỏ vụn xung quanh để nghe ra nơi ở của Liên không bình thường.

Liên đỡ nàng xuống xe ngựa: “Từ nay về sau ngươi ở chỗ ta đi. Phòng nghỉ ta đã cho người dọn dẹp xong, ta còn tìm đại phu tốt nhất nơi này cho ngươi nữa, bọn họ sẽ chịu trách nhiệm chữa trị đôi mắt cho ngươi. Còn nữa, nếu có nhu cầu gì khác thì ngươi cứ trực tiếp nói với hạ nhân, buổi tối ta sẽ trở lại thăm ngươi.”

“Hả, từ từ.” Chu Vô Tâm nắm tay hần thật chặt: “Đãi ngộ của ta có phải hơi quá tốt rồi không?”

Coi như hần đòi tất cả những tình cảm dang dở trước kia với nàng ấy lên người nàng đi. Liên yên lặng tự nói trong lòng.

“Không có gì, cứ xem nơi này giống nhà mình là tốt rồi.” Liên vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, mang nàng vào phòng rồi xoay người rời đi.

Đến khi ra ngoài sân, hần mới thu lại gương mặt tươi cười lúc đối diện với nàng, lần nữa khôi phục lại khí thế của một Đế vương nhất thống thiên hạ. Hần lạnh lùng nói với công công theo sau: “Không được để nàng biết thân phận của Trẫm.”

“Vâng.”

Ngày tháng Chu Vô Tâm tới ‘nhà’ Liên sống rất thoải mái.

Chuyện gì cũng không tự mình làm, đến ngay cả đôi thuốc cũng không cần nàng ra tay. Cả ngày đều có một đám người loanh quanh xung quanh nàng chờ phục vụ.

Liên đối xử với nàng rất tốt.

Thậm chí tốt đến mức chỉ cần nàng muốn gì hần đều có thể lấy đến cho nàng, khiến cho nàng thường thường có ảo giác bản thân là vị Dương Quý Phi được ngàn vạn sủng ái trong lịch sử.

Vì sợ nàng buồn chán, hần thậm chí còn đưa một số gánh hát giang hồ đến nhà biểu diễn, cho dù nàng không nhìn thấy, nhưng để nàng nghe một chút cũng tốt hơn.

Còn bản thân Liên thì dù có bận bịu bao nhiêu thì mỗi ngày hần cũng sẽ đến chỗ nàng để trò chuyện với nàng. Mặc kệ nàng đùa gì với hần, hần cũng không hề nổi giận, chẳng qua chỉ riêng chuyện tình cảm của hần, ai hỏi đến cũng đều có kết cục bi thảm.

Mất thấy hai mắt nàng cũng sắp chữa khỏi, nàng quyết định người nàng muốn nhìn thấy đầu tiên sẽ là Liên, để xem thử rốt cuộc hần có bộ dạng thế nào.

Từ nhỏ đến lớn, trừ cha mẹ, Chu Vô Tâm còn chưa thấy ai đối xử tốt với nàng như vậy, cho nên nàng đã âm thầm quyết định, mặc kệ Liên có bộ dạng thế nào, nàng nhất định phải báo đáp hần thật tốt. Hơn nữa, nếu nàng không xuyên trở về được, lấy thân báo đáp gì đó cũng không tồi. Sớm muộn gì cũng lập gia đình mà, hiếm thấy Liên cũng không hạn chế tự do của nàng, nên có lẽ hần cũng là một sự lựa chọn tốt.

Có điều đôi khi Liên lại đột nhiên nói lên mấy câu kỳ lạ, lúc này Chu Vô Tâm mới biết người biến hần thành như vậy đã qua đời. Mà bởi vì nhìn nàng làm hần có thể ảo tưởng người kia đã sống lại cho nên hần rất thích nói chuyện với nàng.

Thật ra Chu Vô Tâm không để ý chuyện hấn xem nàng là thế thân lắm, chỉ vì nàng cảm thấy rất tiếc hận thay hấn. Hiếm thấy một nam nhân tốt như hấn lại mất đi nữ nhân yêu nhất.

Có điều, nếu Liên đã nói bí mật lớn nhất trong lòng mình cho nàng, nàng cảm thấy, nếu người ta đã dùng tâm đối đãi với nàng thì nàng cũng không thể lừa dối người ta nữa, vì thế, cùng ngày Liên đến, nàng lập tức thẳng thắn nói với hấn một chuyện.

“Liên, ta nói cho người nghe một bí mật.” Chu Vô Tâm lại gần hấn, rõ ràng hai mắt bị băng kín lại cứ cố tình nhìn quanh nghe ngóng đề phòng rồi mới lặng lẽ nói.

Liên nhìn đáng vẻ buồn cười của nàng, cười trêu ghẹo: “Bí mật gì?”

“Tên thật của ta là Chu Vô Tâm, Cứu Liên chỉ là nghệ danh của ta thôi.”

“Rắc, tạch!” Chén trà Liên nắm trong tay đột nhiên bị bóp nát.

Chu Vô Tâm sợ hết hồn: “Tiếng gì vậy?”

“Không có gì.” Liên nắm thật chặt mảnh sứ vụn trong tay, khó có thể tin nhìn nàng.

“Người hãy nghe ta nói hết đã, người đối xử với ta rất tốt, cho nên ta cảm thấy nếu cứ tiếp tục lừa người thì lương tâm sẽ bất an.”

Liên cố gắng áp chế tâm tình của chính mình: “Nói!”

“Híc, cái này, ta cũng không biết nên nói thế nào.” Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ, nhưng những lời đã chuẩn bị kỹ càng từ trước lại không thể nói ra được. Quên đi, vậy thì thật già kết hợp vậy.

“Chuyện này, Liên à, thật ra ta bị mất trí nhớ, ta là một người bị người khác đào ra từ quan tài. Người đừng sợ, ta còn sống, không phải người chết. Sau khi được người kia cứu tỉnh ta lại mất trí nhớ, cho nên ta cũng không biết ta đến từ đâu, có người thân không, ta chỉ biết mỗi tên mình là gì thôi. Vậy nên nhờ sau này ta có kéo thêm phiền phức đến cho người thì người đừng trách ta nhé. Sau này nếu ta và người vẫn còn ở cùng một chỗ thì ta nghĩ nói cho người biết chuyện này trước sẽ tốt hơn.”

Liên bỗng đứng đờ đẫn, trong khi Chu Vô Tâm chưa nói xong thì hấn đã dùng tốc độ nhanh như gió rời khỏi nơi này. Hấn muốn đến hoàng lăng cho người đào chiếc quan tài đã chôn cất Chu Vô Tâm lên.

Mà khi hấn nhìn thấy chiếc quan tài rộng tuếch trước mắt thì nhất thời kích động đến rơi nước mắt.

Thì ra nàng thật sự không chết!

Thì ra nàng đúng là Vô Tâm của hấn!

Đúng là nàng!

Khó trách các nàng sẽ giống nhau như vậy. Thì ra các nàng vốn là một người!

Lẽ nào ông trời thật sự đã mở mắt rồi sao? Để nàng quên đi quá khứ mà trở về bên cạnh hấn một lần nữa.

Liên không tiếp tục lãng phí thời gian ở hoàng lăng nữa mà gấp gáp xoay người, giục ngựa trở về cung.

Trong khi Chu Vô Tâm vẫn còn trong trạng thái mờ mịt thì nàng đã đột ngột rơi vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Liên ôm nàng thật chặt: “Lần này, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta lần nữa, sẽ không...”

WHAT?

Không phải nàng mới thẳng thì hấn lập tức không cho nàng tự do chứ.

OH NO...

...

Hai ngày sau, băng gạc quấn quanh mắt nàng được gỡ bỏ.

Là Liên tự mình dùng tay tháo ra.

Liên nói: “Ta muốn người nàng nhìn thấy đầu tiên là ta.” Vì thế, hấn làm được.

Chu Vô Tâm vừa mở mắt đã bị quần áo sáng loáng trước mặt làm hoa mắt.

Mà sau khi nàng chậm rãi thích ứng ánh sáng thì đầu nàng bắt đầu ần ần đau.

“Cái này, Liên, sao ngươi lại mặc Long bào? Đừng nói ngươi cũng là người trong gánh hát nhé.”

Tâm tình Liên rất tốt, hần lác lác cây quạt, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Gánh hát có long bào quý giá như vậy sao?”

“Ngươi là Hoàng Đế? Ngươi là Hoàng Đế? Ngươi là Hoàng Đế?”

“Ừm.”

Phiên bản thu nhỏ trong lòng Chu Vô Tâm đột nhiên bày ra động tác dùng dao đâm vào bụng: “Sao ngươi không nói sớm!”

“Ta không muốn nàng có gánh nặng.” Trước sau lúc nói chuyện Liên đều dùng ‘ta’ với nàng mà không dùng ‘Trẫm’.

“Ta thì có gánh nặng gì.” Uống công lúc trước nàng lo lắng sẽ tiêu hết tiền của hần cho nên nghĩ hết biện pháp tiết kiệm giúp hần, nhưng đến lúc này nàng mới biết những chuyện nàng làm trước giờ đều là dư thừa!

Chu Vô Tâm cười gian, bắt đầu xoa xoa tay: “Cái kia, Hoàng thượng à, gần đây ta hơi túng thiếu, ngài có thể giúp đỡ ta một chút không. Ta dự định đến Phiêu Hương Viện thăm chúng tỷ muội.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Edit: Thủy Lưu Ly

“Tiền, có thể cho nàng, nhưng, nàng không được đến Phiêu Hương Viện.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta muốn nàng làm Hoàng hậu của ta.” Liên nói rõ từng câu từng chữ, trong ánh nhìn chăm chú lộ ra yêu thương vô hạn. Hần bước tới trước mặt nàng, dịu dàng cúi người hỏi nàng: “Nàng có đồng ý không?”

Chu Vô Tâm bị câu hỏi bất ngờ của Liên làm ngây người. Sao đang yên đang lành lại kéo nàng vào thế này.

“Chuyện này, Liên à, ta vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, ngươi để ta suy nghĩ một chút đi.”

Liên nhìn nàng thật sâu giống như muốn xem thử trong câu nói này của nàng có bao nhiêu phần chân thật.

Sau một lúc, hần mới gạt đầu: “Được, ta cho nàng thời gian suy nghĩ.”

Rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng vỗ vỗ vai hần: “Vẫn là Liên đối tốt với ta nhất.”

Tuy rằng lúc nàng mù có tự nhủ nếu gả cho Liên cũng không phải không được, nhưng vào lúc ấy nàng không biết thân phận của hần mà.

Nàng chỉ cho rằng hần là một vị công tử bình thường thôi, bây giờ khi biết hần là đương kim hoàng thượng, nếu phải gả cho hần, vậy chuyện này sẽ không còn đơn giản nữa. Nàng phải suy nghĩ kỹ một chút. Thật ra Chu Vô Tâm nàng là loại người khá thực tế, không hy vọng mấy chuyện kiểu như chim sẻ biến thành phượng hoàng gì đó, cho nên nếu thật sự trở thành Hoàng hậu của hần vậy những phi tần sau đó của hần nàng sẽ giải quyết thế nào đây.

Nàng phải suy nghĩ cho thật kỹ, bằng không sẽ là một bước sa chân thiên cổ hận!

“Nàng còn muốn xuất cung sao?” Liên nhìn nàng đột nhiên im lặng, dòm đề tài hỏi nàng.

“Muốn chứ. Ta ở đây đến mức sắp mốc meo luôn rồi, vì thế mới muốn ra ngoài đi dạo. Trước kia, khi vừa đến Kinh thành ta đã bị mù nên chưa thật sự nhìn ngắm Kinh thành đâu.”

“Xuất cung, ta sẽ phái người bảo vệ nàng. Đừng chạy loạn, trước khi trời tối nàng phải trở về, nàng làm được không?”

“Có thể có thể.” Chu Vô Tâm vội vàng gạt đầu. Vốn nàng chỉ muốn mượn danh nghĩa đi Phiêu Hương Viện để ra ngoài thôi, bây giờ hần không cho đi, nàng cứ tưởng cũng không được xuất cung luôn chứ, ai ngờ hần lại dễ nói chuyện như vậy, đúng là hần đối xử với nàng quá tốt!”

(Ly: nếu đến cuối anh còn có thể tôn trọng ý kiến của Vô Tâm thì quá tốt rồi, chẳng qua... haizzz)

Liên thấy nàng vui vẻ, bản thân cũng hài lòng: “Nhớ kỹ, nếu có người hỏi nàng tên gì thì nàng nhất định không được nói mình là Chu Vô Tâm nhé.”

Chu Vô Tâm vung vung tay: “Yên tâm, ta không có gốc như vậy đâu, hơn nữa, đối với người mất trí nhớ mà nói, chuyện đáng sợ nhất không phải gặp người quen à.”

Liên nhẹ tay sờ sườn mặt nàng: “Ta còn có việc, ta đi trước đây, nàng cứ từ từ vui đùa.”

“Ừm. Đi thôi đi thôi.”

Ngay sau đó, Chu Vô Tâm dưới sự hộ tống của một đám thị vệ, xuất cung.

Mà trước khi Liên đi đã để cho nàng một sấp ngân phiếu, Chu Vô Tâm cầm những tờ ngân phiếu này muốn vui vẻ bao nhiêu lập tức có bấy nhiêu, hơn nữa số ngân phiếu này không phải của nàng mà, có dùng hết cũng không phải quá đau lòng, vì thế cứ hể nhìn thấy cái gì muốn mua, nàng đều dứt khoát mua về chất vào xe ngựa.

Có điều nếu nàng mua vì bản thân thì cũng không ai nói gì, lại không ngờ nàng sẽ mua cho người khác, ví dụ như Tiểu Hồng ngày ngày hầu hạ nàng, nữ đầu bếp nấu cơm cho nàng, thị vệ trông cửa, ngay cả số thị vệ phụ trách bảo vệ nàng hôm nay cũng được mua, nói chung, chỉ cần biết nàng đang không ngừng đốt tiền là được.

“Oa, sao cửa hàng của người có nhiều đồ chơi như vậy!” Chu Vô Tâm dừng trước một cửa hàng bán đồ chơi, nhìn bên trong có vô số những món đồ muôn màu rực rỡ, nàng giống như phát hiện bảo vật mà không ngừng kích động. Những thứ này nhiều ít đều có bóng dáng của hiện đại, đúng là không ngạc nhiên không được.

Chẳng qua vì lúc này khi mua đồ nàng quá phung phí nên đến khi muốn mua mô hình bàn phím này mới phát hiện không còn tiền.

“Ông chủ, ông xem, bây giờ ta không có tiền, ông có thể giữ lại vật này cho ta trước, sau đó ta sẽ tìm người tới lấy được không. Ông đừng bán nó nhé?”

Chu Vô Tâm bắt đầu cầu xin.

“Này, cô nương à, thật không tiện, vật này đã có người mua rồi, không thể bán cho người.” Ông chủ tỏ vẻ khó xử nhìn nàng nói.

“Là ai là ai? Ông chủ, ta siêu cấp thích vật này, nếu không ta lấy tất cả những thứ trong xe ngựa đổi với ông được không, ông đừng bán cho người khác nữa!”

“Cô nương à, đây không phải người đang có ý muốn làm khó cho lão sao, nếu không, như vậy đi, lão...”

Lời ông chủ còn chưa hết thì một âm thanh khác đã truyền ra từ sau phòng thu chi: “Đưa thứ đó cho vị cô nương ấy đi”

Chu Vô Tâm ngẩng ra, chỉ thấy theo sau là một nam tử cũng ôn nhuận như giọng nói của hắn, từ từ xuất hiện, lúc này, trên mặt hắn còn mang theo khiếp sợ chưa biến mất. Hắn đến trước mặt nàng, nói với nàng: “Nếu cô nương yêu thích vật này như vậy, thì hôm nay Hoàng Thiện sẽ thành toàn cho người.”

“Oa, cảm ơn cảm ơn.”

Hoàng Thiện cười yếu ớt: “Không biết tôn tính đại danh của cô nương.”

“Ta tên Cửu Liên.” Chu Vô Tâm nhận lấy mô hình bàn phím ông chủ đưa, yêu thích không muốn buông tay. Ở cổ đại mà có thể nhìn thấy thứ này, thật sự khiến nàng vui sướng vô cùng!

Lúc Hoàng Thiện nhìn thấy Chu Vô Tâm, trong lòng khiếp sợ không nói nên lời, giống hệt biểu hiện của những người ‘có thể quen biết’ đã từng gặp qua nàng.

Chẳng qua lúc hắn đến trước mặt nàng, phát hiện nàng không biết mình, mới không ngừng nhắc nhở bản thân đây chỉ là người giống người mà thôi, nhưng, cũng bởi vì giống nhau như vậy nên mới khiến hắn không nhận được muốn gần gũi, làm quen với nàng.

“Tại hạ thấy dường như cô nương rất yêu thích vật này, trong phủ của tại hạ còn rất nhiều thứ giống vậy, tại hạ có thể dẫn cô nương đi xem thử.”

“Tốt tốt.” Chu Vô Tâm há mồm đồng ý, cũng mặc kệ sự phản đối của chúng thị vệ sau lưng, kiên quyết muốn đi theo hắn.

Mà cũng vì có chúng thị vệ theo sau cho nên nàng mới đồng ý và không chút lo sợ như vậy. Dù người trước mặt là người xấu, nàng cũng không tin hắn sẽ đầu lại thị vệ đại nội.

Cộng thêm từ lúc thấy hắn nàng luôn cảm thấy hắn rất thân thiết, loại cảm giác thân thiết này đã nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai người, khiến nàng không biết phải chối từ thế nào.

“Vậy, Cửu Liên cô nương, mời đi theo tại hạ.” Hoàng thiện bày ra tư thế ‘mời, namg theo Chu Vô Tâm rời khỏi cửa hàng này.

Xe ngựa rất nhanh đã đến phủ đệ ở thành Đông. Trong nháy mắt khi Chu Vô Tâm nhìn thấy nơi này, trong đầu có một hình ảnh mạnh mẽ xẹt qua, cộng thêm vô số cảnh tượng mơ hồ trong ác mộng.

Vốn dĩ còn hứng thú hứng hợt nhưng lúc này nàng chỉ cảm thấy đầu óc đau đớn kịch liệt, không thể không khẽ hừ một tiếng.

Hoàng Thiện cau mày, lo âu nhìn nàng: “Sao vậy?”

Chu Vô Tâm vỗ đầu mình một cái, để bản thân mau mau tỉnh táo lại rồi giống như không có chuyện gì lên tiếng cảm khái: “Ồ, nhà người rất lớn nha.”

Hoàng Thiện cười cười, mang nàng đi vào.

Nhưng khi nàng vừa bước qua bậc cửa đã nghe thấy một tiếng la hét tan nát cõi lòng vọng lại khiến nàng sợ đến mức tóc gáy dựng thẳng, bước chân cũng không tiếp tục bước về phía trước nữa...

Đột nhiên, người la hét lao chạy ra, Chu Vô Tâm chỉ thấy trước mặt mình có một bóng người đỏ rực lóe lên, sau đó, người đang chạy trốn kia lập tức bị một nam nhân tóc đỏ nắm lấy. Nam nhân tóc đỏ hung ác bẻ gãy cổ tên nô tài này, vẻ mặt hung thần ác sát, càng khiến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn thêm phần tà khí, càng khiến người khác có một loại cảm giác không rét mà run.

Ban ngày ban mặt mà còn nhìn thấy loại chuyện giết người này, đúng là khiến người ta không thể bình tĩnh.

Mà Hoàng Thiện bên người lại làm như đã quen thuộc từ lâu, sâu sắc thờ dài, không nói một tiếng.

Nam nhân tóc đỏ tiện tay ném xác chết trong tay qua một bên, lúc quét mắt nhìn thấy Chu Vô Tâm, đầu tiên là ngây người, sau đó lập tức vọt tới trước mặt nàng, đọc rõ ba chữ: “Chu, Vô, Tâm.”

Hình ảnh trong giấc mộng lại không ngừng ập tới, Chu Vô Tâm lùi về sau mấy bước, cúi đầu điều chỉnh tâm tư. Hoàng thiện cho rằng nàng bị dọa sợ, vội vàng chặn trước mặt nàng, nói với nam nhân tóc đỏ: “Bắc Vọng, nàng là Cửu Liên, không phải Vô Tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140

Edit: Thủy Lưu Ly

Bắc Vọng nhìn nàng không chớp mắt, tỏ vẻ không tin cười khẩy, lập tức bắt lấy tay nàng: “Chu Vô Tâm, nàng đi theo ta.”

Cuối cùng, lúc tay bị người tóm lấy, tâm tình của Chu Vô Tâm cũng được điều chỉnh tốt, nhưng khi phát hiện mình bị Bắc Vọng kéo chạy, trái tim nàng lập tức lạnh xuống một nửa. Xong xong, nhất định trước đây chủ nhân thân thể này có thù oán với hắn.

Mơ, cứ nhìn bộ dạng yêu nghiệt của hắn cũng biết hắn không dễ chọc.

Mà nói lại, lúc mọi người nghe thấy tên nàng là Cửu Liên đều tin tưởng, chỉ có mình hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng là Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm oán thầm, rốt cuộc thì chủ nhân thân thể này có thù sâu hận lớn gì với hắn mà lại khiến hắn nhớ kỹ không tha như vậy!

“Này này này, người là ai vậy. Ta hoàn toàn không quen người!” Chu Vô Tâm dùng tay còn lại ôm cột, chết sống cũng không chịu đi.

Trong mắt Bắc Vọng lóe lên tia sáng lạnh: “Nàng còn muốn giả vờ sao? Cho dù nàng có hóa thành tro ta cũng nhận ra nàng.”

“CM người, cho dù trên xương của ta có khắc chữ thì cũng không đến mức cháy thành tro mà người vẫn có thể nhận ra được.”

Bắc Vọng nghe vậy, đột nhiên bức nàng dựa vào cột, dùng tay bao vây nàng lại, không cho nàng chạy trốn. Hắn ghé sát lại gần nàng: “Nàng cho rằng chỉ cần nàng không thừa nhận thì ta sẽ không còn cách nào sao? Nàng cho rằng chỉ cần nàng chết thì ta sẽ quên nàng à?”

“Thật không hiểu ra sao.” Nói lung tung cái gì vậy, nàng một chút cũng không hiểu: “Ta nhắc lại lần nữa, tên ta là Cửu Liên, không phải là người người biết. Người nhận nhầm người rồi.”

Bắc Vọng đột nhiên ra tay bóp cằm nàng: “Nàng còn muốn giả vờ?”

“Kẻ điên! Ta vốn không quen người, ta...A...”

Bắc Vọng không thêm chờ nàng nói xong, lập tức thô bạo cắn lên môi nàng.

Hắn chặt chẽ không chế nằng, khiến nằng không cách nào phản kháng. Hơi thở nam tử xa lạ bủa vây khiến Chu Vô Tâm sợ đến mặt mày trắng bệch. Hắn cắn! Hắn dám cắn nằng!

Bởi vì Bắc Vọng dùng sức mà giữ môi răng hai người lập tức tràn ngập mùi máu tanh. Hắn dùng trán chặn trán nằng, nhướn mày, đắc ý cười, quả thật vô cùng giống một tên yêu nghiệt thiếu đôn.

“Đời này nằng đừng hòng thoát khỏi tay ta.” Bắc Vọng lạnh lùng cảnh cáo.

“Cút mơ người đi.” Chu Vô Tâm sâu sắc cảm thấy người trước mặt là một tên điên. Nào có người nào cường hôn lại cắn phá môi nhà gái! Hơn nữa, còn là cố ý như hắn chứ!

(Ly: Nếu ta nhớ không lầm thì anh là ‘xử’ nam thì phải =))

Lúc này miệng Chu Vô Tâm đau muốn chết, cũng bởi vì sức lực của Bắc Vọng quá lớn mà nằng không cách nào phản kháng được.

Bắc Vọng nghiêng đầu qua một bên, nhắm ngay cổ nằng cắn một cái. Chu Vô Tâm đau đến mức há miệng kêu to, hoảng loạn rút cây trâm trên tóc ra, không chút do dự đâm về phía hắn. Bắc Vọng bỗng nhiên bị đau khiến hành động của hắn dừng lại trong nháy mắt, sau đó hai bóng người cũng đột nhiên vọt tới.

Bóng trắng lóe lên, Chu Vô Tâm nhìn thấy ân nhân cứu nằng lúc bị bắt cóc, kích động la to: “Tiểu Ninh Thần, mau cứu ta với!”

Một câu của nằng khiến ba người sắp lao vào nhau ngừng ra: “Các người quen biết?” Hoàng Thiện hỏi.

Ninh Thuần ngơ vực nhìn nằng.

“Ân nhân! Lần trước người cứu ta khỏi mấy tên bắt cóc đó. Lúc đó trên mặt ta rất bẩn nên người không nhìn rõ.” Nói xong nằng quay đầu trả lời Hoàng Thiện: “Xác thật mà nói, hắn không biết ta nhưng ta biết hắn.”

Ninh Thuần không chút cảm xúc gật gật đầu, trong tất cả những người nhìn thấy Chu Vô Tâm thì e rằng người nguy trang tốt nhất, chính là hắn.

Chu Vô Tâm thấy cuối cùng bản thân cũng được cứu giúp, gấp gấp vọt ra sau lưng Ninh Thuần, hung tợn trừng mắt với Bắc Vọng.

Bắc Vọng nhìn nằng, hơi nhướn mày muốn nói gì đã bị Ninh Thuần chặn lại. Ninh Thuần xoay người nói với Chu Vô Tâm: “Người rời khỏi đây trước đi.”

“Hả, à, được rồi, được rồi.” Cho dù hắn không nói nằng cũng kiên quyết không dừng lại ở đây nữa.

Mãi đến khi Ninh Thuần đưa nằng ra đến cửa chính, mới lạnh nhạt nói với nằng: “Thị vệ của người đều ở bên ngoài, quên tất cả những gì đã nhìn thấy ở đây đi.”

Nếu ân nhân cứu mạng đã mở miệng dặn dò, thì nằng tất nhiên phải đồng ý rồi. Chu Vô Tâm che miệng, gật gật đầu: “Cảm ơn người. Vậy ta đi trước đây.”

Nói xong, Chu Vô Tâm cũng không ở lại thêm mà cùng chúng thị vệ chạy vội về cung.

Ninh Thuần không muốn để người khác biết chuyện ở đây, có lẽ là vì tên tóc hồng điên khùng kia rồi.

...

Vừa không có gì để nói, vừa không muốn buổi tối Liên sẽ phát hiện đầu mối, cho nên, sau khi trở về, Chu Vô Tâm lập tức làm cho mình một chiếc khẩu trang, che đôi môi bị xưng đỏ lại.

Lấy trình độ để ý của Liên với nằng, nếu hắn biết nằng bị người khác cắn thành như vậy thì không lột người kia một tầng da thì không để yên mất.

Chỉ có điều, buổi tối, khi Liên đến tìm nằng, thấy nằng mang khẩu trang, vẫn cảm thấy nghi ngờ.

“Mặt nằng bị sao vậy?” Liên vừa vào cửa đã thân thiết truy hỏi.

Chu Vô Tâm há mồm bắt đầu bịa chuyện: “Không có gì, ta chỉ bị phong hàn nhẹ, vì không muốn lây bệnh cho người khác nên mới che lại thôi.”

“Ta lập tức gọi thái y tới.”

“Không cần không cần.” Chu Vô Tâm vội vàng ngăn cản, lỡ thái y đến làm lộ chuyện thì sao: “Ta đã để cung nữ đi hàm thuốc rồi, không có chuyện gì đâu, chỉ là một căn bệnh bình thường thôi mà.”

Liên hoàn toàn không tin, nhưng trước kia hắn hay miễn cưỡng nằng làm rất nhiều chuyện, bây giờ hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ đó nữa. Sao hắn có thể không nhìn ra nằng đang che giấu chuyện gì đó, nhưng, nếu nằng không muốn, vậy, hắn cứ giả vờ như không biết đi.

Chẳng qua, hấn làm bộ trước mặt nàng cũng không có nghĩa ở trước mặt người khác hấn cũng như vậy.

Sau khi rời khỏi, Liên lập tức gọi thị vệ phụ trách bảo vệ nàng hôm nay đến: “Hôm nay nàng đã đi những đâu, Trẫm muốn biết toàn bộ...”

...

Hoàng cung.

Ban đêm.

Chu Vô Tâm nằm trên giường lăn qua lộn qua lại mà không sao ngủ được.

Nàng sờ đôi môi đau nhức, hoàn toàn không hiểu vì sao tên điên đó cứ gặp người thì cần! Hơn nữa, vì cái gì mà sau khi gặp bọn họ ở phủ Hoảng Thiện nàng lại đau đầu đến vậy, hơn nữa những hình ảnh thường diễn ra trong mơ lúc nàng còn ở nước ngoài cũng bắt đầu xuất hiện, quá nhiều khiến tâm tình nàng không được yên ổn.

Rõ ràng nàng mới xuyên đến đây lần đầu, nhưng sao lại có cảm giác quen thuộc với cảnh vật ở đây, bao gồm khi gặp phải người khác, cũng thế.

Hơn nữa, từ những lời bọn họ nói, nàng dần dần hiểu ra chủ nhân thân thể này cũng có tên là Chu Vô Tâm, cùng tên với nàng, chẳng qua đã mất rồi, cho nên đối với những người quen biết nàng kia mà nói, đây là một sự đã kích trí mạng.

...

Hơn nửa đêm, giọng nói của tên Bắc Vọng bám dai như đĩa bông dung vang lên bên tai nàng: “Nàng ngồi dậy cho ta.”

Chu Vô Tâm vốn chưa ngủ, khi nghe thấy lời này của hấn, lập tức sợ hãi, chà chà một hồi mới nhay ra khỏi chăn.

Bắc Vọng lại cười khẩy, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Chu Vô Tâm nhìn quanh, không có ai phát hiện trong phòng nàng đột nhiên thừa ra một người hả?

Nàng méo máo, hoàng cung là nơi canh gác nghiêm ngặt, nhưng sao hấn lại tiến vào đây được! Sao có thể tiến vào đây được chứ!!!

“Người muốn làm gì?” Chu Vô Tâm dùng chăn che trước ngực, cả người cũng cố gắng lui về một góc, hỏi hấn.

Trong mắt Bắc Vọng vốn có chút dịu dàng lại bị hành động của nàng chọc không vui, hấn nhấn rõ từng câu từng chữ cảnh cáo nàng: “Ta không cho phép nàng quên ta.”

“Lão nương đã nói lão nương không quen người!”

“Nàng dám nói lại lần nữa xem?”

Chu Vô Tâm lau mồ hôi: “Không nói cái này được không?”

Hai người cứ như thế mà giằng co. Hai mắt Bắc Vọng lóe ra sát khí nồng đậm, nguy hiểm nhìn nàng.

Chu Vô Tâm cứng rắn chống đỡ. Có quý mới biết sau lưng nàng đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Bỗng nhiên, Bắc Vọng vươn tay kéo nàng lại gần, Chu Vô Tâm bị hành động thô lỗ của hấn làm môi nàng đụng mạnh vào ngực hấn, đau đến nhe răng trợn mắt.

Chu Vô Tâm muốn lui về nhưng bắt đắc dĩ hai tay hấn cứng rắn như kim sắt, đẩy cách nào cũng không ra. Hấn ôm nàng, nàng hết cách.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141

Edit: Thủy Lưu Ly

Mà nàng cũng thấy kỳ quái, theo lý thuyết, động tĩnh vừa rồi rất lớn, ngay cả khi nói chuyện nàng cũng cố ý nói lớn hơn nhiều nhưng tại sao bên ngoài vẫn không có ai vào đây!

Bác Vọng nâng cảm nạng lên: “Để ta nhìn thử xem.”

Nói xong, hần lấy một hộp thuốc mỡ từ trong lòng ra, cũng mặc kệ nạng có đồng ý hay không, điểm huyết đạo của nạng rồi quẹt thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa trên môi nạng.

Chu Vô Tâm nhìn tỉnh tỉnh đột nhiên thay đổi của hần, trong lòng gào lên: Tỉnh tỉnh người có cần thay đổi nhanh chóng như vậy không!

Thuốc mỡ Bác Vọng thoa trên môi nạng có một mùi bạc hà rất nhẹ. Nghĩ thầm hóa ra vì muốn đến đưa thuốc cho mình nên hần mới xuất hiện trong cung, chẳng qua ân tượng tốt nhờ hần mạo hiểm tiến cung đưa thuốc, đã nhanh chóng bị hành động sau đó của hần đập nát. Tỉnh tỉnh Bác Vọng thật khiến người khác đau “bỉ” mà.

Thoa xong, Bác Vọng cất thuốc mỡ vào trong tay áo, không nói hai lời kéo chăn ra, nắm vai nạng há miệng cắn một cái. Nếu bây giờ nạng có thể gọi thì nạng nhất định sẽ đánh thức toàn bộ người trong Kinh thành!

Đau a! Quá CMN đau!

Bác Vọng dùng sức cắn như vậy khiến nạng cảm thấy hần giống như đã xem nạng thành bữa tối mà cắn nuốt.

“Đây là ký hiệu.” Bác Vọng cắn đủ rồi mới nhả ra, tùy ý lau vết máu trên khóe miệng, lạnh lùng nói với nạng, đồng thời cũng giải huyết cho nạng, muốn nghe xem nạng sẽ nói cái gì.

Việc đầu tiên sau khi Chu Vô Tâm có thể động dậy được là mắng người: “Ký mợ người.” Tiếp theo, nạng gấp gấp nghiêng đầu nhìn bả vai mình. Móa, lại chảy máu, còn in một loạt dấu răng.

“Người chờ đó cho ta, cho dù thành quý ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!” Chu Vô Tâm ôm vai, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

Rốt cuộc thì nạng có thù sâu hận lớn gì với hần mà hần lại muốn chinh nạng như vậy!

Nhìn qua tâm tình Bác Vọng có vẻ rất tốt, nhưng tiếng nói khàn khàn vẫn lạnh lẽo trước sau như một: “Dù nạng muốn làm quý cũng chỉ có thể chết trong tay ta.”

(Ly: đại khái lần trước nữ chính hi sinh mình giải độc cho ảnh rồi ‘chết’ khiến ảnh càng có tâm lý bóng ma nên khi gặp lại dục vọng chiếm hữu càng lúc càng mạnh.)

“Rầm!” Ngay vào lúc này, cửa phòng, dưới sự cầm nín không biết nói gì chỉ có thể nhìn trời cảm thán của Chu Vô Tâm đã bị người dùng một đá đá vỡ. Ninh Liên chỉ mặc áo ngủ kèm theo vẻ mặt vô cùng lo lắng xuất hiện.

Nhìn thấy người trên giường Chu Vô Tâm, Liên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ánh mắt lập tức dừng trên bả vai đang chảy máu của nạng.

“Người còn dám trở về.” Liên nhìn Bác Vọng, từ tốn nói.

Bác Vọng xem thường liếc hần một cái, cũng không tiếp lời.

“Người đâu, bắt hần lại cho Trẫm.” Liên nhìn hần, lớn tiếng ra lệnh: “Nếu người muốn tiến cung tìm chết, vậy Trẫm tác thành cho người.”

Vừa dứt lời, một đám thị vệ lập tức vọt vào, nhanh chóng bao vây xung quanh Bác Vọng.

Bác Vọng hoàn toàn không phản kháng, tỏ vẻ không hề để ý sống chết nhìn bọn họ.

Có điều, tuy rằng Chu Vô Tâm cảm thấy Bác Vọng hơi thô bạo một chút, hơi vô lễ với nạng một chút, nhưng khi nghe thấy Liên muốn giết hần, lại thêm hần là người Ninh Thuần phải bảo vệ, còn cả mục đích hần tiến cung là vì muốn đưa thuốc cho nạng, nên về tình về lý nạng đều không thể trơ mắt nhìn hần bị tóm được. Cũng không kịp quan tâm vết thương trên bả vai, nạng vội vàng mở miệng nói với Ninh Liên: “Đừng mà, Liên, người thả hần đi đi.”

“Không thể thả.”

“Không phải, hần đến đây chỉ vì muốn đưa thuốc cho ta thôi, hai chúng ta không có gì cả, người đừng hiểu lầm.”

“Ta không hiểu nhầm.”

“Vậy người thả hần đi.”

“Không được.”

Nghe được thấy hai người đứng bên tranh chấp, Bác Vọng đột nhiên châm biếm cười to: “Ha ha ha ha, người cho rằng người làm Hoàng đế thì có thể làm khó được ta? Nếu ta muốn đi thì những kẻ giá áo túi cơm dưới tay người có thể cản được ta sao?”

“Nếu đã như vậy, Trẫm tự mình tới bắt người.” Liên rút kiếm của thị vệ gần mình nhất, vừa dứt lời đã lập tức ra trận muốn bắt người.

Chu Vô Tâm kinh hãi, xong, xong thật rồi. Có điều, không ngờ khi trong lòng cảm thấy Bắc Vọng sẽ gặp nguy hiểm, nàng đã không tự chủ được mà chạy lại, chắn trước mặt hắn: “Đừng đánh, Liên, có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói.”

Thấy nàng bất chấp nguy hiểm, lao ra bảo vệ Bắc Vọng, ánh mắt Ninh Liên dần lạnh xuống: “Nơi này không có việc của nàng, tránh ra.”

“Cút qua một bên đi.” Bắc Vọng đẩy Chu Vô Tâm đang chắn trước mặt mình qua một bên: “Ta cứ muốn xem xem hắn làm sao bắt được ta!”

Chu Vô Tâm hết biết nói gì.

Sao cô nhân cứ động chút là chém chém giết giết vậy, có gì thì từ từ nói chuyện không phải tốt hơn à, có cần đánh tới đánh lui như vậy không!

Nhìn hai người đánh nhau trước mặt, Chu Vô Tâm bất lực thở dài.

Hai người đánh nhau, không cho phép người khác xen vào, vì thế chúng thị vệ cũng chỉ có thể nép vào tường chờ đợi như Chu Vô Tâm.

“Được rồi, đợi bọn họ đánh đến tương đối, chúng ta lại ra mặt.” Chu Vô Tâm quay đầu nói một câu thăm thía với mấy vị thị vệ đại ca cùng cảnh ngộ với nàng.

Mọi người tán thành, nhất trí gật đầu.

Có điều, hai người này cũng thật biết đánh nhau, đến mức đánh từ trong phòng ra ngoài sân, mà còn chưa đánh xong.

Trong mắt người ngoài nghề, võ công hai người không phân cao thấp, ai cũng không chiếm được thượng phong, nhưng người trong nghề vừa nhìn đã rõ, võ công của Bắc Vọng giống như con người của hắn, quá tà khí, hoàn toàn không có động tác võ thuật gì đáng nói, khiến người ta nhìn không thấu. Tuy nói võ nghệ của Ninh Liên cũng có thể xem là thượng thừa, nhưng, xem ra, lần này, từ đầu đến cuối hắn đều rơi xuống hạ phong.

“Ta sẽ không buông tha nàng.” Bắc Vọng bỗng dừng từ một ngọn núi giả nhảy đến bên cạnh Chu Vô Tâm, trong lúc nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bỏ lại một câu rồi trực tiếp giẫm nát nhà bay đi.

Lúc này, Liên rốt cuộc mới lên tiếng: “Bắt hắn về cho Trẫm! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Tuân lệnh!”

“Tối nay nàng cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.” Sau khi ra lệnh cho thị vệ đuổi theo Bắc Vọng, Liên lạnh nhạt nhìn Chu Vô Tâm một cái, nói xong câu đó, cũng không hỏi thêm gì mà xoay người rời đi.

Tiếng ồn ào bởi vì đoàn người đi khỏi mà trở nên yên tĩnh lại, Chu Vô Tâm ngơ ngác nhìn bóng lưng dần xa của Liên, đột nhiên cảm thấy trong bóng lưng ấy lộ ra uể oải và thất vọng đến không xuể...

...

Ngày kế Chu Vô Tâm bị một loạt tiếng ồn lộn xộn đánh thức.

“OMG, đây là gì vậy? Hôm nay ai muốn thành thân à? Sao chút tin tức cũng không có?” Chu Vô Tâm đẩy cửa ra, nhìn dòng người vội vã giăng đèn kết hoa, dán chữ hỷ, tò mò bắt lấy một cung nữ hỏi vội.

“Hôm nay là ngày người thành hôn mà.” Cung nữ cười ha ha đáp xong lại vội vàng đi dán chữ hỷ.

Chu Vô Tâm đứng tại chỗ ngây người đủ một phút mới lấy lại tinh thần, WHAT?

“Hôm nay là ngày ta thành thân???”

Chuyện khi nào vậy, sao ta một chút cũng không biết!

Ta thành thân với ai?

Với Liên sao?

Nàng còn chưa nghĩ ra có nên đồng ý với hắn không, tại sao lại trực tiếp nhảy đến bước thành hôn vậy?

Đây là tình huống gì thế!!!

“Không được, ta phải đến tìm Liên.” Chu Vô Tâm đến quần áo cũng không đổi, nâng bước muốn ra ngoài, lại bị một đám ma ma cản lại giữa đường: “Hôm nay ngài là tân nương nhà, không thể chạy loạn. Mau mau, thời gian eo hẹp, chúng ta mau giúp tân nương thay quần áo, một lúc nữa trực tiếp đưa vào động phòng.”

“À không, ma ma à, các người bắt nhầm người rồi, ta không phải vị trong tường tượng của các người.” Mắt thấy bị ‘nắm đầu’ kéo về, Chu Vô Tâm lập

tức la to.

“Khỏi mắt công gãy dựa, Bệ hạ đã nói rồi, đâu phải cứ ngài nói không phải là không phải được, cho nên, nhanh chân một chút, lập tức chuẩn bị trang phục.” Vị lão ma ma kéo nàng về, đáp lời giống như đã đoán trước nàng sẽ hành động như vậy.

Chu Vô Tâm nghe thế lập tức gào thét: “Có cần hiểu rõ ta như vậy không hả...”

Đừng nhìn ngày thường hoàng cung này đều âm u đầy tử khí, nhưng vừa đụng tới mấy loại chuyện đại sự như thành thân, sắc phong gì gì thì khỏi nói có bao nhiêu náo nhiệt.

Xung quanh Chu Vô Tâm không ngừng chuyển động một đám người khiến nàng không hề có cơ hội chạy trốn.

Liên là Thiên tử, Thiên tử lên tiếng thì ai dám kháng chỉ. Ai sẽ nghe nàng đây. Cho dù nàng có trở mặt cũng không ai quan tâm nên chỉ có thể bất đắc dĩ thành con rối mà mặc đám người kia dẫn dắt.

Nhưng nàng còn chưa chuẩn bị tinh thần mà, sao có thể gả đi một cách hoang đường như vậy!

Ly: thấy anh 9 cực đoan quá TT^TT, còn anh 6 tuy cực đoan mà tình cảm độc chiếm, và tình yêu các loại nó lại rõ hơn anh 9, ai bảo anh 9 lúc nào cũng chỉ muốn làm như kiểu ép buộc, bắt nạt nữ chính chi =.!! Riêng anh 7, ta lại không thấy ảnh tội lỗi, chuyện tới lúc này, có kết cục này là do bản thân ảnh lựa chọn, thật, anh tỏ vẻ luôn không quan tâm nhưng thật ra là anh đang dùng lý do người khác mà trốn tránh chính mình, và nói thẳng là anh không hề muốn tranh. fan anh 7 đừng ném đá ta, thật, càng, lúc càng thấy tính anh 7 không hợp với trần thế =. = ảnh cứ như 1 vị ‘thần’ mắt lạnh nhìn thế gian, mặc chuyện gì cũng không quan tâm ấy =.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

Edit: Thủy Lưu Ly

Quên đi, chỉ cần không báỉ đường thì vẫn còn cơ hội.

Kết quả là, nàng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn như vậy.

Rốt cục, sau khi đám người coi như dẫn dắt nàng xong, đã phủ lên đầu nàng một chiếc khăn đỏ, rồi nhanh nhẹn đưa nàng vào kiệu.

Bởi vì hôn lễ cử hành trong cung cho nên nàng chỉ bị nhấc từ phòng mình đến sân của Liên mà thôi. Rõ ràng là lộ trình rất ngắn, nhưng bởi vì dọc theo đường đi còn phải nhận lấy quý báu và chúc phúc của đám đại thần nên lộ trình vốn cần mười phút đã trở thành một canh giờ mới tới nơi.

Đến khi Liên xóc màn kiệu lên, Chu Vô Tâm đã sớm không có hình tượng mà ngủ thiếp đi.

Liên bất đắc dĩ xoa xoa huyệt thái dương, nhẹ nhàng vỗ vỗ má nàng, gọi nàng tỉnh dậy.

“A a a, ta đang ở đâu đây?” Đột nhiên bị gọi tỉnh, trong thời gian ngắn Chu Vô Tâm còn chưa tỉnh táo hẳn, mê mang hô một câu.

Bàn tay thon dài của Liên vươn ra: “Xuống kiệu.”

Trên gương mặt tuấn mỹ như thần của Liên lộ ra một nụ cười rực rỡ, nụ cười như vậy, giống như khiến cả vườn xuân sắc đều trở nên ấm áp. Nghiêng nước nghiêng thành.

Và khi đối diện với người có nụ cười này, những lời muốn nói ra khỏi miệng lại không cách nào nói ra được.

Vốn Ninh Liên muốn cho nàng thời gian suy nghĩ, nhưng đêm qua Bắc Vọng đến đã đánh gãy kế hoạch của hắn.

Hắn thừa nhận hắn đang lo sợ, sợ nàng sẽ đột nhiên nhớ lại chuyện quá khứ, sợ nàng sẽ trở về bên cạnh Bắc Vọng, hắn sợ hắn sẽ mất nàng, vì thế, so với đêm dài lắm mộng, hắn không thể không nhanh chóng thành thân với nàng như vậy, dù không động phòng cũng được, chỉ cần nàng có thể trở thành người của hắn, chỉ ít hắn có thể an tâm hơn một chút.

Tất nhiên Chu Vô Tâm không biết hắn đang nghĩ cái gì, hắn đối xử với nàng rất tốt, e rằng trên đời này sẽ không ai đối tốt với nàng hơn hắn. Những gì hắn trả giá vì nàng, nàng không phải không cảm động, bất cứ nữ nhân nào cũng sẽ không từ chối được sự che chở tri kỷ như vậy. Nàng cảm kích hắn, nhưng, sau khi biết thân phận hắn, nàng rất do dự, hắn là Hoàng đế, không phải người bình thường.

Còn nàng, là một người bình thường.

Phàm là những cuộc hôn nhân mang tính giai cấp đặc biệt rõ ràng, thì đều không dễ dàng hạnh phúc.

Thứ Chu Vô Tâm vẫn muốn là một cuộc sống bình bình đạm đạm, cho dù không đại phú đại quý, chỉ cần áo cơm không lo thì nàng đã rất vui vẻ rồi. Nhân sinh hoàn mỹ gì đó, chỉ xuất hiện trên TV thôi.

Hơn nữa đối với nàng mà nói, Hoàng đế là một sự vọng tưởng rất xa xôi.

Lúc ở hiện đại xem phim rất nhiều, phim về cung đình cũng không ít, xem như Liên chỉ yêu một mình nàng thì thân là một Đế vương, trước sau gì hắn cũng muốn tam thê tứ thiếp. Hậu cung không chỉ đơn giản là nơi sinh con nối dòng cho hoàng đế mà còn để cân bằng thế lực trong triều đình, chỉ cần còn là Hoàng đế, Liên vĩnh viễn không thể né tránh âm mưu, tranh giành.

Chu Vô Tâm không muốn một cuộc sống như thế, nhưng, vào lúc này, nàng lại không đành lòng từ chối nọ cười ấy.

Chỉ vì dưới nụ cười đẹp đẽ này là một câu: Cuối cùng ta cũng có thể cưới được nàng... Một câu nói bình thường như vậy lại thỏa mãn như vậy...

“Bệ hạ, có người xông vào Khâm An Điện.” Đúng lúc Chu Vô Tâm vừa đưa tay đặt vào lòng bàn tay Ninh Liên, một tên thị vệ vội vàng quỳ xuống báo tin.

Chu Vô Tâm cảm nhận được tay Ninh Liên bỗng chốc xiết chặt. Hắn xoay người nói với những người chờ sau lưng: “Chặn lại.”

“Nhưng hử bảo hôm nay không gặp được người là không thể.” Thị vệ do dự.

“Đuổi đi.”

Thị vệ lui xuống, nhưng người này vừa đi, người khác lại tới: “Bẩm bệ hạ, Lục hoàng tử không chế quận chúa Ninh An muốn người lập tức xuất hiện.”

Ánh mắt Ninh Liên lạnh lùng lướt qua thị vệ, xong mới thả tay Chu Vô Tâm ra, nói với nàng: “Nàng ở đây chờ ta, ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Nói xong, mang theo thị vệ nhanh chóng rời đi.

Trong lúc tâm hôn, tâm lang bỏ mặc tâm nương, khó tránh sẽ khiến mọi người không hiểu ra sao.

Tuy nói Liên để nàng vào trong chờ đợi nhưng có lẽ nàng rất tò mò là ai lại dám xông vào cung nên đã lặng lẽ theo sau bọn họ. Mà đến khi nhìn thấy người dưới thành lâu, nàng suýt chút nữa đã ngã từ trên cao xuống dưới.

“OMG, sao tên Bắc Vọng điên khùng kia lại xông vào cung rồi.” Chu Vô Tâm hơi rụt người lại, thân thể căng thẳng nói thầm.

Hôm qua vất vả lắm mới chạy thoát sao hôm nay lại tới làm gì nữa!

Bắc Vọng cầm kiếm kề trên cổ Ninh An, ngẩng đầu hô to: “Chu Vô Tâm, nếu hôm nay nàng dám gả cho hử, ta nhất định sẽ bóp chết nàng.”

Rất rõ ràng, Bắc Vọng lại đến đây vì nàng.

Vốn Chu Vô Tâm muốn tiếp tục nấp sau điện, nhưng lúc này cũng hết cách rồi, ai bảo nàng lại kéo thêm chuyện cho Liên đây.

Nàng không thể làm gì khác hơn là xuất hiện, đi tới bên cạnh Liên, cùng hử nhìn xuống dưới.

“Ta không cho phép nàng gả cho hử!” Bắc Vọng thấy nàng xuất hiện, lạnh lùng cảnh cáo.

Mà xung quanh hử đã tụ tập rất nhiều người, ngay cả cung tiền trên dưới thành lâu cũng thủ thế chờ đợi, chỉ cần Liên ra lệnh một tiếng thì tất cả những mũi tên này đều sẽ nhắm vào một điểm.

Lúc này đã không chỉ đơn giản là lấy một địch trăm, hử lấy đầu ra sức lực để liên tục chống đỡ cấm quân trong Kinh thành, hử có thể thắng được sao?

Vì không cho nàng thành thân, hử lại làm đến mức này!

“Này, Bắc Vọng, người đi mau đi.” Chu Vô Tâm không có khả năng nhìn hử trở thành bia ngắm sống, trước khi mọi chuyện còn có thể cứu vãn, không thể không hét to với hử.

“Ta sẽ không rời khỏi đây một mình, nàng nhất định phải đi theo ta.”

“Không thể!” Lúc này, Liên vốn im lặng lại lên tiếng.

Bắc Vọng cười gằn, mái tóc đỏ trong gió bay lên, hử hung hăng đẩy Ninh An trong tay ra ngoài, một mình một người muốn phi thân nhảy lên thành lâu.

Mà những cấm quân vây quanh hử sao có thể để hử thực hiện được ý đồ, đã sớm xiết chặt vòng vây đến mức nước cũng không chảy lọt.

Phía dưới không biết rõ có bao nhiêu người, nhưng đứng trên cao, Chu Vô Tâm lại có thể nhìn rõ cảm quân như đàn kiến không ngừng xuất hiện, nhào lên, còn hần như chìm dần giữa biển người, có vẻ đặc biệt thể đơn lực bạc.

“Bác Vọng, người đi mau đi. Ta thành thân hay không không liên quan đến người!” Tuy Chu Vô Tâm không hiểu tại sao hần nhất định muốn dẫn nàng đi, nhưng nàng vẫn không hy vọng hần xảy ra chuyện gì nên chỉ có thể cố gắng khuyên nhủ hần lần nữa.

Lúc này Bắc Vọng đã không thể nghe thấy tiếng nàng được nữa. Trước đó nàng nghĩ không sai, hần có thể lấy một địch trăm, nhưng nếu để hần lấy sức mạnh một người chống đỡ với vạn cảm quân trong Kinh thành thì là chuyện gần như không thể, không nói đến võ nghệ, chỉ riêng về thể lực hần đã không chịu đựng nổi rồi.

“Liên, người mau nói bọn họ đừng đánh, đừng đánh nữa.” Mắt thấy Bắc Vọng đã liên tiếp bị đâm trúng vài đao, Chu Vô Tâm chỉ có thể nhìn Liên cầu cứu.

“Nàng trở về chờ ta, chuyện ở đây đừng nhúng tay vào.” Liên đẩy bàn tay đang kéo áo mình của Chu Vô Tâm ra, lạnh lùng hạ lệnh.

Vào lúc này, hần là vị Đế vương nhất thống thiên hạ, chính là vị Cừu gia cố chấp với tình cảm của mình, hần sẽ không dễ dàng chấp tay nhường Chu Vô Tâm cho người khác, cho nên hôm nay hần không thể chiều theo ý kiến của nàng.

Tuy vậy, Chu Vô Tâm đâu thể trở về khi mọi chuyện chưa giải quyết như thế. Bắc Vọng đến đây vì nàng, nếu hần thật sự xảy ra chuyện gì thì lương tâm nàng cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Biết nàng ở lại chỉ ảnh hưởng đến mình. Liên phát tay một cái, mấy thị vệ phía sau tập tức theo lệnh muốn đưa Chu Vô Tâm đi.

“Liên, ta không đi, ta không đi...” Chu Vô Tâm ra sức phản kháng, lúc này đã là lúc nào mà nàng còn có thể đi được.

Chúng thị vệ mới mặc kệ nàng ồn ào cái gì, cứng rắn lời nàng xuống.

Lúc đến chỗ rẽ, bởi vì Chu Vô Tâm phản kháng quá mức, khiến bọn họ thả lỏng tay tạo thành cơ hội cho nàng chạy trốn. Mắt thấy bọn họ lại muốn đến gần bắt mình, Chu Vô Tâm nhanh trí, trực tiếp bò lên bờ thành: “Các người đừng lại đây, nếu không ta sẽ nhảy xuống.”

Nơi này cao đến mười mấy mét, nếu thật sự nhảy xuống vậy...

Chúng thị vệ bị nàng dọa, sợ hãi lui về sau mấy bước, không dám tiến lên nữa.

Cũng may nàng không có bệnh sợ độ cao, nếu không lúc này cũng bị hù chết rồi. Không còn cách nào khác, nàng chỉ đành cẩn thận dò từng bước về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143

Edit: Thủy Lưu Ly

Nhưng khi trong tầm mắt của nàng xuất hiện bóng dáng của Bắc Vọng lần nữa, nàng đã bị dọa đến mức hét ầm lên.

Chỉ thấy mấy thanh trường mâu đâm vào thân thể hần bị người đồng thời rút ra. Bắc Vọng miệng phun máu tươi, ngã người xuống đất nhưng vẫn gắng gượng thân thể muốn di chuyển, cho dù là bò hần vẫn muốn trèo lên tường thành. Những nơi hần đi qua đều kéo dài thành một đường máu, nhìn thấy mà ghê mình.

Chu Vô Tâm bị cảnh tượng này chấn động, sững sờ tại chỗ.

Rốt cuộc tình cảm của hần sâu đậm bao nhiêu mới khiến hần chấp nhất làm đến mức này! Dù chết cũng nhất định phải dẫn nàng đi!

Mà lúc Liên quay đầu, vô tình nhìn thấy Chu Vô Tâm đứng trên tường thành nhìn xuống, hần sợ hãi quát lớn: “Nàng xuống đây cho ta!”

Vốn Chu Vô Tâm đứng rất vững, lại bị tiếng hét đột ngột của Liên dọa, nàng mất trọng tâm, dưới chân vừa trượt, cả người lập tức rơi xuống.

Trong nháy mắt, sắc mặt Liên bị dọa trắng bệch, hần gấp gấp bay xuống, một tay bắt được tay nàng, một tay lại dùng kiếm đâm vào tường thành muốn giảm tốc độ rơi xuống của hai người.

Cũng không biết là ý trời hay vì kinh hãi quá độ, trong khoảnh khắc khi hai người trượt xuống, tất cả những ký ức Chu Vô Tâm đánh mất đã nối đuôi nhau lướt qua đầu nàng, chớp và thành trí nhớ đầy đủ.

Rốt cuộc Chu Vô Tâm cũng nhớ ra, nhớ ra tất cả mọi chuyện.

Thì ra, nàng thật sự là Chu Vô Tâm đã chết kia.

Nàng chính là cái người Chu Vô Tâm phong lưu mà người người lưu truyền.

Lúc này, nàng lại xuyên không lần nữa!

Mà những mộng cảnh khi nàng xuyên về hiện đại không phải là một giấc mộng, tất cả đều thuộc về trí nhớ của nàng.

Đột nhiên khôi phục ký ức, khiến Chu Vô Tâm càng không biết phải làm thế nào.

Những chuyện liên quan với Liên, những chuyện liên quan đến Bắc Vọng, tất cả đều xuất hiện trước mặt nàng một cách rất rõ ràng.

Liên thấy nàng hạ mắt, cũng không biết nàng đã nhớ ra tất cả, trong lòng đau đớn từng trận: “Thì ra dù quên tất cả nhưng trước sau nàng vẫn không muốn ở bên cạnh ta. Nàng đi đi...” Liên hốt hoảng thả nàng an toàn xuống đất, kiên quyết xoay người: “Từ nay về sau nàng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Trầm nữa...”

Chu Vô Tâm bỗng nhiên ngẩn đầu, trong khoảnh khắc đó, nàng dường như nhìn thấy bóng lưng của Dạ và Liên xếp chồng nhau, tương tự đến xót xa.

Ký ức cũ mới trùng hợp khiến tâm tư nàng hỗn loạn, rốt cuộc, nàng vẫn phụ lòng rất nhiều người.

Chu Vô Tâm nhìn Liên thật sâu, thì thầm nói: “Liên, xin lỗi, đời này là ta nợ ngươi, kiếp sau, ta sẽ trả lại cho ngươi.”

Nói xong, nàng vội vàng xoay người chạy lại chỗ Bắc Vọng.

Chúng thị vệ thấy Liên ra lệnh, đều dón dập tránh đường cho nàng.

Chu Vô Tâm mặc giá y của tân nương, chạy đến bên cạnh Bắc Vọng bị máu tươi nhuộm đỏ toàn thân, ngồi xổm xuống. Ninh Liên đứng trên lầu cao nhìn bọn họ, chớp mắt cảm thấy bộ quần áo tân lang trên người mình lại đáng châm chọc vô cùng.

Hắn cho rằng chỉ cần hắn cố gắng, trả giá, cho rằng chỉ cần hắn dành thời gian, nàng sẽ trở lại bên cạnh hắn.

Nhưng không ngờ, khi quay đầu nhìn lại, tất cả đều là công dã tràng.

Từ đầu đến cuối nàng đều không yêu hắn.

Còn tình yêu của hắn, đối với nàng, tất cả, đều thành sự trả giá dư thừa...

“Bắc Vọng, Bắc Vọng, ngươi có nghe thấy ta nói gì không? Có thể nghe được không?” Chu Vô Tâm vỗ vỗ mặt Bắc Vọng, cố gắng gọi hắn tỉnh lại.

Hai mắt Bắc Vọng khép chặt, nhưng một tay hắn vẫn vươn lên, nắm lấy tay nàng, xiết lại, căng thẳng, lo âu, bất an, giống như muốn bóp nát nàng vậy.

“Bắc Vọng, chúng ta đi thôi.” Chu Vô Tâm thấy hắn tỉnh lại, bận bịu đỡ hắn đứng dậy, từ từ rời khỏi đây.

Trước khi đi, nàng liếc nhìn Liên lần cuối: “Xin lỗi...”

Chu Vô Tâm thu hồi ánh mắt, nhìn người bị thương bên cạnh: “Bắc Vọng, vì sao ngươi không cho ta lập gia đình?”

Cánh tay vòng qua vai nàng của Bắc Vọng hơi xiết chặt lại, tựa hẳn lên người nàng: “Bởi vì nàng là nữ nhân ta nhìn trúng, cả đời này nàng đừng mơ có thể thoát khỏi tay ta, trừ khi ta chết...”

Khâm An Điện ồn ào huyên náo nay lại rơi vào vắng lặng, tất cả mọi người đều lẳng lặng nhìn hai người từng bước từng bước rời đi.

Thậm chí bao gồm người đứng ở một góc trên thành lầu kia.

Ninh Thuần nghiêng người dựa vào tường thành, gió lạnh thổi qua, lay động vạt áo trắng thuần của hắn, giống như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể theo gió mà đi.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc hắn đều ở đây nhưng không hề ra ngoài. Nhìn thanh kiếm trong tay phát ra tiếng ngâm khê sắc bén, qua một lúc lâu, trên gương mặt vốn không hề có chút cảm xúc nào của hắn rốt cuộc cũng tràn ra một nụ cười cay đắng...

Sau khi rời khỏi hoàng cung, dưới sự yêu cầu của Bắc Vọng, xe ngựa không ngừng không nghỉ chạy đến một quốc gia khác—— Bắc Đường.

Năm đó nơi này bị Ninh Triều xâm chiếm, sau đó Bắc Đường đã bị đổi tên thành Đường Châu, nhưng dân chúng ở đây có phần lớn là cư dân cổ quốc, vì thế có rất nhiều người vẫn quen gọi nơi này là Bắc Đường.

Mà khi theo Bắc Vọng đến chỗ này, Chu Vô Tâm mới biết, thì ra, Bắc Vọng là hoàng tử duy nhất còn sống của hoàng tộc Bắc Đường! Bắc Vọng Bắc Vọng, Bắc Đường chính là quê hương của hần!

Không những thế, năm đó, phương trượng còn chính là Dương tướng quân của Bắc Đường, và lý do ông ta giúp đỡ Bắc Vọng, chủ yếu là vì ông ta muốn phục quốc.

Phương trượng nói, năm đó sở dĩ mẫu phi của Bắc Vọng hạ độc hần là vì muốn có một ngày, bọn họ có thể dựa vào loại độc này là tìm được tằm tích của hoàng tử. Đây là ước định của bọn họ. Thực Hân Tán là độc được do Bắc Đường nghiên cứu chế tạo, năm đó sau khi mẫu phi hần mất tích, vì phương trượng không tìm được bà nên không thể làm gì khác là mai danh ân tích trốn trong chùa.

Có điều phương trượng không ngờ mẫu phi hần mất sớm như thế, mà phương thuốc phối thuốc giải thứ nhất cũng theo cái chết của bà mà biến mất, cũng may bọn họ vẫn còn giữ một phương thuốc phối chế khác. Phương trượng còn nói, nếu không gặp Chu Vô Tâm có lẽ đời này ông sẽ không tìm được Bắc Vọng, mà nguyện vọng phục quốc của ông cũng không thể thực hiện được.

“Ta đã sớm hoài nghi rốt cuộc ông có phải hòa thượng không mà, xem đi, vẫn bị ta đoán đúng.” Sau khi nghe phương trượng nói xong, Chu Vô Tâm lập tức đùa giỡn ông.

Phục quốc là một vấn đề nghiêm trọng thế nào, nhưng vừa qua miệng Chu Vô Tâm đã trở nên ung dung, nhẹ nhàng không ít.

Trong khi đó, cũng không biết Lục đại phu bị giật cái gì gân, từ sau khi quen biết với phương trượng, hai người này không còn tách ra nữa. Lúc không có việc gì, Lục đại phu đều đến tìm phương trượng bàn luận y thuật, với lại nhờ phương trượng sống trong chùa nhiều năm, tâm tính cũng được mài dũa không ít nếu không có lẽ hai người hai đã đánh đến mức không biết trời trăng mây gió gì nữa rồi.

...

Nhờ sự tỉ mỉ chăm sóc của Lục đại phu và phương trượng nên thân thể của Bắc Vọng đã từ từ khôi phục lại.

Mà từ sau lần cướp tân nương ấy, tình cảm của Bắc Vọng và Chu Vô Tâm cũng dần dần ấm lên. Bắc Vọng cố chấp với tình cảm khiến người khác phải thay đổi sắc mặt, còn Chu Vô Tâm, nếu ban đầu là thương hại, cảm thông cho hần thì càng về sau càng quan tâm, chú ý hần, cuối cùng, không biết từ lúc nào, trong lòng nàng đã chứa đầy hình bóng hần. Trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt như thế, rốt cuộc Bắc Vọng cũng tìm được tình cảm thuộc về mình.

Tuy rằng đôi lúc Bắc Vọng vẫn thô bạo như cũ nhưng may mắn hiện tại hần đã không tà ác nữa, tốt xấu gì, đối với nàng hần cũng đồng ý lắng nghe. Nếu không có lẽ Chu Vô Tâm lại muốn rời nhà trốn đi vài lần quá. Ai bảo tính cách Bắc đại gia hay đối tới đối lui như thế chứ!

“Bắc đại gia, đi, thời tiết hôm nay rất tốt, hai ta đi dạo phố đi.” Sau khi com nước xong, Chu Vô Tâm bắt đầu lôi Bắc Vọng ra ngoài chạy loạn.

Bắc Vọng thấy vậy cũng mặc nàng lôi đi, chẳng qua ý cười dịu dàng trên môi vẫn luôn duy trì không đổi.

Đối với người xuất chúng mà nói, mặc kệ đi tới chỗ nào đều nhanh chóng hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Từ khi Bắc Vọng đến Bắc Đường vẫn luôn là đối tượng để các cô nương truy đuổi, có điều bởi vì tính cách yêu nghiệt đáng sợ của hần mà họ chỉ dám nhìn chứ không dám bước lên trêu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144

Edit: Thủy Lưu Ly

Trước giờ Bắc yêu nghiệt sẽ không chủ động đi trêu chọc mấy chuyện thiêu thân về nữ nhân gì đó, cho nên, bản tính bá đạo của hần cũng không cho phép người khác phất trêu chọc Chu Vô Tâm, càng không cho phép ánh mắt Chu Vô Tâm chạy loạn trên người nam nhân để nhìn khác, thậm chí độc chiếm đến mức chỉ cho người khác nhìn, không thể đụng vào, đó là còn chưa nói có lúc đến xem hần cũng không cho xem nữa ấy.

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào, hần đều muốn cho tất cả mọi người biết Chu Vô Tâm là của hần, mà cái trình độ tích cực khoe khoang này thật sự khiến người ta rất tan vỡ.

Nếu không Bắc đại gia mà không vui lại làm thịt vài người thì thật bị kịch.

Cũng vì thế mà mỗi lần ra ngoài, nữ nhân nhìn Bắc Vọng càng ngày càng nhiều mà nam nhân nhìn Chu Vô Tâm lại không có một ai. Muốn nói phản kháng nàng cũng phản kháng qua, đáng tiếc, khi nàng vừa nói một câu: Chàng đừng khoe khoang ân ái của chúng ta trước mặt người ngoài nữa, thì đã bị Bắc yêu nghiệt ôm chặt, suýt chút nữa đã ghim nàng chết tươi. Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể bỏ cuộc, mặc hần muốn làm gì thì làm, muốn kiểu gì thì kiểu ấy, không khí giữa hai người vì thế mà đặc biệt hài hòa.

“Bắc Vọng, chàng nhìn nơi này xem, bách tính đều an cư lạc nghiệp, Liên đã thống trị quốc gia này rất ngay ngắn rõ ràng, chàng thật sự muốn phục quốc

sao? Đến lúc đó không biết sẽ lại có bao nhiêu người phải trải qua gió tanh mưa máu, sinh linh đồ thán nữa.” Chu Vô Tâm nắm tay Bắc Vọng dặt vào một ngỗ hém, từ từ nói.

Mấy ngày nay, mỗi ngày phương trượng đều tìm Bắc Vọng để thương lượng chuyện phục quốc, nàng nhìn ở trong mắt, để trong lòng. Sau khi suy nghĩ mấy ngày, vẫn chọn lúc tâm tình Bắc Vọng tương đối tốt đẹp mà mở miệng.

Mà Bắc Vọng nghe thấy nàng nói như vậy, lại rất vô vị nhún nhún vai: “Nàng không muốn ta làm như vậy hửm? Vậy ta không tham dự chuyện này nữa.” Bất kỳ nam nhân nào đều chảy trong mình dòng máu đã tâm muốn thâm tóm quyền lực. Bắc Vọng bị Ninh đế nhốt trong cung nhiều năm, nếu nói hẳn thật sự không có chút hứng thú nào với đế vị là không hẳn, nếu không ban đầu hẳn đã chẳng đồng ý đề nghị phục quốc của phương trượng, cũng sẽ không trở lại Bắc Đường.

Tuy rằng hẳn không có bao nhiêu tình cảm với Bắc Đường, tuy rằng Ninh đế đã chết rồi, thế nhưng, chỉ cần có một cơ hội thì thử xem một chút cũng không phải không thể, như vậy, hẳn càng có thể cho Chu Vô Tâm một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chỉ có điều, Đế vị cái gì, đem ra so sánh với Chu Vô Tâm thì tất nhiên nàng quan trọng hơn nhiều, cho nên chỉ cần Chu Vô Tâm thật sự không hy vọng hẳn làm thế, hẳn sẽ không chút do dự mà từ chối.

Chu Vô Tâm nghe hẳn trả lời, sợ hết hồn: “Đừng nha, loại đại sự này ta không dám tự tiện quyết định thay chàng. Nếu chàng vì ta mà làm chuyện khiến mình hối hận thì tháng ngày sau này của chúng ta cũng không vui vẻ. Ta chỉ muốn nói ra ý nghĩ của mình mà thôi. Với lại nếu chàng quyết định không phục quốc thì chắc phương trượng lại uống phí công sức từ trước đến giờ rồi. Còn nếu chàng muốn phục quốc, lại ảnh hưởng đến rất nhiều bách tính... Cho nên chuyện này chàng phải suy nghĩ thật kỹ, thật kỹ nhé...” “Dừng một chút: “Hơn nữa, việc này còn rất nguy hiểm, lúc chàng tham dự vào phải suy nghĩ đến tương lai của chúng ta một chút.”

Bắc Vọng vì câu nói sau cùng của nàng mà cười rộ lên, nhướn mày nhìn nàng: “Tại sao? Sợ ta không nuôi nổi nàng?”

Chu Vô Tâm lấy tay nện hẳn: “Chàng đừng đắn một chút cho ta, ta đang nói chuyện quốc gia đại sự với chàng đấy.”

Bắc Vọng dừng lại, bàn tay không nhanh không chậm sửa lại tóc mai cho nàng, muốn nói gì lại bị Lục đại phu xuyên qua đám người, lo lắng chạy tới tìm. Vừa thấy hai người, ông đã thở không ra hơi nói gấp: “Ai nha, cuối cùng cũng tìm được hai người các người. Mau trở về đi, trong nhà có chuyện!”

Hai người thấy ông sốt ruột như thế, cho rằng đã xảy ra chuyện lớn gì, cũng không tiếp tục đi dạo nữa mà nhanh chân theo Lục đại phu về phủ.

Ai biết, khi mới vừa đến nơi, Chu Vô Tâm đã bị đám người đông đúc trước mặt làm choáng váng.

Nếu không phải Bắc Vọng nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng đứng vững thì có lẽ nàng đã ngã xấp xuống rồi.

“Lục đại phu, không biết đám người kia tập hợp đến đây làm gì? Bình thường ta rất biết điều, đâu có trêu chọc người nào đâu.” Chu Vô Tâm run rẩy hỏi nhỏ.

Bắc Vọng liếc xéo nàng một chút, tỏ vẻ nàng thật không có tiền đồ, nhưng tay vẫn theo bản năng mà nắm tay nàng thật chặt, kéo nàng ra sau mình, bảo vệ kín kẽ.

Lúc này, phương trượng từ trong đám người đi ra, cười ha ha lại gần hai người: “Rốt cuộc các người cũng trở về rồi.”

“Phương trượng, những người này là?” Chu Vô Tâm nghi ngờ hỏi.

Phương trượng nhìn xung quanh, lại cười cực kỳ sung sướng: “Bọn họ là thù hạ trước đây của ta. mấy ngày nay đã được ta triệu tập lại, đây chỉ là một phần binh lực của Bắc Đường năm đó mà thôi.”

“Ai nha má ơi, thật nhiều người.”

“Đây cũng không tính là nhiều.” Phương trượng lắc đầu một cái, có chút thất vọng.

Phương trượng bỗng dừng nghĩ tới điều gì: “Đúng rồi, còn có một người cũng tới. Ta giới thiệu cho các người một chút.”

Phương trượng quay đầu ra hiệu cho người sau lưng, một nữ tử xinh đẹp, yêu kiều cũng từ từ lại gần.

Phương trượng chỉ chỉ nữ tử mới xuất hiện, nói với Bắc Vọng: “Đây là Bắc Yên, là biểu muội ruột của người.”

What?

Sao vừa mới ra ngoài một lát mà Bắc Vọng lại nhiều thêm một cô muội muội rồi.

Trông mặt Chu Vô Tâm chuyển một vòng trên người Bắc Yên.

Bắc Yên vừa nhìn đã biết là một vị cô nương được gia giáo tốt, vừa có tri thức, lại hiểu lễ nghĩa.

Lúc Bắc Yên ngẩng đầu nhìn thấy Bắc Vọng có hơi sững sờ bởi không ngờ Bắc Vọng lại anh tuấn như thế, khuôn mặt trắng nõn nhất thời không nhìn

được mà đỏ lên.

“Ôi, vị cô nương này thật xinh đẹp.” Chu Vô Tâm chưa bao giờ nhìn thấy nữ tử nào xinh đẹp như thế. Da như mỡ đông, quyến rũ động lòng người, mặc kệ từ góc độ nào nhìn sang cũng đẹp để không góc chết. Chu Vô Tâm kích động lắc lắc tay Bắc Vọng, nói thầm với hắn: “Sao di truyền của nhà chàng lại tốt như vậy. Tất cả đều là nam tuấn nữ mỹ. Thật khiến người khác ghen tỵ muốn chết.”

Bắc Vọng vừa nghe nàng khen ngợi người khác đã tỏ vẻ không vui, bàn tay đang nắm tay nàng cũng buông ra, đẩy nàng qua bên cạnh, ghét bỏ: “Cút xa một chút.”

Chu Vô Tâm lão đảo suýt té ngã: “Chàng hung cái gì chứ.” Nàng cũng đâu ngắm nam nhân, chỉ nhìn nữ nhân mà hắn cũng ghen, đúng là có bệnh mà.

Bắc Yên kinh ngạc nhìn tính tình đột nhiên thay đổi của Bắc Vọng, không ngờ tính cách hắn lại khó đoán như thế, nhưng mà, không biết tại sao, chàng ấy càng tức giận lại càng thêm mê người. Trong tà khí mang chút xấu xa, rất trẻ chọc trái tim thiếu nữ của nàng.

Bắc Vọng lạnh lùng đánh giá nữ tử đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, mãi đến khi nàng ta sợ hãi mới thu hồi tầm mắt, nói với mọi người: “Ta mệt mỏi.”

Nói xong, lời Chu Vô Tâm nhanh chóng rời hiện trường.

Vừa về tới phòng hắn đã thả tay nàng ra rồi nằm ngay trên giường muốn nhắm mắt lại đi ngủ.

Chu Vô Tâm suy nghĩ một chút, ngồi xuống giường chọt chọt Bắc Vọng: “Bác đại gia, chàng thích loại nữ nhân như thế nào?”

Bắc Vọng trở mình: “Hỏi cái này để làm gì?”

“Ta tò mò mà, chỉ hỏi một chút thôi.”

Bắc Vọng nhìn hai mắt sáng ngời của Chu Vô Tâm, đột nhiên quyết định trẻ chọc nàng một phen. Hắn dứt khoát ngồi dậy, hơi suy nghĩ rồi mới nghiêm túc đáp: “Bổn đại gia thích nữ tử có thân hình lồi lõm, có hứng thú với mỹ nữ, tốt nhất là kiểu mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, như vậy mới xứng đáng với bổn đại gia.”

“Hả.” Những nữ tử khi yêu đều vô cùng miễn cảm, cho nên, khi nghe hắn nói như vậy, trong lòng Chu Vô Tâm lập tức cảm thấy thật lạnh, thật lạnh, vô cùng khó chịu.

Phát hiện hai mắt nàng âm trầm xuống, Bắc Vọng ôm lấy bờ vai nàng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Chu Vô Tâm đẩy hắn ra, cách xa hắn mấy mét, dùng giọng điệu quen thuộc của chính hắn đáp lại: “Cút xa một chút.”

“Nàng muốn chết có phải không?”

“Thật ra chàng vốn không thích ta đúng không?”

Bắc Vọng sầm mặt, không ngờ nàng sẽ có phản ứng này. Bình thường khi ghen tuông không phải nữ nhân đều lời nam nhân ra mà làm nũng sao? Tại sao nàng không đi theo con đường bình thường của những người đó vậy!

Chu Vô Tâm thấy hắn không nói lời nào, tiếp tục nói: “Ta, một không lồi lõm, hai không xinh đẹp bằng Bắc Yên, ba lại đã mang không khuê tú, yêu kiều như nàng. Ta không xứng với chàng, nếu chàng thật sự không thích ta thì cứ nói sớm cho ta biết, miễn cho cuối cùng chỉ còn mình ta đau lòng.”

(Ly: những chương về sau sẽ cảm tưởng tình cảm của hai đứa nó ấu trĩ như hai đứa học sinh tập tành yêu nhau ấy =. =!!! nói chung là giống hai đứa con nít yêu nhau =)))

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145

Edit: Thủy Lưu Ly

Bắc Vọng bị nàng nói tới buồn bực mắt tập trung: “Nói hươu nói vượn.”

“Còn không thừa nhận? Chàng vừa thấy mỹ nữ đã không bình tĩnh nổi. Vừa rồi, lúc gặp vị cô nương tên Bắc Yên kia cũng vậy, vừa gặp đã thâm tình nhìn kỹ đối phương! Chàng muốn quay về phòng nghỉ ngơi nhất định là vì để mình tỉnh táo lại, nếu không phải còn có ta ở đây, có khi chàng đã muốn phát triển với nàng ta rồi!”

Rốt cuộc Bắc Vọng cũng không nhịn được tức giận, rống lên: “Nàng coi ta là loại người gì?”

“Nam nhân.”

Bắc Vọng bị hai chữ này của nàng làm dở khóc dở cười, lửa giận vừa bùng lên đã bị dập tắt. Hắn thở dài một tiếng: “Aiz, heo ngốc còn có người giết, còn người ngốc thì hết cách.”

“Hừm, chàng lại nói ta ngốc? Lão nương thích chàng mới là ngốc ấy!” Chu Vô Tâm cũng bị hắn chọc tức muốn chết rồi, hắn đúng là chỉ biết chọc tức nàng thôi.

Bắc Vọng cứ nghĩ nàng sẽ tức giận đến mức lật bàn lại không ngờ nàng không đi theo con đường bình thường như hắn đoán, mà vừa nói xong đã nhảy vọt lên giường đè lên người hắn, hai tay còn hung hăng nheo mắt, vò tóc hắn: “Ta muốn móc mắt chàng ra để xem chàng lấy gì nhìn nữ nhân khác!”

Bắc Vọng đè lại đôi tay đang làm loạn của nàng, lật người đè nàng xuống giường, ghé mặt sát vào tai nàng: “Câu này ta chỉ nói với nàng một lần thôi, nàng nghe kỹ cho ta.”

Chu Vô Tâm bị Bắc Vọng ép khó chịu, giấy mấy lần cũng không thoát mới buông tha mà hỏi hắn: “Là câu gì?”

Bắc Vọng nhìn thẳng vào mắt nàng, nói rõ từng chữ từng câu: “Cả đời Bắc đại gia ta chỉ yêu một người là nàng.”

Mặt Chu Vô Tâm lập tức đỏ bừng, Bắc đại gia thâm tình bày tỏ, đúng là so với bất kỳ câu nói nào cũng có tác dụng hơn. Chỉ một câu đã khiến Chu Vô Tâm bình tĩnh lại.

“Còn một câu nữa...” Bắc Vọng hơi suy nghĩ rồi bỏ sung.

Chu Vô Tâm ngượng ngùng nhìn hắn: “Là câu gì?”

“Nếu nàng dám yêu nam nhân nào ngoài ta thì hai người đều chờ chết đi!”

Chàng có thể đừng phá hoại bầu không khí như vậy không hà!!

Chu Vô Tâm và Bắc Vọng đóng cửa cài nhau, mãi đến khi đến giờ cơm tối, Lục đại phu đến gọi, hai người mới chịu ra khỏi phòng.

Có điều khi nhìn một phòng đầy người xa lạ, Chu Vô Tâm vẫn hơi ngẩn ngơ, có chút không biết nên ngồi đâu mới tốt. Những người này đều vì Bắc Vọng mà đến đây, hiển nhiên nên ngồi cùng chỗ mới tiện trò chuyện.

Bắc Vọng tất nhiên sẽ ngồi ở vị trí chủ tọa, Chu Vô Tâm thì lại theo những người khác bị sắp xếp ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh bọn họ.

Bắc Vọng thấy Chu Vô Tâm không ngồi gần mình, cau mày trầm giọng gọi nàng: “Lại đây! Ngồi bên cạnh ta.”

Một câu này của Bắc Vọng cũng không lớn nhưng đủ khiến không gian vốn âm ỉ yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn lên người Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm lúng túng, nhưng hết cách chỉ có thể ngoan ngoãn lại chỗ hắn ngồi xuống. Nàng không thể bỏ qua mặt mũi của hắn, nếu không, tối nay nàng chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Chu Vô Tâm ngồi xuống rõ ràng đã nói cho những người ở đây biết quan hệ giữa hai người. Mấy người phương trượng thì đã quen dần với phương thức tú ân ái của Bắc Vọng cho nên hoàn toàn không thấy chỗ nào không bình thường mà vô cùng bình tĩnh tập trung ăn uống. Nếu ngày nào đó hắn không khoe khoang thì mới khiến người ta kỳ quái đấy.

Còn những người mới đến lại bị tình huống này làm ngây người, bọn họ đều không ngờ Bắc Vọng cũng là một người tỉ mỉ như thế.

Nhưng chuyện càng khiến người ta tan vỡ còn ở phía sau.

Sau khi khai tiệc, Bắc Vọng lập tức bận rộn kéo cá nướng tới trước mặt mình, cẩn thận gỡ hết xương cá ra, xong mới gấp vào bát Chu Vô Tâm, còn bộ dạng an tâm thoải mái hưởng thụ của Chu Vô Tâm càng khiến những người kia trợn mắt há hốc mồm.

Ai có thể ngờ Bắc đại gia nổi danh khát máu vô tình sẽ vì một nữ nhân mà ôn nhu, cẩn thận chăm sóc đến mức này!

Một bên chỉ cúi đầu ăn, mà một bên chỉ để ý gỡ xương cho người kia ăn.

Bắc Yên nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, trong lòng trào dâng một loại tình cảm khác lạ.

“Ai bảo nàng ăn nhanh như vậy! Ta gỡ nhanh cũng không kịp cho nàng ăn!” Rốt cuộc, Bắc đại gia cũng bùng nổ, không hề kiên trì nữa mà rống nàng một tiếng: “Nàng ăn chậm lại cho ta.”

Mọi người xung quanh lại được dịp trợn mắt.

Cảnh đẹp vừa duy trì không bao lâu đã bị một câu này của hấn phá hủy, may mắn từ lâu Chu Vô Tâm đã sớm quen thuộc tính tình này của hấn, cũng đoán được hấn không duy trì được lâu, cho nên sau khi nghe vậy, nàng vô cùng bình tĩnh mà nhìn lướt qua mọi người, giống như đang nói: Đừng tò mò, tính chàng ấy như thế đấy, quen là tốt rồi, quen là tốt rồi.

Chu Vô Tâm đuổi chiếc đĩa gấp số cá còn lại từ trong bát hấn vào bát mình: “Ta tự mình làm, chàng cũng ăn đi.”

Bắc Vọng khoe khoang một lúc cũng mệt mỏi, chậm rãi bắt đầu ăn.

Chẳng qua trong sự chú ý của mọi người tốc độ ăn uống của Chu Vô Tâm vẫn nhanh như cũ. Ăn một bữa cơm mà còn chú ý lễ tiết thì ai mà chịu nổi!

“Ta ăn no rồi, ta đi xuống trước đây.” Chu Vô Tâm buông đĩa, dùng môi, không tiếng động nói với Bắc Vọng.

Bắc Vọng liếc mắt nhìn trong bát nàng, lạnh lùng nói: “Nàng lau miệng sạch sẽ đi.”

Chu Vô Tâm không hiểu ra sao, không biết hấn muốn làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn lau miệng.

Mà sau khi nàng làm xong, Bắc Vọng lập tức nghiêng người hôn nàng.

Mọi người tiếp tục sững sờ.

Lại càng khiến mọi người chấn động hơn là Bắc Vọng còn xoay người lại, nói thêm một câu: “Hôn lại.”

Tất cả những người ngồi trên ghế hoàn toàn té xuống đất.

Hấn da mặt dày, nhưng nàng không giống hấn mà.

“Quá nhiều người, để sau được không.” Chu Vô Tâm vội đáp, đứng dậy lập tức muốn đi.

Bắc Vọng vỗ đùi xuống bàn: “Ai bảo nàng đi.”

“Híc, ta ăn xong rồi mà vẫn không được đi à?” Chu Vô Tâm ghé lại gần hấn, nhỏ giọng nói: “Đừng như vậy, ở đây có rất nhiều người, quá ảnh hưởng đến hình tượng của chàng rồi.”

Trong mắt Bắc Vọng lấp lánh ý cười tà ác: “Hôn xong lại đi.”

“Ha ha.” Đúng lúc Chu Vô Tâm bị làm khó, Bắc Yên ngồi đối diện bọn họ bỗng nhiên nở nụ cười: “Ca ca thật xấu.”

“Mắc mớ gì đến ngươi.” Bắc Vọng lạnh lùng quét nhìn nàng rồi nói, hoàn toàn không giống giọng điệu lúc nói chuyện với Chu Vô Tâm.

Bàn chân ở dưới bàn của Chu Vô Tâm đạp hấn một cái: “Lúc chàng nói chuyện đừng hung dữ như vậy.” Tốt xấu gì người ta cũng là muội muội của chàng đấy, trước mặt mọi người đừng khiến người ta quá khó xử.

Chu Vô Tâm trừng trừng hấn, hoàn toàn quên vừa rồi hai người suýt chút trở mặt chỉ vì Bắc Vọng nhìn Bắc Yên hơn mấy lần.

Chu Vô Tâm vừa định nói chuyện với Bắc Yên, thì: “Ai nha...”

Chiếc ghế dưới mông nàng đột nhiên biến mất, khiến nàng trực tiếp đặt mông ngồi bệt xuống đất.

“Nàng thật sự là heo à, sao đang yên đang lành mà đến ngồi không cũng bị ngã vậy?” Bắc Vọng hást cảm, nhìn càng cười nói.

Chàng còn dám cười? Chàng có bản lĩnh thì đừng giật ghế của lão nương!

Mất mặt, quá mất mặt! Sao nàng lại đi thích cái tên yêu nghiệt như hấn chứ!

Bắc Vọng thấy nàng trợn mắt đứng đó, đột nhiên ôm ngang nàng lên, sau đó làm như ghé tai lại gần nàng nghe nàng nói gì, rồi mới lớn tiếng nói với tất cả mọi người đang ngồi ở đây: “Nàng nói nàng té bị thương, cho nên ta đưa nàng trở về phòng trước.”

Nói xong, ôm Chu Vô Tâm nghênh ngang rời đi.

Chu Vô Tâm quả thật tức muốn nội thương. Bắc yêu nghiệt là tên lưu manh đáng giận!!!

Có điều, sau khi mang nàng trở về phòng, Bắc Vọng lại tiện tay ném nàng xuống giường, nói với nàng: “Bây giờ không có ai rồi, hôn lại đi.”

...

Từ lúc thủ hạ phương trượng đều tập hợp tới đây, mỗi ngày, người qua lại trong sân bọn họ đều đông như mắc cửi.

Bắc Vọng bị phương trượng bắt cóc đi thương lượng quốc gia đại sự, còn Chu Vô Tâm chỉ có thể tự mình tìm thú vui.

Cũng không biết có phải nàng rất có mị lực không hay người kia thật sự không có mắt, trong khoảng thời gian này luôn có một người gọi là Phó Trầm công tử không ngừng theo đuổi nàng không tha.

Dù nàng đã nói rất nhiều lần là nàng đã có người trong lòng nhưng Phó Trầm vẫn cố chấp như cũ.

“Hai người thành thân rồi sao?” Phó Trầm hỏi.

“Không có.”

“Nếu không có, vậy, ta còn rất nhiều cơ hội. Đừng ghét bỏ ta có được không?” Phó Trầm vô cùng bình tĩnh đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146

Edit: Thủy Lưu Ly

Nhưng là, hần bình tĩnh, Chu Vô Tâm không thể bình tĩnh.

Chu Vô Tâm và Phó Trầm quen biết khi vào trong quán trà nghe kể chuyện. Lúc đầu nàng cảm thấy hần là một người bạn không tồi, trò chuyện cũng hợp ý, ai ngờ sau đó hần lại theo đuổi nàng chứ.

Tha thứ chút hư vinh trong lòng nàng đi, mỗi một cô gái khi được người theo đuổi cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng. Có điều...

“Phó Trầm, hai ta không thích hợp, thật sự không thích hợp. Ngươi muốn chết nhưng ta vẫn chưa muốn chết đâu. Hai ta từ biệt ở đây đi, sau này ngươi đừng đến tìm ta, cũng đừng tặng đồ cho ta nữa. Những thứ ngươi đưa lúc nào ta cũng phải ném đi cả, nếu cứ tiếp tục như vậy ngươi sẽ hại chết ta đấy, biết không!” Chu Vô Tâm không thể không nhấn mạnh, từ chối Phó Trầm, trời ạ, nếu để Bắc Vọng biết nàng “hồng hạnh xuất tường” (ngoại tình), thì hai người coi như xong.

Nhưng không biết vị Phó Trầm này có uống nhầm thuốc lác không mà cứ kiên quyết ‘thấy chết không sờn’, hần nói: “Nếu người kia đáng sợ như thế, thì nàng dứt khoát theo ta đi, như vậy nàng sẽ không cần lo lắng sợ hãi nữa. Ta sẽ bảo vệ nàng.”

Thôi đi, đến lúc bị làm thịt cũng không biết ai sẽ bảo vệ ai đâu.

“Coi như ta van xin ngươi, có được không. Tổ tông của ta, ngươi đừng đến tìm ta nữa!” Cuối cùng sau khi Chu Vô Tâm dùng mọi cách khẩn cầu, Phó Trầm mới xem như rời đi.

Chẳng qua, hôm sau, khi tiếp tục nhìn thấy đồng hoa lan Phó Trầm đưa tới, nàng lập tức muốn khóc ròng.

“Thế nào, thích không? Những thứ này là ta đặc biệt lựa chọn cho nàng.” Phó Trầm từ sau bó hoa xuất hiện, cười hi hi nói với Chu Vô Tâm.

Chu Vô Tâm vừa thấy hần đã đập hần thẳng ra ngoài cửa: “Tổ tông à, sao ngươi lại tới nữa rồi.”

Phó Trầm vô tội nháy mắt: “Ta đến tặng hoa cho nàng mà.”

“Ta không cần, mau mau lấy đi đi, cách ta xa xa một chút.”

“Đừng như vậy mà, nàng xem hoa này đẹp cỡ bao nhiêu, thật giống nàng.”

“Khỏi nhắc công ở đây cho ta viên đạn bọc đường, đi mau đi mau.”

Phó Trầm bị Chu Vô Tâm xô đẩy, lúc này, hần lướt qua vai nàng, vô tình nhìn thấy một bóng người đỏ rực dần dần lại gần chỗ họ. Trong mắt Phó Trầm lóe ra tia nhìn không rõ, bỗng ôm chặt đầu Chu Vô Tâm, hôn một cái trên môi nàng, sau đó, tươi cười dịu dàng thả nàng ra: “Nếu nàng không muốn để hần biết vậy ta đi trước đây.”

Chu Vô Tâm bị hành động bất ngờ của hần làm sững sờ, cũng không kịp hoàn hồn đã nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến: “Hai người đang làm cái gì?”

“A, Bắc Vọng, sao chàng đột nhiên ra ngoài thế này.” Bỗng dưng thấy Bắc Vọng xuất hiện, Chu Vô Tâm nhất thời không biết phải làm sao.

Bắc Vọng liếc xéo nàng, không trả lời, Chu Vô Tâm chỉ cảm thấy trước mặt có một luồng gió thổi qua, sau đó, Bắc Vọng đã nắm cổ Phó Trầm, hung

hăng xiết chặt như muốn bẻ gãy.

Chu Vô Tâm hoảng hốt, gấp gấp nắm tay hắn lại: “Bác Vọng, mau dừng tay, mau dừng tay, sẽ chết người đấy.”

Bác Vọng không thèm nhìn nàng một chút nào, bàn tay càng thêm dùng sức. Chu Vô Tâm nhìn thấy hai mắt Phó Trầm sắp trợn trắng, gấp muốn chết: “Bác Vọng, chàng mau buông tay, mau buông tay!”

“Nàng thật sự quan tâm hắn như vậy?” Bác Vọng quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Xong, nhất định đã hiểu lắm.

“Chàng thả hắn ra trước đi, có gì thì chúng ta từ từ nói.”

Chu Vô Tâm vừa dứt lời, đã bị người đột nhiên đẩy qua một bên, sau đó, nàng nhìn thấy phượng trượng ra tay tách Bác Vọng và Phó Trầm ra.

Phó Trầm được cứu, Chu Vô Tâm vội vàng chạy đến nâng hắn dậy: “Người không sao chứ.”

(Ly: nên nói nữ chính bị ngu hay bị nhũn não đây =.=)

Phó Trầm ngồi dưới đất không ngừng ho khan, sắc mặt đã sẫm vì sợ hãi mà trắng bệch.

Chu Vô Tâm có chút tức giận: “Chàng làm gì thế, có gì không thể từ từ nói sao.”

“Ôi, không ngờ sau lưng ca ca tẩu lại làm ra loại chuyện này. Uổng công lúc bàn việc ca ca đều nhớ đến tẩu.” Bác Yên không biết từ đâu xuất hiện, đi tới trước mặt mọi người, bỗng nhiên mở miệng sắp một câu.

“Người đừng thêm phiền nữa.” Chu Vô Tâm trừng nàng ta một cái, cũng mặc kệ Phó Trầm, lo lắng chạy lại gần Bác Vọng: “Bác Vọng, chàng nghe ta giải thích.”

“Giải thích cái gì? Giải thích nàng làm sao giấu ta cùng nam nhân khác tình chàng ý thiếp?”

“Không phải. Chàng nghe ta nói...”

“Ta không muốn nghe.” Bác Vọng đẩy bàn tay đang kéo áo mình của Chu Vô Tâm ra: “Ta nghĩ có lẽ nàng đã quên những lời ta đã nói với nàng lúc trước.”

OMG, cảnh cáo của hắn sao nàng dám quên được. Đây là hiểu lầm mà. Là hiểu lầm! Ai biết sao tự dưng Phó Trầm lại đột nhiên hôn nàng chứ!

“Chàng nghe ta nói đi mà.”

“Cút xa một chút. Hiện tại ta không muốn nhìn thấy nàng.” Bác Vọng xoay người rời đi.

Chu Vô Tâm muốn đuổi theo hắn, lại bị Phó Trầm mạnh tay kéo lại: “Vô Tâm, chúng ta đi.”

Bác Vọng nghe thấy câu này của Phó Trầm, bước chân hơi dừng lại, nhưng vẫn không quay đầu mà đi thẳng vào trong.

Chu Vô Tâm thì bị Phó Trầm kéo đi một đoạn khá xa mới thả tay nàng ra.

“Phó Trầm, người hại chết ta rồi.” Chu Vô Tâm mắng hắn một câu, xoay người muốn đi về, lại bị Phó Trầm ngăn cản, hỏi nàng: “Nàng thấy nàng và hắn phù hợp sao.”

“Cái gì phù hợp hay không phù hợp?”

“Nàng và tên tóc đỏ điên khùng kia.”

“Phù hợp hay không là chuyện giữa ta và chàng, mắc mớ gì đến người. Người tránh ra.”

Phó Trầm không cho, hắn đánh không lại Bác Vọng, nhưng nếu muốn đối phó với Chu Vô Tâm thì lại dễ như ăn cháo.

Sắc mặt Phó Trầm đột nhiên thay đổi, không còn hay cười vui vẻ như ngày thường mà trở nên hung ác quất: “Chu Vô Tâm, người không có đầu óc à?”

Phó Trầm đột nhiên trở mặt dọa Chu Vô Tâm sợ hết hồn: “Người muốn nói gì?”

“Hắn là một hoàng tử muốn phục quốc. Mà người thì sao? Người chỉ là một dân chúng bình thường, người nghĩ hai người sẽ có tương lai ư?”

Chu Vô Tâm kinh hãi: “Sao người lại biết chuyện này?”

Chuyện phục quốc được tiến hành rất bí mật, tuy rằng người trong nhà có tăng thêm nhưng mọi người đều biết độ nguy hiểm nếu để lộ chuyện vì thế sẽ

không có người nào dám lấy chuyện này ra để nói lung tung. Hơn nữa lấy tính cách của Ninh Liên, nếu biết có người muốn mưu phản thì nhất định sẽ giết làm một trăm còn hơn bỏ sót một. Theo lý sẽ không có ai biết chứ, tại sao Phó Trầm cũng biết? Lễ nào bí mật bị người tiết lộ?

Nếu như thật sự bị lộ thì chẳng phải Bắc Vọng sẽ gặp nguy hiểm sao?

Phó Trầm không hề muốn trả lời câu hỏi của nàng: “Người thấy người có thể cho hần cái gì?”

Sau câu này, đến kẻ ngu cũng hiểu ra chút ít.

Sắc mặt Chu Vô Tâm trầm xuống: “Rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

“Lễ nào người còn chưa rõ?” Phó Trầm cười gằn: “Người ở bên cạnh chỉ tăng thêm gánh nặng cho hần mà thôi. Người sống vai với hần phải là người có thể trợ giúp hần chứ không phải người như người. Vì thế, ta khuyên người tốt nhất nên tự biết thân biết phận, đừng lảng vảng bên cạnh hần nữa. Với lại dù hần thật sự phục quốc thành công thì người nghĩ người có thể đảm nhận vị trí Hoàng hậu sao? Nữ nhân như người ta thấy nhiều rồi, đều là những kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ mà thôi, người...”

Chu Vô Tâm thực sự nghe không vô nữa, hần cho nàng là ai! Nàng nâng tay cắt đứt lời hần nói: “Ta cho người biết, từ xưa đến nay ta chưa từng nghĩ có làm Hoàng hậu gì hay không. Còn có, tình cảm giữa ta và hần không liên quan đến người, cho nên, mời người đừng đứng đó nói nhảm nữa. Ta hỏi lại, chuyện phục quốc, là ai nói cho người biết? Nếu người không nói thì đừng trách ta không khách khí.”

“Ha ha ha ha, ta cứ không nói đó, người có thể làm gì được ta?” Phó Trầm làm càn cười lớn, hoàn toàn không đem Chu Vô Tâm để vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Edit: Thủy Lưu Ly

Chu Vô Tâm hoàn toàn bị hần chọc giận, nhưng tiếng cười vốn không chịu dừng lại của hần, sau một giây, đột nhiên im bất...

Trong nháy mắt, một thanh kiếm sắc bén, lạnh lẽo đâm thủng cổ họng hần.

Chu Vô Tâm giật mình, lui về sau một bước.

Kiếm bị rút ra, Phó Trầm ngã xuống.

“Cảnh Lâm?” Chu Vô Tâm bất ngờ hô một tiếng: “Sao huynh lại ở đây!”

Cảnh Lâm tra kiếm vào vỏ, lạnh lùng liếc nhìn thi thể trên đất: “Hần đã biết chuyện không nên biết vì thế hần nhất định phải chết.”

“Không phải, ý ta muốn hỏi là sao huynh đột nhiên xuất hiện ở đây? Không phải huynh nên ở Điện Thương Các à?”

“Ta đã đến đây mấy ngày trước rồi, nhưng vẫn chưa xuất hiện mà thôi.” Sắc mặt Cảnh Lâm vẫn âm trầm như cũ nhưng Chu Vô Tâm vẫn mơ hồ hình thấy ý cười ẩn sâu dưới lớp mặt nạ âm u ấy.

Chu Vô Tâm có thể trò chuyện với hần giống như trước thế này, sao không khiến hần vui vẻ được!

Cảnh Lâm vượt qua thi thể Phó Trầm, lại gần Chu Vô Tâm, nói với nàng: “Những ngày qua ta vẫn phái người bảo vệ muội, trong lúc vô tình biết được người này là do Bắc Yên tìm đến. Mục đích là để muội và Bắc Vọng bất hòa, làm muội rời khỏi hần.”

“Bắc Yên? Không phải nàng ta là muội muội của Bắc Vọng sao, vì sao phải làm như vậy?”

Cảnh Lâm cười cợt, cũng không giải thích.

Rất rõ ràng, nguyên nhân để Bắc Yên làm như vậy là vì nàng ta thích Bắc Vọng, mà Bắc Vọng lại là người không dễ bị đối phó và mê hoặc, cho nên nàng ta chỉ có thể xuống tay từ chỗ Chu Vô Tâm.

Chẳng qua nàng ta vẫn đánh giá Chu Vô Tâm quá thấp.

Tuy rằng Chu Vô Tâm dễ đối phó hơn Bắc Vọng nhưng sau lưng nàng lại có rất nhiều người, bọn họ đều không cho phép bất cứ kẻ nào muốn làm hại nàng. Ai cũng không thể.

Chu Vô Tâm khó hiểu: “Vậy rốt cuộc vì sao huynh lại đến Bắc Đường?”

“Phục quốc.”

“WHAT? Huynh cũng phục quốc? Chẳng lẽ huynh cũng là hoàng tử quốc gia nào sao?”

“Ta tới để trợ giúp cho Bắc Vọng.”

“Ai nha, lúc nào thì quan hệ hai người trở nên tốt như vậy.”

Cảnh Lâm bị câu hỏi này của nàng làm nghẹn lời. Hẳn đến đây giúp đỡ Bắc Vọng tất nhiên là vì nàng.

Có điều, nếu nàng không hiểu, vậy, hẳn cũng không cần nói nhiều. Có nhiều chuyện giữ bí mật sẽ tốt hơn là nói ra.

“Đúng rồi, chỉ một mình huynh tới đây sao? Cha ta đâu?”

“Thoái ẩn.”

Chu Vô Tâm sợ hết hồn: “Váy giờ huynh là các chủ Điện Thương Các? Là thủ lĩnh duy nhất?”

“Ừm.” Cảnh Lâm gật đầu: “Lần này ta mang một số người lại đây.”

“Oa.”

Cảnh Lâm treo thanh kiếm lên eo: “Bây giờ trở về đi, ta cũng nên gặp mặt hân rồi.”

“A, hà, huynh về trước đi, ta còn chưa muốn về. Vừa rồi ta mới cãi nhau với Bắc Vọng, chờ hân tỉnh táo lại lại giải thích với hân.”

Cảnh Lâm do dự nhìn nàng: “Muội muốn đi đâu?”

“Ta tùy tiện đi dạo xung quanh một chút. Vội lại bây giờ vẫn còn sớm, huynh đừng lo lắng. Cứ như vậy đi, ta đi trước đây.” Chu Vô Tâm nói xong lập tức thoát khỏi hiện trường.

Cảnh Lâm hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là tự mình rời đi.

Nhưng thực tế Chu Vô Tâm không chạy đi đâu xa, mà chờ đến khi Cảnh Lâm hoàn toàn đi khỏi mới trở về chỗ cũ, kéo xác Phó Trầm đi chôn. Bất kể thế nào, Phó Trầm cũng chỉ là kẻ vãng mệnh mà làm việc mà thôi.

Chu Vô Tâm một bên đảo hăm, một bên suy nghĩ. Thật ra nàng không phải không muốn về nhà, mà là dù có trở về nàng cũng không biết nói gì.

Nếu nói Chu Vô Tâm hoàn toàn không thêm để ý những lời Phó Trầm nói thì là nói dối, thật ra, nàng rất quan tâm, vô cùng quan tâm.

Đừng thấy nàng cả ngày đều vui vẻ, cười đùa, nhưng nói thật, nàng cũng có tự ti, cũng có lo lắng của mình.

Lúc trước nàng không muốn ở lại trong cung, cũng là vì nơi đó là nơi chỉ toàn tranh đấu, ganh đua, cũng là nơi sẽ bóp chết tất cả nhân tính của một con người.

Nàng không thích, càng không muốn nhìn thấy.

Chưa nói đến phục quốc có thành công hay không, tuy rằng Ninh Liên từng làm nhiều chuyện khiến nàng đau lòng, nhưng suy cho cùng hân cũng có ân với nàng, không những thế hân còn đối xử với nàng rất tốt. Cho nên, đối với nàng mà nói, nàng thật sự không hề muốn ai trong hai người họ bị thương tổn cả.

Nàng không muốn nhìn thấy huynh đệ bọn họ tàn sát. Càng không muốn nhìn thấy sinh linh đồ thần.

Nếu như Bắc Đường là một nơi dân chúng lầm than, vậy Chu Vô Tâm sẽ ủng hộ Bắc Vọng, nhưng chuyện này lại ngược lại. Nơi này rất an toàn, mà dân chúng dường như đã sớm quen thuộc cuộc sống như vậy. Vừa nghĩ tới sẽ có một ngày chuyện này xảy ra thì trong lòng Chu Vô Tâm lập tức cảm thấy rất khó chịu.

Ban đầu nàng từ chối Ninh Dạ cũng là vì không muốn cả đời này đều bị giam lỏng trong bốn bức tường hoàng cung, cho nên nàng sợ, nàng rất sợ sau khi phục quốc, phần tình cảm đơn giản mà Bắc Vọng cho nàng sẽ hoàn toàn thay đổi.

Nhưng mà, nàng tôn trọng sự lựa chọn của Bắc Vọng.

Hân đã dè dặt quá lâu rồi, hân cần một lý do để giải tỏa.

Vì lý do này mà bây giờ nàng rất mâu thuẫn.

Nàng cần một mình suy nghĩ một chút.

Sau khi chôn Phó Trầm, một thân một mình đi dạo bên ngoài một ngày cũng không khiến tâm tình nàng tốt hơn. Lúc nhìn thấy một quán rượu, xem xét tiền bạc trên người, nàng quyết định vào trong uống một bình.

Có điều nàng không ngờ sẽ gặp lại Ninh Thuận ở đây.

“Tiểu Ninh Thuận, sao ngươi cũng tới đây?” Chu Vô Tâm hỏi xong mới thấy câu này rất dư thừa.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến Bắc Vọng, Ninh Thuận tất nhiên sẽ ra mặt. Trước nàng không thấy hắn, cứ nghĩ hắn không biết chứ.

Nhưng rốt cuộc, thật ra người cái gì cũng không biết lại chính là bản thân nàng.

Ninh Thuận cũng không ngờ lại đụng phải Chu Vô Tâm ở chỗ này, nhìn nhìn đồng vò rượu không trên bàn, hắn lạnh nhạt nói: “Cùng uống?”

“Tốt! Ta đang lo không có ai uống cùng ta đây, vừa hay, tiểu nhị, đem rượu lên!” Chu Vô Tâm ngồi xuống, vừa tán gẫu với Ninh Thuận vừa cùng hắn cạn chén uống rượu.

Buổi tối, ở Bắc Đường, bầu không khí có vẻ yên tĩnh lại âm u như một vùng sông nước Giang Nam. Đêm đó, hai người mang hai tâm sự riêng đều uống tương đối nhiều.

Từ lượng của Chu Vô Tâm không cao, sớm đã say rồi, do đó nàng nói nhảm cũng nhiều hơn.

Ninh Thuận hỏi nàng, vì sao cuối cùng lại lựa chọn Bắc Vọng.

“Tiểu Ninh Thuận, ngươi biết không, từ nhỏ các ngươi đều có trong tay rất nhiều thứ, nhưng Bắc Vọng thì không. Ta không thể bỏ lại chàng ấy. Có lẽ các ngươi sẽ cho rằng ta chỉ đang đồng tình chàng ấy, không hẳn đâu. Lần thứ hai khi gặp chàng, lúc nhìn thấy chàng vì độc phát mà đau đớn co ro trên đất, đúng là ta có đồng tình, nhưng sau này, ta biết được, chàng ấy là người duy nhất trong tình cảm không lẫn lộn bất cứ thứ gì khác, cũng đối xử với ta trước sau như một. Đương nhiên dù tính cách yêu nghiệt của chàng không có cách nào thay đổi, ta cũng chịu. Nói ta có khuynh hướng thích bị ngược cũng được, bị sắc đẹp mê hoặc cũng được, nhưng lúc ở bên cạnh chàng, ta rất dễ cảm thấy vui vẻ. Thứ tình cảm ta muốn, rất đơn giản, chỉ như vậy thôi. Từ nhỏ chàng ấy mất đi quá nhiều thứ, cho nên ta muốn dùng nửa đời sau của ta đền bù cho chàng để chàng có một cuộc sống bình an, hạnh phúc.”

“Nhưng một khi hắn tham dự chuyện phục quốc, thì tình cảm đơn thuần mà nàng muốn sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Ta biết, cho nên hiện tại ta rất quý trọng mỗi một khắc bên cạnh hắn. Có điều, ai biết được, đột nhiên có một ngày tất cả mọi người đều thay đổi chủ ý không phục quốc nữa thì sao, chuyện sau này, ai đoán trước được đâu. . . Ta nói rồi mà, trong quá khứ chàng ấy mất đi quá nhiều thứ, lần này, cho dù chuyện kia rất nguy hiểm, chỉ cần chàng ấy muốn tranh chiếm, ta sẽ tôn trọng quyết định của chàng ấy. . .”

Đêm đó, Chu Vô Tâm nói rồi lại nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

Còn Ninh Thuận, chẳng biết vì sao hắn càng uống lại càng tỉnh táo. Mỗi một câu nói của nàng giống như một chiếc gai nhọn, đâm vào lòng hắn, ê ẩm, lại đau đớn thấu tim gan.

Sau đó Chu Vô Tâm ngủ thiếp đi, Ninh Thuận lập tức công nàng trên lưng, ném trả vào phòng Bắc Vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148

Edit: Thủy Lưu Ly

Bắc Vọng thấy Ninh Thuận từ trên trời giáng xuống, ánh mắt dừng ở vết máu dính trên quần áo của Chu Vô Tâm: “Nàng bị thương?”

Ninh Thuận lạnh nhạt nhìn Bắc Vọng, giải thích: “Không phải là máu của nàng.”

Ninh Thuận nói xong, xoay người rồi đi.

Bắc Vọng nhìn người bình yên ngủ trong ngực mình, sừng sốt một lát mới nhẹ nhàng thả nàng lên giường, sau đó, giúp nàng cởi bỏ áo ngoài dính máu rồi dùng khăn đắp cho nàng.

Rõ ràng khi biết nàng chưa trở về Bắc Vọng gấp muốn chết, nhưng sau khi nhìn thấy nàng ngủ lại không đành lòng đánh thức nàng.

Hôm nay, lúc Cảnh Lâm xuất hiện đã nói rõ chuyện Phó Trầm cho hắn nghe, hắn ngoài miệng bảo không để ý nhưng trong lòng lại rất hối hận, nếu như lúc đó hắn nghe nàng giải thích thì nàng sẽ không phải gặp những chuyện như vậy.

Vì sao mỗi lần gặp chuyện liên quan đến nàng hắn đều không thể tỉnh táo để suy nghĩ thật kỹ chứ.

Nghĩ đến đây, Bắc Vọng lại ảo não muốn chết.

Hắn nhẹ tay vuốt ve gương mặt nàng, trong mắt ẩn sâu thâm tình vô hạn. Hắn dùng ngón tay vuốt phẳng đôi mày đang nhăn chặt của nàng, khẽ trách: “Nàng là một con heo không có trái tim, nhưng ta không thể mất đi nàng, nàng biết không...”

Ngày kế, khi Chu Vô Tâm tỉnh lại, trong phòng đã sớm không còn bóng dáng của Bắc Vọng.

Nàng nằm ì trên giường một hồi lâu mới gầy dựa rời giường, tùy tiện rửa mặt rồi đi đến nhà bếp.

Nàng không tin, nam nhân của nàng lại dễ cướp như thế.

Cho nên, một bên ôm thái độ chịu đòn nhận tội, một bên ôm thái độ xem trọng nam nhân chính mình, Chu Vô Tâm hầm một bát canh gà ngon miệng bụng đến cho Bắc Vọng.

Nhưng không ngờ khi đến nơi lại bị người ta cản lại.

Chu Vô Tâm cẩn thận che chở bát canh mình làm, mở miệng nói với bọn họ: “Đề ta đi vào. Ta muốn đưa cho hắn chút đồ.”

“Không được. Công tử đang làm việc công, không cho phép bất cứ người nào đến quấy rầy.”

Chu Vô Tâm liếc xéo bọn họ: “Ta là ‘bất cứ người nào’ sao. Đề ta vào, nhanh. Đừng cản đường!”

“Không được.”

Chu Vô Tâm tức rồi, nàng đặt bát canh gà qua một bên: “Đây là nhà ta, người dựa vào cái gì mà không cho ta đi vào. Các người ở địa bàn của ta mà còn dám ngang ngược trên đầu ta?”

“Bác cô nương đã nói, mấy ngày nay công tử có chuyện cần làm, hơi quấy rầy sẽ có khả năng phải làm lại từ đầu, thời gian của công tử rất gấp, không rảnh rồi uống canh gà gì đâu, mời người trở về đi.”

Chu Vô Tâm không ngờ chỉ đưa bát canh mà còn khó khăn như vậy. Nàng thở phì phò bụng canh gà trở về, tự mình uống sạch. Liên tiếp mấy ngày, mỗi lần Chu Vô Tâm muốn đi tìm Bắc Vọng đều bị ngăn ngoài cửa. Nàng muốn kêu to, lại bị bọn thị vệ nhanh tay lẹ mắt che miệng lòi đi. Mà cũng không biết tại sao, mặc kệ nàng làm ra động tĩnh lớn thế nào, người bên trong cũng không chút phản ứng.

Chẳng lẽ hắn còn giận nàng? Theo lý nếu Cảnh Lâm trở về sẽ giải thích cho hắn, hắn không thể hiểu làm nàng như vậy.

Chu Vô Tâm muốn tìm người cầu cứu nhưng phương trượng không ở, Lục đại phu không ở mà ngay cả Cảnh Lâm cũng không ở.

Còn Ninh Thuần, nàng lại không biết hắn ở đâu.

Lần này hay rồi, đến một người đứng bên nàng cũng không có, người giúp đỡ càng không. Bây giờ, tất cả mọi người trong nhà đều chỉ nghe lời Bắc Yên, hoàn toàn xem Chu Vô Tâm như không khí, giống như đây là nhà nàng ta vậy.

Cả lúc ăn cơm nàng cũng không có cơ hội nhìn thấy Bắc Vọng.

Nàng không nghĩ ra, hắn đang bận rộn chuyện gì mà đến thời gian gặp nàng một lát cũng không có, còn Bắc Yên thì khác, mỗi lần đều để nàng nhìn thấy nàng ta loanh quanh trong sân hắn.

Ngày thứ tư, cuối cùng Chu Vô Tâm cũng không thể nhịn được nữa, nàng nhất định phải nhìn thấy Bắc Vọng. Nàng nhất định phải nhìn xem thời gian này hắn đang bận cái gì! Có thể bận đến thời gian gặp nàng cũng không có.

Nghĩ là làm, nàng lặng lẽ vòng ra sân sau, bắt đầu trèo tường.

Mà lúc này, trong thư phòng, Bắc Vọng rót cuộc cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi đưa sô con vào tay Bắc Yên.

Bắc Yên nhận lấy, liếc nhìn qua rồi kích động cười với hắn: “Ca ca, huynh thật lợi hại, nhanh như vậy đã làm xong rồi.”

Bắc Vọng lạnh lùng liếc nàng một cái, một bộ không muốn gặp lại nàng mà bụng chén trà đã lạnh trên bàn uống một ngụm.

Bắc Yên hoàn toàn không thèm để ý thái độ không nhìn này của hắn, tiếp tục nói: “Huynh đã không ngủ mấy ngày liên tiếp rồi, hiện tại chuyện chinh đồn đội ngũ đã xong, huynh đi nghỉ ngơi một lúc đi. Đội mấy người Dương tướng quân trở về là có thể dựa theo kế hoạch của huynh mà làm.”

Bắc Vọng vẫn không phản ứng với những gì nàng ta nói, có điều vẫn đứng dậy, lên giường, nằm xuống ngủ. Hắn thật sự rất mệt, vì để nhanh chóng làm

xong chuyện này, có thời gian bồi Chu Vô Tâm, hẳn chỉ có thể gồng mình không ngại không nghỉ mấy ngày liền. Cũng may cuối cùng đã làm xong, hẳn phải nghỉ ngơi một chút nếu không thân thể hẳn thật sự không chống đỡ nổi.

Bắc Vọng vừa dính vào gối đã ngủ thiếp đi. Bắc Yên thì lại cầm một cây quạt đi tới, nhẹ nhàng quạt để hẳn ngủ thoải mái hơn.

Mãi đến khi nhìn thấy Bắc Vọng hoàn toàn ngủ say, Bắc Yên mới cẩn thận từng li từng tí quỳ gối bên giường, tỉnh tề mà nhìn hẳn.

Trong lúc ngủ, Bắc Vọng không còn là một vị vương gia lạnh lẽo hung ác như bình thường mà bình yên, vô hại như một đứa bé. Bắc Yên nhìn gương mặt anh tuấn của hẳn, không ngừng lại gần hẳn, nhin không được muốn vươn tay xoa một chút, mà đúng lúc này, Chu Vô Tâm cũng tuyên bố leo tường thành công.

Khi nàng mở cửa sổ treo vào đã thấy cảnh gương mặt hai người kề sát nhau như vậy.

Chu Vô Tâm ngậy người tại chỗ, không nói hai lời cầm bình trà trên bàn, dội về phía Bắc Vọng.

Trong nháy mắt, nước trà lạnh lẽo khiến Bắc Vọng bỗng nhiên tỉnh dậy, còn khiến hẳn mơ hồ nhìn thấy sắc mặt xanh lét đến đáng sợ của Chu Vô Tâm.

Mới bị gọi tỉnh, còn có chút mờ mịt không rõ: “Sao nàng lại đến đây?”

“Mịa nó, muốn gặp người một lần thật không dễ dàng.” Chu Vô Tâm nhìn hẳn cười lạnh: “Ta tưởng mấy ngày nay người bận rộn cái gì, hóa ra là cái này. A. Ngài bận bịu quá ha.”

Bắc Vọng không hiểu nàng đang nói gì, nhưng lúc quay đầu nhìn thấy cả người Bắc Yên cũng bị nước dội ướt, hẳn như hiểu ra cái gì. Hẳn vừa muốn mở miệng nhưng Chu Vô Tâm đã dứt khoát cắt đứt lời hẳn: “Xem ra mọi người nói rất đúng, chúng ta quả nhiên không phù hợp.”

Bắc Vọng sợ hãi cả kinh: “Nàng có ý gì?”

“Còn có thể có ý gì? Là ta quá ngốc, vẫn luôn đánh giá cao chính mình, coi mị lực của chính mình là vô địch, tin rằng người sẽ luôn yêu ta, chẳng qua, không ngờ, ha ha ha ha, ta thật khờ muốn chết mà!”

Nghe thấy nàng nói vậy, cuối cùng Bắc Vọng cũng hiểu nàng đang hiểu lầm chuyện gì, nghĩ thầm có lẽ nàng nghĩ hẳn và Bắc Yên ở đây làm gì đó nên mới tức giận. Nhưng mà Bắc Vọng cũng là một người sĩ diện, nàng đột nhiên xông tới, không hỏi phải trái đúng sai đã dội nước vào người hẳn, còn nói những câu không hiểu ra sao, nói hẳn không tức giận là không có khả năng.

Chu Vô Tâm nói xong những câu kia, đã quay đầu rồi đi ngay lập tức.

Bắc Vọng nhìn bóng lưng nàng thấp giọng rống giận: “Nàng dám đi ra ngoài thử xem!”

Bước chân Chu Vô Tâm hơi dừng một chút, cũng không quay đầu mà dứt khoát rời đi.

Nếu là lúc trước khi nghe thấy hẳn nói như vậy, Chu Vô Tâm nhất định sẽ chân chó lui về, nhưng mà lúc này nàng đang rất tức giận, hoàn toàn không muốn nhìn thấy hẳn.

Hẳn càng không cho nàng đi, nàng càng muốn đi.

Bắc Vọng lao ra kéo lại nàng, Chu Vô Tâm nâng tay cho hẳn một cái tát: “Thả ta ra!”

Đều nói hai người yêu nhau thì giữa họ luôn có vài điểm chung.

Bắc Vọng vẫn cho rằng hẳn và Chu Vô Tâm đều thích sống một cuộc sống giản đơn, nhưng trên thực tế, điểm giống nhau lớn nhất giữa bọn họ là rất tàn nhẫn, mặc kệ đối với chính mình hay đối với người khác.

“Nàng đừng hòng đi.” Bắc Vọng trói chặt tay nàng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chu Vô Tâm trào phúng cười cợt, rút cây trầm xuống. Bắc Vọng nghĩ nàng muốn đâm mình như lần trước, phản xạ có điều kiện lùi về sau một bước, nhưng không ngờ nàng lại tàn nhẫn mà chỉ cây trầm vào cổ mình: “Nếu không muốn ra chết trước mặt người thì thả ta đi ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149

Edit: Thủy Lưu Ly

Bắc Vọng không ngờ Chu Vô Tâm sẽ làm ra loại chuyện vượt quá tưởng tượng như vậy. Nhìn cổ nàng chảy ra máu tươi, Bắc Vọng hoang mang, khó khăn thả nàng ra.

Chu Vô Tâm lập tức lùi ra xa, cách hẳn mấy mét, dùng một loại giọng điệu vô thường vô phạt nói với hắn: “Bắc Vọng, có phải ngươi đã quên, xưa nay ta không phải là một người mềm lòng yếu dạ. Con chó cuồng lên còn có thể nhảy tường, nhưng còn ngươi thì sao đây? Trước giờ ta không phải là một người khoan hồng độ lượng, ta không thể chịu đựng cảnh người ta yêu trộn lẫn cùng nữ nhân khác. Ngươi thật sự khiến ta rất thất vọng...”

Chu Vô Tâm nói xong, xoay người bỏ đi.

Bắc Vọng sững sờ ở tại chỗ, bỗng dưng nghĩ đến cảnh nàng vì hắn mà dạy dỗ đám nô tài trong cung, cũng vào lúc này, hắn đột nhiên hiểu ra.

Thật ra nàng không sợ hắn giết mình, cũng không phải sợ hắn mà nàng dung túng hắn, nhường nhịn hắn. Bởi vì yêu cho nên trước mặt hắn nàng đều không có cốt khí, hồ đầu đi đó, không thêm đề ý như vậy.

Bởi vì yêu, cho nên nàng cẩn thận, dè dặt, miễn cảm, dù chỉ là một việc nhỏ cũng có thể ảnh hưởng lớn đến nàng. Cũng vì yêu nên một khi nàng cảm thấy bản thân bị lừa dối và tổn thương sẽ biến trở về cái người hung hăng can quấy như trước...

Mà tất cả, lúc trước hắn đều không hiểu. Hắn cho rằng hắn hiểu nàng nhưng trên thực tế, đến lúc này hắn mới phát hiện, hắn căn bản chưa từng hiểu rõ nàng.

Sau khi cãi nhau, Chu Vô Tâm tức giận đến mức bắt đầu trốn tránh.

Trốn ở một nơi không người nào tìm được—— cách vách nhà bọn họ.

Cả khi mấy người phương trượng trở về tham gia vào đội ngũ tìm kiếm cũng không thể tìm được nàng. Chu Vô Tâm mắt lạnh nhìn tất cả, đây chính là ‘chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất’ trong truyền thuyết.

Tất cả những người phái ra đều không thể tìm được Chu Vô Tâm, ai ai cũng gấp muốn chết.

Bắc Vọng càng sợ nàng sẽ làm ra chuyện gì ngốc nghếch mà phát rò tự mình tìm nàng khắp Bắc Đường.

Chu Vô Tâm nhìn đôi mắt đầy tia máu của Bắc Vọng, trong lòng rõ ràng muốn thấy hắn sốt ruột như vậy nhưng lại không nhìn được mà cảm thấy đau lòng, chua xót. Hắn đã bận bịu, đã mệt mỏi như thế mà nàng còn dẫn vật hắn.

Nhưng mà, nói cho cùng thì Chu Vô Tâm vẫn không thể hoàn toàn tránh thoát tầm mắt của mọi người.

Khi nàng nằm nhoài trên đầu tường nhìn Bắc Vọng ra ngoài tìm nàng lần nữa, đã bị cảnh phương trượng đột nhiên xuất hiện trước mặt hù cho sợ hết hồn.

“Ai nha má ơi, phương trượng, ngài đừng dọa người giữa ban ngày như vậy chứ!” Chu Vô Tâm vỗ ngực tức giận nói.

Tuy rằng phương trượng đã khôi phục thân phận tướng quân nhưng vẫn mặc quần áo của hòa thượng. Ông ta ôn hòa cười với Chu Vô Tâm: “Chu thí chủ, lão nạp tìm ngươi là có chuyện muốn nói, liên quan đến Bắc Vọng.”

Chu Vô Tâm nghĩ đến câu nói trước khi chết của Phó Trâm: “Phương trượng, ông cũng muốn ta rời khỏi chàng sao?”

Phương trượng hơi sững sờ, hiển nhiên không ngờ Chu Vô Tâm sẽ đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói rõ ý đồ của ông ta như thế.

“Phương trượng, ông nhìn thấy ta, nhưng không nói cho Bắc Vọng biết ta đang ở đây, điều này không phải nói rõ ông không muốn để chàng biết ta ở đâu, không phải sao?”

“Chu thí chủ, ngươi là người thông minh, có mấy lời lão nạp không cần nói rõ ngươi cũng biết, hôm nay lão nạp dùng thân phận Dương tướng quân, hi vọng ngươi thật lòng suy nghĩ một chút. Lão nạp không ngại nói thật cho ngươi. Cha của Bắc Yên có mấy vạn binh lực có thể trợ giúp hành động lần này của chúng ta, nhưng ông ta muốn Bắc Vọng cưới Bắc Yên làm thê tử, đồng thời thề tương lai nhất định để Bắc Yên làm Hoàng hậu thì mới bằng lòng xuất binh. Lão nạp biết trong lòng ngươi có Bắc Vọng, nhưng ta vẫn hi vọng ngươi có thể lấy đại cục làm trọng. Trong thời khắc then chốt này, sự lựa chọn của ngươi có liên quan trực tiếp đến sự thành bại của chúng ta.”

Có cần nói nghiêm trọng như vậy không!

“Phương trượng, sao ngài lại quên rồi, tuy cả người ta đều là ưu điểm, nhưng ưu điểm lớn nhất của ta là ở thời khắc mất chốt sẽ không có chút tác dụng nào cả.”

“Chu thí chủ lại nói đùa.”

Chu Vô Tâm cười hắc hắc, đột nhiên nghiêm mặt lại: “Phương trượng, ông sợ ta sẽ ảnh hưởng đến hắn sao?”

“Đúng.” Phương trượng gật gù đầu: “Ta cứ nghĩ ảnh hưởng của ngươi đối với Bắc Vọng không lớn như vậy, nhưng mấy ngày gần đây, hắn vì ngươi mà từ chối đến nơi huấn luyện chính đồn đội ngũ, kiên quyết phải tìm được ngươi mới mới bằng lòng bỏ qua...”

“Vì thế nên sau khi ông phát hiện vị trí của ta trong lòng hắc, cảm thấy ta mà mối uy hiếp lớn nhất đối với kế hoạch của các ông?”

Phượng trọng nghe thấy giọng điệu chế giễu của nàng, thờ dài một tiếng: “Chu thí chủ, thật ra ta biết tâm tư ngươi thấu đáo hơn so với người khác nhiều, những vẫn luôn lựa chọn giả làm người hồ đồ trước mặt mọi người.”

“Bởi vì ta chỉ muốn làm một người đơn giản vô ưu vô lo, mà nếu là người quá thông minh thì rất khó vui vẻ.”

“Chu thí chủ, lão nạp cũng không muốn bắt buộc ngươi, chẳng qua, lão nạp hi vọng ngươi sẽ suy nghĩ về chuyện này một chút.” Phượng trọng nói xong xoay người rời đi.

Một mình Chu Vô Tâm đứng lặng giữa sân, cuối cùng vẫn mở cửa lớn chuẩn bị về nhà.

Vốn Bắc Yên tính chờ Bắc Vọng trở về, lại không ngờ sẽ nhìn thấy Chu Vô Tâm xuất hiện từ cách vách.

Vừa thấy Chu Vô Tâm, Bắc Yên lập tức cản đường nàng, sáng giọng: “Ngươi còn có mặt mũi trở về?”

“Đây là nhà ta, nếu không muốn bị đuổi ra ngoài thì câm miệng đi.” Đối với tình địch Chu Vô Tâm chưa bao giờ tốt tính.

“Ồ, loại nữ nhân như ngươi, nếu không phải tướng quân cực lực khen ngợi trước mặt ta thì ta thật sự không cảm thấy ngươi có chỗ nào tốt. Cũng không biết ca ca coi trọng ngươi ở điểm nào nữa.”

Thành thật mà nói thì Chu Vô Tâm thật sự không muốn nhìn thấy nàng ta một khắc nào cả: “Ngươi nói không có thì không có hả?”

“Ngươi...”

Lúc này Ninh Thuần đột nhiên xuất hiện sau lưng Bắc Yên, hắc hắc nhìn Chu Vô Tâm thản nhiên nói: “Nàng trở về rồi.”

“Ừm.” Chu Vô Tâm nhìn hắc, hoàn toàn ngó lơ Bắc Yên, theo Ninh Thuần trở về phòng.

“Ninh Thuần, ta đã suy nghĩ kỹ.” Vừa vào nhà, Chu Vô Tâm đã nói ra suy nghĩ của mình với Ninh Thuần: “Lần này, ngươi giúp ta một chút đi.”

Ninh Thuần nhìn Chu Vô Tâm chăm chú, hắc hắc, nàng đột nhiên mất tích khẳng định là cần tĩnh tâm suy nghĩ một ít chuyện.

Bất kể nàng muốn làm gì, xưa nay hắc chưa hề có ý định từ chối, vì thế, hắc gật đầu: “Được...”

...

“Được rồi, Bắc Vọng, chúng ta đừng cãi nhau nữa.” Lúc Bắc Vọng nhận được tin tức vội vàng chạy về, Chu Vô Tâm đã ôm chầm hắc, chậm rãi nói một câu như vậy bên tai hắc.

“Xin lỗi, trước đây là do ta quá ích kỷ, quá bá đạo, chưa từng nghĩ đến cảm nhận của nàng, xin lỗi...” Bắc Vọng ôm nàng thật chặt, dường như muốn dung nhập nàng vào thân thể chính mình. Chu Vô Tâm mất tích khiến hắc cảm thấy như trời sập xuống. Hắc để ý nàng như vậy, hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật sẽ đánh mất nàng.

Nàng đột nhiên rời đi mới khiến hắc hiểu ra, người thật sự ỷ lại là mình mà không phải nàng. Lúc này đây, đối với hắc, không có chuyện gì quan trọng bằng việc nàng thật sự đứng trước mặt hắc. Hắc cũng không thể chấp nhận được chuyện nàng sẽ đột nhiên biến mất như vậy lần nữa, càng không thể chịu đựng được nếu bọn họ lại cãi nhau...

Chu Vô Tâm không biết chấn động lúc này trong nội tâm Bắc Vọng, nàng nắm áo hắc, cố cắn môi để nước mắt của mình không chảy xuống.

Nàng đã nói sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Bắc Vọng vì thế nếu hắc lựa chọn phục quốc thì nàng sẽ tác thành cho hắc, ủng hộ hắc, cho dù cuối cùng nàng chỉ có thể rời khỏi hắc...

Sau khi Chu Vô Tâm trở về, rốt cuộc Bắc Vọng cũng chịu đến nơi huấn luyện, mà lúc Bắc Vọng không ở, Chu Vô Tâm lập tức bắt đầu thực hiện kế hoạch của chính mình.

Tất nhiên Cảnh Lâm và Túc Ngọc sẽ đi theo hắc, trợ giúp hắc phục quốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong khi các nam nhân đến nơi huấn luyện, có một ngày, Chu Vô Tâm lại đột nhiên gọi một mình Túc Ngọc đến trước mặt mình, bàn giao cho nàng một số chuyện lung ta lung tung, giống như sắp xa nhau đến nơi rồi vậy.

“Không phải ngươi có chuyện gì giấu chúng ta chứ.” Tuy rằng Túc Ngọc không ưa nàng, nhưng hôm nay bỗng dưng nghe nàng bàn giao rất nhiều bí mật của Cảnh Lâm mà hẳn không muốn người biết, thiện cảm đối với nàng đột nhiên tăng lên không ít, chẳng qua điều này cũng khiến nàng ta rất nghi ngờ.

“Ngươi nghĩ ta là người giữ được bí mật sao?” Chu Vô Tâm cười hàm hậu: “Ngươi theo Cảnh Lâm đã nhiều năm như vậy, tâm tư của ngươi ta có thể không hiểu, không biết được ư? Bây giờ ta đã tìm được hạnh phúc của chính mình, cho nên ta cũng hi vọng ca ca ta nhanh chóng tìm cho ta một vị tẩu tử.”

Túc Ngọc nghe vậy đỏ mặt: “Chỉ cần được ở bên cạnh Cảnh Lâm thì ta đã hài lòng lắm rồi.”

Chu Vô Tâm ngăn người, đối với nàng mà nói, e rằng đến nguyện vọng đơn giản như vậy cũng không thể thực hiện được.

“Ai nha, ngươi hãy nghe ta nói hết đã, ngươi đừng vội mất niềm tin như vậy.” Chu Vô Tâm không muốn để người khác phát hiện sự bất thường của mình, vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi đúng rồi, ngươi phải tin tưởng ta, Cảnh Lâm vốn không chán ghét nữ nhân mà là hắn sợ, là sợ, có hiểu không? Thật ra ngươi chỉ cần thường quan tâm những việc nhỏ trên người hắn là hắn rất dễ bị cảm động...”

Cứ như vậy, từ sáng đến tối, Chu Vô Tâm hằng hái truyền lại cho Túc Ngọc một đồng trí thức làm sao theo đuổi Cảnh Lâm, lừa gạt nàng ấy đến ngày ngày ngăn ngăn.

Đến tối, các nam nhân trở về.

Sau khi rửa tảo sạch sẽ, Chu Vô Tâm lập tức vọt vào phòng Bắc Vọng.

Chu Vô Tâm vừa vào cửa đã hô to với hắn: “Bác đại gia, ta muốn lên giường với chàng.”

Cây bút lông Bắc Vọng cầm trong tay đã bị hắn bẽ gậy như vậy: “Nàng say rồi?”

“Ta không say, ta nói thật với chàng mà.”

Bắc Vọng thiếu kiên nhẫn, xua tay với nàng: “Vậy nàng có bệnh thì đi khám đi, cút xa một chút.”

“Ta không bị bệnh!”

Bắc Vọng ném bút lông đi, dịu giọng dỗ nàng: “Được rồi được rồi, đừng nghịch, mau tắm rửa rồi ngủ đi.”

Chiều thứ nhất thất bại, không sao, nàng còn có chiều thứ hai.

Buổi tối ngày thứ hai, Chu Vô Tâm đổi một cái áo ngủ xuyên thấu đột nhập vào phòng Bắc Vọng.

“Bác đại gia, chúng ta đến xoa bóp đi!”

Bắc Vọng đang vẽ một phần bản vẽ lại bị câu nói này của nàng mà lỡ tay đâm thủng tờ giấy. Hắn không ngẩng đầu lên rồi bình tĩnh kéo một trang giấy khác ra vẽ lại: “Bây giờ ta hơi bận, đợi lát nữa lại nói.”

“Được, ta chờ chàng.” Chu Vô Tâm nói xong, lại lon ton chạy lại ghé ngồi xuống, tư thế kiên quyết phải chờ cho bằng được.

Đến khi Bắc Vọng xong việc, ngẩng đầu lên, nàng đã ngủ quên mất rồi, mà còn ngủ say đến mức gọi thế nào cũng không chịu tỉnh.

Lúc nàng tỉnh lại thì trời đã sáng choang.

Chiều thứ hai thất bại, không sao, nàng còn có chiều thứ ba.

Buổi tối ngày thứ ba, Chu Vô Tâm quần mình thành một cái bánh chưng, nhảy vào phòng Bắc Vọng.

“Bác đại gia, chúng ta đến ân ái ân ái đi!”

Bắc Vọng nhìn thấy bộ dạng này của nàng, ngụm trà vừa uống vào miệng đã bị phun cả ra ngoài: “Nàng uống lộn thuốc?”

“Ta không có uống thuốc.”

Bắc Vọng cởi áo ngoài của mình che kín da thịt trần trụi của nàng: “Được rồi được rồi, đừng làm loạn nữa, trời đã tối, mau mau về phòng nghỉ ngơi đi. Ta nghe nói nàng đã làm loạn cả một ngày rồi, nhanh đi ngủ.” Chu Vô Tâm không vui: “Bác Vọng, chàng không yêu ta sao?”

“Ta yêu.”

“Vậy tại sao chàng không cái kia với ta.”

Bắc Vọng xoa trán: “Vô Tâm, chuyện như vậy nên để nam nhân nói ra mới đúng.”

“Là vì ta thấy chàng chậm chạp không có động tĩnh nên sợ chàng thật không tiện mới đặc biệt nhắc nhở chàng mà.”

“Ta muốn đợi đến ngày chúng ta thành thân.”

“Vậy phải đợi đến ngày tháng năm nào. Không được, hôm nay chúng ta phải cái kia.” Nói xong, nàng muốn nhào lên cởi quần áo hắn.

Bắc Vọng đột nhiên nắm lấy tay nàng: “Nàng rất muốn sao?”

Đừng hỏi như kiểu nàng rất đói khát như vậy. Không phải nàng đang suy nghĩ vì chuyện sau này sao.

“Đến đây đi, đừng do dự. Ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi, chúng ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào. Chàng muốn dùng tư thế nào thì nhớ báo ta một tiếng nhé.”

Bắc Vọng bị nàng đánh bại: “Hôm nay trễ rồi, nàng mau về nghỉ ngơi đi.”

“Ta muốn ngủ cùng chàng mà.”

“Người đâu, mau kéo nàng về cho ta!” Bắc Vọng táo bạo, nào có nữ nhân nào giống như nàng há!!

Hết cách, hắn chỉ có thể gọi người lôi nàng về phòng.

Không sao, chiều thứ ba không thành công, nàng còn cách khác.

Buổi trưa ngày thứ tư.

Nhìn Bắc Vọng uống hết bát canh gà mình đem đến, Chu Vô Tâm gian trá nở nụ cười.

Thân thể so với lý trí của hắn càng nhanh chóng phát hiện không đúng, Bắc Vọng nhảy bật dậy khỏi ghế: “Nàng cho ta ăn cái gì?”

Chu Vô Tâm cười đắc ý: “Xuân dược liều cao.”

Chết tiệt, mới đối xử tốt với nàng một chút mà nàng đã treo lên đầu hắn rồi, đến chiều này cũng dám dùng!

Bắc Vọng không muốn làm ra chuyện gì thiên lý khó dung, hắn nhanh tay điểm huyết nàng, còn mình lại nhảy vào hồ nước lạnh, ngâm nguyên một buổi chiều mới kiệt sức đi ra.

Cuối cùng, còn nhốt nàng vào phòng, kiên quyết không cho nàng ra ngoài nửa bước!

Chiều thứ tư cũng thất bại.

Không sao, nàng còn một chiêu sát thủ cuối cùng!

Sáng sớm ngày thứ năm.

Lúc Bắc Vọng đang tắm rửa.

Chu Vô Tâm để thân thể trần trụi chạy vào trong.

Chu Vô Tâm dứt khoát nhảy vào bể, nhân lúc Bắc Vọng chưa kịp nhìn rõ nàng đã sắp tới hôn hắn.

Bắc Vọng mạnh mẽ đẩy nàng ta: “Nàng làm gì vậy! Đừng đùa với láa, cút ra ngoài ngay.”

“Bắc Vọng, chàng có phải là nam nhân không?”

“Nàng muốn chết há!”

Chu Vô Tâm tiếp tục lại gần, lại bị hắn đẩy ra.

Chu Vô Tâm vuốt mắt, khóc: “Chàng có thể đừng tiện như vậy được không, ta đã chủ động như thế mà chàng còn muốn từ chối ta.”

“Nàng khóc cái gì!”

“Ta đã muốn cái kia với chàng mà chàng sống chết cũng không chịu đồng ý.” Chu Vô Tâm biết lần này từ biệt thì sau này sẽ không có cơ hội gặp lại.

Nàng chỉ muốn đem mình cho hắn nhưng sao lại khó khăn đến vậy!

Bắc Vọng thấy nàng khóc đến buồn bực: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

“Ai nói không phải. Ta cảm thấy lúc này rất vừa vặn. Không phải mấy ngày nữa chàng phải khởi hành sao. Chàng làm cái kia với ta thì sao nào, sớm muộn gì ta cũng là người của chàng mà, tối nay hay tối khác thì có chỗ nào khác nhau đâu.”

“Nàng đừng khóc.” Bắc Vọng thật sự hết cách với nàng, nàng có thể bình thường giống những nữ nhân khác không?

Bắc Vọng ôm nàng, dùng đôi tay ướt nhẹp lau nước mắt nàng, Chu Vô Tâm thừa cơ hôn lên môi hắn, lần này, Bắc Vọng không đẩy nàng ra nữa mà chịu theo ý nàng, cùng nàng sớm “Động phòng”.

Đến khi Bắc Vọng hoàn toàn chiếm giữ thân thể nàng, nước mắt nàng đã sớm thấm ướt lòng bàn tay hắn.

OMG, cuối cùng cũng thành công!

Bắc đại gia nhà chàng, khắp thiên hạ này chỉ có chàng khiến ta khó quyết định nhất, trừ chàng, không còn ai khác!

Ngày đó, Bắc Vọng chỗ nào cũng không đi, chỉ tranh thủ cùng nàng trốn trong phòng ‘thâm nhập tìm hiểu’. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng của bọn họ, cho nên cứ để nàng tùy hứng một chút đi, vào giờ khắc này, nàng không muốn Bắc Vọng rời khỏi mình.

Mãi đến rạng sáng ngày thứ hai, chuyện Chu Vô Tâm muốn làm cũng làm xong, trời vừa sáng đã bắt đầu ồn ào với người bên cạnh: “Rời giường thôi.”

Bắc Vọng xoay người, chôn đầu vào hõm vai nàng: “Ta không muốn tỉnh dậy. Ta sợ vừa mở mắt lại phát hiện đây chỉ là một giấc mơ.”

Trong lòng Chu Vô Tâm ngũ vị tạp trần, xoay người ôm lấy hắn: “Chàng xem, trên người ta có nhiệt độ mà, đây không phải là mơ. Mơ thì không có nhiệt độ.”

Bắc Vọng hôn má nàng, ôm nàng vào ngực: “Cứ ôm nàng như vậy, cảm giác thật tốt.”

Ánh mắt Chu Vô Tâm lóe lóe, một lát sau mới treo nụ cười lên lần nữa: “Bắc Vọng, đi, rời giường, chúng ta ra ngoài mua chút đồ đi..”

Chu Vô Tâm lôi Bắc Vọng đi mua một đồng lớn đồ vật về, trước đây nàng mua cho chính mình, nhưng lúc này, tất cả những thứ nàng mua về đều để cho Bắc Vọng cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151

Edit: Thủy Lưu Ly

Sau khi về nhà, nàng đến com cũng không ăn đã bắt đầu phân loại, dọn dẹp giúp hắn: “Đây là đồ để mặc vào mùa xuân, đây là mùa hè, còn đây là mùa đông, ta đều dọn xong rồi. Chàng muốn mặc cái gì thì cứ trực tiếp lấy ra là được. Còn nữa, đây là lò sưởi tay, mùa đông nếu chàng thấy lạnh, chàng cứ ôm nó ngủ. Ta còn găng hai bao tay lên đó nữa, lúc chàng ôm sẽ không bị phỏng đâu...”

Hiếm khi Bắc Vọng thấy Chu Vô Tâm nhiệt tình thảo luận những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt với hắn như vậy, hắn đột nhiên có một loại dự cảm xấu: “Sao nàng bỗng dưng tốt với ta như thế.”

Chu Vô Tâm cười cười không tim không phổi: “Bởi vì ta là người của chàng mà.”

Cứ như vậy, hai người cùng nhau vượt qua những tháng ngày ấm áp nhưng ngắn ngủi cuối cùng.

Ngày mai, đại quân phục quốc sẽ khởi hành.

Ngay đêm đó, Bắc Vọng bị nàng yêu cầu tách ra ngủ. Sáng sớm ngày kế, Bắc Vọng đến phòng nàng muốn gọi nàng theo đại quân xuất phát, nhưng trong nháy mắt khi đẩy cửa ra hắn lại nhìn thấy hai người trần trụi nằm trên giường.

Lúc Bắc Vọng nhìn thấy bọn họ, hắn lập tức sững sờ tại chỗ, gương mặt bởi vì phẫn nộ mà trở nên trắng bệch, phải qua một lúc lâu mới có thể gian nan mở miệng: “Ninh Thuần, chuyện gì thế này?”

Chu Vô Tâm làm bộ rất hoang mang dùng quần áo che thân thể chính mình: “Ồi, Bắc Vọng, sao chàng đột nhiên đến đây?”

Nếu như nam nhân bị bắt gian tại giường lúc này là người khác thì Bắc Vọng đã ra tay giết hấn không chút lưu tình, nhưng, hấn không ngờ, đệ đệ chính mình lại làm như vậy với nữ nhân mình yêu!

Tại sao lại là Ninh Thuận, tại sao cứ một mực là Ninh Thuận!

Ánh mắt Bắc Vọng lạnh như băng dò lên người Chu Vô Tâm, Chu Vô Tâm vẫn cố nén không để hấn phát hiện sự bị thương của bản thân.

Bắc Vọng cũng không nói gì, đột nhiên đóng cửa lại, xoay người rời đi.

Chu Vô Tâm ngơ ngác nhìn bóng lưng hấn, nước mắt chậm rãi chảy ra.

Ninh Thuận nhìn nàng, nghiêng người xuống giường, bình tĩnh lấy quần áo của chính mình, mặc vào: “Nhanh chóng thu xếp mọi chuyện, chúng ta phải đi rồi...”

Hiện tại Bắc Vọng giống như một con sư tử đang phẫn nộ, rõ ràng còn một canh giờ nữa mọi người mới lên đường nhưng lại bị hấn kiên quyết tập hợp muốn sớm rời đi. Lúc này hấn không muốn ở lại đây lâu thêm một giây nào nữa.

Khó trách nàng đột nhiên đối tốt với hấn như vậy, hóa ra là chột dạ!

Hấn yêu nàng như vậy mà nàng dám chơi hấn!

“Bắc Vọng, Vô Tâm và Ninh Thuận còn chưa xuất hiện.” Lục đại phu nhìn đội ngũ vội vàng xuất phát, không nhìn được nói một câu.

“Đi thôi, không cần chờ bọn họ.” Bắc Vọng lạnh lùng nói, mang theo đội quân bắt đầu lên đường.

Mà khi bọn họ khởi hành tiến vào Kinh thành, Chu Vô Tâm và Ninh Thuận lại chọn hướng ngược lại mà rời đi.

“Ninh Thuận, cảm ơn ngươi.” Sau chuyện buổi sáng, Chu Vô Tâm lập tức trịnh trọng nói cảm ơn với Ninh Thuận. Bất cứ lúc nào, Ninh Thuận đều giúp đỡ nàng mà không cần hỏi báo, nàng nói cảm ơn hấn nhưng cũng biết hai chữ cảm ơn này đâu thể nói rõ những gì hấn đã làm cho nàng.

Ánh mắt Ninh Thuận thân nhiên đảo qua đỉnh đầu nàng: “Nàng có thể ở bên cạnh ta không?”

Chu Vô Tâm hơi suy nghĩ, gật đầu đồng ý: “Được.”

Bởi vì tâm tình Chu Vô Tâm rất phiền muộn nên lộ trình cũng không nhanh lắm. Vì muốn dời tâm tình bị thương của chính mình sang chỗ khác, Chu Vô Tâm bỗng dưng nghĩ đến lời đồn về Ninh Thuận khi nàng còn làm việc ở Mộng Hương Lâu.

“Đúng rồi, trước kia ta có nghe thấy Ninh đế từng để ngời cưới con gái Lý tướng quân, nhưng sau đó nàng ta lại tự sát còn cha nàng ta thì mất tích. Ngời tiết lộ cho ta biết, ông ta đã chết rồi sao?”

Ninh Thuận không ngờ đến lúc này nàng còn quan tâm đến mấy chuyện như vậy, cười khổ một tiếng: “Ừm, Chết rồi.”

“Vậy con gái của ông ta thì sao?”

“Lý Dung, cũng chết. Nàng đúng là tự sát. Nàng là một cô nương rất tốt, nhưng sau khi mẫu phi ta mất, ta đã không còn tâm tình nào mà nghĩ đến chuyện này.” Ninh Thuận lạnh nhạt nói, cho dù như vậy Chu Vô Tâm vẫn có thể nghe thấy sự bị thương nồng đậm trong giọng nói của hấn: “Ngời biết mẫu phi ta mất thế nào không? Bởi vì một phi tử muốn gả muội muội mình cho ta, mẫu phi ta không đồng ý, nên đã hạ độc hại chết phi tử đó. Mà Lý tướng quân vừa vặn là ca ca của vị phi tử kia. Ta không có bất cứ tình cảm gì với Lý Dung, vì thế, cho dù nàng tự sát thì có quan hệ gì với ta đâu.”

Ninh Thuận ngẩng đầu nhìn trời: “Hoàng cung là một nơi quá mức đáng sợ.”

“Ninh Thuận, ngời có biết không, thật ra có nhiều lúc, ngời là một người rất yếu đuối. So với bất kỳ ai ngời đều sợ hãi mất đi hơn, vì thế, ngời tình nguyện cái gì cũng không muốn chứ không dám thử nắm giữ. Tại sao ngời lại thể độc cả đời không cưới vậy, ta vẫn tin tưởng trên thế gian này luôn có một người chờ đợi ngời.”

“Bởi vì nếu ta không còn thân trong sạch thì ta sẽ chết.” Giọng nói Ninh Thuận nhẹ như mây gió: “Trước khi chết mẫu phi ta muốn ta thề độc, cả đời này không được phép cưới thê tử, càng không được phép cấu kết với nữ nhân. Đối với mẫu phi ta, sống sót so với chết càng quan trọng hơn, cho dù phải sống đau khổ cũng phải cố gắng tiếp tục sống...”

Những lời Ninh Thuận nói khiến Chu Vô Tâm xúc động rất sâu, mặc dù hơi kỳ quái vì sao nếu Ninh Thuận phá thân sẽ chết, nhưng dù sao đây cũng là bí mật của hấn, nên nàng vẫn im lặng không hỏi tới.

Mà khiến nàng xúc động hơn nữa là nơi Ninh Thuận muốn đi lại là chùa miếu!

Nhìn tóc dài như mực của Ninh Thuận chậm rãi rơi rụng, trái tim Chu Vô Tâm đột nhiên cảm thấy tĩnh lặng trước nay chưa từng có. Ninh Thuận là một người rất lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức khiến người khác cảm thấy hấn như một vệt mây khói, chỉ cần một cơn gió thổi tới sẽ nhẹ nhàng theo gió mà đi.

Có lẽ đối với Ninh Thuận thì xuất gia là lựa chọn tốt nhất.

Hắn vẫn luôn là một người vô dục vô cầu, từ nhỏ đến lớn, món nợ đối với Bắc Vọng hắn cũng đã sớm trả hết. Mà đối với người hắn yêu, hắn lại không thể đổi mặt nên chỉ có xuất gia, bỏ qua tạp niệm, rời xa tất cả dòn dập hỗn loạn, làm một người vô ưu vô lo, thì hắn mới có thể tìm về chút yên tĩnh cho bản thân, giống như mẫu phi hắn hy vọng, bình an mà sống tiếp...

...

Lúc đội quân của Bắc Vọng đang di chuyển hướng về Kinh thành, trong một sân u tĩnh ở Bắc Đường.

“Hồi bẩm bệ hạ, Bắc Vọng đã lên đường đến Kinh thành.” Công công lại gần Ninh Liên, nhỏ giọng bẩm báo.

Cây quạt trong tay Ninh Liên hơi chậm lại: “Còn Chu Vô Tâm thì sao?”

“Hình như không ở, đến Thất hoàng tử cũng không xuất hiện.”

“Để toàn quân chuẩn bị kỹ càng đi.” Ninh Liên thu hồi cây quạt, dựa vào xích đu, nhẹ giọng ra lệnh.

“Bệ hạ, ta không hồi cung sao?”

“Trong cung có các vị đại thần trấn giữ. Không cần trầm trở lại.” Trên môi Ninh Liên đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhẽo: “Trẫm phải ở đây chờ một người trở về...”

Chẳng ai sẽ ngờ Ninh Liên lại bình tĩnh nhàn nhã tắm nắng ở Bắc Đường. Mà khi đại quân Bắc Vọng càng đến gần Kinh Thành, trong khi sĩ khí của mọi người dâng cao, Bắc Vọng càng nghĩ càng khó hiểu.

Tại sao đang yên đang lành Chu Vô Tâm sẽ trộn lẫn với Ninh Thuần?

Bắc Vọng liên tưởng lại những hành động khác thường của Chu Vô Tâm mấy ngày nay. Đột nhiên chuẩn bị quần áo một năm bốn mùa cho hắn, còn nhất định phải trở thành ‘nữ nhân của hắn’ trước khi hắn xuất phát.

“Chu Vô Tâm không đi cùng chúng ta sao?” Túc Ngọc không ngừng nhìn xung quanh, thấy không có người muốn tìm mới không nhin được mà mở miệng dò hỏi.

Cảnh Lâm cũng cau mày nhìn ra sau, suy đoán: “Có lẽ đi sau cũng nên.”

“Có khi nào nàng không đi cùng chúng ta không?” Túc Ngọc nghi ngờ hỏi: “Ta luôn cảm thấy mấy ngày qua nàng rất kỳ cục, giống như sắp xa nhau đến nơi ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Edit: Thủy Lưu Ly

Giống như một vệt sáng xẹt qua, câu nói của Túc Ngọc hoàn toàn khiến Bắc Vọng tỉnh ngộ. Hắn đã hiểu! Cuối cùng hắn cũng hiểu loại dự cảm xấu này là gì!

Sao hắn có thể quên chuyện Ninh Thuần không thể phá thân, không thể chạm vào nữ nhân! Bí mật này chỉ có hắn và Ninh Liên biết, lúc trước bởi vì tức giận nên hắn lại quên mất!

Chu Vô Tâm đang diễn trò, nàng thiết kế tất cả bởi vì nàng muốn rời khỏi hắn, thành toàn cho hắn, vì thế nàng thả thủy hỏa hãm hại hắn cũng phải hợp tác với Ninh Thuần cùng diễn một màn kịch như vậy. Sao hắn lại ngốc như thế chứ! Sao hắn không sớm hiểu ra cứ để nàng lừa dối qua cửa như thế!

Trước nàng từng nói không hi vọng sinh linh đồ thần, nếu như vậy, thật ra nàng không muốn hắn phục quốc, vậy tại sao nàng không chịu nói trực tiếp với hắn! Tại sao vì muốn thành toàn cho hắn mà lựa chọn rời khỏi hắn đây!

“Phượng trượng, ta không muốn phục quốc.” Bắc Vọng ghìm cương ngựa lại, đột nhiên nói với phượng trượng một câu.

Phượng trượng ngạc nhiên nhìn hắn: “Ngươi nói cái gì?”

Bắc Vọng kiên quyết như chém đinh chặt sắt: “Ta không muốn phục quốc. Đối với ta mà nói, Chu Vô Tâm vĩnh viễn quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Không có nàng, sẽ không có ta ngày hôm nay. Nếu như phải mất đi nàng mới có thể đổi lấy những hư danh kia thì ta thà rằng cái gì cũng không muốn.

Xin lỗi.”

“Bây giờ ngươi mới nói như vậy không cảm thấy quá không chịu trách nhiệm sao, còn những huynh đệ đã đi theo ngươi thì phải làm thế nào?”

Bắc Vọng nghĩ đến những lời Chu Vô Tâm từng nói: “Nếu như thật sự trở thành kẻ địch của Ninh Liên, vậy sẽ có rất nhiều người thậm chí là toàn bộ đại quân đều trở thành vật hi sinh. Phương trượng, chẳng lẽ ông không cảm thấy bây giờ rất tốt sao? Bá tính an cư lạc nghiệp, tại sao chúng ta cứ nhất định phải phá hoại tất cả những thứ này đây? Ta vốn không để ý người khác nhìn ta thế nào, ta chỉ muốn cùng nữ nhân ta yêu bình an qua một đời, nếu trong các người có ai muốn cản trở ta thì đừng trách ta vô tình.”

Bắc Vọng nói xong, mặc kệ những người ở đây kinh ngạc hay thất vọng, giục ngựa quay trở về đường cũ.

Cũng may bọn họ chưa đi quá xa, muốn quay trở về sẽ không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng đến khi hắn trở về lại phát hiện ‘nhà’ của hắn và nàng đã bị đốt trụi thành một mảnh phế tích.

Mà trước phế tích đó, Ninh Liên đứng chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn vào trong.

Bắc Vọng nhảy xuống ngựa, xông tới kéo cổ áo Ninh Liên rống to: “Vô Tâm ở đâu? Nàng ở đâu?”

Trong mắt Ninh Liên chảy xuôi một tia nhìn lạnh lẽo: “Lúc Trẫm đến, nơi này đã như vậy rồi.”

“Không thể, nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, sẽ không!”

Bắc Vọng thả hắn ra, phát rồ vọt vào phế tích tìm người.

“Lục ca, Trẫm đã biết, sớm muộn gì ngươi cũng quay trở về. Ngươi quá nặng tình, không thích hợp nắm giữ giang sơn.” Giọng nói Ninh Liên nhẹ bẫng nhưng lại có cảm giác thành thực như đã nhìn thấu thế sự tang thương, hắn cũng mặc kệ Bắc Vọng có nghe được hay không, vẫn lạnh nhạt nói ra như cũ.

Trải qua tất cả những chuyện này, cuối cùng Ninh Liên cũng đã trưởng thành, trở thành một vị Thiên tử có thể đảm đương trọng trách thiên hạ. Những cảm tình rưng rưng, cũng bị hắn lẳng lặng ẩn giấu, không để người khác nhìn thấy nữa.

“Chu Vô Tâm, nàng xuất hiện cho ta! Bắc đại gia ta đã trở về, nàng mau ra đây!” Bắc Vọng gian nan lật tới lật lui trong phế tích, khàn giọng gọi to, nhưng lại không có ai đáp lại hắn.

“Bắc Vọng?”

Lúc Chu Vô Tâm mặt mày xám xịt mang theo một nhóm người đến cứu viện, đã bị bóng dáng đồ rục quen thuộc làm khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bì Ổi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

Sau khi Ninh Thuần quy y, nàng lập tức vội vàng trở về muốn thiêu hủy vài thứ xem như tể cho một đoạn quá khứ của chính mình lại không ngờ lỡ tay trực tiếp đốt luôn nhà cửa. May mà ở nhà chỉ còn mình nàng, nên không có ai bị thương cả. Mà đến khi nàng chạy ra ngoài vất vả tìm được cứu viện trở về lại phát hiện, nhà mình đã bị cháy sạch.

Có điều, điều khiến nàng khiếp sợ nhất không phải là chuyện này mà là chuyện bắc Vọng đột nhiên trở về!

Bắc Vọng nhìn thấy nàng, mừng đến phát khóc, phi thân rơi xuống trước mặt nàng, ôm nàng thật chặt: “Nàng không sao chứ? Nàng không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!”

Chu Vô Tâm hơi cảm thấy khó có thể tin, không phải hắn phải vào kinh sao: “Sao chàng lại trở về?”

Bắc Vọng nhìn vào mắt nàng, vô cùng phấn khởi nói rằng: “Ta đã nghĩ kỹ rồi, ta không phục quốc nữa, ta muốn nàng, chỉ cần nàng. Không có nàng thì ta đi đoạt giang sơn kia làm gì. Nàng rõ ràng không muốn ta đi, nhưng sao không chịu nói sớm, nếu nàng nói thì đã không xảy ra những chuyện như vậy rồi!”

“Ta không muốn chàng hối hận.”

“Nếu như mắt nàng, đó mới là chuyện khiến ta hối hận nhất.”

Bắc Vọng dùng hai tay ôm mặt nàng: “Vô Tâm, chúng ta đừng rời xa nhau nữa.”

Đây vốn là thời khắc đẹp đẽ cỡ nào nhưng Chu Vô Tâm lại chỉ biết phá hoại không khí: “Bác đại gia, Bác đại gia, ta sắp chết rồi, sắp bị chàng ghim chết rồi...”

Ninh Liên đứng bên cạnh nhìn hai người thâm tình ôm nhau, môi hắn khẽ giật giật, cuối cùng cũng không nói gì mà xoay người, bỗng nhiên rời đi.

Nhóm người đến cứu viện chứng kiến đôi tình nhân gặp lại đều cảm thấy rất cảm động, ồn ào thi nhau chúc phúc.

Ninh Liên quay đầu nhìn Chu Vô Tâm lần cuối, trong nụ cười yếu ớt lại xen lẫn tiếng thở dài như có như không, xong lại kiên định mà xoay người, từng bước từng bước biến mất ở cuối đường...

==

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Người Thật Bí Ẩn!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.